

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PĀNĚ.

Časopis pro zbožné spolky, bratrstva a katolíky vůbec.

S povolením duchovní vrchnosti pořádá

P. Petr Hlobil,

benediktin rajhradský.

==== Ročník padesátý první 1917. ====

V BRNĚ.

Tiskem a nákladem papežské knihtiskárny benediktinů rajhradských.

OBSAH:

Básně.

	Str.		Str.
A. M. Kadlčáková	3	152, 154, 159, 163, 169, 170, 174, 175, 182,	
8, 19, 23, 35, 42, 45, 50, 65, 74, 77, 81, 84,		193, 201, 209, 212, 217, 220, 221, 226, 232,	
91, 97, 101, 110, 122, 124, 137, 145, 149,		241, 244, 250, 254, 266, 269, 279, 298.	

Četba dějepisná a poučná.

Památka úmrtí J. Vel. císaře a krále Fran- tiška Josefa I.	2	Císařský manifest k národům při nastou- pení J. V. císaře Karla	34
Jiří Belanger (Tagliafero) část další z loň. ročníku	19	Stáří čili životem vzhůru (Boh. Kyselý) 56	
35, 91, 115, 140, 163, 213, 261, 284, 307.		138, 210, 218, 254, 275.	
Láska k nepřítelům za světové války (Fr. Janovský)	26	Katolické snahy mírové (A. Odrážka) . 183	
42, 81.		Hora Tábor -- Proměnění Páně	194

Četba povzbuzující k pobožnosti.

Shledání (A. M. Kadlčáková)	247	Průvod Božitélový (Ig. Zháněl)	146
Kláštery (—až—)	273	Časné a často (A. Odrážka)	152
Vše s Bohem, nic proti Bohu (Ig. Zháněl) 4		Některé vlastnosti Boží (—až—)	155
Čtitel božského Srdce Páně ve škole P. Marie (P. J. Černý T. J.)	8	Litost mám nad zástupem (Ig. Zháněl) . 171	
51, 84.		Litost sv. Petra	174
Pastýři u jeslí (Píseň s prův. varhan) . 14		Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše po- třené (P. Rud. Rozkošný T. J.)	176
Hromnice (Ig. Zháněl)	46	Nanebevzeti P. Marie (Ig. Zháněl)	196
Křížem ku spáse (Ig. Zháněl)	66	Snadný prostředek uchovati se před hří- chem	220
Srdce Ježíšovo, králi všech srdcí (P. Rud. Rozkošný T. J.)	78	Svátek Narození P. Marie (Ig. Zháněl) . 227	
106.		Z rozjímání sv. Ambrože (Fr. Janovský) 222	
K dětem v srdci Páně (P. Jos. Rybák T. J.)	98	251, 279, 000.	
Dlíme v cizině (Ig. Zháněl)	110	Nastoupení Srdce Páně na trůn rodin (Jos. Voňavka)	233
Srdce Ježíšovo, středě všech srdcí (P. R. Rozkošný T. J.)	122	Posvěcení ohrámu (Ig. Zháněl)	242
149.		Srdce Ježíšovo až k smrti poslušné (P. R. Rozkošný T. J.)	245
Mariánské družiny (A. Odrážka)	125	289.	
Vstoupil na nebesa (Ig. Zháněl)	131	Návštěva hřbitova (Ig. Zháněl)	266

Hlavní úmysly.

	Str.		Str.
Vítězství církve nad nepřáteli této doby	64	Dělnický stav po válce	194
O hlavním úmyslu měsíce března	96	Katolická církev v Mexiku	227
Křesťanská láska ve válce	120	Missie v Palestině	238
Mariánské družiny (A. Odrážka)	125	Apoštolát modlitby mezi mládeží	257
Missie v Levantě	170	Provedení dekretu o denním sv. přijímání.	312

O křesťanských záležitostech.

Obrazky z katol. missii (P. Max. Weinberger)	17	Msgre Dr. Rud. Zháněl	105
59, 74, 101, 126, 159, 201, 236, 257, 281, 304.		Provolání	231
		Zasláno	311

Různé zprávy a drobnosti.

Různé zprávy (sbíral Ig. Zháněl)	92	Dikuvzdání božskému Srdci Páně	32
62, 94, 116, 142, 165, 191, 215, 240, 263, 286, 311.		64, 144, 167, 192, 240, 262.	

ŠKOLA

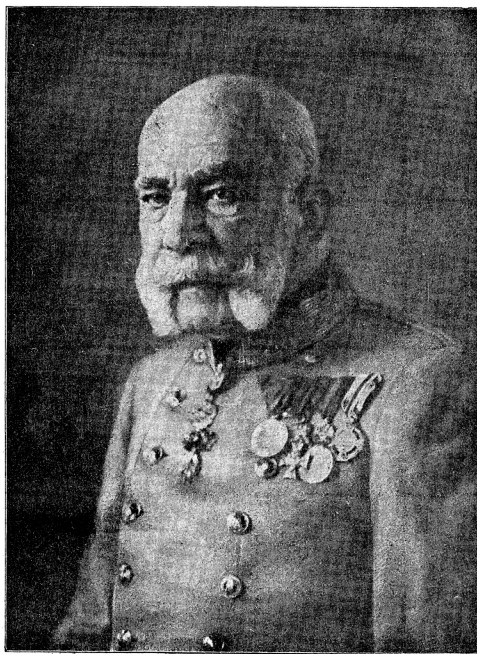
BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Leden 1917.

Jedině při náboženském pořádku můžeme doufat v budoucnost; tu jest vyloučen každý krok nazpět; pouze při víře najdeš pravý, protože nekonečný pokrok, neboť víra jest řetěz, jehož první článěk je zde na světě, ale poslední je v nebi.

Jeho Veličenstvo císař František Josef †.

Památka úmrtí Jeho Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I.

Národové habsburské monarchie loučí se dnes s císařem Františkem Josefem a dávají poslední „s Bohem!“ panovníku, který po dvě generace, dvě třetiny století tak těsně spjat byl s jejich osudy. Když v Anglii nastoupil král Eduard VII., mluvilo se o době panování jeho matky jako „o době viktorijské“. Než daleko významnější a obsažnější byla „doba Františka Josefa I.“, která oproti klidné celkem vládě královny Viktorie byla dobou, kdy habsburská monarchie ve světodějných bouřích a zápasech byla postavena na nové základy.

Dnes však nad rakví panovníkovou, odnášenou za největší slávy, jakou může Rakousko rozvinout, do rodinné hrobky u kapucínů, tane na mysli císař František Josef jako člověk, jehož bohatý život nebyl také ušetřen žádné rány a žádné zkoušky, a který proto stal se blízkým srdci svého lidu. První rána záležela v tragické smrti bratra, císaři zvláště milého, císaře Maxmiliána v Mexiku r. 1867. Za 22 let následovala druhá v náhlé smrti jediného syna, korunního prince Rudolfa. Ruka vrahova vyrvala mu pak i věrnou družku životem, nezapomenutelnou císařovnu Alžbětu. A když konečně už si navykal skládat břímě vlády část po části na bedra vysoce nadaného následníka, arcivévody Františka Ferdinanda, klesl nadějný, velký následník kulí útočnickovou v Sarajevě. Všecky tyto rány snesl císař s podivuhodnou mravní silou, tkvící dílem v jeho pevné povaze a jeho hlubokém náboženském cítění.

Poslední léta svého pohnutého života strávil císař František Josef většinou v Schönbrunnu, rozkládajícím se u Vídně za rozsáhlého vynaložení místa, obvyklého ve století osmnáctém. Charakteristickým pro jeho tamější život bylo skoré vstávání. Když obyvatelé Penzingu a Lainzu ještě byli v hlubokém spánku, osvět-

lila se už okna císařských pokojů, prve než ještě kohout zakokrhal. O 4. hodině ráno a často ještě dříve opouštěl císař svoje prosté, vojenské, plní železné lože a odcházel do své velké pracovny, kdež po prvé snídal. Sedě u psacího stolu a čta telegramy, došlé za noci, snídal císař kávu, chléb, máslo a studené maso. Na to býval přítomen mši sv. v soukromé kapli. Císař František Josef nebyl na venek nějak zvláště zbožným, a je o něm známo, že neměl rád v hovoru nábožně znějících frází, ale proniknut byl hlubokou vnitřní zbožností, spojenou se železným vědomím povinnosti. Tato vnitřní zbožnost podněcovala ho, aby denně, na počátku svého panovníckého díla, povznášel mysl k Bohu. A v této jeho zbožnosti třeba hledati klíč k tajemství, jak že císař snesl tak těžké rány osudu s pevností všem podivuhodnou.

Po mši sv. počaly audience. První přišel tělesný lékař, císaři cele oddaný Dr. Kerzel, pak generální adjutant, kteří ve službě svému pánu sestárli, hr. P a a r a baron B o l f r a s, v pravém slova smyslu „intimové“ panovníkovi. Dále se dostavil šéf kabinetní kanceláře baron S c h i e s s l a konečně všichni oni, kterým se dostalo cti audience u nestora evropských knížat. O jedné hodině odpoledně se obědvalo. Ve vrchním hofmistrovském úřadě chystal se denně oběd t. zv. „tělesný“ a pak „maršálský“ pro dvůr. Když t. zv. „tělesný oběd“ požíval císař sám, pak obědval na malém stolku vedle stolu psacího. Obsluhovali ho dva starší komorníci, s nimiž císař vlídně hovořil. Byli-li hosté, pak oběd konal se s celou pompou. Císař sám jedl nejraději oblíbené vídeňské pokrmy.

Císař František Josef rád se procházel v přírodě. V Schönbrunně ovšem jen v uzavřeném soukromé zahradě. Ale i v Í š l u bylo jinak. Tam císařská vila leží na slunném pahorku, obklopena krásnými parky a lesy.

Císař se tu rád oddával honbě, chodě v prostém mysliveckém oděvu, zatím co v Schönbrunně nikdy neskádlal generálskou uniformu, která mu velice slušela. V Išlu panovník ráno býval na honě a odpoledne šel opět na procházku, anebo v úzkém kroužku hrával taroky. Radostné dny nastaly císaři, když do Išlu přijela dcera císařova Marie Valeric s chotěm, arcivévodou Františkem Salvatorem a dětmi, anebo vnučka císařova, princezna Windischgrätzová, anebo konečně druhá dcera císařova, princezna Gisela bavorská. V kruhu dětí a vnuků cítil se císař velice šťastným.

Panovník měl živý zájem o umění. Zvláště se zajímal o nové veřejné stavby ve Vídni a v Pešti, které vesměs předkládány bývaly jeho dobrozdání. Také o správu soukromých a korunních statků se zajímal a dbal tu na přísný pořádek. A jestliže časné ráno vstával a pak celý den pracoval, večer odcházel brzy na odpočinek. Císař večerel už o 6 hod.; v zimě ještě dříve, o půl deváté světla v Schönbrunně už se zhasěla. Gardisté pak dbali o to, aby noční klid staříckého panovníka nebyl v noci ničím rušen. Jako hodiny, tak přesně ubíhal den císaři, a tato pravidelnost mnoho přispěla ku dlouhému životu císařovu, který ve všem zachovával střídmost.

Osobu zesnulého císaře charakterisoval ve smuteční schůzi uherského sněmu hr. Tisza takto: „Měl velkou vlastnost čistých a šlechtných duší,

že lidí znal a přece je miloval. Byl shovívavý k chybám jiných. Díval se na lidské slabosti ve světle své veselé životní moudrosti. Radoval se nade vším dobrým, krásným a šlechtným. Přísná svědomitost a dobrota srdce byly nejcharakterističtější jeho vlastnosti. Odtud plynulo kouzlo jeho osobnosti a duševní velikost, s kterou snašel mnohé těžké zkoušky se stoickou — nikoliv, to není pravé slovo — s křesťanskou velikou myslností.“ S lidmi dovedl císař zacházet s neobyčejnou laskavostí a lábezností, která budila sympatie u každého, s kým se panovník stýkal.

Celý život v Pánu zesnulého císaře byl s a m ý b o j. Jen s m r t e l n é h o b o j e z ů s t a l u š e t ř e n, z e s n u v t i š e a b e z b o l e s t i. Nad rakví jeho, v níž spočívá jeho hlava, která nezůstala ušetřena trní, stojí v soucitu a vroucím účastenství celý svět, neboť odešel muž, jehož osud označil před světem za tichého trpitele. Dějiny světa pak nikdy nebudou moci přejíti jména císaře Františka Josefa I.

Nehynoucí památku veliké úcty Jeho Veličenstva císaře Pána k nejsv. Svátosti oltární hlásati bude po věky světový sjezd eucharistický ve Vídni konaný r. 1912 se slávou a nádherou opravdu císařskou obzvláště velkolepý průvod s nejsv. Svátostí, jehož se císař Pán s celým dvorem a komonstvem svým účastnil.

Podáno podle „Našince“.

000000

A. M. Kadlčáková:

Štědrovečerní.

Zas štědrý večer po roce
se snášel v tichý kraj,
a věřík v divném poskoce
nám šeptá luznou báj.

Vždyť slyšel zpívat anděle,
že narodil se Bůh
a s touto zprávou veselé,
se snesl v zemský luh.

A sotva stanul na zemi
zřel radost, štěstí, ples,
tu cestu sypal růžemi
a k nebi zas se vznes.

A na zem v době půlnoční
sám nebeský jde král,
by v svaté noci vánoční
hřích s beder lidských sňal!

Zas štědrý večer po roce
se snesl na zem dnes
s ním zlaté svátky — vánoce
v hruď bolnou nesou ples! —

000000

Vše s Bohem, nic proti Bohu!

Novorocní rozjímání. — Napsal Ignát Zhaněl.

Není snad člověka na světě, který by netoužil po štěstí. Ale velmi různé jsou cesty, po nichž se hledá štěstí. Na Nový rok dostaví se zajisté ke každému z nás mnoho známých, kteří buď ústně anebo písemně vyjadřují nám svá blahopřání; přejí nám štěstí, Boží požehnání. V čem však záleží právě štěstí?

Pravdu měla německá spisovatelka Marie Herbertová, která píše: „Nechybí, kdo nazývá štěstím pokoj a hledá ho v práci, obětech a s poctivým srdcem; najde je tak jistě, jako Bůh pravdou jest!“ Francouzská spisovatelka paní Staelová praví: „Sláva a štěstí nejsou si rovny, mnohdy bývá prvé hroben druhého!“ Chce říci: Mnohý hledá štěstí ve slávě lidské, ale zmýlí se, nenajde ho. Nebylo v očích světa šťastnějšího člověka nad básníka Goethe, kterého prohlašují za genia, který se rodí jednou za dlouhou řadu let. Měl nadmíru mnoho závistníků, nepřáli mu jeho nadání, jeho oblíbenosti u knížete ve Výmaru, jeho titulů, že stal se dvorním radou, šlechticem; u některých byl pro své výborné spisy zrovna polobohem. A přece tento genius vyznal o sobě, že za svého celého, osmdesát tři léta čítajícího života, nebyl skutečně déle šťasten než čtyři dny. Někdo, kdo bydlil nedaleko moře, srovnával štěstí s bouří mořskou, která zažene lodičku rychle do přístavu, ale ztratí-li kormidelník duchapřítomnost, lehce zhyne; narazí na překážky a roztrhne se. Často jest mnohem větší umění neztratiti hlavy v neštěstí, jako ve štěstí. Přiblížil se v pravdě veleduch, anglický dramatický spisovatel Shakespeare, když píše ve své tragedii, nazvané „Koriolán“: „Zkušebním kamenem moudrých jest kříž a trampoty!“ Obvyčejné nehody snese každý člověk, při tichém moři dovode veslovati na lodičce kde kdo, ale zůstati klidným při obrovských ranách osudu vyžaduje smysl pro pravou moudrost.

Jest velmi zajímavě pozorovati, kterak se lidé všemožně vynasnažují dojíti ke štěstí. Recept, podle kterého se řídí, bývá obyčejně tento: vyhověti na všechny strany, každému udělati po vůli, míti velmi ohebná záda, míti sladký jazyk, svůj názor měniti jako prapor, který jest zavěšen vysoko na věži. Ale jistý francouzský učenec napomíná: „Jedině při náboženském pořádku můžeš doufati v budoucnost; tu jest vyloučen každý krok nazpět; pouze při víře najdeš pravý, protože nekonečný pokrok, neboť víra jest řetěz, jehož první článek jest zde na světě, ale poslední jest v nebi.“

Krátký smysl všech tuto uvedených výroků některých znamenitých spisovatelů jest: „Jediná víra učiní nás šťastnými zde i na věčnosti!“ Chceš-li býti šťasten, musíš býti smířen s Bohem, míti čisté svědomí, býti přítelem Božím, svěřiti se pod vůdcovství Boží, činiti vše pro Boha a nic proti Bohu. Již David, žalmista Páně, praví: „Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo pracují, kteří ho stavějí.“ Žalm 126, 1. V knize Tobiášově čteme: „Neboj se synu můj: chudý sice život vedeme, ale mnoho dobrého míti budeme, jestliže se budeme báti Boha a jestliže odstoupíme ode všelikého hříchů a budeme-li dobře činiti.“ Tob. 4, 23.

Všichni máme ve svém srdci nešladitelnou touhu po štěstí; abychom ho dosáhli, varujme se každého hříchů. Volejme k Pánu Bohu: „Odvrať, o Pane tvář svou od hříchů mých a vymaž všechny nepravosti mé, nezamítej mne od tváře své a ducha svatého neodjímej ode mne.“ Žalm 50, 11, 13. Kdo Boha uráží hřichem, znešvaňuje vědomě, obraz Boží, který má ve své duši. Vždyť jsme všichni stvořeni k „obrazu a k podobnosti Božímu“. I. Moj. 2, 27. Duše naše podobá se Bohu. Obraz tento rušíme, ničíme, když Boha urážíme těžkým hřichem.

Žádný poddaný neodvážil by se pokoditi sochy anebo obrazu svého milovaného panovníka; považoval by něco podobného za velkou drzost, smělost, která musí býti přísně potrestána. Za časů, kdy žil svatý Jan Zlatoústý, byli v městě Antiochii velmi lehkomyšní lidé; sochu tehdejšího císaře Theodosia, která stála na náměstí napřed všelijak znečistili, potom ji docela vyvrátili a srovnali se zemí. Dozvědév se císař o této urážce, poslal do Antiochie velkou armádu, aby obyvatelé po zasluzé přísně potrestala. Když uslyšeli antiochenští zprávu o této vojenské výpravě, polekali se a nyní teprve hledali útočiště u Boha, na něhož dříve zapomínali a o něhož se pramálo ve své lehkomyšlnosti starali. Najednou žádali, aby byly nařízeny kající dny, aby byla pořádána procese, kázání a mimořádné bohoslužby. Stalo se po jejich přání a chrámy byly v těch dnech přeplněny věřícími, kteří prosili Boha o smilování, aby se císař usmířil. Tu vystoupil na kazatelnu Jan Zlatoústý a měl poměrům přiměřenou, přísnou řeč. Mezi jiným pravil: „Jste ustrašení, protože jste zneuctili obraz svého císaře, očekává vás zasloužený, přísný soud, hledíte toto nešťastí od sebe odvrátiti skutky kajícími. A obraz Boží, který máte ve své duši, který jste již tolikráte zneuctili a hříchy zhanobili, tu se nebojíte trestu Božího, nestaráte se, abyste činili za tyto poklesky pokání? A co jest hněv císařův proti hněvu Božímu? Kdyby se Bůh ozval a poslal tresty za urážku jemu učiněnou, jak obstojíte?“

Považme: jest velkou urážkou svévolně poškoditi obraz císařův, ale přece jsou konečně císař a poddaní v něčem sobě podobní. Oba jsou lidé. Ale jaký rozdíl jest mezi člověkem urážejícím a mezi Bohem, uráženým! Bůh jest všemohoucí, všecko, cožkoliv chce, činí na nebi, na zemi, v moři i ve všech propastech.“ Žalm 124, 6. a člověk, prach a popel jest a v prach se zase obrátí. Job 10, 9. Jest tedy hřích urážkou neskonanou, protože urážíme jím majestát Boží. Bůh si přeje, abychom svatě žili, „svatí buďte, na-

pomíná nás, nebo já svatý jsem.“ III. Moj. 11, 44. Nezapomeňme, že jest Bůh nejvyšší spravedlivý, že ne soudí, jako často lidé, podle zevnějšku a dle jiných, do očí padajících vlastností, ale „soudí nestranně podle skutků jednoho každého.“ I. Petr 1, 17.

Mezi nejznamenitější malíře všech věků počítá se Leonardo da Vinci. Namaloval jednou obraz, který se mu docela vydařil; počítal ho mezi své nejlepší. Maloval ho s láskou a velikou pilností, měl z něho obrovskou radost. Přicházeli také jeho známí a přátelé, kteří jednohlasně prohlásili obraz za mistrovské dílo, které zjedná mistrovi nesmrtelnost. Mistr zamíloval se do obrazu, často stál před ním, všecek blažen a šťasten, že se mu podařilo takové výborné dílo. Ale žil tam člověk, nepřítel malířův, hledal již po mnoho let příležitost, jak by se mu co nejbolestněji a nejcitelněji pomstil. Myslí, že nyní naskytla se vhodná příležitost. Mistr odcestoval. Nepřítel vplížil se do jeho atelieru, obraz rozřezal na mnoho kousků, které rozházel. Když se vrátil Vinci ze své cesty, bylo první jeho pomýšlení na obraz; šel do atelieru. Ale jaká bolest pronikla jeho srdce, když uzřel zkázu a spustošení, jež tam bylo. Nařkal, byl blízek zoufalství; přátelé vynaložili vše, aby ho utišili.

Podobnou bolestí měla by býti proniknuta duše každého z nás, když urazil Boha těžkým hříchem, vždyť jest jím zničen obraz a podobenství Boží, které nosíme ve své duši. Proto, když toto uvážíme, nepodivíme se, že se svatí velice báli hříchu a všemi prostředky se ho hleděli varovati. Mezi nejlepší asketické spisovatele počítáme Albana Stolze. Píše o tomto předmětu: Svatý Jan Zlatoústý uvažuje velikost nebezpečí upadnouti do hříchu, napomíná, aby se člověk řídil podle příkladu umělců, kteří chodí po provaze. Všechna jeho pozornost jest obrácena na každý krok, aby neudělal falešného, aby nepřišel ani na levo, ani na pravo z rovnováhy, sice by se zřítíl dolů a zabil se. Proto nezbyvá nám nic jiného, než řídit

se radou Manzoniho, který ve svém nesmrtelném díle „Snoubenci“ dává tuto radu: „Hřích jest přísný, nepropositelný panovník; jest proti němu dostatečně si ný, kdo se ho docela odřekne.“ Filip Laik, spisovatel německý sděluje dopis, který napsala okolo roku 1400 stará, zkušena matka z národa Aztéků, původních obyvatel v Mexiku své dceři, kdež mezi jiným čteme také následující podivuhodná slova: „Varuj se, milé dítě, každého hříchu, nezapomeň, že jest jed, který ti dřívě nebo později přinese smrt!“ Ejhle, moudrost pohanské matky! Považme: tak mluví před tolika stoletími pohanská, rozumná matka ke své milované dceři, když ji propouští do světa a dává jí nejúpřímnější napomenutí. Nepodivíme se, když i jinak nábožensky smýšlející velebásník, genius Schiller praví: „Největší zlo jest hřích!“ V původní řeči zní tento výrok: „Das Leben ist der Güter höchstes nicht, der Übel grösstes aber ist die Schuld.“

Svatá Františka římská měla vidění. Když se modlila, přepadlo jí sedm ďáblů v podobě zuřivých vlků s nesmírným řevem. Světice zůstala však klidnou a obrátila se k nim se slovy: „Nebojím se vás, bojím se jedině, abych hříchem neurazila milého Pána Boha. Nemůžete mi nic udělati, leč k čemu dovolí Bůh, dovolí jen to, co jest ke cti a slávě Boží a ke spáse mé duše.“ Její zpovědník se jí tázal, zda se nebojí ďábla a tu mu odpověděla: „Mám z nich hrůzu, ale nebojím se jich. Doufám v Boha, že se nebudu nikdy ničeho báti, leč čeho jedině báti se třeba, totiž hříchu. Neboť jediný všední hřích může způsobiti více neštěstí, než všichni ďáblové dohromady.

O sestře blahoslaveného Petra Fourriéra čteme, že jednou pravila ke svému jedinému synovi: „Mé dítě, raději bych tě viděla mrtvého ležeti u svých nohou, než abys poskvrnil svou duši těžkým hříchem. Dobře si toto zapamatuj, aby ti nezemřela matka bolesti nad tím, že věčně zahyne tvá duše!“ Král francouzský Ludvík XI. měl za choť Marii Teresii, která se jednou provinila malým hří-

chem, kterého si v životě obyčejně nikdo nepovšimne. Několik dní byla všecka nešťastna, že ji nemohli uklidniti. A když ji těšili, tu dala jim následující krásnou odpověď: „Urazila jsem Boha, proto jest přečin, kterého jsem se dopustila pro mou duši bolestnou ranou.“ Schleiermacher, kterého čítají protestanté za svého největšího theologa, jehož sebrané spisy byly vydány ve třiceti svazcích, učil: „Jediná hloupost lidská jest hřích.“ Jest to sice poněkud podivný výrok, ale přece podává něco pravdivého. Chtěl říci: každý rozumný člověk varuje se, aby se vystavil veřejné kritice, stará se, aby nic neudělal, co by jenom zavánělo nějakým stínem hlouposti, proto praví dále: největší hloupostí, největší chybou lidskou jest hřích. Zénon, velký učenec řecký, který žil asi čtyři sta let před Kristem v jižní Itálii, účastnil se spiknutí proti tyranovi rodného města Eley. Spiknutí bylo prozrazeno, Zénon byl zatknut a aby nemohl prozraditi svých spoluvinníků, ukouzl si jazyk a vyplyvl ho do tváře tyranovi. Ten kázal ho vhoditi do obrovského hmoždíře a roztlouci na prach. Kéž bychom i my měli oproti hříchu tak pevnou vůli jako onen filosof Zénon a vždy provedli, co uznáme za dobré. Týž Zéno, kterého někteří také považují za vynálezce logiky, učil: „Jediné dobro zde na světě jest ctnost, jediné zlo jest hřích!“

Kéž bychom nyní, na počátku nového roku učinili všichni svým heslem: vše pro Boha, nic proti Bohu! Čili jinými slovy: číňme jedině, co se srovnává se zákonem-Božím a varujme se všeho, co jest proti němu! Říďme se podle slov Písma: „Boha se boj a přikázání jeho ostříhej: nebo to jest všeliký člověk, t. j. neb to dělá člověka dokonalého.“ Kaz. 12, 13. Svätý Pavel napomíná nás: „budžte tedy jíte, neb pijete, neb cokoliv jiného činite, všecko ke slávě Boží činite!“ I. ke Korin. 10, 31. Když stál svätý Pavel v městě Athénách uprostřed Areopagu, pravil mezi jiným také následující slova: „V Ném (v Bohu) žijeme a se hýbáme a trváme, jakož i někteří z

vašich básníků pravili: jeho zajisté pokolení jsme.“ Šk. ap. 17, 28. Uznejme, co chvály zasluhuje, když někdo má skálopevnou vůli a provede, co si umíní. Znal jsem jednoho mladíka, který byl podomkem; ve věku 22 let počal studovati a skutečně přes nadlidské překážky, které se stavěly jeho úmyslu v cestu, vše přemohl, byl ve Švýcarsku vysvěcen na kněze a působí nyní jako farář v Severoamerických Spojených státech. Hansjakob, německý spisovatel vypráví o jednom jemu osobně známém mladém muži, který šel jako odrostlý selský syn na studie a za šest let všechny školy prošel a byl v Římě vysvěcen na kněze. Zakladatel novější Společnosti Božského Vykupitele František Jordán byl nateráčským učeníkem, kterého se ujal tehdejší kaplan ve Waldshutu, učil ho a přivedl na studie. Jediné svou neúpornou pílí, vytrvalostí a skálopevnou vůlí přemohl Jordán všechny překážky, stal se knězem, zakladatelem mužského i ženského řádu, založil mnoho ústavů svých po světě (u nás v Husovicích u Brna). Jeho duchovní synové působí v misiích ve všech pěti dílech světa. Všechna čest těmto hrdinům pevně vůle.

Bohužel, počináme si přemnoží nadmíru nerozumně: mnozí jsme hlouzí k napomínání milého Boha; jsme zatvrzelí k jeho slovům. Mnozí slyší raději svět, než Boha. Mnozí řídí se raději choutkami svého těla, než vůlí Boží. Ač slibuje svět pouze jenom chvilkové a malicherné výhody, přece slouží se mu velice dychtivě. Bůh přislubuje milosti mnohem a věčné a přece zůstávají mnohá srdce lhostejna! Jsou lidé, kteří slouží a poslouchají Boha vždy a všude tak pečlivě, jako se slouží světu a světským pánům? „Zastyd' se Sidone, praví moře,“ čteme v Písmě Is. 23, 4., k čemuž píše Tomáš Kempenský: „Tážeš se proč? Poslyš! Pro sebe skrovnější úřad konají lidé daleké cesty; pro život věčný nehne mnohý ani nohou. Za nepatrným ziskem honí se lidé překotně; o jeden jedinký peníz vedou se mnohdy urputné spory; pro malichernost a ledajakou přípověď nebývá jim za těžko

namáhati se ve dne v noci. Kempenský III. kniha, hlava 3., odstavec 3.

Týž učitel duchovního životapráví, „Býti bez Ježíše jest hrozné peklo, býti s Ježíšem jest sladký ráj. Bude-li s tebou Ježíš, neuškodí ti nížádný nepřítel. Kdo nalezně Ježíše, nalezně vzácný poklad, ano poklad všech pokladů. Kdo ztratí Ježíše, pozbude velmi mnoho, ba více než celý svět. Nejchudším jest, kdo jest živ bez Ježíše, nejbohatším, kdo jest za dobré s Ježíšem.“ II. 8, 2.

Dobře učiníme, když použijeme každé chvíle, abychom se zdokonalili v dobrém; varujme se hlavně vši lenivosti, použijme dobře každé minuty, jak již napomínal moudrý Šalamoun dávno před Kristem: „Synu, šetř času.“ Sir. 4, 23. K tomuzě pobádá nás svatý Pavel, když píše: „Hleďte tedy bratři, kterak byste žili pečlivě, ne jako nemoudří, nýbrž jako moudří, vykupujce čas, neboť dnově jsou zlí.“ K Efes. 5, 15. Svatý Pavel chce říci: nemoudří jsou, kteří nežijí podle předpisů a přikázání naší svatě víry, — moudře žijí, jichž život srovnává se s učením Kristovým.

Bánsník náš Rudolf Stupavský napomíná nás těmito slovy:

„v čin-li neproměňš
každou z žití chvíli,
nikdo nevzpomene,
že jsi tady byl.“

(„Náš Domov“, 1906, str. 166.)

Bůh nežádá od nikoho z nás něco nemožného, nežádá žádných upřílišněností, nepředpisuje, abychom obětovali svou krev, odešli ze světa do samoty, žili výhradně službě Boží, nežádá nějakých mimořádných prací a skutků, ale žádá, abychom své stavovské povinnosti vykonávali věrně, svědomitě, žili život pravého křesťana, jemuž Bůh předpisuje: čiň dobré, varuj se všeho zlého! Započněme každý den s Bohem, žijme po celý den pamatujíce na jeho všudypřítomnost, skončeme každý den s Bohem, pak uplyne čas jako voda, uplyne den po dni a dříve, než se nadáme, uplyne rok. Každý den, každý rok buď nám další krok k nebi a k desazeri slávy

věčné. Svatý Augustin napomíná: — „Pomni člověče, že všichni živočichové jsou pouze ze šlépěje, jediný člověk, obraz Boží, podobenství Boží.“

Připomeňme si, co trpěli svatí mučovníci, aby uchovali si čistou duši a neposkvrnili ji žádným hříchem. Raději snášeli všechna muka, jež vůbec dovedla vynalézti zloba tyranů, raději trpěli zde na světě nějakou krátkou dobu vše, než by byli zapřeli svou víru a od ní odpadli. Ač volali na ně katané, jako kdysi k samému

Spasiteli: „Toto všechno tobě dám, jestliže padna, budeš se mi klaněti.“ Mat. 4, 9. Nepodlehli pokušení. Čiňme jenom to, co se srovnává s vůlí Boží a pak budou o nás platiti slova Pisma: „Čiňte to pilně a bude Hospodin s vámi v dobrých věcech.“ II. Par 19, 11. Pak bude nám všem tento. nový rok skutečně novým i pro naši duši. Milujme Boha z celého srdce svého, ze všech sil svých a pak se přesvědčíme, že „nemají nedostatku ti, kteří se bojí Boha.“ Zalm 33, 10.

A. M. Kadlčáková:

Svatá noc.

Je půlnoc. Cesty bělá
snih čerstvě napadlý
a v modrojasném nebi
se měsíc zrcadlí.

A v celém kraji vůkol
posvátné ticho jest,
jen z věže chrámů slyšet
těch zvonů milou zvěst,

A s hvězdných říší na zem
mír nesou andělé,
že narodil se Kristus
hlásají vesele.

Je půlnoc. Z chrámů sladce
zní zpěvy nejtíšší
a lid se zbožně modlí:
„buď vítán Ježíši!“

P. J. M. Černý, T. J.

Ctitel božského Srdce Páně ve škole Panny Marie.

(Pokračování článků minulého ročníku.)

VIII.

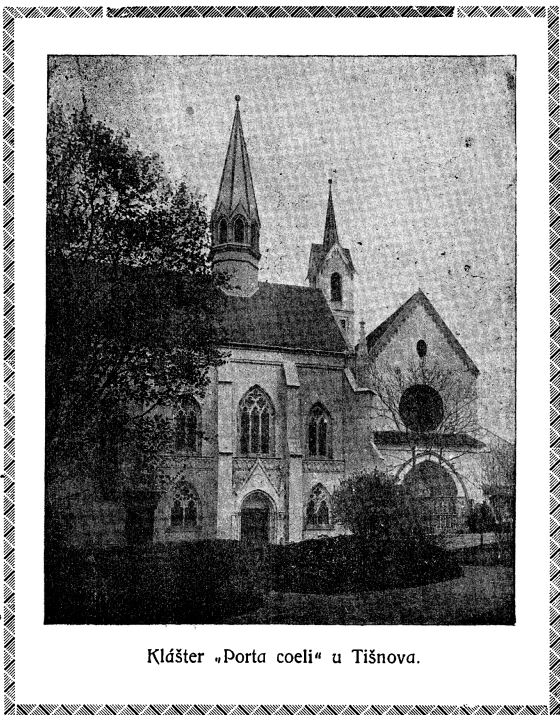
Úcta božského Srdce Páně jeví se především ve snaze po čistém, bezhříšném životě. Jako nevejde nic nečistého do nebe, tak se nemůže nic nečistého líbiti božskému Srdci Spasitelovu. Proto se snaží následovníci Kristovi, hlavně však ti, kteří se chtějí zalíbiti jeho nejsvětějšímu Srdci, aby se uvarovali nejen těžkého hříchu, nýbrž i všedních poklesků, ano i každé dobrovolné nedokonalosti. Málo je těch, které prozřetelnost božská vyvolila, aby se zdokonalovali v životě křesťanském: „Buďte dokonalými, jako Otec váš, jenž jest v nebesích,“ praví božský náš mistr. Dokonalosti však je nejmíce na závadu v š e d n í h ř í c h !

Proto je třeba, aby ctitel božského Srdce Páně vynaložil veškerou péči, by se také uvaroval dobrovolného všedního hříchu.

Půjdeme tedy opět, milý ctiteli božského Srdce Páně, do školy Panny Marie a budeme se tam učiti, jak máme v sobě vymýtiti všední hřích. Panna Maria neskvěla se na venek zvláštními vědomostmi, nebyla bohata, neměla zevnějšího vlivu na dějiny světové, ale měla to nejvzácnější: byla milosti plná, tedy prosta všeho hříchu, byla, jak nás učí církev svatá, bez poskvrny všelikého hříchu, i prvopočátečného. Nebyla tedy ani na okamžik pod mocí ďáblovou. Známe ji odjak-

živa jako Pannu nejsvětější. Dívejme se tedy s jejím přispěním na jinou Marii, která má na sobě všední hřích a učme se, jakým zlem je to, co nazýváme snad maličkostí, nepatrnou věcí, která nestojí ani za řeč.

proti národní předpojatosti. Když byl v Egyptě pojal dceru svého hostitele a ochránce, u něhož se skrýval, když byl zabil egyptského muže, za ženu a nepropustil ji ani tenkrát, když vyvedl lid z Egypta na poušť. Chtěl

Klášter „Porta coeli“ u Tišnova.

Maria, sestra Mojžíšova a, reptala, jak nám vypravuje písmo svaté, proti bratru svému, který pojal cizinku za manželku a nechtěl ji propustit, protože uznával toto manželství za platné. Jako zákonodárce byl vyvolen, aby dal lidu svému příklad nerozlučitého manželství a čelil tak

tím ukázati, že manželství s cizinkou není méně cenné, než se židovkami! To se však jeho sestře Marii nelíbilo. I jala se reptati proti bratru svému.

„Když to Hospodin uslyšel — Mojžíš totiž byl muž velmi tichý, tišší než všichni lidé na světě — ihned pravil jemu, Aronovi a Marii: „Vy-

jděte toliko vy tři ke stánku úmluvy.“ Když vyšli, sestoupil Hospodin ve sloupu oblakovém, postavil se ve vchodu do stánku a zavolal Arona a Marii. Když přišli, řekl jim: „Slyšte mé řeči: Je-li někdo mezi vámi Hospodinovým prorokem, ukazují se mu ve vidění nebo mluvím k němu ve snách. Takový však prorok není můj služebník Mojžíš, jenž je ve všem domě mém nejvěrnější; k němu totiž mluvím ústy k ústům a zjevně, ne v hádankách a ne v obrazech vidí Hospodina. Proč tedy jste se odvážili mluvití proti služebníkmu mému?“

„A rozhněvav se Hospodin a ně odešel; také oblak, který byl nad stánkem, zmizel. Maria pak zbělela malomocenstvím jako sníh. Když Aron na ni pohlédl a viděl, že jest malomocenstvím osypána, pravil Mojžíšovi: „Prosím, pane můj, nevaluj na nás toho hříchu, jehož jsme se z nezumu dopustili. Ať není tato jako mrtvola nedochůdčete, které bývá zahazováno hned z mateřského lůna; hle, již polovice jejího masa jest malomocenstvím nakažena.“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Bože, prosím, uzdrav ji!“ Hospodin mu odpověděl: „Kdyby byl její otec naplil jí do tváře, zda by nemusela alespoň sedm dní rdít se studem? Ať zůstane sedm dní odloučena za táborem a pak budiž zase povolána nazpět!“ Byla tedy Maria sedm dní z tábora vyloučena a lid nehnul se z toho místa, dokud nebyla Marie zase povolána.“ (Mojš. 12. n.)

Na sestře Mojžíšově vidíme jasně, co působí v naší duši všední hřích. Bůh trestal tento všední hřích čtvernásobně: 1. Maria byla osypána malomocenstvím; 2. vyvržena z tábora na poušť; 3. nemohla dále cestovati; 4. byla před lidem, který svým reptáním pohoršila, zahanbena. Podobné účinky mají i naše všední hříchy, proto je třeba, bychom se jich všemožně varovali.

I. Všedním hříchem se znervoruje duše, je jakoby byla pokryta malomocenstvím, oskliví se Bohu. Sněm tridentský učí, že jsou dobrovolné všední hříchy, které

sice křesťana nedcludují úplně od Boha, přece mu však velice škodí. (Sess VI. can. 11, 23, 25.) Sv. apčtěl Pavel nazývá všední hříchy v raskami a skvrnami, které hyzdí duše (Ef. 5, 27.), dřívím a slámoou, které musí v očistci shořet. (1. Kor. 3, 12.) Jak úzkostlivě si dáváme pozor, jednáme-li s vysoce postavenou osobou, abychom ji nějak neurazili, její nelibost něčím nevzbudili, a přece je taková osoba při své vznešenosti člověk jako my, prach a popel! Pán Bůh žádá od nás, abychom nenadsazovali, mluvili pravdu i v menších věcech, abychom byli mírnými a potlačovali zlobivost, abychom byli uctivými při svatých úkonech, abychom se varovali dobrovolných roztržitostí na modlitbách, aby řeč naše byla důstojná a slušná, abychom se ani v malých věcech neprohřešovali proti lásce, abychom byli obezřelými v mluvení a podobného více. My si snad myslíme: „To jsou maličkosti, tím ještě těžce nehřeším,“ a dopouštíme se takových a podobných chyb, urážejíce tím Boha nejvyššího, kterému andělé neustále propěvují: „Svatý, svatý, svatý!“ Máme ho milovati z celého srdce svého, ze vsí duše své, ze vsí mysli své, ale řekneme si: „Tím maličkým hříchem neztrácím ještě milost posvěcující, jsem ještě v lásce Boží, není to tedy tak zlé!“ Jak velice jsme na omylu! Svatí, kteří v té věci soudili mnohem správněji než my, zaslepeni tolika nedokonalostmi, tvrdili: „Kdybych celý svět mohl zachrániti před neštěstím jednou malou lží, neučiním toho, protože bych tím urazil Pána a Stvořitele toho světa.“ (Sv. Edmund.)

Čím krásnější je šat, tím nepěkněji na nás působí, je-li na něm nějaká skvrna, čím drahocennější je nějaká malba, tím více nás uráží je-li nějak znetvořená. Nuže, jsme-li ve stavu posvěcující milosti Boží, jsme oděni drahocenným rouchem milosti Boží, jak velice se Pánu Bohu asi nelíbí tento skvostný šat, je-li znečištěn všedními hříchy! Duše naše je mistrným obrazem Pána a Stvořitele našeho, jakou nekonečnou nelibost

jeví, vidí-li tento svůj obraz znetvořený všedními hříchy.

II. Maria byla právě proto, že byla stížena ošklivým a nakažlivým malomocenstvím, odloučena od ostatního lidu, z a v ř e n a n a p o u š t i. Tam jí bylo smutno, byla všechna opuštěna, cítila se nešťastnou a nemocnou, ubohou. Tak je také s duší, která se často dopouští dobrovolných všedních hříchů. Pán Bůh jí odnímá hojné milosti, protože je k němu skoupá, je on zase skoupým k ní. „Jakou měrou budete měřit, takovou vám bude odměněno.“ (Mt. 7, 2.) Necítíme hojných potěšení, zdá se nám, jakoby nás Bůh ani nechtěl slyšet.

Všední hřích je jako m r á č e k, který se staví mezi slunce a zemi. Čím více takových mráčků, tím více houstne a zastiňuje se překážka, která leží mezi nebem a zemí. Tak je to i v duši, která se dopouští lehkomyšlně dobrovolných všedních hříchů. Slunce dobroty a milosrdenství Božího se víc a více zastiňuje, člověk se ocitá ve tmách a klamech! S vírou usláblou s nedostatečnou láskou, koná i nejsvětější věci, jako sv. přijímání, a nemá z nich žádného užítku. Hříchy všední jsou to, které nás zbavují velikých účinků svatých svátostí. Dobrovolnými všedními hříchy m a l á t n í d' u š e. Každý všední hřích je malou ranou duše. Popatřme na vojína. Je poraněn, ale není ani jedna rána smrtelná, samé lehčí rány. Lečco s ním? K boji je neschopen. Zvedruch o a zanesou do nemocnice a zůstane tam, až se vyléčí. Tak je to také s křesťanem, který se snadně dopouští všedních hříchů, je neschopným, aby bojoval dobrý boj proti své přirozenosti, proti světu a úhlavnímu nepříteli lidstva. Nemůže mítí onoho hojného a přetékajícího užítku ze skutků dobrých a zbožných, kterému se těší horliví věřící. Dobrovolné všední hříchy s v í r a j í často duši velikými ú z k o s t m i: „Kdo odporoval Bohu a měl pokoj?“ táže se zkušený Job. Berou duši často vzácnou onu jemnocitnost, kterou poznává blízcí se nebezpečí a dělají ji lehkomyšlnou a v nebezpečí neostražitou. Ký div, že

klesá při větší bouři v nebezpečném pokušení!

Pozorujeme nyní také, proč nemáme z tolika sv. zpovědí, sv. přijímání a zbožných modliteb žádoucího užítku!? Je tedy všední hřích maličkost? O nikoliv! Říkáme také, že je jezero malé, ale to jen vzhledem k moři, samo sebou má veliké množství vody. Rovněž tak sluje také všední hřích malým, ale jen vzhledem k těžkému, který usmrcuje duši; jinak je v něm veliké množství zloby. Jak se ho tedy musíme stranit!

III. Sestra Mojžíšova, kterou Pán Bůh potrestal, protože reptala, malomocenstvím, n e m o h l a d á l e c e s t o v a t i, zdržela všecken lid na cestě a byla vinna, že zůstal na místě, kde reptala, sedm dní. Tak je to také s námi. Citelélé božského Srdce Páně mají býti jeho vyvoleními přátely, kteří jsou zapsáni v jeho nejsvětějším Srdci. Ale dobrovolnými všedními hříchy se z toho Srdce vzdalují, Ježíš Kristus je vyhazuje: „Protože jsi vlažným, choi tě vyvrci z úst svých,“ praví Bůh ve zjevení sv. Jana. Všedním hříchem se stává nepořádek v duši, náruživosti její rostou, láska k Bohu a bližnímu slabne. Nezřízené vášně a náruživosti rostou a sílí a přivádějí duši ponenáhlu k těžkému hříchu. Proto praví sv. B e r n a r d, že je těžký hřích u člověka, který dlouho Pánu Bohu věrně sloužil, skokem z vlažnosti do propasti záhuby, jak to učinil Samson, David, Šalomoun, Jidáš a marnotratný syn. Kdo si navykl říkati při všedních hříších: „Od toho nezávisí moje spása,“ ten se pomalu vzdá veškeré snahy, aby duši spasil. Cedr nepadne hned Ale řal-li drvoštěp mnohokráte do něho, stačí naposledy nepatrný náraz a strom se kácí. V Japonsku byli s b l a h o s l a v e n ý m K a r l e m S p i n o l o u z Tovaryšstva Ježíšova umučeni dva kněží, kteří s ním byli tři roky vězněni. Když pak byli vyvlečeni na popraviště a mučení, odpadli, ale byli za smíchu a potupy pohanů přece do horčic hranice uvrženi; zahynuli jako odpadlíci. Nebyli by tak strašnou smrtí zhytnuli, kdyby si byli vyprosil!

milost smrti mučednické vroucí modlitbou a kdyby nebyli zanedbávali jiných duchovních cvičení.

IV. Sestra Mojžíšova byla konečně pro svůj všední hřích zahanben a před veškerým lidem israelským. Co bylo příčinou její chyby? byla to malicherná revnivost, nemohla se snést s manželkou Mojžíšovou a proto poštvala nejdříve Arona, pak se s ním spojila a snažila se získati několik přivrženců, aby mohla brojiti proti Mojžíšovi. Když však jí bylo odejiti teď z tábora, ztratila všechny své přátele, žádný s ní nechtěl jednati. Lid však nemoha jíti dále, reptal většinou proti Marii a z přátel stali se jí nepřátely.

Kolik z lých následků z jediného všedního hříchů! Jak často natropí jediný všední hřích mnohého zla v domácnosti! Hříšník nepracuje ničeho pro čest a slávu Boží a překáží v tom jiným. Svádí jiné k takovým a podobným hříchům, kterých se sám dopouští. Každý skutek jeho volá a vzpírá se proti Bohu. Všedními hříchů ho sice těžce neuráží, ale neustále se staví proti jeho nejsvětější vůli. Je jako služebník, který se sice neproviňuje těžce proti svému pánu, ale malými svými chybami vzbuzuje neustále jeho nelibost. Tu dobře nezamete, tam zase nějakou maličkost rozbije, pak opět něco zkazí, nebo v něčem menším neuposlechne. Co neudělá moudrý pán? Nebude ho jistě dlouho v domě trpěti. Nač by se s ním zlobil? Dostane lepšího a zručnějšího. Totéž můžeme říci o křesťanu, který častějšími dobrovolnými všedními hříchů uráží Boha. Nebude ho trpěti ve zvláštní lásce Božského svého Syna a vypudí jej odtamtud tím, že dopustí, aby klesl do těžkého hříchů.

Pán Bůh trestá již na tomto světě všední hříchů velikými tresty. Vzpomeňme si jenom na oroho proroka, o němž nám vypravuje Písmo svaté Starého Zákona. Zůstal proti vůli Boží u jiného proroka na noc. Byla to maličkost, ale Pán Bůh mu to zakázal. Musel za tuto neposlušnost zemřít. Pamatujme na oněch

dva a čtyřicet pacholat, která se posmívala Eliseovi; jistě se nedopustila těžkého hříchů, ale musela za tento svůj všední hřích zemřít. Vizme ženu Lotovu, která za svou nedůvěřivost ve slova andělů musela pykati smrtí. Písmo svaté Starého i Nového zákona uvádí na mnoha místech dosti příkladů, jak Pán Bůh trestal všední hřích.

Ale to vše, jak Bůh trestá všední hříchů zde na zemi, je maličkost proti trestům, které stanovil pro všední hříchů tam na věčnosti. Podle učení církve svaté musí býti každý všední hřích, který nebyl odepýkán zde na zemi, smazán v očištění.

Představme si, jakou touhu měla Maria, když musela trpěti na poušti pro svůj poklesk, po táboře israelském a po svatostánku, nemohouc si nikterak pomoci. Sedm dní musela býti ve vyhnanství. Toť slabý obraz toho, čeho jest zakoušeti d uším v očištění. Vizme Mojžíše, který musel zemřít na hoře Nebo pro malou nedůvěru v Boha. Jak toužebně pohlíží do zaslíbené země, která leží před jeho očima, jak vroucně si přeje vkročit tam, po čem toužil plných čtyřicet let na poušti, zač všechny práce a oběti podstoupil. Ale nesmí tam vkročit. Proč? Pro malou chybu, všední hřích! Takovou touhu mají ubohé dušičky v očištění po nebi, jsou to tam dlouhé bezesné noci! Jak touží a prosí, aby mohly viděti Boha, kterého již tolik milují, leč nesmí, dokud poslední halíř nezaplatí v krutých mukách obistcových. Sv. Perpetua viděla, jak se v jejím životopise dočítáme, svého jedenáctiletého bratříčka, který zemřel na rakovinu v obličejí, sedm let v očištění za chyby, kterých se jako hošík dopustil. Dušičky musejí tedy v očištění dlouho trpěti za všední hříchů, kterých zde na zemi neodpykaly. Ale to nejhorší při tom trestu očištěním je, že si nemohou nikterak pomoci, jsou úplně bezmocny, jen na soucitré srdce věřících zde na zemi odkázány, kteří jim jako žebračkům Božím mohou uděliti almužny svatých modliteb a jiných dobrých skutků! Jak vroucně

po nich touží, jak vděčnými jsou za každý otčenášek!

Ctiteli božského Srdce Páně, představ si dobrého starostlivého otce, který velice miluje svého syna. Syn ho urazil. Onen laskavý a dobrotivý a nejvš spravedlivý otec zapálí veliký oheň a vhodí tam syna svého, aby odčinił onu urážku, kterou mu syn způsobil. Jistě neřekneš, že ho syn urazil jen nepatrně, že to nestálo ani za řeč. Hle, toť obraz Otce nebeského, nanejvýš spravedlivého Boha, který v lásce své je nucen čistiti duši hříchy všedními poskvřenou v hrozném plameni očišcovém. Není tedy všední hřích nic nepatrného nebo malého.

Pohledněme také na prostředky, jak bychom se snadno a rychle zbavili a uvarovali všedních hříchů. Nejdůležitějším prostředkem je bdělost nad sebou. Večer, než jdeš spat, když jsi se pomodlil večerní modlitbu, zkoumej vždy trochu, co jsi mluvil a jak jsi jednal a myslil toho dne. Shleď-li, že jsi v něčem pochybil, vzbud' nad tím lítost a učiň dobré předsevzetí, že si dáš zítra lépe pozor. Zkoumej také okolnosti, které tě k všedním hříchům svádějí a učiň moudrá opatření, abys méně hřešil. Předsevzetí, kterých bys nevyplnil, dláždí tobě cestu do očištee. Pak však snaž se býti proniknut živou vírou v Boha neskonale velikého. Tato víra v našeho Pána, Stvořitele nebe i země, má v nás býti živá, má řídit i pronikatí veškeré naše citění i jednání, pak se jistě tak často nedopusíme všedních hříchů. Konečně máme používatí všech prostředků ku posvěcování sebe. Zde si máš opět připomenouti, že praktická úcta k božskému Srdci Páně od tebe vyžaduje, abys častěji přijímal svatě svátosti. Dobrá svatá zpověď

nás od všedních hříchů očistí a častější sv. přijímání nám dodá potřebné síly, abychom do takových hříchů neklesli. „Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení,“ praví božský Spasitel. Se bdělostí nad sebou je třeba spojití modlitbu, a sice vroucí a častou modlitbu, ta nám vyprošuje milost, abychom do takových pokušení neupadli, v nichž bychom poklesli.

Tak nám bude božské Srdce Páně studnicí vody živé, z níž budeme hojně čerpatí pro svou spásu i Boží slávu.

Zdá-li se ti tato cesta nesnadnou, obrať se na Pannu Marii, která neměla nikdy ani nejmenšího hřichu na sobě. Ona ti vyprosí sílu, abys do hřichu neklesal. Blaze tomu, koho ona pod svou mocnou ochranu vzala. Bohoslovci uči, že se sice člověk dovede uvarovati jednotlivého hřichu, ale že není s to, aby žil bez jakéhokoliv hřichu všedního beze zvláštní milosti Boží, neboť „Sedmkrát (t. j. často) klesá spravedlivý za den.“ (Přisl. 24, 16.) Když tedy spravedlivý, t. j. takový, který se modlí, myslí na Boha, snaží se žiti podle přikázání, klesne, čím častěji klesne ten, který nepečuje dosti o svůj vnitřní život. Není znamením dokonalosti — a státi se dokonalým má vynasaziti se ctitel božského Srdce Páně — když hříchů a chyb nevidíme: „Já s nikým nechodím, jsem sám, už jsem starý, nevím, jaké hříchy bych měl!“ To je stav duše v ní slepoty, který není dobrým stavem. Proto pros, aby otevřeny byly oči duše tvé, a ty abys viděl, jak máš duši svou očistiti a se zdokonaliti. K tomu ti pomůže Panna Maria. Ona tě povede k čistotě duše, abys byl hoden dostoupiti co největší dokonalosti a stal se podobnějším nejsvětějšímu Srdci jejího přemilého Syna.

Pastýři u jeslí.

Rudolf Oesterle Op. 6. Slova T. Šec.

Předehra

mf

Zpěv

Slá - va Bo - hu na vý - so - stech a po - koj li - dem na

Varhany

ze - mi. Slá - va Bo - hu na vý - so - stech

a po - koj li - dem na ze - mi. 1. Nuž spěj - te, stráž - ci
2. Buď zdra - ven od nás
3. Slyš, an - dě lů, jak

p

1. be-dli - ví, vstáj ov-čí za mě - stem, ať zří - te, co hlas
 2. Je - žíš - ku, v noc vel - kou pře - sva - tou, my prv - ní mů - žem
 3. na - ho - ře zpěv, mí - ru za - zní - vá, jde pý - chu zhu - bit

1. prav - di - vý řek' na lu - či - nách všem. Tam dí - tě v je - sle
 2. na blíz - ku, Tě u - ctit pí - sní svou. Host s ne - be na zem
 3. v po - ko - ře, Tvá lás - ka hře - ji - vá. Dík vzdej - me ta - ké

1. vlo - že - né svým zpě - vem pozdrav - te, že
 2. za - ví - tal, Bůh člo - vě - kem se stal, jenž
 3. Ma - ri - i, že je - jím ro - bát - kem se

1. chu-dé, le-žít na se ně, dar pro ně při-prav - te.
 2. tvor-stvu ži-vot dří - ve dal, si z tvo-ra tě - lo vzal.
 3. vi - na vše-chněm pro - mi - jí, kdo vůd-ce naj-dou v něm.

Dohra

○ ○ ○ ○ ○ ○

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Jeden den života missionářského v Indii.

„Bylo to krátce před půlnocí,“ vypravuje missionář P. Dieckmann, když jsem svoje mdlé údy ve vesnici Malaipalamu na zem ještě horkou položil. O jak šťastným jsem se cítil onoho večera pod hvězdnatým nebem! Tichá noc mocně povzbuzovala srdce i mysl k pobožnosti. Cítil jsem se tak šťastným, že bych byl svůj strastiplný život missionářský ani za všechny poklady světa nebyl zaměnil. Ovšem měl jsem dobrou příčinu milému Otci v nebesích děkovati za to, že mne tolika milostmi byl obdařil a mne za nástroj na získání duší pro nebe použil.

V malé vzdálenosti od mého lůžka leželo v klidném spánku 52 osob, všickni oblečení v bílé roucho, mezi

nimi dva pohanští kněží, kteří u svých soukmenovců ve velké vážnosti byli. Všichni měli následujícího dne křtem svatým v krvi Beránkově býti očištěni, měli odřici se ďábla a všech skutků jeho a pak do církve sv. býti přijati. Onoho večera byla právě prozatímní kaple uprostřed vsi dostavěna. Ač nebyla ještě zcela upravena, minil jsem nicméně příštího dne ji posvětití a ponejprv v této dříve docela pohanště osadě mši sv. sloužiti. Můj program pro příští den byl tento: O 3. hodinách ráno křest dospělých. Ustanovil jsem hodinu tak ranní, poněvadž křtěnců bylo 52 a obřad křestní měl několik hodin trvati; dále posvěcení kaple a vysvětlení jeho obřadů a významu křesťanských kostelů vůbec; mše sv. s promluvou ke křtěncům; ke konci mše sv. povzbuzující řeč k čekatelům sv. křtu; křest dítek.

Prve než jsem usnul, naslouchal jsem ještě nějaký čas libozvučnému chrápání svých sousedů, které mne příjemně pomalu uspávalo, až mne uspalo docela. Z těžkého spánku probudilo mne teprv jakési šimrání a hlodání na mých nohou. Byl to pes, který se pokoušel z mých kožených sandálů nějaké sousto pro svůj hladový žaludek urvat. Ježto jsem již častěji, když jsem spal pod širým nebem, o své sandály býval oloupen, zmoudřel jsem ze škody a podržel jsem raději obuv na nohou anebo jsem jí použil jako polštáře pod hlavu. Vyskočil jsem tedy a ježto bylo už pět minut před třetí hodinou, nemohl jsem se na psa hněvati, neboť mne vzbudil právě včas.

Umyv se na rychlo vzbudil jsem své sousedy, přečetl jejich jména a postavil je do řady: muže v pravo, ženy v levo. Na poučenou měl jsem krátkou promluvu, ve které jsem jim všechny milosti, ale i povinnosti, jež svátost křtu sv. s sebou přináší, uvedl ještě jednou na pamět. Za svitu svíček a olejových pochodní začal úkon křestní. Ještě nebyli všichni dospělí pokřtěni, když bylo nutno proti žhavým paprskům slunečním ozbrojiti se deštníkem. Kaple byla totiž příliš malá a nemohla všech pojmouti. K když jsem konečně vyčerpav celý program svůj potem naskrz prosáklý oděv odložil, bylo půl 12. hodiny v poledne. Praví se, že co člověk rád koná, nebývá mu obtížno; ale přes to dá mi každý, kdo totéž zkusil, za pravdu, že není žádnou maličkostí, přes osm hodin jazykem stále pohybovati. Jazyk a čelisti člověka bolí, on se cítí tak zmalátnělým a unaveným jako vyklepaný pytel moučiny. Byl jsem proto rád, když mne můj kuchař volal k snídání, jež bylo zároveň mým obědem. Kuchař chtěl tentokrát mermocí se vyznamenati. Postavil totiž prozatímní stůl — umělecký to čin, jehož ani prve ani později potom nespáchal. Dopídl se totiž někde zpuchřelého prkna a položil je na několik kamenů. To byl stůl. Na něm stála miska rýže a pečené kuřátko, které mi lákavě vstříc vonělo. Vykonav svou

stolní modlitbu sedl jsem si za nízký stůl a dal jsem se do kuřete. Ale sotva jsem nůž poněkud silněji na talíř přitlačil, stal se tlak zpráchnivělému prknu osudným; ono povolilo a můj oběd ležel v písku. Trosky stolu a střepy mého jediného talíře ležely tu smíchány s rýží a pískem. „Ach, ty Boží dárku,“ vzdychal jsem, „dostal jsi se na nepravý stůl a nebyl jsi usouzen pro mne! A právě nyní se to stalo, kdy hlady skoro zmirám.“

Než celá příhoda měla i stránku směšnou. Když jsem s bolestí na trosky svého oběda pohlízel a potom zraků svých pozvedl, musil jsem se hlasitě zasmáti, vida zoufalé vzezření svého kuchaře. Obrázek byl však skutečně k smíchu. Zde má pečené pískem a červotočinou silně kořeněná, tam můj kuchař na tu spousta na zemi zoufale se dívající a nevidoucí si rady. To byla rozkošná podivná. Při tom měl jsem ještě štěstí. Mohlo totiž neštěstí býti ještě větší. Má jediná miska, která byla zároveň mou sklenicí na vodu, zůstala až na jednu trhlinu neporušena a mohla mi dlouhá léta ještě sloužiti. O talíř jsem ostatně neplakal, měl jsem aspoň na dalších cestách o kus nábytku méně! Rýže byla, bohužel, nadobro ztracena, kuřátko však se opralo a já jsem aspoň poněkud ukojil svůj hlad.

Po indickém způsobu kouřil jsem potom doutník a zapisoval jména pokřtěných do seznamu. Když jsem byl hotov, dal jsem honem zapráhnouti; abych se zavčas ještě dostal do osady Satalno, kde mělo několik domoradců, kteří byli současně s dnešními křtenci zkoušku obstáli, býti pokřtěno. Ježto byla cesta dosti dobrá, mohl jsem se, sedě na vozíku, brevif domodliti. Přišed tam usadil jsem se v tamaryškovém háji poblíž osady. Pod zelenou chladivou klenbou lesní byl po krátké bezprostřední přípravě čekajícím udělen křest svatý.

Na bolestné hodiny následující noci, které jsem pod širým nebem ztrávil tak lehce nezapomenou. Po skončené práci denní lehl jsem si na zem ke krátkému odpočinku. Spal jsem bezpochyby asi půl hodiny, když

mne najednou jakési bzucení a šumění v hlavě ze sna probudilo. Vyskočiv chytl jsem se za ucho, ve kterém všecko hučelo a bručelo, jako když ve mlýně se spustí všechna kola. Čím více však jsem se namáhal, zákeřného rušitele nočního spánku dostat ven, tím větší byl hluk v mém ubohém uchu. Probudil jsem svého kuchaře a požádal ho, aby mně posvítíl do ucha a zvířátko vytáhl. Kuchař pravil, že nic nevidí, že to bude asi nějaká blecha z pisku. Nalili jsem tedy do ucha vody, abych neplechu utopil, a na radu kuchařovu nalil jsem na vodu také trochu oleje z lampy; ale zvířátko se nehnulo. Potom jsem prosil kuchaře, aby malými kleštěmi, jaké domorodci vždy nosí v pásu, sáhl do ucha, aby trýznitele buď živého nebo mrtvého vytáhl. Po dlouhé operaci podařilo se mu konečně vytáhnouti mravenčí křídýlko. To mne aspoň upokojilo, že se pouze okřídlený mravenec byl v uchu uschoval. Po kousku vytáhl potom celé zvířátko. Ucho však dlouho ještě bolelo a celé oteklo. Nemohu však říci, zda píchání mravencovo anebo hrubá operace kleštěmi byly toho příčinou. Celá příhoda byla mi však poučením pro budoucnost, abych nikdy více na holou zemi si neléhal, aniž jsem prve uši zacpal bavlnou. Tomuto moudrému předsevzetí jsem také až podnes zůstal věren.

Osada malomocných.

Roku 1910 byly sestry řehole řečené „Společnost mariánská“ povolány, aby ve velké osadě malomocných, kterou anglická vláda na Makongai, malém to ostrovu v Tichém oceánu, mínila založiti, ošetřování nemocných převzaly. Pro tuto obtížnou obětivnou službu byly vyvoleny evropské řeholnice a na výpomoc byly jim přiděleny dvě sestry domorodé.

Dne 20. září r. 1911 blížila se loď, na níž se sestry plavily, ostrovu Makongai. Z lodě viděti nejprve dva malé ostrovy. Jeden z nich je pohřebištem pohlavárů z Makongai; v jeho nitru leží prý děsné množství lidských

lebek a kostí. Druhý vypadá jako jediný zelený les palmový. Mezi těmito ostrůvky projíždí parník a nyní otvírá se před vámi překrásná mořská zátoka. To je místo, které pro nešťastníky za obydli je vyhlédnuto. Podél pobřeží táhne se dlouhá řada malých domků s přívětivými červenými stříškami; jsou to příbytky méně těžce nemocných. Na levém konci osady stojí dvě větší budovy, v nich mají býti umístěni nemocní, kteří se sami nemohou již pohybovati.

Parník se zastavuje, již blíží se od břehu loďka, aby cestující převezla na pevninu. Avšak ani loďka nemůže pro nebezpečná skaliska korálová až k samému břehu přiraziti. Proto slaví sestry svůj vjezd do nového domova na ramenou domorodců. Dva domky ze dřeva v rozkošném údolíčku jsou jejich obydlím.

Když sestry do Makongai přišly, nebylo tam ještě malomocných. Tak měly dobré řeholnice pokdy, aby všechno pro ubytování nešťastníků co nejlépe připravily. Dne 29. listopadu r. 1911 přišla první tlupa nemocných; bylo jich dvacet. Přišli ze staré osady malomocných na ostrově Benga. Pak následoval zástup za zástupem. V červenci následujícího roku dostoupil počet jejich na 140.

S neúprosnou přísností osamocuje vláda nemocné, aby zdravé před nálezou chránila. Bez milosrdenství bere děti rodičům, manžele rozlučuje od sebe a chudé i bohaté bez rozdílu dává odvážeti do osady, jakmile známky nemoci na někom se ukáží. Na stanici jsou děti o 10, 12, 14 letech, které plačice po rodičích volají. Mladé matky bědují, že od svých manželů a svých dětí byly odloučeny. Tu volá hnědá dvanáctiletá dívka na sestru: „Propustíš mne domů k matce a sestram, až tato rána na mě noze se zavře? O sestro, kdy smím zase k matce nazpět?“ Viděti často i silné muže, kterak touhou po svých slzy prolévají. „S poslední dopravou nemocných,“ vypravuje sestra Maria Stanislava, „přišla sem jedna z mých bývalých žákyň. Musila opustiti své dvě malé dítky. Po svatbě přijal její

manžel místo dozorce na zrušené před nějakým časem stanicí malomocných a tam si uběhá strašnou nemoc ulovila. Kdykoliv k ní do nemocnice přijdeme, vždycky pláče.“

Hrozný je stav mnohých nemocných. „Tak je tu na příklad,“ tak popisuje sestra Maria Zuzana nešťastníky první dopravy, „katolík jménem Rafael, kdybyste ho viděli, ptali byste se, jak vůbec může ještě žít: od úst až dolů k nohám je tělo jedna rána. Když ho obvážeme, je celý plátnem přikryt. Vedle vidíte Lína, rovněž katolík, bezmála v tomtéž stavu. Tam zase leží Josef, mladý to domorodec, nemá ani rukou ani nohou, dále Karel a několik jiných, z nichž každému schází buďto ruka nebo noha anebo oboje.“

Byť i vláda neúprosnou na tom stála, aby nemocní od zdravých byli odloučeni, neopomíjí zase jinak ničeho, aby nešťastníkům jejich těžký osud ulehčila. Strava je dobrá a léků hojnost. Obvykle léčí se na Makongai malomocenství olejem, řečeným chaul-

mongra. Je to lék protivný, ale pokusy s ním měly dosud dobrý výsledek. Vrchní lékař, Irčan a protestant, je k malomocným pln dobroty. Jemu vypomáhá mladý lékař, domorodec. Je horlivý protestant a usiluje získat nemocné pro své vyznání.

Katolíků je mezi malomocnými pouze asi dvacet. Mezi těmito jsou někteří hlubokou zbožností prodchnuti. Josef na př., jenž jak bylo řečeno, nemá ani rukou ani nohou a brzy i zraku pobude, postí se pravidelně každý pátek. Jiný, jenž se také jmenuje Josef, modlí se téměř bez přestání růžencem. Od obou neslyšeti nikdy nářku, ač trpí strašné bolesti. Své utrpení obětují velkomyslně Pánu Bohu.

Také jednotliví pohané a protestanté blíží se pomalu k víře katolické. Obětovná láska sester působí na nemocné hlubokým dojmem a činí je vnímavými pro dobré slovo. Sladkou útěchou pro obětovné řeholnice jesti, že dva ze čtyř nemocných, kteří od otevření nemocnice zemřeli, před smrtí křest svatý z jejich rukou si vyžádali.

o o o o o

A. M. Kadlčáková:

K Novému Roku.

Poslední den v roce
nad krajem se sklání,
Nový ráno poéne
svoje panování.

Smutnou tuchou jato
oko moje vlhne,
duše letí k Bohu,
srdce chvíli tichne.

Zdá se mi, ach, zdá se,
hvězda má že bledne,
že již Nový Rok ji
k žití nepozvedne!

Budiž vůle Páně
v tomto Novém Roku,
anděl provázej mne
při každíčkém kroku!

o o o o o

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Aniganem podává Jan Tagliaferro (Část další.)

VI. Vojenský duchovní správce.

Když se vojenský spolek v Arrasu velmi vzámahal, restačila místnost v Rue des Ecoles. Třebas nový dorost nebyl přízniv věci katolické (třetí

sbor genijní skládal se ze žvlů pocházejících z Paříže a okolí), čítal spolek o velikonocích 1890 na 180 členův. Bylo třeba uvažovat. P. Belanger nezahálel. Hledal prostrannější a zá-

roveň pro spolek v hodnější místnost, zároveň hledal prostředky, aby jí nabyl. Těchto mu nescházelo, díky pomoci Panny Marie. Napřed se mu zdál vhodným dům v ulici Kapucínské, ale konečně zvolil dům blízko malého semináře. Tu se děly po deset let divy, o nichž chceme vypravovat.

Viděli jsme, s jakým zápalem, s jakou oddaností P. Belanger po čtyři léta působil mezi vojáky; a přece nebyl jmenován jejich duchovním správcem, nýbrž věnoval se jako dobrovolný pomocník vojenskému spolku. Jeho úřadem bylo ředitelství domu sv. andělův. Jeho horlivost a jeho úspěchy u vojákův vzbudily všeobecnou pozornost. Nebyl-li vojenským knězem podle jména, byl jím skutkem. Jeho vlohy přirozené a náklonnosti i milost sama jej vábily neodolatelně k apoštolátu armády.

Ale vliv, jaký nabyl na dítky v domě sv. andělů i na jejich rodiče, dobro, jež v tomto domě působil, byly příčinou, že představení jeho váhali s rozhodnutím. Když získal novou místnost bylo to znamením, že se dále rozvíjetí bude vojenský spolek; bylo zřejmo, že zdraví apoštolovo dlouho nevydrží takové rozdělení práce. Jeho úřad u vojáků stával se každým dnem namáhavějším; z druhé strany snažil se, ovšem na úkor sil, i ostatních povinností nezanedbávat, jak v domě andělů, tak v malém semináři, kde rostl počet hochů, kteří k němu chodili k sv. zpovědi. Tak usneseno konečně ho sprostiti správy domu sv. andělů a ponechat mu výhradně duchovní správu vojinů. To-liko zpovědníkem malých seminaristů měl zůstat.

Tím byla osa jeho života přesunuta. Hlavním svým úřadem byl vojenským duchovním správcem. Povinností jeho v malém semináři v zásadě toliko vedlejším úřadem. Pravíme v zásadě; neboť kde se jednalo o dílo Boží, o posvěcení duší, neznal P. Belanger nic vedlejšího. Kdo by ho pozoroval ve vojenském spolku, tomu by se zdálo, že nemá jiné práce a péče, tak byl s tělem i s duší při věci; a přece se věnoval

malým seminaristům tak úplně, dal si tolik záležitosti na jejich prospěchu duchovním, že by nikdo netušil, že jeho život jest rozdělen. Vskutku pečoval stejně o oba úřady, ale úředně a pro všecky byl od onoho dne vojenským duchovním správcem. Tak ho vedl Pán Bůh povolně a skoro nepozorovaně k povolání, pro které byl určen.

Jeho biskup, jež chápal jeho snahy a cenil jeho dary a etnosti, nespokojil se tím, že jej jmenoval duchovním správcem vojenského spolku v Arrasu, udělil mu i titul a hodnost ředitele vojenských spolků diecese, jehož zavedení okružním listem oznámil svému duchovenstvu.

Od té doby nescházelo horlivému krézi ari přirozených prostředkův, ani nadpřirozených milostí, by rozkvétal spolek. Základ díla tak trpělivě a pevně položený, mohl nésti velikou budovu. Pravý duch rodinný vládl mezi členy a mezi jejich duchovním správcem, jehož toliko Otcem nazývali. Vojáci milovali svůj dům rodinný, jak nazývali místnost spolkovou, tolik, že ho neopouštěli i když byli povýšeni. Cítili se jako doma u svého laskavého, duchovního otce. Apoštolát vojáků na vojáky konán ve velkých rozměrech a podporován zmíněnou legií sv. Mořice. Skládala se asi z 25 mladých lidí, vybraných z elity obou pluků, jež v Arrasu byly posádkou a tvořila nějak generalní štáb duchovního správce. Růžnec byl ve vážnosti. Více než 150 vojinů nosilo u sebe růžnec. Modlili se ho všude v kapličce, kde se večer někteří dobrovolně shromažďovali k této modlitbě; ná valem pevňstek, kde jirí za dlouhých hodin mezi stráží hovořivali; konečně každou středu ve vojenské kapli před nejsvětější Svátostí. Tato pobožnost byla nejvíce oblíbena a navštěvována z celého týdne.

P. Belanger dovedl vstřípmi svým vojákům neobyčejnou lásku k nejsv. Svátosti. To ukazovali tím, že pokaždé pozdravovali nejsv. Svátost, když vešli do domu, že ji často dlouho navštěvovali a často přistupovali k stolu Páré každé hodiny denní.

Zbožný kněz převzal sám zařízení nové, velmi vhodně položené místnosti. Aby usnadnil duchovní působnost a svolal na své dítky milosti nebeské, umínil si, že na pozemku při domě postaví krásnou, prostranou kapli, jež by se stala srdcem díla, v jejímž stínu by prospívalo dílo. Zjednal si potřebné prostředky a začal práci. Mezi tím konány služby Boží v nuzné, prozatímní kapli pod střechou, v níž nebyli dosti chráněni proti počasí nepříznivému. Ale zdi nové svatyně se zvedaly, blížil se okamžik, kdy se Pán Domu usadí na svém trůnu. Měli trpělivost. P. Belanger sám se radoval nad triumfem svého božského Mistra a v duchu již se obíral četnými, skvostnými plány. Vše se na něho usmívalo; byl vskutku šťastným apoštolem.

Konečně kaple otevřena a milosti se vylévaly na duše. V té době zavedli jak z opatrnosti, tak i pro veliký užitek věřících mimo spolkové mše též veřejnou mši vojenskou v kostele P. Marie des Ardens, hlavním poutním místě mariánském celé diecése. Tato mše určena na 12 hodin. Pro P. Belangera byla to nová veliká úrava. Byl nucen ráno záhy vstávat, aby přinesl sv. přijímání churavým vojákům do nemocnice. O 10. hodině sloužil v kapli pevnůstky první mši svatou, a vyzpovídal několik vojáků, kteří chtěli přistoupiti k stolu Páně. Pak byla o 12. hod. veřejná mše sv. vojenská, takže až do 1 hodiny i déle musil býti lačný. Každý jeho proslov byl pečlivě připraven a napsán. Kolik jich sepsal před svatostánkem kleče na holé zemi! Jeho živá víra mu říkala, že Bůh skrytý jeho slovům požehná a je zúrodní. Nemýlil se. Vojáci bývali dojata hluboce a povzbuzeni ke všemu dobrému.

Zavedení veřejné mše svaté bylo v jeho očích velikou milostí a v tom smyslu se též o tom vyslovil. Na konci proslovu pravil jednou: „Minulé neděle byli jste upozorněni, že vojenský spolek v Arrasu učinil veliký krok do předu. I já se přidávám, k tomuto názoru. Nyní můžete veřejně v bílý den se ukázati jako učeníci,

vojíní Boha, jenž za vás vylil svou krev. Zdá se mi, že slyším, jak Pán praví: Ach, těchto několik za mne se nestydí. Jsou mou tělesnou stráží u oltáře, kde se obětují. Jednou budou mou čestnou stráží u trůnu nebeského.“

Předvečer jeho jmenin 1891 oslaven zvláště krásně. Když byl poděkoval za blahopřání vojáků, patří šlechtitný kněz do minulosti a do budoucnosti: „Vizme, čeho jsme dosáhli za jeden rok: Dům rodinný s prostrannou kaplí, zbožná a četná sv. přijímání velikonoční, noční klanění, obcování veřejné mši sv. ve farním chrámě, čímž statečně čelíte bázni lidské a zároveň voláte vojinům jiných posádek: „Co my činíme, i vy můžete činiti“; tím konečně ukazujete, že Pán Bůh má své věrné, kteří své Věřím zpívají i provádějí a že by měli svoje mučedníky, kdyby bylo třeba. A jak skvělé věcí lze nyní očekávat! Na budoucí neděli přeneseme vzácné ostatky, na druhý den křest a první svaté přijímání; po 8 dnech začátek májové pobožnosti, kterou leskle slaviti budeme; každý týden mše svatá za zemřelé vojáky, a s tím nejsme u konce. Jenom dále se k sobě družme, společně se modleme, navzájem se podporujeme a milujeme a budeme nepřemožitelní.“ A dojat hluboce, do dává: „Když vás vidím kolem sebe tak čteně shromážděné, čtyřicet, šedesát, osmdesát hodných, velkomyslných křesťanů, zástupce patnácti aneb dvaceti okresů milé Francie, tu se tážu: Co jsem učinil, že mne Pán Bůh tak vyznamenává a mi světuje tento krásný úřad, ba nejkrásnější v mých očích? — Prosim Ho, aby mne nechal mezi vámi až do dne, až vás tam u Pána Boha očekávati budu.“

Ale jestli se radoval horlivý apoštol z úspěchu a děkoval Bohu za to, zuřilo peklo nad svou porážkou a vyhlídkou na další porážky. Sluhovi Panny Marie měly býti položeny překážky v cestu; a Pán Bůh to dopustil, jednak k jeho osobnímu posvěcení, jednak k větší úrodnosti jeho apoštolátu nyní i budoucně.

Sotva byla nová kaple dostavěna a posvěcena, hned začaly nevěrecké listy, tehdy jak i dnes pravé orgány pekla, uveřejňovati celou spoustu jízlivých poznámek a hanebných podezření proti vojenskému spolku a jeho duchovnímu správci. Vláda se nad tím rozčilovala, ne nad nebezpečím hrozícím ústavu pracujícímu ku blahu společnosti, nýbrž nad chvátavostí nevěreckého tisku podobného Don Quichottu. Místní velitelství vojenské dostalo pokyn od ministra Freycineta, a se smrtí v srdci, musel důstojník velikému příteli a dobrodinci vojáků oznámiti, že má zavřítí svou novou, sotva otevřenou kapli.

Co se dělo v duši apoštola ve chvíli, kdy se zdály zničeny tolikéř naděje a úmysly? Bůh sám ví. S klidem velikým přijal ránu nepředvídanou. Důstojník, jenž byt svědkem této sceny, vypravoval: „Žádný pohyb ve tváři neprozradil bolesti, jež musel pociťovati, tak byl pánem svých citů. Třebas uvnitř byl na chvíli sklíčen, pro což nebylo žádných známek, vzmužil se brzy, horlivěji, pevně odhodlaný za každou cenu, s prostředky, jež mu zbyly, dále vésti svou práci.“

Ale byla to bolestná zkouška pro něho. Čtenář si vzpomene na poznámku jeho dřívějšího superiora v malém semináři o svátostné přítomnosti Pána v domě sv. Andělů: „P. Belanger cítil by se tu nešťastným.“ Vnitřní bolest, prázdnotu, cítil i nyní. Ne na stavbu o sobě měla vláda namířeno, nýbrž na kapli, a tedy na přítomnost božského Mistra. Od té doby nebylo návštěv před svatostánkem, ani různých před nejsvětější Svátostí, ani nočních klanění, která konával sám aneb s vojáky.

Zednářství, zmocnivši se správy státní, bdělo v osobě policejních agentů. Ti dostali rozkaz, by pozorovali podezřelý dům a zvláště vyslídili vše, co nějak by se podobalo bohoslužbě. P. Belanger vycházejí z domu, potkával. agenty, kteří se sice styděli za úlohu jim vnučenou, ale ji přece hráli svědomitě, se smrtí v srdci; neboť dějiny budou vypravovati, že i za naší doby mnozí francouzští katolíci

mnoho trpí krutovládou židů a zednářů, že bezpochyby s nevolí, ale konečně přece dobrovolně na účet svých nepřátel páchají nespravedlnosti a hanebnosti proti svým krajanům, souvěrcům a nejlepšími přátelům.

Ale P. Bellanger nebyl mužem, jenž by takovými úťisky se vzdal svého apoštolátu, aneb se zvalhal. V zájmu věci musel býti ovšem opatrný; ale jeho ohnivá víra a neohroženost mu pomohly k prostředkům, by ze zlého vyvedl dobré a vzdoroval opět peklu.

Jako pravý vojenský duchovní správce a nadpřirozený apoštol varoval se ovšem, reptati před vojáky proti vrchnosti; z obavy, aby neutrpěl duch disciplíny proti představeným tímto zřejmě nespravedlivým a pohoršlivým nařízením, jež nebylo možno utajiti, umínil si při veřejné mši vojenské v neděle konati řadu přednášek o povinnostech dobrého vojína. Když promluvil o poslušnosti k Bohu, nejvyššímu vojevůdci, vysvětloval poslušnost k vojenským představeným, která musí býti radostná a naprostá.

Ale třebas nechtěl, by dítky jeho poštvány byly proti vojenským úřadům, přece chtěl svého práva užívati a v díle Božím pokračovati. Ostatky nebyly přeneseny, ale májová pobožnost, kterou zbožní vojáci tak pěkně si umiňovali, nesměla býti opuštěna. Na svátek Nanebevstoupení Páně řekl při mši svaté v chrámě P. Marie des Ardens: „Dnes večer o 8. hodině začne v tomto chrámě májová pobožnost a vykoná se každý večer v tutéž hodinu. Přijďte četně zvláště dnes, aby co nejslavněji zahájen byl měsíc květen.“ Tak se stalo. Nejen vojáci přišli četně, ale i jiní věřící a horlivost potrvála celý měsíc. Při konci byl P. Belanger ve smutné náladě. Litoval, že se končí tyto krásné schůze, při nichž vojáci se každý večer kupili u nohou Panny Marie, mohutným hlasem a s plným srdcem její chválu pěli a zbožně se modlili různec s věřícími, kteří přicházeli, aby jim ukázali své sympathie. Byla to vhodná příležitost pro vo-

jáky, by přemohli bázeň lidskou a přede všemi ukázali, že obránci vlasti dovedou ohýbati kolena před Pánem Bohem. Jejich chování povzbudilo celé město a získalo spolku nové a četné přátely. Všichni, kteří se súčasťňovali téčto vojenských májových pobožností a slyšeli přednášky zbožného kněze, byli nadšeni nad tímto nezvyklými shromážděnými. P. Belanger plesal. „Od nynějška budeme míti mnohá srdce přátelská, která se za nás každý den budou modliti i za vaše bratry v obou plucích arraských, za celé, statečné a krásné vojsko francouzské. Dovolím si Panně Marii říci, aby všecky pocty tohoto měsíce května nevztahovala na sebe; částečka z toho patří stejnokroji francouzských vojákův. Ale Maria miluje vás tolik, že nemůže žárliti na vás. Jsem přesvědčen, že srdce Její naplněno jest útechou, když pomyslí, že od nynějška v mnohém rodině katolické každý den se v modlitbě vzpomíná i na vojáka i na námořníka.

Křest a první přijímání dvou vojákův ohlášené v předvečer sv. Jiřího, vykonány v kruhu přátel v kapli velikého semináře. Měsíční mše svatá za zemřelé vojáky sloužena poprvé začátkem července.

I když byla kaple uzavřena, zne-možněna noční klanění, jež byla spolku

zřídlem milostí a velmi dobrým posvěcením vojinů účastníků. P. Belanger nemohl ani kostela ani kaple naleznouti, které by bez obtíží mohly zůstatí přes noc otevřeny. Proto dostal od nejdp. biskupa dovolení, proměnití v kapli pro jednu noc v týdnú salon dobrého katolika v městě. Každou neděli večer zanesl provázen dvěma vojiny jako čestnou stráží, nejsv. Svátost pod pláštěm do kaple improvisované. Zde modlili se celou noc svatý růženec před nejsv. Svátostí. Krátce před svitáním sloužil mši sv. a podal účastníkům chléb života. Přišli pak včas do svých kasáren. Toto zařízení trvalo dvě léta a někdy nepojal salon všecky ctitele svátostného Spasitele.

Ale veliký ctitel nejsv. Svátosti nemohl žiti, nemaje pod svou střechou Boha eucharistického. Jeho nepřítomnost znamenala pro něho nesmírnou prázdň a zdálo se mu, jako by jeho úřad tím trpěl na účinnosti. V domě spolkovém byla za schody komůrka všem zrakům skrytá, kterou tajnými dveřmi mohl spojití se svou světnicí. Uminil si, že jí ozdobi a změní v oratoř. Holé stěny pokryl čalouny a oltář ozdobil četnými svícemi a živými květinami.

(Pokračování.)

o o o o o

A. M. Kailčáková:

Sníh.

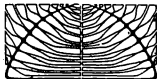
Tiše snížek poletuje
k zemi tiše padá,
do duše i do srdéčka
tichý bol se vkrádá.

Zašpaly bílé vločky
pole, luh i sady,
vesničky i velká města,
ba i panské hrady.

Všecko pod ním odpočívá,
kam jen oko vyhlédne,
ba i samo slunce jasné
v nebes báni bledne.

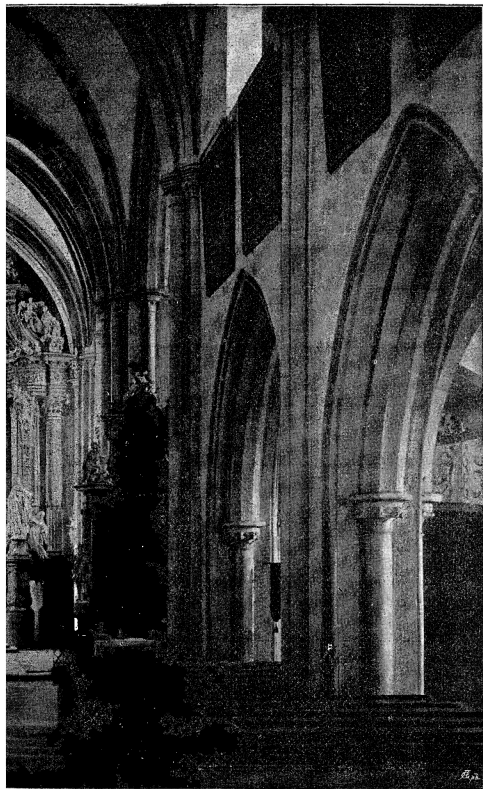
Uspaná je matka země,
pod sněhem se zhrívá,
duše moje v teskné dumě
sen mladostí snívá.

A až jednou v duši mojí
vločky sněhu padnou,
pak i ony truchlé dumy
v srdéčku mém zvadnou.

Předklášteří u Tišnov

Vnitřek kostela.

Láska k nepřítelům za světové války.

Podává František Janovský.

• Bůh jest láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. • I. Jan. 4, 16.

Vrchol lásky k bližnímu jest láska k nepříteli. Toť nejkrásnější květ na stromě křesťanské lásky k bližnímu. Pohanům byla úplně neznáma, ba i židé mysleli dle farisejského výkladu zákona, že směji nenáviděti nepřitele. Kristus Pán však pravil: „Slyše-li jste, že řečeno bylo: Milovati budeš bližního svého a nenáviděti budeš nepřitele svého. Ale já pravím vám: Milujte nepřátele své, dobře činite těm, kteří vás nenávidí a modlete se za ty, kteří vám protivenství činí a utrhají vám, abyste byli synové Otce svého, jenž jest v nebesích, jenž slunci svému velí vzházeti na dobré i zlé, a dešť dává na spravedlivé i na nespravedlivé. Nebo milujete-li toliko ty, kteří vás milují, jakouto odplatu míti budete? Zda-liž i publikáni téhož nečiní? A budete-li pozdravovati toliko bratří svých, což více činíti budete? Zda-liž i pohané toho nečiní? Buďtež tedy vy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.“ Mat. 5, 43.—48.

Co Kristus Pán poroučel, také sám činil, svým nepřítelům odpustil, za ně se modlil, za ně i život svůj obětoval. „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ Luk. 23, 34. Tak promlouvá s bolestného kříže, kolem něhož stál lid, dívaje a posmívaje a rouhaje se jemu. Rouhali se mu i dva lotři, kteří s ním byli ukřižováni; onen však po pravici vzpamatoval se ještě včas a prosil kajcně Pána Ježíše: „Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do království svého!“ I řekl jemu Ježíš: „Amen, pravím tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ Jan 19.

Jak dobře si zapamatoval tento rozkaz i příklad Páně sv. jáhen Štěpán, prvomučedník! Kamenovali jej modlíciho se a řkoucího: „Pane Ježíši, přijmi ducha mého!“ A poklekl na kolena, zvolal hlasem velikým: „Pane, nepokládej jim toho za hřích!“ A to pověděv, usnul v Pánu. Skut. 7.

Po příkladě Páně, po příkladě sv. Štěpána, po příkladě a napomenutí sv. apčstolů chovali se hodní křesťané všech věků vůči svým nepřítelům. Svědčí o tom i nynější světová válka, jakož ukážeme na několika případech, zaznamenaných v různých zprávách a spisech válečných.

1. Ranění Němci v belgickém ošetřování.

Podvečer za jízdy do Lutycha uvízl náš automobil na polovici cesty. Náš průvodce upozornil nás na venkovana, který se skryl za ráz dříví. Když oprava automobilu déle trvala, šel jsem k tomu dříví. Nalezl jsem tam prostého muže, který se skryl ze strachu, boje se o život. Řekl mi, že nedaleko jest klášter a v něm němečtí ranění vojíni.

A bylo tomu tak. V překrásném lučním údolí stánek míru — cisterciácký klášter Valdieu. Sem dopravili z bojiště dobře mnichové s hrdinou obětavostí 70 našich raněných. Velice pečlivě je ošetřovali, při čemž jim pomáhali belgičtí venkované, kteří se do zdejšího kláštera byli utekli. Pomáhala také belgická jedna baronka.

Druhý den se roznesla tichým klášterem zpráva: „Vojáci, vojáci!“ Přišel prapor německé pěchoty. Byli uctivě uvítáni a od mnichů a od uprchlíků obslouženi. Později setkal jsem se opět s tímto praporem a důstojníci mi řekli: „Pozdravujte hodné mnichy ve Valdieu.“ (Zpráva ze dne 20. srpna 1914).

2. Sedan.

Kněz dr. Vilém Kriege z Trevíru navštívil v září 1914 západní bojiště a vylíčil své dojmy v krásném ilustrovaném spise, z něhož podáváme několik črt.

Dojel jsem Sedanu. . . . Zde před 44 lety byla zlomena moc Francouzů, zde smělý císař jejich Napoleon

III. se svou armádou po urputném boji musel se dáti zajmouti. A nyní stojí opět německé vojsko jako vítěz v ulicích sedanských. Ovšem, tentokráte zůstal Sedan takřka uchráněn hrůzy válečné, jelikož již není pevností a nekladl tak hrozného odporu. Neviděti tedy stop po boji, neviděti násilného zpusťování. Jenom dva mosty přes řeku Máu byly vyhozeny do povětří, avšak od samých utikajících Francouzů, aby takto německému vojsku bylo znesnadněno pronásledování.

Člověk by myslel, že jest někde v německém městě, tak se všechno na ulicích, na náměstích, v hospodách hemží německým vojskem všeho druhu, německými vojsky sanitních sborů a sestrami Červeného kříže.

V den mého příchodu byly obchody většinou ještě zavřeny, avšak slyšel jsem, že německý guvernér vydal rozkaz, že francouzští obyvatelé musejí své obchody otevřítí a zboží prodávati. Obyvatelé sedanští brzy poznali, že Němci nejsou „barbaři“, jak o nich nepřátelsky bylo rozkřikováno, a že i německým vojinům dobře jest prodávati. Brzy byli velmi přívětiví, brzy vyvinul se přátelský poměr mezi Němci a Francouzi. Křivdil by Francouzům, aspoň v dobytém od nás uzemí, kdyby tvrdil, že nás Němci nenávidí anebo jsou k nám nezdvěřilí. Na dotazy vždycky ochotně odpovídali a ukázovali, kudy se kam jde a celá řada rodin ochotně nabídlá velitelství svoje příbytky za přístřeší pro německé vojsko, čehož jsem i já použil. A bylo mi vždycky dobře v takovém příbytku, chovali se ke mně velmi přívětivě a laskavě mne počastovali. Rozmlouvali jsme o hrůzách válečných a byli jsme za jedno v upřímném přání, by brzy nastal svatý mír.

Nešťastný lid, pokud není lžemi francouzských listů rozešťván a v nevědomosti udržován, jest syt, a oni Francouzi, kteříž z vlastní zkušenosti se mohou přesvědčiti, že německí vojáci jsou mírumilovní a přívětiví, nescdílejí oně hrozně nenávisť, o níž, bohužel z ostatní Francie možno čísti.

O přívětivosti obyvatelů sedan-ských svědčí, že na mnohých domech:

a dveřích křídou naši vojáci napsali: „Zde bydlí dobří lidé! prosím, ušetřit!“ Nebo: „Dobří lidé; všechno dali!“ Nebo: „Prosím ušetřit, obyvatelé tohoto domu ošetřují naše raněné.“ Jednou jsem četl také tento nápis: „Zde bydlí vdova se čtyřmi dětmi; sama nemá co jísti.“ Jindy: „Zde potřebí lékařské pomoci!“

Procházeje městem, přišel jsem také do nového chrámu poblíže nádraží. Vstoupil jsem, abych pozdravil božského Spasitele, avšak hrůzou jsem ustrnul. Jak to tam vypadalo. Lavice a stolice byly po stranách na sobě postaveny, a celá prostřední hlavní loď byla plna slámy a sena pro raněné, kteří zde po bojích u Sedanu našli první útulek, jelikož jinde nebylo místa. Přílbice, tlumoky, kabáty, nábojnice, avšak hrůzou na slámě krví zbrocené. Kropenky byly prázdné, svatostánek na nádherném oltáři prázdný, věčná lampa zhaslá, velebná Svátost odnesena. A přes to viděl jsem vzadu v kostele několik chudobně oděných starých žen, klečely na zemi, vroucně se modly a s chvílemi utíraly si zástěrou slzy s tváří. Byla to pro mne dojemná podívaná. Když jsem se ubíral z kostela, šla za mnou jedna stařenka, jež se právě tak vroucně byla modlila a jala se důvěrně se mnou mluvití, jelikož po šatě poznala ve mně kněze. Naříkala nad hroznou válkou a nad ubohými raněnými, kteří v kostele leží! Těšil jsem jí, jak jsem mohl.

3. Donchery.

Přijel jsem automobilem do vesnice Donchery píše dále dr. Vilém Kriege Ulice byly prázdné, každý dům pustou zbořeninou, zde onde strmí ještě opálené průčelí, jenom kasárna a klášter s nemocnicí, v nichž řeholní sestry obsluhují nemocné a starce, zůstaly neporušeny. Slyším, že v nemocnici jest jedna německá řeholnice a té že jest co děkovati za zachránění tohoto kláštera. Pochází z Vestfalska, jest v tomto klášteře již přes dvacet let. Když jsem se jí ptal, v jakém poměru jest k Francii, odpověděla mi diplomaticky: „Moje otcina jest nebe a

má láska jest k nemocným.“ Každé dítě zná tuto dobrou, přívětivou sestru. Když jsem se po ní ptal chlapečka, ana právě v klášteře nebyla přítomna, vedl mne sebevědomě po ulici za ní. Provázela mne pak vesnicí a vypravovala mi průběh hrozného zpusošení.

Bylo to v pondělí dne 24. srpna 1914, když sem dospěli Francouzi, přechajice od belgických hranic. Nepreržitě táhly kolony vesnicí a obsadily výšiny naproti.

V úterý byli obyvatelé vyzváni, aby vesnicí opustili, jelikož se Němci blíží. Zůstali zde jenom řeholnice v nemocnici u svých nemocných a chorých a přijaly ještě všechny ubožáky, kteří nemohli prchnouti.

Ráno dne 26. srpna o 5. hodině zazněla strašná střelba na Donchery. Brzy plály plameny z hořících domů: o 10. hodině dopoledne vřhli první němečtí vojáci do vesnice a nastala strašná bitva. Plna úzkosti a pečlivosti o klášter, vyběhla sestra Kateřina na ulici proti německým vojákům a volala prosebně: „Ušetřte našeho kláštera, já jsem Němka!“ Odpověděno jí k útěše: „Nic Vám neuděláme, sestro!“ Ukázala jim klášter a bedlivě bylo ho za střelby šetřeno; jerom několik děr ve stěnách a oknech ukazuje stopy zabloudilých granátů a kouli z pušek

4. Vouziers.

Další cíl cesty dra. Viléma Kriege bylo město Vouziers nad řekou Aisne, první etapní místo za frontou. Má krásnou polohu. Před válkou bylo tam 5000 obyvatelů. Píšu dále: První moje návštěva platila farnímu chrámu Páně. Krásná to stavba renesanční, ale zanedbaná. Prostřední loď a jedna vedlejší skoro až k hlavnímu oltáři postlány slámou, na níž leželi ranění, jelikož v lazaretech nebylo místa. Leželi tu hrdinové oběti války ve svých bolestech, jedni bděli, druzí spali.

Setkal jsem se tam s mladým jesuitou Němcem a dověděl jsem se od něho, že také můj přítel kněz, professor dr. Michel, působí v jednom lazaretě vouzierském jako maltezák. Velice mne potěšila zpráva ta, neboť

každý známý venku v poli bývá dvojnásob radostně pozdraven. Dal jsem se k němu zavésti a brzy seděl jsem v hovorné společnosti milých pánů, kteří mi vypravovali ze svých dosavadních válečných zkušeností v Belgii a Francii mnoho krásného, ale také mnoho smutného. Jest mezi nimi mnoho jesuitů a jiných řeholníků, jakož i slušný počet fratrů. Přihlásili se hned na začátku války u Maltézské společnosti k dobrovolnému ošetřování raněných a pracují s největší obětavostí ve vojenských lazaretech

Město Vouziers bojem málo utrpělo. Domy jsou nepoškozeny, ale obyvatelé skoro všichni přehli, všeho nechávše. Starosta sám nahnal obyvatelstvu strachu před Němci a první přehli; proto ti, kteří přece zůstali anebo se zase navrátili, jsou na něho velmi roztrpěni. V opuštěných domech a stodolách usadilo se malinko německých vojáků. Co zde zbylo potraviny, brzy ztráveno.

Jedného dne zvěstováno, že v jednom sklepe nalezl voják pět velkých sudů vajec. Ihned tam postavena stráž a vzácný ten nález rozdělen do zdejších lazaretů. Bylo jich tam osm. Od září až do konce roku 1914 čtětřováno zde přes 14.000 raněných. Na zdejším malém hřbitově do konce října pochováno přes 200 vojinů. Zřízen tam vojenský pomník, jenž dne 22. října 1914 posvěcen a odevzdán duchovnímu i světskému úřadu vouzierskému. Přítomný francouzský farář arcikněz Mikuláš, promluvil při tom těmito slovy:

„Pánové, my, starosta a farář, přijali jsme milé pozvání na tuto náboženskou a vlasteneckou slavnost. Kdo země za vlast, má nárcy na úctu všech. Ve smrti jsou jenom bratři, kteří vykonavše svou povinnost, zaslужují za svou obět odměny od Boha. Opatřovali jsme hroby vašich, roku 1870 padlých vojinů. Buďte přesvědčeni, že i tento nový pomník bude nám svatý, jako první, a že bez rozdílu zahrneme do svých modliteb všechny hrdiny, kteří padli na poli cti!“

Byla neděle. Časně ráno chvátal jsem do kostela. V noci přivezeno opět

veliké množství raněných z bojiště a byli zatím v kostele umístěni. Leželi zde na slámě, zatím co v předu na oltářích slouženy mše svaté. Bylo na nich zřítí únavu a bolesti, přece však, když zazněl zvonek k pozdvihování nebo k přijímání, hleděl se mnohý zdvihnouti nebo aspoň křížem se požeňnati a bítí se v prsa.

O velkých službách Božích byl kostel plný vojska. Kázání měl francouzský jesuita, jenž svrchu zmíněnému faráři vypomáhal; před lety meškal delší dobu v Trevíru, proto uměl i německy. Ze začátku své promluvy obrátil se několika francouzskými slovy na přítomné francouzské obyvatele. Líčil jim válku jako metlu Boží a chválil statečnost, zbožnost a poctivost německých vojnů. Příkladem uvedl, jak jeden německý voják za jistý předmět, který si vzal, jelikož ho nutně potřeboval, nabízel 50 marek; nikdo však nechtěl těch peněz přijmouti. Potom mluvil k německým vojnům nadšenou srdečnou řečí. Bylo na něm viděti, jak si nás Němců váží, protože

nás lépe zná než mnohý z jeho krajanů. Po službách Božích hovořil jsem s vrchním štábním lékařem, jenž vedle mne klečel. Byl jsem velice mile překvapen, když se ukázalo, že jest to dr. Biessmeyer z Andermachu, muž dobrý známý. Vypravoval mi, že jeho syn jest také v poli a to u trevírského dělostřelectva. Na konec se mne ptal, zda-li by bylo možno zítra se vyzpovídati a jíti k sv. přijímání. Přisvědčil jsem. Zaslechli to okolostojící vojáci, a druhý den ráno přišel jich značný počet ke správě boží. Dr. Biessmeyer ministroval mi ve své uniformě při mši svaté. Jaká to podívaná! Opakovalo se zde, co čteme v evangeliu o setníku v Kafarnau, jenž pokorně klečel před božským Spasitelem a pravil: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rei slovem, a uzdraven bude služebník můj!“ Po mši svaté přišel do sakristie farář, ctihodný kmet a prosil lékaře, aby zašel do fary k jeho staré nemocné sestře. Dr. Biessmeyer milerád vyhověl.

(Pokračování.)

o o o o o

Naše vyobrazení. Kostel v Předklášteří u Tišnova jest přeskvostná památka umění stavitelského ze 14. století: Byl původně ve slohu románském, ale po četných změnách (presbýtář je z věku 15.) zachoval se původní sloh jen v některých podrobnostech. Kostel jest třílodní v podobě kříže a má gotickou klenbu. Má 63 m. délky a 24 m šířky. Vedle kostela stojí klášter, nyní obývaný sestrami cisterciářkami.

Z a s l á n o.

Vojáčkům! Milá to knížka našim vojnům do vesty, na cesty, na štěstí, k vítězství. Obsahuje písně a modlitby a ač malinká, je vyzdobena i obrázky. Kupujte ji a rozdávejte našim statečným vojákům!

Redakce.

Dědictví cyrilo-metodějské v Brně vydalo opět členům svým krásnou knihu za pcdíl na rok 1916 a to: Obrázky z katolických missií, díl I. Asie. Jsou to velmi zajímavé a poučné zprávy o různých krajinách a národech asijských, jak tam katolická víra se ujímá. Patrně však, že třeba horlivě podporovati naše missie dary, aby missionáři mohli s větším úspěchem pracovati na rozšíření naší sv. církve. a na zachránění duší pohanského lidu. Čím více budeme se seznamovati s poměry missijními, tím více poroste náš zájem o jejich zdar. Proto chopte se knihy této a čtete v ní pilně; doporučujeme ji co nejvřeleji všem!

Hrdinská jeptiška. Polské listy sdělují ze Sokalu: Dne 12. dubna

1916 zemřela v Sokalu představená Milosrdných sester z tamější nemocnice Hieronyma Novakovská. Zesnulá poživala pro vynikající vlastnosti ducha i srdce v celém okrese sokalském nejvyšší úcty. V době vpádu ruského, kdy nemocniční lékaři viděli se nuceni opustit nemocnici, vytrvala M. Hieronyma s ostatními sestrami na svém místě a stala se takto jedinou strážkyní a ohrádkyní nemocnice a svým obezřelým a rozvážným jednáním zachránila před zničením celé zařízení nemocnice, chirurgické přístroje a jiné potřeby nemocniční. Sami Rusové vyslovovali se s uznáním o jejím jednání s nemocnými a raněnými, tak mezi jinými i generální guvernér. hr. Bobrzynski a ruský vrchní lékař nemocniční, profesor universitny charkovské, a dávali ji za příklad ruským ošetřovatelkám.

Křestní jména ve Francii. Světové události vždy se zrcadlily v matrikách, protože se vždy našli lidé, kteří svým novorozeným dali na cestu životem jména, jež časově pronášela ústa celého světa. V tom jsou Francouzi přímo velkolepí. Dnes je ve Francii nesčetný počet dětí, slyšících na jméno „Joffre“, „Joffrette“, „Verdun“ atd. Otázka křestních jmen je ve Francii upravena zákonem z 11. roku první republiky, dle jehož znění může být použito ve Francii jako křestních jmen všech jmen v jakémkoliv kalendáři, jakož i jmen známých postav ze starověku, je-li s tím srozuměn úředník, jméno zapisující. Kdyby mezi ním a osobou, ohlašující novorozeně, vznikla různost názorů, má rozhodnouti soud. Ale ani v matričních úřadech francouzských, ani u soudu nejsou brány příliš přísně předpisy zákona z 11. roku. Proto také nikdo nenamítal ničeho proti jmenům „Joffre“ a „Verdun“, právě tak jako roku 1840 bylo připuštěno, aby jedno děvčátko, narozené 4. září, obdrželo jméno „République Française“ a trojčatá, narozená kdesi u Havru, byla pokřtěna na jména „Francie“, „Vítězství“ a „Hlídka“. Je samozřejmo, že jmenovaný zákon zahrnoval nejen katolický, ale také revolucí stvořený

kalendář, který místo jmen svätic a svätých měl různá jména květín, takže podle zákona z r. 11. mají rodiče dodnes právo, vybrati pro své novorozeně jméno z rostlinopisu. V nynější době jistě by mělo libý zvuk jméno „Pšenice“, „Ječmen“, „Rýže“ a pod. V době první republiky prý nebyla taková jména vzácností právě tak, jako nebyla vzácným zjevem jiná nejpodivnější křestní jména. Tak prý jedno novorozeně bylo pokřtěno na jména „Svoboda“, „Rovnost“, „Bratrství“ a jiné „Láska k vlasti“.

Rád benediktinský v Německu za války. Ze čtyř kongregací benediktinských v Německu (bavorská, beuronská, sv.-otilská a subjacká) sloužilo r. 1915 ve vojsku 530 mužů a to 436 se zbraní, 77 u sanity, 17 jako polní kuráti. Padlo dosud 42 mužů, raněno bylo 105, vyznamenáno 60, zajato 5. Mimo to kláštery vydržují nemocnice, řeholnice ošetřují v nich raněné.

Rakouské řády a válka. Záříjové číslo „Bonifatius-Korrespondenz“ r. 1916 sděluje, že bylo povoláno z rakouských řádů do zbraně: 107 Benediktinů, 5 Cisterciáků, 31 Trapistů, 5 Kartusiánů 39 Dominikánů. 155 Františkanů, 6 Minoritů, 106 Kapucínů, 69 Jesuitů, 56 Lazaristů, 108 Redemptoristů, 70 Bratří mariánských, 29 Salvatorianů, 198 Školských bratří, 54 členů společnosti Božského slova, 25 Kalasantianů. 6 Eucharistianů. Dohromady 1216. Padlo již 68, raněno bylo 169, mnoho je pohřešováno, 219 bylo povýšeno nebo vyznamenáno. Úplnými invalidy je 12.

Nový nuncius vídeňský přijal zpravodaje „Reichspostu“, s nímž mluvil o úkolech, jež mu Benedikt XV. uložil. Nuncius prohlásil, že přáním sv. Otce je, aby jeho diplomatičtí zástupcové šli také mezi křesťanský lid, navštěvovali nemocnice, spolupracovali na dílech charity, účast měli na práci sociální a podnicích katolické organizací, na církevních slavnostech a všechny kulturní a výchovné snahy svému osobním zájmem podporovali. Proto také nuncius Valfré di Bonzo chce využítí svých osobních známostí z vídeňského eucharistického kongre-

su a pově známosti navázati. Chce všimati si vývoje křesťanských organisací a důležitých cílů katolického tisku. — Prohlášení nového vídeňského nuncia proniknuté duchem katolického aktivismu a pravého křesťanského demokratismu pozdravujeme co nejvřejeji. Doufáme, že bude povel, aby všude v katolickém táboře, dle zásad v něm obsažených se jednalo!

Panna Maria patronkou Bavorska.

Apoštolský pronuncius kardinál Frühwirth sdělil biskupům bavorským, že na návrh a prosbu krále Ludvíka III. bavorského prohlásil papež Pannu Marii za patronku Bavorska. Příště bude slaven také zvláštní svátek v Bavorsku a to dne 14. května.

Výnos kostelních sbírek pro Poláky. Římský deník „Osservatore Romano“ uveřejňuje 10. listopadu 1916 děkovný dopis Antonína Osuchovského, předsedy podpůrného výboru pro Polsko, jenž utvořen byl na popud papežův ze dne 21. listopadu 1915, výkaz obnosů, jež byly sebrány v kostelích celého světa po tomto vrchnopastýřském popudu. Celkem došlo 3,791.293 franků, z toho věnováno bylo: 1,601.381 v Německu, 308.834 v Rakousko-Uhersku a 508.451 ve Spojených státech, oproti tomu pouze 88.119 v Rusku, 113.439 ve Francii a 145.921 v Anglii.

Zdravotní služba v německém vojsku V armádě německé koná službu roku 1916 24.000 lékařů, dvě třetiny jich jsou v poli, třetina ve vnitrozemí. U Červeného kříže slouží 3000 lékařů. U Červeného kříže slouží 3000 lékařů. Pak je v armádě zaměstnáno 400 dentistův, 1800 lékárníků a 92.000 zdravotních vojáků. Kromě toho vypořádává ve vnitrozemí při vojenské službě zdravotní 72.000 a v etapách 22.000 osob, mezi nimiž je 6800 ošetřovatelek. Zdravotní služba armádní má 238 vlaků lazaretních, 26 velkých polních prádelen a j.

Theologii protestantské věnovala se studentka Overbecková, jež nyní absolvovává a složila zkoušky v Karlsruhe. Zkoušky její mají cenu theore-

tickou, neboť protestanté k pastorství ženy nepřipouštějí.

Pohanský kníže žádal sv. Otce za intervenci. Indický kníže v Cochíně obrátil se nedávno ke sv. Otcovi s prosbou, aby vymohl u německé vlády propuštění jeho syna v Německu internovaného. Tento indický princ studoval při vypuknutí války v Heidelbergu a byl pak jakožto anglický poddaný v Německu internován. Svätý Otec vyhověl prosbě, kterou mu předložil indický král, a prostřednictvím mnichovského pronuncia kardinála Frühwirtha zakročil u vlády německé, aby princ byl propuštěn. Na zakročení sv. Otce vláda německá nyní dovolila princovi, aby se vrátil do Indie. Zmínky zasluhuje, že celá rodina knížete cochinského je pohanská.

Tyrolští kapucíni na Východě. Tyrolští kapucíni převezmou misijní stanice v Cařihradě, Adaně, Mersině, Bejrutu a Haifě na anatolském a syrském pobřeží. Mezi misionáři, kteří na Východ odjedou, někteří už působili v Orientě delší dobu.

Katolicismus v Irsku. Irsko čítá nyní 3,320.000 katolíků a 1,150.000 nekatolíků. Čtyry církevní provincie Armagh, Cashel, Dublin a Tuam obsahují 24 diecézí, 1114 far, 3000 světských kněží, 190 klášterů mužských a 408 ženských. Sídla biskupská jsou většinou prastarého původu, mnohá až z 5. a 6. století. Anglická vláda pronásleduje irské katolíky tak, že jich za 50 let ubylo o 1,200.000.

Jak se časy mění. Belgické listy oznamují: Dne 26. března 1916 konal se v Paříži církevní průvod — po dlouhých letech opět první. Před procesím sloužil kardinál Amette prosebnou mši svatou za bojovníky verdunské, načež byl uspořádán průvod, jehož se účastnilo přes 10.000 lidí, mezi nimi někteří poslanci, senátoři a členové Akademie francouzské. Náboženské průvody jsou, jak povědomo, ve Francii od rozluky církve a státu zakázány. Nyní však vláda, jindy tak přísná, přimhouřila oči a nezakročila proti tomuto přestoupení zákazu.

Díkůvzdání božskému Srdci Páně.

Z Brna. Plnic svůj slib, vzdávám nejrůznější díky božskému Srdci Páně, Panně Marii, Matce ustavičné pomoci, sv. Josefu, sv. Alfonsu za uzdravení z těžké nemoci a zvláštní přispění vjším případě. A. P., čtenářka S. B. S. P.

Z Dolan. Plnic tímto svůj slib, vzdávám vroucí díky božskému Srdci Páně, a Panně Marii ustavičné pomoci, za vyslyšení prosby v jisté záležitosti. Kéž jen všichni ve svých potřebách se k nim utíkají, zajisté budou vyslyšeni.

A. T., čtenářka Školy B. S. P.

Z Nového Bydžova. Plnic svůj slib, vzdávám díky Božskému Srdci Páně, sv. Josefu a sv. Terezii, že jsem byla vyslyšena v důležité záležitosti. B. M.

Z Nového Bydžova. Jsouc ve velké starosti u vyřízení důležité záležitosti obrátila jsem se s důvěrou k božskému Srdci Páně a vzývala též Matku ustavičné pomoci, sv. Josefa a sv. Antonína za přímluvu. Dík budiž Nejsv. Srdci Páně! Záležitost má byla příznivě vyřízena. Kéž tím i jiní trpící k větší důvěře povzbuzeni jsou! H. B.

Od Rajhradu. Plnic svůj slib, vzdávám nejpočetnější díky nejsvětějšímu Srdci Páně a Panně Marii svatohostýnské za vyslyšenou prosbu a útěchu. Pochváleno budiž božské Srdce Páně, skrze které věčnou spásu máme; jemu čest a sláva na věky. M. H.

o o o o o

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a dokonale vyplnění přání Srdce Tvého a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michæli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Jednati dle přání Srdce Ježíšova.

o o o o o

Úmysly apoštolátu modlitby.

V ledu modleme se za vyplnění přání Srdce Ježíšova.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1 P	Obřezání Páně. Nový rok. — Obnova duše. Smíření válčících států. Brzký a trvalý mír. Svaté přijímání dětí. Za Boží ochranu. Odvrácení zlého.	
2 Ú	Nejsv. jména Ježíš. Úcta nejsv. Jména Ježíš. Vděčnost k Bohu. Vítězství naší armády. Hojní kajníci. Odvrácení klení. Vše ke cti jména Božeho.	
3 St	Sv. Jeroným, p. (512) Náš císař a král Karel. Nová duchov. rodina. Pomoc Boží pro úřad. Dar zdraví. Příbuzní. Vytrvalost v dobrém. † rodiče.	
4 Č	Sv. Tita, bisk. v I. stol. — Nový p. biskup brněnský. Sdružení duší obět-ních. Spolek šíření víry. Ranění a nemocní vojínové. Duchovní dorost.	
5 P	Sv. Simeona Styl., poust. (459) I. pátek v měsíci. Pobožnost k nejsv. Srdci Páně. Větší znalost této pobožnosti. Vyplnění přání nejsv. Srdce Ježíšova.	
6 S	Zjevení Páně Sv. tří králů. — Rozšíření království Božího skrze pobož-nost k Panně Marii. Katolické misie mezi pohany. Přisluhující u oltáře.	
7 N	Neděle I. po zjev. Páně. I. Neděle v měsíci. Vážnost k odpustkům. Křesť. spolky mládeže. Živá a † duchovenstvo. Dar zdraví. Dobrá výchova mládeže.	
8 P	Sv. Severina, opata. (482) Sv. Otec Benedikt XV. a jeho snahy o mír. Poznání pravého povolání. Přemáhání vlažnosti. Smíření manželů. † kněží.	
9 Ú	Sv. Juliany a Basilly, m. (313) — Dobrodinec chudých. Studující mládež. Šťastný návrat z války. Nezvěstní vojínové. Posvěcení rodin. † vojini.	
10 St	Sv. Pavla, poust. (442) Věrnost v zachování slibů. Spolubratři. Ochrana nevinnosti. Přemáhání zlé povahy. Vojenská duch. správa. Nemocní vojínové.	
11 Č	Sv. Theodosia, opata. (529) Povolání ke stavu duchov. Zvláštní pomoc jistým duším. Obrácení nevěrců. Vdovy a sirotci po padlých vojinech.	
12 P	Sv. Arrošta, biskupa. — Časté svatě přijímání. Služební a jejich práce-dárci. Odstranění zlé příležitosti. Zemřeli 3 kněží. Apoštolát modlitby.	
13 S	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církev. (268) Odstranění lichvy v obchodě. Spravedlivost a poctivost. Odvrácení drahoty a hladu. Mariánské družiny.	
14 N	Neděle II. po zjev. Páně. Navrácení rozkolníků do církve katol. Duchovní život v katolických spolicích. Zpovědníci. Dobrodinci chudiny. † kněží.	
15 P	Sv. Maura, opata. — Pohrdání světskými marnostmi. Řád benediktinský. Uctivé chování se při službě Boží. Trpělivost. Dar zbožnosti. Nemocní.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevyjímaje(je), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 1.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvoou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **dokonalé vyplnění přání Srdce Tvého** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastíží ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, fši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učini, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefo, vzorec a patronu titelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Kéz by se vyplnilo přání Srdce Ježíšova!

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16	Ú	Sv. Bohumíra , ř. prem. (1127) Řád premonstr. † kněz B. H. Domácnost. Dar zdraví. Lékaři. Ošetřující v nemocnicích a lazaretech. † bratři.
17	St	Sv. Antonína , poustevníka. — Časté užívání střelných modliteb. Svěřenci. Učitelé náboženství. Přemáhání pokušení. Dar pravé pokory. † rodiče.
18	Č	Nastol. sv. Petra v Římě . Sv. Otec a snahy jeho o mír. Vše pro sv. Otce a pro císaře našeho. Časté vzbuzování dobrého úmyslu. Duše v očistci.
19	P	Sv. Kanuta , kr. m. — Císař a král náš Karel. Vítězství naší armády. Brzký a slavný pro nás mír. Smíření národů. Odvrácení zlého. † kněží.
20	S	Sv. Fabiána a Sebastiana . (350—288) — Neohrožené vyznání víry. Odvrácení moru. Spolky křesťanské omladiny. Křesťan. dobročinné ústavy.
21	N	Neděle III. po zjev. Páně . Sv. Anežky , p. m. (304) Horlivá péče o chrám Boží. Obnovení ducha modlitby. Čistota srdce. Ženské kláštery. † bratři.
22	P	Sv. Vincence , jáhna, m. (303) Spolek šíření sv. víry. Ochrana Boží našim zajatcům. Pobožnost k P. Marii v rodinách. Duch zbožnosti ve vojsku našem.
23	Ú	Zasnoubení se P. Marie se sv. Josefem . — Křest. snoubenci. Duchovní dobrodinci. Stav kněžský. Posvátnost a počestnost stavu manželského.
24	St	Sv. Timothea , bisk. m. (97) Dobrá příprava na stav kněžský. Bratrstvo růžencové. Armáda sv. kříže. Podpora katolických misí na Východě.
25	Č	Obrácení sv. Pavla , ap. (35) Pravé a rychlé obrácení. Apoštolská horlivost. Nábožné sloužení mše sv. Obrácení jistých osob. Padlí vojínové.
26	P	Sv. Polykarpa , biskupa muč. (165) Velepastyřové naši. Katolické noviny a časopisy. Duše v očistci. Povznesení mravnosti. Odstranění pohoršení.
27	S	Sv. Jana Zlatoústce , bisk. a uč. cirk. (497) Horlivost a stálost v duchovní správě. Duchovní vůdcové vznešených panujících osob. † vojínové.
28	N	Neděle IV. po zjev. Páně . Pravé vlastenectví na základě víry. Apostolát sv. Cyr. a Meth. Zákonodárství dle zákona Božího. Denní ranní úmysl.
29	P	Sv. Františka Sa. , bisk. a uč. cirk. (1622) Dar tichosti a mírnosti. Zpovědníci a jejich svěřenci. Šíření katolického tisku. Dobrá četba. † kněz.
30	Ú	Sv. Martiny , p. a m. (II. stol.) Duch. správce u vojinů. Kazatelé slova Božího. Ochrana vojinů našich v poli. † kardinál Fr. Bauer. † bratři.
31	St	Sv. Petra Nol. , zakl. ř. (1256) Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Úmysly dříve doporučené. Šťastná hodina smrti.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvoou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **dokonalé vyplnění přání Srdce Tvého** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnoocenné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Hešlo apoštolské: Kěz by se vyplnilo přání Srdce Ježíšova!

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Únor 1917.

Ó můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvilky, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má duše, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

J. Vel. císař a král Karel I.

Císařský manifest k národům!

Po tichém úmrtí slavné paměti císaře pána Františka Josefa I. dne 21. listopadu 1916 nastoupil na trůn mocnářství našeho ihned následník trůnu císař a král Karel se svou chotí Zitou, a vydal manifest:

Mým národům!

Hluboce dojat a rozehvěn stojím Já a Můj dům, stojím moji věrní národové u rakve šlechtného panovníka, Jehož rukám téměř sedm desetiletí byly svěřeny osudy mocnářství.

Milostí Všemohoucího, jež Jej v útlém věku jinošském povolala na trůn, byla mu propůjčena také síla, aby odhodlán a nezlomen nejtěžším lidským bolem, až do velikého kmetství žil jen povinností, jež Mu Jeho vznešený úřad panovnický a vroucí láska k Jeho národům ukládaly.

Jeho věhlas, obezřelost a otcovská péče vytvořily trvalé základy pokojného a volného rozvoje a z těžkých zmatků i nebezpečností, dny dobrými i zlými, uvedl Rakousko-Uhersko za dlouhé a požehnané doby míru na výši moci, na níž dnes, spočteno jsouc s věrnými spojenci, čelí na vše strany v boji proti nepřátelům.

Jeho dílo nechť dále pokračuje a se ukončí.

V bouřlivé době nastupuji ctihodný trůn Mých předků, který mi zůstáváje Můj vznešený strýc v lesku neztraceném. Ještě není dosažen cíl, ještě není zlomena zběsilost nepřátel, již mají za to, že opětovným útokem Mé mocnářství a jeho spojence mohou zdolat, ano i ztroskotati.

Jsem s Mými národy neoblomně odhodlán boj dobojovati, až bude dobyt mír, jenž zabezpečuje trvání Mého mocnářství a zaručuje pevné základy jeho nerušeného rozvoje. V hrdé víře uvěřuji, že Moje rekovrání bratrů moc, spoléhajíc na obětivě vlastenectví Mých národů a věrně bojujíc se spojenými vojsky, i budoucně s Boží milostivou pomocí od-

rážeti bude všeliké útoky nepřátel a že ukončí válku vítězně.

Rovněž neochvějně důvěruji, že Moje mocnářství, jehož moc tkví v nedílném společenství osudu jeho obou států, starodávnými listinami utvrzeném, v těžkých a nebezpečných dobách nově potvrzeném, uvnitř i zevně zoceleno a posíleno vyjde z války; že Moji národové, kteří ovládají jsouce myšlenkou spojitosti a hlubokým vlastenectvím, spělčují se dnes radostně s obětovnou odhodlaností k odporu proti vnějším nepřátelům, také svorně působiti budou k dílu pokojného obnovení a omlazení, aby uvedly oba státy mocnářství s přivtělenými zeměmi Bosnou a Hercegovinou v dobu vnitřního rozkvětu, rozmachu a zmohtnutí.

Svolávaje milost a požehnaní nebes na Mne a Můj dům, jakož i na moje milované národy, slibuji Všemohoucímu, že věrně budu spravovati statek, jež Mně Moji předkové zůstavili.

Chci učiniti vše, aby v nejkratší době zažehnaný byly hrůzy a oběti války, aby těžce pohřešovaná požehnaní míru vrácela byla Mým národům, jakmile čest našich zbraní, životní podmínky Mých států a jich věrných spojenců a vzdor našich nepřátel to dopustí.

Mým národům chci býti spravedlivým a laskavým knížetem. Chci vysoce vážiti si jejich ústavních svobod a jinakých práv a pečlivě chrániti rovnost práva všech. Mou ustavičnou snahu bude podporovati mravní a duševní blaho Mých národů, ochraňovati svobodu a řád v Mých státech, všem pracujícím členům společnosti zabezpečovati plody poctivé práce.

Jako drahocenné dědictví Mých předků přejímám oddanost a vroucí důvěru, které svírá národikorunu. Tento odkaz nechť mi dodá síly, a bych vyhověl povin-

nostem Mého vysokého a těžkého panovnického úřadu.

Proniknut vírou v nezničitelnou životní sílu Rakousko-Uherska, prod-

chnut vroucí láskou k mým národům, chci Můj život a Mou veškerou sílu věnovati tomuto vysokému úkolu.

Karel m. p.

Koerber m. p.

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kadlčáková:

Večerní modlitba.

Zašlo slunko za hory
vyšel měsíc jasný,
na poli i v zahradách
zmikl v ráz zpěv hlasný.

Zemlené hlavy do hnízda
složili si ptáci
a i člověk po práci
k domovu se vrací.

Všude ticho posvátné
jenom zvony zvoní,
ku modlitbě celý svět
hlavu svoji kloní.

„Anděl Páně“ šeptá ret
díky vzdává Bohu,
a vroucí modlitba
letí nad oblohu.

Dobrý Bože, celou noc
chraň nás svojí mocí,
od zlého nás ostříhej
a stůj ku pomoci.

○ ○ ○ ○ ○

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Ariánem podává Jan Tagliaferro. (Část další.)

Nad křížem svatostánku upevnil krásný obraz Matky dobré rady. Nová kaplička měla býti srdcem domu. Třebas by tam nebylo možno konati vlastní služby Boží, přece umožněny byly návštěvy a snad důvěrné schůzky a zbožný kněz i spolek opět by měli svůj poklad a svou plodnost. Nejdříve biskup vážil si tolik horlivosti zbožného kněze, že mu žádané dovolil. Při této příležitosti, rozptýlil P. Belanger obavy biskupovy o bezpečnosti a patřičné úctě nejvyšší. Svátosti slovy: „Nejsvětější Svátost bude velmi uctívána v tomto oratoři; milostivý Pane, slibuj, že budu dobrým strážcem.“

V neděli v oktávě Božího Těla, dne 31. května 1891 dostal rodinný dům vojákův opět svého nebeského hosta. Velká, krásná kaple byla ovšem proměněna v sál, kde se hrálo; ale

všichni cítili se šťastnými, že mají opět u sebe svého Boha. „Jak sladké vzpomínky vzbuzuje ve mně myšlenka na tuto svatynku,“ psal později vojín v této době. „Byla tak těsna, že ji šest osob vyplnilo; ale spokojili jsme se, aneb jsme otevřeli dvéře do světnice duchovního správce. Když jsme dostali dovolenou, převzali jsme stráž o 9. hodině, když odešli ostatní; tu jsme se až do půlnoci modlili růženec a zpívali krásné písně mariánské, nechtíce únavy, tak bylo srdce upokojeno v tomto zbožném koutku.“

O půlnoci, hodině Zvěstování zazpívali jsme Anděl Páně; pak jsme se modlili Corfitcor, všichni přijali Tělo Páně a Tantum ergo zakončilo pobožnost. Pak teprve jsme na to mysleli, vrátit se do kasárny a vypočnouti.“

V této svatynce cítili se vojáci jako srdce na srdci se skrytým Bohem, ve svatostánku a s nebeskou Matkou, jejíž obraz ovládal. Všichni, kteří se zde modlili, nezapomněli na to, nikdy. Jeden z nich poslal z Nizzy, kde právě dlel, koš nejkrásnějších květin, aby složen byl před obrazem Panny Marie. To bylo velikou útěchou zbožnému knězi a nahradilo mu poněkud ztrátu kaple.

Ale zkouška tato neměla zůstatí ojedinelou. Dvojí rána dopadla na něžně milující srdce dobrého kněze, skoro současná smrt bratra Arthura a matčina.

Paní Belangrová trpěla již několik let cukrovkou a sám Pán Bůh ví, kolik bolesti vytrpěla; neboť nikdy si nestěžovala. Tuto duši Pán Bůh vytrřibil ve škole utrpení; ale bolest veliká jí ještě čekala. Měla býti poslední perlou v její koruně. Když již zalehla, onemocněl nejmladší syn její Arthur zánětem plic, z něhož neměl již povstati. Pokud možno bylo, tajili před matkou nebezpečný stav jejího Benjamina; ale konečně byli nuceni jí aspoň část pravdy říci, když sourozenci se střídali v ošetřování matky a bratra. I tuto novou ránu snesla silná duše s hrdinskou oddaností. Všecky děti byly bolestí zahrnuty a dvojí úzkostí trápeny. Jiří byl podporou a útěchou všech v těchto strastiplných dnech. Nezanedbáváje svoje různé povinnosti, šel do Moule a odtud do Calais. Tu u smrtelného lože svého bratra dne 4. července dostal od své sestry Heleny z kláštera Saint-Omer dopis: „Díky za to, žeš mi zprávu podával o tom, jak se daří Arthurovi. Modlím se mnoho, a tomu, jenž nás miluje a všechno může, říkám, že uzavírám do Jeho Srdce naše milé nemocné a je odevzdávám do vůle Boží; pak cítím poněkud potěšena a trpím méně. Jakmile došla zpráva, že Arthur těžce onemocněl, myslela jsem hned na matku. Tážu se, zda-li jí Pán Bůh i tuto bolest uloží před smrtí a se slzami dím „Buď vůle Tvá!“ Na druhý den píše: „Stále myslím na ubohou matku! Třebas se odevzdávám do

vůle Boží, jest srdce rozerváno, jako srdce Panny Marie pod křížem. Trápí mne myšlenka, že ještě takové zprávy se dostane matce, která až do posledního dechu za své dítky modlí se a trpí.

Mladému knězi se rychle pohorsilo. Jeho ubohé, přísnou kajícíostí a nitřním utrpením zesláblé tělo neodolalo hrozné bolesti. Jeho poslední dny byly plny nevýslovných muk, zvláště muk duševních. Jiří byl mu andělem útěchy až do konce, zvláště v jeho smrtelném boji. Dne 11. července vrátil mladý kněz svou krásnou duši v ruce svého Tvůrce. Po smrti našli železný řetězek hluboce vtlačенý v jeho tělo. Byl podobný svému bratru. Nikdo se neodvážil povědětí smutnou zprávu ubohé matce. Uhodla jí ze smutných tváří všech, a prosila ošetřovatelku, aby jí rekla plnou pravdu. Vyhavavá, rozpačitá odpověď potvrdila její obavy. Ale i tu poslední, nejtěžší obět přinesla oddaně. Byla dosti silna, by nedala znáti dítkám, které z útrpnosti před ní neštěstí zatajovaly, že ví všechno. Její poslední dny byly jako dnové vyvolené. Trpěla bez nářku, úplně oddána do vůle Boží. Dne 21. července začal smrtelný zápas a dne 22. zavřela oči k věčnému spánku. V den po smrti psala její dcera Helena Jiřímu: „Viděli jsme kdy matku svou, že by se chvěla před obtížemi aneb hrozící starostí? Nikoliv! Viděli jsme, že by se byla dopustila dobrovolné nedokonalosti? Nikoliv a opět nikoliv. Jak krásné místo se jí dostane v nebi! Jsem přesvědčena, aby vešla přímo do věčné blaženosti, musela dříve dítko jedno obětovati!“

I při této smutné příležitosti osvědčil se Jiří jako hodný syn takové matky. I on se nechvěl v tolikerých bolestech a strastech. Muky srdce, o nichž v listech sestřiných je řeč, byly toliko ozvěnou jeho vlastních muk. Ale víra jeho a láska k Bohu mu daly síly, aby je potlačil. Den po smrti svého bratra byl na svém místě v chrámě Panny Marie des Ardents a zakončil svůj proslav k vojákům slovy: „Třebas jsem dnes při mši svaté

pamatoval na pokoj duše svého bratra, přece jsem učinil též úmysl za všechny moje bratry, zesnulé vojínů.“ A hned po smrti matčině, jež byla pro něho hroznou ránou, opět zahájil svoje povinnosti u vojáků.

Abychom neunavili čtenáře, ne uvedeme všechny podrobnosti jeho spleťtého úřadu. Vylíčíme jeho osobní metodu a tak pozorovati budeme jej v šesti letech od té doby, co byl jmenován vojenským duchovním správcem, až do úplného se odevzdání Pánu Bohu. Zdůrazňujeme, že jeho metoda byla úplně osobní, neboť žádný předchůdce nevykázal v apoštolátu u vojáků nadpřirozeným prostředkům tak vynikající místo, žádný též nedocílil tolik úspěchův. Ne, jakoby P. Belanger v zásadě byl pohrdal prostředky přirozenými, užívanými ve všech spolcích. Nikoliv! Jeho vojákům byly přístupny všechny hry a zábavy, které nějaký půvab měly. Rád jim někdy rozdával drobné dary a o svátcích je překvapoval. Velkomyslné osoby, které věděly, že mu tím radost způsobí, psílaly mu občas buď peníze aneb věci k tomu. I společenských večírků se s účastňoval a příležitostně i píseň doprovázel na piáně. Ale v očích jeho bylo to vše vedlejší, vedoucí k hlavní věci.

Bývalý voják vypravoval o hubebním zvytování svědomí, jak to nazýval. Mladík, jenž měl dobré zásady, ale poudlivou povahu, již tři léta nebyl při zvonění v konočnách. Kamarádi ho na to upozorňovali, ale se špatnou se potázali. P. Belanger chtěl sám s ním promluvit. Mladík miloval hudbu. Jednou večer, když měl dovolenou do půlnoci a v sále pro hry s duchovním a kamarády přátelsky se bavil, vzdáli se tito úmyslně a P. Belanger začal s ním hovor o hudbě. Prsty pohrávaje ještě na klapkách, přišel konečně k veliké otázce a podařilo se mu nedbalce pohnouti, by pořádek udělal se svědomím.

Když mu později bylo opět možno zaříditi poněkud větší kapli, snažil se v ní spojit vše, co poutá zraky. Stěny pokryl barvou červenou, barvou lásky,

aby vzbudil vřelou lásku k nejsv. Svátosti. Svatozánek byl zvláště krásný a kolem něho bylo mnoho svíček. I jiné ozdoby tu byly: prapory, sochy vojenských patronův a bohatě ozdobený obraz Panny Marie, květiny a hořící lampy. Ale vše směřovalo k nadpřirozenému, jež bylo mu jediným potřebným.

V předstírní spolkového domu byl obraz Matky dobré rady s klekátkem a psaným pozváním, pozdraviti zdravasem Paní domu. Ve dvoře bylo viděti jakous Kalvarii s mohutným křížem. U nohou Spasitele byla slova: „Plačící, pojdte k Spasiteli, On sdílí vaše slzy. — Trpící, pojdte k Němu, On vyléčí vaše rány. — Pocestní pojdte u Něho jest odpočinek. — Sklíčení pojdte, On se na vás usmívá.“

Jako kazatel získal si P. Belanger dobré jméno. Mnozí obyvatelé města, zvláště mužové, přicházeli, třeba již vyhověti příkázání církevnímu, na vojenskou mši svatou, aby slyšeli P. Belangera. Měl dar srdce dojati a pohnouti. Po posledním evangeliu opustil oltář a šel k bránce, aby odtud mluvil ke svým vojákům, stojícím v prvních řadách. Již zjev jeho byl o sobě kázáním, tak důstojně, skromně a sebraně vystupoval. Začínal tím, že doporučoval modlitbám, neboť měl vždy naléhavé potřeby nemocného aneb zemřelého vojína, obrácení aneb podobné. Tato část jeho proslovu byla již zajímavá, oblíbená a prospěšná. Pak následovalo kázání. Mluvil jak psal. Tu nebylo nic hledaného, umělkovaného, vše bylo praktické, živé a vhodné. Ale duch evangelia províval jeho právě kněžská slova. Kázal s upřímným přesvědčením a mocí, že dušemi pohnul.

Jednou ohlašoval smrt vojáka, jenž nemocí, kterou nelze pojmenovati, zemřel; pln bolesti zvolal: „Mladík náležel k rodině křesťanské a byl zbožnou matkou vychován. Přišel z venkova a neřesti velkých měst mu byly neznámý. Několik měsíců zachoval ještě nevinnost v kasárnách, ale zlými kamarády stržen, nemohl uniknouti již hadům, kteří všude vojína ohrožují, jichž jed přináší smrt.“ A

v minutě výmluvného mlčení bylo z jeho holestných rysů vidět pracně zadržené pohnutí vnitřní, jež se na všechny přítomné rozšířilo.

„Slovo Boží vycházelo z úst jeho,“ říkal jeho dřívější zpovědník a superior, „a nejen mocný, ale i hrozný dojem činilo, když hříšníci burcoval, nepravosti káral a zatvrzelá srdce krušil. Ovšem, připravoval se jinými prostředky, než těmi, kterým učíškola. Hlavně před křížem aneb před svato-stánkem, modle se růženec, připravoval svoje kázání.“

Ale vždy se obracel přímo k vojákům a forma i obsah řeči byly vojenské. To byl, mimochodem řečeno, nový půvab pro jeho všechny posluchače. Jednou na začátku postu vybízel svoje vojáky, aby každou neděli přicházeli na schůze pro ně konané, říka: „Při velkých manevrech bývají dlouhé pochody, častá cvičení a prohlídky. Když je po všem, přijdou pochvaly a odměny. My začneme své duchovní manevry. Především pochody. Když vás služba nezdržuje, rádi každou neděli uděláte pochod. Bude to asi noční pochod, ale ani dlouhý ani unavující, bez tornistru, bez pušky. Přijdete sem o půl osmé večer a o půldeváté se vrátíte do bytu. Kteří až k 8. hodině jsou volní, ať přijdou o této hodině. U vojáků může Pán Bůh v krátké době mnoho docílit, jedině dobré slovo může duši obrátit. A cvičení? Nebudou namahavá, při nich se nenastudíte, ani nezahřejete. Pomodlíme se k Panně Marii, zazpíváme zbožné písně, pak uslyšíte slovo Boží a přijmete jeho požehnání. Při tom všem budete mít sedadlo, snad i vyčpané, samé příjemnosti, jakých vám nepodávají při vojenských cvičeních. Prohlídka zbraní pro ty, kteří již dlouho nepoužívali veliké zbraně křesťana, zvláště výborné modlitby, mše nedělní. Prohlídka podšívky. Podšívka stejnokroje jest částkou, které nejméně vidět, která by byla často špatná, kdyby prohlídka nepředpisovala vojenská nařízení. A podšívka vaší duše, není-li v špatném stavu a již dlouho? Nemá-li skryté díry, které nikdy nebyly ukázány zpovědníkovi.

Snad jste od prvního svatého přijímání již své podšívky nepopravili, aneb nedbalými zpověďmi tak zle opravili, že vše znova třeba dělat. Prohlídka jednotlivců. Ta jest pro vás nejobtížnější a neramahavější, protože třeba na vše myslet a vážně se na ni připravit. I nyní máme prohlídku jednotlivců; ale ten, který ji koná, vám pomůže, abyste na nic nezapomněli. Tolik o prohlídkách aneb vlastně o hlavní prchlídce, která záleží v dobré svaté zpovědi. A trest jest nějaký při duchovních manevrech? Jenom snadné pokání bude po prohlídce, po zpovědi. Tedy zádrých rlestů, ale mnoho lásky a tím více, čím jste vinřější. A odměny bude mnoho rozdáno? Při ušlechtilém řemesle vojenském jencm málo kdo dostane čestný kříž. Při duchovních manevrech můžete všichni zaslužit odměny nejkrásnější — Bcha samého, jenž se vám podává ve svatém přijímání, jenž vám přináší štěstí a pokoj, o němž nemáte ponětí, pokud ho sami neokusíte. Tedy s odvahou přijdete všichni a přiveďte s sebou kamarády.“

Jindy, v době vojenské inspekce, o ní promluvil: „Mluví se mnoho o inspekci, důkaz, že vojákům ra ní záleží. Přejete si, abyste uspekčili své představené, to jest správně. Při inspekci otevíráte tornister, aty viděli, je-li vše podle předpisu. Otevírajme též své duchovní tornistry. Nejsou-li mnohé tak těžké, že již dlouhí tíží ramena, aneb raději srdce? Vyřázněte tento nečekrý tornister híchů dobrou zpovědí; přijďte a já vás zařídím a vrátím podle předpisu Pára Boha. Při inspekci zkuší se chcváří lidí, jejich stejrcrcj a zbraně. Stejnokrcj Pára Bcha jest čistta srdce a On žádá, abychm v správném chcváří před rím se ukázali, když se s námi spojuje ve sv. přijímání, když se s námi chce spojití věčnými radostmi v ráji. Kdyby nás Pán Bůh této noci byl povolal k poslední inspekci, kde bychm byli v této chvíli? A zbraně naše? Zbraň bdělosti, zbraň modlitby? Vytáhráme je z pochvy, nejsou-li zarczavělé, protože jich ni-

kdy neužíváme? Rez, která se usazuje na bdělost, bývají asi zásady: třeba vše vědět, vše čísti, vše viděti, aby se nezdáli zpátečníkem. I druhá zbraň křesťana, modlitba, jest u mnohých z nás zarezavělá a přece je tak potřebno, ji zachovati v dobrém stavu, nechceme-li upadnouti do moci nepřátel.“

Při křtu a prvním přijímání dvou vojáků, které kamarádi obrátili, použil jako text promluvy slova evangelia (Jan 19, 34.): „Jeden z vojáků otevřel bok jeho kopím a hned vyšla krev a voda.“ Po různých výkladech případných k slavnosti dojemně zvolal: „A devatenáct století později jiný vojník apoštolským skutkem, ježž Bůh sám odmění, rovněž otevřel bok božského Mistra ve prospěch dvou spolubojovníkův. Přátelé moji, když vaše duše očistěna bude tajemnou vodou, vytrysklou ze Srdce Ježíšova, když jste se napili z kalicha Jeho krve, pak pamatujte na toho, jenž vás oba přivedl k víře katolické, k náboženství lásky.“

Jindy zase zavedl posluchače v duchu před obraz představující hrdinu. V kostele proměřeném na lazaret, spočívá na čudem lůžku — smrtelně zraněný, vedle sebe má stejnokroj, ježž právě odložil; právě generál jeho prsa ozdobil čestným křížem; po pravici stojí kněz a podává umírajícímu chléb života, pekrm na cestu do věčnosti; po levici vidí skupinu důstojníků v hluboké sebranosti; u nohou lůžka klečí v největší bolesti matka umírajícího; a k tomuto pro vojny dojemnému obrazu připojuje veliké, vážné nauky smrti.

Vůbec používá každé příležitosti, aby poučil, rozehrál, dojal a obrátil. Roku 1892 přijel do Arrasu nový biskup Villiez. Při této příležitosti vykládá vojnům, co jest biskup a sice řečí pochopitelnou posluchačům. „Biskup,“ praví se svatým Hilarem, „jest muž pokoje, neboť jest pastýřem a zároveň mužem boje, neboť jest strážcem pravdy, obhájcem práv Božích a ochráncem duší.“ Tyto tři myšlenky rozvádí nadšeně.

Výročnicí církevní, slavnosti Panny Marie, svátky svatých, vojínův jsou mu příležitostí, by koral tří a devítidenní pobožnosti. Když přicházeli rekruti, o pouti, po neštěstí, při všepi hlásá slovo Boží a vojáci neunavřně přicházejí a poslouchají. Péči o vnější postup dila rád ponechával dle vzoru apoštolů oddanému spolupracovníku, kterého za jáhna považoval, ale nikdy nenechal jiné kázati.

Mimo zvláštních povinností vojákův mluvil často o jistých předmětech, které byly důležitý v jeho očích: Těžké hříchy, zvláště hříchy nečisté, k nimž jsou naklčeři vojáci, mládenci a mužové, bázeň lidská, veliké křesťanské pravdy, modlitba, Eucharistie a zvláště nejbahoslav. Panna Maria, zvláště tato byla jeho oblíbeným thematem. Vždy a všude, ve všech formách mluvil o Matce Boží. Tu byl na svém místě, když chválu pěl Panny Marie a lidé poslouchávali neuravřně, když velký sluha Panny Marie mluvil o té, která vyprčila jeho srdce, jeho ducha, jeho život. Ale třebaš bez lidských ohledův vždy jen spásu duší měl před očima a často mluvil o tomtéž předmětu, přece vždy změnu nějakou vnácel a nové rysy vyralčal.

Ale nejen veřejně kázal, nýbrž i v duchovním vedení jednotlivých duší, kterým věnoval své večery i část dne. Většinu se v sálech spolkového domu jencm ukázal, aby pozdravil svoje ka-jícíníky, jim dal znamení laskavé a zároveň příležitost, by snadno k řému přišli. Většina zaklepala sama na dvěře přijímacího pokoje, aby mu počet vydali ze svého nitra. Neváčky, kteří váhali z ostýchavosti nebo redůvěry, přilálal laskavým slovem, rabízeje darem doutrík aneb něco pcdobrého a přiváděl je pomalu s neobyčejncu ržněncí, by mu otevřeli svoje srdce.

Jak potřebuje ubohý, cd rdiny oddělený a často hrubými, nevzdělanými a bezcitnými představenými týraný voják přítele, k řémuž může vždy přijíti, jenž zná všecka nebezpečí a útrapy jeho života a sněžněncí matky i s pevností kněze rány duše jeho léčí. Takového přítele měli všichni vojáci

v Arrasu. P. Belanger nálezel jim ve dne v noci. Byl, abychom mluvili se sestrou Rosalí, opravdu kamenem u helným, na němž všichni vojáci skládali svoje břemena. Vždy ho opouštěli potěšení a povzbuzení.

„Vojenský kněz“, říkával, „jest kněžským lékařem, jehož byt musí býti pro vojáky vždy otevřeným lazaretem, kde s pomocí nejněžnější milosrdné sestry nejsladší Marie Panny se obvazují a léčí všechny rány duše.“ Myslel při tom zvláště na svátost milosrdenství a vidět, jaký význam přikládal úřadu zpovědníka vojákův.

Jednou mluvil o povinnostech vojenského kněze, zvláště v tom ohledu, a přál si, aby často uvažovali o krásném místě evangelia o vyznání Samaritanky. „Ach,“ zvolal, „zповěď této ubohé ženy byla pravou zповědí vojáka.“ A připomíná, jakou péči působí Pánu spása této opuštěné duše, když pro ni přechází Samařskem, pro ni se unavuje, jak připomíná Písmo svaté. A dodává: „Pak tento božský proslov! Obrací se k srdci tak často neřestmi poskvrněné; nabízí se jí k službě, jímž nadpřirozenému do-sahu žena ubohá ani nerozumí; a když přichází hodina zповědi, předřikává jí božský Mistr se všemi zaharbujícími podrobnostmi. Sotva vyznání dokončeno, a ona jistě dostala rozřčesení od Srdce Ježíšova, cítí se úplně změnena a odchází, aby všude hlásala své štěstí, vedena jedinou touhou, by všechny duše přivedla k Spasiteli světa.“ To byla pro něho zповěď vojína a vzor, jež následoval.

Přijí nací svou světaici považoval za nemocnici, a vojáky, kteří ho navštívili, za ranené, které má léčiti. Ale nejen ve spolkové místnosti zповířal, vyhledával hřřšniky všude, kde měl naději, že je nalezne, jako polní káž na bojišti vyhledává ranené a umírající. Ale především byl mu ro-dinný dům vojáků místem odpuštění,

místem, kde krev Spasitele každý den měla duše očiřtovati. U těch, kteří se pravidelně často zповídali, jichž svědomí znal, stačilo slovo, když vešli do domu, v zahradě aneb v sále a dobrý kněz porozuměl jejich žádosti.

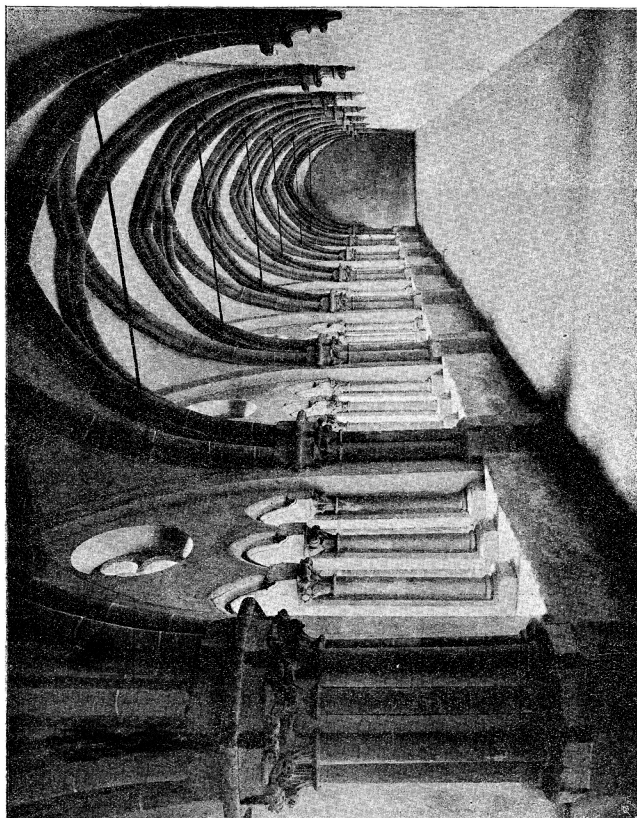
Nalezl-li vojáka samého, jak psal list, četl aneb u ohně smutně kouřil, přistoupil k němu s otázkou: „Milý příteli, jak se daří?“ — „Velmi dobře, velebný Pane!“ — „Opravdu dobře? A podřívka?“ — „Ach, ta má trhlínu.“ — „Pak jí třeba napravit. Přijďte do mé světnice, tam vás budu očekávat.“

Jindy se tázal některého vojáka, nepotřebuje-li kartáče. Obyčejně hodný přiznal, že by mu neškodil. Jednalo-li se o nedbalce, bylo třeba opatrnosti. Především snažil se vřidností získat jeho srdce, dotazuje se o zájmy osobní. Pak hledal příležitost, aby s ním sám promluvil, vzal ho do své světnice, že mu dá sirky aneb cigarety. Pln radosti šel voják s milým knězem, a když se mu zdál vhodný okamžik, mluvil s ním o jeho duši, o sv. přijímání, o vzpomínkách na mládí, a vyzval ho s odvahou nadpřirozenou a opravdu vojenskou upřimostí, aby vykonal dobrou zповěď. A skoro vždy poklekl mladý vojn k jeho nohoum a vyjevil mu svoje srdce. Pak povstal, zářil radostí, pln vděčnosti k tomu, jenž byl nástrojem Božím k jeho spásu a slibil rád, že často opět přijde, aby hledal odpuštění a pokoj.

Jeho individuální vedení duší mu zjednalo tak veliké úspěchy. Nebylo vojína ve spolku, jemuž by nebyl aspoň několik chvil věnoval o samotě. Večer až do čepobití nálezel prostým vojínům, pak poddůstojníkům a později přijímal důstojníky aneb vojáky, kteří si vyprosili dovolenou, aby déle s ním promluvíli. Jaká únava pro jeho slabé tělo tímto tak plodným, ale obětí plným úřadem!

(Přítě dále.)

Předklášteří u Tišnova: Křížová chodba klášterní.

A. M. Kadlčáková:

Matičce.

Jak drahá srdci vzpomínka
na milou matku bývá,
když před zraky zde zjeví se
tak dobrá, něžná, živá.

Když teplou rukou pohladí
a přivine mne k hrudi,
tu zase všechny dětské sny
se v duši mojí budí.

Když oči její zasvítlí
a úsměv sladký září,
z těch dobrých retů slovo zní
a ruměn plane z tváří.

A duše moje necítí
více trudu ani bolu,
když s drahou svojí matičkou
zas chvíli jsme tu spolu.

Ó, drahá, dobrá matičko,
jak ráda mám já tebe!
Bůh v zdraví mi tě zachovej
a žehnej tobě s nebe!

○ ○ ○ ○ ○

Láska k nepřátelům za světové války.

Podává František Janovský. — (Část další.)

5. Opět v Sedanu.

Vrátil jsem se opět do Sedanu. Byla noc. Na velitelství vydána mi ochotně poukázka na soukromý byt. Těžké bylo hledání ulice a domu. Když jsem konečně u dotyčného domu stanul, bylo zavřeno a všude tma. Co nyní? Měl jsem celou noc zůstatí na ulici? Pojednou slyšel jsem z dále těžké vojenské kročeje. To byla moje spása. Voják ten asi častěji za podobných okolností již pomohl. Chopil se bodáku a tloukl na dveře domu tak dlouho, až se otevřelo jedno okno a kdosi se ptal, čeho si přejeme. Řekli jsme. Ihned otevřeno a byl jsem uveden do příbytku, kdež pak celá rodina se o mne zajímala, večeři snášela a nutila mne, abych pojedl. Spíše však z ochoty než z potřeby požil jsem trochu vína, abych jich nezarmoutil. Bylo velice mnoho upřímné přívětivosti v chování těchto lidí, jež zřejmě nebyla jim vnuknuta jenom z bázně anebo sobeckosti. Smýšlení a chování francouzského lidu, jenž se seznámil s německým vojskem, jest velice rozdílné od chování francouzské vlády a francouzského tisku. Ubohý svedený lid budí v nás soustrast. Pravda

se mu zadržuje, náruživosti násilně se rozdmychují, taktó soustavným sváděním přivozuje se stav strašného sebeklamu, z něhož bude jednou strašné probuzení.

Příbytky Francouzů, i méně zámožných, jsou vesměs vkusně, částečně až nádherně zařízeny. Krásné olejomalby a starožitný nábytek nejsou nic neobyčejného. Ani náboženské odznaky, kříže, obrazy svatých, kroupenky skoro nikde nescházejí. I v nejnádhernějších spárnách zaujímá kříž čestné místo.

Druhý den sloužil jsem mši sv. v katedrále sedanské. Bylo přítomno dosti lidu, i vznešní lidé, z nichž mnozí šli k sv. přijímání. — — — (Až sem Dr. Vilém Krieger.)

6. Poslední služba.

V bavorském lazaretě ležel raněný pěšák, před válkou kupec. Vypravoval tento příběh z jednoho boje na západě: Tři stateční Bavoři byli poslání prohlédnouti lesík, neskrývali se tam některý ze zahnaných Francouzů. Nalezli jich tam a zajali již skoro dvacet. Tu napadlo kupci podívatí se ještě do houští na kraji lesíku.

Sotva že se přiblížil, spatřil tam skrytého francouzského pěšáka. Francouz v té chvíli nasadil pušku. Bavor předešel ho rychlým skokem; chtěl jej bodákem bodnouti do ramene a tak mu znemožniti, aby vystřelil. Avšak v té rychlosti se stalo, že bodák zasel příliš hluboko. Francouz vykřikl, klesl a nařikal: „Musím umřít!“ Bavor ujal se přemoženého nepřítele, poklekl u něho, rozepjal mu šaty, ale shl. dal, že není záchrany. Uložil ho co možná nejlépe a ptal se ho, má-li jaké přání. Francouz mluvil lámaně německy. Byl inženýr. Prosil o trochu vody. Bavor dal mu poslední hlt ze své láhvice. Pak běžel ještě k mrtvému kamarádovi, vzal jeho láhvi s vodou a dal ještě napítí Francouzovi. Tento nařikal: „Proč jsi mne bodl?“ Bavor odvětil: „Tys chtěl po mně střelit.“ Francouz na to: „Nebyl bych střelil.“ Bavor: „Bylo mezi námi o život a na smrt.“ A ptal se znovu, přeje-li si ještě něčeho. Francouz ukázal na svou tobolku, kdež měl své listiny a také psaní pro svou choť; i adresa již byla napsána. Prosil Bavora, aby to všecko poslal jeho paní. Bavor slíbil. (Zpráva ze dne 2. října 1914.)

7. Němec obvažuje Angličana.

Prostý voják anglického pluku, nyní ležící v nemocnici v N wcastle, vypravuje: U řeky Aisne ležel jsem několik hodin raněn. Ač za hrozně střelby, přistoupil ke mně Němec a obvažal mi mou ránu. Poslouživ mně, chtěl jíti dále, ale v tom zasažen koulí klesl mrtev vedle mne. —

Desátník Houston ležel těžce raněn na poli. Poblíž sebe viděl mladistvého vojína z pluku Northamptonshire. Nač ním se skláněl německý pěšák, držel mu u úst láhev s vodou a snažil se ho uklidniti. Raněný blouznil a stále volal: „Matko, jsi zde?“ Němec mu asi rozuměl, neboť hladil rukou jeho čelo a líbal ubohého něžně, jak jen matka dovvede líbat svého syna. Smrt přišla, a když se duše raněného ubírala na věčnost, viděl jsem Němce slzeti. (Ze dne 17. října 1914.)

8. Péče o ženu a dítě nepříteľovo.

Vrchní lékař píše ze severní Francie svým příbuzným: Vesnice St. Marie a Py, ve které nyní jsme, jest, vyjmouc osm domů, celá vyhořelá, ničeho zde nelze dostati. Zůstalo tu as 20 osob. Z čeho jsou živi tito lidé? My Němci je živíme. Poručil jsem svému mužstvu, aby těm ubožákům dali, co mohou, Sám jsem také děti a dospělé podělil chlebem.

Naši vojáci přinesli z opuštěného jednoho domu pannu. Dal jsem jí třem děvčátkům, jež bydlí v témž domě, co já. Jakou měly radost děti, matka jejich i babička! Jejich otec bojuje proti nám. Se slzami v očích děkovala mi večer matka, když jsem jí dal řádnou porci z naší rýžové polévky. Starým mužům dali jsme i tabák a cigarety; pokorně děkovali.

Když jsme do vesnice přitáhli, prosila mne jedna žena, bych zašel k jejímu nemocnému dítěti; poznala mne po červeném kříži. Šel jsem a pomohl jsem dítěti. Dnes ráno mne opět prosili, abych zašel k jednomu nemocnému starci. Také tomu jsem pomohl. (Ze dne 14. listopadu 1914.)

9. Křest.

O zvláštní slavnosti v zemi nepřátelské píše důstojník ze západního bojiště:

Dnes po prvé od začátku války byl jsem si zvláště vědom, že jest neděle. Ráno o 9. hodině byly zde evangelické služby Boží a o 10. hod. katolické. Po katolických službách Bcžích byl křest tří mladých světoobčanů, kteří se zde minulý týden narodili. Katolický divisní farář vykonal křest. Svědky byli dva katoličtí důstojníci a několik mužů z mého pluku. Svatý ten úkon vykonán pod širým nebem před novým nádražím. Z lesa znělo hřímání děl a pušek. Kolem táhla nová záloha a kolony polních kuchyní, jež vezly jídlo do lesa. Děti a ženy z vesnice se dívaly. Jedna z matek byla velmi chudá; utekla z J., když o místo bylo bojováno; utekla s novorozenátkem a ještě s druhými malými čtyřmi dětmi.

Poručil jsem, aby dostávala jídlo z kuchyně mého štábu. Mužové těchto žen jsou ve francouzské armádě. (Zpráva ze dne 24. listopadu 1914.)

10. Dva nepřátelé a přece přátelé.

Dělník z Norimberka, který jako bavorský záložník stojí v Argonách, píše:

Nepřítel se pokusil postoupiti proti nám. Dostali jsme rozkaz: „Palte!“ Nastalo strašné střelení. Nepřítel musil ustoupiti. Na zemi leželo plno mrtvých a raněných. Jeden z těchto mne zvláště dojal. Z kapsy visel mu křížek od růžence. Sklonil jsem se k němu, vytáhl jsem svůj růženc a ukázal jemu. Ubožák vyrozuměl, že jsme stejné vry. Radostí vztáhl obě ruce, jakoby mne chtěl obejmouti. Potom sáhl pravici po mém růženci a levicí podával mi svůj. Poznal jsem z toho, že chce se mnou měnití. Svopil jsem. A tak máme oba vzájemnou památku. Dal jsem mu také chleba a z láhve napítí. Přivedl jsem kamaráda a zanesl jsem raněného Francouze na naše obva-ziště, kdež mu bylo poslouženo. (Ze dne 13. prosince 1914.)

11. Vánoční stromek.

Důstojník psal domů ze severní Francie v době vánoční 1914:

Nezapomenutelnou zůstane nám věčejší slavnost vánoční; mne však ještě více dojala dnešní slavnost dětská. Pozvali jsme k našemu vánočnímu stromku všechny zdejší děti ode tří až do čtrnácti let. Již dávno před pátou hodinou shromažďovaly se u kostela. Světla rozsvícena, zazvoněno, a mládež puštěna do kostela. Řekl jsem jim, že jsou povinny díky božskému Jezulátku a laskavosti našeho velitele. Matkám jsem připomněl, aby si dnešní večer dobře zapamatovaly, kdyby někdy proti nám slyšely nějaké pomluvy. Pak přistupovaly děti po dvou k vánočnímu stromku a byly poděleny balíčky, do nichž naše mužstvo bylo složilo různé vánoční dárky a zákusky. Každé dítě se uctivě poklonilo a poděkovalo řkouc: „Merci Monsieur — Díky, pane!“ Na konec na vybidnutí aráže, který se také dostavil, zazpí-

valy píseň: „Ave maris Stella — Zdravas Hvězdo mořská!“ Potom se ještě pomodlily Otčenáš za hodné vojáky, kteří jim tento vánoční stromek uchystali. Mnohému z našinců zaleskla se v oku slza; vzpomněli na své děti, kteréž doma den co den modlí se za otce ve válce. Těšilo nás, že i farář projevil své díky, řka mimo jiné, že dětské srdce jest vnímavé a že tyto děti nikdy nezapomenou na dnešní radost, kterou jim připravili němečtí vojíní krásným vánočním stromkem. Přál nám, aby nás Bůh chránil a opatroval. (Zpráva ze dne 28. prosince 1914.)

12. Pohoštění matek a dítek.

Dobrovolník, který za frontou svého pluku v severní Francii je přidělen ke službě hlídkové, píše:

Naše světnice dostala včera přírůstek. Z jedné vesnice, na níž Francouzi prudec střílí, utekly k nám z rozstříleného domu čtyři ženy se čtyřmi malými dětmi. Stály u našeho dvora. Vzali jsme je do své světnice, daly jsme jim teplé kávy. Náš představený dal jim čokolády, mléka, slaniny i šunky. Přinesli jsme slámu, přichystali jsme jim lůžko. Bydlí zatím u nás a dostanou, čeho potřebují. Mužové oněch čtyř žen jsou všichni vojáci, naši nepřátelé. (Z roku 1914.)

13. U hrobu nepřítelova.

Jako hromadné hroby venku na bojištích skrývají v sobě přitele i nepřitele v klidném smrtelném spánku, tak i my ukládáme mrtvé nepřátelského národa na našem hřbitově vedle věrných synů naší vlastní země.

Emil Lelonzy z Neversu (departement Nièvre) podlehl zde v Tübinkách svým ranám u věku 23 let. Konáme nyní na něm skutek milosrdenství, plaíme jeho poslední prosbu: „Ejhle, přicházím k Vám jako poutník a cizinec, dopřejte mi zde odpočinku!“ Druhý skutek milosrdenství vykonal na něm sám anděl smrti, vysvobodil zajatého. Zevně nezakusil zemřelý ani trpkosti zajetí. Nakládáno s ním jako s našincem.

Věděli jsme sice, že náležel k národu, jenž jest nepřitelem naší vlasti, jenž posílá smrt a zkázu do řad našich vojnů; avšak před hrůzou jeho ran umlkly nenávisť a trpkost, a před velebností smrti oněměla žaloba. Slovo Páně přistoupilo k jeho smrtelnému lůžku a napomínalo nás: „Přichozímu obtížným nebudeš, nebo víte přichozích duše (t. j. víte, jak jest jim u srdce teskno), poněvadž i sami byli jste přichozí v zemi egyptské.“ II. Mojž. 23, 9. My jsme svatým lidem před Hospodinem, my plníme královský rozkaz lásky k bližnímu, my jsme uředníky Toho, který kdysi světu plnému nenávisť a rozbroje zvěstoval: „Milujte nepřátele své, dobře činite těm, kteří vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vám protivenství činí a utrhnají vám, abyste byli synové Otce svého, jenž jest v nebesích, jenž slunci svému velí vzházeti na dobré i na zlé a dešť dává na spravedlivé i nespravedlivé.“ Mat. 5, 44. 45. (Z roku 1914.)

14. Pohřeb Francouzův.

Zvonek na hřbitově v Augsburgu zvonil jednoho dne měsíce září r. 1914 při dojemném pohřbu francouzského vojína, jenž svým ranám podlehl v tamějším lazaretě. Vojenská čepice leží jako odznak mrtvého na prosté rakvi, vezené na vojenském voze. Jezdec v červeném kabátci a s bílým peřím na přílbici řídí spřežení. Pěšáci jdou

jakožto čestný vojenský doprovod. Smutně zní buben. Rakev položena u otevřeného hrobu. Čestná salva ve třech odděleních otřásá tichým podzimním vzduchem. Kněz promlouvá srdečnými slovy: „Zesnulý byl mladým mužem v květu života, zemřel smrtí hrdinnou za svou vlast, rovněž jako umírají naši němečtí spolubratři. Smrt vyrovná všechno, poráží mezníky, a veliký soudný den spojí jednou lidi všechny, ať náleželi jakémukoliv národu, jakékoliv politické straně. U hrobu mlčí všecek svár, před nímou velebností smrti nemůžeme žádnému ze svých bratří odepřít lidské soustrastí. Zemřelý byl povoláním zahradník. Vypěstoval asi mnoho květin, nyní stal se sám předčasnou květinou v zahradě mrtvých. Každý člověk má v zahradě srdce svého vypleti koukol, aby dobré sítě zdárně vzešlo; má dáti pozor, aby se v něm nezmožily nepořádné chťiče, má ustavičně opatrovati tuto zahradu. Kéž Pán života i smrti, jenž se kdysi jako zahradník zjevil Maří Magdaleně u svého otevřeného hrobu, kéž přijme také tento mladistvý kvítek u brány věčnosti a přesadí jej do líbezné zahrady rajske! Třebas že zvěčnělému horlivému příslušníku svého národa nebylo dopřáno květin a slz se strany jeho rodných přátel, kvítek modlitby a lidského soucítu klademe každý z nás na jeho prostý hrob. Pomodleme se zaň!“ — — — (Pokrač.)

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kadlčáková:

Komu?

Zpívá duše milou píseň
v srdci chvěje cit,
sotva z rána slunce zemi
přišlo polbit.

Zpívá ptáček nad osením
a chvěje se květ,
hlavičku svou vzhůru zvedá
v nadehvězdňý svět

Kam se oko naše stočí
všude radost ples,
po noci zas k naší zemi
jasný den se snes.

Srdce lidské v řadru ptá se
komu platí ruch?
Odpověď jen jedna na to,
tomu, jenž jest Bůh!

Hromnice.

Napsal Ignát Zháněl.

Hospodin výslovně poručil, jak má býti vyzdoben chrám, který vystavěl Pánu v Jerusalemě král Šalomoun. Bylo mezi jiným také naporučeno, jak má býti osvětlen tento stánek Boží. Ve svatyni bylo umístěno deset svíců, pět na pravé straně, pět na levé; byly ze zlata čistého a na ně byly dány jako liliové květy lampy, též svrchu zlaté. III. Král. 7, 49. Tyto lampy měly stále ve dne i v noci hořeti před archou úmluvy na znamení úcty a víry ve všudypřítomnost Boží. — Když bylo božské Dítě dosáhlo věku čtyřiceti dnů, došli je rodiče do Jerusalema, aby ho představili před Hospodinem a aby dali oběť, jakož pověděno jest v zákoně Páně, dvě hrdliček neb dvě holoubátek. A hle, přišel do eháramu stařec Simeon, muž spravedlivý a bohabojný, který vzal božské Dítě na své lokty a velebil Bcha, nazvav mezi jiným Ježíše „světlem k osvícení pohanů a k slávě lidu svého israelského.“ Luk. 2, 32.

Již dávno byl nazván Ježíš tímžé názvem. Bylo to asi sedm set let před jeho příchodem, když žil starozákonný prorok Isaiáš, který mezi jinými svými proroctvími pronesl také následující pamětihodná slova: „já Hospodin dal jsem tě (t. j. budoucího Vykupitele), lidu ve smlouvu, za světlo národům, abys otevřel oči slepých a vyvedl ze zavření vězně a z domu žaláře ty, kteříž sedí ve tmách.“ Is. 42, 7. Měl tedy dle těchto slov Spasitel býti světlem, které mělo odráti tmu, nevěru pohanů, aby poznali světlo pravé, od Boha vyslané. Totéž opakuje ještě jednou týž prorok Isaiáš, řka: „i choditi budou pohané ve světlo tvém a králové v blesku východu tvého.“ Is. 60, 3. Otec sv. Jana Křtitele, předchůdce božského Spasitele, kréz židovský Zachariáš modlil se, byv osvěcen Duchem svatým, a mezi jiným také pravil: „přijde Vykupitel, aby posvětil těm, kteří sedí ve tmách a stínu smrti, aby řídil krcky naše na cestu pokoje.“ Luk. 1, 79. Nevěra,

hříchy se jmenují temností a stírem smrti, okovy; neboť jscu jimi svázáni hříšníci, nemohou konati něco záložného pro rebe.

Na památku na tyto výroky Písma svatého, v nichž razvár byl milý Ježíš světlem světa, světi se na Hromnice čili na svátek Očištování Panny Marie svíce v našich kostelích. Svíci těchto používá se při různých příležitostech, liče rczřikají si je ve svých přibytcích při bouři a hlavře když někdo z milých domácích se rozžehrává se světem. Krčeně toho užívá se svíci též při křtu svatem a při prvím svatem přijímání drží děti v ruce rczžaté svíce.

Svíce při křtu. Buďme všichni povděční našemu milému Spasiteli, že nás ve křtu svatem přijal za své syny a za dědice věčného spasení, jak praví sv. Pavel, řka: „dali jste se obmýti, ale byli jste pscvěceri, byli jste spřavedlněři ve jménu Pána našeho Ježíše Krista a v Duchu Boha našeho.“ I. Ke Korint. 6, 11. Jest zajiště velmi významno, že rěkteří svatí Otecve nazývají křest výslovrě „osvětlím“. Všichni zrozeri jsme byli jako „dítky hněvu“ k Efes. 2, 3. a teprve křtem svatým proměnil se hrév v lásku, stali jsme se z pcdarých dábla pcdanými Ježíše Krista. Sv. Jan. Zlatý ústý mluví proto o bohatství a pckladech křtu a vypravuje, kterak mrczi rodiče u prvních křestaráů pro tuto milost křtu líbajice své děti, hlavře měli na mysli, že se stali skrze křest „chrámem Ducha svatého“.

Když uděluje kréz svátcest svatého křtu nově zrozerému dítěti, ku konci těchto obřadů dává do ruky kmotrům hčící svíci a praví při tom: „vezmi hořící svíci a zachovejž bez porušení křest svůj,“ což připomíná novému křestanu, aby dobrými skutky svítil po celý život svůj. Ncrlilž obřad s touto svící upamatovárím na slova Ježíšova, když pravil: „vy jste světlo světa“. „Nem.úže se ukrýti město ležící na hoře, aniž rozsvěćují svíci a kladou

ji pod kbelík, rýbrž na svicer, aby svítila všem, kteří jsou v domě.“ Mat. 5, 14. 15.

Nejsou-li mnozí mezi námi, kteří zapoměli na slib učiněný při křtu a hříchem pozbyli milost při něm získanou? Zapomněli, že uzavřeli smlouvu s Bohem a ústy svých křestních komotrů slibovali, že odříkají se ďábla a všech jeho skutků. Když jsi byl tak nešťasten a urazil Boha hříchem, vzpamatuj se, naprav se, jak již napomínal starý veleduch Sofokles, který píše ve své truchlohře „Antigona“: „neboť dopouštět se chyb jest věru všechněm lidem společné, když však kdo chybí, ten již není nemoudrým a nešťastným, kdo ve zlo jaké upadna, jest ústupným a hledí chybu zhojiti.“ Překlad Josefa Krála, verš 1023—1027.

Svatý Cyprián píše: „co bys řekl o vojákovi, který zradil prapor, opustil své císařské vojsko a přešel do tábora nepřátel, aby svému bývalému párovi přivodil pokud možno nejvíce ztrát?“ Každý jistě řekne: „toť zradce, křivo-přísezník!“ Totéž jméno také ty zasluhuješ, měl bys býti potrestán jako zrádce! Svátý Řehoř Velký dává tuto radu: „jinak nestaneš se přítelcem dobra, až vypudíš ze svého nitra „kořen všeho zla“.“ I. k Timot. 6, 10 — zlé žádosti. Dobře praví učitel duchovního života svatý Jan Zlatoústý: „varujeme se malých hříchů, neboť z nich povstanou velké a těžké.“ A sv. Bernard dobře píše: „s malými poklesky počínáš a skončíš s velkými hříchy.“ Proto uvažuje velkou zlobu každého hříchu, často opakoval svatý Edmund: „raději bych skočil do hořící hranice, než bych svolil k těžkému hříchu.“ Svátý Lukáš píše: „Kdo jest věrným ve věcech nejmenších, jest věren i ve všech věcech velikých, a kdo jest nesprávným ve věcech nejmenších, jest nesprávným i ve věcech velikých.“ Luk. 16, 10. „Aho, kdo se bojí Boha, ničeho nezanedbá.“ Kaz. 7, 19. Žádná nemoc s počátku není velkou, ale jest malou, nepatrnou, proto nutno se varovati všeho, z čeho by churavost mohla povstati a podobně jest i u hříchu: varujeme se

každé příležitosti k němu! Kdosi užil následujícího případného srvcvrání:

Když cestuje někam císař, bývá s ním celý jeho dvůr, když pak odcestuje, opustí o ro místo všechni jeho lidé; po dobrě stane se hříšníkovi, když ho opustil pro jeho hříchy Pán Bůh, opustí ho také každá milost a všechny zásluhy jeho skutků.

Hořící svíce, kterou dává kněz křtenci do ruky, přivedla nás především na myšlenku, abychom žili ve světle, chodili ve světle a varovali se vsí tmy, jak se čte v epištole, která se předčítá na počátku nového církevního roku, na první neděli adventní: „odložme tedy skutky temnoty a oblcme se v oděří světle. Jako ve dne poctivě chodme... oblecte se v Pána Ježíše Krista.“ K Řím. 13, 12—14. Uznějme, že nám uděluje Ježíš při křtu milosti a budme mu za rě vděční, volejme k němu: Ó můj Ježíši, ty jsi moje jediné světlo, mé světlo, jediný předmět mé lásky, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Všechny mé žádosti, myšlenky, touhy spěchají k Tobě, protože bych bez Tvé pomoci tápal ve tmách, vedl život v temnotě; bez Tvého světla žil bych v neštěstí, plřem stír, smrti duše. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Osvěcuješ mne s výsosti nebes, abych Tě také jednou mohl nazvati se Simonem světlem světa, pramenem všeho světla a mohl Tě zřítí ve světle Tvé slávy!“

Svíce při prvním svatém přijímání.

Hořících svíci se užívá dále vždy při prvním svatém přijímání. Kdo z nás starších nevzpomíná s radostnými pocity na onen okamžik, kdy jsme stáli ponejprv před oltářem, čekající, až vstoupí do našeho srdce svátostný Ježíš? „Uprostřed vás stciji, a vy ho neznáte, vyčítal předchůdce Párě, sv. Jan Křtitel poslům, které poslali k němu z Jerusalema, aby se ho otázali: ty kdo jsi?“ Jan 1, 16. Totéž vážné s ovo platí také pro nás všechny. „Nebesá vypravují slávu Bcží a dílo rukou jeho zvěstuje obloha.“ Zalm 18, 2. Tam nahcře rad námi pohybují se obrovské světy, mnohem větší než

naše země, ohlašují nám slávu Boží, a my malé pokolení zijeme, nestarajíce se o původce všeho toho. Až svět vynalezl v posledních letech mnoho vynálezů, přece jest při všem tomto bohatství chudý, opuštěný, neboť nezná toho, který jest počátek a konec, „Alfa a Omega“ všeho. Jako chodíval před 1900 lety dobrotivý Ježíš, o němž praví Skutky apoštolské: „chodil dobře čine a uzdravuje,“ 10, 38, tak chodí až po dnešní den, hledaje duše, kterým by mohl pomoci. Vždyť nás neopustil, ale jest mezi námi stále přítomen jako pravý Bůh a člověk ve Svátosti oltářní. Láska Boží k nám lidem zvětřila se v nejsvětější Svátosti oltářní.

Krásně praví Tomáš Kempenský: Kdyby se nejsvětější Svátost slavila pouze na jednom místě a pouze jen jediný kněz na světě směl ji posvěcovati, jak asi by lidé toužili po orom místě a knězi, aby viděli konati Boží tajemství?! Takto však mnoho jest ustanoveno kněží a na mnohých místech se Kristus Pán obětuje, aby se tím zřejměji projevila milost a láska Boží k lidem, čím více jest svaté přijímání rozšířeno po veškerém okrsku zemském. Díky Tobě, dobrý Ježíši, zastýší věčný, že nás chudáky a vyhnance ráčíš občerstvovati svým Tělem drahocenným a Krví svou, ba že nás sám vlastními ústy, vlastními slovy pozýváš, bychom tajemství ta přijímali, volaje: „pojdte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ Mat. 11, 28.

Pro všechny mohla by býti Svátost oltářní Bohem daný lék; vždyť řekl sám Pán: „chléb, který já dám, tělo mé jest, které dám za život světa.“ Jan 6, 52, a jinde čteme: „já jsem přišel, aby měli život a měli hojnost.“ Jan 10, 10. Pln ra osti volá apoštol: „pak se ukázala dobrota a lidumilnost Boha, Spasitele našeho.“ K Titovi 3, 4. V této svaté svátosti najdeme pravý lék proti všem zlům, která svírají veškeré člověčenstvo, což jsou především, „žádost těla a žádost očí a pýcha života.“ I. Jana 2, 16. Kdybychom opravdově, se srdcem Boha milujícím přistupovali vždy ke

stolu Páně, pak poskytovali bychom všichni světu pčdobrý obraz, jako první křesťané, o nichž čteme: „cbeč věřících však měla jedno srdce a jednu duši,“ Sk. ap. 4, 32., a věru mohli tak žítí, neboť, jak výslovrě čteme o nich: „irvali pak v učení apoštolském a v obcování lámání chleba a ra modlitbách.“ Sk. ap. 2, 42.

Svatý František Xavierský zemřel opuštěn a samotn daleko od svých přátel dne 2. prosince 1552. Mroho učinil pro rozšíření jména Ježíšcva mezi pchany. Často cítil se opuštěn, osamčen, ale tu vždy hledával útěchu, navštěvuje Ježíše ve svátosti oltářní, a býval tak posílen a potěšen, že byl nucen hlasitě volati: „dcstí! dcstí! Nemohu snéstí více útěchy a radostí!“ A mival pak srdce naplněné takovým jáscem, že říkával, že by si nejraději hlasitě zavýskl. Pčdobrcu radcst pocítili také oba učedníci, jdouce do městečka Emaus. Na cestě zjevil se jim Ježíš, ale nepoznali ho. Když se pak otevřely oči jejich, sedíce za stolem a pojídající chléb, a když zmizel jim Ježíš, kterého poznali pčde lámání chleba, tu pravili k sobě: „zดาลíž nehořelo v nás srdce naše, když k nám mluvil na cestě a vykládal ráam Písma?“ Luk. 24, 32.

Přistupujme i my často, hodně a rádi k stolu Páně a prosme Boha, aby nám při tom dal srdce tak rozradostřené, jak jsme ho kdysi měli, přistupující jako malé děti se zářícími svícemi ponejprv ke stolu Páně.

Svíce umírajících. Jest pedivno, že jsou lidé, kteří velmi neradi slyší mluvití o smrti, ač jí nikdo neujde. Ač jest naprosto jistá, přece mnozí málo anebo nic se na ni nepřipravují. Sv. Jeroným napominá: „pomni, že jsi smrtelný“; chce říci: smrti na žádný způsob neujdeš, proto často na ni pomýšlej a spráteluj se s myšlenkou: i mne Bůh povolá. Proto napominá dále týž učitel církevní: „ve všem, co činiš, mój na paměti konec.“ Ve Starém zákoně srovnává se případně smrt s vodami, které se po dešti vsáknou do země; praví se tu: „mřeme všickni a jako vody tratíme se do země, kteréž se nenavrácují.“ II. Král. 14, 14.

A v žalmech se praví výslovně, že není nikoho, koho by smrt ušetřila; čteme tam: „který jest člověk, jenž by živ byl a neuzřel smrti?“ Žalm 88, 49. Moudrý Šalomoun píše: „jednostejný je tedy příchod všechněch do života a podobný odchod.“ Kn. Moudr. 7, 6. Věčně pravdiva zůstanou slova svatého Pavla: „uloženo jest lidem jednou zemřítí a potom soud.“ K Žid. 9, 27. Ano, čas rychle utíká; můžeme všichni říci s Jobem: „dnové moji rychlejší byli nežli posel: utekli, a neviděli nic dobrého. Pominuli jako lodi jablka vezoucí (rychle plující), jako orlice letící ku pokrmu.“ Job 9, 25.

Když byla od Angličanů odsouzena k smrti rekovná dívka francouzská Johanna d'Arc a stála na hranici, na níž byla spálena dne 30. května r. 1431, prosila o kříž. Neměli však žádného po ruce; tu milosrdenstvím dojat jeden z přítomných anglických vojnů zlomil hůlku ve dvě a udělal z nich, přeloživ oba díly přes sebe kříž. Johanna vzala od vojína tento kříž, vroucně ho políbila, tiskla k srdci, srdnatě pak vstoupila na hranici a umřela hrdinnou smrtí. Ve středověku, v době, ve které přemnoží se povitvě snažili žítí podle předpisů naší svaté víry, býval zvyk, že se mnozí nechali, cítíce svou poslední hodinu donéstí do kostela, tam položití na zem a tak umřeli před obličejem Božím, před velebnou Svátostí oltářní. Kdo nemohl takto učiniti, dával si donéstí popel a na znamení své kajícího posypal si jím umíraje hlavu anebo lehl si ve své světnici na zem, na níž nasypali popel. Též býval ve středověku zvyk, že muži i ženy žádali, cítíce, že umrou, aby je oblékli v šat některé řehole, kterou obzvláštně ctili. Tak učinil gotský král Vamba, který vypil nápoj; těžce onemocněl a myslilo se, že byl otráven. Obléklí ho v šat řehole benediktinské. Ale král se vzpamatoval, ozdravěl; když uslyšel, co s ním učinili jeho domácí, mezi nimiž byli také kněží a biskupové, šel do kláštera a tam si pobyt tak oblíbil, že žádal, aby byl přijat jako bratr, což se též stalo. Tak vypravuje biskup španělský Alfons z města Salamanky

a výslovně podotýká, že za živa často vyslovil tento král přání, že by nejraději žil a zemřel v klášteře.

Jest starodávným zvykem, že se dává umírajícím do ruky svíce hromniční, to jest svíce, která byla na Hromnice posvěcena. Světlo toto znamená světlo víry, že umírající touží po přibytích věčného světa, že si přeje přijít k Tomu, který řekl o sobě: „Já jsem světlo světa.“ Též má tato svíce naznačovati, aby se umírající nebál vstoupiti do stánků věčných, ku prameni všeho světla, k Ježíši Kristu. V kronikách středověku mluví se často o této svíci, že byl tehdy všeobecný zvyk užívati jí při umírajících.

Svatý Ambrož praví, že se máme každý smířiti se smrtí, aby neměla pro nás nic hrozivého, vždyť nás osvobozuje z nástrah zlého a z hříchů. Proto praví krásně křesťanský učenec a filosof Friedrich Schlegel: „přísré vzato, není vlastně dle křesťanského názoru žádné smrti, ale jenom změny života a jeho mimořádných forem.“ Mnozí touží po dlouhém životě, ale zbožný Tomáš Kempenský praví: „co platno dlouho živu býti, když se tak málo lépešme? Ach, dlouhý život ne vždy napraví člověka, ba často ještě zvětšuje vinu. Kéž bychom byli jen jeden den dobře živi na tomto světě! Mnozí počítají, kolik už tomu let, co se dali na dráhu nápravy, ale plcd její začasté jest nepatrný. Je-li s obavou umíratí, snad ještě rebezpečnější jest déle živu býti. Blaze tomu, kdo má hodinu smrti stále před očima a každodenně se připravuje na smrt. Viděl-li jsi už člověka umíratí: věz, že i tobě jest projítí touže cestou.“ I., XXIII. 2. Když umíral roku 1479 aragonský král Jan, upřeré se díval na kříž a modlil se: „tvůrce světa, všemohoucí Pane, Vykupiteli lidí, smiluj se nade mnou, tvým nejnehodnějším sluhou. Odvrát tvář svou od hříchů mých, nejdobrotivější Ježíši, ne pro mé zasluby, jichž remám, ó Pane, nýbrž pro tvou nevyslovitelnou lásku a nekonečné milosrdenství smiluj se!“

Až zemřeme, málokdo, snad nikdo nebude na nás pamatovati, nikdo se nebude za nás modliti. Čiň, přáteli.

volá jistý učitel duchovního života nyní, co jenom můžeš; neboť nevíš, kdy umřeš a nevíš též, co se s tebou po smrti stane. Dokud máš kdy, strádej si poklady nehynoucí. Nemysli na nic, leč na své spasení. Čiň sobě přátele, to jest uctivej svatě Boží a následuj jejich život, aby, když dokonáš, přijali tě do stanů věčných. Luk. 16, 2.

*

O svátku Hromnic světívají se svíce. Svíci užívá se hlavně při křtu, při prvním svatém přijímání a při smrti. V životě každého katolického křesťana jsou právě tyto tři okamžiky nadmíru důležité. Při křtu byli jsme přijati za údy církve našeho Spasitele Ježíše Krista a tam jsme slíbili ústy křestních kmotrů, že chceme žítí životem právě křesťanským. Kéž nikdo z nás nezapomene na tento svůj slib

a spravedlivě i svědomitě ho dodrží. Radostný jest okamžik, kdy ponejprv přistupují dítky ke stolu Páně. Vzpomínejme sobě častěji na tuto vzácnou chvíli, kdy jsme mohli volati se svatým apoštolem Tomášem: „Ó Pane můj, ó Bože můj!“ kdy ukázala se nám dobrota a lidumilnost Boha, Spasitele našeho. Rádi a často přistupujme k oltáři a přijímejme svátostného Ježíše. Uposlechněme napomenutí svatého Augustina, který praví: „Žij dobře, abys neumřel špatně!“ Když se zachováme podle těchto slov, nebude nám svíce, kterou nám umírajícím dají do ruky, na postrach, nýbrž pobídnutím, že jdeme k Otci, Pánu svému. Kéž platí o nás všech slova: „blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají, ať odpočinou od svých námah, neboť skutky jejich jdou s nimi.“ Zjev. 14, 13.

A. M. Kadlčáková:

Padají hvězdičky.

Padají hvězdičky
s nebička,
dopadnou na zem jak
slzička.

Padají za noci
vlahých tak,
když není v nebi zřít
žádný mrak.

Padají hvězdičky
v rychlosti,
v líci se zármutek
uhostí.

Padají hvězdičky
půjdu spat,
na lásku nebudu
vzpomínat.

P. J. M. Černý, T. J.

Ctitel božského Srdce Páně ve škole Panny Marie.

(Pokračování článků minulého ročníku.)

IX.

Sv. František Saleský se kdysi zahleděl na obraz sv. Maří Magdaleny a pravil: „Jak šťastnou záměnu učinila tato hříšnice! Dala nohám Pána Ježíše své slzy a tyto nohy jí daly svou krev, která jí ode všech hříchů očistila.“ Totéž můžeme říci i my, kdykoliv jdeme ku sv. zpovědi. Jeť také sv. zpověď obdivuhodnou záměnou: dáváme Spasiteli hříchy a poklesky potřísněný šat své duše a on nám jej vrací očistěný a nádherně ozdobený milostí Boží. Dáváme Ježíši Kristu neklid svého nitra a on nám uděluje klid, kterého nám žádný člověk na světě dáti nemůže. Sv. Brigité, jak nám vypravuje Blosius, řekl kdysi božský Spasitel: „Kdo chce obdržeti mého ducha a milost Boží a ji sobě zachovati, udělá dobře, když se častěji vyzná knězi ze svých hříchů.“ Milý ctiteli božského Srdce Páně, jen proto uctivájs toto nejsvětější Srdce, abys se mu připodobnil, abys hojně mohl čerpati z pokladů jeho milostí. Jako nepřipustí Bůh žádnou duši do nebe, která není naprosto čistá, tak nemůže zde na zemi nikdo býti připuštěn k oné nebeské lásce Kristově, která září v jeho nejsvětějším Srdci, kdo není naprosto čist, kdo se upřímně nesnaží, aby se zhostil každého dobrovolného poklesku. Tato naprostá čistota nemůže zde na zemi býti v tom, že se nikdy ani jediného hříchu nedopustíme, vždyť praví sv. apoštol Jakub: „Ve mnohých věcech chybujeme všichni (3, 1),“ nýbrž v tom, že se varujeme malých hříchů a že se snažíme, abychom je v sobě umenšili, a jestliže jsme se dopustili nějakého hříchu, ihned pospícháme, abychom se od něho očistili. Obojího dosáhneme častější sv. zpovědí. Proto půjdeme dnes do školy Panny Marie a budeme se tam učit, jak je nám prospěšné, abychom se častěji zpovídali.

Nerít zajisté v našem životě nějakého křesťanského zařízení, zákona nebo příkázání, které by alespoň nějak Panna Maria ve svém životě nebyla naznačovala. Tak je tomu i zde. Pozorujme ji v tajemství očištění, které slavíme na svátek Hromnic.

Tři věci nám v tomto tajemství Panna Maria ukazuje: 1. pokorně se podrobuje zákonu Božmu; 2. vyznává, že každá žena potřebuje očisty. I ona by jí potřebovala, kdyby zvláštní výsadou nebyla od všelikého hříchu a vášně osvobozena; 3. pokorně si umiňuje, že na sebe vše vezme, co jí Simeon prorokuje. — Všechny tyto vlastnosti má mítí také dobrá častá zpověď.

1. Vizme, jak pokorně a svědomitě zachovává Panna Maria zákon Boží. Nedovedeme si ani představit, jak přísně pečoval Starý zákon o větší čistotu lidu izraelského. Kdo se dotkl nějakého nečistého zvířete, nebo mrtvolky, nebo vůbec něčeho, co zákon stanovil nečistým, byl po delší čas tkařka vyobcován od ostatních lidí. Tak byla také žena po porodu delší dobu nečistá a vyloučena z rodiny. Nesměla se ničeho posvátného dotknouti, nesměla jíti do synagogy, do chrámu. Porodila-li chlapce, trvalo toto vyloučení 40 dní, porodila-li děvčátko, 80 dní. (Mojž. II, 12, 2 n.)

Proč vyžadoval zákon Boží tak přísně toto vyloučení matek? Aby jejich okolí cítilo, že přišlo dítě na svět s prvopočátečným hříchem, aby bylo novorozené pokáním, poslušností a pokorou rodičů vnitřně očistěno a posvěceno, neboť obřizka byla pouhým obřadem, který měl cenu z víry rodičů. Vzhledem k této víře očistil Bůh dítě.

Představme si nyní nějakou židovskou rodinu, v níž byla matka po

celé týdny vyloučena, nesmějí jisti s ostatními a volně se mezi nimi pohybovati. Patřme nyní na Pannu Marii. Byla nejčistší Pannou a zůstala jí před, při i po porodu svého božského dítěta. Musela se také doma takovým předpisům podrobiti? Nemohla si je snad tentokráte odpustiti, když byla se sv. Josefem sama? Přes tyto důvody zachovávala velmi přesně všechny i sebe menší předpisy starozákonní.

Panna Maria nám zde dává příklad, jak se máme novozákonním učišťování podrobovati, které nám Pán Bůh ve své neskonalé lásce a převelikém milosrdenství ustanovil: jak máme choditi ke sv. zpovědi. Sv. Bernard vypravuje v životopise sv. Malachiáše, biskupa irského, o jisté ženě, která byla po delší čas oddána veliké zlobivosti, nadávala a naklínala. Ale častější sv. zpovědi se úplně změnila. „Ještě prý žije,“ tak končí světec tuto zprávu, „je však tak velice pokorná a mírná, že ji žádá ztráta, ani nadávka, ani utrpení nedovede z klidu vyrušiti.“ Ejhle, užitek častější sv. zpovědi!

Ježíš Kristus ustanovil apoštoly a jejich řádné zástupce, aby hříchy odpouštěli: „Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.“ Těmito slovy nám Ježíš Kristus ukázal ony muže, kteří nám mohou ve jménu Božím hříchy odpustiti. Božskému právu kněží odpovídá u nás katolíků svatá povinnost, abychom k nim pro odpuštění chodili, se zpovídali a svou duši se snažili co nejochotněji učišťovati.

Velmi mnoho na tom závisí, máme-li dobrého kněze, stálého zpovědníka, jemuž své svědomí můžeme zcela otevřítí, který nás zná, nás vede a v jednotlivých případech nám svědomitě radí, bychom z cesty dokonalosti nezloučili. Kdo chodí častěji ke sv. zpovědi, má t. zv. duchovního vůdce, který duši jeho řídí a spravuje, aby nevybočila z pravé cesty, aby pokračovala v dokonalosti. Radám a napomináním jeho má se duše ochotně a pokorně podrobovati.

Nedovedeme ani dosti oceniti Boží dobroty, která nám tak lehký a výtečný prostředek poskytla, abychom vždy, úprně a jistě mohli býti od hříchů svých očištěni. Sv. Cyprián nazývá zpověď předřčeným soudem. Jsme-li totiž rozhrěšeni od kříže, jsme zároveň také rozhrěšeni od Ježíše Krista. „Až mne přijde souditi,“ praví onen světec dále, „ve spravedlnosti svojí, nevzpomere poklesků, které mi již odpustil ve sv. zpovědi.“ „Přijde a rebnude vzpomínati hříchů mých,“ poznamenává sv. Bernard. Sv. Tomáš Akvinský praví: „Věčné mlčení, které je knězi uloženo pod velikým hříchem o všem, čeho se ve sv. zpovědi dověděl, patří k této svátosti a naznačuje milost, které se hříšníkovi dostalo, že totiž Bůh sám bude věčně mlčeti o hříších, ze kterých jsem se vyzpovídá a byl rozhrěšen.“

2. Vizme Pannu Marii, jak pokorně vyznává, že každá matka potřebuje očištění. I ona by ho potřebovala, kdyby nebyla zvláštní výsadou všelikého hříchu prosta. Všechny matky izraelské nosily své děti do chrámu a obětovaly je Hospodinu, vykupující je potom. Tím naznačovaly, že jejich děti jsou hrdny smrti, od níž musejí býti vykoupeny nějakým darem. Panna Maria však své dítě skutečně obětovala jako Beránka, který měl sejmouti hříchy světa. Ježíšek jí byl vrácen, ale měla ho vychovat pro krvavou obět na kříži. Tak byl v jejím mateřském srdci vztýčen kříž.

Všechny matky i ostatní lidé, kteří byli přítomni tomuto obřadu učišťování P. Marie, nemyslili jinak, než že je to také matka, která potřebuje očisty zákonní. Proč připustila Matička Boží, aby byla pokládána za hříšnici, ačkoliv dobře věděla, že je bez poskvrny všelikého hříchu? Aby nás zahanbila svou hlubokou pokorou, aby nám dala příklad, jak máme hledati cestu k sebeučišťování, jak rádi máme volati: „Jsmo hříšníci!“ protože jimi skutečně jsme, nemajíce oné výsady, kterou byla vyznamenána Panna Maria.

Jistá protestantská dáma vyznala slavnému misionáři Cherovi, že ji od katolické víry nejvíce odpuzuje sv. zpověď. „Milá paní,“ odvětil misionář, „právě vy máte potřebu se zpovídati.“ Paní se tomu velice divila. „Již delší dobu u mne ničeho jiného neděláte, než že se takoruka zpovídáte. Vyjevujete mi své vnitřní obtíže, chyby, kterých se dopouštíte, to je přece něco podobného jako zpověď. My katolíci se zpovídáme, když dobrovolně odhalujeme krčizi své nitro, litující, že j me Boha urazili a slibujice, že se polepšíme. Podobně činite u mne také vy. Zjevujete mi své nejtajnější myšlenky, chcete chyby, kterých jste se dopustila, napravit, bolí vás, že jste zlá atd., což to není něco podobného jako zpověď? Je v nás vnitřní náklonnost, která nás nutí, abychom se svěřili s tím, co se v nitru našem děje.“

Tuto vnitřní náklonnost nám sv. zpověď usnadňuje. Veleben budiž Bůh, který v neskonalé svojí moudrosti užil tohoto vnitřního hnutí naší přirozenosti, aby nám usnadnil cestu ke spasení a dokonalosti!

Sv. zpověď máme tím více milovati, protože je nám cvičbou v nejrůznějších ctnostech. Předně se cvičíme, zpovídajíc se, ve víře. Neboť tak vyznáváme, že Bůh, svěřil moc, která jenom jemu přísluší otevírati totiž nebe, z něhož nám tolik milostí přichází, také lidem. Vzbuzujeme také velikou naději, neboť doufáme, že to, co by nás u všech lidských soudů zatratilo, je nám příčinou naprostého ospravedlnění. Kdežto u lidských soudů je přiznání vinníku práve příčinou jeho odsouzení, je zde při tomto božském soudu základem jeho ospravedlnění. Cvičíme se také v lásce Boží. Dáváme totiž na jevo, zvláště v častější sv. zpovědi, že chceme Boha nade všechno milovati a jemu co nejdokonaleji sloužiti. Pokořujeme se, protože vyznáváme pokorně tajnosti svého srdce nejen Bohu, ale i se spasitelným zahanbením člověku: ukazující se mu jako hříšníci. Cvičíme se v poslušnosti, neboť posloucháme nejen Bo-

ha, ale také zpovědníka, tedy člověka, který nám ukládá pokání, radí nám a nás vede na cestě duchovního života. Cvičíme se dále ve spravedlnosti: každý je ve sv. zpovědi zároveň žalobcem, svědkem, soudcem a vykonavatelem rozsudku. Není k tomu nucen, zcela dobrovolně se podrobuje rozsudku zpovědníka a běže na sebe pokání, které se mu ukládá, chce napravit každou škodu, kterou Pánu Bohu a lidem způsobil. V častější zpovědi se jeví veliká síla duševní. Je nám již od Adama vrozeno, abychom své chyby zakrývali, ve sv. zpovědi však proti tomuto špatnému rávyku vydatně a statečně bojujeme. Kdo se v tom dovede přemoci, povznáší se nad lidskou slabost. Sv. Řehoř píše, že se člověk někdy musí více přemáhati, aby se z hříchu vyznal, než by se musel námáhati, aby se ho nedopustil.

Ve všech těchto úkonech cvičíme se ve svaté zpovědi, když ji dobře konáme. Ziskáváme tím velikou zásluhu u Boha, před anděly, svatými a zbožnými zpovědníky pak nemalou čest. Snažme se tedy, abychom co nejčastěji, pokud nám to poměry a práce naše dovolují, chodili ku svaté zpovědi.

Mnozí, kteří si navykli choditi častěji ke svaté zpovědi, jsou celí překvapeni, táže-li se jich zpovědník: „Jaký pak máte užitek z častější svaté zpovědi?“ Je pozorovati, že si navykli častěji se zpovídati, aniž by pamatovali, že největším úžitkem častější svaté zpovědi bývá větší a větší čistota svědomí, lepší a důkladnější znalost sebe a svých náklonností, rozmnožení posvěcující milosti Boží a síly, abychom zlému odpírali a v dobrem pokračovali.

Některí se viní v týdenní svaté zpovědi ze mnoha chyb ale málo- která je promyšlena, je vlastně jen tak odněkud sebrána. Někdy se ani náležitě nepřesvědčili, mají-li ji, čili ne. Častá svatá zpověď má být prostičká, jasná a pokorná. To však vyžaduje důkladné přípravy. Je třeba, abychom si dobře promysleli dobu, která uplynula od poslední zpo-

vědi, abychom se dobře zpovídali, jak jsme pokročili v jednotlivých ctnostech, zvláště v těch, kterých je nám třeba. Máme zkoumati, jak jsme se varovali hříchů a příležitosti k nim, zvláště k jistým chybám, jak jsme tedy pokročili v očistě duše. Častější svatá zpověď je mocným, po zpytování svědomí nejdůležitějším prostředkem dokonalosti. Jak jím však má být, když je zpovědník jako slepý a nevidí do tvé duše? Jak tam může čísti, když mu ji neotevřeš? Měl by viděti, ku kterým vášním jsi nakloněn, jakými pokušeními zmítán, aby ti mohl říci, čeho se máš varovati, jak bys mohl účinně pokušení předejti.

Abys to vše však mohl říci, musíš svou duši znáti, musíš věděti, co se v ní děje. Toho se však dovíš, když se budeš pozorovati, když alespoň u večer každého dne své svědomí prozpytuješ a svůj vnitřní život srovnáš.

Má-li tvoje častější svatá zpověď býti s užitekem pro tvou duši, je třeba, abys k ní přistoupil velice sebraně. Nemáme hleděti na vše strany, mysliti, Bůh ví, na co. Prosme také za osvětlení Duchem svatým, abychom dobře poznali, co a jak se máme zpovídati. Pak bude naše zpověď dobrá a poznáme také, jaký užitek máme z častější zpovědi.

3. To poslední, co na Panně Marii při jejím očistování vidíme, je dobré její předsevzetí. Simeon jí prorokuje: „Tvou duši pronikne meč!“ Předpovídá jí tedy největší bolest, která může dobrou a laskavou matku stihnouti, kterou může vůbec duše mít. Panna Maria však koná pevně předsevzetí, že vezme na sebe všechny oběti, které jí nebeský Otec dobrotně uloží. Pokorně asi opět v duchu řekla: „Ejhle, dívka Párě, staniž se mi podle slova tvého, jak jsi od věčnosti ustanovil!“

Podobné předsevzetí máme mít při svaté zpovědi. Máme po svaté zpovědi vyplniti to, co pravil sv. Remigius králi Chludvíkovi, když ho byl pokřtil: „Sklon svou hlavu, pyšný Sigambře! Klaněj se tomu, co jsi

dříve ničil a zničil to, čemu jsi se dříve klaněl!“ Po svaté zpovědi máme milovati ctnosti, kterých jsme si dříve dosti nevážili a máme v sobě zničiti hřích, který jsme snad dříve milovali.

Vzpomeneme-li sobě, co učinil Ježíš Kristus, aby nám hříchy naše mohly býti odpuštěny, jaku pctupu a pohanu mu bylo trpěti, kolik krve prolil a jak hrozně za naše hříchy zemřel, musíme si pevně umíniti, že budeme svaté zpovědi dobře žívat, aby rebyla tato veliká svátost pro nás nadarmo ustanovena. Pomníme-li dále, co mohl Bůh žádati, a to zcela spravedlivě, abychom u něho našli odpuštění, pak se s velikou radostí podrobíme této nepřijemnosti, kterou od nás vyžaduje splnění dobrého předsevzetí ve sv. zpovědi učiněného.

K dobrému a přesnému vyplnění předsevzetí učiněného má nás nabádati také to, co řekli služebníci svému pánu *Namánovi Syrskému*, když mu prorok *Eliseus* poručil, aby se sedmkrát umyl v řece *Jordánu*, což ve své pýše považoval za veliké pokorení, nechťéje poslechnouti: „Otcče, kdyby ti byl něco velikého poručil, slušelo by se, abys to vykonal, čím více tedy máš poslechnouti, když ti řekl, abys se umyl a byl čist!“ Je-li ti předsevzetí obtížné a ty žádné chuti nemáš, abys je dodržel, rei k duši své: „Takovou maličkost, duše má, žádá od tebe Hospodin, abys jen upřímně vyplnila, co jsi mu slíbila ve svaté zpovědi a hle, ty toho nechceš splniti! Jak velice jsi trestu hodná! Kdyby byl Pán Ježíš na tobě žádal veliké posty, přísné kající skutky, kdyby církev svatá od tebe očekávala, že budeš konati veřejné pokání, jak je žádala na prvních křesťanech s takovou přísností, pak by byla tvoje váhavost a neochota pochopitelná, ale ani v tom by nebylo nic nespravedlivého, nic upříšeného, proč tedy takovou maličkost nechceš vyplniti? Čím více tedy musíš dbáti, abys co nejsvědomitěji vykonal, co jsi sobě ve svátosti pokání pevně umínila.“

Jistý španělský dějepisec našel v životopise jednoho španělského krále nepatrnou událost, kterou však považoval za tak velikou, že ji reváhal zaznamenaní do dějin, aby pozdější pokolení věděla, jak mírného měli Španělové krále. Tento mocnár psal dlouho do noci důležitý list. Když ho konečně pozdě v noci dopsal, odevzdal jej svému pážeti, aby ho posypátkem posypal. Ale jinoch, celý rozespálý, vzal místo posypátka kalamář a vyliil obsah na psaní. Král, nepohruv ani brvou, řekl zcela klidně: „Tak ho ještě jednou opiš.“ Sedl si a okamžitě se dal do práce a neustal, dokud list nebyl opsán.

Jak velikou mírnost, trpělivost a tichost nám prokazuje Pán Bůh ve svaté zповědi, který rás v nesmírné lásce přijímá, nám odpouští a hojných milostí přidává, abychom ho již neuráželi. Nám pak je kolikráte za těžko vyplnit to, co jsme spravdivě na sebe vzali. Budme tedy velmi horliví a přesní v plnění učiněných předsevzetí ve svaté zповědi.

Jistý asketa upozorňuje na tři chyby, kterých se hlavně ti dopouštějí, kteří častěji chodívají ke svaté zповědi: předně přistupují k této svátosti největšího milosrdenství s mnohými roztržitostmi. Bavili se snad před chvílí s někým, četli něco velmi zajímavého a pak, majíce ještě myšlenky při takových a podobných věcech, jdou ke správě Bcží. Jiní se zase zповídají ve všeobecných a neurčitých výrazech, vykládají o pokušeních, ale nezmínují se o skutečných chybách, kterých se dopustili. Jiní opět se sice dobře vyzповídali, ale po svaté zповědi se hned oddávají všelijakým světským záležitostem, místo, co by se sebrali na mysl a Bohu děkovali za milost odpuštění, které se jim ve sv. zповědi dostalo. Měli

by Páru Bchu vroucě děkovati a prositi ho za milost, aby budoucího času lépe použili ku své spáse a jeho oslavě.

Pozrali jsme velice účinný prostředek posvěcující ve škole Panny Marie, který rás povede k veliké dokonalosti a přiblíží rás k božskému Srdci, budeme-li ho dočbře užívati: budeme-li se častěji svědčmitě zповídati.

Vizme Pannu Marii, jak sedí mezi věřícími na první bílou sobotu v domě ráhoře Sionu. Všichni apoštolé, kteří chybili a mistra svého opustili, přicházejí k ní. Ora je těší. Petr žaluje, že zapřel dobrého Páru svého, se slzami v očích se svého hříchu odřiká a Panna Maria ho těší a dodává mu síly. Jak se asi věřící starali, co se s nimi stane! Kdo je těšil v jejich malomyslnosti? Panna Maria. Mladá církev byla skleslá, beznadějná, chvěla se a starala, jak bude dále. Jenom Panna Maria byla pevrá a silila, těšila a povzbuzovala všechny, skýtajíc jim klidu a důvěry, byla terkráté životem, radějí a sladkostí církve a všech, kteří pchybili. Proto ji také církev svatá zvláště za to uctívá a od nejstarších dob zasvětila sobotu její účtě.

Milý ctiteli božského Srdce Párě, utíkej se také před svatou zповědi k Parrě Marii, hledej u ní útěchy a síly a pomoci, abys dočbře a užitečně vykonal svatou zповěď. Važ si této svátosti a uživej jí ku svému zdcknalení, abys se víc a více líbil božskému Srdci.

Než Pannu Marii opustím v tento krásném tajemství, děkujeme jí za krásný příklad, který nám v něm dala a prosme ji, aby nám vyprosila síly, abychom jí věrně v něm mohli následovati, rádi se podrcbujíce očistě novozákonní, sv. zповědi.

A. M. Kadlčáková.

Láska.

Láska, květ ten nejkrásnější
jež do srdce vložil Bůh,
hřejným teplem plní duši,
tak jak slunce hřeje lub.

Láska slovo nejkrásnější
jež z úst člověk vysloví,
ten, kdo v žití pochopil ji
slasti její nejlíp ví.

Láska, květ ten nejvonnější
nikdy v srdci nezvadá,
mnohdy v světě přihodí se
že i v oběť život dá.

Láska, často zneuznána
bývá lidmi na světě,
ten, kdo nemá citů něžných
tomu ani nevkvete.

Láska, srdce dobra, krásy,
něžnosti a neviný,
tu na zem nám s nebe snesl
sám syn Boha jediný.

o o o o o o

Mgr. Baunard.

Z franc. Boh. Kyselý.

Stáří čili životem vzhůru.

(Část další.)

Domácí krb. — Staří manželé.

Představuji si takové stařícké manželé, otce, ctihodnou matku, takové dědoušky, v nichž Plato zdravil živoucí sochy bohů: sedí u krbu a vedle nich dítě, jejich to vnouček nebo vnučka. Vejděme tam opatrně a uctivě, sedněme na okanzík u krbu, kde dlí, kde vládne Bůh. Je to krb, jaký druhdy býval. Nevzbudí jeho štěstí a hodnota závist u dnešních rodin?

Oba manželé, kteří tu sedí, kráčí třicet, čtyřicet let rovným krokem touž stezkou a sdíleli rovné osudy držíce se za ruku: Ubi tu Caius, ego Caia — kde ty, tam já, jedno srdce, jako jedno jméno. Cesta vykonána bez úrazu. Když se tak ustavičně na všech stezkách viděli druh druhu po boku, připodobnili se sobě duchem i povahou, ačli nebyli již počátkem pouti podobní. Byli stále plni starostí, jak státi se navzájem sobě hodnými, byli šťastni druh druhem, a tak bychom řekli, že obě ty duše tvořily posléze jednu jen jedinou. A kdo to způsobil? Láska. Ale láska ve svém nejvznešenějším

úkonu, jímž jest vzájemné obětování sebe svému druhému já. Celé osení ctností vzrostlo bezděky z této práce, práce snadné, protože milované. A kdo zasíval, aby vzrostlo? Amor sementa d'ogni virtú, dí Dante — láska je símě všeliké ctnosti.

A nyní přišlo stáří. Dítka opustily dům otcovský, odnášejíce si k novému krbu, který si založili, vzpomínku a obraz ctností, jichž příklad vídali a jež jsou jejich dědictvím. Otec a matka zůstali, dokonavše své poslání, sami pod svým krovem, v domě nyní zamlklém, provanutém posvátným tichem jako v kostele; jako uděšení svou osamoceností tisknou se starouši tím úžeji k sobě.

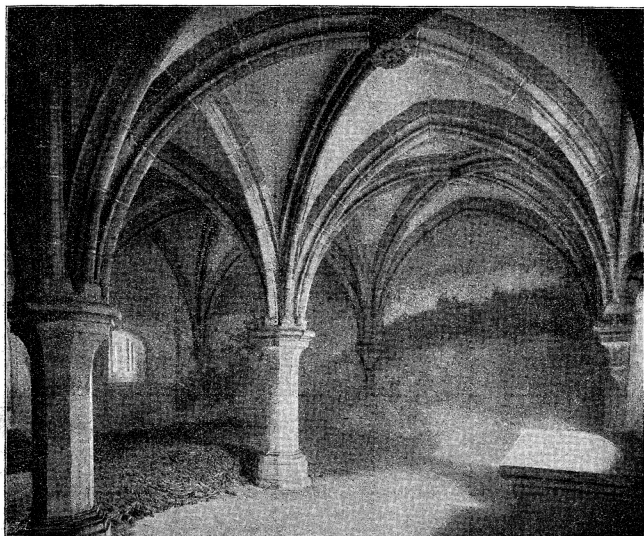
Pouto, které je víze, není již páska uvitá z kvítí v jaře jejich zasnoubení, je to vínek z vespolných jejich žalů jako radostí, z trudů zrovna jako z něžné lásky, ale strasti i slasti byly nerozlučně sdíleny. Ze všech zkušeností, jimiž se obohatili, jest nejvzácnější, jako byla i nejblažší, zkušenost, jíž nabyli spolu a o sobě navzájem. A po pravdě řečeno, snad nikdy se ať nedím nemilovali, avšak

lépe nemilovali jako dnes. Je to proto, smím-li se tak vyjádřiti, že dospěli společně k výšinám. V těchto jasných oblastech, jichž průzračnost není již kalena výpary smyslů, zbělely myšlenky takorůka jako vlas dědoušků.

Leč to jsou věci, o nichž dovedou jiní hovořiti líp než já. Mám rád jemné, třeba dost nesvaté pero, které napsalo

před lampou, jejížto chvějný třept zvěstuje přítomnost Bcží.“

Týž spisovatel (Gustav Droz) pokračuje: „Kdo dovede hrdě oceniti tyto dvě bytosti, které po čtyřicet let kráčeji vedle sebe, milují se, ctí se, pomáhají si, sní a modlí se, těší a rmoutí se pespolu? Kdo patričně promluví o takových starých, přátelstvím

Předklášteří u Tišnova: Kapitální sál.

tyto řádky: „Zaslouží-li něžnost u manželů jména lásky, je to ve chvíli, kdy vyprchla rozkoš, a něha stává se nezbytně štěstím; kdy sic tak mocně nepálí, ale za to tím něžněji a pronikavěji zahřívá. Kdo chce, mějž si úsměšek pro lásku v šedinách, ale já vidím v takovém posledním stisknutí ruky, v takové vroucí srdečnosti dvou starých lidí nejsvětější a nejlepší z lásek lidských, skláním se před ní jako

spjatých lidech, jichžto srdce, jako stmelena, bijí tlukem jedním? Jichž duše odráží se v duši druhově a jsou jako dvě zrcadla, kde v jediném obraze splývá minulost, přítomnost i budoucnost?“

„Než ačkoliv jsou duše ty tak úzce spojeny, tak jisty vzájemnou věrností, že nelze víc, přece bdí nad svou láskou, jakoby jim mohla uprchnouti. Dumný ten podzimek jest pro-

vanut jakousi vůní jarní něhy. Prokládají svou lásku ohledy, ochotou a úslužností jako drahým kořením, které ji zachovává. Vynalézává jejich pozornost jest zevnější výrazem vzájemné úcty, již k sobě chovají. Jejich oddanost zná odstych, milují se s rozvahou. A i v důvěrném obcování dovedou zachovati zdržerlivost, která má do sebe cos posvátného.“

A věru, něčím posvátným zove takový život spisovatel vyššího vzrůtu, Amédée de Margerie. Necht' poví rámo to tom po svém způsobu v duchu vpravdě křesťanském: „Ježto spojení křesťanských snoubenců má strásku božskou, sahá jejich láska až do věčnosti. Zákon poruchy, jež si na světě vše podmaňuje, netkne se nesmrtečné jejich mladosti. Co bylo v lásce té pomějícího, již dávno se rozplynulo jako kouř a zář jejího plamene stala se jenom čistší. Kdež tak chápou lásku manželskou, vidí krásu i blaho v tom, že si stačí vzájemně. Chceť pozbavená všech svých přibuzných má po svém boku ještě rdkcho, jemuž smí říci jako Andromacha Hektorovi: Můj choti milovavý, tys mi ryní otcem a matkou předrahou i bratřimi. A manžel může říci své manželce, která neměla dítěte nebo je ztratila, podobně jako v bibli Elfara dí k Anně, své bezdětré a rařikající ženě: Zda nejsem já ti lepší než deset syřů? Ba, ani v této osamocenci, v této opuštěnosti není život ten neužitečný. Dal-li kdo štěstí, věnoval-li své síly duši nade všechny jiné dražší, čítá-li své dny dle kroků, kterými se sčlu přiblížili k dokonalosti, měl-li po dlouhou řadu let krb, od rdkchoť puzo zlo bylo vyhostěno, otvíral-li s blížeím se stáím srdce své vždy lásce k Bohu a nešťastným, ten může věru říci, že žil a po takovém životě může umřítí.“

A starým bezdětrým manželům zbývá ještě vždy odpomoc vznešená, že mohou si přisvojiti rdciru — adoptivní. Není dosti sirot, chudých starců a stařen, rodin bez chleba a přístřeší, které na rdkcho čekají, které je pozývají ke cti, ke štěstí otce či matky, z něhož i jim kyne na stará léta po-

žehnáří Boží? Vzpomínám tu na obdivuhodnou dvojici manželů Féburierových, hlavřích to zakladatelů mateřského domu sester služebnic chudých, jemuž věnovali velkodušř svuj majetek, darovali svá srdce a kde si vyvolili také svuj posledř přibytěk. Odpočívají v jednom hrobě pod svatyní.

Bible, která má píseň, slovo pochvalř pro věceky krásy a mravní hrdcřty, oslavila staré manžele v knize Tobíášově. Velebí Tobíáše, velikého zajatce nřivetského, u jehož krbu neschází ničeho, co činí kmeta tcho vzorem nedostřřím: ani svatec, ani láska, ani přítomnost chudřasa, ani návřtřva andělká, ani nřžncst otcova, ani zřepokojenř a starostlivost matřřra, ani ucřivost synoveká, ani polže pčehřanř otce kmeta, jež svolával na hlavu syna, který mu byl vrácer a dcery, již se mu dostalo. Pcdbrě povzdřchnou si všichni manžele, kteří kdy uvažovali o tomto dojemřm a povzřášejm výjevu, kde nebo i země rozdřřily si úlchy: Con senescamus ambo pariter san i! — Kěž se tak oba ve zdravř sestáimc!

* * *

Ve své překrásné knize „Vřra a láska“ chce Hilaire de Lacombe, aby muž, ba dokonce i mladý muž záhy v myřlenkách svých zalétal k pccvřerim chvilřm, kdy bude mu družka živcra vrchřřm štěstřm. Pře: „Za tčhte pckřřřch zbytků dcnřřho svřtla pcpřti na sveji chotř. Zbylo-li ti rdcřtř srdce, jak buděš ji milovat! Ba zřptáš se, zda ji nemiluješ víc než druhdy. V lásce tvě bude rys jakěsi hlubcké úcty. Ta, která bylo kcuzkm tvě mladosti, bude tam, před očima tvřma a v uslechlř jejř tvářř, v prvřřch vrřškách čcla, v prokvřřajřřcřch vlasch pccese stpy sladkobolně pccsie tvřho živcra. Ty buděš ji sledovatř mlčky, s nevypřatřrcu rřžncstř. Patře na ni, pccmyslřř, že zazřlis jakěho blaha, bylo to skrze ni, stal-li ses kdy lepřřm, bylo to jí. Ona dala ti okusiti nejvřbřřjšřho štěstř na svřtě, lásky, ona ti pcdala nejvřřřř

poctu, otčovství, když ti podala poprvé z lúna bolestí k políbení tvé dítě. Ji nalezl jsi vždy u svého krbu, když počet přátel řidnul, tam zůstala tvou poslední nadějí, tvou útěchou, tvým povzbuzením a uklidněním. Kéž je tvým posledním snem, abys mohl usnouti ruku svou v ruce její, když bude nutno umřítí, abys mohl odpocínouti s ní pod jedním křížem a probudit se k životu bez konce! A sen ten věru nezůstane n splrěn!“

Než ach, manželé neumírají pospolu a v tom právě jest bolestné roztržení lásky. Ale to jest i její poslední zkouška a jistá známka její nesmrtnosti. Loučení odcházejícího není zoufalým odloučením, nýbrž voláním k dostaveníčku, povzbuzením k následování, k nastoupení — již za kratičko, třeba v samotě a slzách — neschůdné cesty, po níž doposud kráčeli tak snadno, tak radostně oba spolu. Srdce toho, kdo pozůstal, jest jako rozbitá nádoba, a přece chová v ní vzpomínky smutné a posvátné, které nijak své vůně nepozbyly a které člověku napotom podají dosti látky k vnitřnímu pobavení.

Ano, vzpomínka na lásku, na štěstí manželské je svítírou starých dnů. Rád čtu o předmětu tom řádky jedné vznešené dámy, která vykládá svým vnukům o zesnulém choti takto: „Pckud ještě žil můj předrahý manžel, končival bývaly jako předpravcu k vzpomínkami, kdy jsme spclu v důvěrné, svorré rozmluvě snili o svém starém přátelství. Utěšeré ty hovcery o černé hodině bývaly jako předpravcu k večerrí naší modlitbě, a často splývaly s ní. Vidím ho ještě, jak sedí u kamen ve veliké, červeré lercčce, dívá se do okna, co venku vítr skučí v haluzích strcmů a všecy vzpomínky našeho starého přibytku brculavě se ozvěnou probouzejí. Blahých těch chvíl! Jak byly si tu duše naše blízko! Bůh povolal milercho druha mého žití k sobě. Já pak jsem rereptala. Ale potom již připadala mi samcta v podvečer bolestně, rerbť srdce mé právě jako i duch můj příliš uvykl štěstí o té hodirě. — Rukcu rozehvělou napsala jsem tu, co bych mu byla měla říci. Precť nemchu rapsati i to, co by mně byl odpovéděl?“

(Pokračování.)

o o o o o

Obrázky z katolických misii.

Podává Maximilian Wlelinberger.

Obrázek z misii afrických.

Nastalo právě deštivé počasí — píše misionář P. Lux v Kibošo ve východní Africe na svého generálního představeného v Evropě — a proto mohu, maje chvílku pokdy, podati Vám krátkou zprávu o naší misii. Přes deset měsíců byl jsem stále na apoštolských cestách a nyní za dešti vého počasí, kdy nelze vyjítí z domu, nehnévám se, že si mohu několik dní odpocínouti. Také moji žáci křtěnci a nověobrácení křestané, nyní zatím odpočívají; jejich jediným zaměstnáním je — jídlo a spánek.

Za posledních šest měsíců měli jsme nedostatek potravin; na polích řádily kobyly, kukuřici a boby se-

žraly a dešť nechtěl se dostavití. Zdejší „učenci“ marré si lámali hlavy, aby příčinu sucha vysvětlili a na dotazy lidu uspokojivě odpovéděli. Jednou byl vším vinen mladistvý král, jelikož dal boby a kukuřici sázeti, prve než doba smutku za příčinou úmrť jeho otce vypršela, pcdruhé zavinili sucho kouzelníci, mračra před Kibošo zadržující, jčzto lid je opouští a Evropanů se přidružuje. Marré hledali kouzelníci radu a pemce ve vnitřnostech zabitých koz, marré dovolávali se pomoci duchů v hustirách lesních, v hlubokých slujch a skalních jeskyních; dešť dlcuho se nedostavoval, potom však spustil se tak vydatně, že zaplavil celou krajinu. Tak byli kouzelníci se svou moudrostí

u konce. Bohudíky, ubývá jim zásluhou našich křesťanů na vážnosti. Již od mnohých dospělých pohanů slyšel jsem slova: „Nyní poznáváme určitě, že nás kouzelníci podvádějí; jim se jedná jenom o naše ovce a kozy, aby je na nás vylákali, předstírajíce, že v jejich vnitřnostech čtou budoucí věci a příšiny všech nehod a neštěstí!“ Tato slova byla by opravdu velmi povzbuzující a mnohoslibná, ale často se stává, že byla pronesena na plano; přikvapil-li na př. na některou rodinu neštěstí, zapomínají ubozí černoši na slova misionářova a hledají jako prve pomoc u čarodějů.

Pověra je zde tak pevně zakořeněna, že zvláště starým lidem bývá velmi těžko, aby nekráčeli ve šlepičích svých předků. Z počátku bývali všichni dospělí pravidelně křesťanskému cvičení přítomni; lákala je novota. Ale nadšení brzy pominulo, když přišly na řadu články o jednoženství, spravedlnosti, poctivosti atd., tvářili se kysele. Měl jsem potom co činit, abych je udržel pohromadě, ale naděje, že se obrátí, byla velmi skrovná. Ukázal jsem jim, že jsou na špatné cestě, že dosavadním životem vrhají se do věčné záhuby. Když však nic nepomohlo, nechal jsem starých na pokoji a věnoval jsem se výchově mládeže. To jest užitečnější.

Nyní máme v Kibošo a okolí 20 škol. Není to však vždycky příjemnou procházkou, chodí ze školy do školy. Máme sice tři osly, ale nejednou musí jezdec se zvířete se toupiti, aby i s ním neupadl anebo nesklouznul do hluboké rokle, jakých při řece Kibo je velmi mnoho. Naše školy navštěvuje pravidelně 2500—3000 dětí a to chlapců a děvčat. Víc než tisíc jiných chodí raději za školu a pasou krávy, ovce a kozy.

Jak to navléci, aby všechny tyto děti každodenně ve škole se shromáždily? Použil jsem již různých prostředků. Jeden osvědčil se nejlépe a já ho podnes užívám. Pro každou školu určil jsem dva nebo tři veřejné vyvolávače. Každé ráno běhají po polích a buďto křičí: „Do školy, do školy!“ anebo troubí na ohromný roh

bůvolí. Toto zařízení má dobrý účinek; v určitou hodinu jsou dítky na místě. Ježto však, zvláště u černochoů, platí zásada: „Něco za něco“, musím po každé vyvolávače nějak obdarovati. Čím? Mám-li drobné, drobnými, nemám-li, něčím k snědku.

První rok svého zdejšího pobytu měl jsem všechny školy na starosti. Pro velkou vzdálenost jednotlivých škol od sebe remohl jsem pravidelně do školy docházeti a proto byl i výsledek vyučování méně dobrý. Nyní jsem dostal vzácného spolupracovníka v osobě misionáře P. Dürra. Mimo to má každá škola dva katechisty. Jsou to povyrostlí, nadaní hoši, kteří vychodivše školu, náboženství s dětmi opakují. Každodenně z rána přichází do své školy; je-li tato příliš vzdálená, zůstávají tam celý týden, až do soboty. Vedle školy stojí malá chata, která jest jejich obydlím. V určitý čas začínají vyučování katechismem. Po katechismu děvčata odejdou, chlapci zůstanou a učí se čísti a psátí. Tímto druhým cvičením končí školní vyučování. Odpoledne vyhání chlapci krávy a kozy na pastvu a děvčata učí se ve škole čísti a psátí, načež vypomáhají svým rodičům na polích.

Avšak ani tito malí učitelé nepracují jedině z lásky k Bohu. Každý dostává asi 3 koruny měsíčně. Ježto počet jejich je nemalý, je často můj ubohý sáček ve velkých rozpacích; jesti mnohem častěji prázdný nežli plný. Ale to není ještě všecko. Také děti by rády nějakou odměnu za svou pilnost a horlivost. Ale „z mála, málo“ praví přísloví. Rozděluje svou skrovnou almužnu z Evropy mezi 2500 dětí, dávám bchužel každému mnohem méně, nežli by si moje apoštolské srdce přálo, abych všechny pro Krista Pána získal. Nedostatek perěz hled m tedy nahraditi svou horlivostí na apoštolských cestách. Vycházím proto častěji do blízkého i vzdáleného okolí, povzbuzuji v. ude, slibuji, přemlouvám i hrozím trestem Božím, abych dobré udržel na dobré cestě, liknavé pak nebo lhostejné na tutéž cestu přivedl.

A moje přičinění nebývá nadarmo. Znenáhla učí se děti všemu dobrému a dorůstající uznávají, jak užitečné je, čemu se byly ve škole naučily. Mnohé z nich prosí již za křest svatý. Avšak prosbě jejich nemůže se zatím vyhověti; nejprve musí prodělati dobu zkoušky. Chtějí-li totiž zůstatí víře věrní, staví se jim v cestu mnohé překážky. Jakmile chlapi dosáhní jistého stáří, bývají zařadění do vojska králova. Tam však jest jejich náboženská svoboda velmi omezena; zřídka jen mohou vykonávati svoje křesťanské povinnosti. Děvčata zase dávají rodičové nejraději těm za ženy, kdož největší počet krav a koz do manželství přinášejí. Na neštěstí jsou to přecasto staří, zatvrzelí, mnohoženství odaní pohané. Proto prve, než nějakému děvčeti udělíme křest svatý, žádáme z opatrnosti od jeho otce výslovnou přípověď, že později své dceři ohledně volby ženicha úplnou volnost ponechá. Rozumí se, že ani v tomto případě výsledek není jistý. Nicméně doufáme, že osvátku Zvěstování Panny Marie budeme moci nejméně 30 dítek pokřtíti. Tato slavnost bude pak za jisté mocným povzbuzením pro ostatní.

Jiný obrázek z misíí afrických. Na poli a v zahradě.

Sotva je po škole — píše misionář P. Müller v Ndale ve Střední Africe — začíná venku na polích rušný život. Naše děti spíchají ke kůlně a ozbrojují se motykami, rýči a jinými nástroji polními, aby sázely rýži a kukuřici, aby bramborové a bobové pole okopávaly, anebo pěknou cestu, která celou zemí až k velkému jezeru Nyansa probíhá, opravovaly. Kdybyste tyto zástupy našich dělníků různého stáří pozorovali, viděli byste, že všichni křesťané před prací se pokřizují. Ano, mnozí z nich zaskočí ještě rychle do naší kaple, aby si pro svou práci Boží požehnání vyprosili.

Že je právě doba setby, rozdělí se tlupa dělníků na tři skupiny. Jedni vyhazují brázdy, druzí kladou do brázdy semeno a opět jiní brázdy zasypávají. Veškerá práce koná se zcela v pořádku, dělníci, nedbajíc žhavých paprsků slunečních, jsou veselí a celý

den bezmála zpívají. A zpěv nejen jich neunaví, ale naopak k práci povzbuzuje. Vůbec, pracují-li černoši společně na poli, obveselují se a povzbuzují k práci zpěvem. Často někteří z nich vůbec nepracují, ale jako předzpěváci zpívajíce a dávající takt, práci řídí. Aby zpěv byl důkladnější a více vydal, uvazují si na hlavu, ruce a nohy zvonečky nebo řehtačky. Tímto zvucným „oršestrem“ doprovází vrchní předzpěváka, jenž pod dojmem této okouzující hudby často do stavu jakéhosi opojného nadšení upadá. V tomto stavu vrhá sebou na zem, hází motyku do vzduchu, točí sebou a se kroučí, jako posedlý křičí nebo zpívá. Ostatní dělníci, počtem často 200 až 300 lidí, mu přizvukují a podle taktu zdvíhajíce a spouštějíc své nástroje, pracují. Obsahem těchto písní bývá pravidelně chvála misionářů jakožto velkých dobrodincův a učitelů afrických černochů anebo chvála domorodých pohlavárů a národních hrdinů z dřívějších dob. Také Afrika má své mravy a obyčeje.

Na zpáteční cestě k misii jdeme kolem našeho banánového háje. Ježto jsme ho teprve před třemi roky založili, nedává ještě valného užítku; za dva, tři roky však budeme moci kliditi nádherné ovoce. V naší zahradě viděti také pěkné záhony zeleniny; bohužel, byly letos kobylkami velmi zpustošeny. Zvláštní pochoutku nalézá tato havěť na obilí, pro kteroužto příčinu také letošní trojí žeň se nevydařila. Jinak daří se zde mrkev, kapusta, salát a jiné druhy zeleniny, věnuje-li se jim jen obstojná péče. Také pro zemáky zdejší půda výborně se hodí. Nejlepší způsob zalévání našich sadů je ovšem dešť, jež nám dobrotivý Bůh od listopadu do května v dostatečném množství posílá. V ostatní roční počasí vyžaduje udržování a pěstování zahrady mnoho práce a námahy, není-li nějaká řeka anebo aspoň větší potok na blízku. Z ovocných stromů daří se jenom některé a také palma nenalézá zde vhodné půdy, ježto není dostatek vody. Z té samé příčiny nemůžeme zde zakládati sadů kávových, jelikož i káva mnoho vody vyžaduje.

V chudobinci.

Od našeho obydlí zvu të, milý čtenáři, abys mne doprovodil v duchu svém do naší kaple, kde se chci modlití svůj breviř. Na cestě půjdeme okolo našich dobrých stařen, z nichž jedna jest dětinštější a proto srdečnější než druhá. Starochy chystají se právě zalévati banánové stromky, jež jsme byli před třemi roky zasadili. Tyto staré ženy obývají náš chudobinec; jeho správkyňi a ředitelkou jest stará černoška, jménem Salome. Všechny ji poslouchají jako svou společnou matku, ačkoliv se zde ze všech úhlů světa byly sešly. Přes svoje stáří a některé zvláštnosti a vrtochy dcer Eviných, dobře se srovnávají. Zde vidíte, milí dobrodinci, že vaše almužna nebyla nadarmo. Všechny tyto staré osoby byly od svých vlastních pohanských příbuzných opuštěny, bídě a nouzi, ano i smrti hladem vydány a byly by v pohanství nešťastně zemřely, kdyby nebylo vaší pomoci a podpory. V misií, již pro své vysoké stáří jenom nepa-

trné služby mohou prokazovati, dostávají denně tělesnou i duševní potravu; již mnohé z nich obdržely křest svatý, aby očištěny krví Beránka v hodinu smrti se vznesly do výšin nebeských.

Zastavme se na okamžik u nich. Vidouce, že se k nim blíží, nechávají zalévání ovocných stromků a pozdravují mne dle domácího obyčje: klónice hlavu skoro až k zemi a tleskajíce rukama.

„Tož, co pak to děláte, starochy?“ ptám se. „Zaléváme stromy pánovy, aby byly veliky a nesly ovoce. Ale, jak se daří tobě?“ — „Zcela dobře a zajisté i vám není zle!“ — „My jsme zde zcela spokojeny vidouce, že jsi zdráv. Vede-li se tobě dobře, pak i nám; jsi-li však ty nemocen, pak i my: co bychom si bez tebe počaly!“

Promluviv ke stařenám ještě několik slov na povzbuzenou, odcházím do kaple, abych se svůj breviř pouodlil

o o o o o

Různé zprávy.

Naše vyobrazení. Kostel a klášter sester cisterciacek v Předklášteří u Tišnova jest vedle třebečského klášterního kostela nej památnější stavbou přechodního slohu z románského do gotického na Moravě. Křížová chodba byla vystavena v letech 1223—1250, kapitolní sál jest asi z roku 1241. Klášter založila Konstancie, vdova po králi Přemyslu Otakarovi I. r. 1234 pro řeholnice řádu cisterciacekého a nazvala ho „Porta coeli“ bránou nebeskou. Okna sdružená na chodbě křížové čítají se k nejskvostnějším památkám druhu toho vůbec.

Vzácnou knihu tvoří právě ukončený IV. ročník revue „Archa“. Co tu cenné a rozmanité látky básnické, apologetické a umělecké. Hodí se

velmi dobře za knižní dar vánoční pro ntelligenty. (6 K). Pro nový V. ročník, jenž počal vycházet právě dle sdělení redakce jscu uchystáry zajímavé práce od J. Š. Baara, S. Boušky, K. D. Lutinova, F. Odvalila, Jos. Hanáka a j. Doporučujeme katolické inteligenci co nejlépe! — **O b s a h :** Č. 11. K. Dostál Lutinov: J. V. Karlovi a Zitě. Ein Völkergruss. — Josef Hanák: Svatý Augustin. Historický náskres. — K. D. Lutinov: Vánoční sekvence. — K. D. Lutinov: Norec. Ballada Friedr. Schillera „Der Taucher“. — K. D. Lutinov: Za arcibiskupem Drem. Theodorem Kohnem. — Ž křížácké výpravy dětí. Pod komposicí Berliozovcu přeložil K. D. Lutinov. — F. Odvalil: Mech. — Okna:

Za prelátem dr. Josefem Tumpachem. — Ratolest olivová. — Al. Hlavinka: Povaha česká v řeči. — Společnost sv. Cyrila a Methoděje. — Změna v Rakouské hymně. — Jakub Deml: Miriam. — Z literatury a umění. — Karl Hildebrand, Die Donaunomarchie im Kriege. — Walter Goetz, Deutschlands geistiges Leben im Weltkrieg. — Roman Rolland: „Jan Kryštof“. — Biskup Spalding zemřel. — Anglický imperialismus. — Breviář Eucharistický. — Literární — omyl. — Starobylé fresky. — Na rakouskou válečnou píseň. — Renesance Dr. Dtiny. — Družina literární a umělecká.

Chlapecké semináře a válka. Po všechná statistika ukazuje: Z chlapeckých seminářů nastoupilo k vojsku na počátku války 48 z Vincentina v diecesi brixenské, z Brna 22, z Česk. Budějovic 24, z Mariina v Celovci 22, z Mariiny Záře (litoměřická diecese) 30, z Petrína v Linci 75, z Mariboru 34, z Olomouce 48, ze Sv. Hypolita 38, z Prahy 62, z Boromaca v Solnohradech 25, z Tridentu 90 na počátku války.

Bohoslovecké semináře a válka. V bohosloveckých učilištích r. 1915 byl počet bohoslovců válkou takto omezen v prvním ročníku: V Brixenu jest pouze 12 posluchačů, jindy 30, v Brně 19, jindy 28, v Česk. Budějovicích 18, jindy 25, v Innomostí z Canisiana slouží 60 posluchačů se zbraní, z nichž padlo 8, ve zdravotní službě jest jich 24, v Innomostí v nemocnicích 20; v Celovci nebyl ani otevřen první ročník, který mívá jindy 15 posluchačů; v Litoměřicích 14, jindy 25; v Linci musilo 10 kandidátů prvního ročníku jíti do války, na podzim 1916 smí místo 24 sotva 6 bohoslovců býti přijato; v Praze 27, jindy 42; v Solnohradech 3, jindy 15; ve Št. Hradci čítá první ročník dva bohoslovce místo 36 přihlášených, kteří stojí v poli; ve Vídni 10, jindy 30; ve Vratislavi 2 bohoslovci místo obvyklých 15.

Školní Bratři. Rakousko-uherská provincie Školních Bratří měla koncem roku 1916 ve válečném poli 219 členů. Z těch padlo 7, 17 jest zajato,

44 poraženo; vyznamenáno bylo 26 různými vyznameními.

Katolická výchova chrání více před sebevraždou: na 100.000 obyv. katol. připadá sebevrahů v Cachách 10, v Trevíru 16, v Münsteru 11, v Kolíně 13, v Bismarckhütte 2, v Glabachu 7, v Mühlheimu na Rýně 10, ve Fuldě 7, v Düsseldorfu 16. Při evangelickém obyvatelstvu je poměr jiný: v Heidelbergu 40, v Tempelhofu 74, v Teplu 180, v Treptově 205, v Břeměně 50, v Jeně 48, ve Výmaru 46, v Gothě 52. — Při katolické výchově neubývá tolik porodů: počet školních dětí v Prusku ve 4 pětiletích 1891 až 1911 u protestantů stoupal o 6.07%, 6.41%, 6.18%, 3.95%. u katolíků o 7.59%, 11.46%, 12.89%, 10.82%. — Počet rozvodů je menší při katol. výchově: na 1000 manželských sňatků mezi protestanty připadlo rozvodů v roku 1907 26.9, 1900 34.4, 1911 34.9. Mezi katolíky 11.1, 13.2, 14.3. — Katolická výchova nedodává tolik materiálu sociální demokracii: ve Westfalsku je organizovaných demokratů 40%, v Porýnských provinciích 3.5%. Protestantská provincie Pomořany má 5.8% organizovaných demokratů, katolické Poznaňsko má jen 0.8%. Tato statistická data zjedrají ocenění katolické výchovy všude.

Zajímavá data z diecese královéhradecké. V řadě 20 biskupů nejdéle spravoval tuto diecesi Karel svob. pán Hanl; jmenován byl biskupem od císaře Františka I. dne 25. října 1831, potvrzen od papeže Řehoře XVI. dne 24. února 1832 a zemřel v Chrasti dne 7. října 1874. Byl tedy biskupem téměř 43 léta. Nejkratší dobu pobyl si na biskupském stolec Jan Ondřej rytíř Kaiser z Kaiseru; dne 2. května 1775 jmenovala jej císařovna Marie Terezie, dne 17. července potvrdil jej papež Pius VI., leč již 5. května roku následujícího, 1776, zemřel v Hradci Králové a v tamní katedrále je pochován. — Nejmenší farností je Rotflus (Červený Potok) ve vik. králíckém, čítající 415 duší, a největší je farnost pardubická, čítající 25 832 duší.

Vítězství církve sv. nad nepřátely této doby.

(Úmysl hlavní.)

V této dlouhé a kruté válce není závidění hodno postavení sv. Otce. Zednáři rodmýchují v Itálii ustavičně zášť proti naší říši, protože je katolická a proti sv. Otcí Benediktu XV., protože se nepřidává na stranu bojujících vlád, nýbrž zůstává nestranným a snaží se vlivem svým pohnouti vlády ku smíření a k uzavření míru. Nedaří se však jeho šlechetné úmysly a naráží na srdce zatvrzelá, tak že ještě více jsou popuzeni zejména Itali proti sv. Stolici a proti církvi sv. vůbec. Nepřátelé naší škodí kde mohou církvi katolické, zde v Evropě, ale též v jiných dílech světa, zpustošili totiž katolické misie, misionáře buď zahnali ze svých území, nebo je internovali, tak že jsou úplně odloučeni od svých osad katolických. Tím misie utrpěly velikou škodu a bude třeba na mnohých místech začít znova po kruté válce této. Sv. Otec je jako v žaláři, odloučen ode všech biskupů a od celého katolického světa, nemůže volně s nimi jednati. Modleme se tedy vroucně za sv. Otce a za vítězství církve sv. nad nepřáteli a zhoubným jejich počínáním. Snad přece vyslyší Pán prosby naše a utiší bouři nynější doby!

Děkuvzdání božskému Srdci Páně.

Z Kateřinek. Plníc slib svůj, díky vzdávám božskému Srdci Páně, Panně Marii ustavičné pomoci, sv. Antonínu za vyslyšení prosby v jisté záležitosti.

M. H.

Od Třebíče. Nejsrdčeňjší díky vzdávám božskému Srdci Páně, Panně Marii svatohostýnské, sv. Josefu a

sv. Antonínu za vyslyšení prosby a za ochranu vojína.

Čtenářka „Školy B. S. P.“

Z Čech. Někonečné díky budtež vzdány nejsv. Srdci Páně, Panně Marii Neposkvrněné a sv. Antonínu za podivuhodnou pomoc v těžké záležitosti.

M. M.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vítězství církve sv. nad nepřátely této doby a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modlití se za sv. Otce a za církev sv.

Úmysl v březnu: Zbožnost a vážení si pozhánání dítek v rodinách.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V únoru modleme se za vítězství cí kve svaté nad nepřáteli.

(Ustanoven a zehnan Jeho Svatostí Japečen.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1	Č	Sv. Ignáce , bisk. m. (107). — Dokonalé spln. přání bož. Srd. P. pokoj a mír mezi národy. Pomoc Boží v úř. Příbuz. † rodiče. Trpělivost v této těžké době.
2	P	Očisťování P. Marie (Hromnic). — I. pátek v měs. Pobož. k nejsv. Srd. P. Pravá pobož. k P. Marii dle bl. Grignona. Mariánské druž. † kněží. J. Sch. † vojínů.
3	S	Sv. Blažeje , bisk., m. (316). — Pobož. I. soboty k P. Marii. Dar zdraví. Povol. ke stavu duch. Žarmoucené a opuštěné rodiny. Naši voj. v zajetí. † rodiče.
4	N	Neděle Devátka . Sv. Ondřeje Kors. — Horliví kazat. a zpovědníci. Ochrana mládeže. Odvrácení hladu a nemoci. Vítězství našich vojsk. Brzký a slav. mír.
5	P	Sv. Háty , p. m. (352). — Zachování čistoty srd. Ženské řehole a kongregace. Mrav. dospívající mládeže. Studující. Ranění a nemocní voj. naši. † kněží.
6	Ú	Sv. Dětoty , p. m. (280). — Missie na Vých. Pomoc v nesn. † kněz A. J. Horliv. v konání povinnosti. Odvrácení neutěš. poměrů. Statečnost vyzn. se víry.
7	St	Sv. Romualda , opata. (1207). — Nový náš velepastýř. Dar pravé zbož. Štast. návrat z války a zajetí. Rozšíř. se bratrst. bož. Srd. P. a Apošt. modl. ve farn.
8	Č	Sv. Jana z Matky , řeh. (1613). — Duch. potřeby našich vojnův zajatců. Řád milosrdných bratrů a sester. Trpělivost ve strádání. Vzbuzov. dokon. lítosti.
9	P	Sv. Apolonie , p. a m. (249). — Bohoslov. ústavy. Brzký a nám přízn. mír. Katol. v Turecku. Missie mezi pohany. Zabránění nemrav. Poslušnost dítek.
10	S	Sv. Školastiky , abát F. bened. (543). — Dobrý duch kláš. Obnova slibů řeholních. Svěřenci. Naši živí a † příb. Ženské kláštery. Dar pokory a skromnosti.
11	N	Neděle I. 70 Devátka . Zjevení se P. Marie v Lourdech. (1858). — Úcta P. Marie. Horlivé slyšení slova Bož. Duše v očistci. Důvěra v prozřetel. Bož. † spolubratři.
12	P	Sv. Eulalie , p. a m. (304). — Pobož. k bol. P. Marii. Dar uplné odevzd. do vůle B. Stálost v dobrém předs. Vdovy a sirot. po padl. voj. Záchrana mládeže.
13	Ú	Sv. Kateřiny Ricci , p. (1590). — Apošt. sv. C. a M. † bratr a jeho pozůst. Smíření rozved. manželů. Pokoř. nepřátel církve sv. Dar pokory a sebezapírání.
14	St	Sv. Valentín , kn. (306). — Sv. Otec Benedikt XV. a jeho snahy o mír. Povolání ke stavu duch. Návrat rozkol. k církvi kat. Štastný návrat vojnův ze zajetí.
15	Č	Sv. Faustína a Jovítu , m. (121). — Podp. katol. tisku. Spol. šíř. víry. Dobrodinčí katol. missií. Zbožné a časté přijímání sv. svátostí. Nemocní a umírající.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzal(a) a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzal(a)š až do skonání světa, obětují Ti celý dnešní den, ani sebe menší částky nevynímajíc, za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 1.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vítězství církve sv. nad nepřáteli této doby a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, f.š. rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, věři, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdž odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomočné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdž odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronce ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliť se za sv. Otce a církev sv.

Úmysl v březnu: Zbožnost a vážení si požehnání dítek v rodičích.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16	P	Sv. Jul'ány , p. m. (300). — Dobrodinci chudých. Umrtvování hříšných vzpom. Lásky k práci. Záchrana dospívající mládeže. Odvrácení hříšné příležitosti.
17	S	Sv. Evermeča , bisk. ř. prem. (1.170). — Velepast. naši. Častá návštěva nejsv. Svátosti. Setrvání v dobrém. Pobožnosti k nejsv. Svátosti. Obrácení hříšníků.
18	N	Neděle II. po Devětátku. Sv. Simeon a , bisk. m. (106). — Cis. a král náš Karel I. Křesťanská láska k bližnímu. Pokoření nepřátel Božích. Duše v očistci.
19	P	Sv. Cyrilla A'ex. bisk. a uč. cirk. — Častá návštěva nejsv. Svátosti. Usmířovací pobožnost. Nábožné vychování dítek. Církev katol. na východě. † spolubratři.
20	Ú	Sv. Eucheria , bisk. (778). — Duch kajcnosti v době postní. Postní kazatelé. Vítězství vojska našeho. Brzký a slavný pro nás mír. Odvrácení zlého.
21	St	Sv. Severina , bisk. m. (452). — Popeleční středa. Život. kajici v době postní. Věrné zachování církevního postu. Upomínka na smrt. Umrtvování vnitřní.
22	Č	Nastolení sv. Petra . — Sv. Otec Benedikt XV. Vítězství cirkve nad nepřáteli. Spolek kněží pro církev a sv. Otce. Dar trpělivosti. Lásky k církvi sv.
23	P	Sv. Petra Damiana , bisk. a uč. cirk. (1072). — Lásky k ukřižov. Spasiteli. Horlivé konání pobož. křížové cesty. Statečnost a trpělivost vojínům našim.
24	S	Sv. Matěje , apoštol Páně. — Naši velepastýřové. — Dar pravé pokory. Statečné vyznání víry. - Obrácení odpadlíků. - Apoštolát modlitby a tisku.
25	N	Neděle I. v postě. Sv. Vaiburgy , p. (795). — Přemáhání pokušení. — Boj proti hlavní chybě. - Těžce zkoušení. - Reholný dům. - Bratrstva růžencová.
26	P	Sv. Alexa drá , patr. alex. (326). — Odvrácení pohoršení. Úcta k představeným. Náš cis. pán a jeho duch. i svěští rádcové. Jedn. a svornost. † rodiče.
27	Ú	Sv. Leandra , biskup a učitel cirk. (593). — Uprímná lítost nad hříchy. Denní zpytování svědomí. Přemáhání vlažnosti. Dar pokory a skromnosti.
28	St	Sv. Remana , opata (450). — Všechny doporučení a dosud nevyšlyšené úmysly. Živí a † členové Apoštolátu modlitby a bratrstva bož. Srdce Páně.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 8. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1 86. č. 11.)

Obzvlášť Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vítězství cirkve sv. nad nepřáteli této doby a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, řiší rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíce, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé o.p. 300 dní. Pius IX. 1. 152.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 10) dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliť se za sv. Otce a církev sv.

Úmysl v březnu: Zbuznost a vážení si požehnání dítek v rodinách.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Březen 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé ehvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kde bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková:

Bouře.

Černý mrak po nebi pluje
bouře zlá v něm vztekla duje,
zraky zvedá člověk výš
kde Ty, dobrý Bože dlíš!

Hrom již v kraji divně duní,
mizí v temnu vodní tůň,
bouře žene blíž a blíž,
nad krajinu se snáší již.

Svoje písně hrozné bude,
hází blesky žluté, rudé,
padá níž a stále níž
najde každý kout a skrýš.

Celý kraj zahálí spolu
lidé utíkají z pola,
hromu rány děsivé
srdce lidská v hrudi rve.

K nebi hledí tváře siné
modlitba se z retů line:
„Bože dobrý bouři stíš,
vroucí prosby naše slyš!“

Uslyš, Bože naše hlasy
zachraň žita v poli klasy,
zadrž moenou rukou svou
tuto bouři děsivou.

A Bůh dobrý hlasy slyší
bouři kyne, ať se ztiší,
a za malou chvíli zas,
v nebi skví se slunce jas!

o o o o o

A. M. Kadlčáková:

Otče náš.

Otče náš
ty nám dáš
chleba vezdejšního,
každý den
daříš jen
toho nejmenšího.

Otče náš
v moci máš
svět i se vším všudy,
láskou tvou
velikou
stíráš bol i trudy.

Otče náš
objímáš
každého z nás lidí,
neb tvůj zrak
skrže mrak
všechny nás tu vidí.

Křížem ku spáse.

Svatopostní rozjímání. — Napsal Ignát Zbáňel.

Význam doby svatopostní. Dříve než šel milý Ježíš naposledy do města Jerusalema, oznámil to apoštolům a pravil k nim: „Aj, vstupujeme do Jerusalema a dokoná se tam všechno, co psáno jest skrze proroky o Synu člověka.“ Luk. 18, 31. Vykonejme v duchu i my tuto pout se Spasitelem, doprovázíme ho po jeho křížové cestě, která se skončila na hoře Kalvarii, kde ho přiblížil na kříž. „Bděte, volá sv. Bernard, „bděte v duchu, aby nepřešly bez užítku pro nás tajemství těchto dní. Velké pozhelnání může přinést Pán všem v této posvátné době, připravme mu tedy příbytek vhodný, pokorně oddaná srdce, bdělé smysly, upřímnou lásku, čisté svědomí. Jest zvyk od dávných dob, že katolíci slavíce svatopostní čas, všímají si více modlitby, dávají více pozor na sebe, aby byli skromní, ctnostných mravů, cvičí se v pokoře, jsou vážné myslí, aby aspoň poněkud trpěli s milým Spasitelem. Či může býti někdo z nás tak bezbožný, že by necítil v této době v srdci svém lítosti a bolesti, tak pyšným, že by se nepokořil, tak pomstychtivým, že by neodpustil, tak zpuštěným, že by neustál v hříchu, tak požitkářským, že by si nic neodepřel, tak zlomyslným, že by ani v těchto dnech neumínil si, polepšiti se?

Blízké jest umučení Páně, které až po dnešní den otřásá zemí, láme skály, otvírá hroby.

Jak se dívají mnozí na svět? Mnozí nechápou vážnosti doby, v níž žijeme. Raději dopřávají sluchu různým planým, jalovým výkladům, aby jenom ohlušili v sobě hlas svého svědomí a nevykonávali povinnosti, které mají jako děti božského Otce. Jistý básník praví, že jsou lidé, kteří by měli rádi stálý modrý pondělek. Táže se, co s námi, když jsou doby, kde vládnou větroleté parní vozy a v triumfu se přimí výtědek, a směnka, kredit, mohutní jsou bozi?

My nyní máme jiné ideály: cukrovky, dílny, lomy skrze skály, z Manchesteru bavlnu a polské loje, a ruskou kůži, anglické pak stroje.

(G. Pflieger Moravský: „Pan Výšinský“, zpěv V.)

Dobře pravil již před mnohými lety náš proslulý básník Kollár:

Zmatek točí krajin běh i lidí,
duch má závrát, srdce uvadlo,
ba, ó nové světa divadlo!

Sám už sebe rozum nenávidí.

(„Slávy dcera“.)

Kollár chce říci, že vše se převrátilo, staré poctivé zvyky ustaly, víra se zanedbává, na rozum se nedbá, koná se, co přijde na mysl, beze všeho rozvážení a uvážení, žije se ode dne ku dni. Zdá se, jakoby si mnozí vyvolili za svého boha, jemuž stále a ve všem slouží, prospěch, užitek, zisk, zkrátka peníze. Ze všeho, co podnikají, chtějí míti užitek pro sebe a pro své. Učení, které se nyní hlásá ze všech stran, zní: Pracuj o nadbytek, o peníze, tyto jediné pomohou, jsouť všemohoucí. A věru podobá se, jakoby skutečně byla všechna moc na straně těch, kteří pracují v tomto směru obratně a směle, bez ohledů ať zničí, ať zašlapou v prach jiné. Peníze jsou mocí a kdo bohat, jest také silný rozumný a v právu. Bohatství jest silou, která hory přenáší, peníze jsou čarovnou mocí, která vše odstraňuje a jako kdysi byl slavnostně všude vítán, kde se ukázal římský triumfátor, podobně jest všude s otevřenou náručí přijat, kdo má mnoho majetku ve svých ohnivzdorných pokladnách.

Kdosi trochu drasticky, ale také pravdivě srovnává minulost s přítomností a praví: Dříve víra hory lámala, dnes peníze. Nyní nevodí lidstvu žádní apoštolové-rybáři, ale inženýři, jako Lesseps, který prokopával průplav suezský anebo Steffens, který vynalezl parní stroj. Nyní neplatí kázání na Hoře, ale akcie a dobré kuponky mají teď kurs, těch si lidé váží nade vše.

V době, kdy mají někteří lidé za nejvyšší ideál bídnu hmotu, těžko mluví o utrpení, jak je snášel tolik trpělivě náš milý Spasitel a povzbuzovatel, abychom i my v něm vytrvali. Komu jest životním cílem užívati, pokud se dá, ten ovšem utíká na tisíc kroků jako zbabělec přede vším, co přináší utrpení jakéhokoliv druhu. Ale není pomoci, zůstane věčnou pravdou, co řekl Ježíš, řka: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne.“ Mat. 16, 24.

Mnoho utrpení. Zde na světě jsou pozemská, soukromá evangelia pravého následování Ježíše Krista: pokolení, zápas, oběti a bolesti. Kdo je trpělivě snáší, přesvědčí se, že jsou pak pro něho také oblažujícím zjevením, které zjedná vnitřní pokoj a věčnou slávu. Náš život není zahradou, v níž by se člověk bezstarostně procházel a pouze se radoval, ale jest polem stálé práce, kde vzrůstají ve stínu kříže nebeské plody.

Podivno, že pravdu tuto uznávali již staří pohanští Řekové. Měli znamenitého spisovatele bajek, Aesopa, který vypravuje v jedné z nich: Prometheus stvořil první lidi, přinesl si hlínu a aby jí mohl dáti nějaký tvar a udělati z ní model člověka, nedal do ní vody, ale ovlažil ji slzami a pak teprve vytvořil tělo lidské, a proto říkali staří Řekové, že jest až dosud na světě tolik utrpení a bolestí všeho druhu.

Jest ustáleným míněním, že byli největšími a vpravdě velikými geniálními muži minulého devatenáctého století tři velikáni duševní, totiž Napoleon, Goethe a sv. Klement Hofbauer. Jak pak pohlíželi tito veleduchové na utrpení? Napoleon často říkával: „Vivre c' est souffrir — žítí jest trpět!“ Goethe napsal: „Všichni trpíme po celý život. Hofbauerovi zemřel již jako chlapec otec a tu zavedla ho matka ku kříži a hořce plačíc, pravila mu: „Ejhle, zde máš od nynějška svého otce, kráčeš na cestě, která se mu líbí! A co jest cesta kříže, zkusel i tento světec po celý svůj život. Pracoval neúnavně o spásu duší; aby nabyl času, vstával

každodenně ráno o čtyřech a celý den pracoval. Ustavičně umrtvoval své tělo, málo jedl, měl k obědu vždy mnoho hostí, chudých a studentů, jež podporoval a jimž dával jísti, co bylo jemu dáno. Mezi jídlem svých stravníků chodil po světnici a počouval je. Stačilo mu k nasycení trochu salátu, tvrdé vejce a kousek chleba, což požil chodě. Jenom jeden příklad o jeho utrpení: byl ve Vídni nevině obžalován a vyslýchán od duchovní i světské vrchnosti. Světská vrchnost poslala do jeho bytu komisi, která celé čtyři hodiny vše u něho prohledala a ač nenalezla nic podezřelého, přece ho odsoudila, že se musí vzdáliti z říše rakouské. Tu prosil Hofbauer, protože byla právě zima, aby pro jeho stáří mu dovolili počkati přes zimu a pak že se vystěhuje do Ameriky. Zatím se však Bůh smiloval a mohl žíti a pracovati dále ve Vídni.

Ale proč se nám tak málo zamlouvá kříž a utrpení? Vzpomeňme si, co píše o kříži sv. Pavel: „Jsme-li však dětmi, tedy i dědici, dědici božími a spoludědici Kristovými, ačli spolu s ním trpíme, abychom s ním i oslaveni byli. Myslím totiž, že utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás. K Řím. 8, 17. 18. Chceme-li s Kristem býti oslaveni, musíme tedy dle těchto slov snášeti utrpení tohoto světa s podobnou trpělivostí a myslí, se kterou trpěl Kristus za nás, abychom tím spíše byli ochotni trpěti s Kristem, dodává sv. Pavel: „Jsem přesvědčen, že všechna utrpení tohoto světa ničím nejsou, když je srovnáme se slávou, kterou nás odmění Pán za tuto naši trpělivost.“ Kéž bychom tato právě monumentální slova sv. Pavla blížie uvážili a více pozornosti jim věnovali! Neboť toto jediné místo naší trpělivosti za devatenáct století, co trvá naše sv. víra, nesčetné slzy, potěšilo miliony zarmoucených, smířilo nesmírný počet zoufalých se svým osudem a dodalo utrápeným právě zmužilosti! Již ve Starém zákoně napomíná Pán „Protož i my nemstíme se za ty věci

kteřez trpíme, ale myslíme, že tato trápení menší jsou, nežli hříchové naší, věrme, že metly Páně, jimiž nás jako služebník tresce, přišly k polepšení a ne k našemu zahynutí.“ Judit 8, 26. 27. Všichni zrámele velebně krásná slova, která promluvil náš milý Spasitel na hoře, kdež mezi jiným také řekl: „Blahoslavení, kteříž protiventství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské; blahoslavení jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásledovati a mluviti všecko proti vám lhouce; radujte se a veselte se, neboť odplata vaše hojná jest v nebesích.“ Mat. 5, 10—12.

Poslechněme ještě několik myšlenek o utrpení, jak na ně pohlížejí sv. Otcové. Sv. Augustin píše: „Bůh navštěvuje své děti a ty jediný chceš býti osvobozen? Vynechá-li tě a neposílá-li ti utrpení, nejsi jeho synem a dcerou. Neří křesťana, který by netrpěl. Netrpíš-li, nejsi pravým křesťanem.“ Na jirém místě praví: „V ohni čistí se zlato, co k němu nepatří, odpadne, šlaky se stanou popelem a zbude čisté zlato. Ohněm jest svět, spravedliví jsou zlatem, utrpení jsou ohněm a Bůh umělec, který toto vše provádí. Proto, co poručí tento umělec, vykonám, kam mne pošle, půjdu. Co jest na mne nedokonalým, ať odstraní.“ Sv. Petr Zlatoušlý píše: „Než se dá obilí do sýpky, mlátí se. Než se použije kamene ku stavbě chrámu Páně, oseká se. Eliáš byl do nebe nesen za bouře a větru. Pro blaho duše jest prospěšnější, když Bůh sesílá utrpení. Nevyrovnatelný mistr života duchovního blahoslavený Tomáš Kempenský napomíná: „Hle, na kříži se všecko zakládá, na smrti vše záleží; a není jiné cesty k životu a k pravému vnitřnému pokoji, leč cesta svatého kříže. Uprav si ji a zříd vše dle své vůle a svého názoru; a vždy shledáš, že nelze jinak, leč stále trpěti; ať už dobrovolně, ať proti vůli a tak kříž nalezněš vždy. Buď budeš pocítovati bolest tělesnou, nebo v nitru svém budeš snášeti trýzeň duševní.“ II. 12, 3.

Katolický spisovatel Leopold Gheri, který mnoho zkusil na svých dlouho-

letých cestách, při nichž byl dvakrát na lodi, která se potopila, píše krásně o tomto předmětu, která a kde najdeme v utrpení pokoje. Píše: Každoročně loučí se s námi rok, zapadne do propasti a již se nevrátí. Ničdo po něm nepláče, nikomu se po něm nestýská, ale vše směje se vstříc roku novému, který vítáme s radostnou nadějí. Vše očekáváme od nového roku, myslíme, že nám jenom dobré přinese! Především čeká každý hrdně mnoho štěstí. Štěstí?

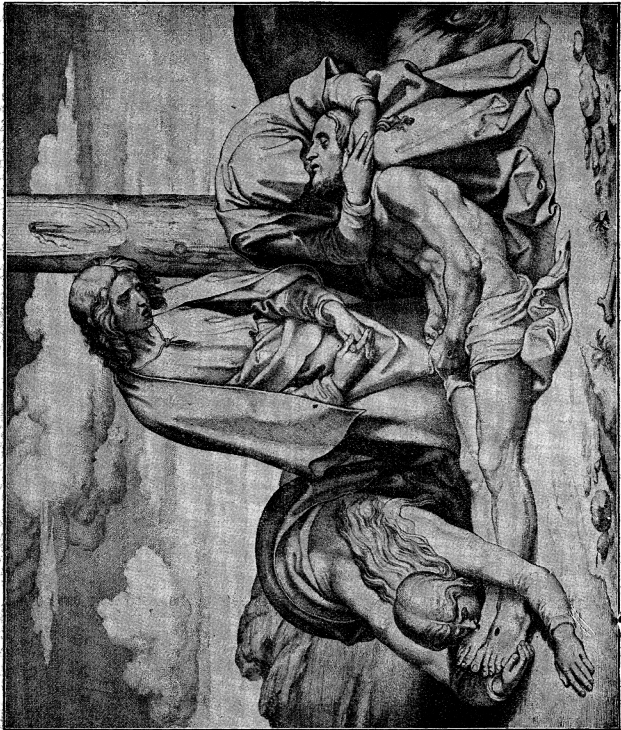
Jest vůbec štěstí zde na světě? Těch, kteří je hledali, jest tolik, že jich nelze sčítati, ale kdo z nich je našel? Pramálo jest jich! A podivno, právě ti, kteří ho nehledali, našli je. Neboť, kteří je hledají, honí je a pátrají po něm na nepravém místě. Mnozí se domnívají, že našli zázračné kvítečko „šťestí“, ale brzy se předsvědčili, že se zmýlili. Nebyla to vzácná, podivná bylinka „šťestí“, ale brzy tato květinka na oko sice krásná, ale jedovatá, vyrostlá v bahně hříchu... Kde tedy kvete, kde lze naléztí právě štěstí?

Bylo kdysi v ráji. Tam kvetlo jako sněhobílé kvítečko ve stínu stromu poznání dobrého a zlého. Vůně tohoto kvítečka pronikala celý ráj; pupence a ovoce stromů, vše kolébalo se, opojeno vůní čarovné bylilky „šťestí“. Ale přišel osudný čin. Eva stála pod stromem poznání dobrého a zlého. Vsetečná žena dívala se na strom, který měl tmavozelené, sluncem ozářené listy a červené ovoce. Viděla tam hada, krásného, oděného světle obarvenými, svůdnými šupinami. Bezelstná žena hovořila s rím svůdce velebil zaslepené Evě výbornost ovoce, natáhla ruku po něm. Ale strom byl vysoký, vystoupila ra prsty nohou, aby ho rukama dosáhla a když utrhla ovoce, postavila se zase na zem celou nohou a zašlápla v rozčilení a nepozornosti kvítečko „šťestí“, skvostnou, bělostnou květinku; zlomila mu stonek, kvítko uschlo. Tak zahynulo s prvním hříchem člověka také „šťestí“. — — —

Adam a Eva byli vyhnáni z ráje. Archanděl Uriel, přítel Adamův, u-

sedl na stromě poznání zlého a dobrého, viděl, kterak z rozkazu Božího vyhnal Cherub první rodiče ven z ráje. Bolelo a krvácelo jeho srdce, vida neštěstí svého přítele Adama a jeho

léti vysoko a snesl se na pahorek nepřilíh vysoký. Rozevřel se před ním a položil na rozervané skále kvítko, aby ubozí vyhnanci z ráje nepostrádali „štěstí“. Pět tisíc a více let uply-

Křtístus sňat s křížce.

ženy Evy. Sestoupil se stromu, aby utrl kvítečko „štěstí“ a potěšil jím jemnocitnou Evu. Viděl však, že jest květinka pošlapána, rychle vyňal ji i s kořínky ze země, použil svých křídel a letěl rychlostí blesku z ráje. Vy-

nulo od té doby, ale dosud nikdo neví, kde zasadil Uriel toto kvítko, dosud ho nikdo nenašel. Spisovatel Gheri končí tuto jistě krásně podanou legendu těmito větami:

Na hoře, v jejímž lůně jsou u

kryty kořinky květin, přesazené z ráje, stojí tři kříže. Veliký uprostřed, dva menší po jeho stranách. Byl Velký pátek o třech odpoledne. Tři kříže ještě tam stojí a přichází mnoho lidí z blízké brány městské k pahorku Golgotě. Tu najednou, ač jest odpoledne, zatmí se slunce, rozhostí se po celé krajině trapné ticho. Co se stalo? Ten, který visel na prostředním kříži, zemřel. Jerusaleme, co jsi učinil? Jsi vrahem! Země se třese, hora se rozpoltila právě tam, kde kdysi uložil Uriel rajské kvítečko. Krev Spasitele vnikla do skály, nový život oživil kvítečko, vzpamatovalo se, zazelenalo, přišel v ně nový život, kvetlo, jako kdysi v ráji. Z boku Spasitele teče nová krev, kvítečko ještě více rozkvétá, jest větš, krásnější, ale její dříve bílý květ jest nyní zbarven do ruda, na červeno. Tak se nám uchovalo rajské kvítečko „štěstí“. Viš nyní, milý čtenáři, táže se spisovatel Gheri, kde najdeš právě štěstí?

Kvete jenom ve stínu kříže, tam je najdeš. V míru a pokoji, kterého nemůže svět dáti, ale nemůže také odejmouti, záleží právě štěstí. Nemáš-li ho, jdi ke kříži, u jeho paty je hledej, utrhni si je, pak nic ti nechybí, neboť, kdo má pokoj ve své duši, našel pravý poklad, má právě štěstí.

Málo odevzdání do vůle Boží. Když dochází utrpení, mívá tu vlastnost, že nikdy nepřichází samo, ale že vždy mívá sebou různé komonstvo, velký průvod; dostavuje se hromadně, v celém zástupu. Neznáš ceny nebe, když myslíš, že ho dobudeš bez utrpení, praví jistý učitel duchovního života. Svátá Teresie říkávala, že by svých křížů nevyměnila za všechny poklady světa a svatý František Serafinský jmenoval nemoc a bolesti svými bratřími. Když se tázal kdosi svatého Ignáta z Loyoly, která jest nejkratší cesta k dokonalosti, tu odpověděl: „Pros Boha o mnoho křížů a o trpělivost snéstí je, neboť komu posílá Bůh utrpení, toho miluje.“ Často nedostává se nám potřebné trpělivosti, v ní nerádi cvičí se lidé.

! Potřebu trpělivosti uznává kdo kdo. Spisovatel anglický, proslulý románopisec Bulwer píše: „I když jsou tisíce různých filosofických škol, jest pouze jediná pravá moudrost, která se jmenuje vytrvalost. Snášíme-li trpělivě svůj osud, zvítězíme nad ním.“ Veleduch Shakespeare často ve svých nesmrtelných truchlobrách nechává volati své hrdiny: „Ó nebe, dej mi trpělivosti, trpělivost potřebuji.“ (Kráľ Lear, II. jednání).

Polský románopisec Ignát Krajevský píše: „Kdo neumí mužně, trpělivě snášeti neštěstí, též nikdy nedovíde býti šťastným. Zoufalost jest jenom ztrátou přítomnosti, útěchou slabých. Kdo si zoufá, jest hloupým.“ (Paněti neznámého, I. díl, str. 180). Kdo miluje básnické popisy, ať si přečte truchlohu Calderonovu, razvarou „Vytrvalý princ“, líčí se v ní sytými barvami a čarokrásnými myšlenkami křesťanská myšlenka, již vyzdobil veleduch Calderon vším jasem svého nadání: vítězství trpělivosti rade všemi protivěstími. Jest to pravá velepišeň této vzácné a všem nejvyšší potřebné cnosti — trpělivosti.

Není světce, který by nedoproučel cvičiti se v křesťanské trpělivosti. Svatý Jan z Kříže viděl pravý základ křesťanského života hlavně v sebezapření a v trpělivosti, jak vyjadřuje modlitba, kterou se modlí svatá církev o jeho svátku. Zní takto: „Bože, kterýž jsi vyzraavače svého svatého Jana, výtečným milovníkem sebezapření a kříže učinil, přepůjč nám té milosti, abychom jeho následování oddání, věčné slávy dojíti mohli. Kéž by nám všem vyprosil tento svátec milost, abychom poznali, jakou cenu má cesta kříže, kéž bychom zmužile po ní kráčeli a na ní vytrvali; kéž nám vyžádá porczumění crch těžko pochopitelných zásad, jež jedna Boha milující duše prostě a dětině projevila slovy: „Srdce na kříž a kříž do srdce. Alleluja! Aby stále pamatoval na utrpení, dal svatý Jan z Kříže namalovati na stěny své světnice kříže a umrlčí hlavy, aby tak ustavičně měl na očích svatou trpělivost. Měl zá-

sadu: „Ježíš ukřižovaný ti postačí. S ním trp, s ním odpočívej, bez něho však nemáš chtít ani trpět ani odpočívati.“

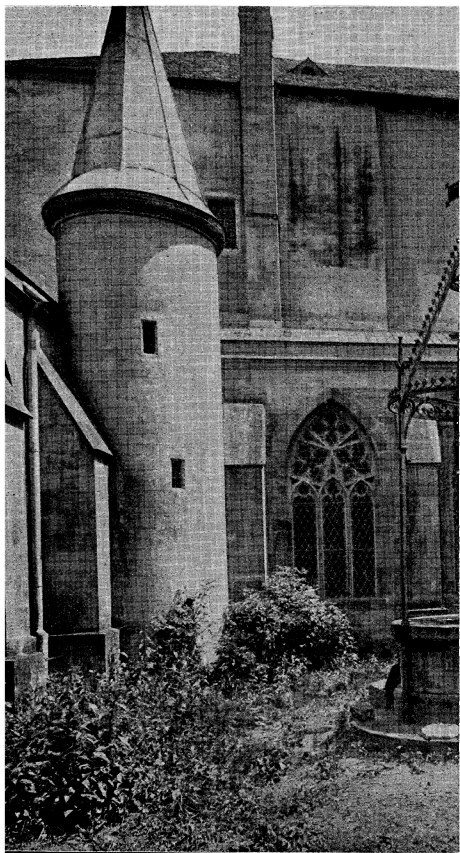
Jistý zkušený lékař, jménem Chätelain psal o sobě: „Měl jsem starou a stále churavou tetu, často mi říkala, když jsem byl malý: mé dítě, třeba se učiti trpět bez stěžování sobě. A skutečně, čím starším jsem se stával, tím více jsem nabýval přesvědčení, že bolesti, jak duševní, tak tělesné, trpělivěli je snášíme, tím méně bolí. Nařikání unavuje druhé a přilévá oleje do ohrů našich útrap. Tichá odevzdanost pokrývá je popelem.“ Svátý Bernardin Sienský šel jedncu se svým průvdcím okolo krčmy, z níž se vyhrnuli hejskové a házeli po nich kamením. Průvdcí chtěl se na ně obořiti, ale světec ho poučil: „Nech jich, ať si počínají, jak dovedou. Pamatuj, že nám pomáhají dosáhnouti nebe, podávají nám příležitost cvičiti se v trpělivosti.“ Hejskové je chvíli pronásledovali a když viděli jejich trpělivost, nechali je dále jíti s pokojem. Ač jinak nezaboh a nepřítel své víry, známý francouzský filosof Rousseau, učil: „Nejdůležitější, čemu se má dítě naučiti, jest snášeti trpělivě všechny trampoty.“

Povšimrme si některých výroků svatého evarďělia, v nichž se doproučí trpělivost. Svátý Lukáš píše: „Vytrvalcstí svcu získáte duše své.“ Luk. 21, 19. Ježíš pravil: „Pamatujte na to slovo: není služebník větší nežli pán jeho. Jestli mne pronásledovali i vás budou pronásledovati. Jan 15, 20. Svátý Jakub napomíná: „Nuže, bratři, vytrvejte trpělivě až do příchodu Páně.“ 5, 7. Pozastavme se poněkud u těchto evarďělických výroků. Americký kardinal Gibbers napsal následující pozoruhodné myšlenky: „Slova Spasitelova, jak se rámu uchovala ve svatých evandělich, jscu jako duchovní kytky, která rozlévá kolem sebe líbcu a osvěžující vůni; jsou mravním prostředkem desinfekujícíím neřestí prosycený vzduch. Jscu pohotovou zbraní k cdržení nena-dálého útoku.“

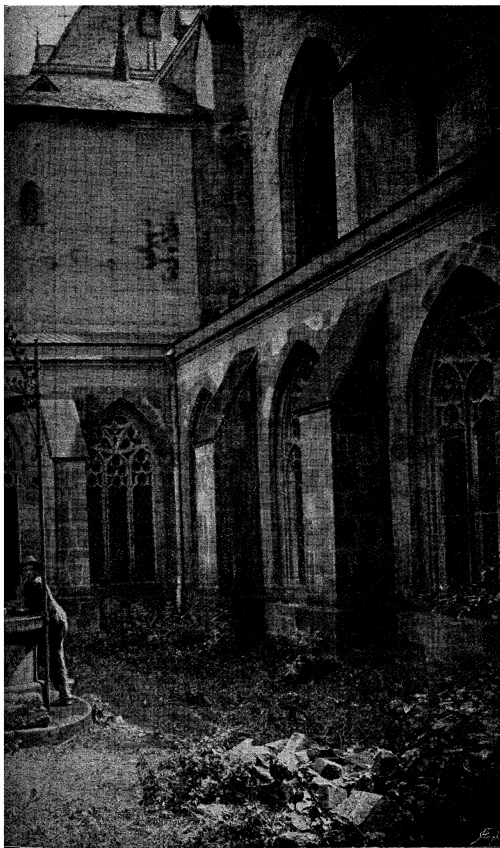
Svátý Augustin píše: „Nikdo si neslibuj, co neslibilo Písmo svaté. Slibuje zde na světě utrpení, kříže, bolesti, trápení a neštěstí. Proto připrav se na ně, aby nás pak nepřekvapilo.“ Svátý Bonaventura pravil: „Právem mnujeme trpělivého člověka králem, neboť panuje nad tím, čím jsou jiní opanováni. Trpělivost jest zkušením kamenem pro všechny cnosti, neboť pronásledování a urážkami zjevuje se cena vnitřního člověka.“

Kdosi pobízel k trpělivosti následujícími srovnáním: včely sbírají med i z trpkých květin, podobně zpřijemňuje nám trpělivost všechny trpkosti životní. Kdyby slyšel k smrti odsouzený, že mu byl trest smrti proměněn v poliček, měl by z toho velikou radost. Proč reptáš, když ti Bžh odpouští věčný trest za poliček utrpení? Kdyby ti někdo daroval dřevěný kříž, ale uvnitř byl zlatem naplněný, nerozpakoval bys se a nesl ho domů. A kříže Kristova, v němž bydlí tvá věčná spása a tvé věčné štěstí, tvé bohatství, nechceš nositi?

Misionář Alois Nempon, který zemřel v mladém věku 27 let, působil krátkou dobu v Tonkýnsku, psal následovně o křížích: „V kříži jest život, v kříži jest spása. Proč nebyváme láskou ke kříži opojeni! Ach, nemilujeme kříže, nehledáme ho, naopak, jako zbabělci před ním utíkáme i tehdy, když nám uzavírá ze všech stran cestu. Štasten, kdo ho bere na sebe a kdo ho umí nésti srdnatě, lechetř, aniž řadne pod tíží. Přestasten, kdo umí v lásce ke kříži čerpati z něho sílu a kráčet ku předu na cestě sebezapření a cnosti. V kříži jest život, život zde na světě, ale hlavě pro nebe. Ano, nebe jest blízko vrcholu hory, kde byl náš Spasitel, přijdeme blže k nebi a v nebi nebude žádných slz, žádného loučení, ale mír bez konce a štěstí bez zármutku a vše toto jako odměna za oběti a utrpení, které jsme se sebezapřením a láskou vzali ra sebe!

Olomouc : Ki

chodba u dómu.

A. M. Kadlčková:

Kristu.

Můj Kriste nejmilejší
zde líbám rány Tvé
a lásku tvoji nejsvětější
mé srdce k sobě zve.

Zde klečím před tvým křížem
a v modlitbě jen lkám,
by duch můj žalem nebyl stížen
vždy tebe prosívám.

O vyslyš Kriste milý
mé vřelé prosby hlas,
když před křížem tu kleknu chvíli
svou láskou dať mne zas.

Můj Kriste nejmilejší
mé duši klidu přej
a láskou svojí nejsvětější
mne v žití stále hřej.

○○○○○○

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maximilian Weinberger.

Obrázek z misíí japonských.

Příchod prvňích Jesuitů do Japonska.

První misionář, jezž v Japonsku hlásal víru křesťanskou, byl svatý František Xaverský. Od té doby se vzmohlo tam křesťanství tak, že křesťané byli značnou částí veškerého obyvatelstva a zastoupeni ve věch i těch nejvyšších stavech. Po letech však nastalo kruté proásledování, krev mučedníků tekla proudem a křesťanství bylo až na repatré zbytky vyhubeno. Teprve v novější době byly drsné zákony protikřesťanské zrušeny, křesťanům dána úplná svoboda, dávno zapomenuté obce křesťanské zase ožily a do Japonska vrátili se katoličtí misionáři.

V r. 1907 vrátili se do Japonska také Jesuité. O příchodu jich na půdu Japonsku vypravuje P. Josef Dahmann z Tovaryšstva Ježíšova:

„Naší malé tlupě došlo se při vstupu na půdu japonskou krom-obyčejného přijetí. Stalo se totiž ráhodou, že jsme zároveň s velkým válečným loďstvem Spojených států severamerických vepluli do přístavu v Jokohamě, tak že jsme byli bezprostředními svědky setkání se dvcu z největších válečných loďstev světa.

Ode tří hodin ráo jel náš parník souběžně vedle amerických obrů. O 1/2 h. hodině z ráa byl jsem již ra

palutě. Byla ještě tma; avšak dlouhá řada světél, zářících rad klidnou hladinou, oznamovala příchod mořských velikánů. Jeli v dlouhé řadě za sebou. Byli jsme od nich asi dvě mořské mile vzdáleni. O 6. hodinách ráo přiblížili jsme se k nim asi ra půl míle a jeli jsme tímtež směrem k Jokohamě. Naše loď, „Princesza Alice“, musila nyní svou rychlost zmírniti a tak se stalo, že jedra válčírá loď za druhou v bezprostřední blízkosti nás předjížděly.

Obrazu, který tento parádní pochod skýtal, nelze popsatí. Bylo tu 16 válečných lodí amerických; v čele jeli tři japonské křižníci, kteří směm vyjeli ra přivítanou rapti. V lesku vycházejícího slunce odrážely se bílé boky těchto plovoucích pevností malebrě od modravých vln mořských. Hrdě vlály rad palubami americké vlajky se svými hvězdami v modrém poli. Jako obrovské labutě, ra svých kovových perutích následovaly koráby loď admirálskou, která daleko ra východ zabočila.

Mezitím raskýtl se nám z nedaří obraz nový. Od Jokohamy vyjely americkému loďstvu vstříc velké loď obchodní, ozdobené nádhernými praprcy a jásajícími zástupy hustě obsazený. Na jejich bocích zdravilo arglické „Wel come“ (buďte nám vítáři) v obrovských písmenách Ame-

ričany. Na palubách mávali všichni malými americkými a japonskými prapory. Když jel okolo nás parník od časopisu „Asahi“ vyslaný, uvítal i nás bouřlivý pozdrav americko-japonský „Welcome bansai!“ Ovšem nepatřil pozdrav ten těm neznámým reholníkům, kteří se ra německé lodi do Japonska plavili. A přece se nám zdálo, jakoby pozdrav ten patřil i rámu. Přicházel přece z oné země, které byl před 350 roky náš velký bratr, sv. František Xaverský, první pozdrav křesťanství přinesl, z oné země, která byla tolik krve našich spolubratří vypila. A ono bouřlivé „bansai,“ jež nyní jejich skromným nástupcům zřelo vstříci, znělo tak radostně, jakoby patřilo také jim, jejichž velký předchůdce kdysi napsal o Japoncích: „Tento národ je rozkošší mé duše!“

Brzy byl náš parník ze všech stran obklopen lodmi a čluny. Zvláště však podivná byla na ohňostroj od velkých parníků uspořádaný. V okamžiku, když sršící rakety vysoko ve vzduchu praskaly, objevily se různé postavy a obrazy. Zde vznášel se obrovský pták v povětří, tam vlál věnec z japonských a amerických praporeček. Najednou objevila se postava statného „samurai“ t. j. japonského žoldáče ze staré doby, a hned ra to japonská dáma, která se v závatné výši na všechny strany ukláňala. Na konci jel rytíř ra koru vzduchem. Nádherné do divadlo.

Brzy však poutal zraky naše jiný obraz, jež se v dále počal rozvíjeti. Když americké loďstvo zabočilo daleko ra východ, začalo se najednou obracet zase ra západ. Současně vynořila se před naším parníkem dlouhá řada jiných lodí válečných. Bylo to válečné loďstvo japonské. Klidně pluli tyto temněšedí obři po vodní hladině, spousta to železa, kteří jako ostrovy z kovu v vodu se vynořovali. Najednou zablesklo se v dále. Trvalo to několik okamžiků, prve než hřmění k rámu došlo. Velitelská loď „Cerricient“ vystřelila první ránu; japonská velitelská loď odpovídala a nyní spustila děsná hudba kovových hřnivých jicnů. Blesk za bleskem, hřm za hř-

mem následovaly za sebou a vznešený klid moře dojem této hřmotné hudby ještě zvyšoval.

Pomalou blížila se dlouhá řada japonských obrněnců velitelské lodi americké. Přiblížili jsme se tak blízko, že jsme mohli dobře pozorovati, jak na všech lodích mužstvo se stavělo do parády za účelem vzájemného pozdravu. Najednou zazřelo první — „hurrá“; mchutré „bansai“ mu odpovídělo. Velká lodní paráda, 32 obrněnců obrovských začala se vyvíjeti. Každá americká loď, plující kolem japonské lodi, jí naproti ležící, vyslala trojásobné „hurrá“ do ranního ticha a tolikéž násobné „bansai“ vyzřelo současně v odpověď.

Byl to obraz překrásný. Účinně vyjímala se spousta amerických, jako sršící bílých lodí od kovově ředých obrněnců japonských. Dobrou hodinu trvala tato velkolepá paráda. Potom seřadilo se americké loďstvo do dvou řad, aby se naproti japonskému loďstvu rověže ve dvou řadách postavěru. V přístavu zakotvilo. Mezi tím, co se tento maršér za čtřetího hřnění děl konal, veplula naše „Princezna Alice“ mezi oběma řadami do přístavu jochohámského a přistála u náběžní nádherně okrášleného. Velkolepé divadlo verku ra moři pokračovalo a bylo doplněno ra souši. Girlandy, prapory, barevné lucerny a štítý s pozdravem „Welcomes“ vrcubily všechny ulice. Všudy klenuly se bohatě ověšené slavobrány. Před nimi prudily husté zástupy obyvatelů domácích i cizích. Slavnost zakončena osvětlením lodí válečných a v městě všech ulic.

Slavnostějšého přijetí ra předě japonské nemchli jsme si skutečně mysliti. Avšak čtřetí ráz všechna tato sláva a rím mřchem milejší bylo srdečné přijetí, jež se rámu mezi misicřáci i kchemskými dostalo. Ze všech stran přichvářali, aby nás pozdravili, přede všemi arcibiskup Mugabure, jež nás s rehdarou, upřimou srdečností přivítal. Dostavili se však i mnozí věřící, uslyševě, že jsou tu roví misicřáci z Evropy. Přes neděli zůstali jsme v Iokohámě.

V pondělí 19. října jeli jsme do hlavního města Tokia. Zde jsme zatím hosty arcibiskupovými, jenž nám nabídli, abychom se zatím přistěhovali do chlapeckého semináře, kde jsou dvě místnosti prázdné a tam tak dlouho bydleli, až budeme mít svoje vlastní obydlí. Nabídku arcibiskupovu přijali jsme s radostí a bydlíme již v prozatímních místnostech zmíněného semináře a připravujeme se na skutečnou práci svého úkolu, pro který jsme do Japonska byli posláni: založití totiž vědecký ústav na způsob evropských universit. Zda nám bude možno obtížný a s mnohými překážkami spojený úkol ten provést, ukáže budoucnost. Zatím spoléháme se na pomoc Boží a podporu národů katolických v domově.

Dlužno doložit, že Jesuité úkol na ně od sv. Stolice vznesený, skvěle provedli. Důkazem toho je katolická universita v Tokiu, která již po několik roků mladou inteligenci japonskou ve smyslu křesťansko-katolickém vychovává.

První katolická misie v Iokohámě.

Když zase katolickí misionáři — píše P. Michael Steichen z Iokohámy — po 250letém vyhnání na japonskou půdu vstoupili, zbudovali první kostel v Iokohámě. Tak lze považovati Iokohámu za kolébku nové, z prachu povstale církve japonské. Bylo to roku 1862, kdy tento památný dům Boží byl posvěcen a božskému Srdci Páně věnován.

Tehdy byla Iokoháma chudou rybářskou dědinou, asi se třemi sty obyvateli. Japonských křesťanů v okolí ještě nebylo a kostel byl vystavěn vlastně pro čtené cizince, kteří se tam usadili. A přece měl tento kostel pro Japonce veliký význam. Denně hrnulo se na sta lidí z Tokia a z větší ještě vzdálenosti do Iokohámy, aby „evropského čerta“ viděli. Tento nával lidí ke křesťanskému kostelu nelíbil se však vládě, tehdy ještě křesťanství nepřátelské; obávala se totiž, že lid, jako před 300 roky, tak i tentokrát nenáviděné náboženství s nadšením přijme. Aby tomu zabránila, dala

rychle několik návštěvníků kostela zatknouti a uvězniti. Za těchto nepříznivých poměrů nebylo lze na hlásání evangelia pomýšletí a misionářům bylo apoštolskou činnost na lepší dny odložití.

Zatím stala se během let malá rybářská dědina velkým městem o 350.000 obyvatelích a vyšínula se na největší přístav japonský. Bývalý kostel Božského Srdce není již na dřívějším místě. Z různých příčin musil býti stržen a na nejvyšší pahorek města přeložen. Jako původně, je i dnes určen pro bohoslužby cizinců. Za to mají japonští katolíci, počtem 700, svůj vlastní chrám; je to skrovná kaplička, zasvěcená sv. Michalu. Po mém návratu do Japonska byla mi tato obtížná misie svěřena. Fara o 700 duších bude se mnohému čtenáři zdáti nepatrnou; jakýmsi místem odpočinku, který nemůže býti nazván obtížným. Bohužel, není tomu tak. Naši katolíci, většinou chudobní lidé, jsou po celém městě roztroušeni. — Mnozí bydlí přes hodinu cesty daleko, jiní mají nejméně půl hodiny co běžeti, chtějí-li v neděli máti sv. slyšení. Dále žádá Japonec, aby ho misionář často navštěvoval. Následovně jsem za pěkného i špatného počasí stále na cestě, abych své křesťany napomínal, vyučoval, povzbuzoval a pobízel, aby své děti buďto ke mně posílali, nebo sami doma poučovali.

„Ach, ty děti!“ zvolal jednou jistý misionář zoufale, „kdyby jenom těch nebylo!“ Ne vždycky, ale někdy přece mají tato slova platnost. Také mně působí zdejší děti tak mnohou nesnáz. Jsou roztroušeny po celém městě a je těžko svolati je dohromady. Bez pravidelné návštěvy školní nepořídím s nimi mnoho. Proto většina jich se ztrácí ve velkoměstském ruchu a upadá ve staré pohanství. Jen s největší námahou podaří se mi některé z nich zachrániti a k prvnímu sv. přijímání přivésti. Tomuto zlu by se dalo odpomoci, kdyby aspoň ještě dvě — tři kapličky v různých částech města se postavily a při nich dva, tři katechitisté mi vypomáhali. Bohužel, nemohu zatím pro nedo-

statek přez ra to pomyslet, ale doufám, že za pomoci a přístřeší šlechtických duší můj plán v dezírné době se uskuteční.

Malý malcmocný z Göttemby.

„Devol, milý čteráři,“ píše P. Josef Pertrard, správce ústavu malcmocných v Göttembě, „abych ti představil svého Berjamira. Je mi zvlášť milý, ježto více než jiní tužil a pracoval.“

Hoch je nyní 12 let stár. Je nejmladší ze svých tří bratří a ztratil již záhy matku. V osmém roce objevily se ra něm první stopy strašné nemocí. Jeho otec byl proto věceek zufalý, neboť měl svoje děti velmi rád. Jsa nucen celý den pracovati, aby sebe a své děti vyživil, rechával je samy dcma. Ale to ra delší dobu re bylo možno a proto mnil se čzení. Než, maje malcmocné dítě, byl by setva re jaku ženu dostal. Co měl ubežák činiti?

V této nesnázi umístil dva starší hochy u příbuzných a cdebral se se svým malým malcmocným do hlavního města Tokia s úmyslem cd rěho

se odlučiti a jej porachati svému csudu. Když do Tokia přišli, dal chlapec rěco přez a řekl mu, aby se cdebral do Kusatsu, lázeňského to místa, pro své horké prancey praslulého a tam hledal uzdravení. V důvěře ve slovo otcevo, vydal se dvaráctikty chlapec ra cestu, žebral po dědirách a dopřával se všude ra Kusatsu. Po dlouhém bloudění dcšel krcerě cíle. Začal se ihned léčiti, ale léčení netrvalo dlouho. Nečtrně jeho jmění, celkem asi 18 korun, bylo brzy vyčerpáno.

Sám a bez přez, vrátil se do Tokia a hledal svého tce. To re bylo v něstě dvcumilicovém žédrou malíčctví. Po dlouhém hledání ho konečně našel. Jeho rávrat přivcdl tce do velkých rozpaků. Otec se byl totiž zatím pdruhé oženil, recdvážil se však své malcmocné dítě žerě ukázati, cháváje se, že ty ho cpustila. Co tedy činiti? Rozhdl se takto: Vzal chlapec a zavcdl ho do bambuscvého křoví, které stálo rcdaleko jeho dcmu a přikázal mu, aby tam zůstal a úkrytu bez jeho vědcní nečpuštěl, slibiv, že mu pčtřebrou potravu bude donášeti. (Příště dále.)

o o o o o

A. M. Ka dlčdková.

Když v temných mracích . . .

Když v temných mracích hučí brom
a křížují se blesky,
když v základech se chvěje strom
já necítím víc stesky.

Já cestou kráčím života
a dále blesky svítí
a bouře kvílí, hukotá
sem v světa toho žiti.

Má duše k Bohu vine se
když zvou ji světa boly,
neb On jen tčhy přinese
když srdce v těle bolí.

Jen k Němu zvedám smutný znak
když bouře zlá se valí
a k Němu volám vroucně tak
modlitby plné chvály.

A hned mi mizí z duše bol
a přchá v nekonečno,
byť krutá bouře vála kol
vím, On, že věčné věčno.

Když slední bouře nastane
On vezme mne v ty výše,
zde duši pokoj nastane
a odpočine tše.

Srdce Ježíšovo, králi všech srdcí.

P. Rudolf Rozkošný T. J.

V dějinách, jak známo, se jednává ponejvíce o válkách. Panovníci bojovali proti sobě, obyčejně ne proto, aby se bránili proti nepřátelským útokům, nýbrž daleko častěji, aby cizím národům uloupili majetek, nebo si je docela podmanili. Kolik národů bylo takto lstí, mocí, násilím a krutostí vyhubeno! A poddaní, kteří byli násilně cizí nadvládě podrobeni, hleděli při každé příležitosti setřásti se sebe jeho ukrutných dobyvatelů. Vladaři vládli sice nad majetkem a tělem svých poddaných, ale jejich srdce si nedovedli získati. Všem že byli také mezi panovníky někteří, kteří své poddané milovali, o jejich blaho pečovali a snažili se žítí se sousedy v míru a v pokoji. K této bývá počítán římský císař Titus, jenž nejen statečně hájil své říše proti nepřátelům, ale i své poddané otcovsky miloval. Umínil si, že každého dne některému z nich prokáže nějaké dobrodiní. Když jednoho dne nikomu nepomohl, stěžoval si večer slovy: „Ztratil jsem den! Pro jeho dobrotu jej poddaní velice milovali a nazvali jej láskou a radostí celého lidstva. Jiní národové pojmenovali takového šlechtného panovníka otcem vlasti.

Nyní máme rozjímati o Králi, jenž v celých dějinách neměl, ani nebude mítí sobě rovného, jenž jest „Král nad králi, Pán nad pány (Zjev. 19, 16), jemuž jest dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mat. 28, 18) a který o sobě tvrdí slovy žalmu: Já pak ustanoven jsem Králem od něho na Sionu, hoře svaté jeho, jenž ohlašuji příkázání jeho. (Žalm 2, 6.) Tento Král tak miloval své poddané, jako žádný jiný vladař, neboť má srdce plné dobroty a lásky; cítí největší soustrast s bídny a nešťastnými, neboť má srdce trpělivé a mnohého milosrdenství; ke všem nejvyš spravedlivým, neboť jeho srdce je schránkou spravedlnosti a lásky.

Nebudeme se zdržovati u vlastnosti jeho královského Srdce, neboť jsme již uvažovali o nich na jiných místech, nýbrž budeme bedlivěji přihlížeti k jeho říši, které přišel na svět založit, k jeho království. Úvaha tato nás bude proto zajímati, že budeme mítí zřetel na sv. evangelium, v němž, jak známo, o ničem se tak často nemluví, jako o království Božím, o království nebeském, které Pán Ježíš založil, a které tedy plným právem je královstvím jeho nejsvětějšího Srdce. Z onoho výkladu snadno poznáme, jaké požadavky klade svrchovaný král nebes i země na své poddané, čili jinými slovy: jaká mají býti srdce lidská, aby v nich Kristus Pán mohl kralovati.

Jak již řečeno, nemluví se ve sv. evangeliu o ničem tak často, jako o království Božím. A to plným právem! Neboť za času Kristova bylo to nejpalčivější otázkou časovou. Snadno pochopíme pravou příčinu, když se vmyslíme v postavení Židů tehdejší doby. Jak známo, byli tehdy pod panstvím římským. Každé soboty chodívali do sbornic a o hlavních svátcích putovali do Jerusalema, a tam, poslouchajíc výklad Písma sv. nebo zpívajíc žalmy, vzpomínali na své praotce Abrahama, Isáka, Jakoba, a na příslibení, jaká jim dal Hospodin, vzpomínali na slavné království Davida a Šalomouna a zvláště rádi si uváděli na paměť proctví, v nichž byla popisována sláva a nádhera budoucího království Mesiáše. Tak na př. prorok Isaiáš v kapitole 60. předpovídá, že Jerusalem bude hlavním městem, kde bude Mesiáš mítí trůn a kam budou plynouti bohaté dary všech národů. Uvedme si tu některé verše oné hlavy: Vstaň a osvět se, Jerusaleme, neboť přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova nad tebou vzejde (1); všichni ze Sáby přijdou zlato a kadidlo nesouce a chválu Hospodinu zvěstující (6). Vystavějí synové přespolních zdi tvé, a králové jejich přisluhovati budou tobě (10). Národ

a království, kteréž by nesloužilo tobě, zahyne. (12.) Přijdou k tobě sklonění synové těch, kteří tě sružovali, a klaněti se budou šlepečím nohou tvých všichni, kteří utrhali tobě a nazývají tě budou městem Hospodinovým. (14.) Těmi a podobnými slovy těšivali proroci Židy, zvláště když byli v zajetí.

Na jiných místech líčí sice proroci království Mesiášovo z jiné stránky; tak čteme v Žalmu 71., že bude panovati od moře k moři (8) a klaněti se mu budou všichni králové a všichni národové sloužiti jemu budou (11.) a budou požehnána v něm všechna pokolení země (17.), t. j. že nejen Židé, ale i pohané budou členy jeho království; a opět na jiných místech se popisují ne pozemské, ale duchovní statky budoucího království mesiášského, jako na př. že bude celý národ oblažen přítomností Hospodinovou a najde u něho pomoc a útěchu v každé bídě (Is. 25), že bude země naplněna známostí Hospodina, jako vody propast mořskou pokrývající (Is. 11, 9) a že budou-li hříchové jako šarlat, jako sníh zbělení budou, a budou-li červení jako červenec, jako vlna bílí budou (Is. 1, 18); tedy, ač, jak praveno, proroci ukazovali v království Mesiášově na duchovní statky, kterých se má dostati nejen Židům, ale i pohanům, přece budili v Židech mimoděk čistě pozemské tužby, a nedovedli udržovati v určitých mezích národní výlučnost, ale zajišťovali vyvolenému národu v království Božím výjimečné postavení. A jak se samo sebou rozumí, Židé, kteří si byli vědomi, že jsou národem vyvoleným a tedy s největším odporem snaželi jho římské nad sebou a hleděli je při každé příležitosti se sebe strážiti, když ve sbornicích čítávali proroky, vybírali si z nich místa, která se jim nejlépe hodila: zapomínali na duchovní dobra v království Mesiášově, a přihlíželi jen ku hmotným výhodám, které jedině jim měly patřiti a nikomu jinému. Známost Boží, odpouštění hříchů a jiné náboženské prvky, které se hodily pro všechny národy, byly

opomíjeny. Království Boží u nich znamenalo, že mají největší nároky na politicko-národní světovládu a naději, že si podmaní všechny říše tohoto světa. K tomu se připojila myšlenka, že v onom království bude vše, čeho si Žid bude přát: žádná nemoc, žádné nepohodlí, neobyčejná krása těla, stále zdraví, báječná úroda půdy a stromů, a velká radost, že všichni ostatní národové budou pokořeni a budou ležeti jako otroci u nohou jejich. Toto království očekávali nejen za doby makabejské, tedy před Kristem Pánem, ale i za něho.

Mesiáš od Pána Boha příslibený se narodil v Betlemě a mudrci na východě uzřevše hvězdu přišli do Jerusalema a tázali se krále Heroda: „Kde jest ten novorozený král židovský? (Mat. 2, 2.) Protože nepřišel Kristus Pán na tento svět se vnější nádhrou, nestarali se o něho Židé. Toliko Herodes obávaje se o své království dal zavraždit v Betlemě novorozeňátka, ale budoucí král byl zavčas zachráněn útekem do Egypta. Po smrti Herodově přišel do Nazareta, a tam žil ve skrytosti do třicátého roku věku svého, a jeho vrstevník sv. Jan Křtitel vedl kající život na poušti. Roku patnáctého panování císaře Tiberia stalo se slovo Hospodinovo k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti (Luk. 3, 1, 2), aby vystoupil na veřejnost a ohlásil židům, že král jejich se brzy ukáže, aby se na jeho příchod připravovali. Nemají stavěti slavobrány ani cesty krásiti kvítím, ale mají připravit svá srdce: Připravte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho; každé údolí budiž vyplněno a každá hora i každý pahrbek budiž ponížěn, a místa křivá buďte přímými a místa drsná estami rovnými; a všeliké tělo uzří spásu Boží. (Luk. 4, 3—10.) Těmito slovy je povzbuzoval, aby odstranili překážky, které bránily, by Mesiáš nevstoupil do jejich srdcí. Proto aby vyplnili údolí nevěry a malomyslnosti věrou živou a nadějí

pevnou, a pobízěl je, by ponížili velikou horu pýchy a každý pahrbek přeceňování se pokorou a skromností, a vyzýval je, aby vzpřímili křivá místa nespravedlnosti mírností a laskavostí, by všichni náležitě připraveni jsouce uzřeli a zakusili spásu, kterou Mesiáš lidem přinese. Neb jak praví se u sv. Matouše (3, 2) jinými slovy: Čiňte pokání, neboť přiblížilo se království nebeské. Proto napomínal sv. Jan všechny, kteří se ho tázali o radu, jak by se měli na Mesiáše připravovati, aby prokazovali lásku k bližnímu, celníci aby nevybírali více, než je ustanoveno, vojáci aby se svým platem byli spokojeni. A zaslíbený Mesiáš, Pán Ježíš, když veřejně vystoupil, s kázáním Janovým úplně souhlasil, a dále je prováděl. S poustě, kde byl od zlého ducha pokoušen, přišel do Galileje a kázal evangelium o království Božím říkáje: Čas se naplnil a království Boží se přiblížilo; čiňte pokání a věřte evangeliu (Mar. 1, 14. 15) a také i dvaráct apoštolů poslal do celé zaslíbené země se zprávou: Každé říkájce: Přiblížilo se království nebeské. (Mat. 10, 7.) Ještě sice nebyly jeho zákony ohlášeny, ještě nebylo zřízeno, ale již je blízko, velice blízko. Již uplynula doba čekání a touhy, již jest čas naprhn, království Boží již je tu. Jedenkrát přišel Spasitel do svého rodiště Nazareta a v synagoze předčítal místo z proroka Isaiáše: Duch Páně nade mnou; proto pomazal mne, poslal mne kázat evangelium chudým, uzdravovat zkroušené srdcem, ohlásit zajatým propuštění a slepým prohlédnutí, propustit utisknuté na svobodu, hlásat milostivé léto Hospodinovo a den odplaty. (Luk. 4, 18. 19.) Každý Israelita byl přesvědčen, že je tu řeč o Mesiášovi a jeho dobrodincích. A svinuv knihu, vrátil ji služebníkovi a posadil se. A oči všech byly upřeny

na něho. I počal mluvit k nim: Dnes naplnilo se to písmo, které jste slyšeli ušima svýma. (Luk. 4, 20. 21) t. j. král Mesiáš, vámi tak toužebně očekávaný, stojí před vámi; již započala jeho vykupitelská činnost. Království Boží je tu. Nastává velký obrat v dějinách celého lidstva.

Avšak když skutečně zakládal království Boží, když vysvětloval jeho účel, jeho podstatu a zákony, narazil na nesmírné obtíže. Židé se totiž nemohli zhostiti myšlenky, že Mesiáš bude mocným světským králem, jenž je vysvobodí z římské nadvlády a ostatní pohany pod svou moc podrobí. Pozorovali jeho velkou moudrcst a byli okouzleni jeho moci, kterou nemocné uzdravoval a mrtvé křsil; proto doufali, že založí takové království, jaké očekávali. Zvláště když je nasýtil pěti chleby, byli tak pro něho nadšeni, že jej chtěli prohlásiti za svého Mesiáše. Tomu se však božský Spasitel rozhodně opřel, tvrdě, že pokrm, jímž nasýtil velký zástup lidí, jest jen předobrazením pokrmu pro duše lidské, nejsvětější Svátosti oltářní, a ničeho nenamítal, když židé uslyševše to, odešli od něho. (Jan 6.)

Není divu, že židé nepochopili pravého ducha království Božího, když sami apoštolové, kteří ustavičně dleli u svého milovavého Mistra a jímž bylo dáno zrátí tajemství království Božího (Mat. 13, 10), nemohli se sprostít myšlenky na pozemské království Mesiáše. Když zaplatil Petr chrámovou daň za Spasitele a za sebe, byli na něho žárliví, že jest větší v království nebeském. Vida to Pán Ježíš, pravil jim: Chce-li kdo prvním býti, bude ze všech poslednějším a služebník všech. A vzav pacholátko postavil je uprostřed nich, řka: Amen pravím vám, neobrátíte-li se, a nebudete-li jako maličci, nevejdete do království nebeského. Proto, kdokoliv se poníží jako toto pachole, ten je větším v království nebeském. (Mat. 18, 1.; Mar. 9, 34.; Luk. 9, 49.) Ne tedy ten, kdo si zakládá na svém rozumu, vědomostech, své síle, moci, činnosti, slávě, vejde do království Božího, nýbrž ten,

jenž vyznává svou nicotu, je prostý, upřímný, poslušný jako malé dítě, ten je členem království nebeského.

Stanovy tohoto království, které prohlásil v kázání na hoře, jsou pravým opakem toho, co očekávali Židé od Mesiáše. Doufali, že v jeho království budou mít hojnost všech věcí, a Kristus Pán ohlašuje: Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské. (Mat. 5, 3.) Židé chtěli v království mesiášském se mít na světě dobře, radostí světských plným douškem užívatí, a Pán Ježíš praví: Blahoslavení, kteří protivensky trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest

království nebeské. (11.) Byli přesvědčeni, že Mesiáš bude mocným králem a podmaní všechny pohanské národy a zatím božský Spasitel tvrdí: Blahoslavení tiší, neboť oni zemí vládnouti budou. (4.) Toužili v onom království po tělesných radostech, a Syn Boží hlásá: Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou. (3.) Chtěli se jen radovati, zatím co pravý Mesiáš jim připomíná: Blahoslavení lkající, neboť oni potěšeni budou. (V. 5.)

Vůbec celé kázání na hoře není ničím jiným, než programem neb základními stanovami království Božího.

(Dokoneň.)

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kadlčáková:

K Tobě, Bože můj.

Pane Bože všemohoucí
slyš hlas prosby mojí vroucí,
kterou tobě v dnešní den
duše moje nese jen.

Dej mi sílu k práci mojí,
ať neklesnu v světa boji,
drž nade mnou ruku svou,
ochraň zlého duši mou.

Zdraví dej též tělu mému,
přivíň srdce k srdci svému,
až v něm bude bouřit žal,
ty jej Bože od mne vzdal.

Pane Bože, králi světa,
dej, ať srdci radost vzkvétá,
chraň mne v sleďní dobu zlou
vem mne v říš svou nadhvězdnou.

○ ○ ○ ○ ○

Láska k nepřátelům za světové války.

Podává František Janovský. — (Dokoneň.)

15. Pro raněného.

Z Paříže psáno anglickým novinám: Německá pěchota vyrazila proti nám. My jsme pálili proti nim tak prudce, že se musili vrátiti do svých zákopů. Svě raněné vzali s sebou. Na jednoho zapomněli. Chtěli jej dodatečně odněsti, ale my jsme do nich střídali. Zpozoroval to anglický důstojník, zastavil ihned palbu a vyšel sám z linie, aby Němce zdvihl. Ovšem pálili naň zase Němci a poranili ho; on však neohroženě kráčel k raněnému. Když nepřátelé viděli, že má býti spomoženo jejich kamarádu, ustali. Anglický důstojník přinesl šťastně

raněného k německé linii, kdež byl velmi čestně přijat. Za jásotu německých vojáků vrátil se pak ke své frontě. (Z roku 1914.)

16. Šlechetný nepřítel.

Za svítání jednoho dne v květnu, postupoval náš batalion proti části francouzských zákopů. Byl jsem mezi prvními útočníky, sotva sto metrů od našich zákopů. Byl jsem za prudké nepřátelské střelby raněn do obou stehů a do levého ramene. Padl jsem a bolestí nemohl jsem se ani hnouti. Naši musili zpět do zákopů, jelikož nepřátelská posice byla silnější, než

jsme mysleli. Já a několik kamarádů zůstali jsme ležeti uprostřed obojího vojska, vydání střelbě z obou stran. Francouzi byli četnější a útočili na naše. Měli mezi sebou mnoho černochů senegalských, kteří za divokého, nelidského řevu útočili v první řadě. Mnoho těchto nepřátel hnalo se přese mne, mnoho jich však také padlo; neboť naši zahájili prudkou střelbu. Asi za deset minut ustal nepřátelský útok za velikých ztrát. S hrůzou prchali ti, kteří zůstali živi. Ač jsem tomu byl velice rád, že jsem nepřítel odražen, přece pojala mne bázeň, že mne vracející se nepřátelé seberou a že se takto octnu v zajetí. Proto přes mnohé bolesti, lehl jsem si na obličej a dělal jsem se mrtvým. Najednou ucítil jsem na zádech prudkou ránu a uslyšel bolestné záupnění — tělo nepřítelovo leželo na těle mém. Pracně jsem se obrátil, nabrav všecku sílu a spatřil jsem francouzského desátníka. Tento, zpozorovav, že ještě žiji, spustil se s mého těla na zem, lehl si vedle mne a držel si levou rukou na prsou, kdež jsem viděl řinoucí se krev. Právil mi: „Kamaráde, jsem střelen do prsou, mám hroznou žízeň. Jak bych ti byl povděčen za nějaký hlt! Měl jsem v polní láhvi ještě trochu černé kávy. Chopil jsem ji svojí nezraněnou pravou rukou a podal jsem ji nepříteli. Dychtivě vyprázdnil láhev a s vděčným pohledem mi ji vrátil, řka: „Tisíce díky, kamaráde. Nyní se mi ulehčilo. Bůh ti zaplať!

Odražení Francouzi utekli se do svých zákopů a nestarali se již o nás. Pohledl jsem na bojiště a viděl jsem ještě několik prechajících nepřátel, četné raněné a několik mrtvých. Mezi prechajícími byl též veliký, silný černoch senegalský, jenž mne spatřil. Hnal se na mne. Pojala mne hrůza. Zavřel jsem oči a poručil jsem duši Bohu. Vedle mne ležící francouzský desátník jistě zpozoroval úmysl černochův, zakřikl ho po francouzsku. Otevřel jsem oči a viděl jsem, jak černoch podstoupil, také několik francouzských slov vyrazil a přišerně se uaklíbl. Soudil jsem z toho, že divoch neposlechne desátníka. A nemýlil jsem

se. Jediným skokem ccll se u mne s bodákem v ruce, a již se mi zdálo, jako by mne probodl, když tu pojednou desátník znova vzkřikl: „Bídáku!“ a vypálil dvě rány z revolveru. Černoch padl mrtev. Byl jsem jako omámen. V první chvíli nemohl jsem pochopiti, kterak francouzský desátník, můj nepřítel, mohl svého vlastního spolubojovníka zastřeliti. Bůh všemohoucí poslal mi v nepříteli anděla strážného proti nepříteli

„Tento černý bídák, chtěl tebe, bezbranného, usmrtiti. Díky Bohu, že jsem měl ještě tolik síly, abych jej ještě véas zastřelil,“ pravil prostě desátník. Zaslzel jsem radostí a poděkoval jsem srdečně šlechtnému zachraniteli. Po novém, zdařilém útoku našich německých vojinů, byli jsme oba od našeho sanitního mužstva obvázáni a do polního lazaretu odneseni. (Ze dne 18. října 1915).

17. Duchovní správa u raněných a nemocných zajatců.

Jako v každém pevnostním lazaretě, jest i v Kolině nad Rýnem ve škole císařovny Augusty nejkrásnější místnost ponechána pro bohoslužbu. Každou neděli v 7 hodin ráno jest mše svatá a kázání pro německý zdravotní personal, v 9 hodin pak mše svatá a francouzské kázání pro všechny katolické cizozemce. Odpoledne jest tam též požehnaní a anglické kázání pro Angličany a Irčany. Mimo to slouží se i v úterý a ve čtvrtek mše svatá pro katolické zajatce. Také o nekatoliky jest postaráno.

Duchovní správa neobmezuje se jenom na konání služeb Božích, duchovní správce navštěvují zdravé i nemocné, přísluňují sv. svátostmi. Pro Francouze jsou zavedeny i náboženské konference a mnohý z nich již vrátil se upřímně k Bohu. Cvičí se písně ke službám Božím. Půjčují se dobré knihy. Za každého zemřelého katolíka cizozemce, slouží se v kapli zádušní mše svatá, dostane se mu krásných věnců a dojemného pohřbu.

Na Dušičky, po mái svatě, bylo dovoleno 60 Angličanům, Francouzům, Belgičanům, Rusům a Indům

navštívit na hřbitově hroby zemřelých kamarádů. (Zpráva ze dne 6. listopadu 1915).

18. Posvěcení na kněze a prvotiny francouzského zajatce.

Zvláštní slavnost konala se v neděli 20. prosince ve Františkánském klášteře „Maria Hilf“ na Lešském poli u Augsburgu, poblíž něhož se nalézá veliký tábor francouzských zajatců. Augsburský biskup Maximilian v. Lingg, posvětil na kněze válečného zajatce, jáhna Jana Regnieru. Královské táborové velitelství nečinilo nižádných překážek a příslušný francouzský biskup dal svolení.

Válečnému zajatci Janu Regnieru bylo líto, že nemohl v měsíci říjnu s kollegy doma přijmouti svěcení krěžské, až se pak přání jeho mimo nadání krásně splnilo, když se o tom dověděl augsburský biskup a projevil ochotu jej vysvětit. Při slavnosti té asistovalo také několik zajatých kněží a kleriků; kněží ti, dle předepsaného obřadu, také vzkládali ruce svoje na svěcenec. Bylo přítomno též mnoho jiných francouzských vojnů a veliký počet zbožných křesťanů z blízka i daleka. V pondělí na to, dne 21. prosince, sloužil novosvěcenec u františkánu první mši svatou, při níž jeden zajatý Francouz hrál na varhany a francouzští klerikové zpívali. Také této slavnosti bylo přítomno velice mnoho lidu. (Zpráva ze dne 20. prosince 1915).

19. Polák katolík.

Náš důstojník píše:

Musil jsem s pěti muži na hlídku. Tíse plížili jsme se lesem, kdyžté najednou jsem spatřil ruské vojny a důstojníky, kterák za svitu malé elektrické svítilny hleděli do mapy. Prve, než jsem mohl dáti rozkaz, vrhlo se na ně mých pět mužů. Za několik minut ležel nepřítel přemožen na zemi. Malá ona svítilna padla do trávy a osvětlovala hrozný obraz: oba ruští vojny byli mrtví. Když jsem se blížil k důstojníkovi, naskytla se mi podivaná, na niž nikdy nezapomenu. Ze tří ran na prsou řinula krev, barvila

jeho uniformu na červeno a rozlévala se kolem něho. S námahou vyřkl několik slov, jejichž smyslu jsem nerozuměl, avšak se ho dovtípil. Svou poslední sílu sbíraje, zašeptal: „Polák, katolík.“ Pokoušel se z kapsy vytáhnouti růženec a obrázek Panny Marie.

Při tomto divadle zmizela moje zlost a nenávisť proti nepříteli. Poslal jsem své vojny dále, klekl jsem si k mladému důstojníkovi, dal jsem mu na srozuměnou, že jsem také katolík, a že mu chci poslední okamžiky ulehčiti. Rozumně mi. Vděčně držel svůj růženec vzhůru. Modlil jsem se za něho. Polbil svatý kříž u růženec a podal mi jej. Také jsem jej polbil, což se mu líbilo. Musil jsem však za svým mužstvem; proto jsem mu dal růženec a obrázek Panny Marie do rukou a opustil jsem ho, hluboce dojat vděčným pohledem jeho hasnoucích očí. Když jsem se časně ráno vracel, byl mrtev. Hluboký klid zíral z jeho ušlechtilé tváře. (Zpráva z roku 1915).

20. Kněz v nepřátelském zákopu.

Kurát tyrolské domobrany M. Ortner píše dne 26. srpna 1915:

Včera se opět vyznamenali moji hrdinové. Třináct hodin byl jsem na bojišti. Naše děla a strojní pušky vykonaly strašné dílo. Italové se vrhli kolem půlnoci u značné přesile na nás, do předu posunutý oddíl . . . Jakmile několik mojih poraněných vojnů bylo odneseno, zašel jsem k nepříteli, je muž útěk byl zamezen naším dělostřelectvem. Sotva že mne ranění Italové spatřili, volali: „Padre, mio Padre — prete — Otče, můj Otče — kněží!“ Každý chtěl sv. svátosti. Leželi po zemi s roztrfštěnými údy, někteří se ke mně plazili; sluha vedl mne k umírajícímu setníkovi . . . Posloužil jsem jim. Někteří dokonali uprostřed svatého úkonu. „My jsme všichni katolíci!“, volali.

Tři hodiny byl jsem já, Rakušan, sám a sám mezi nepřáteli, kteří ovšem pokládali se již za zajatce, nemohouce na útěk již pomyslit; palba našeho dělostřelectva znemožnila jim ho. Skutečně také jsou zajati. Když byli

zdraví odvedeni, nezbyli kolem mne, leč mrtví a umírající, kteří hrozně trpěli, zvláště žízni. Františkánský fráter ležel tu bez nohy a s prsy prostřelenými, ale byl ještě při dobré paměti; sám mi odpovídal při posled-

ním pomazání, což mne až k slzám pohnulo, ač jsem již dosti otrnulý... Pozdě odpoledne vrátil jsem se do našeho ležení. Zajatci pozdravovali mne jako svého dobrého známého.

○○○○○○

A. M. Kadlčáková.

Ranní.

Bystřiny v tichém údolí
tichounce v dálku plují,
něžný zpěv ptactva šveholí
krásný den pozdravují.

Sluníčko vstává za horou,
země se k žití budí
a tiché duny duší jdou,
srdce se chvěje v hrudi.

Květiny hlavy uklání,
tichounce vítr věje,
klekání zvon kdes vyzvání
Marii „Zdravas“ pje.

Sepnu své ruce, upřu hled
tam v nebes jasné výše
a v tichém šeptu naposled
duše má sladce dýše.

Modlitbu k Matce milosti,
jež dítky svoje chrání,
a pak zpět domů v radosti
nesu si požehnání.

○○○○○○

P. F. M. Černý, T. F.

Ctitel božského Srdce Páně ve škole Panny Marie.

(Pokračování článků minulého ročníku.)

X.

Malička Magdalena de Pazzis cítila v sobě již v nejútlejším mládí velikou lásku ku svátostnému Spasiteli. Kdykoliv viděla, že jdou dospělejší ke stolu Páně, vždycky prosila, aby směla také přistoupiti. Plakala velice, když jí v tom zbraňovali a nemohla pochopiti, proč by nesměla také ona přijmouti Tělo Páně. Vymyslila si v dětinné své prostotě zvláštní prostředek, aby alespoň poněkud mohla býti účastná velikých milostí sv. přijímání. Kdykoliv šla její matička ku sv. přijímání, držela se jí Magdalena za sukni a tulila se k ní. Po celý den ten prosila častěji: „Mamičko, vezměte mne na klín, abych se mohla přitisknout k vašemu

srdci, kde je teď Ježíš Kristus, chci mu něco říci!“ Byla to veliká milost, kterou útlé dítě obdrželo, aby bylo již předem zjevno, že bude velikou světicí, jako se jí skutečně také stalo.

Něco podobného čteme v životopise sv. Leonidy. Byli-li jeho synáček Origenes u sv. přijímání, líbával ho na prsa a klaněl se svátostnému Spasiteli v jeho srdci přítomnému. Byla to u svatých veliká, živá víra v nej-světější Svátost oltářní a nesmírná touha býti spojenu s Ježíšem Kristem svátostným. Tato touha byla v církvi vždycky. Někdy jako pod popelem ukrytá, nedokonalostmi a chybami, snad i hříchy tlumena, vyžehla po každé v mohutný plamen, kdykoliv

byly překážky odstraněny. Tak stalo se v poslední době, kdy slavně papež Papež X. dekretem o častém a denním sv. přijímání otevřel svatostánek věřícím dokořán. Tisíce tisíců zbožných duší ho za ten skutek velebí a jenů děkuje.

Každý čítel českého Srdce Párě je přesvědčen, že má něco více vykřikati než obyčejný křesťan v ohledu náboženském, proto je zapřán v bratrstvu rejsvětějšího Srdce Párě, proto zachovává jistá pravidla a předpisy tohoto bratrstva. Nejhlavnějším však pravidlem pro něho jest, aby se co nejvíce přibližoval Srdeci Ježíšovu. Tcho však sám z vlastní síly nedosáhne, k tomu je zapotřebí nadpřirozené síly. Síla ta je v prameni všech milostí, v rejsvětější Svátosti oltářní. Sv. Tomáš o tom praví: „Jako je potřeba svátosti křtu, aby kdo mohl začít žít raději, tak je potřeba, aby věřící přijímal nejsvětější Svátost, aby tento život v skvěle zdokonalil. Jako ve věcch svých záležitostech se utíkáme k Panně Marii, tak i v této, pro ráš svitřní život tak důležité věci, půjdeme k ní. A dčie tak učíme. Vždyť jí vlastně děkujeme za sv. přijímání. Jako je totiž mše sv. pokračování krvavé oběti na kříži, tak je sv. přijímání jakýmsi pokračováním věčeri Syra Božího. Božství své má Ježíš Kristus od věčnosti od Otce rejského, duši jeho stvořila rejs. Trojice, tělo pak mu dala Panna Maria. Půjdme tedy, čítelé českého Srdce Párě, do řekly k Panně Marii a učme se od ní častějšímu sv. přijímání.

I. Poczrujme, jak se Panna Maria připravovala na sv. přijímání. Jisto je — v tom se shodují všichni dějepisci — že Panna Maria zůstala ještě nějaký čas na zemi, když byl její milkrý Syn vstoupil na rebesa. Jak dlouho zde byla, na tom rezálčí. Někteří tvrdí, že to bylo asi dvacet let, jiní udávají více a jen málo je těch, kteří praví, že jen několik rčků pobyla osiřelá v tomto slzavém údolí. Uzužeme zajisté rozumě, když tvrdíme, že jedinou radostí Panny Marie v tomto vyhranství na zemi

bylo častější sv. přijímání. Ustanovili Ježíš Kristus tuto svátost a přáli si sobě, aby věřící jedli z tcho chleba a pili z této krve, pak zajisté jedla a pila z této rebeské manry Panna Maria. Dále byli-li věřící shrčmazděni v medlitbě a lámání chleba, což rání nic jiného než sv. přijímání, pak byla mezi nimi také Panna Maria. Syrský text dekrece překládá co místo ze Skutků apoštolských (2, 42): „Lámali po domch pro měřený chléb.“ Tedy skutečné sv. přijímání — a to se dělo dčie, jak výslovně Skutkové apoštolské předčyklají.

Derní sv. přijímání potvrzuje u prvňích křesťanů sv. Dionysius Arcopagita (De hierarch. eccl. c. 13): „V první církvi brali všichni, kteří byli přítomni přeměňování, také předl na sv. přijímání.“ Papež Anaklet ustarcvil: „Po sv. přijímání (křže) mají všichni přijímati, kteří se rehtěli zdržeti od svatě oběti, rebot tak to nařídili apoštolé a tak se to zachovává v církvi římské.“ (Apost. Gratian. de cons. dis. 2. cap.) Co však apoštolé nařídili, to jistě zachovávali jejich věřící, mezi nimiž byla ra předním místě Panna Maria; můžeme tedy s velikou pravděpodobností tvrditi, že Matička Boží chdávala často, ne-li dčie, ku sv. přijímání.

A nyní si ji představme, jakou touhu v skvěle vzbuzovala po českém Spasiteli svatostřem! Vždyť ho milovala více než všichni ardělé a svatí. U ní se vyprlilo, co zpívala v rádherrém svém chvalczpěvu: „Velebí duže má Hospodira... lačné napřil dčbrými věcmi.“ Sv. Augustin píše: „Všemchnoucí Bůh rechl více dáti, rejvš mudrý revěděl o ničem vzrečrejšim a nejbchatešim Hospodinu, rechl již více, co by nám dáti nřl, když sám dal v rejsvětější Svátosti Ježíše Krista.“ Příklad ten rebský mchla přijímati Panna Maria. Sv. Kateřině Sienské se kdy-si zdálo, že resmí jiti přístho dčie k sv. přijímání. Když se ráno probudila, byl polštář, na němž ležela, celý slzami přemčený; tak velikou měla lítost a strach z onoho smu.

Sv. Kateřina Janovská chodila z Janovy do míli vzdáleného města k sv. přijímání, protože se v Janově, která byla v církevní klatbě, nesmělo podávatí Tělo Páně. To jsou obrázky, jakou touhu měli svatí po sv. přijímání. Jakou velikou touhu tedy měla královna všech svatých po tom nebeském pokrmu, který v sobě má všecku líbeznost! Tím větší, čím bližší byla svátostnému Spasiteli, jsou jeho Matičkou a nejsvětější a nejčistší duší na zemi.

Jak se máme připravovati na sv. přijímání, zvláště chodíme-li častěji ku stolu Páně? Jak to vidíme u Panny Marie. Rozumí se samo sebou, že musíme býti ve stavu posvěcující milosti Boží, nesmíme míti tedy na sobě vědomého smrtelného hříchu. To je podmínkou, nemá-li býti tato svátost pramenem zatracení pro přijímajícího. Především pak je třeba, abychom oživilí víru v sobě v toto tajemství, že je totiž v hostii, kterou nám kněz podává, skutečný Ježíš Kristus přítomen, který sedí na pravici Boha Otce, který v tomto okamžení oblažuje nesčíslné množství svatých. Víra tato má býti pevnější, než by byla, kdybychom mohli Ježíše Krista na vlastní oči viděti a se ho rukama svýma dotýkati. Takovou víru měl sv. Ludvík, král francouzský, který, byv volán do domácí kaple, aby se podíval, že je v hostii viděti božského Spasitele, rešel, nýbrž klidně odvětil: „Ať tam jde, kdo pochybuje o přítomnosti Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti. Já však věřím v toto tajemství tak pevně, jako bych Krista Pána na vlastní oči v hostii viděl.“

Víru tu měla Panna Maria v míře nejhojnější. Máme ji v sobě vzbuzovati, kdykoliv přijdeme s nejsvětější Svátostí do styku. Tedy při mši sv., když je pozdvihování. Podívejme se uctivě a nábožně na sv. hostii, když se pozdvihuje a pak se jí pokorně pokloňme; dále při návštěvě kostela, kde se uchovává nejsvětější Svátost, zvláště, když je vystavena k veřejnému uctívání, neb když se jí uděluje

požehnání, neb když se nese k nemocnému. Každá neuctivost v tom ohledu zeslabuje naši víru a nedivme se, že je k nám Spasitel chladným ve sv. přijímání, když jsme se před tím chovali v jeho přítomnosti svátostně neuctivě, byli roztržití, neb dokonce šeptali a se smáli.

Povázíme-li, že máme přijmouti toho, který je odleskem Otce nebeského, v jehož lůně dlí od věčnosti, jenž jest jemu rovný, který řídí celý svět a posvěcuje duše spravedlivých, který je cílem veškerého tvorstva a tak velikým pánem, že ho ani nebesa, ani země obsáhnouti nemohou, který se přece tak velice ponižil, že vzal na sebe lidskou přirozenost, který v lásce své šel ještě dále a pokořil se tak hluboko, že se skryl pod způsobou chleba a tak velice se snižuje, že přichází do našeho nehodného a ubohého srdce — uvážíme-li, pravím, to vše — musíme se před ním hluboce pokořiti. Pokora je tedy druhý úkon, kterého je k dobrému sv. přijímání potřebí. Proto poručí církev svatá knězi, aby volal třikráte před sv. přijímáním: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rei slovem, a uzdravena bude duše má! Čím hlubší a opravdovější je tato pokora, tím více milostí obdříme ve sv. přijímání, neboť pokornému dává Bůh svou milost.

Sv. Jarolím, jak čteme v jeho životopise, sebral poslední své síly, klesl na zemi na kolena, maje býti zapopátrán a přijal Tělo Páně.

Konečně máme vzbuditi v sobě vroucí touhu po sv. přijímání, jak jsme ji pozorovali u Panny Marie.

II. Okamžiky po sv. přijímání, kdy jsme s božským Spasitelem spojení, jsou pro nás nejdůležitější. Jsou to nejdražší chvíle, které obohacují celý náš vnitřní život, použijeme-li jich dobře. Sv. Tomáš Akvinský poznamenává, že je tato svátost duchovní hostinou, která nás živí a občerstvuje, „ale, praví dále, „dobrovolné roztržitosti a všední hříchy zamezují snadno tuto duchovní radost.“ Totéž praví sv. Cyprián a dokládá: „Kdokoliv jsa dobře připraven

tuto svatost přijímá, jest účasten požitků, které převyšují všechny radosti a požitky pozemské. Již roztržitosti a všední hříchy spáchané před sv. přijímáním mohou zameziti jeho užitek, čím více tedy hříchy a chyby, kterých se dopouští takofka u přítomnosti svátostné božského Spasitele!

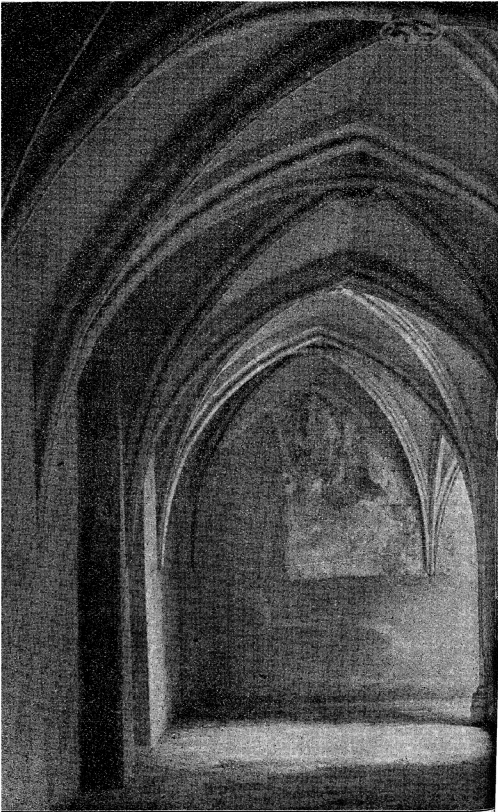
Vzpomeneme-li si na sv. Aloisia, který celé hodiny vzdával díky po sv. přijímání, na sv. Kláru, která právě v okamžicích po sv. přijímání obdržela veliké milosti a posilu proti zlým pokušením, na sv. Vincence z Pauly, jenž právě ve slastných okamžicích po mši sv. dostával vnukrutí od Pána Ježíše, k oněm nesčetným skutkům lásky, o nichž se v životě jeho dočítáme, na sv. Alfonse Liguori, který nejen po mši sv., ale i při návštěvách nejsv. Svátosti hojře býval osvícen, budeme přesvědčení, že i nám okamžiky po sv. přijímání mohou přinésti hojného užítku, budeme-li jich jen náležitě používat.

Ježíš Kristus praví: „Dokud jsem na světě, jsem světlem světa (Jan 9, 5). Člověk je malý svět a Ježíš Kristus je ve sv. přijímání v něm. Osvěcuje ho tedy. Křesťan vidí své povinnosti v jasřejším světle, poznává svou hříšnost a slabost, poznává nebezpečí, která mu hrozí, vidí jasněji, jak se má cvičiti ve ctnostech, světlo to mu radí v pochybnostech. Přijímáme tedy veliká dobrodiní ve sv. přijímání. Proto máme Kristu Pánu vroucně děkovati. Dobré díkůvzdání je přípravou pro požehnané příští sv. přijímání. Jak si tedy máme počínati při díkůvzdání?

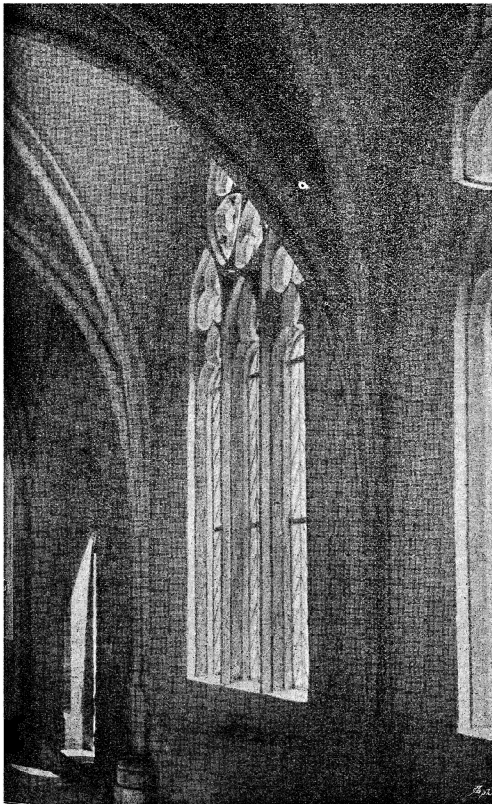
Předě se pokoujme: Vizme Pána s živou vírou v sobě, jak je v našem maličkém lidském srdci. Vzbuzujme živou víru v něho, jakožto mocného krále, jenž přišel s celým komonstvem andělů k nám a chce nám uděliti hojných milostí. Volejme k němu v nejhlubší pokoře se sv. Petrem: „Pane, odejdi ode mne — z této vetché lodičky mého nedokonalého srdce, neboť jsem hříšníkem! Nebo se divme se sv. Alžbětu

plni svaté bázně: „Odkud mi ta milost, že můj Pán a Bůh ke mně přichází? Nebo volejme prorokem: „Co je člověk! — co jsem já — že na něj vzpomínáš, anebo syn člověka, že na něj pamatuješ! — Nebo vzpomínajce své křehkosti a ubohosti svých, rceme: „Jenom o něco málo jsi mne postavil pod anděly — ale nyní jsi sestoupil s nesčíslnými anděly ke mně, abys ve mně bydlel.“ Ó, Pane, jak podivné je jméno tvé na celé zemi, neboť jsi pozemské srdce mé proměnil v ráj, chtěje v něm bydlet!

Sv. Alfons Rodriguez, bratr laik z Tovaryšstva Ježíšova, jenž po sv. přijímání s velikou sebraností mysli křečel a někdy dlouho byl u vytržení, byl kdysi tázán, co se po sv. přijímání modlívá. Odpověděl: „Modlím se chvalozpěv: „Bože, chválime Tebe!“ Je to skutečně výborná píseň, která se dobře hodí pro díkůvzdání po sv. přijímání. Modlíme-li se jí s velikou sebraností a živou vírou, děkovali jsme dobře po sv. přijímání. Někteří konají díkůvzdání podle litanií ke Všem svatým a zastavují se u jednotlivých oddělení: andělů, volajce: Chvalte tě, Pane, všichni andělé za tvou nezměrnou dobrotu, že jsi ke mně zavítal, všichni archandělé ať ti prozpěvují, že jsi mi prokázal milosrdenství atd. Jiní opět předvádějí božskému Spasiteli všechny své mohutnosti a smysly a údy; tedy: rozum, vůli, paměť, obrazovnost, ruce, nohy, ústa, jazyk, oči, uši atd., ukazující mu své chyby, kterých se těmi mohutnostmi, smysly a údy dopouštějí a prosíce, aby se jich dotkl a je uzdravil. Při tom všem jest si pamatovati, že není třeba, abychom všechny tyto úkony pokory, obdivu atd. za sebou vykonali, ale když nás některá myšlenka dojme, máme se při ní tak dlouho zdržeti, dokud svého srdce nenasytíme. Můžeme tedy stupňovati pokoru, kterou v nás vyvolala slova: „Pane, odejdi ode mne, neboť jsem hříšník, a několikrát etato slova po sobě opakovati. Když jsme ukončili úkony víry, pokory a klanění

Olomouc: Křizovník

chodba u dómu.

a lásky, hledme dobře zakončiti. Protože Ježíš Kristus se nám daroval, darujeme mu jako ctitelé božského Srdce své srdce. Pomodleme se za ty, za něž se máme modliti a snažme se dopoledne velmi sebrané prožiti. Málo mluvmé s lidmi, aby Ježíš Kristus tím více mohl mluvit k nám. Někdy jsme však na myslí ocháblí, suchopární a tu je dobře míti připraveny nějaké modlitby, zvláště takové, které se svatí modlívali po sv. přijímání, jako sv. Augustin, Ambrož, Alfons Liguori, Gertruda atd. Těch použijme a modleme se velice pozorně a nebude to bez užítku pro naši duši.

III. Konečně uvažme ještě, jak často máme přistupovati ku stolu Páně. Jak jsme již naznačili, chodívala Panna Maria často ke sv. přijímání, můžeme směle říci, že se tak dělo denně. Máme tedy také my choditi často ke sv. přijímání, zvláště dnes, kdy je denní sv. přijímání církví sv. nejen dovoleno, ale i hojně a vřele doporučováno. Dovolují-li nám to práce a poměry naše, choďme denně k této nebeské hostině. Proč vlastně bydlí božský Spasitel v našich svato-stánčích ustavičně, nač se obětuje denně na našich oltářích, proč je skryt právě pod způsobami chleba? Pro nic jiného, než aby naznačil, že máme denně přijímati Tělo Páně, jako jíme denně chléb, který se nám denním užíváním nezmrzí.

Když sv. František Saleský studoval v Paříži, chodíval každého týdne ke sv. přijímání. Byv otázan, proč tak často přijímá, odpověděl: „Z téhož důvodu, proč častěji mluvím se svými učiteli, od nichž se mnohého důležitého mohu dověděti. Ježíš Kristus je učitelem svatosti. Navštěvuji ho proto tak často, aby mne této vznešené vědě naučil. Málo by mi totiž prospělo, kdybych byl učeným, ale nestal se svatým.“

Zrovna týž důvod máme i my, ctitelé božského Srdce Páně, abychom často přijímali. Máme býti ctiteli božského Srdce. Jak ho máme ctíti, když ho neznáme? Jak ho však máme doznati, když se k němu často ne-

blížíme? Máme tedy často cnoditi ke stolu Páně. Tvrdí-li někdo, že chodíva často i každý měsíc ke sv. přijímání, tomu lze odpověděti, že měsíční sv. přijímání již není častým přijímáním, jak tomu rozumí ve svém dekretu sv. Otec Pius X. Častým sv. přijímáním by dnes bylo přijímání každých čtrnácte dní, nebo každý týden. Je se věru divit těm, kteří se mají za řeholní, ano duchovní osoby, nechodí však ze zásady častěji ke stolu Páně. Choďme pěstovati život nad-přirozený, choďme žíti duchovně a jak to máme činiti, když nemáme pramene toho života v sobě. Jak ho však budeme míti v sobě, když ho nechceme často přijímati?

Některý horlivý čtenář „Školy Božského Srdce Páně“ by rád chodil často ke sv. přijímání, ale má mnohé obtíže. Nuže, odpovězme na některé: „Nejsem hoden, abych přistoupil denně ku stolu Páně!“ — Milý ctiteli božského Srdce Páně, nikdo není hoden, aby přistoupil k této velebné svátosti. Veliký ctitel nejsv. Svátosti oltářní, bl. Vianey, farář arský, však praví: „Častého sv. přijímání je nám velice zapotřebí, abychom mohli spasiti duše své.“ — „Nejsem dosti zbožným!“ — Právě častým sv. přijímáním se jim staneš. — „Bojím se, že nejsem dosti připraven!“ Dekretem sv. Otce Pia X. se nic jiného nevyžaduje, než abys byl v milosti Boží, bez těžkého hříchu a měl dobrý, zbožný úmysl, t. j. abys z lásky k Pánu Bohu a ku spáse svojí nesmrtné duše častěji přijímal! — „Nemám však času!“ Bůh ti dal čas, abys se nejprve posvěcoval, potom přijde ostatní. Kdo chce, ten si lehce čas najde. Ovšem, že se musí trochu přemáhati, ale má za to hojně pozehnání při denních pracích. — „Každého dne však choditi ke sv. přijímání je mnoho!“ Sv. Otec a Ježíš Kristus ti praví, že to není mnoho, kdo z vás má tedy pravdu? — „Musel bych často se zpovídati!“ Máš-li to neštěstí, že bys klesal do smrtelných hříchů, pak ovšem, ale jinak re. —

„Mám však příliš mnoho chyb!“ Právě proto se máš častým sv. přijímáním od nich očistiti. — „Co si o mně jiní pomyslí?“ Jsi snad otrokem lidské bázně? Konej spravedlivě své věci a o ostatní se nestarej, ať si mluví, co chtějí, oni tě nebudou po smrti souditi.

Vidím, že bych musel ještě dlouho poslouchati a nebylo by konce oněm výmluvám. Proč? Protože zde není

opravdové, upřímné vůle, schází veliké přesvědčení věřícího, hluboce citícího křesťana.

Ne tak, ctitelé božského Srdce Páně! Nikoliv, chodíme za příkladem Panny Marie často ke sv. přijímání, snažíme se, abychom pochopili touhu božského Srdce po nás, jen tak budeme opravdovými jeho ctiteli; na nichž se vyplní jeho zaslíbení.

(Přítě dále.)

o o o o o

A. M. Kadlčková.

Matičce.

V té naší zahrádce
všecko jak v pohádce,
kvetou tu lilie,
zvonky i vřes;
duše má ve snění
tichounce tady sní
poslouchá zpěváčků
milostný ples.

V té naší zahrádce
pod hruškou na lávce
tichounce sedávám,
zřím slunce jas,
natrhám macešek,
viji z nich věneček
a v posledy natrhám
sedmikrás zas.

Viji je v kytičku
pro svoji matičku
a v sladkém dumání
tichounce sním;
duše má v dálavu
tisíce pozdravů
posílá miláčkům
naposled svým.

o o o o o

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Aniganem podává Jan Tagliaferro. (Část další.)

P. Belanger dovedl tak výborně obcovati s vojáky, že tito ubozí, tisíce-rým nebezpečím ohrožení mladí lidé se mu úplně oddávali, vrhajíce se mu do náruče, jako dítko do náruče matky.

O jmeninách přál mu jako každý rok jeden voják, vyslovuje mu jejich lásku a vděčnost: „Hleďte, jak hrdí vojáci spěšně opouštějí kasárny, aby se kolem vás skupili! Odkud tato horlivost? Proč mají radostí zářící tváře? Váchni, kteří vás znají i vaše vojáky, nebudou se tak tázati. Sladká

povinnost nás dnes spojuje, povinnost vděčnosti. Zapomeňme dnes na námahy a strasti života vojenského. Radujeme se, že vás šťastného učiníme a vám vděčnost projevíme za všecko, co vám dlužíme! Díky, otče náš, za nesmírnou oddanost, se kterou jste nám obětoval svůj čas, své zotavení, svůj klid, i své zdraví! Díky za neúnavnou horlivost, která se nedala zadržeti různým obtěžováním, tisícerými obtížemi, které jsme vám snad připravili! Díky za všecko dob-

rotu, šetrnost, se kterou jste nás nezištně oblažoval. Díky za rady, které jste nám dával ve chvílích trudných, které tak hojně jsou v životě našem! Díky, dobrý otče, opět díky! Ale co jest náš dík porovnán s tolikými dobrodiními. Prosíme nebeské důstojníky, svatého Jiřího, vašeho patrona, a svatého Mořice, aby vám zaplatili náš dluh.“ A mladý zástupce svých kamarádů podepsal: „Vaši oddaní vojáci.“

Když byli propuštěni ze služby, zůstala památka na zbožného kněze nehybnoucí v srdcích jejich. Uvádíme jenom některé z děkovných listů, které P. Belanger až ku smrti dostával.

Několik dní po výstupu z vojska psal mu horník: „Vy jste mi prokázal největší službu mravní, kterou člověk bližnímu může prokázati. Vy jste mne uvedl ze špatné cesty na dobrou cestu. Kdybyste věděl, jak často vám za to žehnám, jak nevýslovnou vděčnost k vám cítím. Lituji, že nemohu býti u vás, abych vám ústně vyslovil, co pro vás cítím. Vy si vzpomenete na ubohého, sklíčeného, svedeného seržanta. Bylo třeba duše, jako jest vaše, aby mohla zachránit nešťastníka před záhubou. Ach, cd té doby, co jste mne naučil znáti moje povinnosti, klesl jsem nejednou, ale pokaždé jsem povstal, díky neochvějné víře, kterou jste vstúpil do mé duše, kterou i své ženě i svým dítkám ve všech sil se snažíme vstúpiti. Přistoupil jsem nyní ke konferenci svatého Vincence z Pauly, a jsem šťasten, že vám, svému dobrodinci, mohu říci, že dobré símě, které jste zasel, vzešlo. Posílám vám pozdrav křesťanské rodiny, která jest vašim dílem. Kéz vás chrání Pán Bůh a Panna Maria, kterou jste mne učil milovati. Kéz chrání Francii a armádu, o jejíž blaho tolik pečujete.“

Jiný píše: „Milý otče! Tento název dáva vám posud srdce ubohého vojína, kterého jste tak laskavě přijal. Vy, pravý otec všech vojnův, jste slovy povzbuzujícími a svým příkladem mne udělal lepším člověkem.“

Třetí píše: „Jak si váž m toho, co jste pro mne učinil! Vám děkuji, že jsem víru zachoval. Bez vás by se

zlým kamarádům bylo podařilo, ji otřásti aneb mi ji vyrvatí. Kdybyste věděl, v jak dobré památce pro vás chovám město Arras! Přes všechny útrapy, které jsem vytrpěl v osmi letech, přece jsem někdy litoval, že jsem musil opustit pluk. A dobro, které jste mi učinil, prokázal jste ještě stům, kteří na to vděčně vzpomínají.“

Jiný opět píše: „Často vzpomínám s bolestí na krásné hodiny, které jsme spolu žili. Jak povzbuzující bylo vše: přijímání vojáků v neděli ráno, večerní pobožnosti, průvody a klanění, i společný růžec před obrazem Matky dobré rady na konci dne. Kdo by nás byl tehdy slyšel, jak se modlíme a zpíváme: „Chceme Bcha v armádě!“ a zároveň by četl v srdcích našich, byl by se přesvědčil, že u nás jsou všichni vlastenci, a že náš kněz byl nejlepším a největším Francuzem.“

Ke konci uvedeme ještě několik slov z listu důstojníka, jcz si stěžuje P. Belangerovi, že mu již nepíše: „Myslím, že byste byl ra mne zapomněl, mi ani nepřipadá. Myslím, že před Pánem Bchem pamatujete na mladého ženijřího důstojníka z Arrasu, jemuž jste tolik dobré prokázal. Víte, že jest nyní otcem dvou děvčátek. Modlete se vždycky za něho.“

P. Belangerovi dostalo se cd Bcha zvláštní milosti, že vštěpoval lásku k modlitbě všem, s nimiž obcoval. Často přicházeli vojáci, kteří si vzali dovolenou a žádali rce procháti v kapli a modliti se růžec, by usmířili pcharu způsčercu nebo králově a vyprosilí nesradě obrácení. Jednou doprovčil P. Belanger své vybrané skupině důležitou záležitost, křest vojáků. Po schůzi pravil jeden z nich: „Volebrý Pare, to stojí za to ce'ou nce se modliti, abychm byli vyslyšeni.“ A skutečně modlili se společně růžec až do rána. Na druhý den však prosil ubchý, revěící voják o křest a přivedl později část své rodiny zpět k Bchu.

P. Belanger vypravoval o jednom ze svých vojákův, že za obrácení ka-

maráda po šest měsíců se modlil četné růžence a několik nocí ztrávil před nejsvětější Svátostí. Jednou chtěl nevěřící sebevraždu spáchat. Již přiložil hlaveň revolveru k uchu, když Panna Maria k němu přivedla přítele, jenž se za něho tolik modlil. Právě měl tolik času zbraň obrátit a nešťastníka zachránit před věčnou záhubou.

Přešťasten, že jeho vojáci tak byli oddáni modlitbě, zařídil zbožný kněz pro ně čestnou stráž před nejsvětější Svátostí, jak ji konali seminaristé. Od té chvíle, co opustili kasárnu až do návratu, měl vždy býti jeden před nejsvětější Svátostí. Každý napsal dle libosti svoje jméno na tabuli visící na dveřích kaple a volil si hodinu, která se mu hodila. Hodiny byly vždy všechny obsazeny.

Bylo to na začátku těchto nových zařízení, když jeden z vojinů kapličku provisorní za schody našel plnou plaminkův zvláštních, jež i na stěnách zanechaly stopy, jichž původ zůstal tajemný a nevysvětlitelný. Vojáci si to vykládali za důkaz zuriivosti zlého ducha, jenž tolikými modlitbami byl trápen. V této domněnce potvrzovala je okolnost, že plaménky se bez příčiny viditelně zadržely na obraze Matky dobré rady a že právě v ten den P. Belanger v kapli zavedl arcibratrstvo Panny Marie vítězné pro svou posádku.

Zbožný kněz sám nikdy nemluvil o tomto zvláštním úkazu, jenž v celém domě nadělal veliký rozruch. Jednak jest výklad členů spolku novým důkazem vroucných modliteb, které stále a jistě k veliké škodě pekla odtud se vznášely k nebesům.

V únoru 1890 dal P. Belanger své vybrané skupině, legii svatého Mořice, dokonalou organizaci. Pokud služba dovolovala, scházeli se každý večer o 7. hodině, aby umluvili vše, co by prospělo spáse kamarádův. Členové měli býti nejhorlivějšími při klanění večerním. Zavázali se každý den tři Zdrávasy se modlíti a vzývati Pannu Marii, matku armády, svatého Josefa a svatého Mořice. Panně Marii

zasvětili malou legii a její zbožnou činnost.

Koncem roku 1891 dal této skupině jméno důvěrná Jednota. „A proč tato jednota velkomyslných srdcí?“ zvolal při schůzi dne 11. prosince. „Protože Pán ve svatostánku, pro něhož byla utvořena, zasluhuje, abychom mu bez výhrady věnovali svou lásku, své služby.“ A připomíná, že tato úvaha tři členy vybrané skupiny loni pohnula, by vystoupivše z vojska věnovali se službě Nejvyššího. Jako druhou příčinu udává: smíření za urážky Pána Boha v kasárni. Život hříchu a prostopášnosti usmíří členové čistým, bohumilým životem. Podají náhradu za rouhání chválou modlitby růžencové častými modlitbami střelnými, za lhostejnost a nenávisť svými denními návštěvami u božského vězně ve svatostánku, častým přijímáním, obětováním všech svých skutků a apoštolátem. Těchto několik řádků obsahuje účel a prostředky důvěrné Jednoty. Byla nejdůležitější oporou dobrého kněze. Jí posvěcoval duše vyvolené, jí pronikal celé dílo svým duchem, jí snažil se působiti na celou posádku.

Při duchovních cvičeních v kartouzi v Montreuil roku 1895, jež byly významny pro jeho život, svěřil znamenitému vůdci duchovnímu svou péči o ztrátu tolika ubohých vojákův a radil se o prostředcích, by působil na masy. Kněz mu dal radu, aby svoji skupinu vybranou vzdělával, a na ně kladl velké požadavky, ubezpečuje ho, že toto působení na malý počet vyvolených duší více ovoce přinese pro masy, než rozsáhlá osobní činnost.

To bylo osvěcení pro P. Belangera. Užíval ovšem již dávno této metody, ale nepřikládal jí významu, jakého v těchto duchovních cvičeních nabyla v jeho očích. Od té doby věnoval se s větší horlivostí vzdělání své clity, nezanedbávaje ani v nejmenším ostatních. Výsledky, které zjistil ve spolku i mimo něj, dokázaly mu, že nastoupil pravou cestu. Co posud bylo prostým, instinktem a věrou vnuknutým pokusem, tápáním po pravdě a správním, nabylo nyní určité podoby.

Ostatně nebyl to jediný důležitý pokyn, který si odnesl z těchto cvičení. Jeho úcta k Panně Marii stala se tam ještě osvícenější, ryzejší, nějak rozvážnější, a ve své důvěře v prostředky nadpřirozené pro spásu duší cítil se znova posílen a upevněn.

Pak obrátil rádece, jehož mu Pro-zřetelnost seslala jeho pozornost na nutnou sociální činnost u četných,

dobře smýšlejících mladých lidí, s nimiž se stýkal každý den. Tázal se ho: „Pochopil jste s dostatek dosah a význam Vašeho díla? V osobě těchto mladých vojákův evargelisuujete budoucí otce rodin, kteří ra své okolí brzy velký vliv mítí budou. Máte nejenom dobré křesťany pro pluk z nich udělat, máte je též připravit na úkol jejich v rodině a společnosti.“

o o o o o

Různé zprávy.

Olomouc. Křížová chodba u dómu v Olomouci jest ve slohu gotickém a bylo započato s její stavbou roku 1254.

Světová válka ve světle pravdy. Tato časová a důležitá brožura s hlediska českých poměrů psaná právě vyšla. Každý Čech by ji měl důkladně pročísti. Cena 16 h, poštou 20 h, 5 exemplářů 80 h, 10 exempl. 1 K 50 h, 25. exempl. 3 K, 50 exempl. 5 K poštou vyplacene. Rozšiřujte ji hromadně mezi lidem. Objednávky přijímá: „Česká sekce diecésního komitétu v Č. Budějovicích.“

Slavným dřevorytům Dürcerovým lze postavit po bok 3 celostránkové kresby J. Köhlera (Sv. Lukáš), které otiskuje právě v 1. čísle V. roč. revue „Arch“ v Prostějově. (Ročně 7 K.) Objednejte si tuto revui, bohatý její obsah toho plně zasluhuje. Obsah: Arcibiskup Spalding. Napsal J. Heneka. Přel. Drah. Hnízdil. - Frederí Mistral. Básně. Přel. S. Bouška. - J. Š. Baar: In memoriam. - Jan Karník: Zvonům domova. - Paul Claudel: Svätý Bartoloměj. Přeložil F. Odvalil. - Válečné pomníky. Píše K. D. Lutinová. - Sv. Václav. - Václav Poledna. - Bismarck. - Náboženský vývoj francouzských spisovatelů po r. 1870. Píše Josef Hanák. - Okna: Řeč z okna Archy. - Vilém Wundt. - Manesovy dřevoryty. - Inclusive — exclusive. - Z literatury a umění. - Sv. Lukáš od mistra J. Köhlera. - Výbor Družiny. - Pěstujme styky s jihoslovanskými

katolíky. - Z literatury františkánské. - Přehled moderní české poesie katolické. Skiza chronologická od Viléma Bitnara. - Pomník válečný od K. Nováka a K. Z. Wellnera.

Výpomocní duchovní v armádě francouzské. Norský literát Fröis Fröisland sděluje: V armádě francouzské je pouze 300 pevně ustanovených polních duchovních. Každý plukovník má však právo jmenovati pro své prapory „výpomocného kazatele“, a tohoto povolání bylo velmi hojně použito. Tito výpomocní kněží, kteří na rozdíl od definitivních polních kněží nosí vojenskou uniformu a nemají vůči ostatním vojínům na frontě žádných výhod, vykonávají náboženské úkony, kterých si prapor přeje. Kdežto jmenování polní kněží jsou přiřadění k personálu zdravotnímu, sdílí výpomocný kněz způsob života s prostým vojínem v zákopecích za útoku a v palbě děl a pušek. A vzhledem na tento intimní společný život za poměrů nejrůznějších v zimě a vedru, v nejrůznějších obtížích všeho druhu, kde je smrt stále na očích, nemůže býti ani jinak, nežli že se vyvinul zvlášť důvěrný poměr mezi tímto vojákem-kazatelem a jeho kamarády. A to tím více, že kněží ti nejsou nikterak nějakými zachmuřenci, nýbrž naopak svěží, veselí, mladí muži, vždy klidní a v dobré náladě a s radostí ochotní první se přihlásiti k podnikům zvlášť nebezpečným. Jsouce stateční,

veselí a spolehliví, dobyli si brzo úcty a lásky celé setniry, ano dokonce i těch nejprotiklerikálrjších svobodných myslitelů, a všichni vědí, že le pretre soldat nosí v malé schránce pod svou bluzou sv. hostii a že ji podá každému, kdo před útokem touží po tom, aby si s krížem promluvil beze svědků.

Farní kostel ve Vel. Újezdě. V době rynejší, kdy válkou byl zničen velký počet a to nádherných chrámů, nebude od místa, poznamenáme-li, že ve Vel. Újezdě na Moravě opět válka — vlastně štastrný návrat z válečného tažení byl příčinou zřízení tamního kostela a fary. Slib ten učinil ra počátku 18. věku tehdejší majitel panství Karel hrabě Podstatský-Liechtenstein, jenž bojoval jako kyrysnický rytmistr za Karla VI. proti Turkům. Když se vrátil domů zdrav, slib svůj také učinil skutkem, dav se do stavby roku 1730 Až do té doby neměli ve Velkém Újezdě kostela mimo nepatrnou kapli, i byli přiřařeni do Oseka. Až do nedávna visel anebo snad dcsud visí v kostele prapor z onoho válečného tažení, na němž stkví se písmena C VI. (Karel VI.) a nápis „neutra timet (ničeho se nebojí). Mimo kostel stojí nádherrá hrobka hrabat Podstatských-Liechtensteinů, zbudovaná v pěkné gotice.

Plukovní rozkaz o divisijním farářii jesuitovi. Velitel 19. bavorského pluku záložního vydal denní rozkaz, v němž neobyčejně vřele vyslovuje se o zásluhách divisijního faráře, kněze řádu Jesuitů, P. Ruperta Mayera. V rozkaze tom praví velitel: Dne 6. ledna 1917 o 8. hod. ráno odebral se pan farář Mayer, jenž byl dne 30. prosince 1916 v poledne šrapnelovým výstřelem do nohy těžce raněn, ze S. . . , aby napřed v lazaretě a pak ve své domovině hledal uzdravení. Prosil mne, abych všem pánům důstojníkům i mužstvu pluku vyřídil jeho nejsrdčejší pozdravy na rozloučenou. Já sám pak jsem proniknut nehlubší vděčností za všechno to nesčetné, co tento vzácný muž resovnatelným plněním povinností a statečností, neúnavnou obětavostí a láskou k bližnímu prokázal ode dne 1. ledna 1915 příslušníkům pluku. V dějinách pluku

bude pan divisní duchovní P. Rupert Mayer vezdy míti zvlášť skvělý, slavný list. Žádný důstojník, žádný muž, jenž má srdce na pravém místě, zapomene na tohoto dobrodírce, který také v trpkých dnech utrperil se ukázal stejným hrdinou, jako byl vždy. Doufáme všichni, Bůh dej, ve šťastné shledání ve vlasti. Jand, pcdplukovník a velitel pluku.

Venkované chudým v městě. Linecký biskup Dr. Gföllner vydal v prosinci 1915 provolání k venkovskému obyvatelstvu, aby věnovalo potraviny pro chudé obyvatelstvo v Linci. Vyzvání to mělo dobrý úspěch. Venkované darovali asi 95.000 vajec a 124 tisíc kg jiných potravin v cerě 105.000 korun a mimo to 8349 K na hotovosti. Ze sbírky té bylo pcděleno přes 2400 rodin, celkem asi 9000 osob. Pro malé dívky dostaly matky po balíčku mouky a krupice.

Chlapeček podával Tělo Páně. Dvacet kilometrů od italských hranic byla v jižních Tyrolích vesnice Torcegno (Torčeňo) s počtem duší 1400. Byla! Již není! Jeť rozstřilena. Farskou zahradou právě táhl se střelecký zákop. Vesnice pohorská s obyvatelstvem zachovalým, přístupujícím často ke sv. přijímání: ba krěžii, farář i kaplan, musili rychle cpustiti faru v ncci. Nebylo česu věřícím pcdati v ciborii zbylé svatě hostie, jichž počet byl ještě značný. Oba krěžii pryč, osadníci osířeli hotoví se též cpustiti svou drahou domovinu, nad kterouž lítice válečná začíná již všechnu hrůzu svou projevovati. Nejsvětější Tělo Páně zanechati mají v kostele? Jako by se vracela doba prvích křesťanů! Vyhlédnut nejhodnější chlapeček, sedmiletý Almero Facenda (Fačenda), a oblečen v bílé šatečky. V neděli shromazdují se věřící, kteří musí býti ve stavu milosti Boží, v kostele, a za vzlykotu říkají konfiteor. Malický Facenda přistupuje k oltáři, otevře svato-stánek, otevře ciborium, ručičkou sahá do ciboria, jde ku mřížce a podává Tělo Páně. Podává znova již přijavším až rozdá všechny svatě hostie, jde s prázdným ciborium k oltáři, vytírá ho. Za krátko věřící cpouští své

chaty, jež pod střelbou se hroutí, a jako uprchlíci zaváženi jsou dále, po nejvíce do Čech. Kaplan z Torcegno, k němuž Almerio Faccenda právě začal chodit do školy, vlp. Don Quido Francelli, žije nyní ve Slatiňanech u Chrudimě v sirotčinci sv. Františka,

kdež vyučuje na italské škole, koná služby Boží pro své krajany-uprchlíky a obstarává duchovní správu italských uprchlíků i dále ubytovaných. Almero Faccenda obdržel od sv. Otce v upomínku dárek pro sebe a všechno své příbuzenstvo.

O hlavním úmyslu tohoto měsíce.

Stav manželský jest svazek svatý, stav ctihodný, protože je od Boha samého ustanovený a jím samým posvěcený již v prarodičích našich. Ještě více svatost tohoto stavu potvrzena je tím, že Kristus Pán povýšil manželství na svátost a sám posvětil rodinný život, živ jsa v Nazaretě se svou přesvatou Matkou Marií pod ochranou pěstouna svého sv. Josefa. Povinností tedy svatou je, aby křesťanští manželé stavu svého sobě vážili, zbožně spolu živi byli, jeden druhého slovem i dobrým příkladem posvěcovali, bázní Boží proniknuti počestně a manželsky mravně živi byli. Kde bázeň Boží a zbožnost mizí, tam zahnízdí se hřích a s ním i všeliké nepořádky a neštěstí. Manželé jsou též základem rodiny, jsou rodiči dětí a tím i základem toho kterého národa. To majíce na paměti maj, býti Bohu vděční za dítky jim svěřené a nemají se báti, že je Bůh opustí i kdyby manželství bylo požehnáno více dítkami. Jsou manželé chudobní, mají více dětí a přece je užíví, protože Bůh zase jim vštěpuje lásku k dětem, o něž se pak tím více starají a oba otec i matka s pomocí Boží se přičiňují o živobytí celé rodiny. Mají pevnou důvěru v Boha. Proto každé snižování manželství a ztenčování rodin jest hříchem velikým proti ustanovení Božímu. Porušení manželstva, tohoto základního celku, je těžké porušení národního života a života lidského vůbec. Proto ať jest rodina svatá, takže ji nutno chrániti vši silou před každým porušením.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Tě je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a z božnost a vážení si požehnání dětí v rodinách a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michæli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Posvěcování rodin.

Úmysl v dubnu: Křesťanská láska ve válce.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V březnu modleme se za zbožnost a vážení si požeňání dítek v rodinách.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1	Č	Sv. Rudesinda , bisk. (909). — Živá víra v nejsv. Svát. olt. — Úcta sv. Josefa. Velepast. naši. Povol. ke stavu duch. Dobrá přípr. ku vyšším svčcím.
2	P	Bl. Anežky České , řeh. (1282). — I. pátek v měs. a pobož. k bož. Srdeci P. Odfík. se světa. Ženské klašt. † rodiče a přízeň. Živí a † dobrod. Mládež.
3	S	Bl. Bedřicha , op. ř. prem. (1165). — Řád prem. Řád klar. Křest. panny. Vlastenectví v duchu křesť. Pobož. I. soboty k bl. P. Marii. Duše v očistci.
4	N	Neděle II. v postě. Sv. Kazimíra , kral. (1438). — Náš cis. dům. Láska k panictví. Ochrana našich mlad. voj. Sjedn. slov. nár. v církvi katol.
5	P	Sv. Perpetua a Felicity , m. (203). — Vytrvalost v dobrém. Uplat. křesť. zás. v rodinách. Bázeň B ve škole. 4 rodiny. Obn. kř. ducha v rodinách.
6	Ú	Sv. Koledy , p. (1437). — Mariánské druž. Matky ditkami požeňané. Věrnost v povol. † cirk. hodnostář. Otcové v poli a jich rodiny. Děj se vůle Boží.
7	St	Sv. Torráše Aqu. uč. cirk. (1274). — Bohosl. a jejich předst. Řád kazat. Pomoc v nesnážích. Odvr. pokušení. Vdovy a sir. Svčcění. Zdar podniku.
8	Č	Sv. Jana z Boha , zakl. ř. (1550). — Řád milosrd. Ranění a nem. vojínové. Smíření rozved. manželů. Zachování postu. Přemáhání pokušení. † bratři.
9	P	Sv. Františky Řím. od. (1440). — Křest. duch v rod. Nábož. vych. dětí. Křesť. matky. Apošt. sv. Cyrilla a Methoda. Za dary Ducha sv. Naši zaj.
10	S	Sv. 40 vojínů , muč. v Sebaste. (320). — Za pevnou viru. Pobož. k umuč. P. Brzký a šťastný mír. Vojínové a jejich duchov. správa. Křesť. opatrnost.
11	N	Neděle III. v postě. Sv. Vincence muč. (630). — Časté sv. přij. v křesť. rod. Upřímn. v řeči a jednání. Dar zdraví. Šťastný návrat z voj. Naši padlí voj.
12	P	Sv. Řehoře Vel. pap. a uč. cirk. (604). — Sv. O. Bened. XV. a jeho sn. o mir. Spol. kněží i nek. pro cirk. a sv. Otce. Zarez. zám. nepř. sv. cirk. † rodiče.
13	Ú	Sv. Nicephora , bisk. (828). — Naši velepast. Vespol. láska četných souroz. Aby všel. nesvár byl vyhuben. Svědom. péče rodičů v křesť. vych. dítek.
14	St	Sv. Mathildy cis. (968). — Náš cis. dům. Návrat rozkol. do sv. církve. Panenská stydlivost a opatrnost. Šlechtný dobrodinec. Šťastná hod. smrti.
15	Č	Sv. Klementa Marie , vyzn. (1820). — Horliv. a obět. kněží. Shromáždění kněží nejsv. Vykup. Matka a její pozůstali. Obnovení lidových missií.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, veliké úmysly a myšlenky, veliké city a žádosti, veliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zbožnost a vážení si požeňání dítek v rodinách a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastíží ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, tiši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, udiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolácké: Posvěcení rodinného života.

Úmysl v dubnu: Křesťanská láska ve válce.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16	P	Sv. Longina , muč. (80). — Pobož. k 5 ranám Krista P. Uct. část. pravého kříže Spasitelova. Odvr. hladu, moru a války. Ochrana našich vojinů.
17	S	Bl. Jana Sark. muč. (1620). — Rozšíř. úcty tohoto světce. Povol. ke stavu duch. Horliví zpovědníci. † sestry. Obnova dobrých předsevzetí. † kněží.
18	N	<i>Neděle IV. v postě (družebná.)</i> Sv. Gabriela , archand. — Smír mezi válč. nár. Odevzd. do zprět. Boží. Dar pokory a skromnosti. Missie v Africe.
19	P	Sv. Josefa , pěst. P. — Úcta a důvěra ke sv. Josefu. Křest. jinoši a mužové. Nábož. spolky pod ochr. sv. Josefa. Křest. dělnictvo. Apoštolát modlitby.
20	Ú	Sv. Cyrilla Jerus. bisk. a uč. cirk. (381). — Věrné konání povin. Opustěné a zanedb. rodiny. příprava ku svěcení. Bratři se sestrou. Čítel B. S. P.
21	St	Sv. Benedikta , patriarchy řehol. (543). — Řád benediktinský. Obnova ducha kněžského. Duchovní cvičení. † spolubratři. Nevinnost mládeže.
22	Č	Bl. Mikuláše Flue , poust. (1487). — Úmysly apoštolátu dříve doporučené. Usmířování Boha za urážky. Poslušnost a cudnosť. Zdar kázání.
23	P	Sv. Viktorina , muč. (484). — Pomoc B. v nynějších potřebách. Trpělivost. Odevzdanost do vůle Boží. Poctivá služba B. Uzdravení nemocného.
24	S	Sv. Simeona , mučedníka (1472). — Dary Duchu svatého. Svěcení. Domácnost. Klidné spolupůsobení. Vytrvalost. Dar zdraví. Duše v očištění.
25	N	<i>Neděle V. postní (smrtěná).</i> — Následování ctností Panny Marie. Oškřivost nad hříchy. Jistá rodina. Manžel v zajetí. Smíření válčících národů.
26	P	Zvěstování P. Marie. Pobožnost dle blahosl. Grignona. Horlivé modlení Anděl Páně. Mariánské družiny. Bázeň Boží ve škole. Tři ubohé rodiny.
27	Ú	Sv. Ruperta , bisk. v 8 stol. — Následování sv. rodiny. Pomoc proti nevázanosti mládeže. Rozkvět církve sv. po válce. Zbožné vychování mládeže.
28	St	Sv. Jana Kapistrana (1260). — Lékaři a ošetřující v nemocnicích voj. Řeholní ošetřovatelky. Vojenští duchovní správcové. Horliví kazatelé.
29	Č	Sv. Mechtildy p. (1307). — Katol. missie na východě. Zbožné vychování mládeže. Otec a manžel v zajetí. Vyproš. brzkého miru. Trpělivost v souž.
30	P	Sedmi bolestí P. Marie. — Pobožnost k bol. P. Marii. Aby všeliký nesvár byl vyhuben. Bratrstvo bol. P. Marie. Poctivá služba Boží. Posl. a cudnosť.
31	S	Sv. Quida , opata (1076). — Duch kajcnosti. Žíví a † čl. bratrstva B. S. P. a apoštolátu modlitby. Všechny dosud nevyšlyšené prosby a úmysly dobré.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ať se menší částky jeho nevyjímají (io), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 8. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **zbožnost a važení si poctěnní dítek v rodinách** a za všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastížíš ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! **zaochraň** církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíš, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se ta denně, odpustky plnočné. Pius IX. 28. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzorec a patrono čitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Helel apoštolské: Posvěcení rodinného života.

Úmysl v dubnu: Křesťanská láska ve válce.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Duben 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé ohvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kdež bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

Kříž v poli.

Když procházkou jdu do lesa
a zřím kříž státi v poli,
vždy duše moje cestu tam
si k němu jíti volí.

Když zanleď se oko mé
na dřevo kříže šedé,
tu zdá se mi, že ze světa
jen On nás k nebi vede.

A proto kde mne nevíta
ta Krista hlava milá,
hned z pole bych se domů zas
co nejdřív navrátila.

A ve své duši ptám se hned
„Kde láska tvá se skryla,
že nevidím Tě, Pane můj,
bych zde Tě pozdravila.“

A proto drahý jest mi kříž,
když uzřím stát jej v poli —
On obraz žití člověka,
v němž často mnoho bolí!

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kadlčáková:

Večerní modlitba.

Po kraji již zvony hrají,
sladké „Zdravas“ šepotají,
v hnízdech ptáci znavení,
v libém spánku sladce sní.

Z bílých polí, z luhů, háje
prosba letí v hvězdné kraje:
„Žehnej, Bože, žehnej nám,
ochraňuj nás v noci sám.

Ochraňuj nás všeho zlého
ze stann tam nebeského,
utiš v srdci bolný vzdech,
procitnout nám ráno nech.

Žehnej Bože, nám, svým dětem,
zahrad svých nás učíš květem,
požehnání své nám dej,
od zlého nás ostříhej.

Ostříhej nás svojí mocí
bychom klidně spali v noci,
ráno opět probud' nás,
tak vždy večer lká náš hlas!

○ ○ ○ ○ ○

K dětem v Srdci Páně.

P. Jos. Rybák t. J. na Velehradě.

Milá slova přítele dítek: „Nechte maličkých ke mně přijít“ jsou výronem jeho dobrého, dítky milujícího srdce. Není tudíž více než oprávněno, aby i dítky byly seznámeny a pobožnosti k srdci Spasitelovu, s pobožností tak krásnou a pro naše časy tolik potřebnou a užitečnou? V následujícím podáváme způsob, jakým by se to mohlo státi. Poznamenáváme též, jak theorii či poučení lze ihned spojit s praktickým úkonem pobožnosti, k poučení se hodícím. Pro rozum dětský a pro povahu dětskou lépe se hodí, střídá-li se část poučení se vhodným úkonem než následují-li teprve po celkovém poučení úkony pobožnosti. Takovým způsobem lze pro dítky uspořádati adorační hodinku na počest srdce Ježíšova, již mohou i dospělí s užitekem býti přítomni.

*

1. Milé děti! Ke dveřím přišla žebračka se sirotkem v náruči a zazvonila. Dveře se otevřely a do nich vstoupila zámožná paní. Žebračka ji oslovila: „Prosím pro Boha, je-li možno trochu polévky, mé dítě je hladovo a sama jsem dnes také ještě ničeho nepojedla.“ — „Jděte pracovat, vydělávejte si, a nebudete mítí hlad,“ odvětila paní a dveře prudce zavřela. Ale služebná její to zaslechla. Sotva paní odešla, otevřela dveře a k plačící žebračce pravila hlasem stlumeným: „Naše milostpaní nemá srdce,“ a podala jí čtyři haléře. Děti, co tím chtěla služebná říci, „Nemá srdce?“ Vždyť přece každý člověk má srdce. Chtěla říci, že je nemilosrdnou, že nemá dobré srdce. Tak se k vám, milé děti, vaše maminka nechová, ba naopak sotva vidí, že máte hlad, ještě než ji poprosíte, stará se, co by vám podala k snědku, i kdyby si to od vlastních úst měla utrhnouti. Ta má srdce dobré; takového hned tak ani v celém světě nenajdete.

Ale znám přece jedno srdce, které vás, m. d., nekonečně víc miluje než srdce vaší dobré matky, ano, které vám dalo matku tak milující. Víte, které myslím? Pojďte se mnou v duchu na místo osamělé, tam, kde k odpočinku si zašel Spasitel náš, Ježíš Kristus. Jest unaven, nebo před tím dlouho vyučoval lid. Je sám se svými učedníky. V tom kdosi přichází: matky se svými dětmi, menší nesou v náruči

a větší vedou za ruku. Dověděly se, že Pán Ježíš je na blízku, a ve své mateřské lásce si umínily, že děti vezmou a přivedou k P. Ježíši, aby skládal na ně svaté ruce své a udělil jim požehnání. Ale sv. apoštolé nechtějí jich připustiti, majíce s P. Ježíšem pro únavu jeho útrpnost; myslili to tedy dobře. P. Ježíš však zpozorovav to, hned dí k učedníkům: „Nechte maličkých ke mně přijít a nebraňte jim; takových jest království nebeské!“ Děti, není-liž pravda, P. Ježíš musil mítí dítky velice rád, musil mítí srdce pro dítky. Neřekl: „Nechte matek ke mně přijít“, nýbrž „maličkých,“ děti; proto právem ho nazýváme přítelem dítek. S jakou radostí asi přistupovaly k němu dítky, které slyšely slova ta a jim rozuměly, a s jakou úctou přijímaly od něho požehnání! Já vím, že si v duchu přejete: „Kdybych i já byl býval tehdy živ a mohl býti mezi šťastnými dětmi a přistoupiti k P. Ježíši a dostati od něho požehnání.“

Než nermutte se, to dobré srdce P. Ježíše, přítele dítek, ani na vás nezapomnělo, i vám chce žehnat. P. Ježíš není od vás daleko, zde jest na tomto ozářeném oltáři živý a skutečný, jenže skrytý pod rouškou chleba, jako duše vaše skryta jest v těle vašem. Tam je také to dobré srdce jeho. Proto poklekněte před ním a pokloňte se jemu! On i vám dá své požehnání.

Pozn. Následuje případná modlitba a píseň. Vhodný text pro modlitbu poskytnou brožurky „Hodné dítě rádo navštěvuje P. Ježíše, přítele dítek“, díl I. a II., strana 4 h v Růžencové výrobě v Praze I., a pro píseň „Hodinky k B. Srdci Páně“ od P. Fr. Žáka T. J. (Kotrba v Praze II.). Po písni děti vstanou a pokračuje se v promluvě.

*

2. V jisté rodině měli matku, která ve dne v noci jen na děti své myslila, a aby jim snazší život umožnila, téměř nad síly pracovala. Děti viděly, jak matka od rána do pozdní noci se namáhá, jak jí pot s čela kane, jak pro samé starosti vrásky

se jí dělají, vlasy šedivější a prsty námažou nehybnými se stávají a tuhnou. Když byly všechny dobře zopatrěny, matka zasměla a děti zle zůstaly, a já slyšel z jejich úst: „Nemůžeme si vzpomenout na matku svou, aniž bychom si vzpomněli na její zlaté srdce, na její převelikou lásku; jak je nám teď toho líto, že jsme ji někdy urazili nebo zarmoutili.“ A jedno z nich šlo na hrob a tam svou matku odprošovalo.

Milé děti! Vy už jste přece slyšely často o Kristu Pánu, jak sestoupil pro nás s nebe, aby nás vykoupil, panství ďábla zmařil a aby nám otevřel přístup k Bohu do blaženosti věčné. Víte také, jak se krví potil, trním korunován byl, jak nesl těžký kříž, jak zraněn byl na všech údech svých, probit na rukou i na nohou, jak zboden byl bok jeho a otevřeno srdce jeho, takže poslední kapka krve z něho vyprýštila, a to všecko pro nás, pro hříchy a nepravosti naše. Řekněte mi, můžete si na Krista Pána vzpomenouti, aniž byste si nevzpomenuly na lásku jeho srdce? A můžete si vzpomenouti na převelikou lásku jeho, aniž by vám bylo líto, že jste ho také někdy, ne-li často, urazily a rozhněvaly svým chováním doma, svou neposlušností a umíněností ve škole a zvláště svou neúctou v kostele při mši sv. a jindy, když jste před ním stály anebo i do srdce svého jej přijímaly? Je-li vám toho upřímně líto, odproste ho teď za to a slibte pokání.

⁶¹ Pozn. Děti opět pokleknou, odprosí srdce nejsvětější, s libí polepšení a zapějí asi 2 sloky případné písně. Načež vstanou a dále naslouchají.

*

3. K dobrému srdci máme lásku: tak i vy jistě milujete svého hodného tatínka a svou dobrou maminku. Ale čím to ukážete? Tím, že jich vždy a ve všem na slovo uposlechnete, že se pilně učíte budete atd.; ale ještě i jinak. Máte-li snad sestru nebo bratra, který zlobí maminku, jí neposlouchá, zrovna to, co jí bolí, na vzdory dělá, na př. když maminka mu zapoví jíst plody jedovaté, jako jest bobule ruličky — jedovaté třesně — nebo ovoce

nezralé, a, aby toho nedělal, nakoupí mu dobrých třešní, aby mu udělala radost a aby si na zdravém pochutnal, a on to přece dělá, přece zapovězené a jedovaté ovoce jí, a vy vidíte, jak to maminku trápí, takže i pláče, co uděláte, když maminku upřímně milujete? Půjďte k ní a řeknete: „Maminko, neplač! Já ti to nahradím, já za to budu tím poslušnější ve všem, tím způsobnější v chování, tím pilnější a zbožnější.“ A myslíte, že to maminku nepotěší?

A nyní považte, milé děti, když Kristus Pán má nás tolik rád, že zde v této velebné Svátosti s námi přebývá, za nás prosí, nás těší, za nás se obětuje, ve sv. přijímání nám tolik vzácných radostí a ušlechtilých požitků poskytuje a hotov je poskytnouti nám ještě větších, až toho budeme schopni po smrti v dokonalé blaženosti, a když za to všecko jen žádá, aby lidé mu byli vděční, aby ho neuráželi, aby se zhoubných radovánek a požitků vystříhali; a na druhé straně vidíte, jak mu nejen dospělí, ale i děti malé jako vy za to nevděkem splácejí, když na př. jdou kolem kostela a stydí se smeknouti, k němu do kostela nepříjdou, zde, když se za ně obětuje, neuctivě k němu se chovají, když při pozdvíhování nepokleknou, když buď ho vůbec nepřijímají nebo jen nehodně, zkrátka, když zrovna to, co nechce, aby dělaly, páší a tím ho trápí a tak mu bolest působí, takže si na to již sám stěžoval, zjeviv před 250 lety své srdce svaté duši s tak doje mnými znaky, jak na tomto obraze vidíte, a řka při tom: „Viz to srdce, které lidstvo tak milovalo, že sebe samo neušetrilo, ale sebe zničilo a vyčerpalo, a přece jakého nevědku za to zakouší právě ve svátosti lásky,“ pravím, milé děti když to vidíte, co uděláte? Myslím, že se Pánu Ježíši nabídnete a řeknete: Pane Ježíši, za to já choi tobě nahraditi úctu a lásku, kterou ti tak mnozí odpírají, a proto, abych ti radost způsobil, choi býti dvakrát tak zbožným, poslušným, pilným, horlivým a ctnostným, v kostele uctivým, hodnějším než jsem dosud byl; ano, já

ochci jen tobě úplně s těm duši náležeti, a jako i celý tento chrám jen službě a oslavě tvé je zasvěcen, tak i já chci se tobě celý odevzdati a zasvětití.*) Tobě tedy odevzdávám oči své a proto nedovolím jim hleděti na něco nedovoleného, co by mne odloučilo od lásky k tobě. Tobě zasvěcují uši své a proto nepřipustím, aby něco zlého a pohoršlivého poslouchaly. Tobě zasvěcují jazyk svůj a proto nic nepěkného nesmí mluvití. Tobě zasvěcují zvláště srdce své a proto jen tebe budu milovati a všechno ostatní jen pro tebe a podle tebe. A toto moje zasvěcení budiž trvalé a neodvolatelné:

Pozn. Připojena budiž píseň!

*

4. Na konec, milé děti, pěkný příklad, na kterém poznáte, jak máte to dobré, ba nejlepší srdce P. Ježíše uctívat a milovat. Dříve než budu vám jej vypravovati, optám se vás, co byste odpověděly, kdyby se vás někdo tázal, co to je — to srdce, které uctíváte? Povím vám to. Na to se odpoví: „Znáte, páne, co to je srdce mateřské?“ Když vám řekne, že nezná, tak mu řeknete, že ho litujete, a když odpoví, že zná, pak řeknete: „Pak byste mohl také znáti, co je srdce Krista Pána.“

Tedy ten příklad. V jisté rodině (před 20 lety) měli dcerušku 13letou jménem Elišku, ale jinak jí neříkali než Ella. Ella trpěla nemocí, kostižerem: hníla jí totiž za živa na noze kost už 3 leta, takže musila stále ležeti na lůžku na znak. Ale přece byla tak čiperná a dobrá, že rodiče až na tu nemoc měli z ní jenom radost. Děvčátko dáno bylo do zvláštního léčebného ústavu čili sanatoria. Ačkoli se bolesti neměnily, děvče nenáříkalo, ale bylo stále veselé, jakoby mu nic nescházelo. Ano samo ještě mělo soucit s utrpením každého jiného a za nejmenší službu srdečně děkovalo. Proto Ellu každý miloval; kdo o ní jen slyšel, dychtivě se ptal, jak se jí daří; a kdo ji navštívil, ne-

odcházel od jejího lůžka bez povzbuzení.

Poněvadž se stále mysli, že se uzdraví, odkládalo se s prvním sv. přijímáním. Ale když se ukázalo, že není naděje, připravoval jí kněz ústavu na tuto velikou milost. Eliška byla všechna šťastna, když si jen na kýžený den vzpomněla; a když nadešel, byli všichni dojati její vroucí zbožností.

Než nemoc se nelepšila. Poslední prostředek, který lékaři zkusili, aby útlý život zachránili, byl, že jí nohu uřízli. Ale nic naplat: zákeřná nemoc se zastaviti nedala, a proto vel. pán Ellu zaopatřil. Ella nechtěla zatím o smrti ani slyšet, poněvadž, jak pravila, ještě málo dobrého vykonala, a ačkoli tak nevinnou byla, měla strach před očistcem.

Než nad očekávání se nemoc protáhla, a Ella mohla se dobře na smrt připraviti. Velebný pán seznámil ji s pobožností božského srdce Páně a vypravoval jí, jak se spojuje jeho srdce s naším ve sv. přijímání a kolik nevděku za to zakouší od lidí nevděčných a dítě nehodných, takže P. Ježíš sám si stěžoval do toho nevděku. Od té doby byla Ella velkou ctitelkou srdce Pána Ježíše.

Přišel den sv. andělů strážných, a dítě se opět spojilo s božským srdcem ve sv. přijímání. Všichni byli k slzám dojati, když před sv. úkonem prosilo Boha za odpuštění, že se pro bolest nemohlo modlit bez roztržitosti. Byl to pro ni iž poslední den před smrtí.

Ella to tušila. Proto když druhý den přistoupila k lůžku jejímu matka, přijala ji s radostným zvoláním: „Bohu chvála, maminko, že tě ještě vidím. Dnes smím zemřítí; ach, jak se na to těším!“ Matka se dala do pláče, vidouc, jaké dítě má ztratiti. Ale Ella jí prosila, aby se proto příliš netrápila. Potcm děkovala svým rodičům ještě jednou za všechno a žádala za odpuštění, jestliže jim mrzutost způsobila.

O polednách pravila Ella kolem stojícím: „Teď už nebudeme mluvití,“ jakoby chtěla mluvití jen s Bohem. A vskutku: za hrobového mlčení hla-

*) Děti pokleknou a po zásvětné mořlitbě zapějí píseň. Po té vyslechnou část poslední.

sitě zvolala: „Srdce Ježíšovo, já jsem tvou!“ Když pak se ještě s knězem pomodlila za všechny své drahé, za rodiče, bratry a za ty, kdo jí dobré prokázali, doporučila se vroucně Spasiteli slovy: „Milý Spasiteli, už přicházím“ — a vydechla svou nevinnou duši. Blažený úsměv ovanul tvář Elinu, a kdo ji v rakvi viděli, pocítili pro její andělský zjev spíše radost než zármutek.

Tak umírá, milé děti, kdo v žití svém vše uctíval božské srdce Je-

žíšovo. Uctívejte toto srdce vše a věrně i vy, a i vy šťastně odejdete z tohoto světa. Dříve však, než odejdete dnes z kostela, doporučte též své drahé rodiče, bratry, sestry, přátele, učitele a dobrodince srdci Spasitelovu, aby jim hojně odplatilo vše, co dobrého vám prokázali, a je řídilo, aby i nadále vás dobře vychovával. Amen.

Pozn. Po modlitbě na právě řečený úmysl mohou následovati litanie k Srdci Páně, píseň a svátostné požehnání.

o o o o o

A. M. Kadlčáková:

Naše žití.

Jako vánek po lučině
letí naše žití,
dříve než-li nadějem se,
srdce smrt již cítí.

Letí jako divá bouře
život lidský — letí,
dříve než-li nadějem se,
duše poodletí.

Ještě dnes tu veselí jsme,
jako ptáče v letu,
zítra ve hrob skácíme se,
vše dáme světu.

Jako vánek po lučině
letí naše žití,
dříve než-li nadějem se,
hromičkou nám svítí! —

o o o o o

Obrázky z katolických misí.

Podává *Maximilian Weinberger.*

(Dokončení.)

Malý malomocný z Gotemby.

Avšak otec od rána do večera pracující měl málo pokdy. Obědy malého poustevníka byly velice nepravdivelné a ubožák trpěl často hladem. Přes to zachovával příkaz otcův a zůstal v bambusovém křoví.

Nastalo deštivé počasí. Otec, je muž dítě přece jenom na srdci leželo, přinesl mu teplejší oděv, aby byl chráněn před zimou. Jak se však polekal, když našel malého malomocného na zemi skrčeného v bídném stavu, s velkými oteklými na těle a na nohou. Domníval se z počátku, že chlapec je mrtev. Chlapec žil sice ještě, byl však od komárů a jiného hmyzu ve vlhkém křoví zcela sežrán a všecek rozpíchán.

Všecek zoufalý vrátil se otec domů. Jeho žena pozorovala, že mu něco

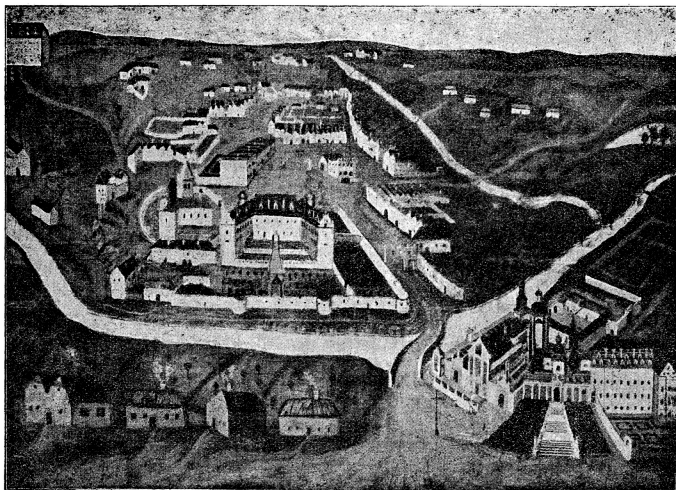
leží na srdci, a chtěla věděti příčinu. Po delším vymlouvání přiznal se konečně ubohý muž ke všemu. Proti jeho očekávání byla žena útrpností hnuta a projevila ochotu, malomocného chlapce přijati do domu. To se také stalo a dobrá žena pečovala o dítě jako o své. Přes to však nebyli potom bez starosti. Kdyby se byl otcův chlebodáře o věci dověděl, byl by ho jistě z práce propustil a co potom? Proto po dlouhém přemýšlení ustanovili se na tom, poslati chlapce zase do Kusatsu na léčení. Chlapec šel, vrátil se však brzy nevyhojen.

Mezitím co chlapec v Kusatsu se léčil, odešel otec z Tokia a vrátil se do svého domova. Nešťastný hoch ho v Tokiu již více nezastal, ale nepozbyl proto odvahy. Aniž znal cestu, vyšel z Tokia a po dlouhém bloudění

dorazil přece do rodiště otcova, našel však pouze svého bratra, jenž tam bydlel u příbuzných. Otec a nevlastní matka žili v osadě nedaleko Gotemby, 30 hodin od Tokia vzdálené. Starší bratr věděl sice jméno osady, ale neznal jména nového pána a službodárce otcova. Přes to vydali se oba na cestu a došli šťastně zmíněné osady. Tam

bude pečlivě skrývati. Pán ho upokojil, aby jenom u něho ve službě zůstal a pilně pracoval.

Přes to nebyl otec bez starosti, obávaje se, že jeho spoludělníci nebudou tak shovívaví jako jeho pán. Proto, aniž komu co řekl, ukryl malomocného podruhé, tentokrát v blízkém lese cedrovém. Malá rohožka

Jaroměřice: pohled ze 17. století.

ptali se kohosi kolemjdoucího, kde by jejich otec bydlel. Tázaný potřásal hlavou; mezitím co s ním mluvili, šel tudy muž jiný, zastavil se a naslouchal jejich hovoru. Byl to náhodou službodárce otcův. Žasna dověděl se, že jeho dělník má malomocného syna. Nicméně zvítězila v srdci jeho útrpnost nad ošklivostí. Vzal tedy oba hochy a zavedl je k otcí. Když otec viděl, že je tajemství jeho prozrazeno, vypravoval svému pánu celou událost od začátku až do konce a prosil za milost a shovívavost, řka, že nemocného

byla chlapcovým lůžkem. Potravu nosil mu otec. Ale již druhý den na to dověděl se chlebobárce, co se stalo. Pln soustrasti s nešťastným chlapcem sdělil s otcem, že je na blízku místo, kde takoví nezhojitelně nemocní zadarmo bývají přijati a ošetřováni. Byla to nemocnice katolické missie u Gotemby. Hodný muž šel tam osobně a prosil představeného ústavu, P. Bertranda, aby chlapce přijal. Tak se missionář dověděl o celém dlouhém utrpení hochově. Ještě tentýž večer, když se setmělo, byl chlapec z cedro-

vého lesa vzat a do Gotemby odveden. Šťastný otec nemohl ani slov naléztí, aby svou vděčnost vyjádřil.

Tak našel konečně mladý trpitel po tolika drsných utrpeních a trampotách bezpečný útulek. Rychle vžil se do svého způsobu života v ústavu a je nyní přese všechnu svou chorobu šťasten a spokojen. Svátý křest a poznání pravé víry štěstí jeho dovrší.

Jest to jedna ze sta podobných událostí, jak je anděl lásky do dějin tak mnohých z těchto ústavů v dalších zemích pohanských zapisuje.

Missijní sestry Marie v Bivasaki.

V Bivasaki v Japonsku je ústav malomocných, který spravují Missijní sestry Marie. To jest jejich jméno. Jejich představená, sestra Marie Komba píše:

„Naše milé sestry ve Vídni poslaly nám 500 korun, jež pro nejchudší missii našeho řádu byly určeny. Volba padla na naši missii v Japonsku a uvidíte, že nemohlo býti volby vhodnější.

Před deset let žijeme zde ve velké chudobě nemajíce jiných příjmů, než které Bůh prostřednictvím šlechetných dobrodinců nám posílá. Že na nás nezapomíná, dokazuje právě pomoc v nouzi, které se nám od našich spolusester ve Vídni dostalo. To první, co jsem učinila, když peníze došly, bylo, že jsem se vrhla na kolena a Bohu vroucně poděkovala. Potom jsem pospíšila do naší nemocnice a zvolala na sestru ošetřovatelku: „Nakupte rýže na dva měsíce, Bůh nám poslal peníze!“

Následují slova díků, kterým porozumíme, budeme-li toto čísti.

„Jest tomu nyní deset let, co mne naše velebná matka se čtyřmi družkami postala do Japonska.„Naleznete tam — pravila — domek, jehož zdi jsou z prken, mezistěny z lepenky, okna z papíru. To bude váš klášter. Missionář, který o vás žádá, je velmi chud a nemůže pro vás učiniti ničeho. Ale jděte zmužile; Prozřetelnost vám pomůže.“

Na tato slova naší matere opustily jsme svou francouzskou vlast a přišly jsme k našim malomocným.

Bydli v bídných chatrčích. Od té doby byla pro ně postavena dosti prostranná nemocnice. Ovšem je všechno velmi jednoduché. „Při této stavbě,“ napsal jistý rakouský kněz, jenž nás navštívil, „na výzdobu nebylo vydáno ani haléře.“ A skutečně, je to nízká stavba dřevěná; nicméně dostatečí a může vzhledem k našemu „klášteru“ nazvána býti pohodlnou. Naše obydlí stojí jenom několik metrů od nemocnice. Je to podnes onen papírový domek, v létě parní lázeň, v zimě ledový palác. Změny na něm nestaly se žádné, mimo ony, jež způsobily čas a povětrí. K starým trhlínám přidružilo se několik nových, podpůrné trámy jsou červotočem více poškozeny a po několikrátem slaběm zemětřesení povážlivě nakloněny. Kdy bude nahrazeno novostavbou? To je i pro nás zatím tajemství.

Náš domek stojí na malém pahorku, uprostřed bývalého močálu, nyní v rýžové pole proměněného. Dvakráte do roka a to v čas velkých dešťů je ze všech stran obklíčen vodou a podobá se ostrovu. V tomto období mají sestry i nemocní z „velké vody“ radost nemalou, ale trpí za to zimnici močálovou, která jim pomáhá, zásluhy pro život věčný rozmnožovati a čas pozemského vyhnanství ukračovati.

S chudobou našeho obydlí stojí v nejkrásnějším souladu náš způsob života. Máme kuchyň zpola evropskou, zpola japonskou a hledíme co nejvíce se uskrovniti, abychom mohli počet nemocných do ústavu přijmouti. Tak odvykly jsme nejprve cukru a kávé. Kávu nahrazujeme odvarem ze žaludů, které naši milí siroťci na horách sbírají. Kromě toho zmizel z jídelního lístku salát beztoho jen obyčejným olejem připravovaný, a tak po pořádku i jiné ještě nepotřebné věci.

Od poslední rusko-japonské války ceny potravin se zdvojnásobily, almužny ubylo, počet nešťastníků za to vzrostl. Musily jsme tedy přemýšlet, zda bychom nemohly ještě nějakou malou obět přinést, abychom nějaké úspory docílily. Podařilo se to. V naší

zahradě rostou některé druhy evropské zeleniny, které jsme pěstovali pro naši potřebu. Nyní zeleninu prodáváme a za stržené peníze kupujeme to nejpotřebnější pro nemocnici. Místo toho zvykáme si na zeleninu zdejší. Jsou to útlé výhonky bambusových keřů a kapradí, rostoucího u vody. Také z lupení řepných lze obstojný pokrm připravit.

Avšak ještě větší a citlivější obětí pro nás byla ztráta našeho malého kozího stáda, které jsme vychovaly, abychom aspoň pro naše nemocné dosti mléka měly. Musily všechny až na naši nejlepší dojnici obětovány býti. Tak sbortily se všechny krásné úmysly, které jsme při svém příchodu sem měly a mnohé krásné naděje se nesplnily. Ale všechny tyto oběti přinesly jsme rády. Jsou lehký vzhledem k oběti jiné, které nemůžeme nikterak přivýknouti. Je to bolestná oběť, že nemůžeme všech ubohých malomocných anebo sirotků do naší nemocnice přijmouti. A přece jest nám tuto trpkou oběť velmi často přínéstí. Kéž bychom mohly v takových okamžicích ruce své prosebně vztáhnouti k našim zamožným bratřím v Evropě. Jak šťastny bychom byly, kdyby nám bylo popřáno doslovně aspoň drobtý sbíratí, které s jejich stolů padají, abychom je mezi sebe a naše milé ošetřovance rozdělily!

Jsou tomu teprve dva dni, co mladý asi 26letý muž, jehož tělo bylo jedna velká rána, nás na kolenou prosil, abychom ho do ústavu přijaly. Ale my jsme věděly, že nejsme s to, abychom uživily ještě jednoho soustolovníka. S hrůzou tázaly jsme se, jak zaplatíme měsíční účet za rýži. Zima byla toho roku velmi drsná. Potřebovaly jsme dříví, aby se naši nemocní zahřáli, potřebovaly jsme pro ně teplého oděvu. Tak nových sta-

rostí přibýlo ke starým. Tak se věci měly, když se onon nešťastník dostavil. S krvácejícím srdcem musily jsme ho odmítnouti, ovšem, ukojivše jeho hlad a zjednavše mu přístřeší v jedné z četných chatrčí pro malomocné, které stojí poblíž našeho domu. A co se nestalo? Večer o 8 hodinách stojí nešťastník zase u našich dveří. Jeho děsné rány vydávaly takový morový zápach, že ani jeho spolutrpitele nechtěli býti v jeho společnosti. Nezbyvalo nám, nežli s ním plakati a přemýšleti, jak bychom přese všechnu svou chudobu přece pomoci mohly.

Jeden z našich katechistů šel s ním, aby našim jménem vyhledal pro něho nějaké obydlí, dokud by se v naší nemocnici nějaké místo neuprázdnilo. Jeho rány ošetřovati samy jsme se uvolily. Pod touto podmínkou dostalo se mu u dobrých lidí přijetí. Od toho dne chodí s ostatními každodenními hosty do naší lékárny chudých, aby se dal obvázati a zároveň se trochu naučil znáti našeho Spasitele.

Než dosti. Tento obrázek naší velké chudoby ukáže vám zajisté, že almužna, kterou jste kdy věnovali katolickým missiím, nebyla nadarmo. Kéž by však také všichni, kdož almužny nějaké dáti nemohou, nám aspoň pomáhali svou modlitbou, abychom aspoň to skutečně nejnnutnější sehnaly, abychom naše skutky lásky k bližnímu mohly dále konati, abychom náš ústav malomocných, lékárnu chudých a sirotčinec mohly i přístě vydržovati.

A možná, že se Bůh konečně i nad námi smiluje a nám dobrodince získá, který by nám pomohl, abychom si i my lepší obydlí ve slohu našeho ústavu malomocných mohly zbudovati. O, jak bychom se za něho modlily!

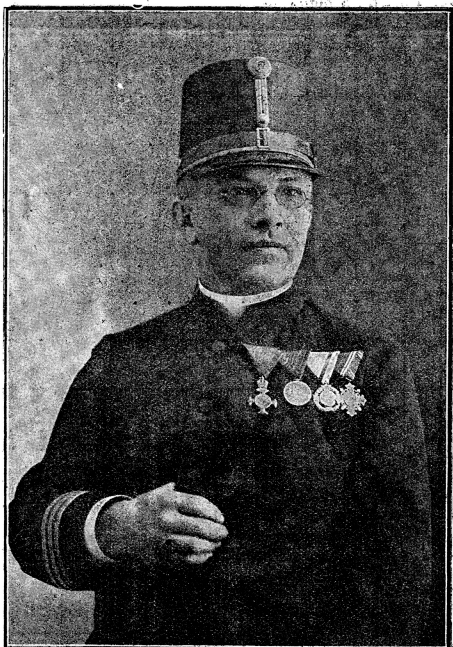
Monsignor Dr. Rudolf Zháněl

pseudonymem Ferreus — padesátníkem.

Dne 15. dubna t. r. slaví Abrahama-
moviny náš pilný přispívatel vldp. Msgr.
Dr. Rudolf Zháněl, c. a k. polní superior
v Litoměřicích. Jest našim spolupracov-
níkem od prosince 1904, kdy uveřejnil

životopisu blahoslavené Magdaleny Žofie
Baratové. Od počátku války nynější od-
mlčel se Msgr. Zháněl a nemohli jsme od
něho nic uveřejniti, leda starší práce, na
něž dříve nedošlo. Byltě Msgr. odešel do

v naši
» Skole «
svou prv-
ní práci,
věno va-
nou úctě
božského
Srdce P.
pod ná-
zvem :
» Srdce
Ježíšovo,
pramen
vší potě-
chy. « Od
té doby
zůstal
Msgr. Dr.
Zháněl
stálým
našim
spolu-
pracov-
níkem ;
každý r.
přinesl
více jeho
prací. V
ročníku
1914 u-
veřejnil
šestero
rozjímání
pod ná-
zvem
» Rány
nejsvětěj-

šího Srdce. Protože právě nastala válka
pořídil Msgr. Zháněl na svůj náklad
zvláštní otisk tohoto článku, který vyšel
v úhledné knížce o 96 str. v tisíci vý-
tisků, jež zdarma rozdál různým vojen-
ským nemocnicím a raněným, z nichž
mnozí napsali vřele procítěné poděko-
vání. Z ročníku 1908 vydán zvláštní otisk

tohoto vždy pilného a ochotného
spolupracovníka; doufajíce, že po válce, až
se poměry uklidní a vojenské úřady všech
oborů nebudou tak nadlidsky zaměstnány,
také Msgr. Zháněl zase se oddá svému za-
milovanému spisovatelství a vezme opět
do ruky péro, odložené pro naprošty
nedostatek času. Redakce.

války z
Prahy,
kde byl
tehdy
polním
kurátem
s praž-
skou divi-
sí, jako
její farář,
1. srpna
1914 na
bojiště
srbské,
z něhož
byl přelo-
žen poz-
ději na
bojiště
ruské,
kdež pů-
sobil až
do počát-
ku pros.
1915 kdy
byl usta-
noven za
polního
superiora
v Litomě-
řicích,
kdež do-
sud půso-
bí. Těši-
me se na
další
články

Srdce Ježíšovo, králi všech srdcí.

P. Rudolf Rozkošný T. J. — Dokončení.

Z jiných slov božského Spasitele poznáváme, kdo jest největším nepřítelem jeho království: žádný světský panovník, žádná pozemská říše, ale ďábel, jenž má také království na zemi, království hříchu a nepřátelství Božího. Jestli satan satana vymítá, proti sobě rozdělen jest; kterak tedy obstojí království jeho? (Mat. 12, 24.). — Na tomto základě a přesvědčení spočívá veškerá činnost Ježíšova. Každodenně modlitbou, pesty, učením, příkladem, zaklínáním pronásledoval a vyháněl ďábla z lidských srdcí. Krok za krokem svou všemohoucností, svými zázraky jej vypuzoval z lidí. Záhuba jeho říše byla zpečetěna. Nyní bude základě a přehořoto světa ven vyvržen (Jan 12, 31.), t. j. nyní bude zlomena jeho moc nad lidmi i nad nerozumným tvorstvem, které nabyl hříchem prvního člověka. Lidé, budou-li chtít, mohou býti věčně spaseni, ba i nerozumná příroda bude oslavena. Když se navrátilo dvaasedmdesát učedníků z první své apoštolské cesty, pravili s radosti: Pane, také zlí duchové se nám podávají ve jménu tvém. Rekl jim: Viděl jsem satana jako blesk padati s nebe (Luk. 10, 17, 18.), t. j. v té chvíli, co jste vymítali zlé duchy, viděl jsem svou vševědoucností satanovo pokoření a tím i počátek tak nevyhnutelné záhuby jeho říše, jak nevyhnutelně blesk padá s nebes, s ovzduší. Království Kristovo je tedy postaveno proti království ďáblu. Pak-li já Duchem Božím vymítám duchy zle, tož přišlo k vám království Boží (Mat. 12, 26). — Protože Židé očekávající pozemské království Messiaše, nemohli pochopiti základní výlenky o království nebeském, líčil božský Spasitel velmi názorně ve svých kázáních jeho vznik, povahu, rozšíření, působení, vztah jednotlivých údů mezi sebou a k Messiaši. V podobnostech o rozsevači (Mat. 13, 3—9), o koukoli a

pšenici (Mat. 13, 24—30), o zrnu hořčicném (v. 31), o skrytém pokladu (v. 44), o perle (v. 45), o síti vržené na moře (47—50), o dělnících na vinici (Mat. 1—16), o královské hostině (Mat. 22, 1—19), o velké večeři (Luk. 14, 16—24) vypravoval, kterak království Boží vzniká, se šíří, jak velkou má cenu, kteří jsou jeho nepřátelé, jak působí; v podobnostech o neplodném fíku (Luk. 13, 6—9), o fariseu a publikánovi (Luk. 18, 9—14), o desíti pannách (Mat. 25, 1—13), o pěti hřivnách (Mat. 25, 14—30), o milosrdném Samaritánu (Luk. 10, 30—37), o nespravedlivém vladaři (Luk. 16, 1—9), o nemilosrdném služebníku (Mat. 18, 23—35) objasňoval povinnosti jednotlivých údů a konečně v podobnostech o vinném kmenu (Jan 15, 1—8), o ztracené ovci (Luk. 15, 3—7), o ztraceném penízi (Luk. 15, 8—10), o marnotratném synu (Luk. 15, 11—32) udával vztah, jaký má Messias, hlava království Božího, ku svým údům.

Toto království se nazývá nebeským, protože má svůj původ v nebi, od krále a zakladatele jeho, jenž z lůna Otce věčného sestoupil, a v nebi bude trvati po celou věčnost, kde Syn Boží bude mezi oslavenci královati na věky věků. Přípravou k tomuto na věky trvajícimu království, kde je věčná hostina, věčná blaženost, věčný život jest království Boží na tomto světě, které přirovnal Pán Ježíš k rozsevači, k perle, ku skrytému pokladu a k jiným věcem, jak jsme se dříve zmínili. Mezi pozemským a nebeským královstvím Božím není žádné překážky, žádné propasti, neboť od doby Kristovy nikdy nevysychá pramen vody vytryskující do života věčného (Jan 4, 14). A oním královstvím Božím na zemi, kde Kristus Pán chce vládnouti, jest dle litanie k božskému Srdci Páně naše srdce: Srdce Ježíšovo, Králi všech srdcí, smiluj se nad námi! Jak nesmírnou svou lásku nám ukázal, že si v našem srdci zvolil své sídlo! Vždyť stav se člověkem a přebýváje v nejčistším lůně Panny Marie počaté bez poskvrny

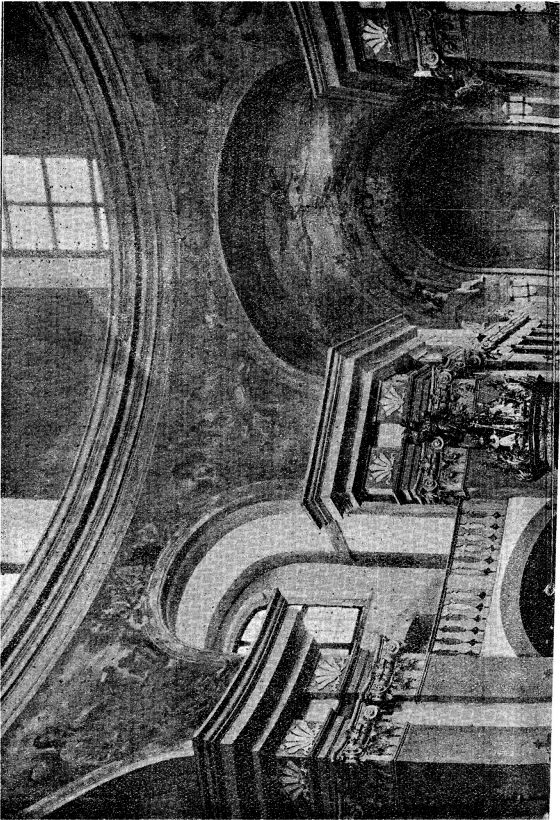
hříchu prvopočátečního a ozdobené nejhojnějšími milostmi, tak se z lásky k nám ponížil, že církev svatá ve chvalozpěvu Tebe Boha chválíme pje: A nezhrozil jsi se života panenského! A láska jeho královského Srdce se nezhrozí bydletí v našem srdci, v němž před křtem svatým panoval ďábel, a snad také i po křtu svatém, kdykoliv jsme se těžkého hříchu dopustili. Pán Ježíš chce vládnouti v našem srdci, v srdci, o němž pravil: Ze srdce vycházejí zlé myšlenky, vraždy, cizoložství, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání (Mat. 15, 19).

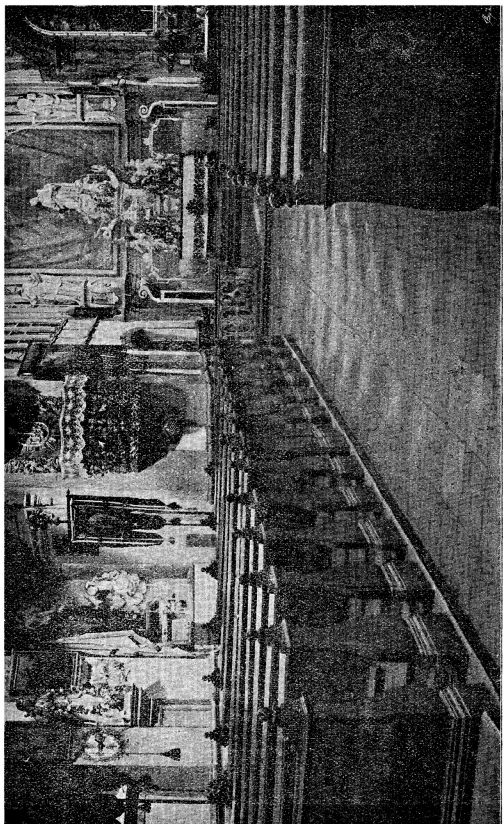
Jak svědomitě a pečlivě se máme tedy snažiti, abychom své srdce co nejvíce očistili, a v něm důstojný trůn pro Srdce Páně zřídili a nikdy za žádnou cenu jej, tak vznešeného hosta, tak laskavého Krále, ze svého srdce těžkým hříchem nevyppuzovali. Kdykoliv tedy z něho vycházejí zlá myšlenka, cizoložství, smilstva, vzpomínejme slov Páně: Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou (Mat. 5, 8). Vycházejí-li z něho vraždy, hněv, nenávisť, pamatujme na slova: Blahoslavení tiší, neb oni zemí vládnouť budou (v. 4), blahoslavení pokojní, neb oni synové Boží slouťi budou (v. 10), vycházejí-li z něho křivá svědectví, pomstychtivost, myslme na slova: Blahoslavení, kteří protivensství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské (v. 11). Při myšlenkách na krádež uvádějme si na paměť slova: Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské (v. 3).

Takovým způsobem dokážeme, že si vážíme Pána Ježíše bydlícího v našem srdci iako drahé nerly a skrytého pokladu, jenž jest nám nade všechny pozemské věci; že jeho osvěcení, vniknutí bude naše tělo pronikati jako kvas této; že svatební roucho, v němž se máme objeviti při hostině v království Božím, bude čím dále krásnějším, a že budeme podobni moudrým barnám, které měly ve svých lampách hojnost oleje, t. j. dobrých skutků, vykonaných v posvěcující milosti a můžeme pevně doufati, že uslyšíme

od božského Spasitele slova: Dobře, služebníku dobrý a věrný; že jsi nad málem byl věrný, nad mnoha věcmi ustanovím tebe; vejdi v radost pána svého (Mat. 25, 21.).

Jest však v oné prosbě, o které rozjímáme, ještě jedno slovo, jehož nesmíme přehlédnouti. Nazývá se totiž Pán Ježíš v ní Králem všech srdcí. Všechna srdce mu mají býti podrobena, neboť jest mu dána všechna moc na nebi i na zemi, tedy i moc nade všemi lidmi. Kromě toho všechny lidi vykoupil svou bolestnou smrtí na kříži z otroctví ďábla a hříchu. Všichni lidé mají tedy povinnost, podrobiti se jeho vládě. Kdo vědomě a dobrovolně nechce uznati nad sebou jeho panství, pozdě pozná ku své škodě, jak jest hrozně spustiti se Boha. Zidě při umučení Spasitelově volali: Nechceme, aby tento kraloval nad námi! (Luk. 19, 14) a nepřijali ho za svého krále; za to uvěřili svůdcům, kteří se vydávali za messiáše, a chtěli je vysvoboditi z římské nadvlády. Byli však přemoženi, Jerusalema a chrám byl obrácen v sutiny, skoro celý národ byl vyhlazen, a zbytky jeho jsou posud po celém světě roztroušeny. A kolik millionů lidstva svrhlo podobně jeho Kristovo se sebe! A kolik jich vůbec lásky Kristovými nepoznalo! A přece si přeje božské Srdce Páně, aby všichni lidé dobrovolně uznali jeho vládu nad sebou. A proto se musíme vším možným způsobem snažiti, ať peněžitou podporou, ať modlitbou za dobré missionáře, ať modlitbou k božskému Srdci Páně, aby se ujalo vlády nad nimi. Taková modlitba jest také předepsána po litanii k Srdci Páně, v níž k Němu voláme: „Kraluj, Pane, netoliko věřícím, kteří se neodchýlili nikdy od Tebe, ale také marnotratným synům, kteří Tebe opustili; učiň, by tito brzy navrátili se do domu otcovského, by nouzí a hladem nezahynuli. Kraluj těm, které domněnky a bludy oklamaly, které nesvornost rozdvojila; přiveď je do přístavu pravdy a k jednotě víry, aby byl brzy ieden ovčinec a jeden pastýř. Kraluj konečně všem, kdo v staré pohanské pověře trvají, neopominěj osvoboditi

Jaroměřice : vnitřek kostela.

je z temnosti a uvéstí ke světlu a do království Božího.“

Modlivejme se tedy často tuto modlitbu, aby Pán J. žil se nad nimi smíloval, z moci ďábla je vysvobodil, je přitáhl ku svému svatému Srdci, a vlády nad nimi se ujal. Ovšem na prvním místě pečuje, aby božské Srdce Páně kralovalo v srdci našem.

Tím vyplníme příkaz božského Mistra, jenž nás napomíná: Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho; a toto všechno bude vám přidáno. (Mat. 6, 33.). Snažme se tedy, aby božské Srdce Páně v našem srdci a v srdci ostatních lidí kralovalo, a všechny ostatní věci budou nám přidány.

A. M. Kadlčáková:

Panně Marii.

Nad ty hvězdy tichých nocí
denně obracím svou tvář,
volám k Tobě, Máti svatá,
milostí mou duši dať!

Jsou to květy čisté lásky,
k Tobě, Matko nejdražší,
když se k Tobě duše sklání,
bol se v ní hned utíší.

Srdce svoje přináším Ti,
duše své ti nesu ráj,
v něm mi kvetou krásné květy,
takové, jak dávat máj.

Proto k Tobě Matko milá
pozvědy oči pozvedám,
Tebe ctím a Tebe zývám
v Srdci svém Tě ukrývám!

Dlíme v cizině.

Napsal Ignát Zbáňel.

Pout do Emauz.

Za dřívějších dob, dokud se ještě žilo v duchu svaté církve, byly mnohé zvyky, na něž se nyní už zapomělo. Byl obyčej, že chodili v pondělí velikonoční lidé ven z měst a osad do boží přírody, čemuž se říkalo „jíti do Emauz“, což byla vzpomínka na pout, kterou vykonal milý Spasitel, když zjevil se dvěma učedníkům jdoucím do Emauz, osady vzdálené od města Jerusalema asi dvě hodiny cesty. Učedníci naslouchali jeho řečem, plni radosti. „Srdce jejich hořelo, když k nim mluvil na cestě a vykládal jim Písma.“ (Luk. 24, 32. I my slýcháme od malička předčítati v pondělí velikonoční tuto událost ze života našeho Spasitele a přece vždy znovu se potěšíme při této opětné četbě. Žádného přítele přírody neomrzelo naslouchati líbeznému zpěvu krále všech pěvců, slavíka. Nikoho neomrzelo podívat se velehorám,

velikánům alpským; mnohý každý rok si k nim zajede. Nikoho neomrzelo stále si popěvovati svou zamilovanou píseň.

Mezi nejzajímavější konvertity nynější doby přináležel dánský spisovatel Jan Jörgensen. Napsal mnoho vzácných knih; mezi nejlepší patří životopis svatého Otce Františka z Assisi. Dle úsloví: Čím oplývá srdce tím jsou také plna ústa, obírá se ve všech svých spisech štěstím, kterého došel přijav víru katolickou. Stále a stále se vrací k tomuto svému kroku a velebí církev katolickou jako pravou matku. Vytýkali mu, že se opakuje, odpověděl: Žil v klášteře svatého Otce Františka bratr, který všecek šťasten, stále si popěvoval jakýsi popěvek. Vytýkali mu to a tu vesele odpověděl: „Proč bych zpíval a hledal jiného nápěvu, když nacházím štěstí v jednom; netřeba mi zpívatí jiné písně, než této jedné.“ I nám se tedy líbí

opětné naslouchání slovům svatého evangelia, v nichž se popisuje pout našeho milého Spasitele do Emauz.

Boží hod velikonoční slaví se obyčejně na jaře, tedy právě v době, kdy začíná v přírodě nový život. Když jdou lidé v pondělí ve ikonoční do boží přírody „na pout do Emauz“, potěší se, vidouce, co vše už vykouzila ruka boží; příroda právě se probouzí ze zimního spánku, všude se ukazují zárodky nového života, v každé květině, v každém pupenci, v každém keři, ba v každé travičce vidíme obraz vzkříšení, zmrtvýchvstání. Je doba kvetoucích konvalinek, šeffku, divokých kaštanů, pěkav, sedmihlásků, pěníc a sám Bůh ví, čeho všeho. Vše toto zní jako litanie chvály boží bez míry a konce. Však jaro samo píše si svou báseň květnatým písmem a hlaholí ji skřivánčími hlásky po nebi. (Šmilovský: „Nebesa“ str. 3.) Kdo vykonal tuto „pout do Emauz“, vrací se z čerstvého, zdravého, jarního vzduchu potěšen domů a umiňuje si, že chce také svými pracemi stavovskými, které bude svědomitě vykonávat, přispěti pokud síly stačí k chvále boží, kterou oplývá celá jarní příroda.

Často srovnává se náš život s putováním. Náš básník Svatopluk Čech, který píše řečí přímo klasickou (čímž ovšem nepravíme, že bychom schvalovali vše, co napsal o víře a o náboženských věcech), na jednom místě svých spisů srovnává život lidský s cestou do hor. Píše: Život jest skoro podoběn výletu ku vzdálenému horstvu. Jak je to zpočátku kezké! Kráčí se nám tak lehce a vesele, všechno po cestě nás zajímá a poutá, těšíme se na každou novou scenerii a s touhou hledíme k modravým stráním v dáli, jimiž se probílaví věže kostelů a rozptýlené dědiny. Jaké budou tam teprve krásy, těšíme se! A což až dostoupíme hřebenu horstva; jaký tu asi rozkošný kraj objeví se za ním! Blahé očekávání nedává nám pocítovati únavy a svízeli, které se znenáhla dostavují na dlouhé pouti. Ale, když dostdeme konečně oněch lákavých horských strání, shledáváme, že

jejich dědiny nejsou krásnější než dole v kraji a co se nám zdálo jevílo jako půvabná horská údolí, jsou prosaické kamenité rokly. Avšak přece plahočíme se chutě do výše příkrými stezkami, pravíce si, že vyhlídka s temene v neznámý, rozkošný kraj za horami nahradí nám všechny trampoty... Tamhle už je vrchol!... Mýlili jsme se... Před námi kamenitá stráň!... Nutno stoupati ještě výše. Několikrát šálí nás ještě omylné zdání... Ale teď! Ano, stojíme konečně na nejvyšším vrcholu horstva. Bože, jaké zklamání! Vidíme před sebou širou, jednotvárnou rovínu, v níž není ani stopy těch krás, kterými nás vábila rozjařená obraznost. A pro toto jsme se trmáceli až sem nahoru.

Ano, krásnými, právě básnickými slovy popsán tuto život jednoho každého z nás. Všude zklamání, všude očekávání, kteréž se nesplní. „Dlíme tu v cizině.“ (II. Ke Kor. 5, 6.) Zde nemáme vlasti; ale hledáme ji a najdeme na věčnosti. Připadá nám podivným, že jsme zde na světě tu cizinci? Vždyť byl jím také milý Spasitel za svého života a jest jím až dosud.

Ježíš cizinec za svého života.

Začátek evangelia, které napsal sv. Jan, modlívá se kněz skoro každodenně u oltáře na konci mše svaté, jmenuje se proto poslední evangelium a počíná slovy: „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha.“ Dále jest ně jak vět, z nichž se zřejmě přesvědčíme, že byl i Ježíš zde na světě cizincem; praví se: „V něm byl život a Život byl světlem lidí a Světlo ve tmě svítí a tma ho nepojala... na světě bylo (Světlo) a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel a svoji ho nepřijali.“ (Jan 1, 4—11.)

Projděme v duchu krátce život našeho milého Spasitele a přesvědčíme se, že pravdu měl sv. Jan, když řekl o Ježíšovi: „Do vlastního přišel a svoji ho nepřijali.“ Sv. Josef, pěstoun Ježíšův přišel s Pannou Marií, protože byli z domu a kmene Davidova, do Betlema, poslušni rozkazu císaře Augusta, „aby byl popsán celý svět.“

(Luk. 2, 1.) Přišli ku svým; pochodili celé město, ale nikde nebyli přijati, uchýlili se proto do chléva, z něhož stádo bylo odvedeno ven na pastvu, neboť byla teplá noc. A tu vyplnilo se, o čem čteme v knize Moudrosti: „Nebo když pokojné mlčení drželo všechny věci a noc v běhu svém polovici cesty vykonala, všemohoucí řeč tvá s nebe do prostřed světa vkročila.“ (18, 14.) Sotva dosáhl Ježíš věku málo dní, již měl velkého nepřitele, který usiloval o jeho bezživotí, krále Herodesa. Dovedně se přetvařoval a pravil ku svatým třem králům: „Jděte a ptejte se pilně po dítěti a když je naleznete, zvěstujte mi, abych i já přijda se poklonil jemu.“ (Mat. 2, 8.) „Ten, který malíčky narodil se nám a učiněno jest knížectví jeho na rameni jeho, ten, jehož jméno nazváno Podivný, Rádec, Bůh, Silný, Otec budoucího věku, Kniže Pokoje.“ (Is. 9, 6.) musil utíkat do cizí země, aby ušel nástrahám Herodesovým. Josefovi ukázal se anděl a řekl: „Vstaň a vezmi dítě i n atku jeho a utec do Egypta a buď tam, až povím tobě.“ (Mat. 2, 13.) Utíkat musil Ježíš ze své vlasti do ciziny, kdež pobyl, až se vyplnilo slovo proroka Oseáše Ikcouho: „Z Egypta povolal jsem syna svého.“ (Oseáš 12, 1.) Mezitím však „slyšán byl hlas naříkání, žalosti a pláče.“ (Jer. 31, 15.) Herodes boje se o svůj trůn a nedočkav se svatých tří králů, rozkázal zabít v Betlemě a okolí všechna pachatata, která nedosáhla dosud věku dvou let. Domníval se, že bude mezi nimi také Ježíš. Protože Betlem bylo malinké město a neveliké území náleželo k němu, bylo podle vyklácatele Písma svatého Dra Jana Lad. Sýkory těchto hochů málo, snad jenom 15 až 20, ale byli první, kteří ozdobeni byli korunou věčné slávy; byli mučedníci, kteří vydali svědectví o Kristu. Jako kdysi řekl Pán k Mojžíšovi pasoucímú oyce na poušti: „Jdi a navrať se do Egypta, neboť zemřeli, ti, kteří hledali bezživotí dítěte.“ (Mat. 2, 20.) Byl tedy Ježíš po celé své mládí cizincem mezi svými, kteří ho nepřijali, „ač přišel do vlastního.“ (Jan 1, 11.)

Ale snad dařilo se lépe Ježíšovi, když dosáhl věku třiceti let a učil? Bohužel, ačkoliv „svítlo jeho světlo ve tmě a tma ho nepojala, ač skrze něho svět učiněn byl, svět ho nepoznal.“ (Jan 1, 10.) Co by nikdo neočekával, stalo se. První, kteří proti němu užili násilí, byli jeho vlastní krajané, obyvatelé města Nazaretu, mezi nimiž žil po celých třicet let, kteří měli tedy příležitost přesvědčiti se svýma očima, že jest pravý Bůh, jednorozený Syn boží. Ježíš přišel v Nazaret do synagogy, povětal, aby měl výklad; dostal knihu proroka Isaiáše, z níž četl místo: „Duch Páně nade mnou? Proto pomazal mne, poslal mne kázat evangelium chudým, uzdravovat zkrroušené srdcem, ohlásit zajatým propuštění a slepým prohlédnutí, propustit utisknuté na svobodu hlásat milostivé léto Hospodinovo a deň odplaty.“ (Is. 61, 1. 2.) Když pak mluvil Ježíš, potvrdila se na něm pravdivost příslovi: „Žádný prorok není vzácným ve své otčině.“ (Luk. 4, 24.) Nechtěli ho slyšeti a byli první, kteří na něho vložili ruce, vyvedli ho ven z města a dovedli až na okraj hory a chtěli ho sraziti dolů; ale on obrátil se proti nim a prošel prostředkem jich a nikdo se ho nedotknul. Jako člověka bolea Krista tato netečnost, newznalost, stěžoval si na ni, řka: „Tak dlouhý čas jsem s vámi a nepoznali jste mne.“ (Jan 14, 9.) Jindy pravil s bolestným srdcem: „Lišky mají svá doupata a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavy položil.“ (Luk. 9, 58.) Největší však bolest očekávala milého Spasitele při jeho utrpení, když vzbouřil se proti němu lid, když zradil ho za třicet stříbrných vlastní jeho apoštol Jidáš, když všichni surově volali: „Ukřižuj ho!“ (Mar. 15, 13.) Ač, ačkoliv „horlivost címu božího ztrávilá Syna člověka, ač učiněn jest bratřím svým a přespólním synům matky své.“ (Žalm 68, 9.)

Neustáli, až byl přibit na kříž, až ode všech opuštěn, na něm zemřel. Po celý svůj život mohl Ježíš naříkati: „Do vlasti iho přišel a svoji ho nepřijali.“ Ale, jak se daří milému

Spasiteli nyní? Přijímají ho rádi či jest dosud pro mnohé cizincem?

Ježíš cizincem i nyní mezi pohany.

Má se za to, že jest nyní na světě všech lidí 1570 milionů a dle zpráv odborného učence, kněze z Tovaryšstva Ježíšova P. Krose jest katolíků 270 milionů, evangelíků 170, ostatních křesťanů 117, židů 11 a mohamedánů 202 milionů, ostatní jsou pohané. Jest tedy dosud nesmírný počet těch, kteří „sedí ve tmách a ve stínu smrti.“ (Luk. 1, 79.) Skoro polovice všeho lidstva, as 800 milionů jsou pohané, jest tedy doslovně vzato náš milý Spasitel i za nynějších dob „cizincem na světě.“ Jest asi 42.000 misionářů, počítaje všechny osoby v misiích zaměstnané. Jest přece naprosto nemožno, aby jeden misionář vystačil na obrácení 20.000 pohanů.

Co činíme, abychom pomohli v této důležité záležitosti? Cena každé, tedy i pohanské duše jest nesmírná. Papež Řehoř Veliký řekl: „Celý svět nevyváží ceny jedné duše.“ Sv. Augustin píše: „Ó duše, tak jsi cenna, že pro tebe prolil Ježíš svou krev. Povstaň duše! Takovou máš cenu, za takovou tě vykoupil Pán. Spočítej hodiny, které proplakal, poličky, které obdržel, trny, které Hoporanily, hřeby, kterými proklály Jeho tělo. Povšimni si dřeva, na němž visel, na něž přibili jeho jméno, na němž vydechl duši, ukončil život! Toto vše hlásá ti, ó duše: Takovou máš cenu.“ I my všichni můžeme a máme pomáhati misiím, na něž se konají každoročně sbírky v našich kostelích na svátek sv. Tří králů a na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie i při jiných příležitostech. Jsou mnozí, kteří dávše dvouhalíf, snad i halíf, domnívají se, že učinili dosti. Nemáš-li více, dá-váš-li, jako žena v evangeliu, která hodila do pokladny chrámové pouze malý penízek, učinil jsi, co bylo možného, neboť pravil o ní Ježíš, že dala více než ostatní. neboť „ostatní dávali z toho, co jim zbylo, kdežto ona chudá vdova dala všechno živobytí své, vše, co měla.“ (Mar. 12, 41—44.) A nemůžeš-li nic na penězích dáti,

pomáhej jinak, pomoz modlitbou, aby se rozšířilo království boží zde na světě, aby se „posvětilo jméno boží.“ (Mat. 6, 9.)

Cizincem jest Ježíš u hříšníků.

Pohlédneme-li na vyznavače víry Kristovy, můžeme je rozdělit ve dvě třídy, na hříšníky a na dobré. Kteří z nich milují Ježíše, u kterých není cizincem? Mluvíme-li o hříšnicích, musíme bohužel říci: „Jest jich nekonečný počet.“ (Kaz. 1, 15.) a u všech je Ježíš cizincem, jsou Jeho nepřáteli. Náš básník Boleslav Jablonský takto popisuje hřích:

Půvabné jsou barvy hada,
když se v létě slunívá,
avšak jeho klamná vnaďa!
jedy v sobě ukrývá.
A tak synu, hřích odvá
v půvabný se často šat:
co však roucho toto skrývá,
jedovatý jesti had.

Přemnozi hřeší, protože máloznají Krista a proto ho nemilují. Proč neuposlechnou vyzvání Spasitelova: „Pojďte ke mně všichni, kteří se loptíte a jste obtíženi a já vás občerstvím. Vezměte jho mé na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem; a naleznete pokoj duším svým: neboť jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké.“ (Mat. 11, 28—30.)

Jak podivně si počínají hříšníci! Každý by se zajisté stranil vraha svých rodičů, a nepovažoval by ho za hodna podati mu ruku, bylo by pod ctí míti s ním nějaký spolek, přátelství by s ním neuzavřel za žádnou cenu světa, vydal by ho ku potrestání, jistě by ho nehájil, nechránil před trestem. Hřích jest vrahem celého pokolení lidského, vrahem naší nesmrtelné duše, protože jí zbavuje věčného života, života po smrti, šťastného, je vrahem Syna Božího, protože ho přibil na kříž, je původcem vsí bíd na světě a přece přijímáme hřích do srdce svého, ochraňujeme ho jako nějaký poklad a skvost, staráme se o něj. Vrah zaslouží velký trest. Kozáci, dokud žili dle svých zákonů, měli pro vraha hroznou pokutu. Udělali hlubokou jámu do země,

do ní položili vraha, na něho dali rakev s mrtvolou člověka od něho zabitého a pak vše pomalu zasypávali, tak za živa vraha pochovavše. Zajisté nelidský, přímo barbarský zvyk, ale tyto synové přírody chtěli naznačiti, jak opovrhují vraždou, za jak hrozný hřích ji považují.

Roku 1871 plavil se velký parník z Číny do Ameriky, vzl tam 550 kuli, to jest čínských dělníků, kteří pro chudobu jeli si hledat práci. Na lodi se vzbouřili, byli však posádkou částečně lstí, částečně zbraní přemoženi a zavřeni. Z pomsty zapálili loď a kojili se nadějí, že se zmocní záchraných člunů a osvobodí se. Ale lodníci se postavili proti nim; ozbrojeni, vstoupili sami a s pokojnými cestujícími do těchto lodí, ponechavše vzbouřence zaslouženému osudu a odjeli. Přijel sice brzy anglický parník, ale nemohl zachrániti leč pouze několik kuli; ostatní, počtem 450, pohltilo moře. Nejsou-li tyto kuli obrazem každého hříšníka, který se vzbouří proti svému nejvyššímu Pánu, proti prikázáním božím i církevním, proti mravnímu zákonu, proti zdravému rozumu a následkem toho sám se zničí?

Jak velkou urážkou jest každý hřích boží, vizme z následujícího: Ježíš dobrotivý dal si vše líbiti, i když ho vinili, že má ďábla, ale proti domněnce, že zhřešil, ihned se ozval s důrazem a pravil: „Kdo z vás bude mne vinit ze hřichu.“ (Jan 8, 46.) Měl tedy Ježíš za větší provinění hřích, než býti považován za posedlého ďáblem.

Císařovna Eudoxia pronásledovala sv. Jana Zlatoustého, ale kteryjsi dvořenin řekl jí: „Všechno tvoje jednání jest marné, Jan se ničeho nebojí, jediného hřichu.“ Král syrský Antiochus IV. chtěl přinutiti židy, aby hřešili proti svým zákonům a poručil, aby jedli jim zakázané vepřové maso. Ač sliboval starci devadesátiletému Eleazarovi vše možné, nedal se pohnouti k hřichu a raději než by zhřešil, zemřel mučednickou smrtí. (II. Mach. 6.) —

Premáhejme se, bojume proti

hřichu. Zvítěziti nad sebou samým, jest největší rekovství. V dobách, kdy obcházeli svúdcové a chtěli věrné vyznavače přivésti ku pádu, přišli také do jedné chudinké osady nedaleko města Nevšatelu ve Švýcarsku kalvínská náhončí a slibovali veliké výhody, odpadnou-li od víry. Obyvatelé zavedli je však na hřbitov a pravili jim: „Až přijde poslední soud, chceme býti pohromadě s našimi drahými tuto pochovanými; zůstaneme s nimi v jedné víře.“

Hříšníci nemilují Ježíše, jest u nich tedy cizincem. Ale jest Ježíš přítelem u všech spravedlivých či jest také v jejich domech cizincem?

Ježíš cizinec u spravedlivých ?

Oba učedníci, kteří šli do Emauz a z nichž jeden slul Kleofáš, kdežto o druhém se myslí, že to byl Lukáš, ukazují nám, že i někteří spravedliví někdy nepoznávají Ježíše, neboť „oči jejich byly držány, aby ho nepoznali.“ (Luk. 24, 16.) Mnohým z nás daří se jako těmto učedníkům; poznávají Pána, ale jenom ze vzdálí, přiblížiti se k Němu, býti jeho společníky nedovedou, k tomu nestačí jejich síly a schopnosti, u nich jest Ježíš skutečně cizincem. Ale kdo jest spojen s Kristem, kdo Ho bere za hosta do svého srdce, přesvědčí se o pravdivosti slov Jeho: „Občerstvím vás . . . nalznete pokoj . . . iho má jest sladké.“ (Mat. 11, 28—30.)

Srovnejme vůli svou s vůlí boží a Ježíš zůstane v nás. Aby se tak stalo, zamílujme si ctnost!

Ctnost jest anděl, jehož krásu

nic nemůž' se vyrovnati:

kdo ji poznal v její spáse,

ten ji musí milovati!

Ctnost jest krásy tak mohoucí,

že ji musí rozum ctíti,

že jí musí srdce tlouci,

že ji musí vůle ctíti. (Jablonský.)

Ovšem, kdo chce kráčet na cestě ctnosti, musí se cvičiti v sebezapření. Jeden český pán v dávných dobách měl ve svém znaku heslo, které se nám tuto dobře hodí, aby bylo připomenuto. Znělo: „Neschůdná není ctnosti žádná cesta.“ Náš starý vlastenec a spisovatel J. P. Koubek radil:

„Všecko vědění jest plevou holou, nevede-li ku ctnosti.“ Kéž bychom si všichni opravdivě zamilovali ctnost, aby se mohlo o nás říci, jako kdysi o Ježíšovi: „Ježíš prospíval moudrostí a věkem a milostí u Boha i u lidí.“ (Luk. 2, 52.)

Nikdo se nedej mýlití a nedbej na svět. Ten pronásleduje vždy a všude ctnost, která jest mu solí v očích, klade jí do cesty překážky, pomlouvá ji, stará se, abychom ji nemohli vykonávat, chce, aby bylo hanbou býti následovníkem našeho mileho Spasitele. Již dávno před Kristem uznal učenec Cicero, že vynikající ctnost byla vždy nenáviděna u všech národů a že staří Řekové jenom proto poslali Alkibiada do vyhnanství, protože byl muž spravedlivý. Až dosud stále zaznívá staré volání: „Potlačme muže spravedlivého, protože se protiví skutkům našim.“ Sv. Augustin praví: „Mluv pravdu, hlásej Krista pohanům, vykládej o církvi kacířům, hlásej všem o spáse a budou ti odporovati a tvým slovům se vysmívají.“

Zde na světě jsme všichni poutníky, dlíme v cizině, nemáme zde stálého příbytku, ale hledáme ho, dostane se nám ho na věčnosti, budou-li skutky naše takové, aby je mohl Pán Bůh odměnit. Ježíše považovali za cizince, dokud byl zde na světě; všem pohanům jest až dosud cizincem. My, kteří jsme byli pokřtěni na jeho jméno, přijmeme ho

pod svou střechu, do svého srdce. Poohlédněme se po životě svatých, co konali, jak byli živi, aby se líbili svému Mistru a Pánu? Sv. Filip Neri žil po celých šestnáct let v domě šlechtice Galeotta Caccia, kde obýval mizernou světničku. Pán domu dával mu tolik mouky, že mu stačila po celý rok každodenně na bochník chleba. K tomu přibral si několik oliv a trochu salátu, což bylo jeho potravou. Nápojem byla mu voda ze studny v domě.

Bůh nežádá od nás žádných nadlidských obětí, ale žádá, co říkával týž světec dětem, které velmi miloval, s nimiž z lásky k Bohu si i hrál a když někdy křičeli, že uši zaléhaly, nechal jich a jenom je napomínal: „Buďte veseli a radujte se, jenom nikdy nehřešte!“ Ano: nikdy nehřešme a pak bude Ježíš u nás hostem a nikdy cizincem. Při všech dobrých skutcích a ctnostech, které vykonáváme, mějme na paměti lásku, o níž praví sv. Pavel, že „trvají sice tyto tři, totiž víra, naděje a láska, ale větší z nich je láska.“ (I. Ku Kor. 13, 13.) Blahoslavený Tomáš Kempenský lásku oslavuje slovy: „Láska necítí břemene, nedbá námah, přeje si činiti ještě více než může; nenařká si do nemožnosti, ježto myslí, že všecko smí a všechno může. Láska zmůže vše a dokáže mnohou v.c. a šťastný pojistí jí zdar, kdežto ten, kdo nemiluje, ochabuje a klesá.“ (Kn III, hl. V.)

o o o o o

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Aniganem podává Jan Tagliaferro. (Část další.)

P. Belanger zachvěl se, vida nový obzor, jenž se před ním rozprostíral a ukazoval mu celý dosah jeho díla, jemuž beztak přikládal veliký význam. S počátku byl pokoušen domnívat se, že posud nic neudělal, že nepochopil, co Pán Bůh od něho žádá. Byl to omyl, v němž by si libovala jeho pokora. Naplněn novou horlivostí, pln vděčnosti k tomu, jehož použila svatá

Panna, aby ho osvětila a posílila vrátil se ke spolku.

Praví se: dílo jest člověk. Dílo vojáků v Arrasu nabývalo ráz svého zbožného vůdce, a to se dělo vlivem důvěrné jednoty, ve které vtělil svoje myšlenky a tužby, svou zbožnost, svou horlivost apoštolskou i svoje ctnosti.

Neúnavná péče, kterou věnoval

vybrané skupině, učinila ji divným nástrojem obrácení a posvěcení v jeho rukou aneb raději v rukou P. Marie; neboť jako její vůdce a skrze něho mohla říci: „Tvůj jsem, ó Maria!

„Nezapomínejte, pravil P. Belanger v týdenní schůzi, „že svoje požadavky na vás nelze mi dosti vysoko stavěti, a kdyby se mne někdo tázal: „Nebojíte se, že jdete příliš daleko?“ odpověděl bych: „Nikoliv, to jest člen důvěrné jednoty, a umluvili jsme se, že se zastavíme jenom před nemožným. Vše, co jest možno, děje se tu vždy pro Pána Boha.“

Takto je vzdělával a sám byl nadšen velkomyslností těchto mladých lidí, kterou stavěl vysoko nad svou vlastní, již přičítal všechny svoje úspěchy.

Mnozí by se domnívali, že tato neobyčejná horlivost pocházela z přepjaté obraznosti a že právě pro svou mohutnost byla povrchní a pomíjející. Nikoliv. P. Belanger měl klidný, chladně uvažující rozum. Nežádal nic mimořádného od duší, jež vedl; poučoval je důkladně, dával jim dobrý příklad, modlil se, a divil se sám nejvíce nad ovocem svého úřadu.

Kdo se k němu přiblížil, jej slyšel mluvit, cítil, že má světe před sebou. Nevysvětlitelný, sladký, pronikající vliv na srdce i duše vycházel od něho. Lidé vyhledávali jeho radu a poučení, cítili touhu, by jej následovali. Síla jeho víry vlévala se duším a uschopňovala je, by samy konaly velké věci. Někteří jeho vojáci vstoupili do řeholí, někteří se stali kněžími a ostatní jeho chráněnci žijí dnes jako horliví křesťané a vzorní otcové rodin. Jeho sama vedl Pán Bůh po drsné cestě kříže a vnitřní vypráhlosti.

Ještě jiný apoštolát konal P. Belanger od prvního dne až do konce se stejnou horlivostí, jež vyplnil značnou část jeho života:

Apoštolát u nemocných a umírajících ve vojenské nemocnici. I tu byl jenom dobrovolníkem; neboť nemocnice měla vlastního duchovního správce, jež však podle sil podporoval plodnou činnost zbožného spolubratra. Škoro každý den navštěvoval P. Be-

langer nemocné vojáky. Často jim udílel svaté svátosti. I tu působil s divným úspěchem. „Nebylo by snadno, říkal později, „vypočítati divy, kterých jsem za svého čtrnáctiletého úřadu u nemocných a umírajících vojáků dosáhl skrze Pannu Marii. Jak divné události upadly v zapomenutí aneb raději zůstaly tajemstvím Božím a duší! Viděli jsme, jak hned, když nastoupil v domě svatých andělů, prosil všech o modlitby za nemocné vojáky, jak dítky i rodiče jejich zájmal pro své duchovní záležitosti. Třebas mu chůze byla obtížná, byl vždy ochoten spěchat do nemocnice, byla-li duše v nebezpečí, jak se často stávalo. Zdvojit pak svoje návštěvy, modlitby, skutky lásky, zjednával ubohému trpícímu tisícové úlevy, prokazoval mu svou náklonnost i svůj zájem, překvapoval ho dárky, nabízel se, že dopíše jejich rodinám, užíval všech nadpřirozených prostředkův, aby je zpět přivedl na cestu spásy.

„Jaké štěstí pro mne, že jste tu,“ řekl mu jednou nemocný. „Poněvadž stojím osamělý ve světě, neměl bych bez vás ani nejmenší útěchy ve své bídě. Žádejte ode mne, co chcete, velebný pane, nic vám neodepru.“ — Snadno uhodnouti, co horlivý kněz od něho žádal. Ochotně splnil nemocný jeho přání a smířil se s Bohem. Ostatně se opět pozdravil a stal se velmi horlivým členem vojenského spolku.

Jindy zavolala sestra P. Belangera k smrtelně nemocnému, jež na všechna napomínání, aby se obrátil, odpovídal hrozným rouháním. Zbožný kněz přistoupil k jeho lůžku, bavit se s ním o věcech, které by ho zajímaly, a chtěl začat mluvit s ním o duši, když nemocnému přinesli polévku. Musel tudíž odložit svůj zbožný pokus, vzal však před odchodem z kapsy záračnou medailku a pravil: „Vy nechtete nic slyšet o Pánu Bohu, protože jste starý nevěrec, ale mne u sebe trpíte, třebas mám kutnu, a já vás mám rád, třebas jste nevěrec. Udělejte mi tu radost a přijměte ode mne tuto medailku a recete modlitbu na ní napsanou: „Ó Maria bez hříchu počatá, přimlouvej se za nás, kteří se

k tobě utíkáme. Při těch slovech zavěsil mu medailku na krk a odešel, slibuje, že brzy opět přijde. Mínulo sotva několik minut, když ho voják dal rychle zpět zavolat. Krěz vcházející řekl: „Polévka není dobrá, že jste ji nechal stát?“ Nemocný odvětil: „Ach, co polévka, vaše medailka mi nedá pokoje. Trápí mne a nutká, abych se vyzpovídal, což jsem nechtěl dělat.“ — „Musíte ji poslechnout,“ řekl šťastný kněz různým hlasem. „Modlete se Zdravas Maria a pak se odevzdejte, všechno již půjde. Skutečně ubohý nemocný se velmi dobře vyzpovídal, přijal sv. svátosti umírajících a přál si deně sv. přijímání po tři dny, které ještě žil, aby porěkůd nahradil, co zanedbal.“

Nechť nám P. Belanger sám vypravuje dvoje obrácení dojemné, jež rád uváděl jako důkaz všemocí Marie Panny, jedná-li se o spásu hříšníkův. „Jednou večer šel jsem do nemocnice, abych navštívil nemocného, jehož stav mne znepokojil. Sestra, kterou jsem potkal, mi pravila, že nastala krize a není času nazbyt. Blížím se k umírajícímu a navrhuji mu, aby se smířil s Bohem. Je k tomu ochoten, ale rejeví zvláštní touhy. Slyším jeho zpověď a žádám, aby se modlil Zdravas Maria, pokud půjdu pro sv. přijímání. Za pět minut vrátil jsem se s nejsv. Svátostí a začínám hned předepsané modlitby. Právě jsem mu chtěl na jazyk položit sv. hostii, když mne posuňkem zadržel šeptaje: „Můj otče, nepřibližujte se ke mrě, já jsem bídík. Složil jsem právě zpověď svato-kráčežnou. Všecky zpovědi celého života mého byly nehodné, i ta před prvním sv. přijímáním. Když jsem se pomodlil Zdravas Maria, cítím, že umru a přijdu do pekla. Pomozte mi, můj otče, abych vše napravil.“ Prosil jsem všecky, kteří byli svědky toho, sestry, ošetřovatele nemocných i vojáky, aby vyšli, a pomohl jsem nemocnému, aby se vyzpovídal. Za několik minut dal jsem mu rozhřešení, pokoj a zajistil mu nebe. Pláče radostí přijal sv. přijímání a za hodinu byla duše jeho před svým soudcem.“

„Jindy byl jsem volán několik

dni po sobě do nemocnice sousedního města, k umírajícímu vojákovi, jehož rodina byla mi známa. Při takové návštěvě přešel jsem sály, pozdravil vojáky, kteří tu byli. Ze sálu poddůstojníků vyšla ke mrě sestra s tváří přesmutnou, na kterou nikdy nezapomenu, a pravila: „Velebný pane, tam nechcďte, tam vám dvěře ukáží. Pomyslete si, to je první voják, který ujde Pánu Bohu, co jsem tu; nemám pro rěho naděje. Umře na zárět blány mozkové a matka jeho sedí od rána do večera u rěho, aby zabránila krězi přístupu.“ — „Sestro,“ řekl jsem, „váš duchovní správce remá asi plně moci oblékati škapulír Panny Marie Karmelské. Proste svatou Panru, aby váš poddůstojník žil do zítřka. Já v stejnou hodinu opět přijdu a použiji těch několik minut, kdy matka půjde k večeri, abych dal škapulír umírajícímu; to jest raše rejjistější pomce.“ Na druhý den stalo se vše, jak jsme chtěli, a já jsem odcházel s úmyslem, že na druhý den opět přijdu. Jakou radost jsem měl, když mi, sotva jsem vešel, sestra zářící jde vstříc a zvěstuje: „Velebný pane, jak dobrá jest Panna Maria! Náš poddůstojník dnes ráno zemřel smířen s Bohem. Vrátila jsem se ze mše svatě právě ve chvíli, kdy jeho matka odcházela k snídání. Sotva jsem byla sama se seržantem, probral se z mrákot, a poznav mne, řekl: „Sestro, já umru. Jděte mi rychle pro krěze. Řekněte mu, ať nemešká ani vteřiny. Letěla jsem do sakristie, kde jsem doufala, že naleznu pana faráře. Okamžitě přišel, přinášeje Tělo Párě a sv. oleje. Seržant jsa při vědomí přijal sv. svátosti, dříve než se matka vrátila. Když krěz odešel, opět upadl do mráct. Za hodinu byl mrtev.“

Ještě jedna událost. Tenkrát se jedná o důstojníka, jenž byl blizek smrti, živ jsa vzdálen Boha. Nechtěl ani slyšet o knězi, ani o sv. svátostech. V bídě své obrátily se sestry na P. Belangera s prosbou, aby se ujal nešťastného. Podle svého zvyku dal se za rěho v kapli modlit růžencem. Nebyl ještě u konce, když prudce zazvoněno, umírající ho volal. S velkou pobož-

ností přijal důstojník svaté svátosti. Pak před přítomnými přáteli slavně odvolal pohoršení, napomínal je, aby žili jako dobří křesťané, a ubezpečoval je, že s Bohem smířen štastrě umírá. Poslední jeho chvíle podobaly se opravdu vyvoleným.

V tomto svém úřadě u umírajících měl P. Belanger působnost modlitby a ovoce nadpřirozených prostředkův zvláště jasně před očima. Jak miloval tento úřad! Jak horlivě se mu věnoval! Kolik dobrého tu působil!

Veliký úkol, jež mu Pán svěřil, nabýval v očích jeho každým dnem většího významu, čím patrěji poznával, jaký vliv mají vojenská léta na mládež. Byl přesvědčen, že dobře zřízená duchovní správa v celé zemi by povznesla náboženský život Francie. Zvláštní cenu přikládal tomu, by

zavedena byla mše sv. pro rekruty a zvláště skvostná duchovní cvičení před cdehodem. Jakmile mu bylo možno, věnoval se jim doslovně tělem i duší. Později promluvíme podrobně o tomto důležitém úkolu; tu jenom uvádíme, že od roku 1893 se zabýval duchovními cvičeními ra cdehcdnou, a stále pracoval, aby se rozmnožily v diecesi arraské i dále. Jak uvidíme, podařilo se mu to, ale stalo se to ra úkor jeho zdraví, ano i jeho života, neboť úkol tento byl pro něho spojen s neobyčejnými útrapami, kterým se podroboval, aniž by se byl šetřil.

Ale ještě měl část života před sebou, nikoliv nejdělsí, ale nejdůležitější, nejméně a nejzáslužnější. Dříve než o ní promluvíme, popatřme do nitra apoštola a všechrême nebeskou vůni Matky Boží.

oooooo

Jaroměřice. Mezi nejkrásnější kostely venkovské na Moravě přináleží kostel v Jaroměřicích (u Mor. Budějovic). Byl vystaven v baročním slohu nákladem tehdejšího majitele panství Jana Adama hraběte Guestenberga v letech 1715 až 38. Vnitřek zdobí 10 oltářů, jichž sochy jsou od Winterhaltra. Obraz v kopuli maloval bolognský mistr Simon Gionimi v letech 1730 — 40. Na obrázku ze století 17. viděti v pravo farní chrám Páně a zámek, v levo bývalý klášter Servitů z Kostelan, založený roku 1675, zrušený 18. září 1784.

Polní duchovní správa. Před válkou čítalo všechno katolické kněžstvo v našem rakousko-uherském vojsku 159 osob, jimž jest v čele polní apoštolický vikář biskup Emerich Bielik. Dne 30. září 1916 bylo všech kněží u našeho vojska 1874, a sice při společném vojsku 1311, při rakouské zeměbraně 322, při uherské 241. Řecko-katolických kurátů bylo 177. Vyzna-

menáno bylo do té doby 724 římsko-katolických kněží a 51 řecko-katolických. Kromě tuto jmenovaných kněží jsou ještě přiděleni kněží ku střelcům, legiím a dobrovolníkům, jejichž počet tuto není udán.

Zvony v pražské arcidiecesi. Všech zvonů bylo tu napačteno 3798 v kostelích. Z toho připadá na Prahu a předměstí 270. Z Prahy bylo odevzdáno k vojenským účelům 140 zvonů kostelních, vážících 59.990 kilogramů, z těch bylo největších a nejtěžších 25, vážících dohromady 45.702 kg. Z venkovských vikariátů měl nejvíce zvonů žlutický, 159, po něm následoval plzeňský se 137, kolínský se 121, slánský se 117. Nejméně měl loketský, totiž 53. Nejvíce zvonů ve farnosti měla farnost Nejsv. Trojice v Podskalí, kde jich bylo 21, pak následoval Nový Kolín s 19, Pchery s 18, několik farností mělo po 17 zvonech. Filiální kostely mívají obyčejně méně zvonů

než farní, ač se vyskytují filiální kostely i s 5 a 6 zvony. Pouze o jednom zvonu mohlo být dokázáno, že jest ze století XIV., je to zvon v Benešově, ulitý roku 1322. Ze století XV. jest 138, ze XVI. 430, ze XVII. 332, z XVIII. 631, z XIX. 1015, z XX. 195 zvonů. Co do velikosti jest největší zvon „Zikmund“ u sv. Víta v Praze, je 2.02 m vysoký, v průměru měří 2.56 m a váží 270 rakouských centů, což jest asi 16.000 kg. Je z roku 1549. Druhým co do velikosti jest zvon plzeňský v děkanuském kostele, měříci v průměru 2.06 m; váží 5102 kg. Celkem bylo 140 zvonů, které vážíly více než 1000 kg. Zvláštní zmínky zasluhuje zvon kostela v Touškově roku 1601 pořízený, protože, když jej zvonář lil, snesly tamější měšťanské dcery hojně stříbrných skvostů, aby měl zvon lepší zvuk.

Kostelníci v Německu. V Německu nyní bývají přijati za kostelníky invalidé, doporučení k tomu zřízeným odborem.

Biskupství na Balkáně. V Albanii jsou tři arcibiskupství: 1. Skutari bylo obnoveno roku 1867; má tři diecése, Alessio, Pulati a Sappa. 2. Durazzo povstalo ve století VII. 3. Skupia — Uesküb ze VI. st. V Bosně a Hercegovině jest upravena hierarchie od roku 1881 a jest tam jedno arcibiskupství v Sarajevě a tři biskupství, založená ve čtyřicátých letech minulého století, Banjaluka, Markano—Trebinja a Mostar. V Rumunsku jsou dvě biskupství, v Bukurešti jest arcibiskupství a v Jassy biskupství. V Bulharsku jest apoštolský vikariát v Sofii a Filipopoli od roku 1799 a biskupství v Nikopoli od roku 1871. V Srbsku bude založeno jedno arcibiskupství v Bělehradě. V Cařihradě, jehož větší část je v Asii a jenom nepatrná v Evropě, jest apoštolský vikariát, v jehož čele jest apoštolský delegát. V Řecku jsou tři biskupství, v Athénách, v Naxos a Korfu. Na celém Balkáně jest více než 800.000 katolíků, před 70 lety bylo jich sotva 250.000.

Seďm sourozenců v řádu sv. Benedikta. Všech sedm dítek rodiny Mui-

dingovy v Tettnangu věnovalo se životu klášternímu. Dvě dcery vstoupily do kláštera Benediktinek na Smíchově a všech pět synů, z nichž nejmladší slavil loni v listopadu primici v Praze, do řádu sv. Benedikta kongregace Beuronské.

Sčítání Židů v německé armádě. „Jak sděluje „Jüdische Volkszeitung“, dostalo až do února 1917 129 židů železný kříž I. třídy, 9581 židů železný kříž II. třídy a 3208 židů a židovek dostalo různá jiná vyznamenání a řády. Dále až dosud bylo jmenováno poručíky, nadporučíky a setníky : 844 židů v Frusku, 615 židů v Bavorsku, 28 židů ve Vírtembersku a 27 židů v Sasku, celkem 1544 židů. Do dnešního dne padlo nebo následkem zrizení zemřelo 3409 příslušníků armády. Židé mohou být s tímto úspěchem spokojeni. U nežidovských vojinů je počet padlých větší než počet propuštěných křížů, kdežto u židů na 3409 případů smrti připadá 9620 křížů. Ve Vírtembersku byly tyto nápadné poměry u jednoho armádního sboru proto přezkoušeny. Vyšlo na jevo, že z 28 křížů bylo dáno za výkony na frontě jen dvěma, kdežto ostatním 26 židům se jich dostalo za výkony za frontou.“

Jak židovští uprchlíci potírají nákazy. V Ném. Brodě jest — jak známo — tábor, který čítá 10.000 haličských židů. Jest zamořen skvrnitým tyfem a úmrtnost jeho obyvatelů jest veliká. Mezi haličskými židy udržuje se pověra, že nakažlivé nemoci pominou, dají-li se ženich a nevěsta oddati na hřbitově, na rěmž pochovány jsou oběti nákazy. Židé z rěmeckobrodského tábora vyhledali mezi sebou ženicha a nevěstu, dali jim věno 800 K a vypravili jim za zvláštních rituálních obřadů při hudbě oddávky na hřbitově. Snad teď bude nákaza skvrnitého tyfu zažehnána.

Oběť lásky k bližnímu. Ve všeobecné nemocnici ve Vídni zemřela v lednu sestra Th. Krumpholzová, řeholnice kongregace Nejsv. Srdce Ježíšova. Hned při vypuknutí války odebrala se s jinými sestrami své kongregace do pole, kdež neúmorně ošetřovala raněné vojiny, až po ně-

kolikaměsíční vysilující činnosti své onemocněla úplavici. Sotva se uzdravila, spěchala opět, aby sloužila dále raněným, až pak byla opětně postižena nemocí. Onemocněla skvrnitým tyfem. Když také tuto těžkou nemoc

šťastně přestála, věnovala se znova ošetřování vojnů v polním lazaretě. Ale zdraví její bylo již nadlidskou námahou podkopáno, takže se musila vrátit do Vídně, kdež vydechla svou hrdinnou a obětavou duši.

Křesťanská láska ve válce.

(Hlavní úmysl.)

První a hlavní přikázání lásky jest: milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, ze vši duše své a ze vši mysli své. Druhé pak přikázání lásky je podobno prvnímu: milovati budeš pro Boha bližního svého jako sebe samého. Právě tuto lásku k bližnímu můžeme osvědčovati nyní v této dlouhé, zkázonosné válce. Právě ona dává nám dosti příležitosti ke skutkům milosrdenství jak duchovního tak tělesného. Konejme tedy obě dle mužnosti a dle sil svých. Bůh bude jednou štědrým odplatitelem našim. Při posledním soudu ukáže veřejně, jak se mu líbily naše skutky milosrdenství jako hladové sytiti, nahé odívati, nemocné navštěvovati a ošetřovati, zarmoucené těšiti, za přátele i nepřátele naše se modliti; neboť tak přikazuje Pán Ježíš: milujte nepřátele své, dobře činite těm, kteří vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vám protivenství činí a utrhají vám. Modleme se, aby je Pán nebeský osvitil a srdce jejich naklonil k míru, po němž jak my, tak i oni všichni toužíme. Učme se této lásce u božského Srdce našeho Spasitele, který za všechny lidi za přátele i za nepřátele trpěl, umřel a denně se za všechny lidi Otci svému nebeskému obětuje. Budiž tedy heslem našim: Všem dobře činiti z lásky k Bohu.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvoou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanskou lásku v této kruté válce a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnemocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michæli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolaké: Pro Boha všem dobře činiti.

Úmysl v květnu: Mariánské družiny.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V dubnu modleme se o křesť. lásku ve válce.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatosti papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1 N	<i>Neděle květná. Sv. Jana Dam.</i> uč. cirk. (754) -- Slav. sv. týd. v duchu sv. cirk. Ctnost lásky k Bohu a bliž. Duch. evičení. Odvrácení neštěstí války.	
2 P	<i>Sv. Františka Pauí,</i> (1508). -- Obnovení kajjenosti na usmř. Boha a dosaž. brzkého a šťastného míru. † cirk. hodnost. Manžel a otec v zajetí. † kněží.	
3 Ú	<i>Sv. Marie Egypt.</i> kajíc. (431). -- Dobré sv. zpov. Dar kajjenosti. Odstranění pohoršení. Potírání nemravnosti. Odvrácení hladu. Naši vojní ve válce.	
4 St	<i>Sv. Isidora,</i> bisk. (633). -- Velepastyři naši. Věrnost v zachov. obřadních předpisů. Boží pozhnání pracím polním. Nemocní, ranění a zajatí vojní.	
5 Č	<i>Zelený čtvrtek. Sv. Vincence Fér.</i> (1419). -- Vděč. za ustan. nejsv. Svát. olt. Vděčnost za milost kněžství. Velikonoční sv. přijímání. Dobrota k chudým.	
6 P	<i>Veliký pátek. Sv. Viléma,</i> opata. (1202). -- I. pátek v měs. Smř. nár. u paty sv. kříže. Pobož. k nejsv. Srdeci Ježíšovu. Čiňme pokání za hřichy. † vojní.	
7 S	<i>Bílá sobota. Bl. Heřmana,</i> ř. prem. (1233). -- Šťastné nalez. hrobu sv. Meth. Boží hrob v Jerusalemě. Sjednoc. rozkol. s cirkvi katol. Úcta Marie Panny.	
8 N	<i>Hod Boží velikonoční. Sv. Alberta,</i> bisk. (1214). -- Naše duch. vzkříšení. Víra v život věčný. Osvicení zaslepených nepřatel. Obrácení hříšníků. † Kněží.	
9 P	<i>Pondělí velikonoční. Sv. Celestina I.</i> pap. (432). -- Pokoj mezi nár. Náš císař a král Karel. Odevzdanost do vůle Boží. Vyrvalost v dobrých předsevzetích.	
10 Ú	<i>Sv. Mechtildy,</i> abat. (1312). -- Odstr. překážek v jedn. o mír. Padlí a ranění voj. naši. Svědomité plnění povinnosti velikonoční. Ženské řeh. a ústavy.	
11 St	<i>Sv. Lva Vel. p.</i> (461). -- Sv. O. Bened. XV. a jeho snahy o mír. Věrn. v zach. slibů. Pokoření nepřatel cirkve sv. Vdovy a dítky po padlých vojnech.	
12 Č	<i>Sv. Julia I.</i> pap. (352). -- Oddanost ke sv. Otcí. Kat. spisov. † rodiče. † otec. Návrat rozkol. k cirkvi katol. Odstranění zlých příležitostí. Zbožnost vojínů.	
13 P	<i>Sv. Hermenegilda,</i> m. (586). -- Přemáhání pokušení. Krocení zlé pov. Duše v očistci. Dar pokory a skromnosti. Naše oml. Mariánské druž. Sv. dětství.	
14 S	<i>Sv. Tiburcia</i> a spolum. (229). -- Církev kat. na východě. Povol. k dílu missii. Duch zbožnosti v rodinách. Zbož. a mrav. vychování naší mládeže. † bratří.	
15 N	<i>Neděle I. po Velikonoci, bílá. Sv. Petra Gonz.</i> (1247). -- Hod. I. sv. přijím. Časté sv. přij. dítek. Včasné zaopatř. sv. svátostmi. Ošetřovatelky v nemoc.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdecm svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Ti Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevyjímaje(ře), za příkladem nejsv. Srdece blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanskou lásku v této kruté válce a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastíží ochranou svého božského Srdece našeho svatého Otce! Srdece Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdece mého Ježíše, udiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdece Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronce ctitelů božského Srdece, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Hešlo apoštolaké: Pro Boha všem dobře činiti.

Úmysl v květnu: Mariánské družiny.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16 P	Sv. Paterna , bisk. (555) — Naši velepast. Jednání o mir. na základ. křesťan. Odstranění zlé příležitosti. Živí a † dobrodinci. Katol. missie na východě.	
17 Ú	Sv. Aniceta , pap. m. (168) — Spol. kněží a neku. za sv. cirk. a sv. Otce. Přisl. u oltáře. Apoštolát sv. C. a M. Bratrstva růžencová. Záchrana mládeže.	
18 St	Sv. Apollonia , muč. (168) — Odstranění překáž. v pobož. Dobrodinci. Nemoc. Vytvrlost v dobrém. Církev katol. v naší říši. Spolek šíření víry. † kněží.	
19 Č	Sv. Lva IX. pap. (1059) — Církev kat. v Německu. Povin. velikonoční Smíření rozvedených manž. Horlivé snahy v usmíření Boha. Dar čistoty srdce.	
20 P	Sv. Anežky z Montep. p. a ř. (1366) — Účast sv. Stol. v jedn. o mir. Bohoslovné ústavy. Služební. Církev. katol. na Balkáně. Padlí a † vojínové.	
21 S	Sv. Anselma , bisk. (1109) — Šíření katol. tisku. Duše ve velkém nebezpečení jsoucí. Církev katol. v Asii. Zbožnost v rodinách. Odvrácení neštěstí.	
22 N	<i>Neděle II. po Velikonoči.</i> Sv. Sotera a Kaja , muč. (296) — Apošt. modlitby. Posvát. místa v zemi svaté. Vítězství pravdy. Přemáhání smysln. a lenosti.	
23 P	Sv. Vojtěcha , bisk. (997) — Duch živé víry v národě našem. Naši velepast. Katol. duch u našich vojínů. Spolek šíř. víry. Sjednocení str. v nar. našem.	
24 Ú	Sv. Jíří , muč. (333) — Důvěra ke sv. Josefu. Ochrana nevinnosti. Statečnost našim vojínům. Šťastný návrat vojínů ze zajetí. Nezvěstní vojínové naši.	
25 St	Sv. Marka , evang. (68) — Odvrácení všeho zlého. Bůh žehnej úrodě naší. Vyslyšení prosb našich. Horlivost apoštolská. Domácnost. † rodiče.	
26 Č	Sv. Kleta a Marcelina , pap. m. (89) — Pobožnost k umuč. Páně. Duch chudoby. Vytvrvalé přemáhání hlavní chyby. Bázeň Boží ve škole. † spolubratři.	
27 P	Bl. Petra Kanisia , tov. Jež. (1597) — Císař a král náš Karel. Křesť. školy. Katolické misie v Africe. Zachování ctnosti. Poslušnost. Naše omladiny.	
28 S	Sv. Pavla z Kříže , zakl. ř. (1795) — Družiny sv. Petra Klavera. Pobožnost k Marii Panně dle bl. Lud. Grignona. Řád karmelitů. Jednota a svornost.	
29 N	<i>Neděle III. po Velikonoči.</i> Sv. Hugona , op. (1109) — Řeh. benedikt. † kněží. Duch sv. čistoty. Řeholníci a řeholnice. Příprava k majové pobožnosti.	
30 P	Sv. Kateřiny Sen. p. (1380) — Živí a † členové bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. V tomto měsíci zemřeli. Bože dej mir!	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **křesťanskou lásku v této kruté válce** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce mého svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 3⁹⁰ dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnoocené. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Pro Boha všem dobře činiti.

Úmysl v květnu: Mariánské družiny.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Květen 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková:

Panně Marii.

Zdravas Panno přesvatá,
duše má jest dojatá,
v tom slzavém údolí
jméno tvoje hlabolí.

Z bídy zemské chvějivý hlas
k tobě Panno letí zas,
vznášejí se povzdechy
k tobě, Matko útěchy.

Prosím tebe, Matičko,
Krista Pána rodičko,
bys mne vedla do říše,
kde jest sídlo Ježíše.

Obrať ke mně vlídný zrak,
zápuď z duše hříchu mrak
a v poslední hodině
k své mě přičtí rodině.

○○○○○

A. M. Kadlčáková:

V slzavém údolí.

Na světě je tolik bolu,
co je vody v moři,
ani jeden člověk není,
co by nežil v hoři.

Na světě všem lidem v žití
v slzách tonou zraky,
čela jejich přeletují
hoře, smutku mraky.

Na světě zde nikdo není,
by jen radost znali,
kteří byť i v krátkém žití
žalu nepoznali.

Na světě všem lidem stejné
slzy v očích svítí,
jednou jsou to slzy bolu,
jindy blahem třpytí.

A kdo slz tu nezakusil,
nezažil ni slasti,
ba naopak život jeho
bol byl, trud a strasti.

Srdce Ježíšovo, střede všech srdcí.

P. Rudolf Rozkošný T. J.

Zkoumáme-li touhy, přání, žádosti svého srdce, shledáme, že se chce míti dobře. Proto hledá osoby nebo předměty, o nichž doufá, že ukojí jeho touhu, a najde-li je, s radostí v nich spočívá. Ale za krátko se mu ona věc omrzí a povstává žádost po něčem lepším. Ohlédá se po všech tvorech, ale nenachází nikde na světě úplného ukojení: ani v bohatství, ani ve světské slávě, ani v moci. Teď si představme tolik milionů lidstva, tolik milionů srdcí, z nichž každé chce býti šťastné. Jest vůbec ráco na světě, v čem by naše srdce i všech lidí našlo ukojení svých tužeb, žádostí, k němuž by mohlo mífiti tak, jako magnetická střela míří k severu?

Církev sv. v litanii k božsk. Srdci Páně nám je ukazuje volajíc: Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí, smiluj se nad námi! Tak jako země se otáčí kolem slunce, svého středu, tak se má i naše srdce přivínouti k božskému Srdci Páně a k němu ustavičně směřovati. Abychom tak s radostí učinili, poohlédněme se zkrátka po oněch osobách, které si Srdce Páně zamilovaly, takže se, proč tak jednaly, abychom poznavše takto nové vlastnosti jeho Srdce, více si ho vážili a jedině v něm své štěstí hledali.

Sotva božský Spasitel přišel v Betlémě na svět, již počínalo býti jeho Srdce středem srdcí lidských. Kdo by popsal lásku Panny Marie a sv. Josefa, kterou plálo jejich srdce k Pánu Ježíši položenému v jesličkách! Chudí pastýři, byvše vyzváni od andělů, s velkou radostí pospíchají ku chlévu a svatí tři králové z dalekého východu opouštějí své rodiny a po dlouhém hledání padají před ním na svá kolena, obětujíce mu znamení své největší lásky, zlato. A když byl přinesen do chrámu, byl stařec Simeon všecek šťastný, že jej mohl vzíti na své lokty, a prorokyně Anna spatřivši jej „velebila Hospodina a mluvila o něm v všechněm, kteří

očekávali vykoupení Izraelova“ (Luk. 2, 38.).

Zvlášť však ve veřejném životě se stávalo Srdce Páně středem srdcí: táhlo všechny k sobě. Na všechny strany se z něho vylévala plnost laskavosti, líbeznoti, lásky, moci a rozvahy, vážnosti a vznešenosti i královské důstojnosti. Sotva jej spatří Filip, jest tak jeho zjevem okouzlen, že volá k Nathanaelovi: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně a proroci; je to Ježíš, syn Josefa z Nazareta“ (Jan 1, 45). K tomuto úsudku nedospěl dlouhým poučováním, ale ihned jej upoutala slova jeho: „Pojď za mnou“ (Jan 1, 43). Zjev Ježíšův tak bezděčně působil, že Filipovi stačilo Nathanaela vybidnouti: „Pojď a viz“ (Jan 1, 46), a povoláný opustil živnost, řemeslo, člun i sítě a šel za vůdcem, kterého dosud neznal. A nejen obyčejní mužové, ale i zákoníci, zástupcové to vzdělanců, jsou velikostí jeho osobnosti překonáni a volají: „Mistře, budutě následovati, kamkoliv půjdeš“ (Mat. 8, 19). Útlé dítky se vinou z náruči svých matek a objímají jej jsouce přivábeny jeho přívětivostí (Mat. 19, 14. Mar. 10, 14). Veřejní hříšníci, vyvrheli židovské společnosti, čtou z jeho tváře slova s'itování a odpuštění. Mužové a ženy, chudí i bohatí, učení neučení jsou upoutáni kouzlem jeho zjevu. —

A nejen jeho vrstevníci, ale i ti, kteří po jeho smrti žili, ba i celí národové hlásí se k němu a Inou k němu láskou i tenkrát, když jest jim to zakázáno. A právě tenkrát se ukázala největší láska k němu, když jeho vyznavači jsou pro něho mučeni. Ani láska k vlastní rodině nedovedla je odtrhnouti od Krista. Když měla býti sv. Perpetua mučena, přišel za ní do žaláře otec, aby ji odvrátil od Pána Ježíše. Privil jí: „Ustrň se, dcero, naš šedinami mými. Ustrň se nad otcem svým, jsem-li hoden otcem tvým slouti. Hle, tčmato rukama dochoval jsem tě

do tohoto kvetoucího věku tvého a miloval jsem tě nade všechny bratry tvoje, nevydávej mne tedy lidem k pohlední. Rozpomeň se na svou matku, na své bratry i tetu a pohled na svoje dítě, které bez tebe nebude moci živo býti. Odlož svou tvrdšíjnost, abys nás všech nezahubila, neboť kdybys pohromu vzala, nebude moci žádný z nás na veřejnost vycházeti.“ S otcovskou láskou libal dceři ruce, padl jí k nohám a rozplývá se v slzách nazýval ji kochankou svou. Ona se přece nenechala od Krista Pána odvrátiti a nechala se mučiti. A tak horlivých přívrženců Krista Pána bylo na tisíce ve všech zemích a ve všech stoletích. Něco podobného neužijme nikde v dějinách světa.

A tážeme-li se po příčině tohoto zjevu, dostáváme odpověď, že Srdce Pána Ježíše mělo něco do sebe, co všechny lidi k sobě přitahovalo, t. j. mělo všechny vlastnosti, které činilo je lidu milým. Mezi jeho nejsvětějším Srdcem a srdcem lidským jest nesmírný rozdíl. Srdce lidské jest omezené co do vědomostí, vloh, vývoje, povahy, ctností. Někdo má snad dobré srdce, ale je slabým, má-li koho kárat; neb je štědrým, snad až příliš štědrým, takže zbytečně rozhazuje. Jiný je přísným, vážným, až bezohledným; neb chce býti spravedlivým, tak až někomu velice křivdí. Jiný je vážným, ba až zamračeným, zádušným, trpkým ku svým spolubližním. Jiný je veselým až rozpustilým, neb nadšeným, ale bezohledným.

Každý člověk má svůj ráz povahy, která má jisté přednosti, ale i své chyby, jež musí až do své smrti přemáhati. Jen některým velikánům a světcům se podařilo ustavičným sebevýchovem a pozorováním sebe ony chyby povahy přemoci. Nikdo však tak žalůko nedospěl, aby neměl žádných chyb a všechny ctnosti v plné míře. Jen u Pána Ježíše vidíme největší soulad všech ctností: v jeho Srdci sídlí vroucí horlivost pro slávu Boží a nevyčerpatelná trpělivost; šlechetná rozhorlenost a shovívavá lhostejnost, svatá vážnost a slunná radost ze života, touha po samotě a

otevřenost ve světě, velebná vznešenost a nejhlubší pokora, necchválná rozhodnost a nejlaskavější přívětivost, mocná činnost a klidná rozvaha, vroucí láska ku hříšníkům a nepřekonatelná nenávisť hříchu, překypující soustrast a nejprášířší spravedlnost, nepodplatitelná pravdomluvnost a nejkrásnější shovívavost, odevzdanost do vůle Boží a odhodlanost, neunavná působnost na venek a vnitřní sebranost myslí, dětinná důvěra v Boha a mužné sebevědomí. Ve všem jest stejně velikým, stejně dokonalým, v myšlení i chtění, v řečích i ve skutečích, v působení i v utrpení, v životě i ve smrti. Vše se v něm spojuje v podivuhodný soulad: vyšší i nižší síly duševní, cit i mysl, rozum i vůle, smysl pro tento svět i neunavná snaha pro království nebeské. Žádná dobrá vlastnost není na úkor druhé, ale jsou všechny stejně vyvinuty, všechny v nejvyšší míře. — V tom záleží zvláštnost Srdce Ježíšova! Jako každý člověk má něco ve své povaze, čímž se liší od ostatních lidí, tak Pán Ježíš má to zvláštní, že má ve svém Srdci nejlepší rysy všech povah. Protože jest Pán Ježíš povznesen nad slabé stránky jednotlivých lidí, nemá v sobě ničeho ani z časové ani z národní omezenosti. O žádném jiném muži nám nevypravují dějiny něco podobného; neboť nikdo si nemůže osvojiti vlastnosti, které by se hodily pro všechny lidi. Každý člověk vdechuje do sebe se vzduchem názvy a zvláštnosti své doby, své vlasti, svého národa. Tvrдили sice o řeckém mudrci Sokratovi, že překonal národní stanovisko. Když byl otázan, jakým jest krajanem, odpověděl sebevědemě: „Jsem světoobčanem“. Neboť se pokládal za obyvatele a občana celého světa. Přece však jeho povaha, jeho smýšlení, jeho srdce jej usvědčuje, že byl úpinně Řekem a Atheňanem. Měl ve své povaze všechny rysy řeckého národa.

Docela jinak jest tomu u Pána Ježíše. Co do zevnějšího způsobu života jest ovšem dítkem své země a své doby a také lpi celým srdcem na rodinné půdě; tak jej dojíma blaho a neštěstí celého národa, že při vep-

mínce na zboření Jerusalema prolévá slzy. Také káže a činí zázraky skoro výhradně jen ve své vlasti. Ženě Kana-nejské pravil: „Nejsem poslán, leč k zahynulým ovčím domům i s r a e l s k é h o“ (Mat. 15, 24.). Nikde na něm nespatříme nějakého nevlasteneckého světoobčanství. Naopak byl pravým a nejdokonalejším Israelitou ze všech potomků Abrahámových. Ale všechny tyto známky jeho židovské povahy jeví se u něho jen potud, pokud se nepřičí povaze, která by mohla býti vzorem pro všechny lidi. Zakazoval výlučnost farisejskou; osklivil si všežidovství, jakému učili rabíni; roztrhával úzkoprsost a omezenost talmudu; s názorem o politickém a národním Messiáši byl v boji po celý svůj život a překonal jej svým evangeliem a svou smrtí. Ne, on nebyl Židem! Jeho duch se nedal spoutati v úzkém kruhu svého národa, své země, své doby.

☩ Pán Ježíš nenáležel výhradně žádnému národu a žádné době. Má v sobě přednosti všech národů, všech časů, ale ne jejich slabosti a jejich chyby; není národním, ale všeobecným. Ne národnost, ale všelidství, t. j. co jest všeobecně lidského se v něm názorně ukázalo a osobně v dějinách se vyskytlo.

Když tedy poněkud odvrátíme zrak od jeho osoby do dějin, vidíme zvláštní rys jeho povahy: jest ojedinelý v dějinách, t. j. není v celém

dějepisů osoby, která by se mohla k němu přirovnati. Nevěrci kdysi vyhledávali podobnosti mezi ním a veleduchy židovskými, řeckými a latinskými. Zvláště rádi mu stavěli po bok Sokrata. Půl století dokazovali němečtí básníci, mudrci i bohoslovci nasáklí nevěreckou osvětou, že Kristus a Sokrates jsou dvěma hvězdami stejného světla. Dnes se však věda s úsměvem odvrací od jejich důvodů.

Nynější věda, která učí všeobecnému vývoji, také i Spasitele řadí do něho. Uznává jej sice za náboženského veleducha, jenž prý se také vyvíjel ze svých předchůdců, zakladatelů náboženství: Mojžíše, Budhy, Konfuce, Zarathustry a j. Každý prý má jakousi podobnost s Ježíšem, a pro všechny podnosti Ježíšovy jsou prý vzory na oněch mužích, a ukazují se podobnosti mezi ním a oněmi veleduchy. Dejme tomu, že by se to vše podařilo dokázati, přece je to nejděivnější, že skutečně se všechny přednosti vyskytují na Pánu Ježíši a jen na něm jediném. Ostatně jest mezi nimi a Pánem Ježíšem v každém ohledu ohromná propast. Co do povahy a mravnosti vůbec není ani možno jej srovnávati s pohany. Čím blíže je k němu stavíme, tím jasněji září ojedinelá osobnost Ježíšova. A tím více blednou a mizí oni velebení hrdinové, kteří jsou pokládáni za jeho soudruhy ano i vzory. Nikoliv! Pán Ježíš nemá v sobě podobného v celých dějinách.

(Dokončení.)

A. M. Kadlčáková.

Šla láska . . .

Šla láska nězná po světě
šla krokem volným krajem,
kde lidé byli chudobní,
leč život byl jim rájem.

Tam usedla si mezi ně
a laskala se s nimi
a štěstí spjalo celý kraj
a byli blaženými.

Tam zpěv zněl celý boží den,
tam vše se blahem smálo
a nikomu se o smrti
ni ve snu nezazdalo.

Leč spýněli a pohrdli
si lidé láskou něznou
a od té doby falší, lži
též za vděk zase vezmou.

A. Odrážka.

Marianské družiny.

Květnový úmysl apoštolátu modlitby.

Jest myšlenka družinská tak důležitá, aby měly miliony lidí semknutých v apoštolátě modlitby po celý měsíc zvláště úsilovně jí se zabývati, za ni obětovati své práce, modlitby a trampoty?

Slavná minulost i nepředpojatá, klidná úvaha o době přítomné i budoucí rozhodně praví: ano!

Družiny mariánské jsou v dějepise církevním zapsány velmi slavně. V minulých 350 letech svého trvání (zal. r. 1562) z nich hojně proudy požehnaní se rozlily světem. Z hořčičného seménka, jakým byla první hrstka horlivých studentů P. Leunise v Římě, vyrostl mohutný strom — nyní se čítá celkem asi 45 000 řádně zřízených družin.

Začátky byly pranepatrné. Mladý vychovatel P. Leunis začal své nejlepší a nejbožrůžší žáky v ústavě jesuitů v Římě shromažďovati týdně ve třídě před mariánským oltářem. Tam slovy nadšenými jim líčil spenlost a krásu sv. Panny Marie a probouzel v nich velikou k ní lásku. Účinky se brzy objevily; hoši vynikali zbožností, příjemným chováním, horlivostí ve studiu. Stali se ozdobou, výkvětem školy. Brzy nestačily zří ústavu jich apoštolské horlivosti, spěchali v prázdných chvílích do městských špitálů, obsluhovali nemocné, povzbuzovali, těšili.

Zprávy o radostné novině letí světem. Bývalí studenti-socáli (socál t. j. člen družiny) jsou ve svých domovech a místech povolání jejími apoštoli. Sotva uplynulo 13 let, vidíme v řadách mariánského vojska na 30 000 mladých a svěžích bojovníků. Čechové byli mezi nejprvnějšími. V Praze zřízena první družina mariánská přičiněním bl. Edmunda Kampiana již v lednu (na slavnost jména Ježíše) r. 1576

Sám Pán Bůh ví, jak by dnes vypadala (v náboženském ohledu) Evropa, kdyby v ordech pro církve

smutných a bouřlivých dobách nebyly spolu s jinými i četné mariánské družiny se ujaly tak obětavě díla záchranného. Tolik možno říci bez nadsázky, že by dnes celé Německo a celé Čechy byly snad protestantské, Uhry dosud pod vládou Turků.

Než, nepozbyly za tak dlouhou dobu družiny mariánské svého původního kouzla a časovosti?

Obrovský jejich vzrůst (zvláště od r. 1854, kdy prohlášen slavnostně člancem víry o Neposkvrněném Početí Marie Panry) svědčí, že nikoli.

Jestliže málokterý spolek či bratrstvo nad ně vyniká stářím (na př. III. řád sv. Františka a Dominika), pak — směle pravím — žádný jich nepředčí svým významem. Žádný!

Řádně vedená mariánská družina jest vrcholný květ všech organizací, vyrostlých z půdy církve. Rozumějte mi dobře! Nejsm stoupenec oněch, kteří snižují význam katolických spolků jiných, aby zvelebili družinu. Není toho třeba a také není to — správné. Život katolický v moderní době jest tak různotvárný, že všecko má v něm svoje dobré místo, nic není zbytečno; ani bratrstva, ani spolky, ať už jejich ráz jest převahou hospodářský (raiffeisenky, družstva), nebo stavovský (rolnický spolek, všeodborové sdružení, omladina, orel).

Velkou předností družiny mariánské jest, že v sobě šťastně slučuje dobré vlastnosti náboženských bratrstev i spolků katolických v obyčejném slova smyslu. Však proto nemíní a nechce jejich zatlačovati, ba ani nenahrazovati (mimo případy výjimečné), nýbrž jen doplňovati! A skutečně se daří jí to zdárně. Dobrá družina členstva svého nepočítá, nýbrž, abych tak řekl, váží. Hledí víc na jakost než na

množství. Již z toho je zřejmo, že vedle družin, které k rozkvětu a blahodárnému působení potřebují velmi dobrých, musí býti — hustá síť jiných spolků katolických, které by shromažďovaly široké vrstvy dobrých, tak aby působení zásad katolických úřadů byli co možná všichni!

ných) — poněvadž zásadou jest, aby co možná členstvo bylo jednotné, stejného věku, povolání, postavení, ale v nich jeden duch: Marie Panny, mariánský. Maria Panna jest společnou matkou, učitelkou a vzorem všech: družiny šlechticů ve Vídni právě tak, jako družiny cidičů bot kdesi v Bejrútu.

Svatý Jan Nepomucký a král Václav.

Nejlépe vysvětlí význam družin mariánských z jejich stanov. Uvádíme-li sobě účel zařízení a způsob činnosti družin, pak zmizí nejen mnohá nedůvěra, nýbrž i námitky se samy sebou rozplynou. Mariánská družina jest ideální škola Marie Panny po celý život.

Jsou různé družiny (studentů, dětí, panen, učenců, kupců, služeb-

A jako každá věc má líc a rub, tak i družina dvojí úkol: sebeposvěcení i činnost apoštolskou. V sladkém náručí Marie Panny hledí pravý sodál nejprve duši svou obnoviti a posvětit v Kristu a potom dále podle sil dobro, jehož je srdce jeho plno, šířiti v svém okolí.

Čest Boží, úcta Marie Panny, spása duší — toť jsou hvězdy nebe družinského. Možno si

myšliti krásnější ideály? — Ale není tu stavění myšlenky mariánské do popředí slávy Boží na překážku? Bolestná otázka, nehodná katolika a přece, bohužel, tak častá v řadách obyčejných věřících, ano i kněží, že časem vždy je nutno k ní se vraceti. Tu není času jí se obírat, proto připomínáme pouze tu starou zkušenost, že právě hodní sodáli jsou vzácně horliví v úctě Ježíše Krista, ve sv. přijímání a vůbec ve všem, co se týká slávy Boží. „Skutky svědčí!“ Nikoli, úcta mariánská není životu družinskému na úkor, nýbrž jej povznáší, o b l é v á t e p l e m l á s k y m a t e ř s k é.

Život ve vzorné družině jest překrásný: vše plane horlivostí, chutí do práce, radostí! Přednášky praktické, schůzky časté a čtrnáct navštěvované, pobožnosti vroucí, zábavy a výlety svěží, veselé. Členové, odchovaní pravým duchem družinským, jsou nábožensky prohloubeni, mravně pevní, jsou to charakterové v krásném slova smyslu.

Dovedete promysleti do důsledků, co vzorná družina znamená pro rodiny, farnost, spolkový a veřejný život? Z ní vycházejí apoštolové, nezištní, horliví, nelekaví. Zvláště kněží horliví jsou návalem práce v kostele, ve škole, ve spolecích tak apřažení, že mnohému hrozí předčasně zničení, vysílení, nedostatečně se má zavdat pomocníků. Ale odkud, když bohoslovců ubývá, hlásí se někdy až hrozivý nedostatek dorostu kněžského?

V družinách mariánských máme do budoucna znamenitou pomůcku. Slovo onoho pana faráře, jež prohlásil, že družina jest jeho „nejlepší kooperatorem“ (výpomocným kráčem), jsou nejen krásná, nýbrž i pravdivá.

Zřídme a vychovávejme si vzorné družiny, z nich vyjdou nám výborné síly pomocné, jimž smělo můžeme pak svěřiti i nejdůležitější úkoly, jako vedení spolků, péči o mládež, chudinu, šíření dobrého tisku a p.

Vše nebude ovšem snadna, dobrá družina stojí mnoho času a práce, ale

dosavadní zkušenosti vesměs dosvědčují, že to „stojí za to!“

Do podrobností se v jednom článku pouštět nelze, nastíníme pouze, jak si vše představujeme: v každé farnosti (někde i v každé větší osadě) dobrý katolický spolek, někde i více (vedle všeobecného s účelem vzdělávacím a zábavným, stavovské, zvláště pro mládež) a mimo to v krajích střediskách (okresní města, železniční křižovatky) vzorné družiny, hlavně jinochů a mužů.

Ale kdo je povede?

Jednak bývá v takových místech vůbec více farních kněží (2 i více kooperátorů), jednak jsou tu katecheti, kteří jsou po vyučování volní. Ti nám musejí otázku „kdo“ uspokojivě rozlústiti!

Musojí! Jedná se o záchranu ne jednotlivců, nýbrž davů lidu, které co den ztrácíme — —

A že právě a poštolať modlitby si na květen svým heslem zvolil mariánské družiny?

Inu, to je přece zřejmé: Maria Panna jest vzornou ctitelkou nejsv. Srdece Ježíšova, Kristus Pán zase prvním a nejdokonalejším „dítětem mariánským“ (tak se jmenují členové družin) v plném slova smyslu. Jak krásná spojitost! A proto chutě vzhůru pod pláštěm Panny Marie na svaté Srdece Ježíšovo! Ať žijí mariánské družiny!

„S božským Dítětem žehnej nás, ó Maria, v každý čas!“*)

(Pozdrav družinský!)

*) Pro poznání pravého družinského ducha jest velmi důležitó sledovati činnost dobrých družin. Bohužel jest u nás (zvláště na Moravě a ve Slezsku) družin vůbec a mužských zvláště, velice pořídku. Snad po vojné bude lépe. Ale mělo by se již nyní horlivě pracovati aspoň tam, kde se dá (dětské družiny!) Cenné poučení skýtá družinská příručka („Pod praporem Královny nebes“, — vydaná na Velehradě u jezuitů, váz. za 1.60 K) a družinský věstník, vycházející v Praze (II. Ječná 2) pod názvem „Ve službách Královny“ (ročně vzorně vypravených 6 sešitů s krásnými obrazy za 2.50 K). Němci mají ve Vídni (Wien IX.-4. Lustkandlgasse 41) svoji družinskou centrálu, kde vydávají vzácně opravdu publikace, jichž aspoň jména uvádíme: Fahne Mariens (všeobecný družinský věstník), Marien-

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maximilian Weinberger.

Z missií mezi severoamerickými Indiány.

V severovýchodním koutě státu Arizony a v severozápadním cípu Nového Mexika prostírá se území, jehož plocha rovná se ploše zemí koruny české: Čech, Moravy a Slezska. Mimo řeku San Juan na severním a Kolorado na západním pomezí není v tomto rozsáhlém území žádných plynoucích vod. Rostlinstvu jest si dobývati vláhy a potraviny z nečetných pramenů anebo z vlhka, které se bylo po zimním sněhu anebo následkem řídkých dešťů do země vsálo. Od severozápadu táhne se jižněvýchodním směrem mohutný hřeben horský. Když na jaře na horách taje sníh, anebo když za pozdního léta na výšinách silno přší, řítí se divoké horské bystřiny skalnatými slujemi do údolí a pak ven do roviny a spěchají ku dvěma vrchu jmenovaným řekám, San Juanu a Koloradu.

Velká část tohoto území nehodí se k obdělávání a podobá se poušti. Jsou však také krajiny velmi úrodné zvláště tam, kde jsou vodní prameny, anebo kde se púda po jaře nebo v pozdním létě snadno nechá svlažovati. Horské svahy jsou zakrslými stromy cedrovými a jistým druhem jedlí s jedlými ořechy, výšiny samy pak zakrslými duby a statnými jedlemi porostlé. V nížinách a horských slujích a vůbec kde je v půdě dosti vláhy, rostou topoly, javory, olše, vrby a jiné stromy, dále tráva, křoví a polní květiny. Země leží 1200—1500 metrů nad hladinou mořskou.

glöcklein (pro dětské družiny), Mariengarten (pro venkovské dívčí družiny), Unsere Fahne (pro studenty) — vesměs měsíčníky. Kromě toho 4krát za rok vychází pro kněze, ředitele družin (již lltý rok) Praesideskorspondenz s theoretickými články i osnovami a ukázkami vzorných družinských promluv. Zvláště tento časopis — (všecky jeho ročníky) nelze dosti vroucně doporučiti všem, kdo se upřímně o věc družinskou zajímají. Z mnohého „nevěřícího Tomáše“ již se tak stal horlivý „apoštol“!

To je v hrubých obrysech země Indiánů jménem Navajů. Po indiánech kmene Sioux jsou Navajové nejčetnějším kmenem mezi rudochy a připočteme-li k nim spřízněné s nimi Apače, převyšují počtem i Siouxe.

Indiánské kmeny Americké rozdělují národopisci v různé národní rodiny podle toho, jakou řečí neb nářečímí téhož jazyka mluví. Navajové náleží podle tohoto rozdělení k rodině řečené Athapaska. Nářečí, ve kterých kořená slova dílem stejná, dílem tak podobná jsou, že jich původu od společné původní řeči nelze popřítí, nalézáme v severní Kalifornii, v západních státech severoamerických, západní Kanadě a Alašce, skoro až k pobřeží úžiny Behringovy, okolnost, která patrně na asijský původ těchto kmenů poukazuje.

Kdy a jakým způsobem Navajové — Apačové byli bezpochyby jejich předvojem — do svých nynějších sídel se přistěhovali, jest a zůstane asi nerozluštitelnou hádankou. Jisté víme jenom, že první Španělové, kteří před více než 350 lety z nynějšího Mexika do oněch krajin přišli, Navaje, jako majitele země, ve které nyní obývají, nalezli. Lze za to míti, že již 500—600 let a možná i déle ve svých nynějších sídlech žijí.

Od té doby, co ponejprv s Evropany se setkali, až do roku 1863, byli jak Navajové tak Apačové známi jako divoké, nezkracené hordy, které se vraždou, loupeží a krádeží živily. Sousední Indiáni jiného kmene a později i Mexičané byli jim poplatní a odváděli jim poplatek ve způsobu zvířat, potravin nebo otroků. Často řádili v sousedních krajinách jako kdysi u nás Hunové nebo Tataři. A ku podivu, v celém vzezření Navajů viděti podnes patrné známky původu mongolsko-tatarského. Ani bychom se věru nedivili a nebyli bychom překvapeni, kdybychom takovou tlupu Navajů potkali někde na stepích tatarských. O Tatarech praví jistý ame-

rický spisovatel: „Jejich víra a mravy podobaly se velmi víře a mravům našich Apačů a Navajů. Lišili se od nich pouze svými vojenskými vlohami, čímž tak hrozných úspěchů docílili; jinak nebyli mnohem vzdělanější a vzdělání národové, které si podmanili, propadli osudu rovněž tak krutému, jako kdyby za našich dnů některý vzdělaný národ byl náhle hordou Apačů nebo Navajů přepaden a ujařmen.“

Loupežnému životu Navajů byl učiněn konec, když proti nim vytáhl do pole americký generál Křištof Carson. Znaje dobře jejich způsob válčení, vnikl v srpnu r. 1863 s jízdním plukem dobrovolníků do země Navajů. S ním táhlo 100 Indiánů kmenů Utah, úhlavních to nepřátel Navajů, jako vyzvědačů a průvodcůh na neznámých cestách. Mimo to byl podporován i vojskem řadovým.

Když Navajové viděli, že současně na tolika místech a tak rázně jsou napadeni, uchýlili se do skalní sluje, tak řečeného Kánonu Shelly, která se odtud stala v dějinách Indiánů severoamerického pověstnou. Tato skalní sluj leží skoro uprostřed země Navajů, je asi 25 mil dlouhá, na obou stranách ohromnými, několik set metrů vysokými skalními stěnami uzavřena a byla ode dávna od Navajů považována za jisté, nedobytné útočiště. Tam mohli snadno i nepříteli silnějšímu vzdorovati a náhlými výpady jej potírat, aniž se sami vydávali ve vážné nebezpečství. General Carson táhl v patách za nimi, zničil jejich žej a ovocné stromy, pobil jejich dobytek, ostříhal všechny příchody a východy sluje a donutil je konečně hladem, že se vzdali. V roce 1865 byli Navajové, počtem asi 8000, odvedeni do pevnosti Sumneru, kde jako váleční zajatci až do r. 1868 zůstali. Téhož roku uzavřel s nimi general Sherman smlouvu a bylo jim dovoleno, do jejich staré vlasti se vrátiti. Od té doby nedopustili se žádného porušení míru, věnovali se ovčáctví a rolnictví a vedou nyní život pokojný, aniž byli vládě nějak na obtíž.

Ježto Navajové žijí v zemi, která ničeho neposkytuje, co by hamiznost a ziskuchtivost bělochů lákalo, a sotva své obyvatele užíví, přišli také méně s moderní vzdělaností do styků jako velké kmeny severu a severozápadu. Následkem toho zachoval se u nich, co se týče obydlí, oděvu, mravů, obyčejů, obřadů atd., původní stav celkem nezměněn. Stíhlejší postavy a svobodnější ve vystupování a jednání jako jejich sousedé kmene Pueblo, jsou veselí, chytří, přívětiví a pohostinní. Jinak přivlastnili si, zvláště na blízkou železnou dráhu, všelico z neřestí bělochů, se kterými se stýkali a klam a podvod, opilství a karban, zlodějství a žebrota nejsou tam řídky a vzácný.

Příbytky jejich pozůstávají z kmenů vedle sebe do země zaražených a nahoře vedle sebe položených ale hlinou pokrytých, a tohoto způsobu stavby drží se podnes. Co se týče však oděvu, potravy, hospodářského nářadí atd., jsou novotám více přístupni. V náboženském ohledu jsou oddáni pověře a kouzelnictví, drží se houzevnatě tanců, obřadů a zpěvů svých čarodějů a k naukám křesťanským chovají se lhotejně.

Pro velký nedostatek vody v oněch krajinách bydlí velmi roztroušeně. Též všude viděti osamělé chatrče, zřídka vesnice. Chce-li který Navaja navštívit svého souseda, osedlá svého koně a jede k němu. Mimo malé, vytrvalé korě chovají Navajové jako domácí zvířata mezky a používají jich jako koní k tahu a jízdě, dále malé osly jako tahouny a nosiče břemen, ovce a kozy, které jim dávají maso, kožešiny, vlnu a mléko a konečně i malá stáda skotu a psy, kteří jim jako hlídači a honci stád dobré služby prokazují.

Kromě ovčáctví a rolnictví věnují se Navajové ještě dvěma průmyslovým odvětvím, ve kterých dokonce jakési znamenitosti dosáhli; mezi muži jsou velmi dovední stříbrníci a mezi ženami výtečné dělnice, které tkají pověstné houňe a příkrývky navajovské. Jejich práce jsou jemné a vkusné a vzbuzují všeo-

becné podivení obzvláště po vážíme-li, jakých jednoduchých nástrojů užívají. I jinak nejsou Navajové tak lenošní jako jiní Indiáni. Kdekoli se jim naskytne výhodná práce, ochotně ji přijímají. Při stavbě železnic a pěstování cukrovky dává se jim přednost přede všemi jinými dělníky. Také jako zedníci, povozníci pracují k úplné spokojenosti. Jejich bystrý duch pozorovací a jejich silně vyvinutý pud napodobovací činí je schopnými k jakékoliv práci. Přes to trpí časem následky staletého potulného života. Jestliže někde dva týdny pracovali, táhnou zase odtud. Při práci nesnesou žádného nátlaku. Domlouvá-li jim předárci hrubými, urážlivými slovy, může býti jist, že mu hodí nástroje pod nohy, řkouce, aby pracoval sám. Dokud však se s nimi slušně nakládá, zůstávají ochotně v práci, až toulavá horečka se jich zase zmocní, anebo až se domnívají, že mají zatím dosti peněz. Sporivost je totiž Navajům věcí neznámou. Peníze je, jak říkáme, pálí mezi prsty. Jakmile je dostali, pospíší si, aby je zase vydali a něco si za ně koupili, ať si toho potřebují čili nic. Mají-li mnoho peněz, hodují, nemají-li nic, trou nouzi.

Mezi sebou jsou Navajové smířliví a snášenliví. Sporů a rvaček mezi nimi vůbec není anebo zřídka jen a to ponejvíce jenom tenkrát, když se byli napili „tmavé vody“ bělochů, t. j. kořalky. „Ve více než jedné příčině, praví nynější americký komisař pro záležitosti Indiánů, Franciss Slupp, „mohou Navajové lidem, kteří se lepším vychováním honosí, sloužiti za příklad.“

Asi před 15 lety byly missie mezi Navaji svěřeny Františkánům. Podes páčí se jich počet na 4000—5000 duší. Teměř všichni zachovali si svou národnost, jenom pranepatrná část smísila se s bělochy. Již deset let před Františkány pracovali mezi nimi protestanté a sice sekta Presbyteriánů. Prostředky, majícími často cenu velmi pochybnou a podezřelou, svedli téměř polovici Navajů, kteří před dávnými lety od starých misionářů

z řádu Jesuitů na víru katolickou obrácení byli k odpadu. Tak namluvili na př. lehkověrným Indiánům, že toliko Presbyteriáni v zemi směji bydliti a že katolíci se musí vystěhovati. Bohužel nebylo tam žádného katolického kněze, který by byl ubohých tak dlouho opuštěných rudochů se ujal. Než přese všechny nástrahy a ošemetnosti zůstala druhá polovice víře svých otců věrna. V neděli shromažďovali se ve svém starém kostelíčku a konali „emešmat“, t. j. mši, jak všechny své náboženské schůze nazývají.

Bohužel mohl z počátku pouze jediný kněz, nemocný Františkán P. Justin, do ohroženého území poslán býti. Spolu s Indiány vystavěl vlastníma rukama školu a podařilo se mu získati pro ni misijní sestry. Od státu nedostal žádné podpory a toliko sporivostí co největší a namahavou prací mohl z nepatrné almužny školu udržeti a k nyníjší důležitosti přivesti. Nyní dochází do ní přes 200 indiánských dětí a dostává se jim tam nejen stravy, ale i dobrého vychování.

Hned po založení missie přicházeli také Indiáni z missií odlehlých a prosili, aby misionář i je navštívil. Tak byl nucen P. Justin, jehož zdraví se zatím zlepšilo, jezdit na koni hned tam, hned onam, všude vyučovati, kázati a sv. svátosti udělovati. Dnes se dělí o práci misionáři dva. Jeden spravuje školu a vede duchovní správu v indiánské osadě St. Johns, druhý dojíždí ustavičně do vesnic ostatních. Stanice jsou již nyní tak četné, že mu není možno, každou osadu aspoň jednou za měsíc navštívit.

V létě jsou tyto cesty koňmo poušti, kde vedro až do 60 stupňů C stoupá, nesmírně obtížny. Široko daleko není stinného místečka. Roste tam pouze nízké křoví a obrovský kaktus. Četní jsou v oněch krajinách jedovatí hadové, štíři a tarantule. Mimo to musí misionář vzíti s sebou potravu na celý měsíc. Starají se sice Indiáni, aspoň ve větších osadách, o jeho výživu, ale často ne-

přijde misionář za celý den na žád-
nou dědinu; nad to nemají nezdárka
Indiáni sami co jísti, obzvlášť tehdy,
když nejbližší řeka, jejížto vodou svá
pole svlažují, následkem předčasného
sucha brzy vyschne. Avšak i když
Indiáni nějaké potraviny mají, ne-
snese ani nejzdravější žaludek Evro-
pana na delší dobu pokrmů indián-
ských. Na jídelním lístku nespátříte
než boby a tuk řečené portily, t. j.
placky z nekysaného těsta, které pe-
kou ženy z mouky roztahující těsto
prstama tak dlouho, až je tak tenké
jako silnější papír. Jako v létě vedro,

tak zase v jiné roční počasí působí
misionáři nesnáze voda; řeky roz-
vodní se někdy tak, že mu není možno
vesnice na protějším břehu navštívit.

Nemalé obtíže působí misionáři
řeč Indiánů. Kromě staré mluvnice,
kterou složil jeden ze starých misio-
nárů a které nyní nelze upotře-
biti, není žádné tištěné pomůcky,
pomocí které by se mohl řeči Indiánů
rychle naučiti. Počátek učinil teprv
v novější době jeden z misionárů,
jenž po krátkém poměrně působení
mezi Indiány skoro úplný slovník
indiánštiny sestavil. (O. přístě.)

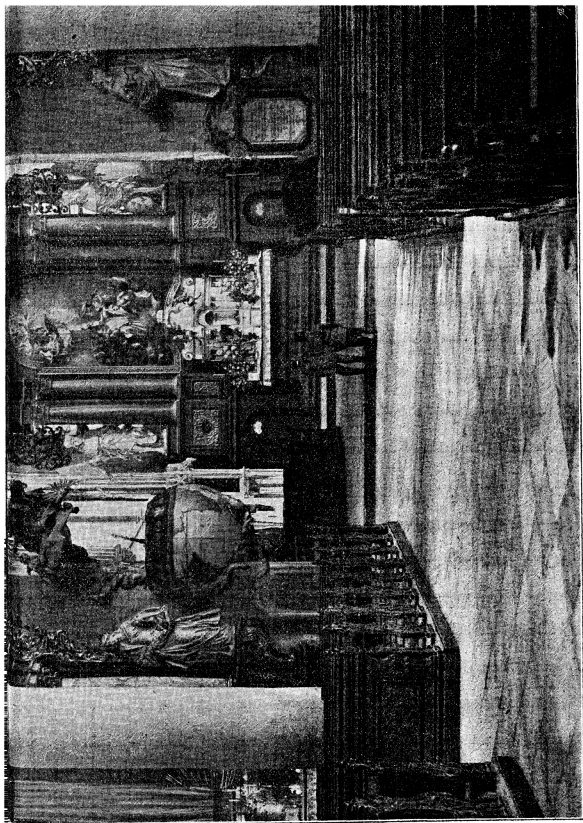
Vstoupil na nebesa.

Napsal Ignát. Zbáňel.

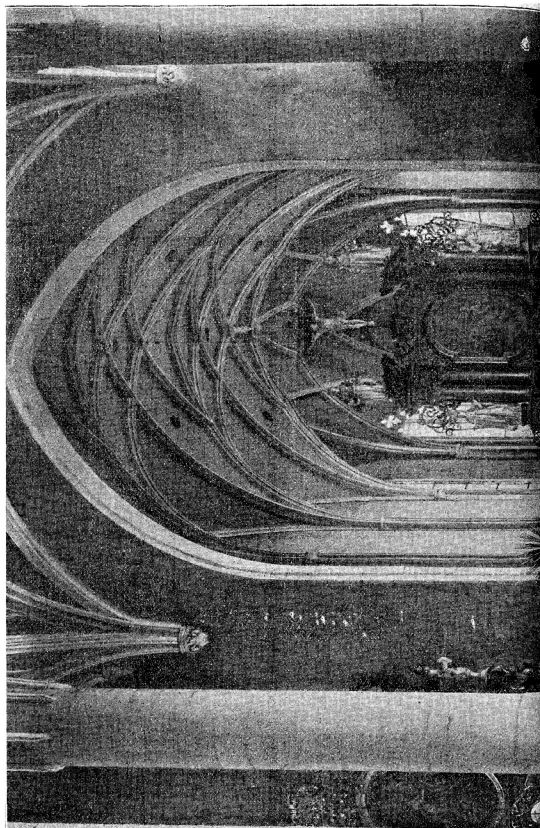
Ježíš, Pán světa. Svatý Bernard
navazuje v jedné ze svých homilií na
slova Písma: „Vystoupil nade všechna
nebesa, aby naplnil všechno.“ K Efes.
4, 10 a praví, že jest svátek Nanebe-
vstoupení Páně svátkem velikým, a
to svátkem slavným a radostiplným,
neboť dostalo se Ježíši v úděl nejsvě-
tější oslavy a nám učiněna obzvláštní
radost. Nanebevstoupení Páně jest
doplněním a dokončením všech ostat-
ních svátků a šťastné zakončení ce-
lého života našeho milého Spasitele.
Neboť „ten, jenž sestoupil, ten právě
je to, jenž také vystoupil nade všechna
nebesa, aby naplnil všechno.“ K Efes.
4, 10. Ježíš ukázal, že jest pánem nade
vším, co jest na zemi, v moři a pod
zemí, zbývalo ještě, aby dokázal, že
jest také vládcem vzduchu a nebe.

Země uznala ho za svého vládce,
když zvolal velkým hlasem: „Lazare,
pojď ven!“ Jan 11, 43. Lazar vyšel
ven, čímž dokázal Pán, že jest pánem
nad životem a smrtí. Dokázal, že jest
pánem moře, neboť „přišel k nim
(k apoštolům), jda po moři.“ Mar.
6, 49. Apoštolové se domnívali, že
jest to strašidlo, vykřikli a poděsili se.
Ukázal též, že jest pánem nad peklem,
neboť „potřel brány měděné a polámal
závory železné.“ Žalm 116, 16. Upo-

slechnouti ho musil i nenasytý ne-
přítel lidí, kterýž slove ďábel anebo
satan. Zjev. 12, 9. a 20, 2. Ježíš vzkří-
sil mrtvé z mrtvých, očistil malomoc-
né, slepým dal zrak, chromým zdravé
a rovné údy, uzdravoval ode všech
nemocí; byl tedy pánem všeho a
všech. Touže rukou, kterou vše stvo-
řil, zase znovu zřídil, co bylo zmenšeno.
Vzpomeňme si, kterak vypravuje sv.
evangelium o Ježíšovi, že přistoupili
k Petrovi vybírači daně a ptali se,
proč neplatí Mistr daně chrámové.
Odpověděl Petr, že platí; když pak
přišel domů, předstihl ho Ježíš řka:
Co se ti zdá, Šimone? Od koho berou
králové pozemští clo nebo daň? Od
synů svých či od cizích? A on řekl:
od cizích. I řekl jemu Ježíš: Synové
tedy jsou svobodní. Abychom však
nepohoršili jich, dodal, jdi k moři,
vrhni udici a tu rybu, která se chytí
nejprve, vezmi a otevra ústa její,
nalezeš stater (asi naše tři koruny)
ten vezmi a dej jim za mne i za sebe.
Mat. 1, 23.—26. Ježíš dokázal tímto
zázrakem, že jest pánem moře a všeho,
co se v něm hýbe i žije. Písmo praví:
„Ježíš chodil dobře čině a uzdravuje
všecky posedlé od ďábla.“ Sk. ap.
10, 38. Stál na zelených luzích uče
lid, mlčel i, když mu dal voják poliček.

Znojmo: Vnitřek kostela sv. Mikuláše.

Po celý svůj život, co byl mezi lidem, snašel všechna protiventství a pracoval o naší spásce.

Jest tedy Ježíš páнем všeho; vše se na něm vyplnilo a přísluší mu ve vši pravdě, jak píše sv. Pavel: „Dal mu Bůh jméno, kteréž jest nade všecko jméno, aby ve jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno, nebesťanů, pozemšťanů i těch, kteří jsou v podsvětí a aby každý jazyk vyznal, že jest Ježíš Kristus ve slávě Boha Otce.“ K Filip. 2, 9. 10. Jest tedy Ježíš naším nejmilejším pokladem, neboť „v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a vědomosti, v něm přebývá všechna plnost božství tělesně.“ Ke Kolos. 2, 3. 9.

Dlíme v cizině. (II. ke Kor. 5, 6).

Po svém z mrtvých vstání prodlel Ježíš ještě čtyřicet dní se svými apoštoly, učil je, vysvětloval jim, proč přišel s nebe na svět. Tehdy mělo se vyplnit, co řekl Ježíš kdysi ku svým apoštolům: „Maličko a neužijete mne a opět maličko a užijete mne.“ Jan 16, 17. Shromáždil své apoštoly na hoře Olivetské, dal jim ještě poslední své napomenutí, požehnal je „a když byl k nim domluvil, vzal jest do nebe a usedl po pravici Boží.“ Mar. 16, 19. Ježíš vešel do nebe, aby jak krátce před tím pravil svým apoštolům, připravil tam příbytky. Sv. Pavel píše proto: „Nemáme zde města zůstávajícího, nýbrž hledáme budoucího.“ K Zidům 13, 14.

Jsme tedy dle těchto slov sv. apoštola zde na světě pouze hosté, což potvrdil náš milý Pán celým svým životem. Či myslil Ježíš na nějaké stálé své obydlí, když pln zármutku pravil: „Lišky mají svá doupata a ptáci nebeští svá hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavy položil.“ Luk. 9, 5. Celý jeho třicet tři roků trvající pozemský život jest důkazem pravdy těchto slov. Již jako dítě utíkal před Herodesem a byl ukryt před jeho krvežíznivostí v Egyptě, pak žil neznám v Nazaretě, potom vystoupiv ve věku třiceti let jako učitel, neměl stálého sídla, ale bydlil brzy u toho, brzy u jiného, takže byli zákoníci i fariseové povděční zrádci Jidášovi,

když jim za peníze prozradil, kde by mohli Ježíše v noci polapit. Ježíš byl zde na světě pravým poutníkem, nenašel odpočinku, až když vstoupil na nebesa.

Jinak nevedlo se jeho prvním učedníkům, svatým apoštolům. Poslušni rozkazu Božho: „Jdouce do celého světa, kažte evangelium všemu stvoření,“ Mar. 16. 15., rozešli se po celém světě a ze všech sil se snažili, vykonati, co jim milý Spasitel poručil. Ničeho se neděsili, vše podnikli, těšice se, že útrapy světa tohoto jsou pomíjitelné, ale na věčnosti odplata stálá. Kdož by mohl zůstatí hosteným, když čte slova sv. Pavla, vypočítávajícího nějakou část útrap, jež mu bylo trpěti pro jméno Ježíšovo. Píše: „V pracích jsem býval přehojně, v žalářích přehojně, v ranách nad míru, v nebezpečentství smrti často-krát. Od židů pětkrát jsem dostal čtyřicet ran bez jedné, třikrát jsem byl metlami mrskán, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem se ztroskotal, noc a den jsem byl v hlubokosti mořské (zmitán jsem byl v širém moři na trosce, dokud jsem nebyl zachráněn jinou lodí), na cestách často, v nebezpečentství od lupičů, v nebezpečentství od lidí svého národa, v nebezpečentství od pohanů, v nebezpečentství v městě, na poušti, na moři, mezi falešnými bratry, v práci, námaze, v nočních bděních, často v hladě a žízni, v postech často, v zimě a nahotě.“ II. ke Kor. 11, 28.—27. Podobně trpěli i ostatní apoštolové, vždyť, jak dobře známo, jediný z nich sv. Jan, miláček Páně, zemřel smrtí přirozenou, ač také byl mučen, byv vhozen do kotla vařícího oleje. Mohli tedy všichni apoštolové o sobě říci, že byli na světě pouze poutníci, že tu neměli své vlasti, ale že ji hledali.

Tuto myšlerku najdeme také potvrzenu v knihách starého zákona. Jakub, otec egyptského Josefa, považoval se také za poutníka. Neboť, když přišel za svým synem, uvedl ho Josef před krále, kterýž se ho otázal: Kolik jest let života tvého? Načež Jakub odpověděl: „Dnu putování mého jest sto třiceti let malých a zlých a

nedošly až ke dnům mých otců, v nichž putovali.“ II. Mojž. 47, 8. 9. Jakub pojmenoval se tečy pouťníkem, považoval svůj život za pout. David, pozdější král, zkusil v mladém věku mnoho protivenství od krále Saula, který usiloval o jeho bezživotí. Tu modlil se David: „Vyslyš modlitbu mou, Hospodine, a předsbu mou: ušima pozoruj na pláč můj. Neodmlčuj se; nebo přichází já jsem u tebe a pocestný, jako všichni otcové moji.“ Zalm 38, 13. 14. Svátý Pavel výslovně pravi o otcích starozákonních: že byli „přichází a pohostinu na zemi . . . že žádají vlastní lepší, to jest nebeské.“ K Žid. 11, 13. 16.

A obraťme se nyní k sobě samým: i my jsme přesvědčeni, že jest život náš krátký, že jsme zde na světě pouze malý okamžik. Jistý spisovatel srovnává život lidský s jízdou velbloudí na poušti (Rouhier: Setník str. 86). Píše: Jízda s velbloudy po poušti jest věrný obraz naší pouti životem. Jsme nomády (kočovníky) na této zemi, jež se dá tak případně srovnati s pouští: od jednoho noceziště táhneme ke druhému, až posléze dorazíme k poslednímu, kde již není prociťnutí. Ustavičně putujeme mezi tímto, co jest a co ještě potrvá, když my už jednou prah smrti překročíme, a tím, co potom mrtvým zůstane, když jsme my branou smrti v život vešli.

Krásnými básnickými slovy přenesl tutéž pravdu náš Vojtěch Pakosta v básni „Marie“, kde čteme:

Tak život lidský. — Jen se plahočiti, až člověk, jak ten ke žni zralý klas svou hlavu sklóní, vzdechne naposledy; by na té hroudě místo dělal jiným.“

„Vlast“ ročník VI. str. 654.

Připamatujme si podobenství, které vyprávěl Ježíš, řka: Jednomu člověku vynesly jeho pozemky velkou úrodu. Když prohlížel své stodoly a sýpky a vůbec místnosti, do nichž chtěl uložit, co pole dalo, pravil sám k sobě: nemám, kde bych uložil úrodu svou. Ale ihned se rozhodl a řekl si: zbořím své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno obilí a všechno zboží své a pak řeknu duši své: duše má máš mnoho zboží složeno na mnoho

let: odpočívej, jez, pij, vesel se. Ale Pán Bůh rozhodl jinak, řekl mu: Blázne, této noci požadují duše tvé od tebe a či bude to, co jsi připravil?“ Luk. 12, 13.—20. Dobře pravil velebánsník Camoens: „Nejistá jest cesta našeho života, v našich nadějích pramálo jest naděje, v našich radostech není stálosti, zde v životě sotva najdete slabé ochrany, není pokoje v našem krátkém žití.“

Proto použijme každé chvíle k dobrému, žijme dle zákona Božího, žijme moudře, jak napomíná náš Boleslav Jablonský: řka:

Umění však nejkrásnější
jenž ne každý umí ctíti,
nejtěžší a nejvzácnější
umění jest — moudře žíti.

„Moudrost otcovská“ č. 74.

Prosme Boha o ctnost a vytrvalost, neboť „vytrvalosti zajisté jest nám potřebí, abychom vykonávajice vůli Boží, obdrželi statek zaslíbený.“ K Žid. 10, 36. Učiníme-li tak, nebudeme se strachovati přede smrtí, ale až přijde poslední naše hodinka, zařídíme se podle příkladu sv. Augustina, který, když umíral, stár 76 let, dal si připevniti na zeď poblízkou své postele listy se žalmy a četl je slze.

Nebe naše pravá otcina. Svátý Augustin napsal mnoho knih, které až po dnešní den jsou pravou ozdobou a skutečnou chloubou naší sv. církve, do nichž ponořuje se každý přítel života duchovního. Vypravuje se ze života tohoto světce, že pojal jednou úmysl napsati také spis o předmětu, o němž dosud nic nenapsal, totiž o nebi. Usedl k psacímu stolků, dlouho přemýšlel o tomto vznešeném předmětu, pozdvihl ducha svého před trůn Boží a ponořil se v hluboké myšlení. Ale, ať přemýšlel sebe více a sebe déle, nevěděl, jak začít, kde přestati, jak malovati, jakými slovy líčiti, jak srovnati? Když si nevěděl nijak rady, umínil si, že dopíše svému příteli, též hlubokému mysliteli a učiteli církevnímu Jeronýmovi, aby mu dal nějakou radu, jak si počínati v této těžké látce. Sotva však vzal pero do ruky, aby učinil, jak si umínil, zableskla se

jeho světnička přejasným světlem a byla naplněna líbeznou vůní. Augustin pln podivu pohlédl vzhluru, uslyšel hlas, který ihned poznal jako Jeronymův; pravil k němu: Co počínáš, Augustine? Myslíš, že lze vměstnati nesmírně rozlehlé moře v malinkou nádobku, anebo že lze rukou obejmouti celý svět? Chceš viděti, čeho žádné oko nevidělo, čemu žádný rozum neporozuměl, chceš pochopiti, co jest nepochopitelné? Jakou mírou chceš měřiti, co jest nezměřitelné? Až později zvěděl Augustin, že právě v onom okamžiku zemřel jeho přítel Jeronym a vešel do království nebeského, když mu chtěl psáti a tázati se ho o radu stran spisu o nebi. Dostalo se tedy Augustinovi poučení, že radosti nebeských nelze ani popsati ani se o nich vysloviti. Sv. Pavel neuměl jinak popsati těchto radostí nebeských než slovy: „Čeho oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, jest to, co Bůh připravil těm, kteří ho milují. I. ke Kor. 2, 9.

Nebe jest cílem naší pozemské pouti. Ale co činiti, jak se zaříditi, abychom ho dosáhli? Ku sv. Tomáši Akvinskému přišla jednou jeho vlastní, rodná sestra a pravila mu: Bratře, jsi učencem, o němž mluví celý svět, poraď mi a řekni mi, co mám činiti, abych dosáhla věčné spásy, abych mohla býti ujistěna, že budu věčně šťastna, že budu přijata do slávy věčné, do nebe? Tu jí veleduch Tomáš odvětil významně: „Chtěj býti spasena!“ Ano, kdo chce dosáhnouti nějakého cíle, nějaké důležité věci, musí na ni často mysliti, často se jí v myšlenkách obírat.

Není vítězství bez boje, podobně nelze vejíti do nebe bez mnohých zkoušek. Třeba, abychom oblekli nového člověka, „jako ve dne počestně choďme, ne v hodování a opilství, ne v smilstvu a nestydatostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblecete se v Pána Ježíše Krista a nemějte péče o tělo tak, aby povstaly chťěje.“ K Řím. 13, 13. Mluvě o trpělivém snášení všech útrap, které jest nám vytrpěti tu na světě, radí Tomáš Kempenský: Uvaž synu, ovoce těchto útrap, jejich

brzký konec a odměnu za ně převelikou: pak jich nebudeš považovati za břímě a pocitíš, jaká útěcha vzejde tvé trpělivosti. Neboť za trochu toho, v čem se nyní dobrovolně vzdáváš své vůle, dojdáš napotom navždy vůle své v nebesích. A tam nalezněš vše, co budeš chtíti, čeho si jen budeš přát. Tam budeš moci požívatí všeho dobra, nestrachuje se, že bys ho kdy pozbyl. Tam bude vůle tvá s mou za jedno a nebude si žádati ničeho nevlastního, ničehož obzvláštního. Tam se ti nebude žádný stavěti na odpor, žádný nebude na tebe žalovati, žádný nebude ti překážeti, nic ti nebude v cestě, nýbrž vše, čeho si srdce tvé přeje, bude ti pohotové a utěší všecku tvou toužebnost a ukojí ji na vrchovato. Tam za potupu, kterou jsi přetrpěl, propůjčím ti slávu, za smutek roucho cti, za poslední místo stolec ve svém království na věčnou věčnost. Tam se objeví ovoce poslušnosti; obtíže pokání promění se v radost a pokorné podrobenosti vstaví se koruna oslavy. III. 49, 6.

Největším mechanikem a počtářem celého starého věku byl Archimedes. Jednou byl právě v koupeli, když napadla ho nějaká nová, významná myšlenka. Vyskočil z vody a pln radosti běžel ulicemi města, aby ve svém bytě vyzkoušel, co mu přišlo na mysl. Běže volal hlasem velikým, na němž bylo znáti obrovskou radost a volal pouze: „Heureka, t. j. našel jsem.“ Kdo popisé radost a veselí těch, kteří uslyší při soudu soukromém slova Spasitelova: Služebníce věrný, služebnice věrná, „vejdi v radost Pána svého.“ Mat. 25, 23. Sv. Fulgentius byl s několika souvěrci přítomen, když vtáhl císař římský Theodorich slavnostně jako vítěz do města Říma, kteréž se k této slavnosti co nejskvostněji vyzdobilo. Vše bylo nádherné; císař vjížděl za průvodu svých dvořanů, co nejškvrněji vyzdobených. Když pozoroval Fulgentius tento neobyčejný přepych a krásu, pravil ku svým průvodcům, křesťanům: jak krásný jest zajisté nebeský Jerusaleml, když již pozemský Řím jest tak okouzlující; jakou velebností ozdobí Ježíš své svaté

v nebi, když již zde na světě dává služebníkům trapné ješitnosti a marnivosti takový lesk?

Buďme trpěliví ve všech křížech a strastech, pamětliví slov našeho milého Spasitele, který vybízí nás slovy: „Chcete-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne.“ Mar. 8, 34. Navazuje na tento výrok Páně napomíná jistý učitel života duchovního: „Přijal jsem z ruky Tvé kříž, ponesu jej, rád ponesu až do smrti, jakož jsi mně uložil. Vždyť život pravého ctitele Tvého jest vpravdě kříž, jest však i vůdcem do ráje. Nuže, bratří, společně spějme vpřed! Ježíš bude s námi. Pro Ježíše vzali jsme na sebe tento kříž, pro Ježíše setrvejme ve kříži! On, jenž jest naším vůdcem a náčelníkem, bude nám i pomocníkem. Hle, král náš kráčí před námi! On bude bojovati za nás. Pojďme za ním mužně, přistrachů necht se žádný neleká: budme hotovi umřít v boji a nepáchejme zločinu na své slávě tím, že bychom utekli od kříže.“ Tomáš Kempenský. III. 65, 6. Když umíral sv. Martin, trpěl hrozně bolesti. Přítomní ho žádali, aby si lehl na bok, že nebude cítiti tolik bolestí, že mu změna polohy těla zjedná úlevu. Tu však světec pravil: Nechte mne ležeti, jak ležím, na zádech, raději pohlížím na nebe než na zemi, nevyrušujte mne v rozjímání cesty, kterou brzy nastoupí má duše a kdež dojde spojení s Bohem.

Konec. I my všichni máme velikou touhu přijíti jednou do nebe. Prosme Boha o vytrvalost na této cestě, při tomto dobrém předsevzetí. Nezapomeňme však: andělé na Jakobově žebříku měli křídla, ale nelétali; vystupovali a sestupovali po pořádku stupně od stupně. Duše, která vystupuje ze hříchu ku zbožnosti, podobá se dle slov svatého Františka Saleského jítřnímu svítání, které nezahání noční tmy náhle, nýbrž ponaáhlu. Lékařská zásada jest, že když se člověk uzdravuje pomalu, bývá uzdravení jistější a spolehlivější: jako choroby tělesné, tak také choroby srdce lidského přicházejí jako koňmo tryskem, ale odcházejí pěšky a zvolna. Jest tedy potřeba v tomto podnikání býti statečně myslí a trpělivým a vytrvati až do konce. Očistování duše naší nemůže a nesmí se dokonati dříve, nežli se dokoná náš život. Ku konci stůjítež tu dvě sloky z básně našeho Kosmáka, kterého málo kdo zná jako básníka a hledme podle nich se řídití. Napomíná:

Kdo chce vānec zásluh vítí,
v potu musí pracovat:
nemůže ten nebe zřítí,
zde kdo nechce bojovat.

Nerozkvětá sladká růže
na trnu leč bodavém;
věčné blaho kvést jen může
po životě bolavém.

Kosmák, Sevrané spisy XVIII.
str. 34.

o o o o o

A. M. Kadlčáková.

Večerní.

Zasněžené pláně,
hory, doly stráně,
zasněžené lučiny
milované otčiny.

V nebi hvězda plane,
od hor vítr vane,
z věže zavzní klekání,
bolest z duše zahání.

Duše k Bohu spěje,
měsíček se směje,
zvony hlučně blaholí,
v hrudi srdce nebolí.

Panno, svatá Máti,
dej se ke mně znáti,
zmírní v srdci bolest mou,
volám s duší upřímnou!

Ztichly zvonů blasy,
slzou zvlhly řasy,
v nebi jasná hvězda skví,
srdce radostí se chví! —

o o o o o {

Stáří čili životem vzhůru.

(Část další.)

Takovým životem něžných vzpomínek žil také Guizot, když mu byla r. 1828 předčasnou smrtí vyrvána převzácná žena Paulina, která mu dala šestnáct let čistého štěstí: „Nedovedete si představit, píše pět let později sprátené osobě, jak jsem žil ustavičně v její přítomnosti, v trvalém a nejužším sjednocení s ní. Stále ji vidím, s ní hovořím, ona mi odpovídá, jest u mne, ať konám, ať myslím cokoliv. A toto úzké spojení, tato ustavičná přítomnost šíří a zdokonaňuje se den co den. Zdá mi se, že denně lépe vím, jistěji odhaduji její dojmy, její myšlenky, že vzájemný soulad mezi námi denně se upevňuje. To jsou mi krásné chvíle, mé blahé, mé jediné blažé chvíle . . .

Jsou ovšem ještě jiné chvílky, chvílky štěstí a radosti, které s ní, žel, již sdílet nemohu, a tu schází mi její štěstí víc než mé vlastní . . . Včera bylo tomu pět let, kdy jsme šli po obědě spolu do sadů na čerstvý vzduch. Nyní jsem se procházel sám. Hudba pěkně hrála, nebe bylo jasné, vzduch vlahý, večer příjemný; jak by byla bývala šťastna! Byla by na mne patřila tak mile, byla by se tak lehce opírala o mé rámě! Vidíte, milá paní, že musím ustati. A to se mi přiházívá třeba desetkrát denně. Ano, desetkrát, dvacetkrát denně musím zastaviti běh svých myšlenek, musím se pamatovati. Ach, vím jistě, že má se mnou nevýslovnou útrpnost.“

Jak vynalézavá jest někdy láska manželská, aby potěšila, nebo alespoň zmírnila a ztlumila bolest pozůstalého, jemuž namlouvá, že zesnulá družka ještě žije!

Četl jsem, že proslulý přírodovědec Lacépède, první velkokancléř čestné legi, nedal se utěšiti nad smrtí své manželky. Sám ji byl ošetřoval, neopouštěje lože jejího po celých osmnácté měsíců bolestné nemoci. Byl zdrcen, vida ji umírat. Napsal o tom: „Břímě života bude nyní těžce spočí-

vati na mé hlavě, takže asi brzy přivodí konec mé bolesti.“ A věru, bylo se toho obávati všem, kteří viděli, jak veliký učenec opouští svá studia, která mu byla životem, jak nelze mu přemýšlet, bádát, psat, jak je takměř zničen drtivou tíhou této smrti. Sám cítil, že podléhá, když tu, měsíc po hrozně té ráně, došel ho list . . . Od koho? Veliký Bože! Poznává písmo, otvírá s hrůzou a chvěním, líbá a čte, skrápěje papír slzami. Byla to jeho milená choť, která přišla ho potěšit a povzbudit, osvědčit svou neutuchající lásku. Prosí, poroučí mu jménem Božím, aby žil dále, žil vědě a dobru. Nikdy ho neopustila a praví mu na konec: Na brzkou shledanou! A opravdu, příští měsíc dostává Lacépède druhý list psaný touž rukou milovanou, v němž jest ještě větší láska, důtklivější prosba. Tak dělo se pak každý měsíc po celý ten rok. Učenec, maje drahé ty řádky na očích, počal znova žiti a pracovati.

Uhodneme, že to byla paní Lacépédová sama, která tušíc, že neodvratně její smrt bude jistým ochromením celého života manželova, připravila léčivý balzám. Svěřila příteli dvanáct vlastní rukou napsaných listů s prosbou, aby je koncem každého měsíce muži doručil. Dvanáctý dopis obsahoval poslední s Bohem. Zavíraje ho myslil Lacépède, že hrob zesnulé zavírá se po druhé. Ale rána byla zmírněna. Životní síla se vrátila. Učenec nám byl navrácen, zemřelá ho zachránila.

Vznešenější byla při smrti starostlivost jiné veliké paní téže doby, paní la Fayetteové. Pečovala o spásu svého chotě, jemuž chtěla dáti Boha, když mu byla za svého života věnována láska sahající až k heroismu. Neohrožená ta žena hleděla vzbuditi zájem všech dvorů evropských o osud svého manžela, jenž byl vězněn v Rakousku a sdílela s ním potom krušnou vazbu pevnostní v Olomouci, „přispěchavši

na křídlech povinnosti a lásky," jak jak se vyjádřil Charles Fox. A s povinností a láskou i víra jí diktovala poslední napomenutí, o nichž psal generál r. 1808 truchle pro tu, již nazývá andělem něhy: „Tato vzácná žena byla velikou křesťankou, již jsem vděčil trvalé štěstí za třicet čtyři léta našeho spolužití. Vyjadřovala mi naději, že když o tom všem přemítám, budu posléze přesvědčen o pravdě náboženství. Co mi doporučovala, odnášelo se k těmž cíli, když mne prosila, abych z lásky k ní četl některé knihy, jimž se zajisté znova věnuji s pravou sebraností myslí. Nazývala své náboženství „vrchovatou svobodou“, abych si je více zamiloval. Také mi s oblibou citovala výrok Fauchetův, onoho biskupa, jenž skončil za hrůzovlády na popravišti: „Ježíš Kristus — můj jediný pán!“ Právě se, že mne mnoho napomínala, leč to nebylo jejím obyčejem... Ale slýchal jsem ji nejednou opakovati: „Tento život je krátký a plný zmatků. Sjednotme se v Bohu, budme spolu na věčnost!“ A je mi věru třeba víc než kdy, dokládá la Fayette, abych věřil, že všecko s námi neumírá. A nejsem nepřístupen hlasu pravdy, když hovoří tak řečí přátelské lásky.“

* * *

Vdovství znamená prázdnotu. Co tedy zbývá, aby ji člověk ne-li vyplnil, a poň se přimknul k tomu, co trvá věčně? Jediná věc, povinnost, jež zavírá vše a na vše odpovídá: věrnost.

Věrnost ve vzpomínkách. Ano, vzpomínat na toho nebo na tu, již tu není a především zachovat věrnost jménu, které zesnulí nosili a bohumilému životu, k němuž jméno to nabádá. Starověk vysoko postavil jméno Andromachy. My máme bohudíky miliony a miliony Andromach křesťanských. Ale což nebude stejná povinnost cudné věrnosti, jež té vdovu, také povinnosti a cti muže? Ano, vždyť znali jsme věrné muže, kteří své vdovství povznegli až k vrcholné a čisté dokonalosti evangelické.

Jest i věrnost, která lne k zásadám, k minulosti, k historii onoho,

jehož jméno jest ověněno jasnou slávou; jest jistě dojemno, pokládá-li takový věnec ruka pozůstalé choti na hrob manželův. Vzpomínám, jak 15. února 1857 všecko katolické občectvo hrnulo se do domu markýzy Larochejaqueleinové, aby ještě vzdalo čest žerč, jež byla tam právě vydechla u věku téměř šedesáti let. „Prožila jsem život svůj v slzách, řekla v posledních svých dnech, jsem slepa a nemám již síly, abych pověděla komu do péra o svých bolestech posledních. Vypravování o svých prvních utrpeních a zápasoch zanechala tato vdova po výborném generálu Lescureovi ve svých nesmrtelných „Pamětech“, které jsou asi nejkrásnějším historickým pomníkem postaveným rekům z Venúce, které jako mladá, dvacetiletá žena na bojiště následovala. A hlavně je to nejvzácnější pomník jejich velitelů, svatému a velikému generálovi, který jsa smrtelně raněn a cítí, že je ztracen, chopil se ruky své slzící choti a takto zbožně s ní se rozloučil: „Pro Boha jsem bojoval, on bude mi milosrdným. Utěšuj se myšlenkou, že budu v nebi. Bůh vnuká mi tuto důvěru. Ano, netruchlím, pouze nad tebou!“

Byly u nás vdovy a dosud jsou, které se po smrti mužově chápaly jeho práce, jeho zaměstnání, příkládajice mužně silnou ruku k dílu, jak dí svaté Písmo o žně statečné. Ad fortia — k těžké práci, k veslu lodice, již řídí deset, patnáct let, až by mohl nejstarší syn je zastati a zasednouti ke kormidlu. A nejinak ony, které na troskách zanechaných jim nemoudrým nebo nešťastným mužem celou svou bytost, své síly dnem i nocí věnují vysilující práci, aby znova zbudovaly dům cti jeho a dětí. O těch skrytých rekyň lásky manželské a mateřské!

Nade všecky jiné vynikají však svěřice. Takovou byla ona křesťanská vdova, již jsem znal, bude brzy šedesát let, která proměnila dům a velikou továrnu, již jí byl vroucně milovaný choť odkázal, v nemocnici. Tam zasnětila se sama, za dlouhý svůj věk službě nemocných a založila

si kol sebe rodinu řeholní, jež se oddala Bohu pod výslovným názvem sester milosrdných. Z tohoto úlu vyrojilo se dvacet jiných domů s ošetřovatelkami chorých v kraji tom i dále, ona pak byla jejich matkou, hlavou i srdcem zároveň až do požehnané věku devadesáte tří let, kdy jí bylo dáno odejti za chotěm. Neboť, jak nám pravila, po Bohu pracovala pro něho, aby přispěla ke cti, spáse a zároveň i oblíbě muže, jehož ctihodným, s úctou vyslovovaným jménem neustal jí lid projevovati úctu, nazýváje ji dobrou sestrou Alfonsou.

Slyšíme-li jmenovati jméno a dílo této neznáme vdovy a proslulé jméno i veliké dílo slavné vdovy na východě, královny Semiramidy, která postavila svému choti náhrobek, jenž čítal se k divům světa, které z nich dáme přednost?

Které jiné a lepší přání mohou míti dva staří manželé na konci života, než aby umřeli spolu téhož dne, umřeli touž smrtí a odpočinuli v též hrobě?

V *Vatikombách* sv. Nerea a Achillea v Římě objeven byl také jeden z hrobů nazvaných *biscomium*, protože v nich odpočívají dvě mrtvoly vedle sebe. Je to místo odpočinku dvou manželů, které nazývá starý nápis *Redemptae* a *Paulou*. Zní: *Vivatis in pace. Redemptae et Paulae*. A pak následují dvě slovíčka, která svědčí o dokonalém a trvalém sjednocení jejich srdcí: *semper concordēs* (vždy svorní). Takový byl jejich život. A jejich smrt? Ve hrůbku (*loculus*) poblíž jejich pozůstatků nalezena byla lahvička zbarvená krví, která svědčí o společném umučení.

Tak umřeli stejnou smrtí téhož dne a odpočinuli v též hrobě po stejném mučení, jež podstoupili pro stejnou věc, pro věc Ježíše Krista: vždycky svorní. Je to smrt? Neří to spíše vkročení do života, do pokoje zároveň, ruku v ruce? *Redemptae* a *Paulo*, žijte v pokoji!

(Pokračování.)

o o o o o

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Aniganem, podává Jan Tagliaferro. (Část další.)

VII. Nevolník Panny Marie.

Kdokoliv třeba jen krátce se stýkal s P. Belangerem, byl překvapen jeho neobyčejnou úctou Panny Marie. Vše jí jevílo: jeho zábava, jeho kázání, jeho dopisy, jeho zevnějšek, jeho knihy vzdělávací, i jeho světnička. Jeho rty i srdce přetékalý láskou k Paně Marii, a kdo se k němu přiblížil, cítil se neodolatelně k tomu váben.

Všichni svatí byli oddáni Paně Marii, je to znamením vyvolení. Někteří, kteří se vyznamenávali obzvláštní úctou Matky Boží, jsou v dějinách zapsáni jako světi Panny Marie. Nezdá se nám, že by který z nich v lásce k nebes královně byl dále šel, jako P. Bellanger, že by byla duše, která by touto láskou byla více proniknuta, jako duše jeho. Jako světlý

oblak odlišovala se od jeho osoby a zahalovala jeho bytost, jeho apoštolát, celý jeho život, i ony, kteří s ním obcovali. Nevím, jaký nadpřirozený paprsek zasáhl oči jeho duše a zranil jeho srdce. Všichni cítili, že byl okuzlen, a jencm jedno si přál, aby všem se dostalo účasti v tomto blaženém kouzlu.

Mladý řeholník, bývalý člen jeho vojenského spolku, nazval ho „hypnotisovaným Madonny“. Jiný pravil, že láska k Paně Marii jest jeho nemocí, z níž nemůže ani nechat se vyléčiti. Skutečně je to vlastnost nejvýraznější, která utkvěla v paměti všech, kteří ho znali. P. Belanger a úcta Panny Marie jsou nerozluční; nelze mysliti na něho a nemyslet na Panu Marii. památka jeho jest proniknuta její vůní.

Zvláštní milostí byl jako šestnáctiletý jinoh uzdraven, a to ho nemálo posililo v lásce k Matce nebeské; úcta, kterou jí vzdávala jeho rodina i celé okolí — arraská diecese opravdu náleží k těm, které jsou velice oddány královně Francie —, ho rovněž povzbuzovala, aby vroucně miloval Marii; duchovní i časně milosti, jimiž Panna Maria dítka své vyvolené zahrnovala po celý život, zvláště v letech apoštolátu, nalezly ohlas v jeho vděčném, citlivém srdci; ale přece lze v tom poznati milostivé vyvolení, pozorost nebe, prozřetelné povolání. A jestli věrné používání božských milostí přivádí nové hojnější milosti, pak přispíval P. Belanger k tomu, aby símě do duše vložené se rozvíjelo, neboť nešetřil námahy, nezanechal prostředků, aby rozmnožil svou úctu k Panně Marii. Tak rostlo pomalu zrunko na veliký strom, v jehož ratolestech podle evangelia ptáci nebesští bývají, aby dýchali vůni lásky k Panně Marii a jí se pronikli. Všichni byli plni obdivu nad touto neobyčejnou úctou, on toliko se rmoutil, že nebyla větší.

Při každých duchovních cvičeních činil stále předsevzetí, že konečně začne Marii milovat. „Ztratil jsem 33 let svého života“, praví r. 1894, a obviňuje se z nevděku k té, která okouzila jeho srdce. Následujícího roku tatož myšlenka se ho chápá: „Ztratil jsem 34 let života. Ó Maria, konečně chci opravdově zažítí tebe milovati“ A krátce před svou smrtí, kdy již neměl nic, co by nenáleželo jeho nebeské Paní, řekl se slzami v očích důvěrníkům jeho duše: „Modlete se, abych konečně miloval Pannu Marii, neboť jí nemiluji“. Když mu představovali, že nikdo nedá, co nemá, a že má jistě lásku k Panně Marii, když jí vléval tolika jiným duším, odvětil: „Jsem pokrytcem a nerozumím dobru, jehož nástrojem jsem byl“.

Jeho úcta k Panně Marii byla vždy prosta a pokorná, nenucená, stala se mu druhou přirozeností. Ve svých zábavách nikterak nehledal mluvit o tom, čím srdce jeho bylo plno, ale všichni, kteří s ním obcovali, si přáli, aby tak činil. Někteří byli uraženi, že v té věci byl podle jejich ná-

zoru tak zdržliv. Jiní zas, kteří ho jen povrchně znali, vinili ho z přílišnosti a vytýkali mu, že čest Panny Marie staví nad ctí Pánu Bohu povinnou. Snadno odpověděl na tuto výtku, kterou Jansenisté činili bl. Grignonovi z Montfortu.

P. Belanger viděl Matku Boží vždy s božským dítkem v náručí. Maria byla mu cestou, aby došel k Ježíši. Schvaloval výrok sv. Bernarda, že o Marii nikdy dosti se nemluví, že se pro ni dosti nečiní, a že vše, co o ní lidé praví, vyjma toho, co Bohu náleží, její zásluhy nikdy neocení. V jeho očích bylo prostředkem k úctě Boží: ctíti jeho svatou Matku.

Ostatně konával skoro všechny pobožnosti k Panně Marii před nejsv. Svátostí, a často, když před otevřeným svatostánkem, v němž byla vystavena nejsv. Svátost, začínal se modlití růženec, říkával: „Potášme Srdce Pána našeho, když stopadesátkrát pozdravíme jeho Matku, když stopadesátkrát opakovati budeme její jméno, které je mu tak drahé“.

Věnování napsané již v semináři na první stránce jeho sešitů: „Tvůj jsem, ó Maria!“ — bylo též heslem, jež vepsal na titulní list svého kněžského života. Přál si s tělem i s duší náležeti Panně Marii, býti jejím nástrojem, knězem, apoštolem, její věcí. S jakým nadšením četl „Malé pojednání o pravé úctě Panny Marie“ od blahoslaveného Grignona z Montfortá, jakmile se mu dostalo do rukou! Tam nalezl odpověď na svoje přání, srdečné a nejlepší vysvětlení cesty, po níž ho Pán Bůh již dlouho vedl.

Byl nadšen, když v proslově četl řádky P. Fabera: „Nekáže se dosti o Panně Marii. Úcta její jest slabá, mdlá, ubohá a proto Pána Ježíše nemilující, bludaři se neobracejí, církev se nepovznáší; duše, které by mohly se státi svatými, svrhují se a hynou na hříšníky se nepůsobí s apoštolskou nadšeností. . . Nehodný a bídný obraz stinný, jež vydáváme jako pobožnost k Panně Marii, jest příčinou vši naší bídy, všech našich temností, všeho zla, opuštění a nedbalosti. Pán Bůh si výslovně přeje větší, rozsáhlejší, ry-

zejší, úplně jinou úctu své svaté Matky. Kdybychom znali Pannu Marii, nebylo by chladnosti pro Ježíše; mnohem ohnivější byla by víra, byli bychom štastrější i zbožnější a měře světskými! Mnohem rychleji a dokonaleji byli bychom živými obrazy Pána a Spasitele našeho“.

Pak poukazuje na pobožnost, kterou doporučuje pojednání, a kterou blahoslavený nazývá dokonalým zasvěcením se Pánu Ježíši skrze Marii, a připojuje: „Ať jenom zkusi tuto pobožnost, milosti, které přináší a proměna, jakou působí v duši, ho přesvědčí o účinné mocných, aby přišlo království Kristovo.“

Předmluva P. Fabera padla jako déšť úrodný do duše P. Belangera. Obdivoval slavného oratoriana, jehož zákem se chtěl státi, jehož díla, zvláště jeho „Betlehem“ nyní rád studoval. V pojednání o pravé pobožnosti upoutal jeho pozornost zvláště druhý díl a byl pro něho jako zjevení. Jednal o dokonalém zasvěcení, které blahoslavený v podrobnostech shrnuje na několik stránek nadšených pod jménem: „Tajemství Mariino, odhalené zbožné duši“. P. Belanger četl souhrn a rozvinutí opětně s požitkem největším. „Duše vyvolená“, praví spisovatel,

„tu jest tajemství, jemuž mne na učil Nejvyšší, jež jsem nenalezl v žádné staré ani nové knížce — tobě ho svěruji“. Když pak vyložil naše povclání k svatosti, podává snadný a jistý prostředek, abychom jí dosáhli, a to jest jeho tajemství. Tímto prostředkem všech vnitřních a vrčjších statků pro čas i věčnost. Blahoslavený dodává „Panně Marii“ ne jako poslednímu konci, neboť velikým cílem jest všecko dáti Bohu. Ale abychom toho dosáhli, nezná lepšího prostředku, než všecko vložit do rukou Panny Marie. Slovy „jako nevolník“ chce zdůraznití, že ten, kdo se takto odevzdává, tak činí bez výhrady, nežádaje odplaty a odnímaje si možnost návratu. Opravdu musí nevolník všecko udělati a resmí něho žádati. Ale kdyby tento čin byl jen pomíjející, nebyl by ani dokonalým zasvěcením ve smyslu blahoslaveného Grignona z Montfortu, ani nejvýbornější pobožností k Panně Marii, jak ho též nazývá. Pak připojuje poněkud spletitou cvičbu, kterou třeba studovati a rozjímati, aby jí dobře porozuměti a zvláště aby jí prováděl. Záleží v tom, abychom vše činili s Marií, v Marii, skrze Marii a pro Marii. Každé slovo má svůj význam; ve skutečnosti obsahuje tato cvičba celý život. (Přístě dále.)

o o o o o

Znojmo. Farní městský kostel sv. Mikuláše byl vystaven okolo roku 1400 v gotickém slohu. Vnitřní výzdoba jest ve slohu barokovém. Hned vedle kostela sv. Mikuláše jest dvojité kaple, zasvěcená sv. Martinu a sv. Anně (též se jmenuje kostel sv. Václava).

Misijní příspěvky v českých diecésích. Roku 1916 sešlo se K 14.933.88. Jednotlivé diecése jsou zastoupeny takto: Brněnská K 6.659.90, Králové-Hradecká 3.287.48, Pražská 2.925.46,

Budějovická 1.605.99, Olomoucká pak 793.39, Litoměřická 261.66.

Záchrana vojenského kuráta. Polní kurát Fr. Hämmerle oznámil biskupu brixenskému: „Zajisté jen zvláštní pomoci Boží děkuji svůj život a svou záchranu. Při pokusech o vytažení postiženého z pod laviny byl jsem s pěti jinými vržen jinou lavinou do propasti mezi skály do hloubky 400 metrů. Mohl jsem jediný ze všech ihned vstáti, pomoci ostatním ze srého-

vého hrobu a udělití jim svátosti. Měl jsem vše s sebou. Sám jsem vše měl ránu na hlavě, silně krvácející, kterou však bych byl ztěží sám zpozoroval, kdyby proudící krev mne na to neupozornila. Praporečk vedle mne byl ihned mrtev, jiný zemřel po několika hodinách; vydržel jsem v modlitbě u něho, pokud měl vědomí.“

Rakouský katolický školský spolek německý. Za r. 1916 přistoupilo asi 5000 nových členů. Bylo založeno 6 nových farních skupin. Konaly se četné schůze a rozšířeny statistice brožur, které zásady spoiku roznesly do kruhů nejširších. Spolkový kalendář 25.000 exemplářů byl úplně rozprodán. Spolkový list „Křesťanská rodina“ s přílohou „Dobré dítě“ dočkal se neobyčejného rozmachu, neboť počet odběratelů stoupl velice.

Krvavé zrušeny italského kleru. Turinský „Momento“, vůdčí orgán piemontských katolíků, stěžuje si hořce na zednářské pokusy a snahy, zmařití jakékoli výhody vojnou povinných kněží, kteří působí v duchovní správě. „Momento“ líčí smutné poměry, které tím v obyvatelstvu vznikají, ujímá se vše vlastenectví kněží a vypočítává velké krvavé oběti, které v nynější válce vlasti přinesli. Tak ze 120 bohoslovců diecéze bergamské, kteří byli povoláni do zbraně, padlo již plných 90.

Protestantů na Moravě, v Čechách Slezsku a na Slovensku je počátkem roku 1917 přes 770.000. Z toho 582.135 augsb. vyznání, 154.159 helv. vyznání, 1200 členů bratrské jednoty, 3370 svobodně reformovaných a 2500 novokřtěnců. V Americe žije přes 20.000 českých a slovenských protestantů.

Ostatky sv. Jana Kapistrána. Hrdinný bojovník Jana Hunyada, Jan Kapistran, padl, jak známo, v bitvě ve Valašsku proti Turkům r. 1465. Mřívola jeho zmizela beze stopy a dlouho marně pátralo se po hrobu statečného Františkána. Dle různých záznamů byly ostatky Kapistranovy uloženy v Rimnik-Valceu. Rumunská vláda nechťela však, aby se po nich pátralo, obávajíc se, že by pak byly z Rumunska odvezeny. Po dobytí

Rumunska nařídil Mackensen, aby se pátralo po ostatcích Kapistranových v okolí Rimnik-Valcea, zvláště v bystrickém klášteře. Kardinál Jan Csernoch vyslal velkovaradinského děkana, tit. biskupa Jana Karácsonyiho a provinciála uherských Františkánů. Ant. Ungváryho do Bystřice. Obě nalezli tu rakev, jež prý obsahuje ostatky Kapistranovy. Rakev s kostrou dopravena byla do Uher. Biskup Karácsonyi prohlásil, že o pravosti ostatků pochybuje, ježto ani na rakvi, ani v klášteře nejsou nápisy, jež by totožnost kostry světcovy označovaly. Kostra není úplná a chybí z ní ramenní kost a jedna noha. Sv. Jan Kapistrán byl po vpádu Turků do Evropy horlivým kazatelem, jenž vyzýval křesťanský svět do boje proti Turkům. Kázal též v českých zemích, kde mu Jiří z Poděbrad a Rokycana činili velké obtíže, ježto výmluvný Františkán odvracel lid od husitství a přiváděl jej do církve katolické. Sv. Jan Kapistrán padl v bojích s Turky ve Valašsku. Byl věrným průvodcem Jana Korvína Hunyada, vítěze nad Turky u Bělehradu r. 1456.

Strop sv. Petra a Pavla. Na základě sdělení italských odborných listů podává „Kunsthronik“ zprávu o nových nálezích a objevech, získaných výzkumy, konanými roku 1915 až 1916 v římských katakombách. Vedle jiných výsledků jsou zvláště významny a důležitý objevy v katakombách San Sebastiano. — O katakombách těch sděluje tradice, že v nich byly uloženy ostatky svatých apoštolů Petra a Pavla a teprve později že byly pohřbeny v titulárních kostelích těchto světců. Nové vykopávky potvrzují tuto tradici a to nálezými graffiti, nápisy, vrytými do stěn těchto katakomb. Mezi různými vrytými adoracemi svatých apoštolů Petra a Pavla je totiž často činěna zmínka o obřadu „refrigerium“ a protože obřad ten byl výhradně ceremonií pohřební, jsou tyto nálezy potvrzením, že na tomto místě se kdysi nalézaly ostatky obou apoštolů. — Budiž ještě podotčeno, že hřbitov San Ciriaco, v prvních

dobách křesťanských velice slavný, jenž se nacházel na povrchu země sedm římských mil od Říma, byl nyní nalezen. Bylo tam objeveno již několik sargofagů s figurální ozdobou a malá basilika.

Spolek proti klení založen byl v Holandsku. Kléní rozmohlo se v posledních letech také u nás. Je to jedna ze známek všeobecného sesuvování mravů, jež patrně nastalo v celé Evropě.

o o o o o

Díkůvzdání božskému Srdci Páně.

Z Louky: Plnic svůj slib, vzdávám nejповinnější díky božskému Srdci Páně, Marii Panně Sedmibolestné, sv. Josefu a sv. Antonínu za útěchu a za vyslyšení prosby v jisté záležitosti. M. M.

Od Vítavotýna v Čechách. Nejsrdcečnejší díky božskému Srdci Pána Ježíše, neposkvrněnému početí Marie Pan-

ny a sv. Josefu vzdává vojín za vyslyšení prosby v důležité události. Zároveň každému ochranu jejich odporoučí. F. N.

Z Moravy. Neskončené díky budtež vzdány božskému Srdci Páně a neposkvrněnému srdci Marie Panny a sv. Antonínu za pomoc a ochranu v jisté záležitosti. Al.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za mariánské družiny a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michæli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Hešlo apoštolské: Podporovati družiny mariánské.

Úmysl v květnu: Dekret o sv. přijímání dítek.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V květnu modleme se za mariánské družiny.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1	Ú	Sv. Filipa a Jakuba , ap. P. (62). — Májové pobož. Úcta k Marii P. Mariánské družiny. Horlivost kněžská. Dilo šíření víry. Apoštolát modlitby.
2	St	Sv. Athanasia , bisk. a uč. cirk. (373). — Pobož. ke sv. Jos. Dávěra v Boha. Bohoslovné ústavy Duchovní semináře. Obnova ducha řeholního.
3	Č	Nalez. sv. kříže . (326). — Smiření válečnic národů ve znamení kříže. Skrze pobož. k Marii Panně k pobož. k nejsv. Svátosti. Apošt. s. C. a M.
4	P	Sv. Monik , od. (387) a sv. Floriana (297). — I. pátek v měs. Úcta nejsv. Srdce Páně. Křesť. matky. Zbožné vych. dítek. Obrácení hříš. a bludařů.
5	S	Sv. Pia V. pap. (1572). — Sv. Otec. I. sobota v měs. Ctěmez M. král. míru. Za šťastné skončení války. † papež Pius X. Naši zajatci a návrat jejich.
6	N	<i>Neděle IV. po Velikonoci.</i> Sv. Jana , ap. P. (95). — Zachování čistoty. Mar. družiny kněží. Naše omladiny. Odvrácení neštěstí. Duše v očistci.
7	P	Sv. Stanislava , bisk. m. (1079). — Naši velepastýři. Katoličtí spisovatelé. Upravení poměrů. Odvrácení hladu. Štátný konec války. Nemocní vojínů.
8	Ú	Zjevení se sv. Michaela , archand. (490). — Oddanost ke sv. Otcí a k církvi. Sv. Otec a jeho snahy o mír. Duchovní potřeby u vojska. Ranění vojínové.
9	St	Sv. Řehoře Naz. bisk. a uč. cirk. (391). — Povolání ke stavu duch. a řeh. Pěstování duchovního čtení. Rozšíření katol. tisku. Duše v očistci.
10	Č	Sv. Antonína , bisk. (1459). — Vyjednávání o mír na základě křesť. Církev sv. na východě. Apoštolát modlitby. Podporu katol. missii. Opuštěné rodiny.
11	P	Sv. Mamerta , bisk. (477). — Účast sv. Stolice o vyjednáv. míru. Šťast. hod. smrti. Péče o sirotky po padlých vojinech. Štátný návrat ze zajetí.
12	S	Sv. Pankráce a spolumuč. (304). — Věrnost v povolání. Věrnost v národě našem. Duchovní správa ve vojsku našem. Požehnání pracím polním.
13	N	<i>Neděle V. po Velikonoci.</i> Sv. Serváce , bisk. (384). — Duch modlitby. Mar. družiny bohoslovců. Horlivé účastenství na pros. průvodech. † spolubratři.
14	P	Sv. Bonifáce , muž. (307). — Duch kajcnosti. Za úrodu zem. a požehnání její. Navrácení rozkolníků ke katol. církvi. Vyslyšení vroucích prosb.
15	Ú	Sv. Isidora , rolníka (1130). — Odvrácení neúrody a hladu. Za milost Boží. Svěřenci. Křesť. školy v duchu sv. Jana de la Salle. Vyslyš. vroucích pros.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám nejsv. Srdcem svým Bobu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti olátní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevyjímaje(10), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvácené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatost církve a její nejvyšší hlavu, za mariánské družiny a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, tři rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzorec patronce ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolátské: Podporovati družiny mariánské.

Úmysl v červnu: Dekret o sv. přijímání dítek.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16	St	Sv. Jana Nep. muč. (1383). — Úcta sv. Jana Nep. Zpověd. a jich kajníci. Dar mlčelivosti. Za vyslvení vroucích proseb. Odvrácení neúr. a hladu.
17	Č	Nanebevstoupení Páně. Živá víra v odměnu nebeskou. Touha po nebi. Časté užívání střelných modliteb. Duše v očistci. Zemřelí a padlí voj. naši.
18	P	Sv. Venancia, muč. (250). — Devítidenní pobož. před svatoduš. svátky. Dar zdraví. Odstranění n. slušné módy v oděvu. Dar pravé litosti a upř. pokání.
19	S	Sv. Petra Celest. pap. (1296). — Sv. Otec. Odloučení od světa. Pohrd. svět. marnostmi. Dobrá příprava ke sv. biřmování. Pokoření nepřátel Božích.
20	N	<i>Neděle VI. po Velikonoci.</i> Sv. Bernardina S. (1444). — Velepast. naší. Mar. družiny studujících a jinochů. Ochrana nevinných dítek. Jistá příbuzná.
21	P	Sv. Felixe, řeh. (1587) — Časné a časté přijímání dítek. Šlech. obětavost. Křesť. duch. ve vojsku. Odstranění pohoršení. Potlačení zlé nárůzivosti.
22	Ú	Sv. Julie, p. a m. (439). — Mariánské družiny dívek. Náprava zlých poměrů. Křesťanské prostředky proti nekázni a zkáze mravů. Odvrácení neštěstí.
23	St	Sv. Ondřeje Bobola, řeh. m. (1657). — Povolání ke stavu duchov. a řehol. Katol. missie na Vých. Spolek šíření víry. Dobrodinci pro stavbu chrámů.
24	Č	P. Marie, pomocnice křesťanů. — Duch trpělivosti a odevzd. do vůle Boží. Bratrstva růžencová. Za Boží ochranu. Smíření válčících národů.
25	P	Sv. Řehoře VII, pap. (1085). — Odstranění překážek uchu. sv. Spol. pro sv. Otce a sv. církev. Dílo sv. Dětství. Obháječi zájmů cirk. sv. Kat. spolky.
26	S	Sv. Filipa Ner. vyzn. (1595). — Vroucí touha po přích. Ducha sv. Biřmov. Nábožné pěstování citu panenské stydlivosti. Dar pokory a skromnosti.
27	N	Seslání Ducha sv. (Letnice). — Vroucí prosba k Duchu sv. o jeho dary. Naši velepastýřové. Poslušnost ke hlasu Ducha sv. Dar moudrosti. † kněží.
28	P	<i>Pondělí svatodušní.</i> Sv. Viléma, řeh. (812). — Mariánské družiny panen. Obnova srdcí dle nejsv. Srdce Páně. Dar rozumu. Přemáhání hříc. ú.
29	Ú	Sv. Maximína, bisk. (394). — Císař a král náš. Mariánské druž. mužů a žen. Řeholné sestry a jejich ústavy. Dar rady a síly. Obnova života křesťan.
30	St	Sv. Gerlaka, řehol. prem. (1589). — Řeholný dům. Zbožnost v rodinách. Dar pokory. Dar umění a pobožnosti. Vojenské nemocnice. † rodiče.
31	Č	Sv. Anděly Mer. zakl. ř. (1540). — Řád sv. Uršuly. Živí a zemřelí údové bratrstva B. S. P. a Apoštolátu modlitby. Úmysly apoštol. dosud nevyšly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlava, za mariánské družiny a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnoočené. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 189.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporovati družiny mariánské.

Úmysl v červnu: Dekret o sv. přijímání dítek.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Červen 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

Na křídlech touhy.

Na křídlech touhy duše má
v nadhvězdné letí světy,
k Marii, Matce milosti
modlitbu šeptnou rety.

Maria, Matko oroduj
za hříšné svoje děti,
ať Tobě každý úctu vzdá
a jméno Tvoje světí.

Vždyť Ty jsi Matka laskavá
jež za syny své prosí,
a u Synáčka každému
vyprosíš lásky rosy.

Na křídlech touhy k Tobě jen
duše má s láskou pílí,
neb pevně věřím Syn že Tvůj
slyší Tě v každé chvíli.

○○○○○

A. M. Kadlčáková:

Zapějte mi..

Na zahradě časně z rána
plno zpěvu, veselí,
radostí se i ten lístek
na travičce tetelí.

Slunce svítí s nebes výše,
v jeho září rosa stkví,
jak je všecko kolem svěží
to ani ret nepoví.

Sladká vůně kolem dýchá,
z fialek a sedmikrás
a nad hlavou ve hnízdečku
pějí ptáci písně zas.

Všecko kolem blahem dýchá
všecko žije vesele
a jiskérek bělá se tu
jako když je nastele.

Zapějte mi sladkou píseň,
zapějte mi zpěváci —
zaspívali a v mou duši
mír a klid se navrací.

Průvod Božítělový.

Napsal Ignát Zháněl.

Uchoval se zajímavý písemný doklad, kterak naši předkové v Olomouci zbožně konávali průvod Božítělový. Biskup olomoucký, jménem Prusinovský, pod jehož právomoc příslušela tehdy i nynější diecése brněnská, napsal list, ze dne 11. června 1571, v němž pobízí, aby se zachovával tento starý zvyk a žádá, aby, jak dříve, byla k tomuto průvodu zapůjčena drahocenná monstrance, kterou přechovávali na radnici. K vůli zajímavosti ponecháváme původní též pravopis tohoto listu, jehož úryvek jednající o průvodu Božítělovém v Olomouci zní takto:

Poněvadž ve čtvrtek (dne 14. června), bude-li vuole všemohoucího pána boha, ke cti a chvále jeho božské milosti i na den slavnosti Těla Páně procesie podle starobylého pořádku činiti se budou a od starodávna ten obyčej a pořádek se zachovával, že jest se s tělem božím z kláštra sv. Františka k hlavnímu zdejšímu kostelu na hrad (do dómu) v procesi chodívalo, žádostivi souce, aby s té pobožné navyklosti nesešlo, nepochybujeme, že to při češích, kteří k tomu klášteru náleží, opatříte, aby tak, jak jiná předešlá léta, v tom povolně se chovaly. A podlí toho přimlíváme se, že collegio našemu tu do kláštera sv. Františka monstancoj jedné, kteréž se tam užívalo a tam náleží, k těmto dnem poručíte vydati. Má zase na rathouz v celosti a beze škody vám navrácena bejti, že skrze to od františkánů ani žádného jiného těžkosti mítí nebudete. A jestliže by se jaké škody neb otraty na vás skrze to valiti neb přicházeti chtěly, my vám v tom ve všem chceme zastoupiti. Datum na Předhradí olomouckém v pondělí po sv. Trojici, léta 1571.

Naši zbožní předkové tedy dle tohoto svědectví rádi konávali Božítělový průvod a rozvíjeli k slávě svátostného Ježíše, pokud se dalo největší nádhrou. My jejich potomci nebudeme následovati jejich dobrého příkladu? Jest někdo mezi námi, kdo

by nepřejal za svá slova žalmisty, když praví: „Jako jelen dychtí po studnicích vod: tak dychtí duše má po tobě, Bože. Proč jsi smutná, duše má? A proč kormoutíš mne? Doufej v Boha.“ Žalm 41, 1. 6. Co nám pomůže všechna naše práce, starostlivost o vezdejší život, nebereme-li útočiště k Pánu? „Nebude-li stavěti domu Hospodin, nadarmo pracují, kteříž stavějí jej. Nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí, kdož ostříhá ho.“ Žalm 126, 1. Všechno namáhání lidské jest marné bez pomoci Boží. Kdy můžeme účinněji se modliti a přednášeti všechny své potřeby Pánu Bohu, nežli v den, kdy ubírá se ve slavnostním, vítězném průvodu po našich osadách, okolo prahu našich domů, kdy chce všem žehnati, vyslyšeti, oč Ho žádáme.

Abychom si dodali srdce a odvahy k těmto prosbám, připamatujme si některé z výroků našeho božského Spasitele: „Pojďte ke mně všickni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké.“ Mat. 11, 28. 30. „A chléb, který já dám, tělo mé jest (které dám), za život světa.“ Jan 6, 52. „Když pak večereli, Ježíš vzal chléb a požehnav rozlámal jej a dav učedníkům svým řekl: Vezměte a jezte: toto jest tělo mé.“ Mat. 26, 26. „kteréž se za vás vydává: to čiňte na mou památku.“ I. ke Kor. 11, 24. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Jan 6, 57. „Ta slova, která jsem já mluvil vám, jsou duch a život.“ Jan 6, 64.

Radujme se, Bůh vyslyšel prosby lidu a dal jim pokrm, který posílí duši nás všech k životu věčnému. „Dům Hospodinův, který vystavěla Boží moudrost na vrchu hor, k němuž se pohnou všickni národové,“ Is. 2, 2. „jest již zřícen. Vyplnilo se, k čemu dávno před Kristem pobízel prorok Isaiaš, řka: „Pojďte a vstupme na horu Hospodinovu a do domu Boha Jakubova.“ Is. 2, 3. Chceme plesati z ce-

lého srdce, kdy nesena bude Svátost oltářní, jako se „veseliti budou před tebou, kteří se veselí ve žni,“ Is. 9, 4. neboť „bude v ten den výstřelek (ratolesti, potomek) Hospodinův ve velebnosti a slávě a ovoce země vznešené bude a k plesání.“ Is. 4, 2. Ano, božská žen, očekávání věků, drahocenný klas, kterým židé opovrhovali a který cizí žena Moabitka Rut na nivách betlémských sbírala a našla (Rut 2, 2), i my jej můžeme mít v srdci svém. Jest nám všem připravena hostina, o níž mluví prorok Isaiáš, že uchystal ji Hospodin národům „na hore, uchystal hody z vína výborného, učištěného.“ Is. 25, 6. „Připravena jest hostina, z níž jísti budou chudí a nasyceni budou: a chváliti budou Hospodina, kteříž hledají ho: živa budou srdce jejich na věky věkův. Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všechny končiny země: a klaněti se budou před obličejem jeho všechny čeledi národů. Jísti a klaněti se budou jemu všickni tuční (bohatí) země: před obličejem jeho padnou všickni, kteříž stoupají do země (všichni smrtelní lidé).“ Zalm 21, 2.—30. Jest přítomen při tomto průvodu ten, kterýž „jest Bůh náš, kterého jsme očekávali,“ Is. 25, 9, ten, „který jest žádostí duše naší, po němž touží duše v noci, při němž bdí srdce z jitra.“ Is. 26, 8. 9. V den tento chceme všichni ze srdce láskou ku svátostnému Kristu proniknutého volati: „Hospodine, Bože můj, vyvyšovati tě budu a oslavovati budu jméno tvé; neb jsi učinil divné věci, myšlení dávná. Amen.“ Is. 25, 1.

Snažme se aspoň v tomto dni, zasvěceném veřejné účtě milého Ježíše, abychom ho více a více poznávali, neboť čím více jej poznáváme, tím více si ho zamilujeme, což jest právě naopak jako u lidí. Čím více lidí poznáváme, tím méně je budeme milovati, v tím větší osklivosti je budeme mít, neboť zpřesvědčíme se o jejich falešnosti, neupřímnosti, sebelásce, že chtějí bližního pouze využítkovati, a když více jim nemůžeme prospěti, odhodí a odkopnou nás jako citron, z něhož vytlačili všechnu šťávu. Když

nastoupil zbožný kněz Jan Vianney na faru v Arsu, chtěje obnoviti ducha svých oveček, založil spolek Věčného Klanění. S počátku přihlásily se pouze tři osoby za členy. Mezi nimi byl jeden prostý rolník, jenž pokaždé, když mu bylo jíti podle kostela, se tam zastavil. Při tom však nikdy nebylo pozorovati, že by při tom něco mluvil, že by pohyboval rty. Farář Vianney otázal se ho jednou, co povídá Pánu Bohu, kleče před oltářem? Tu odpověděl: „Nic mu nepovídám, já se dívám na Něho a On na mne.“ Zajisté odpověď nadmíru trefná a krásná. A měl jistě pravdu, vždyť není náš milý Ježíš Kristus nic jiného než vtělená láska k nám lidem, která přijala podobu lidskou, zosobnila se v tajemství Vtělení a zvěčnila se v nejsvětější Svátosti oltářní.

V portugalském městě Santarenu uctívají ve skvostné schránce uschovanou sv. hostii, které okolo r. 1600 podvodným způsobem se zmocnila jakási židovka. Chtěla jí použiti ke kouzlům. Santaremští mají tuto relikvii ve velké účtě, a proto, když bylo nebezpečí na počátku minulého století, že vtrhne do země a do města vojsko Napoleonovo, poslali schránku pod jistou stráží do hlavního města Lisabonu. Když minulo nebezpečí, žádali svou památku zpět. Ale obecní rada lisabonská obávala se, že obyvatelstvo nesvolí, aby tento klenot byl opět od nich odvezen, a obávali se, že zbožní občané třeba i násilím se postaví proti převezení, báli se vzbouření, a v těchto horkých krajínách není od rozčilení lidu daleko do revoluce, při níž teče krev potokem. Aby se všemu zabránilo, použila městská rada následující lsti: Dali po celém městě na všech rozích ulic nalepiti obrovská ohlášení, že překročí odpoledne určitého dne řeku Tajo, tu v městě hodně širokou, umelec v botech z korku, a že zůstane docela suchý, že nepoužije ani člunu, ani vesla, ani plachet a vůbec ničeho kromě svých, od něho vynalezených bot. V ono určité odpoledne bylo půl Lisabonu na nohou; jedni vstoupili do lodiček, aby vše lépe mohli pozorovati,

jiný spekulant najal velkou parolod, prodával v ní místa a oznámil, že pojedou za umělcem, jiní zase postavili se na obou březích, kde měl muž onen vstoupiti do vody a z ní vystoupiti. Mezi tím pak naložili vřeslanci ze Santáremu pohodlně a nerušeně schránku a odjeli. Lisabonští se dozvěděli o lsti až z novin, když četli zprávy o obrovských slavnostech, při nichž byla vzácná památka opět umístěna v kostele, v němž byla už dříve v dobře ukrytém a dobře chráněném místě.

Krásně píše o velebné Svátosti oltářní zakladatel Eucharistiánů P. Petr Julián Eymard: velebná Svátost jest nejenom život jednotlivého křesťana, ale i život národů. Člověk, který s jinými žije, potřebuje svazku, jenž ho s rovnými spojuje, potřebuje zákona, jenž nás učí vzájemné úctě, potřebuje střediska, v němž se sejdou všechny snahy a náklonnosti. Tento společný svazek křesťanů jest velebná Svátost oltářní. Skrze ni stáváme se příbuznými, jíme u téhož stolu, máme téhož Otce, jenž jest na nebesích. Úcta nejsvětější Svátosti podobá se slunci za jasných dnů, jež přírodě uděluje teplo, život a úrodnost, všude květy vykouzljuje a ovoce plodí. Nedbá-li se však úcty nejsvětější Svátosti anebo je-li toliko posilou umírajících, uzavřenou někde v koutě sakristie, jak u Řeků nesjednocených, pak jest jen bleďým sluncem zimmím, které jen několik hodin svítí a zemi chladnou a zmrzlou nechává. Ponechajme sebe spasitelnému vlivu slunce eucharistického a tvárnost země se obnoví. S každou jiskrou eucharistického ohně vkládá se do duše božský zárodek života a všech ctností.

Svatý Jan z Kříže byl již jako mladý muž velký ctitel svátostného Ježíše; říkával: Znáám a chci míti toliko jednu radost, tohoto svého Pána a Boha Ježíše ve Svátosti. Vyznačoval se jako pravý ctitel velebné svátosti svatou uslechtilostí, požehnaným mlčením, nezakalenou přívětivostí, nikomu neobtěžnou pohroužeností v sebe sama. Dle našeho úsudku mají podivný zvyk obyvatelé hlavního města

Palmy na ostrově Mallorce. Když jde Božítělový průvod po ulicích města, dává se královský prapor — patří tento ostrov pod vládu španělského krále — dolů ze žerdě, na níž obyčejně visívá a položí se napříč přes ulici, aby biskup, nesa nejsvětější Svátost, kráčel přes prapor, což má býti důmyslným obrazem, že se pokorně sklání světská moc před Boží velebností.

Ve Švýcarech jest nejznámější poutní místo mariánské Einsiedeln, s klášteřem benediktinským. Shromažďuje se tam ročně na statisíce vroucích ctitelů mariánských, kteří přicházejí ze všech pěti dílů světa, aby se poklonili mocné Panně a vyprosili si její přímluvy. Na kostele jsou velkými, z daleka již do očí bijícími písmenami napsána následující slova: Vskutku přebývá Pán na tomto místě! Často, ba v době procesí každodenně bývají tu k večeru na prostranném náměstí před kostelem procesí, při nichž se nosí velebná Svátost. Používají k tomu při větších slavnostech přeskvoštné monstrance, o níž pracovali odborní umělci a mistři celých jedenáct let. Učinili vše, co uměli a dovedli, aby ukázali svou lásku ku svátostnému Kristu. Klášter pak nešetřil nákladu, aby monstranci mohl zakoupiti.

V kronice kláštera Melrose vypravuje kronikář k roku 1259, že žil u nich mnich, který po celých dvacet let nespal ve své posteli, ale miloval tak velice Ježíše, skrytého ve Svátosti oltářní, že vždy bděl a strávil celou noc i v zimě před oltářem v kostele a pokud síly stačily, hrával na harfu a zpíval zbožné písně, jichž uměl na paměť velmi mnoho. Za dne pak, když se modlil předepsané kněžské hodinky a žalmy, usadil se u kostelních dveří a vyprosil si v kuchyni chléb, rozkrájel ho a každému chudému, který se přišel k nim pomodlit, dal se najísti. Za středověku bývaly přistavěny ke kostelu malinké komůrky, z nichž vedlo malíčké okno do kostela, jímž bylo možno dívat se na svatostánek. Bydlili v nich muži i ženy, z nichž mnozí po mnoho let nevyšli vůbec

ven ze svých poustev. Poblíku kostela opatského ve Sv. Florianě nedaleko Lince bydlila starší žena, která nevyšla ven ze své komůrky po celých jedenačtyřicet let, až byla donucena odebrat se někam jinam, protože hrozil nepřátelský vpád vojska.

Profesor římského práva na universitě v Pavii, Contardo Ferrini, neopomenul jít každý den na mši sv. Býval častěji volán ze svého bydliště, z Milánu, k ministerstvu do Říma, a tu, aby nezameškal mše svaté, chodil na ni ještě za tmy. Říkával ku svým přátelům: Kdo z vás není smutný po celý den, když nemůže se zúčastnit nevýslovné oběti? Když mohl, šel pak za dne ještě jednou kostel na

všíviti, aby uctil velebrou Svátost. — Uctívejme Ježíše svátostného, když bude nesen pod nebesy na svátek Božího Těla svou zbožností, pokorou, živou láskou k Němu. Nezapomínejme, že jest Ježíš naše naděje v životě i ve smrti, umiňme si, že chceme pro Něho žítí, trpěti i zemřítí. Jest naším rádcem, kazatelem, předmětem naší víry, pomocí naší naděje, posilou naší lásky. Když vzpomínáme na lásku našeho milého Spasitele k nám lidem, předložme si se zbožným Davidem otázku, kterou pronesl, řka: „Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi učinil? Kalich spasení vezmu; a jméno Hospodinovo vzývati budu.“ Zalm 115, 13.

o o o o o

A. M. Kadlčáková.

Za tiché, jasné noci...

Za tiché, jasné noci
když všechno vůkol dřímá,
mou duši i mé srdce
vždy bolný smutek jímá.

Když hvězdy jasná záře
v tom modrém nebi hoří
má mysl k Bohu letí
a Jemu vždy se kofí.

Když všechno v zlaté seči
hvězd jasných se tu třpytí,
mně zdá se, že Bůh dobrý
svou těchu slyší v žití.

Vždyť Bůh v tmě nočních mrákot
zří na mne z každé hvězdy
a sílu dá mé duši
i srdci mému vezdy.

o o o o o

Srdce Ježíšovo, střede všech srdcí.

F. Rudolf Rozkošný T. J.

(Dokončení.)

Hrdinové a světci v křesťanství, jako sv. Pavel, Benedikt, František, Ignác, Vincenc, ať jest jejich podobnost s Kristem Pánem jakákoliv, nejen že stojí nekonečně hluboko pod Spasitelem, ale vůbec nemohou s ním býti srovnáváni. Vždyť jejich etnosti nejsou původními, ale napodobeninami a následování Pána Ježíše. Všichni se s láskou poněžili do jeho příkladu. Všechny své síly vynaložili, aby aspoň poněkud vystihli jeho život; ale přece všichni s ponížeností a se zahanbením vyznávají, že se jim to nepatrně podařilo a že není možno dosáhnouti

dokonalosti Mistroy. Jako nemá Pán Ježíš vzoru, tak ani nemá dokonalého následovníka.

A přece není nemožno jej následovati. To jest nejpodivuhodnějším při ojedinelosti Ježíšově: ačkoliv nelze dostihnouti jeho velikosti v žádném oboru a od žádného člověka v dějinách, přece každý při rozjímání o jeho životě cítí, že vše na něm jest jako stvořeno k následování. O všech velikých a svatých mužích platívá rčení: Máme je obdivovati, ale nemůžeme jich následovati. Kristus Pán jest však větším a světějším než oni, a přece

nená ničeho na sobě, podle čeho bychom se nemohli řídit, jako podle svého vzoru. V jeho životě není ničeho rekovného ani obrovského, v jeho mravných požadavcích není ničeho odpuzujícího ani přehnaného; všechny jeho čtnosti a celá jeho dokonalost se sklání k naší slabé přirozenosti. Děti i dospělí, mládenci i panny, muži se svými pracemi, matky se svými starostmi, chudí i boháči, vzdělanci i nevzdělanci, zdraví i nemocní, sluzi, páni i knížata, všichni lidé bez výjimky mohou ho následovati všestranně ve všech životních okolnostech. Jest ojedinělým vzorem a pravzorem vši přirozené, dokonalé povahy i vši nadpřirozené svatosti.

Tento neslýchaný vliv na lidstvo jest poslední známkou osoby Ježíšovy. Že nějaká osoba i po tisíci letech vítězí nad lidským srdcem i duchem, jim uděluje život, jest zjevem, jehož není možno přirozeně vysvětliti. Máme hojnost mužů, které oslavujeme jako umělce, učence, politiky, hrdiny; ale ne tak pro jejich osobu, jako spíše pro jejich díla, plody, kterých si doposud velmi vážíme. Divíme se jejich klasickým básním, výtvořům jejich štětcem a dláta, vymoženostem jejich bádání, výbojům jejich zbraní. Pokud sahají jejich činy, potud sahá naše nadšení pro jejich osobu.

U Pána Ježíše je tomu naopak. Divíme se a uctíváme napřed jeho osobu, jeho svatost, jeho srdce a potom teprve jeho učení a skutky. Jeho osoba, jeho srdce jest středem naší pozornosti, jen k vůli nim má význam všecko ostatní. A proto si ho nejen vážíme jako jiných mužů v dějinách a prokazujeme mu nejvyšší úctu, nýbrž jej také milujeme, a to celou láskou svého srdce, nejvšelejší, nejvroucenější, nejvyšší, věčnou láskou.

Když shrneme všechny tyto známky obrazu Kristova v jedno, přiznáme se, že se tu nejedná o nějakého mimořádného člověka, ba vůbec že není pouhým člověkem, že jest něčím více než i mimořádným člověkem. Je totiž vzorem pro každého člověka. Kdo tak jako on má všechny dokonalosti v nejvyšším stupni kdo je spojuje

všestranně v ladný celek kdo je povznesen nad všechnu polmíněnost, národnost, časnost, kdo vyniká nade vším lidstvem jako samojediný vzor veškerých čtností, a přece z druhé strany je tak nekonečně blízko celému lidstvu — a kdo ač zevně celá tisíciletí od lidstva vzdálen, přece pouhou svou osobností i po své smrti ovládá jejich srdce a lásku, ten nemůže býti obyčejným člověkem.

Každý člověk má na svém čele známku konečného, nedokonalého, jednostranného, má to vyryto ve své duši, ukazuje to ve všech svých skutcích, v celé své činnosti. Jest jenom úlomkem toho, co jest všeobecně, čistě lidské, představuje jen jednu směr, jednu sverzáznost, zvláštnost ducha. Jednotlivý člověk nemůže v sobě to, co jest vzorem pro všechny lidi. Vše, co velkého, šlechetného a svatého na zemi žilo, ukazuje ve své rozmanité kráse přece mnoho nedokonalosti, což známkou všeho lidského vývoje. Jsou to rozmanité paprsky jednoho světla, ale nejsou samy o sobě světlem; jsou to rozmanité, krátce se jevící, lomené barvy slunce všech duchů, které probleskuje ze svého zrcadla, svobodného tvora, ale nejsou samy sluncem. Jsou ojedinělými, rozptýlenými zvuky v souladu všeobecné svatosti a dokonalosti, ale nejsou svatostí samou v sobě. Čistý, nezkalený vzor, ideál jest jen tam, kde idea se sama v sobě a úplně vyskytuje, ne jakožto některé božské slovo, ne jakožto některá božská myšlenka, která ve člověku povstane, ale Slovo samo o sobě, Bůh sám.

Když hledíme povrchně na život Pána Ježíše, zdá se nám hrdinou známější a důvěrnější než kterýkoli jiný rek ve světových dějinách. Ale tato blízkost a důvěra trvá tak dlouho, pokud jej všeobecně pojmáme. Jakmile začneme jej dopodrobna rozebírat i snažíme se ho pochopiti, vzdaluje se od nás jeho osobnost, povstává otázka za otázkou, záhada za záhadou, a my místo abychom se uklidnili, musíme dále o něm bádati. Ctitelé božského Srdce Páně však tak rádi činí, neboť milují Pána Ježíše a rádi na něho myslivají.

Jest známo, že když Napoleon, jenž byl skoro všemohoucím vládcem Evropy, byl přemožen a odvezen na ostrov Sv. Heleny, přemýšlel o pomíjejícínosti světské slávy, o velikánech v lidstvu a srovnával je se svou bývalou velikostí. Když přemýšlel o Kristu Pánu, jevíli se mu ostatní velcí mužové v dějinách jako pouhé stíny. „byl pravý dobyvatel,“ zvolal s úctou. „Dobývatel, jenž dle své libosti vládne nad lidstvem, jenž si přisvojuje nejen jeden národ, ale celé pokolení lidské. Není to zázrak? Privlastňuje si sám pro sebe lidskou duši se všemi jejími silami. A jak? Zázrakem, jenž všecky zázraky převyšuje. Požaduje totiž od lidí srdce, to jest to, co se na světě s největšími obtížemi dosahuje, to, co nemůže žádný mudrc od svých nejvěrnějších přátel, žádný otec od svých dětí, žádná nevěsta od svého ženicha, žádný bratr od vlastního bratra vynutiti. Touží po něm, žádá je bez podmínky, chce je celé a okamžitě je obdržeti. Alexander Veliký, Cesar, Hannibal, Ludvík XIV. dychtili po něm marně. Dobyli světa a přece neměli ani jediného upřímného přítele, neb aspoň dnes jistě žádného nemají. Kristus promluví a ihned mu náleží celá pokolení; jsou s ním sjednocena daleko úžeji, vroucněji a mocněji než všecky pokrevní svazky. Roznítit oheň lásky, která usmrcuje eamolásku a vítězí nad každou jinou láskou. Neměli bychom poznati na tomto zázraku lásky věčné Slovo, které stvořilo svět? Ostatní zakladatelé náboženství neměli ani tušení o této duchovní lásce, která jest jádrem celého křesťanství; a ať se mají na pozor proti takové skále útočiti! Neboť získáti si lásku, na to je člověk opravdu slabý. A proto jest nesporně největším zázrakem Kristovým říše lásky. Všichni, kteříž opravdu v něho věří, cítí tuto podivuhodnou lásku, což je zjevem nevysvětlitelným obyčejnému lidskému rozumu, a čeho lidské síly samy o sobě nezmohou, — cítí v sobě svatý oheň, jehož síla nemůže býti oslabena ani omezena časem, největším to ničitelem všeho. Rozohnil jsem celé pluky, které se pro mne vrhaly na smrt! Ale ani

zdaleka nemohu toto nadšení srovnávati s křesťanskou láskou. Tato láska je tak rozdílná od onoho nadšení, jako jejich příčiny. Abych roznítit v jejich srdcích oheň, musil jsem státi u nich, svým pohledem, svým hlasem, svým slovem jsem je musil rozplameniti. Ovšem mám pro svou osobu tajemství oné kouzelné síly — uchvátiti totiž lidi — ale nemohu ji nikomu sdělití. Žádný z mých generálů ji ode mne nepřijal, ani se jí nenaučil. Nemám ani také oné tajemné síly, aby se zvětšilo mé jméno a v jejich srdci láska ke mrě a aby v rěm působila zázraky. Kdo nyní bojuje, kdo nyní dobývá nových říší za mne, když

Znojmo: Věž radnice.

bydlím na Sv. Heleně, jsa přikován k této skále? Zůstal mi tam někdo věrným? Takový jest osud všech velkých mužů Alexandra, Cesara a také můj! Zapomíná se na nás, a o jménech nejmocnějších dobyvatelů a nejslavnějších císařů se jedná jen ve školních úlohách. Všecky naše výsledky náležejí do oboru školského puntičkáře, jenž nás podle své chuti buď chválí neb tupí. Jak jest nesmírná propast mezi mojí bídou a věčným panstvím Kristovým, jenž jest hlásán, milován, uctíván a žije posud na celém povrchu zemském.“ Tak Napoleon.

Ano, tak jest! Kristus žije posud! I když není od svých ctitelů viděn, jest přece jimi milován. Byl, jest a bude středem všech lidských srdcí! Tato se budou otáčeti okolo něho, jako se otáčí naše země okolo slunce.

Ze slunce vychází jednak síla, která zemi a ostatní oběžnice k sobě přitahuje a v určitých drahách udržuje, a jednak vyzařuje na naši zemi světlo a teplo a působí na ní život. Rostlinka, sotva že hlavičku ze země vystrčí, již se nachyluje ke slunci, aby co nejvíce mohla pohltnouti jeho paprsků, by se mohla více a více vyvíjeti a býti krásnější a vonnější. Vzhlížejme i my často k božskému Srdci Páně, které, jak jsme poznali, jest středem našich srdcí, přijímejme se vděčností ony milosti, které z něho vycházejí, hleďme se také kolem něho otáčeti, t. j. následujme ho věrně, aby pak naše duše, až opustí toto smrtelné tělo, mohla přímo k němu jako ku svému středu spěchatí a v něm odpovídati věčně.

o o o o o

A. M. Kadlčáková

Jitřenka.

Na nebi bleskotá
zlativá jitřenka
a hledí do kraje
s úsvitem dne;
duše má zalétá
v nebeské končiny
a k Bohu v modlitbě
vroucně se pne.

O sílu ku práci,
o klid a rozvahu
při ranním klekání
když zazní zvon;
a pak zas k Marii
Zdravas se pomodlí
když „Ave“ zazpívá
poslední tón.

Na nebi bleskotá
zlativá jitřenka
a hledí do kraje
milostně jen;
v posled se zachvěje
a srdce probudí
k novému životu
na celý den.

o o o o o

A. Odrážka.

Časně a často.

(K červnovému úmyslu Apoštolátu modlitby.)

Nebožtík Pius X. byl svatý, zároveň však i velký papež. Velký svými myšlenkami i železnou důsledností, s jakou usiloval o jejich provedení. Důkazem jeho velikosti přímým jsou jeho činy a projevy, nepřímým (velmi bolestným!) ta okolnost, že protivníci daleko jehošěji pochopili dosah podniků jeho než mnozí vlastní synové z řad lidu prostého i kněžstva.

Pius X. byl odjakživa mužem

velmi praktickým, mužem činu. Od Boha obdařen byl zvláštním bystrozrakem, jakým rozeznával, čeho lidstvu chybí a čeho třeba.

Jeho papežské listy jako patriarchy benátského a ještě více jeho projevy s trůnu papežského jsou skutečné dokumenty své doby, zrovna fotografie časových myšlenkových proudů.

Na trůnu papežský vstoupil s heslem: „**Vše obnoviti v Kristu!**“ a jemu

věřen zůstal ve všem až do poslední chvíle.

Proti horečce revoluční, jež tehdy již záchvěvy zlověstnými ohrožovala pořádek ve státech a potají se drala i do církve, postavil zásadu vnitřní křesťanské reformy (obnovy) všeho života, soukromého i veřejného v duchu katolickém. Není divu, že tím upadl v nenávisť světového zednářstva, jehož plány rušivě zkřížil. Snahy zednářstva a papeže obrazně možno krátce vyjádřiti asi takto:

Zednářstvo chce vypěstiti z lidstva zdárnou pláňku (vylučuje ze svého programu vše nadpřirozené, božské, horujíc stále pro „čisté“ lidství) — papež pojal obrovský úmysl tuto pláňku — lidstvo co nejúsilovněji přeštěpovati božským rouhem — Ježíšem Kristem!

V tomto světle jeví se snahy „charakterického“ papeže nezpátečnictvím, nemožným, nýbrž z dravým pokrokem! Pius X. mocným rozmachem předstihl o mnoho své vrstevníky. Nezdar, jímž dílo jeho namnoze stíženo, nelze přičítati na vrub jemu, nýbrž těm, kdo bez chuti, jako z přinucení v intencích jeho „pracovali“ a — nepracovali. Jak těžká zodpovědnost před Bohem! Co chtěl Pius?

Vida rostoucí záplavu neovpohanství, hledal — docela správně — ochranu proti němu tam, kde skutečně jest: v Ježíši Kristu. Chtěl dáti církvi davy křesťanů, jako byli oni staří v dobách dřevních, kteří svou modlitbou, svatým životem, krví zvítězili nad světovládným římským pohanstvím. Staří křesťané přijímali často, denně, a Pismo sv. jim dává vysvědčení nejkrásnější: žili vespolek životem světců, milovali se jako bratři. Takových křesťanů třeba nám i dnes. Pius X. sáhl k prastarému osvědčenému prostředku: časté sv. přijímání!

Blud, zlá vůle, přílišná horlivost navadily však česem na cestu vedoucí k dennímu sv. přijímání balvanů pře-

kážek. Pius X. je silou obří odstranil. Rozlišil nutné od potřebného a žádoucího.

Stanovil přesně v duchu církve proti přepjatě přísným požadavkům (z dob jansenistických), jež mnohým bylo těžko, ne-li zrovna nemožno splniti, minimální podmínky stačící k hodnému dennímu sv. přijímání:

Čisté (t. j. těžkého hříchu prosté) **srdce a dobrý úmysl!** Kdo nemá těžkého hříchu, může přijímati často, denně!

K a ž d ý! — — Nikdo není vyňat, žádný stav vyloučen. **K a ž d ý:** děcko, stařec, svobodný, ženatý, řeholník, kupec, rolník, zametač, každý.

M ů ž e! — —

N e m u s í! — — **M u s í:** jen jednou za rok, v čas velikonoční. **M ů ž e:** kdykoli ho srdce pudí a povinnosti dovolí. Tedy dle poměrů: denně, v týdnu, měsíčně. Zásady tyto vysloveny dekretem, jehož vždy bude v dějinách církevních slavně vzpomínáno. Začíná slovy „Sacra tridentina synodus“ a je datován ze dne 20. prosince 1905.

Vše ostatní, další projevy papežovy o sv. přijímání jsou jen rozšířením, vysvětlením, řečneme aplikací tohoto dekretu.

Nejvýznačnější z nich je **d e k r e t o p r v n í m s v. p r í j í m á n í d ě t í** (o věku, kdy ponejprv mohou a mají býti k sv. přijímání vedeny). Ten byl vydán 8. srpna 1910. Jádrem jeho jest, že se nemá se sv. přijímáním u dětí odkládati na pozdější léta (někde je s ohledem na t. zv. „konfirmaci“ protestantů vedli k prvnímu sv. přijímání až o 12 letech i později), nýbrž že sv. přijímání se jim má podati ihned, jakmile došly jakéhosi poznání rozumu, takže dovedou rozeznati nejsv. Svátost od obyčejného, pozemského chleba. Dekret zamítá přílišnou přísnost, praví, že dětem k prvnímu sv. přijímání stačí jakási věku jich přiměřená znalost nejhlavnějších pravd víry, ostatním poučkám katechismu necht se naučí postupně v dalších le-

tech náboženského vyučování. Nejdůležitější jsou § 1. (že jakmile dítě dojde let poznání dobra a zla, sv. přijímání je povinno přijati, poněvadž tehdy i ono jest vázáno příkazem církevním o velkonočním sv. přijímání), § 4. (jenž připomíná rodičům, kněžím, učitelům povinnost jejich ve svědomí, aby zavčas děti ke sv. přijímání vedli), a § 6. (že i děti mají po prvním sv. přijímání často i denně přijímati).

Toť jsou pro každého vychovatele mládeže zásady vizíci její přísně ve svědomí!

Pius X. zemřel, myšlenky jeho nikoli. Nástupce jeho, nynější papež Benedikt XV., výslovně prohlásil, že ustanovení Piova zůstávají i za něho v plné platnosti.

Bylo by záhodno, aby se o nich méně mudrovalo, a více zkusilo! Již to, že volná škola na svých protestních schůzích proti časnému a častému sv. přijímání dětí bouřila, mělo by nás poučiti, že myšlenka papežova byla časová, dobrá. Odpor nepřátel nejlepší její chvála!

Naše děti jsou od malička se všech stran (na ulici, ve škole, barmnohdy i doma) na duši ohroženy. Proti nákaze těla se nyní horlivě několikrátě očkuje, očkována jsou již nemluvíata, a duše dětské bychom

bez ochrany vydali na pospas morové nákaze?

Co nám pomůže sebe důkladnější příprava na první sv. přijímání ve věku pozdějším, půjde-li k němu děcko oloupeno jsouc zatím o nejkrásnější ozdobu srdce — nevinnost?

Dobrá sv. zpověď ovšem hřích s duše jeho smyje, leč původní sv. neporušenosti vrátiti nedovede a nemůže!

Poslechněme papeže, a neberme sobě lehkomyšlně tak těžké zodpovědnosti za dětské duše!

Zkušenost učí ve prospěch časného sv. přijímání. Rozhodně! Dítě toho ovšem pověděti nedovede, co cítí, leč nezapomeňme, že Kristus Pán, všemohoucí, Přítel dítek, dovede lehce pověděti děcku v srdci mnohem více, než nejšíkovnější katecheta.

A proto vedme děti od mala k Pánu Bohu, k modlitbě, ctnostnému životu, a pak bez bázně, s radostí vedme je časně a potom často ke stolu Páně. Splníme tím nejvroucenější přání božského Srdce Ježíšova, jenž přísně apčtělý (— a jim se v tomto ohledu podobají mnozí rodiče i kněží —) pokřál slovy: „Nechte maličkých přijíti ke mně a nebraňte jim, neboť jejich jest království nebeské. (Mat. 19, 14).

o o o o o

A. M. Kaalčáková.

Z jitra.

Sotva slunce vyskočilo
na nebeské pláni,
již tu kolem všude slyšet
ptačtva šepotání.

Květiny a tráva, stromy,
probouzí se tiše,
sladkou vůni vzduch se plní,
spokojeně dýše.

V jasu slunce květy hoří,
rosa na nich blyská,
všecko co tu kolem zříme
radostí jen výská.

Nový život v celém kraji
probudil se z jitra,
tichý povzdech k nebi letí
v modlitbě nám z nitra.

Díky vzdáme Stvořiteli
za všecky ty divy,
kterými nas tu na světě
láska jeho živi.

Zapějeme jak ti ptáci
z jitra Pánu Bohu,
a ta píseň naše letí
k Němu nad oblohu.

—až—:

Některé vlastnosti Boží.*)

„Za onoho času přibližovali se k Pánu Ježíši publikáni a hříšníci, aby ho slyšeli.“

(Luk. 15, 1.)

Za dávných časů pohanských, ještě před narozením Krista Pána, žil v Syrakusách na Sicilii panovník Hiero. Ten zavolat si kdysi dal slavného filosofa Simonidesa, a předložil mu otázku: „Co jest Bůh?“ Učence se odmlčel, zamyslel, leč neodpověděl ihned, nýbrž si vyprosil den na rozmyšlenou. Pak přišel, ale zase bez odpovědi, ba vyprosil si ještě dva dny. Tak to udělal několikrát, až se rozmrzel Hiero, a nevládně se tázal, co znamenají stálé odklady? A Simonides odpověděl vážně: „Pane, čím déle přemýšlím, co jest Bůh, tím temnější jest mi otázka záhadou.“ — Jak na konec rozluštil otázku, o tom dějepis nevypráví. — Hle, jak ubohé bylo pohanství! Před velikými, životními záhadami stojí rozpačitě, nemajíc jasného, srdce upokojujícího vysvětlení. Nuže jsme na tom my, křesťané, lépe? Otevřte si sv. Písmo a najděte I. list sv. Jana (4, 8.). Co tam čtete? „Bůh jest láska!“

Krátká větička, ale zdaž není v ní zahrnuta celá naše víra. Zpíváme u jeslíček koledy — Bůh jest láska! Libáme na velký pátek sv. kříž — Bůh jest láska! Vitáme Ducha sv. o letnicích — Bůh jest láska! První pohled nevinného novorozeňátka mluví o Bohu — Lásce, dárci života, o něm svědčí poslední povzdech umírajícího, jenž odchází z tohoto slzavého údolí, a dáno-li nám bude dojít věčné slávy, tam teprve, jak náleží, poznáme, že — „Bůh je láska.“

Mohl bych ovšem stejně právem říci: Bůh je nekonečná Pravda, je Všemohoucnost, je nevýslovná Moudrost — a my se jemu proto ve prach koříme — však Bůh je zároveň i Láska, a to zní srdci lidskému tak vábivě a sladce!

1 Jsoucnost Boží a jeho vznešené

vlastnosti svým rozumem již i pohané poznávali, o Bohu dobrém, leč zároveň přísném, trestajícím, s bázní š ptali Židé svým potomkům, Láska Boží nekonečná však plným světlem zazářila teprve křesťanstvu. O jak jsme šťastní!

Nemyílím-li se na staroslavném hradě Pernštýně, a také jinde na rozhlednách jsou čtyři okénka, a každé s jinak zbarveným sklem. Pohledněs jedním, vidíš před sebou kraj v prvním rozpuku jara. Druhým se podíváš, a vidíš léto před sebou a dále podzim, zimu. A podobně je s námi. Jiným se Bůh více jevil přísným, až strašným soudcem, mstitelem, my křesťané jej vidíme v růžovém zákmitu lásky. Smím se o tom obšírněji zmíniti? S ním z moře božské lásky načerpati několik krůpějí? Neb více slovo lidské neobsáhne!

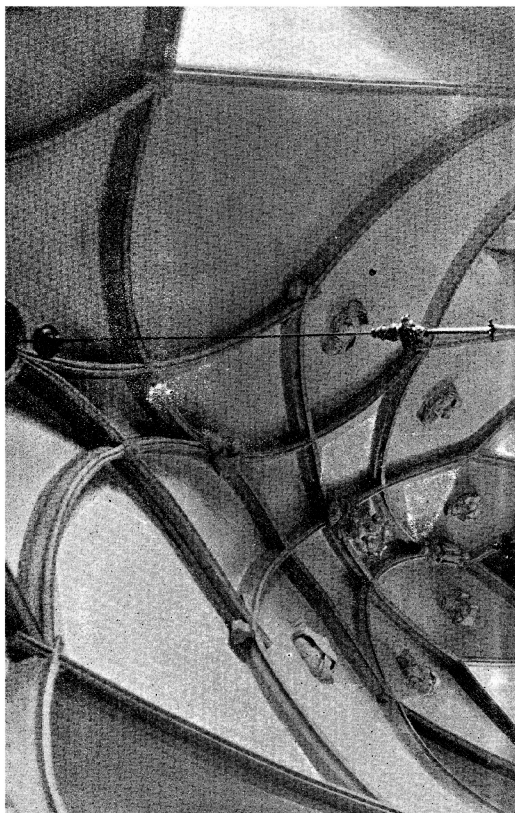
Znáš ještě z katechismu nejdůležitější vlastnosti boží? Podívejme se, zda-li a jak se dají vyvoditi z Boží lásky?

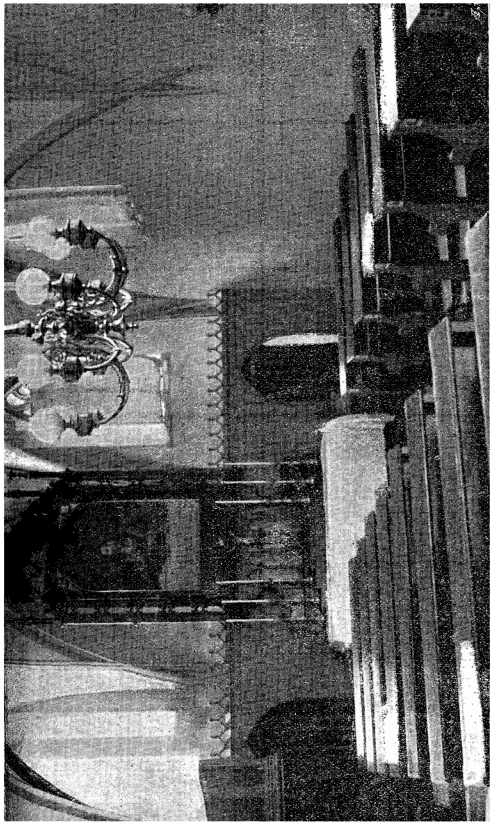
Bůh miluje nekonečnou láskou sebe i vše, co jest.

Jeho láska k sobě se jmenuje svatost: Bůh chce a miluje jenom dobré. Boží lásku k lidem nazýváme dobrotou. Katechismus dí: Bůh jest nejvyšší dobrotivý znamená: Bůh jest pln lásky ke svým tvorům. Pro sebe Hospodin světa nepočíneval, pro člověka, z lásky stvůřil celý vesmír, z lásky i nám dal život, jest tedy i v šemohoucnost jeho, tím projevená ve službách lásky.

A když hřích Adamův tvrdě ničivě v krásné úmysly Boží zazáhl, nezlomnou spravedlnost k těžkému trestu volal, Bůh ve svém milosrdenství našel cestu smíru, arci za cenu nesmírnou — život svého Syna! „V tom se ukázala láska Boží k nám, že Syna svého jednorozerého poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. V tom jest láska: ne

* Z knihy „Boží cestou“ (úvahy pro katoličkou omladinu) č. 47. (nod. III. po svatém Duchu).

Znojmo: Vnitřek bývalého kostela sv Václava, nyní protest. kostel.

že bychom my byli Boha milovali, ale že on prve miloval nás a poslal Syna svého v obět slitování za hříchy naše.“ (I. Jan 4, 9.) A nyní ještě pohleďme, která se toto poznání o svrchované lásce boží obráží v náboženském cítění lidovém?

Všecky články víry jsou téže nekonečné ceny, poněvadž za všemi stejně stojí záruka jejich pravdivosti — Bůh!

Však přece možno mluvit o zamilovaných dogmatech (dogma — článek víry). Které jsou to?

Předně víra v prozřetelnost. Nepochopíš, dokud někdy sám na sobě v těžké chvíli nezakusíš! Cítíš se zapleten v přízi „osudu“, stržen mezi tvrdá, drtivá jeho kola, marně se bráníš, vzpíráš, znova a znova o záchranu pokoušíš, vše darmo, jenom dvojí zbývá: buď zoufalství neb — důvěra v Boží prozřetelnost! Myšlenka, že Bůh o tobě ví, čím hůře s tebou, tím blíží tobě stojí, že na konec vše musí dobře dopadnouti, a kdyby ne tu, tedy na věčnosti! A ona důvěra v prozřetelnost, toť odevzdanost děcka v lásku dobrého Otce.

Jiní zase milují a uctívají hlavně přeslaďké Boží vtělení, nejraději klečí u jesliček.

Není to tichá úcta Boží lásky zrovna tak, jako když u vroucím, serafinském zápalu lásky líbáme sv. rády Páně?

Vždyť jesličky a kříž, toť dvě ohniska lásky téhož Boha, Ježíše Krista, k nimž ještě jenom jedno stejně drahé se druzí: svatostánek. Oltář je každý den i jesličkami i nekrvavým křížem zároveň, svatostánek našim ustavičným Bětlémem, t. j. domem chleba. A úcta nejsv. Svátosti jest životu celé církve tím, čím teple větřík jarní přírodě. Třeba ještě připomínati, že úcta nejsv. Svátosti je úcta — Boží lásky?

A tu, před velebnou Svátostí, jakožto nejvyšší snad květ lásky lidské k předobrému Bohu, rozvila se úcta

nejsv. Srdce Páně. Svá velká zjevení měla bl. Marketa vesměs před svatostánkem. Jen proči někdy velká „zablíbení nejsv. Srdce Páně“, jak láska Kristova tu zrovna dary hýří!

Pán Ježíš ctitelům svým věrným slibuje: útěchu v protivenstvích (1), stavovské milosti (2), v rodinách pokoj (3), ochranu v životě a zvláště při smrti (4), požehnání v podnicích (5), odpuštění hříšníkům (6), vlašným horlivost (7), horlivým prospěch v dokonalosti (8), kněžím pomoc (9), všem jiné jejtě, velké milosti (10—12).

Můj ty Bože, jak snadno mohl by se celý svět proměnit v rajskou zahradu! Jen kdyby přivinul se s důvěrou a láskou k sladkému Srdci Pána Ježíše! A neučinil toho, nyní pak hořkými slzami a krví smývá viny svoje. V zátíši kvetla oddaná láska k Pánu Kristu, na veřejnosti se rozpínala nevěra, posměch z náboženství, pohrdání, vilnost s nestydatým úšklebkem v lici, vzpoura, chtivost požitku — kolik to bolestných políčků v předobrou Ježíšovu tvář, kolik smrtelných ran do Srdce jeho svatého!

Až nyní otrávené květy vydávají své zakrvácené, jedovaté ovoce!

Poznáme se, obrátíme, vystřízlivíme, přikloníme k pramenu spásy, sladkému Ježíši?

V bludovském kostelíčku (nad Hrabencem) na levém bočním oltáři je socha nejsvětějšího Srdce Páně. Až tam půjdete, dobře si ji prohlédněte, stojí za to! Kristus Pán je tam znázorněn, jak se zjevil bl. Markétě. Ruce tak láskyplně vztaženy, tvář tak milá, a rána Srdce dojemná! Tam není třeba nápisu, dílo umělecké samo jakoby zvalo „Pojďte ke mně všichni!“ (Mat. 11, 28.)

Vzdálili jsme se od Ježíše a přišlo neštěstí, vraťme se k němu včas, jistě důvěra naše se nezklame!

„My tedy milujme Boha, nebo Bůh prve miloval nás!“ (I. Jan 4, 19.)

A. M. Kadlčáková.

V lese z jara.

Ó ty milý, tichý lese
jak tě ráda mám!
Ve tvém klnu srdce v plese
oddává se snám.

Vůně sladká z pryskyřice
oblévá mou bruch,
červeň sedá na mé líce,
mizí bol i trud

Pod vysokou borovicí
zastavím svůj krok,
větřík vlní stromů kšticí,
staví slzí tok.

A travička zelená se,
sladce dýchá květ,
slunce svítí v plné kráse
na celičký svět.

Broučci, ptáci i včeličky
uvítat mne jdou,
vůni sladkou fialičky
v tváře vydechnou.

Natrhám těch fialiček
ssaji vůni jich
pak je spletu v malou kytku
maje radost z nich.

A zas z lesa domů spěchám
k drabé matičce,
zlíbat líce svoje nechám
od ní sladičce.

○ ○ ○ ○ ○

Obrázky z katolických misí.

Podává Maximilian Weinberger.

Z misí mezi severoamerickými Indiány.

(Dokončení.)

Nicméně dožije se misionář při své činnosti i mnohé radosti. Starší Indiáni jsou sice ještě ješté praví Indiáni se všemi dobrými i špatnými zvyky svých předků. Za to mladší lidé se znenáhla mění. Téměř všichni chodili do školy. Byť i potom většinou, vrátivše se domů, zase mnohé nečnosti si osvojili, přece vliv školy u všech je patrný. Mezi Indiány jsou mnozí, kteří se nazývají katolíky, kteří však nebyli pokřtěni. V posledním roce na př. bylo 120 takových dospělých pokřtěno. Také letos jest větší počet na přijetí křtu sv. připraven. Mnozí nechtějí ani dáti se pokřtiti, čekajíce až budou staří a slabí. Jsou-li však Indiáni jedenkrát pokřtěni, zachovávají náboženské předpisy přesně a svědomitě.

Přijde-li kněz do katolické vsi vydává se ihned Indián, jemuž ten

úřad svěřen byl, na cestu, aby vzdálenějším katolíkům příchod duchovního správce oznámil. Jiný Indián napomíná ty, kteří již byli u prvního sv. přijímání, aby se na přijetí sv. svátosti připravili. Je to skutečně pohled povzbuzující, když 10, 15, nebo 20 mužů, vlasy černé jako uhel, majíce na záda spuštěny, s uctivostí, která by mnohé bělochy zahanbila, ke stolu Páně přistupují. Na všech téměř osadách postavili si Indiáni za pomoci misionářů své kostely. Nejpečnějším z nich jsou uvnitř bíle olíčený a mají dřevěnou střechu. Některé osady mají dokonce obydlí pro kněze. V malých dědičkách jsou kaple obyčejně chudy a neúhledny. Střecha pozůstává z větví, na nichž je nasypána hlína. Mnohé z těchto „kostelů“ nemají ani oken. V kostelích není žádných lavic. Muži i ženy klečí na holé zemi nepohnutě často celé hodiny. K sv. přijímání přistupují muži a ženy zvlášť, nejprve muži, potom ženy. Modlíby

k sv. přijímání předřikává katechetista v řeči indiánské. Růzence však modlí se při svých nedělních shromážděních v kapli nebo v kostele, není-li kněz přítomen, v řeči španělské. Mladší pokolení však španělštině už málo rozumí. Nejdůležitější modlitby a některé písně, kterým se jejich předkové od starých španělských věrověstců před třemi sty lety naučili, zachovaly se od pokolení na pokolení.

Velice si váží Indiáni malých sluzeb kostelních, které jim byly svěřeny. O některých stala se už zmínka. Důležitý úřad má na př. kostelní vrátný. Jeho hlavním úkolem jest, vyháněti psy z kostela, po případě zabraňovati, aby tam nevklouzli. Ježto každá indiánská rodina má svého domácího psa, je zřejmo, že nelze tento úřad tak docela zlehka zastávati. V jedné osadě oznámil pohlavár misionářovi, že poradné shromáždění ustanovilo, kostelního vrátného sesaditi, poněvadž nezastává svého úřadu pozorně a bedlivě a žádal ho, aby toto usnesení viníkovi sdělil. Sesazený hlídač se proto velmi mrzel a nepřišel proto po čtyři neděle do kostela. Konalo se tedy nové shromáždění za přítomnosti misionářovy a po dlouhém mluvení uzavřeno, že viník má opět ve svůj úřad býti dosazen, slíbili-li, že ho bude příště lépe zastávati. Tak byl spor šťastně urovnán.

Velkou zálibu mají Indiáni na slavnostech církevních. Hlavní slavností je svátek kostelního svatého patrona. Již dlouho před slavností konají se porady, které mnohdy celou noc trvají. Potom se sbírají peníze na zakoupení dobytka na porážce a mouky, neboť všichni příchozí cizinci bývají v ten den pohostěni. U Indiánů není nikdy o hosty potíží, jestliže dobré sousto je zadarmo k dostání. Je-li maso, pak hosté ani jízdy šedesát mil se nelekají. O jednom povšíceni napočítal kterýsi misionář na 1000 koní. V předvečer jdou Indiáni ke sv. zpovědi a přenocují pak, natáhnuvše se někde na zemi. Po službách Božích následujícího dne vaří ženy maso ve velikých hrncích, načech jedí a pijí, dokud co mají. Mezi jídlem

provozují rozličné hry. Oblíbenou zábavou, která se bohužel podnes udržela, jsou závody kohoutí.

Do země zahrabe se kohout, ale tak, že jenom hlava vyčívá. Potom jedou závodníci klusem na koni přes kohouta a snaží se, shýbnuvše se až k zemi, ubohé zvíře ze země výtáhnouti.

V posledním roce byly Františkánům svěřeny misie také mezi sousedními Indiány, tak řečenými Papagy, jejichžto území se prostírá až ke hranicím Mexika. Až dosud nepůsobili mezi těmito Indiány žádní katoličtí věrověstové, mimo Jesuity 17. století. Bohužel, začali nedávno Presbyteriáni stavěti jim kostely. Ano i Mormoni poslali k nim své vyslance. Nicméně nepodařilo se ani těmto ani oněm, ač se úsilově namáhají a peněz nešetří, způsobiti opravdovou škodu. — Mnohem více škodí misii velká státní škola pro Indiány. V městě Phönixu na př. je taková škola, která má na 800 chovanců a ročně asi 600.000 korun od vlády dostává. Děti, které v těchto ústavech vyrůstají, vrací se do svého domova obyčejně bez náboženství. Z toho následuje, jakou důležitost mají školy misijní. Příštím rokem bude třeba rozšířiti školu u St. Johns, aby i děti Papagů mohly býti do ní přijaty, které dosud do škol státních docházely. Ač není téměř žádných peněz, přípravné stavební práce už započaly. Bůh zajisté vzbudí milosrdné dobrodince, aby ubozí Indiáni, jimžto již tolik bezpráví učiněno bylo, nebyli také ještě o drahocenné dobro katolické víry oloupeni.

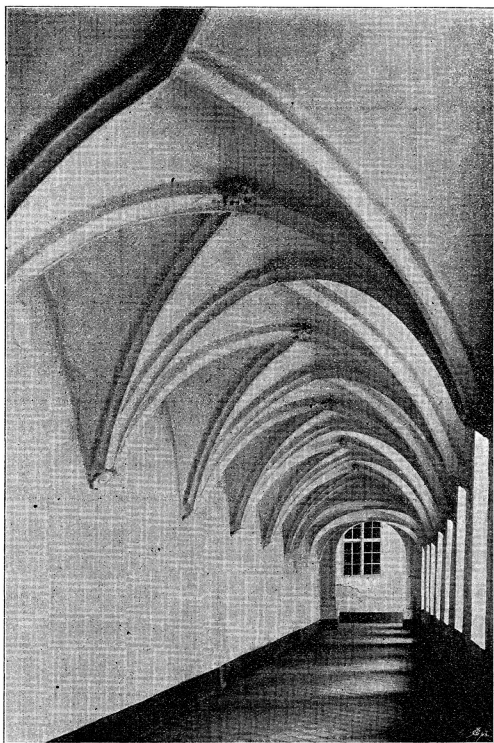
Ze střední Afriky.

Ve střední Africe leží země, která v řeči domorodců zove se Niam—Niam. V zemi té žije národ černochů velice nadaný a před nějakým časem poslal tam apoštolský vikář střední Afriky, Frant. Geyer, jednoho ze svých misionářů, aby vyšetřil, zda-li by tam mohla býti zřízena nová misijní stanice. Po dvouměsíčním pobytu se vrátil na borůž domů. Jeho zprávy zní příznivě. Podle jeho náhledu jest nyní ještě snadno, tento nadaný lid, jenž

jest v nebezpečnosti, že propadne islamu, zcela pro víru křesťanskou ziskati.

Nejprve odebral se misionář do území, řečeného Tombora. Místní sul-

bratři, aby všichni jeho pohlaví viděli, jak vysoce si misie váží a jak velice mu na založení misijní stanice záleží. Svému bratru nařídil, aby se všude postaral, aby misionářovi se

Znojmo; Chodba v dominikánském klášteře.

tán, jenž tři ze svých synů byl misionářům v osadě Van svěřil na vychování, byl ihned se založením misie ve své zemi úplně srozuměn. Za průvodce na okružní cestě hustě obydleným územím dal misionářovi svého vlastního

dostalo potřebných potravin a aby mu všichni bez bázně a strachu otevřeně a poctivě přicházeli vstříc. Tím byl dobrý výsledek cesty zajištěn.

Hned v první dědič, do které misionář na své okružní cestě sulta-

nátem přišel, sešel se s pohlavárem, jenž byl jednou se sultánem misijní stanicí ve Van navštívil. Od té doby měl misii v největší vážnosti. Zvláštním podivem naplnila ho užitečná řemesla, kterým misionáři učí své žáky. S radostí byl ochoten poslati hochy svého kmene na novou stanicí a při nových stavbách vypomáhati svými dělníky. Druhého dne po příchodu misionářově doprovodil ho sám po svém rozsáhlém území. Když pak oba do chaty pohlavárovy se vrátili čekalo tam pět jiných podpohlavárů, přejíce si s misionářem mluvíti. Pověst o příchodu misionářově byla se totiž na všechny strany rozšířila a všude velkou radost vyvolala. Všude mluvil lid o užitečných věcech, kterým se děti černochů v misii učí. Otok, kterého sultán jednomu z pohlavárů byl daroval, vypravoval lidem ze své zkušenosti, že misionáři nepřicházejí do dalekých zemí pro svůj zisk a prospěch, ale toliko, aby nevědomé černochy užitečným a pěkným věcem vyučovali.

Celkem navštívil misionář v krátkém, sobě vyměřeném čase deset ze tříseti pohlavárů, kteří sultánovi z Wombory jsou počdání. Jeden z nich byl synem sultánovým a vypytał se na svého bratra, který meškal tehdy na misijní stanicí ve Van, na vychování. Když slyšel, že bratr již človeka napsati list v řeči anglické, byl skoro na bratra žárliv a prosil misionáře, aby se jenom na jeho území usadil. Potom že také sám na stanicí přijde a bude se učiti. Že rád při stavbě stanicé vypomůže. A jako tento pohlavár, projevíli také všichni ostatní toužebné přání, aby misionáři co nejdříve přišli. Lid tamější stojí ještě na nízkém stupni vzdělanosti, uznává rád převahu Evropanů a chce se od nich učiti.

Zpáteční cestu konal misionář sultánem řečeným Rikita, jenž od země Tombora šest dní cesty je vzdálen. Hned po svém příchodu představil se sultánovi. Návštěva jeho byla panovníkovi velmi milá, neboť od misionáře dověděl se něco nového o svém synu Rombovi, jenž již sedmý rok u misio-

nářů ve Van je na vychování. Romba je hodný, nadaný hoch, jenž mluví mimo mateřštiny plynne anglicky. Před dvěma roky byl pokřtěn. Ve slavnostním úboru očekával sultán, obklopen svými věrnými, misionáře na návsi; měl na sobě stejnokroj anglického admirála, který mu byla anglická vláda, oceňujíc jeho dobré chování, darovala. Na počest příchozího bylo učiněno několik výstřelů a sultán představil ho slavně své družině. Když potom misionář do domu panovníkova vstoupil, pravil mu: „Hle, zde píše ti tvůj syn vlastnoručně list; ty jej nemůžeš čísti, proto učiním to já a tak uslyšíš mými ústy, co ti syn tvůj sám dává věděti.“

Větší radosti se nemohlo šťastnému otci dostati. Opět a opět musil mu misionář list předčítati. Nejméně desetkrátě chtěl sultán ve třech dnech, které u něho meškal, slyšeti noviny, které mu jeho „učení“ se písemně sděloval. Ovšem vypravoval šťastný otec i svým věrným o moudrosti svého syna a tak se stalo, že musil misionář i jim list vyložiti. Rozumí se, že se všichni učenosti sultánova syna divili, řkouce: „Romba se stal velkým mužem, jako běloši, může se samým místodržitelem mluvíti v jeho vlastní řeči a my tomu nerozumíme.“

Ve svém listě radil také syn sultánův svému otci, aby misii ve své zemi zříditi dovolil. Když misionář o této věci se zmínil, pravil mu panovník tejuplně, že mu příštího dne o tom podá zprávu. Byl si totiž umínil, že tuto záležitost s větší slávou a okázalostí vyřídí. A skutečně z rána druhého dne přišel v průvodu svých sedmi synů a své rady k misionářovi. Hlasitě prohlásiv, že se se svými věrnými náležitě a bedlivě poradil, pravil, že sám za několik neděl do Van přijde, aby se o jednotlivých věcech založení misie se týkajících domluvil a potom, že jednoho z misionářů vezme s sebou a věci na založení misie potřebné dá na své vlastní útraty sem dopraviti.

Na další cestě navštívil misionář ony dědiny sultánův, kde vládnou četní synové sultánovi. Zvláště jedna, lidnatějších ostatní, zdála se mu býti

pro novou stanici příhodnou. Na otázku, čím to je, že právě tam tak mnoho černochů se usadilo dověděl se, že spravedlivá a moudrá vláda pohlavárova lidi vábí, aby se tam usazovali. „Nedávám nikomu usekatí ani rukou ani nohou,“ pravil mladý pohlavár, „také nikoho nedávám usmrtiti a neberu nikomu jeho řádné manželky, jako mnozí jiní pohlaváři, ale snažím se, abych ke všem byl spravedliv, a trestám jenom skutečné vinníky.“ Bezpochyby obdrží tato dědina první misijní stanici. Více stanic zříditi nebude asi zatím možno, jiné budou následovati později.

Vzhledem na velký počet obyvatelstva této dědiny najde tam zajisté také větší počet misionářů brzy

přehojné zaměstnání. Rozsáhlá země čeká nyní na věrověsty, c lý národ je zralý pro evangelium. Již staví se také nové cesty a silnice, které kmen Niam—Niam v bezprostřední styk přivádí se světem mohamedánským a tím roste i nebezpečství, že tento národ velenadaných černochů přejde k islamu. Má-li býti zachráněn, bude nevyhnutelně třeba, aby tam co možno nejdříve několik misijních stanic založeno bylo. Jestliže fanatičtí arabští kupci dříve než misionáři do země Niam—Niam vniknou, pak jest tento cily národ, jehož náklonnost k církvi katolické oprávněně k nejlepšímu nadějším, pro katolickou viru navždy ztracen.

A. M. Kadlčáková.

V rodném domě.

Zas jsem doma u matičky,
u otce, i u sestřičky,
v jejich sladké náruči
bolest svoji vypláči.

V rodném domě otec, matka,
říkají mi slova sladká,
vždyť ten drahý rodný dům,
štěstí nese mojim snům.

Zas jsem doma, u matičky,
prožívám zde sen sladičký,
neboť matka lásku dá,
kterou svět mi nepřidá!

Vítá mne tu i zahrada,
v níž tak duše moje ráda
prosni mezi květy jen,
zašlé lásky, štěstí sen.

Do lesa i do těch polí
nesu žal jenž v srdci bolí,
zpívám s ptáčky píseň svou,
která chvěje duší mou.

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Aniganem podává Jan Tagliaferre. (Část dalsí.)

Pak vypočítává ovoce této dokonale pobožnosti, ovšem bez nároků na úplnost. „Zkušenost tě o tom mnohem více poučí“, obrací se na zbožnou duši, „a jestli to drobné, co jsem ti pověděl splníš věrně, nalezněš v tom tolik pokladů a milostí, že úžas a radost tě naplní.“

Udává pak některé cvičby, které souhlasí s touto pobožností a ji podporují a rozvíjejí: korunka Panny Marie, vnější znak naprosté odvislosti od Marie, které chce duše na sebe vzíti, velká úcta k tajemství Vtělení a Zvěstování, konečně láska ku Zdrávasu a k Magnifikat.

Úmyslně jsme šířili se o tomto přednášce, protože četba spisu Grignonova byla v duchovním životě P. Belangera událostí. Jeho úcta a láska k Panně Marii nemohla se již stupňovati, ale v tom nalezl metodu, aneb raději plán, jenž odpovídal jeho náklonnosti, jež chtěl sledovati. Dospěti k svatosti bylo přáním jeho nejmilejším. Tu mu byla ukázána cesta, která souhlasila s milostmi j. mu udělenými, kterou blahoslavený označil jako neomylně vedoucí k cíli. Myšlenka Panně Marii se bez výhrady jako nevolník darovati, ho velice uspokojila. Rovněž se mu líbila cvičba činiti všecko s Marií, v Marii, pro ni a skrze ni. Od té doby bylo to ideálem, který chtěl uskutečnit, po němž toužil až do posledního dechu.

Dne 31. července 1886, v sobotu, napsal vlastní rukou listinu darovací: „Já Jan Maria od svaté Teresie — to byla jeho jména jako terciáře Karmelského — slibuji slavně a pravoplatně Marii, Matce Boží a matce svojí, že jí budoucně budu náležeti jako nevolník své Paní. Dávám tedy Marii, abych je nikdy nebral zpět, svou duši se všemi silami, své tělo se všemi údy a všemi smysly, všechny své vnější a vnitřní statky. Prohlašuji, že nemám ani nejmenšího práva na tyto statky, a sice po celou věčnost. Vím, že se tím úplně oddávám Pánu Ježíši, jenž spočívá v Marii. Prohlašuji též, že chci všechny svoje skutky konati jenom v Marii, s Marií, skrze ni a pro ni“.

Konečně nalezl dávno touženou odlehlost a spojení. Ale nyní ho uchvátily obava, že nezůstane vždy tak pevnou a úplnou. Umínil si, že občas obnoví svoje zasvěcení. Ale i to zdálo se brzy málo jeho ohnivě duši, která toužila po stále větší lásce. Měl úmysl prostě zasvěcení povznést na slib. Dne 26. září 1890 na konci šestidenních duchovních cvičení v Kartouzu v Montreuil složil s dovolením zpovědníka v kapli klášterní společně s několika přátely slib nevolnické služby v ruce Panny Marie. Přidal na rok též slib, že bude se každý den modliti růžencem, jednou za týden odslouží mši svatou ku cti Panny Marie, před jejím

obrazem nechá stále svítit lampu a ji v soboty a v předvečery jejich svátků uctí nějakými tělesnými skutky kajícími.

Blahoslavený z Montfortu vyslovil náhled, že nepochopí stejně doporučenou pobožnost všichni, kteří ji znají. „Většina“, praví, „zadrží se při zevnějšku, jiní vniknou do nitra, ale tam vystoupí jenom na první stupni. Kdo vystoupí na druhý, na třetí stupeň? Kdo tam pevně se postaví? Jen ten, je muž duch Kristův odhalí tajemství, duše, kterou sám povede, aby vystupovala od ctnosti k ctnosti“.

P. Belanger nálezel k těmto duším významaným. V říjnu 1891 dokazují úmysly jeho, jakého stupně dokonalosti dosáhl. „Jsem nevolníkem Marie“, píše, „chci svoje zasvěcení obnoviti každého rána při modlitbě a je zkrácené aspoň každé hodiny opakovat, jakož i před každým činem důležitým“. K těmto úmyslům přidával nové dojemné: k růženci přidával malé hodinky, pokud dovolí povinnosti stavu; Pannu Marii pozdravit pokleknutím, když vejdu do světnice a vyjdu; Anděl Páně se jednou modlit kleče a při slovech „A slovo stalo se Tělem“ zem polibit; každou hodinu se modlit Zdravas Maria, ani nejmenšího skutku nepodnikat bez dotazu na Matku dobré rady. Ohledně apoštolátu pobožnosti k Panně Marii umínil si získati Marii nové nevolníky a v každém kázání aspoň sloven na ni vzpomnět.

V duchovních cvičeních r. 1894 obnovil svůj slib nevolnický slibuje, že vše učiní k větší cti Panny Marie, zřká se od té chvíle všech mešních stipendií; každou mši svatou bude sloužiti pro zájmy své Paní na její úmysl.

Dne 2. ledna 1895 píše: „Života svého použiji, bych miloval svou matičku nebeskou, si představoval stále tajemství jejího života pozemského, jí daroval svůj rozum i své srdce“.

Svátek Vtělení stal se jeho oblíbeným svátkem. Začal pro něho a jeho spolek v předvečer o 6. hodině; vystavil nejsvětější Svátost, což trvalo celou noc i celý den. S dovolením představených začaly mše svaté o půl

nocí. První slavná mše svatá zpívaná zahájena zpěvem vánočního evangelia a Anděl Páně. Následovalo dalších osm mší svatých až do rána. Ale nejen vojáci přicházeli podle možnosti po čas dlouhé této pobožnosti, aby pěli chválu Panny Marie a modlili se růžence, i kněží a věřící z města tísnil se v kapliče slavnostně vyzdobené před nejsvětější Svátostí jako o pouti na poutních místech.

Pobožnost, Zdrávas Maria se modlit, mu přešla nějak v tělo a krev. Kdykoliv měl volnou chvíli, tu hledaly maně jeho prsty zrnka růžence a rty jeho šeptaly pozdravení andělské, jež ho nikdy neunavilo. Ostatně o té věci ještě promluvíme, zasluhujet zvláštní hlavu v životě P. Belangera.

Abý poznával Pannu Marii a horlivost v pobožnosti by zachoval a rozmnožil, k tomu sloužila mu četba. Založil si knihovnu, kterou lze nazvat mariánskou. Tu živil svou duší a čerpal poklady lásky, hlubokých myšlenek a zbožných citů. Nebyl knihomolem; úřad jeho mu příliš čas zabíral; ale nikdy nezanedbal příležitosti, by si zjednal dobrou knihu aneb brošurku o účtě Panny Marie a zvláště o Zdrávasu a růženci. Nalezl-li tam nějaké nové myšlenky, perly, jež by vpletl do koruny své Matičky nebeské, vracel se k nim, aby živil svou pobožnost. Když četl spis „Maria a škola františkánská“, duši své milující připravil sladkou rozkoš. Tam stálo: „Jedná-li se o slávu Panny Marie, tu v pochybnosti dávám přednost, bych

upřilíšil chválu, než bych méně v tom učinil.“ Tato slova Dunse Skotta, jimiž spisovatel se uvádí, hned získala srdce P. Belangera. Byl nadšen naukou ve spisu přednesenou, že Panna Maria byla prostou nejen poskvrny hříchu prvotního (což jest článkem víry), ale i vši viny jeho a tudíž i vši viny zle žádosti. Důvody, plynoucí z toho pokladu pro nanebevzetí Panny Marie, pro její důstojnost jako Královny nebeské a Pomocnice všech tvorů, dojalý jeho srdce. Zvláštní útěchu čerpal ze slov závěrečných: „Všecko tvorstvo jest tu pro Krista a Marii. Opatřil si větší počet výtisků této práce a s radostí je rozdával ve svém okolí, aby v očích všech oslavil svou milovanou Paní, jejíž čest mu byla dražší nad život.

Pojednání o pravé pobožnosti Grignona z Montfortu bylo stále na stole jeho a rozdával ho rád duším, které by mu porozuměly a v něm měly zálibu.

Jak již řečeno, byla i jeho světnička zrcadlem jeho srdce. Tam bylo všudy viděl obraz Matky Boží zvláště ten, který se zdál býti ji nejpodobnější, jež ho již dávno okouzli. Mladým lidem říkával: „Rád bych měl, abyste svou úctu k Panně Marii projevíli zaslíbením, obrazem a modlitbou.“ To bylo totéž, co on činíval. O zaslíbení jeho obsírně jsme mluvili; jeho modlitba byla Zdrávas Maria; jeho obrazem Matka dobré rady, která v jeho očích představovala nebeskou orodovnici.

Různé zprávy.

Znojmo. Farní městský kostel sv. Mikuláše (viz vyobr. v min. čísle) vystaven okolo r. 1400 v gotickém slohu. Vnitřní vyzdoba jest ve slohu barokovém. Hned vedle kostela sv. Mikuláše jest dvojité kaple, zasvěcená sv. Martinu a sv. Anně (též se jmenuje kostel sv. Václava). — Dále přinášíme vyobrazení starobylé radniční věže a chodby v dominikánském klášteře.

(Zasláno.)

„Náš císař a král Karel I. a jeho choť Zita.“

Pro českou mládež a lid upravil Ant. Brousil. S 30 vyobrazeními. Vydala „Bonifatia“ v Praze 1917. Cena K 1.—, poštou K 1.10.

Pěkně vypravená tato knížka vypravuje čerstvým jednoduchým slo-

hem mnoho zajímavého ze života našeho mladého panovníka a jeho choti, o jejich rodičích, učitelích a vychovatelích, o dobrotě a ušlechtilosti jejich srdcí. Kapitoly „Pobyt v Praze“ a „Pobyt v Brandýse n. L.“ zvláště budou se pro blízkost místa svého děje našemu čtenářstvu zamlouvati. Vskutku krásnou výzdobou knížky jset 30 vyobrazení ze života císaře a císařovny, jejich rodišť, jakož i jejich rodiny. Proto doporučuje se knížka sama sebou do každé lidové, školní i rodinné knihovny a hodí se k hromadnému rozšíření.

(Z a s l á n o.)

Jednota českých katolických tovaryšů ve Vídni českému národu!

Již po mnoho let stala se Vídeň přitažlivým magnetem i naší české mládeže, zvláště z chudších krajů naší vlasti. Tisíce jinochů opouští svůj rodný krb, aby se ve Vídni vyučili nějakému řemeslu a vedle řemesla druhému zemskému jazyku a též na různých školách odborných, kterých je v hlavním městě Rakouska více, než kde jinde, aby se vzdělali a tak lepšího postavení domohli.

Při tom však se často zapomíná na nebezpečí, která hrozí naší mládeži ve Vídni jak v ohledu národním, tak zejména mravním, sociálním a náboženském. Nepřeháníme nikterak, tvrdíme-li, že Vídeň již pohltila do milionů členů našeho národa. Mladým a nezkušeným jinochům vyrvána bývá ze srdce víra a zbožnost, s nimi zároveň mizí láska k vlasti a národu, jakož i touha po dalším sebezvdělání a vůbec vše šlechtné snažení. Tak z nadějných synů zbožných rodičů českých stali se lidé lhotejní, kteří mají jen posměch pro všecko, co jest českého a zvláště náboženského; jsou hanbou svým rodičům i svému národu a společnosti jsou na obtíž.

Kromě toho považujeme za svou povinnost, upozorniti také na nebezpečí a nedostatky, které zejména učům hrozí při učení se řemeslu.

Jsou to neutěšené poměry v dílnách, jak se strany mistrů, tak se strany tovaryšů a spoluučňů. Je mno-

ho mistrů dnes ve Vídni, kteří pracují pro závody jen ponejvíce židovské, při čemž nehledí se k tomu, aby se věc dobře udělala, nýbrž aby se udělala a rychle udělala, proto učení vyučený v takového mistra je neschopen později jako tovaryš pracovati u mistra, který dělá na zakázku. U jiných mistrů zase vyučí se učení jen jedné věci. Na př. šití kalhot, ostatní práci se nenaučí; tím se vypěstují nikoliv zdatní tovaryši, nýbrž dělnický proletariát, který buď opouští své řemeslo aneb zůstává otrokem židovských závodů, protože u pořádného mistra místa nedostane.

Mnohé dílny, zejména pak větší, jsou v rukou sociálních demokratů, kteří tovaryše křesťanského smýšlení mezi sebou ani necírpí. Ze to má neblahý vliv na učení, o tom netřeba se zmiňovati, zvláště nestarali se mistr o mravní výchovu učně, do kostela a ku sv. svátostem ho nepřipouští, ba když hoch ani nepřevzme na byt a stravu, jak to dnes vesměs bývá u zámečnicků a podobných odborů.

Má-li se učně tento nebezpečím čeliti, nestačí jen zřizovati besídky pro učně, v duchu náboženském vedené, nýbrž třeba i útulny pro ně zříditi, aby neupadali do doupat, z nichž pak vycházejí jako socialisté a anarchisté.

Tohoto těžkého úkolu podjímá se Jednota katolických tovaryšů českých ve Vídni, založená † P. Aloisem Jemelkou T. J., která, ač teprve jen 5letou činností svou vykázati se může, již přes 1500 členů ve své Jednotě a besídkách sdružila. Přítomná válka však téměř všechny členy, až na nepatrný zbytek — asi 20 tovaryšů a 100 učňů — odvolala do boje anebo do rodných domovů, takže zbývající členové nejsou ani s to, by veliký nájem besídky učňů a útulny tovaryšů na 2000 K ročně čítající zapravili, čímž je existence Jednoty vůbec ohrožena.

Má-li však Jednota katolických tovaryšů českých ve Vídni úkolu svému dostáti, musí míti na prvním místě útulnu; a má-li dostáti úkolu svému, zvláště po válce, kdy dvojnásobná

práce na záchranu mládeže jí nastane, a to při zásobeném úsilí nepřátel, chystajících se již na její záhuby, bude jí třeba útulny vlastní, jež by jí tolik netížila, jako útulna draze najatá; to jest bude jí třeba domu vlastního, kde by se příhodně svému účelu spolkovému a v poměru k velkému počtu členů, ve své činnosti zdárně rozvinouti mohla; kde by vedle prostorné ložnice, dvorany shromažďovací s jevištěm, čítárny, tělocvičny, domácí kaple, byla též kancelář pro sprostředkování míst jak pro učně, tak pro tovaryše, v níž by se hlavně k tomu přihlíželo, by učňové se dostávali k dobrým mistrům a kde by se dostalo i jim zastání, kdyby mistr nekonal svých povinností, které mu zákon vůči učedníku ukládá; za tím účelem bude Jednotě vydržovati schopné síly, které by práci tu konaly. Dále bude tam třeba též dílen řemeslnických, ve kterých by jednostranné vyučování se řemeslu u mistrů bylo doplněno, jak to vesměs je v Německu, kde v útulnách tovaryšů zřízeny jsou dílny pro všechna řemesla.

Jedině tím může Jednota katol. tovaryšů zabrániti, aby celé zástupy řemeslnického dorostu nepřidávaly se straně nepřátelské, jež nepopíratelně — protože spojenými silami pracuje — v této věci již mnohem více účinným a tovaryšům nabízí podává; aneb aby nepropadli proletariatu řemeslnickému, jako se dosud děje. Jen tak může zabránit, aby úhlavní nepřátelé našeho národa a náboženství nerozmnožovali svých šiků z dobrých jinochů zbožných rodičů a aby z Vídně nešířil se jed bezbožnosti a znemravenlosti po vlastech našich, jako se dosud dělo.

Než i neinadšenější snahy musejí zůstatí neuskutečněny bez hmotných, t. j. finančních prostředků, na které, jak každý uzná, ani největší obětavost tovaryšů nestačí; ty musí poskytnouti celý český národ, pokud mu záleží na záchraně tisíců jinochů, kteří do Vídně za svým povoláním od nepamětna přicházejí.

Neboť z toho, co uvedeno, zajisté vidno, že otázka učňů a vůbec dorostu řemeslného, do Vídně z našich vlastí se ubírajícího, není jen soukromou otázkou vídeňskou, nýbrž otázkou, kterou řešiti jest povinen náš celý národ, najmě spolky katolické.

Proto obracíme se k celému českému národu a zvláště ke spolkům katolickým a prosíme snažně:

1. Aby rodiče na naši Jednotu byli upozorňováni, by hodní hoši hodných rodičů českých nebyli posíláni do Vídně na slepo, nýbrž aby rodiče obraceli se přímo na naši Jednotu.

2. Aby každý upřímný vlastenec a katolík přispěl nějakým dárkem na spolkové naše účely.

3. Aby přispěl, kdo a jak jen může též na zbudování vlastního domu pro české katolické tovaryše a učně ve Vídni „D o m u J e m e l k o v a“, kterýž byl nejlepším, ne mrtvým, ale živým pomníkem jeho vpravdě apoštolské činnosti ve Vídni, z něhož jako z úlu vycházela by mládež naše česká zdravá tělesně i duševně, plna nadšení ku práci pro blaho rodiny, obce i národa, pro blaho vlasti a církve.

Pán Bůh zajisté odmění každý šlechetný a vlastenecký dárek a my předem za něj vroucně děkujeme.

Jednota katolických tovaryšů českých ve Vídni XV., Mattisplatz 7 1-16.

Díkůvzdání božskému Srdci Páně.

Z Brna. Vřelé díky vzdává božskému Srdci Páně, sv. Janu Nepom., sv. Antonínu, sv. Josefu, Matičce Svatohostýnské za vyslyšení prosby v těžké záležitosti. Odběratelka časop.

Z Kroměříže. Plnic slib svůj vzdávám nejvroucnější díky božskému Srdci Páně, Panně Marii sedmibolestné, sv. Josefu a sv. Antonínu za vyslyšení prosby v jisté záležitosti. F. Z.

Ze Znojma. Jistá osoba na Znojmsku byla velice sužována různým vnitřním pokušením a rouhavými nápady a obrazy po delší dobu. — Všeliké bránění se proti tomu nepomohlo. Přišla jí kniha od J. Tenory „Životopis cti. sluhy Páně. P. Martina Středy“ do ruky, v níž četla, že jeden novic řádu jesuitského soužení podobného se zbavil tím, že před obrazem P. Martina Středy důvěrně se modlival tři neb pět Otčenášů. I činila ona osoba podobně a asi do měsíce pokušení — skoro docela — přestala. Vrucí díky Pánu Bohu za tu milost buďtež vzdány s přáním, aby Dobrota Boží svého věrného sluzebníka P. Martina Středy více oslavila. — P. Martin Středa byl udatný voják, neškodilo by v době války ho vyzývati o pomoc.

Z Kroměříže. Žije již dlouhou dobu ve strachu o věčnou spásu osoby mně drahé, ale hříchu oddané, cítila jsem se jednou na kázání o božském Srdci Páně mocně povzbuzena utíkati se ve své veliké tísní s důvěrou o pomoc k tomuto nejsvětějšímu Srdci. I umínila jsem si, že se budu každodenně modlívati litanii k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu za obrácení osoby té. A jako přčetní jiní, tak i já zkusila

jsem, že nejsvětější Srdce Ježíšovo jest vpravdě milosrdenství hojného a bohaté ke všem, kdo je vyzývají. Osoba ta dala se v těžké nemoci zapatřiti svatými svátostmi unírajících a smířena s Pánem Bohem zesnula v Pánu a to na slavnost nejsvětějšího Srdce Páně ráno právě, když jsem se chystala účastniti se ranní pobožnosti ku cti Jeho. Mohla jsem tedy, jak jsem si velmi přála, svou pobožnost vykonati a při ní ihned vroucně poděkovati nejsvětějšímu Srdci za vyslyšení mých proseb. Cítila jsem se však povinna také veřejně oznámiti prokázanou velikou milost mně i osobě oné i činím tak — po delší době — nyní prosíc snažně, aby mé vroucné díky byly ve „Škole B. S. P.“ uveřejněny ku cti a slávě nejsvětějšího Srdce Páně a ku povzbuzení jiných, by ve svých vlastních a svých bližních potřebách s důvěrou k božskému Srdci se utíkali a pobožnost tak milá a spasitelná vždy více se rozšiřovala a stávala se zvláště v nynější těžké době všem trpícím zdrojem všeliké útěchy. Zároveň vzdávám též vroucné díky za milosti, jichž se mi již dříve dostalo na přímluvu Panny Marie a sv. Josefa.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymáje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za provádění dekretu o sv. přijímání dítek a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, řiší rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michéli, archanděle, svatý Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Věsti dítky ke sv. přijímání.

Úmysl v červenci: Missie v Palestině.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Dekret o prvním sv. přijímání dítek.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost;	Úmysly:
1 P	Sv. Fortunáta , kn. — I. pátek v měsíci. Pobožnost k nejsv. Srdci P. Časné a časté sv. přijímání dítek. Za dary Ducha sv. Zvláštní potřeby a záležit.	
2 S	Sv. Blandiny , p. m. (177). — I. sob. v měs. Smírná pobožnost ke cti P. Marie. Dar bázně boží. Pobožnost k Duchu sv. Dar jednoty a svornosti.	
3 N	Neděle I. po sv. Duchu . Nejsv. Trojice. Pokorná víra v tajemství nejsv. Trojice. Vděčnost za dobrodini Boží. Spolek šíření víry. Znamení sv. kříže.	
4 P	Sv. Františka Caracciola (1608). — Neohrožené vyznání víry. Naši vojini v poli. Zbožné vychování dítek. Spolek sv. Dětství. Ranění a nemocní vojini.	
5 Ú	Sv. Boniface , bisk. m. (755). — Naši velepastýřové. Spolek sv. Bonifáce. Nekatolici v říši naší a Německu. Řízení národů dle spravedlnosti. † otec.	
6 St	Sv. Norberta , zakl. ř. prem. — Řád prem. Úcta nejsv. Svátosti. 9denní pobožnost. Příbuzní. Dar kajcnosti. Bože, dejž nám pokoj a mír!	
7 Č	Božího Těla . Živá víra v nejsv. Svátost olt. Důstojná oslava nejsv. Eucharistie. Zabránění svatokrádežného přijímání. Bratrstvo nejsv. Svátosti.	
8 P	Sv. Medarda , bisk. (546). — Vážení si nejsv. oběti. Nábožně sloužení a slyšení mše sv. Zachování úrody. Za Boží požehnání. Duchovní správa.	
9 S	Sv. Prima a Feliciana , m. (286). Ustavičná pamět na přítomnost J. Kr. v nejsv. Svátosti. Spolek kněží adoratorů. Apoštolát modlitby. Sv. Missie.	
10 N	Neděle II. po sv. Duchu . Sv. Markéty , král. (1093). — Snaha o rozšíření známosti dekretu o sv. přijímání. Horlivost v zachovávání tohoto dekretu.	
11 P	Sv. Barnabáše , ap. P. v I. stol. — Poučení o hodném sv. přijímání. Horlivost pro spásu duší. Apoštolát modlitby. Nezvěstní vojnínové naší.	
12 Ú	Sv. Lva III. , pap. (816). — Sv. Otec Benedikt XV. Poučování o sv. přijímání. Zachování předpisů bohoslužeb. Obětavé hotovit. mešních rouch.	
13 St	Sv. Antonína Pad. (1239). Úcta sv. Antonína. Bratr a jeho příbuzní. Jistá farnost a její duch. správce. Chléb sv. Antonína. Nezvěstní vojini.	
14 Č	Sv. Basilla , bisk. a uč. cirk. (379). Příprava na slavnost nejsv. Srdce P. Skrze Marii P. k nejsv. Srdci Ježíšovu. Návrat rozkolníků k církvi katol.	
15 P	Nejsv. Srdce Ježíšova . — Čest, láska a dík nejsv. Srdci P. Uskutečnění přání nejsv. Srdce P. ohledně sv. přijímání. Zadoستučnění za urážky.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Ti celý dnešní den, ani sebe menší částky nevymámaje(c), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Iadul. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za mariánské družiny a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, udiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolaké: Věsti dítky ke sv. přijímání.

Úmysl v červenci: Missie v Palestině.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne		Na slavnost:	Úmysly:
16	S	Sv. Bennona, bisk. — Velepastyři naši, Brzký a čestný mir. Povznesení pobožností k nejsv. Srdci P. v rodinách. Ochrana naší omladiny a kněží.	
17	N	<i>Neděle III. po sv. Duchu.</i> Sv. Adolfa, bisk. — Důvěra k nejsv. Srdci P. k jeho lásce. Následování nejsv. Srdce P. v dobrotivosti a milosrdenství.	
18	P	Sv. Marka a Marcelína, muč. (286). — Časté konání duch. sv. přijímání. Smíření válčících národů. Odvrácení drahoty a hladu. Za požehnání Boží.	
19	Ú	Sv. Juliany z Falcóneri, p. (1340). — Včasné zaopatření nemocných. Pobožnost k Bož. Srdci P. a Apoštolát modlitby u dítek. Jistá práce literární.	
20	St	Sv. Florentíny, p. — Sv. Otec a jeho snahy o mir. Spolek kněží i nekneží za sv. církve a sv. Otce. Spolek sv. Děství. Rozkvět časop. katolických.	
21	Č	Sv. Aloisia z Gonz. (1591). — Úcta mládeže ke sv. Aloisiu. Láska ku sv. čistotě. Péče o zachování nevinnosti dítek. Studující. Naše omladiny.	
22	P	Sv. Pavlína, bisk. (431). — Naši velepastýři. Bohoslovné ústavy. Povolání ke stavu kněžskému. Svěřenci. Domácnost. Příbuzní. Duše v očistci.	
23	S	Sv. Ediltrudy, abat. (679). — Ženské řehole. Ošetřování nemocných. Dar pokory a skromnosti. Vhodné místo pro služebné. Katol. missie mezi pohany.	
24	N	<i>Neděle IV. po sv. Duchu.</i> Sv. Jana Křtitele. — Horliví kazatelé. Rozhodné jednání. Bratr a jeho příbuzní. Zájmy Boží a církve sv. Jistá farnost.	
25	P	Sv. Viléma, op. (1142). — Představení řeholní. Pravé sebepoznání. Obrácení hříšníků. Odvrácení hladu a drahoty. Smíření válčících národů.	
26	Ú	Sv. Jana a Pavla, muč. (362). — III. řád sv. Františka a sv. Dominika. † příbuzné. Několik osob. Denní zpytování svědomí. † cirk. hodnostář.	
27	St	Sv. Ladislava, kr. (1095). — Císař a král náš Karel. Pomoc Boží ve velké nesnázi. Smíření manželů. Nezvěstní vojinové. Šťastný návrat ze zajetí.	
28	Č	Sv. Lva II., pap. (689). — Sv. Otec a vliv jeho u vyjednávání o mir. Stálost v dobrých předsevzetích. Podpora katol. missií mezi pohany.	
29	P	Sv. Petra a Pavla, apošt. P. (67). — Obnovení ducha kněžského. Dar horlivosti. Příprava na svěcení kněžstva. Živí a † spolubratři † sestra.	
30	S	Sv. Pavla apošt. památka. — Vytrvalost v pobožnosti k bož. Srdci P. Vděčnost za milosti. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. † kněží. Pokoření nepřátel. Duše v očistci. Jiné úmysly.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti okřátní po vůli zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvlášť Ti je obětují za Tvoou svatou církev a její nejvyšší blavu, za **maríanské družiny** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, Mši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlme-li se to denně, odpustky plnomocně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Hezo apoštolské: Věsti dítky ke sv. přijímání.

Úmysl v červenci: Missie v Palestině.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Červenec 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

V lesním zátíší.

Ticho vůkol, měsíc svítí,
světlo hází do kraje,
na paseku jelen kráčí,
pyšně hlavu zvedaje.

Měsíc svítí, světlo leje
do celého do lesa
a tam v kroví slavík ukryt
píseň lásky zaplesá.

Na vodě zas pyšně sedí
plno bílých leknínů
a nad nimi vše si spřádá
v tichém snění plno snů.

A kam oko tvoje vyhlédne,
všude ticho posvátné,
jen tam v nebi hvězdy jasné
s výše hledí závrtné.

Ticho vůkol, měsíc svítí
do lesního zátíší,
tam v podvečer ráda chodím
tam se bol můj utiší.

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kadlčáková.

Léto přišlo.

Je zase smavé léto tu
a přišlo v plné kráse,
kol všecho zpívá v jásotu,
vše rájem nám tu zdá se.

Zde kvítí, tráva, obilí
a ptačí písně plesné,
zde stane chodec na chvíli
pohroužen v libém ve sně.

Zde duše naše volná tak
a v srdci plno vznětů,
kam pohlédne jen slabý zrak
zří plno krásných květů.

Ať do polí jdem, do lesa,
ať do stinného loubí,
nám srdce v řadru zaplesá
a s krásou tou se snoubí.

Missie v Levantě.

(Hlavní úmysl.)

Tento měsíc obrací hlavní úmysl pozornost naši k misiím v Levantě. Co však jsou missie v Levantě? Kde to je? Pode jménem Levante rozumí se země ve východní části Středozemního moře, tedy Turecko, Řecko s ostrovy, Malá Asie, Syrie s Palestinou a Egypt. Jako u nás zuř' krutá válka, tak také i v těchto zemích, kde bojuje Anglie a Francie proti Řecku, Bulharsku a Turecku. Válkou touto utr-pěly katolické missie velmi. Hlavním protektorem těchto misií byla dosud Francie vedle Italie. Ale při vypuknutí války proti Turecku byli všichni francouzští kněží a řeholníci vypovězeni z oblasti Turecka a tím opuštěny byly katolické ústavy, kláštery a školy, které zatím zabralo Turecko a proměnilo v nemocnice vojenské nebo školy turecké. Katolíci jsou větším dílem opuštěni a tím nastala veliká škoda pro katol. missie najmě v Syrii a v Palestině. Tyto chudé země, kostely a školy i katolický lid žijí jedině z podpor, které dostávali ze západních zemí. Tyto prameny podpory nadobro vyschly, hlavně ve Francii. A proto je nyní na centrálních mocích Rakousko-Uhersku a Německu, aby se ujaly katolických misií v těchto zemích, hlavně v Syrii, v Palestině a Turecku, když turecká vláda je nyní s mocnářstvím našim spřátelená. Nej-

více je třeba, aby tam vysláni byli kněží-misicnáři a abychom posílali dobrovolné sbírky, jimiž by škody válkou způsobené mchly býti napraveny a lid katolický aby tam nebyl bez pastýřů. Nyní se bude jednat o tom, kdo bude mít hlavní protektorát nad misiemi v těchto zemích, zda Turecko, nebo Anglie, nebo Francie (tato usiluje o to velmi) nebo Italie, anebo budou mít hlavní slovo střední mocnosti. Školy spřátelených mocností se nyní ještě típí, ale stala se nová opatření ze strany turecké vlády; na př. všechny školy bez výjimky jsou městským daním podrobeny. Všechny školy jsou povinny během 2 měsíců školním úřadům zodpovědného ředitele oznámiti. Budoucně nesmí cizí spolky, dobročinné a podobné společnosti nové školy zakládati. Po válce bude to buď naše mocnářství nebo Německo, že bude moci mnohé pro missie učiniti. Ještě však potřeba nahraditi 3000 francouzských, vlašských a belgických kněží misicnářů a řeholních sester, aby postaráno bylo o kostely, kaple a školy katolické. Vůbec obraťme svou péči o missie na Východě i na Balkáně, aby rány válkou způsobené brzy byly vyhojeny. Modleme se o zdar těchto misií a podporujme i hmotně zařízení jejich!

oooooo

A. M. Kadlčáková.

Za večera.

Za večera, za soumraku
bloudím sama polem,
nikde život, všude mrtvo
v celém kraji kolem.

Na nebi jen večernice
v jasné záři plane,
od severu chladný vítr
v líce moje vane.

Zdá se mi, že slyším hlasy,
tiché šepotání
a to kdesi zvonek volá
lidi ku klekání.

Sepnu ruce ku modlitbě
k nebi upřu zraky
a pak také volným krokem
domů kráčím taky.

oooooo

Lítost mám nad zástupem.

Napsal Ignát Zháněl.

Zdá se, jako by si byl Ježíš Kristus ze všech krajin Sváté země nejvíce oblíbil krajinu kolem jezera Genezaretského. Tam bylo město Kafarnaum, o němž výslovně čteme v evangeliu sv. Matouše, že bylo městem „Ježíšovým“. Mat. 9, 1. Nedaleko odtud byla také hora, na níž seděl Ježíš Kristus, když učinil zázrak, rozmnožil chleby, jichž bylo pohotově sedm, a několik rybiček, a nasýtil jimi zástup čítající asi čtyři tisíce. Když pak na rozkaz Spasitelův byly také sebrány drobtý, aby nebyly zneuctěny a pošlapány, sebralo se jich plných sedm košů. Mar. 8, 1—9.

Zdali pak, podivujíc se tomuto Božímu milosrdenství samoděk nevzpomeneme si na slova, jež se modlíme před jídlem a jež zní: „Oči všech doufají v tebe, Hospodine, a ty jim dáváš pokrm v čas příhodný; otvíráš ruku svou a naplňuješ všelikého živočicha požehnaním.“ Žalm 103, 27. 28. Říkává se, čeho člověk nemá, toho si váží! V nynější době, kdy v čas války přišly na nás časové zlé, vážíme si každého sousta chleba a chápeme úctu, kterou mají k němu lidé.

Konvertita Jörgensen vypravuje, že ho velmi dojalo, když pozoroval v jednom klášteře, že, než se počalo v jídelně jísti, vzal každý z přítomných do ruky kousek chleba, který ležel vedle pro něho připraveného talíře, a že ho uctivě políbil. Není-li znamením něžné lásky k tomuto daru Božímu, když i nás učily naše dobré matky, že se nikdy a nikdy nemá pohoditi chléb, a kdyby někdo uviděl kousek chleba ležeti na zemi, že ho má zdvihnouti a dátí někam, kde by ho mohli použítí jako potravý aspoň ptáci nebeští.

Zástup, který nasýtil Ježíš, rozmnožil zázračně sedm chlebův, byl horlivý v poslouchání slova Božího, vždyť čteme, že výslovně řekl Ježíš: „Lítost mám nad zástupem, neboť, hle, již tři dny trvají se mnou.“ Mar. 8, 2. Jaký krásný příklad pro

nás, abychom i my vážili si a ctili podobně horlivě slovo Boží.

Mezi nejznámějšími kazalety posledních let počítá se ve Francii biskup z Orleansu, Dupanloup. Jedné neděle chtěl své ovečky pobídnouti, aby pomohli tkaletům, kteří pozbyli práci a trpěli obrovskou nouzí. Měl k přítomným v kostele kratičkě kázání. Znělo doslovně takto: „Není času míti velkou řeč, ale potřebí velkých skutků. Vám všem známo jest neštěstí, k vůli němuž chápu se slova. Král, který pro svou statečnost a lidumilnost zanechal nám všem dobrou památku, pravil ku svým vojákům, které tak dobře znal, jako já znám vás: Přátelé, jsem váš král, vy jste Francouzi, vpřed! Nic jiného k vám dnes nepromluví, než: Jsem váš biskup, vy jste křesťané; nemáme žádného nepřítel, ale strádající bratry. Pomozte jim!“ Po tomto kratičkém kázání vybíralo se v kostele mezi přítomnými a sbírka vynesla 15.289 korun.

Lid, kterému kázal Ježíš na hoře poblísku jezera genezaretského, řídil se podle slov Kristových: „Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a toto všecko bude vám přidáno.“ Mat. 6, 33. Celé tři dny vytrvali, poslouchajíc dychtivě každé slovo, jež Ježíš promluvil. U nás však dbají mnozí více a především o časné a pozemské věci a potom teprve o spásu své duše, proto nezná jich Bůh a nevyslyší jejich proseb.

Něco podobného učinil Bůh již ve starém zákoně, když na prosbu Mojžíšovu dal židům, putujícím po poušti mannu a živil je tímto pokrmem po celých čtyřicet let. (II. Moj. 16.) A jako silil milosrdný Bůh příslušníky národa židovského po tak dlouhou dobu, tak žíví stále miliony svých synů a dcer chlebem nebeským, Svátostí oltární, o níž pravil Ježíš: „Já jsem chléb života. Otcové vaši jedli na poušti mannu a zemřeli. Já jsem chléb živý, jež s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti z chleba toho, žív bude na věky.“ Jan 6, 48. 52 My všichni i

jsme tu na světě putující, potřebujeme posily; podává nám jí milý Ježíš. Uposlechněme jeho vzbudnutí, pamětliví slov, jimiž pobízel král David svůj lid, říka: „Okuste a vízte, jak libý jest Hospodin; blahoslavený člověk, který doufá v něho.“ Zalm 33, 9.

„Pojďme, klanějme se, padejme (na kolena) před ním.“ Zalm 94, 6. Kéz by platilo o nás, co se vypravuje o pivních křesťanech v Jerusalemě: „Trvali pak v učení apoštolském a v obcování lámání chleba i na modlitbách.“ Sk. Ap. 2, 43. A co znamenají slova „v obcování lámání chleba“, vysvětluje sv. apoštol Pavel, který píše: „Kalich požehnání, který žehnáme, není-liž společenstvím krve Kristovy? A chléb, který lámeme, není-liž společenstvím krve Kristovy?“ I. Kor. 10, 16. A aby sv. Pavel všechny varoval, aby snad nemyslili na obyčejný chléb anebo že jest to pouhý obraz, vypravuje jim, jak založil Ježíš Kristus tuto velebnou svátost a připojuje k tomu: „Proto, kdokoliv bude jísti chléb tento aneb píti kalich Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně. Zkusíť však každý sám sebe a pak z toho chleba jez a z kalicha pij.“ I. Kor. 11, 27, 28.

Pán. Ježíš měl velkou touhu po spojení s námi, bídnyými tvory. Vždyť pravil krátce před svým umučením: „S toužebností jsem žádel...“ Luk. 22, 15. a ve Svátosti oltářní zjednal si toto spojení s naší duší, jež nemůže nám nic znázorniti. Vše proikající spojení železa a ohně ve žhavou ocel podává jenom nedokonaný obraz.

Jednou pravil Božský Mistr svým učedníkům: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte.“ Luk. 10, 23. Měli zajisté a poštoloové záviděníhodné štěstí, že mohli svýma očima viděti obličej Spasitelův, plný Božské velebnosti, a podívat se očím Mistra, oplývající láskou. Ale v jistém vzhledě jsme my, nyní žijící, ještě šťastnější, neboť my máme svého Vykupitele na přemnohých místech a v každé době, kdykoliv chceme býti u něho. Tehdy, když byl zde na světě jako člověk, žil pouze na jednom místě. Nazaret ho pozbyl, když kráčel do Jerusalema.

Zbožní sourozenci Lazar, Maria a Marta pozbyli jeho sladkou přítomnost, když chodil po své vlasti z místa na místo. My nemusíme nikdy truchlit, že by nebyl s námi; ve svátostánku Ho najdeme vždy, proto právem volá ke každému z nás: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi. Já vás obcerstvim.“ Mat. 11, 28.

Naříkáme a pozorujeme s bolestí, že nenajdeme u nikoho soustrasti, soucitu, zdá se, jako by láska k bližnímu úplně ze světa zmizela, a přece každý touží po srdci, u něhož by se mohl vypovídati, jemuž by se mohl se vším svěřiti. Nuže, všude tě přijme, všude tě vítá tvůj Spasitel, rád by ti pomohl, svěť se mu, v něm máš nejlepšího přítele a důvěrníka. Kardinál Bona pravil: „Cesta k Bohu počíná láskou a také jí končí.“ Ježíš podal zřejmý, nepopíratelný důkaz své lásky k nám lidem, když pravil: „Tak miloval Bůh svět, že dal svého jednorozného Syna, aby nikdo, kdo v něj věří, nezahynul, nýbrž měl živct věčný.“ Jan 3, 16.

V kostele, který jest vystaven nad hrobem našeho Spasitele v Jerusalemě, lze viděti prastarý obraz, představující Ježíše, visícího na kříži. Pod ním zříme významná, obsažná slova: „Kristus sebe tobě — ty sebe Kristovi — Christus se tibi — tu te Christo.“ Tutěž větu mohli bychom napsati pod každý svatostánek. Kristus dává se k požívání beze vsí výhrady, dává sama sebe, celého, podává nám své živé tělo; věnuj se mu ty také cele a bez výhrady, dej mu svou celou lásku, své celé nerozdělené srdce!

O cestě, kterou vykonali pěstoun svatý Josef a matka Maria s malým Ježíškem do Egypta, kam utíkali před krvežíznivým ukrutníkem, králem Herodem, uchovala se následující dojemná legenda: Matka Ježíšova prala u pramene v poušti šatečky dítěte Ježíše. Když byly vyprány, pověsila je, aby brzy uschly, na keř poblízkou pramene. Keř byl starý, seschlý, neměl ani listí ani květů, ale byl pouze pokryt ostrými, špičatými trny. Šatečky milého Ježíška brzy uschly v palčivém výsluní. Když pak je brala Panna Maria do ruky, byl keř všecek

obrostlý listím a květy, které rozšiřovaly líbeznou až omamující vůni. I my všichni jsme podobnými vyschlými keři, které nemají ani listí ani květů ani ovoce. Bchužel rosteme v zahradě Boží, nepřínášejíce buď žádného anebo málo ovoce, trní však hodně pichlavých jest na nás dosti. Když dobře připraveni přistoupíme ke stolu Páně a hodně přijmeme velebnou svátost oltářní, pak šatečky Ježíšovy, tčtíž jeho ctnosti, naplní naši duši, rozšíří se v ní, nebeský Otec uzří na nás ctnosti svého milovaného Syna, což ho potěší.

Ve středověku říkali, jak zaznamenal spisovatel Optatus z Milevy, oltáři velmi významně: „Obydli Těla a Krve Ježíše Krista.“ A že tehdy milovali Ježíše, skrytého ve velebné Svátosti, dokazuje, že když chtěl vyjádřiti, že něco učinilo na něho obrovský dojem, že úžasem oněměl, řekl: že pocítil, co cítí při pohledu na oltář o svátých vánočních aneb velikonočních. Vše, co mohlo přispěti k okrase a ozdobě stánku Božího, bylo v tyto Boží Hody vynaloženo ku cti Boží. Můžeme si učiniti pojem o lásce k oltáři, jakou měli v uplynulých dobách k velebné Svátosti, když na př. čteme, že papež Hadrián I. daroval kostelu sv. Petra v Římě svíce, na němž mohlo hořeti v nejlepším pořádku umístěných 1370 svíček. Misionář Fischer vybízí k podpoře misii a píše: „Jest nyní jistě asi 100.000 malých misijních příbytků, v nichž přebývá Ježíš, — jsou to dílny jeho záchranné lásky. A nalézá-li se v každém svatostánku Ježíš ve stech hostiích, jsem jist, že jest Ježíš v této chvíli deseti-miliónkrátě přítomen na okrsku zemském. 40.000 misionářů koná ustavičný průvod Božítelovy ze světa křesťanského v pohanský. Nelze naléztí pro misijní činnost vzácnějšího vzoru, nad nepatrnou svatou hostií, s jejím sladkým tajemstvím. Každá svatá hostie jest Božským přimluvěním za svět . . . , jest nevysychajícím zřídlem zmužilosti a neutuchající schopnosti našich věrověstů. Vezměme jim tuto svátost, a zcela jistě klesnou vysílení.“ A čím jest, jak tuto líčeno,

misionářům milý Ježíš, tím jest nám všem katolickým křesťanům.

Zbožný král David psal takoval vsí silou před archou úmlvy, jsa pamětliv dobrodíní, jichž se druhdy dostalo otcům národa vyvoleného. Dal zhotoviti hudební nástroje přerozmarnitého druhu a osvícen jsa milostí Ducha svatého skládal žalmy a v lidu zavedl radostný jejich zpěv a sám je často pěl za doprovodu harfy. Učil národ israelský z celého srdce chváliti Boha a den co den jako jedněmi ústy je slaviti a velebiti. Dály-li se už tehdy slavné pobožnosti a pamatováno-li stále Boží chvály před archou úmlvy, jak velikou úctu a pobožnost máme míti my všichni, lid křesťanský, před velebnou svátostí, zvláště kdykoliv jest nám dopřáno přijímati nejvznešenější Tělo Páně?

Milujme svátostného Ježíše a prosme Ho, aby nám pomáhal hlavně v oně důležité chvíli, v níž se rozhodne naše věčnost. Biskup Farraud, kterému byla svěřena misie v Severní Americe mezi Eskymáky, vypravuje, že vysoko na severu při ústí řeky Mackenzie našel v bídné chatě dva misionáře, z nichž jeden byl těžce nemocen. Navrhl mu, aby s ním jel na jih, kde bude míti lepší ošetřování a zdravější vzduch. Odmítl, řka: Mám pouze jednu prosbu, abych zemřel mezi mrě tak milými Eskymáky. Biskup dojat plakal, a vyplnil žádost. Počkal, až misionář zemře. Čtyři dny ještě trpěl. Dvě hodiny před smrtí přijal svatě přijímání. Když umíral, prosil, aby otevřeli svatostánek, který byl poblizku a na nějž mohl viděti. Měl oči upřeny na svatou hostii. Pokryt kůžemi, leže na zemi, připravoval se na cestu na věčnost. Zemřel upíraje zrak na nejsvětější Svátost a přál si, aby ho pochovali mezi dva Eskymáky, které sám nedávno pochovával, aby i ve smrti byl spojen se svým milým lidem, pro jehož spásu obětoval svůj život.

„Usilujte o lásku,“ napomíná sv. Pavel. I. Kor. 14, 1. Všechna láska, již se podivujeme v skutcích svatých a světic Božích, pramenila z velebné svátosti, z ní dostávala posilu a jí se

každý den živila, takže vykonali skutky opravdu hrdinné a podivuhodné. I my můžeme si tu zjednatí pomoc, posilu ve všech strastech, trampotách, ve všem, co tíží srdce naše. Přičiňme se, aby Ježíš často mohl do srdce na-

šeho zavítati, připravme mu přibýtek čistý, krásný, aby platilo pak o nás slovo Písma sv.: „Dnes stalo se spasení domu tohoto.“ Luk. 19, 9. Ježíš přišel, posilil a pomohl nám.

A. M. Kadlčáková.

Zaspíval ptáček.

Zaspíval ptáček
v hnízdečku
o lásce milou
písničku.

Zaspíval ptáček
na poli,
světem ta píseň
hlaholí.

Zaspíval ptáček
píseň svou,
potěšil srdce,
duši mou.

Zaspíval ptáček
v hnízdečku,
usušil v očích
slzičku.

Zaspíval ptáček
na poli,
v hrudi víc srdce
nebolí.

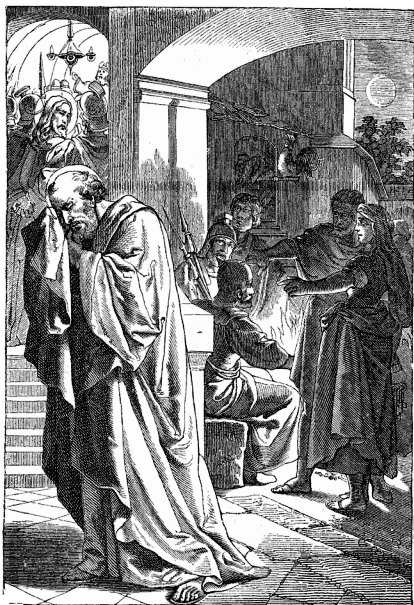
Lítost sv. Petra.

V paláci Kaifášově, v nádvoří zhrívaje se Petr zapřel Pána a Mistra svého z bázně, ale také z dopuštění Božího, aby se apoštol Petr stal vzorem kajícího hříšníka. Jediný pohled Spasitele obrací sv. Petra. Jasností paprsku nebeského, jenž vychází z očí Spasitelových, probouzí se Petr jako z hlubokého spánku. I rozpomenul se Petr... Ó Bože můj! co jsem to řekl? Jak jsem mohl jen říci, že Pána a Mistra svého neznám? Což jsem neslíbil, že chci s Ním i na smrt jíti? A nyní jsem se zapřisahal, že neznám člověka toho! Já, jeho učedník! Ó jaká to zbabělost ode mne! Jaká to nedvěčnost! Světlo Boží proniká víc a více duši jeho, odhaluje mu jeho provinění, těžkost hříchu jeho, ošklivost jednání jeho! I rozpomenul se Petr... Nač tedy se rozpomíná? Rozpomíná se na jeho dobrotu, na jeho laskavost, vzpomíná, jak byl povolán za učed-

níka jeho, rozpomíná se na tolik důkazů milosrdenství jeho; jak hledal Pán hříšníky, aby je obrátil; vzpomíná si, co jemu samému nedávno řekl božský Mistr před jeho pádem, aby jej varoval. Duše apoštola jest zdrcena, slzy jemu z očí se řinou: Vyšel ven a plakal hořce! . . . Sv. Ambrož k tomu dokládá: „Nemluví Petr, ale pláče, slzy, jež prolévá, jsou zároveň zpovědí jeho a jistým důkazem vnitřní jeho bolesti. Jakkoliv nezadá se žádati za odpuštění, zasluhují a dosahují je.“ „Ó jak šťastné to slzy, dí sv. Lev, které, majíce pro apoštola nevěřícího takovou moc jako křest, skvrnu vyhlazují a trest hříchu jeho příslušný odpuštějí. Petr opouští místo, kde Pána zapřel; opouští i společnost, v níž řekl, že nezná člověka toho, i vyšel ven a plakal hořce. Jak touží nyní apoštol Petr, aby to napravil, jak touží po tom, aby Pánu

svému novou věrnost a lásku svou osvědčil! Konečně se mu to podařilo u jezera Genezaretského, kde na otáz-

shromážděným zástupům lidu Ježíše ukřižovaného a zmrtvýchvstalého a napomíná všechny k pokání, aby

Kající apoštol Petr.

ku Pána, zdali jej miluje, třikrát Petr lásku svou osvědčuje: Ty viš, Pane, že Tě miluji... A po seslání Ducha sv. vystupuje první veřejně a hlásá

hříchu svých litovali a dali se pokřtiti ve jménu Ježíše Krista. Apoštol Petra plačícího velmi krásně znázorňuje obrázek od mistra Dolci.

oo oooo

A. M. Kadlčáková.

Znám vísku ...

Znám vísku, v níž má kolébka
za dětství mého stála,
v ní drahá moje matička
mne s láskou kolébala.

Znám vísku, v níž můj otec žil
a o mně se vždy staral,
v ní pečoval o blaho mé
a poklesky mé káral.

Znám vísku, v níž jsem vyrostla
a žila svoje mládí,
ta vzpomínka mé srdce teď
když vzdálena jsem, sladí.

Znám vísku, v níž jsem zrozena,
ta v české vlasti jesti,
ji nad vše v světě miluji,
neb ona mé jest štěstí.

Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše potřené.

P. Rudolf Rozkošný T. J.

Pravili zbožný Job ve svém velkém bolu: Bojování jest život člověka na zemi (Job 7, 1.), týkají se jeho slova i jednotlivců i celých národů. Tito, jak nám vypravuje dějepis, velmi často mezi sebou bojovávali, takže, čteme-li o některém slavném králi nebo hrdinovi, můžeme směle tvrditi, že nabyt slávy válkami. A obyčejně jen ten panovník, který podmanil cizí národy a upevnil své království proti nepřátelům, bývá v dějinách nazýván Velikým. A jako celí národové, tak bojují proti sobě obce, rodiny, ba i jednotlivci musí sám se sebou vésti boj. Povstává-li v něm totiž smyslná žádost po nějaké zakázané věci, napomíná jej zároveň svědomí, aby se přemáhal: aby nehleděl na něco, nečetl něčeho, co je zakázáno, aby nemluvil, co má zůstatí tajno, aby potlačoval hněv, nedovolenou lásku a pod. Takový duševní boj nebývá někdy prudký; jindy bývá však těžší než ve válce, a sice proto, že jest sváděn v srdci, které jest velmi citlivé; kdežto půda, na níž bojují nepřátelská vojska proti sobě, bývá sice střelami posypána a rozryta, ale jest necitelná. Nejkrutší ze všech bojů, které kdy byly svedeny v lidském srdci, probojoval božský Spasitel na hoře Olivetské; jeho přsvatě Srdce v něm bylo celé rozryto, ba potřeno, jak voláme k němu v litanii: Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše potřené, smiluj se nad námi! O příčinách a průběhu tohoto tak strašného boje budeme nyní uvažovati.

Po celý život zářil z tváře božského Spasitele duševní klid, jenž ho neopustil ani tenkrát, když byl pronásledován neb okblopen nepřátely. I při poslední večeři byl Pán Ježíš klidný, až mluvil o zradě Jidášově. Ba klidně zrádci oznamoval, že ví, co zamýšlí. Také v řeči na rozloučenou nebylo ani zdání o nějakém strachu, naopak, těšil své apoštoly, a pevným krokem se ubíral na horu Olivetskou. Ač v zahradě Getsemanské přepadla ho hrůza a strachem se začal třásti.

Míváme strach, odekáváme-li něco zleho, čeho remůžeme od sebe odvrátiti. Co hrozí Pánu Ježíši? Co činí „lva z pokolení Judova“ (Zjev. 5, 5.) slabým, takže jej opouští tělesná síla? všecek se chvěje? „Srdce mé z kormoucení jest ve mně,“ odpovídá Božský Spasitel slovy žalmisty Párě (54, 56.). „Strach smrti připadl na mne, bázeň a třesení přišlo na mne.“ Ano, tak jest tomu. Bázeň před smrtí byla první příčinou, že bylo Srdce Párě potřeno. Vysvětleme si zkrátka, proč se Pán Ježíš bál smrti. Byl pravým člověkem a měl tutéž lidskou přirozenost jako my. A my se bojíme smrti, chvíle to, kdy duše vyjde z těla. Spasitel také věděl, že druhého dne zemře. A což dříve to nevěděl? Ještě před několika dny řekl svým učeníkům: „Víte, že po dvou dnech velikonoce budou a Syn člověka bude vydán, a by byl ukřižován.“ (Mat. 26, 2.) Ba hned od prvního okamžiku, kdy jeho lidská duše byla stvořena a spojena s Božskou osobou, věděl o smrti se všemi jejími podrobnostmi a měl ji ustavičně před očima. A přece se jí nikdy nebál, až na hoře Olivetské. Proč tedy dříve neměl strachu, až teprve nyní? Protože dobrovolně chtěl. My se lékáme, jsme smutni, pláceme, i když nechceme: jest to následek prvopočátečního hříchu. Člověk se vzbouřil proti Bohu, a proto se také jeho tělo vzbouřilo proti duchu. Lidská jest přirozenost Spasitele, však v sobě necítila žádného hnutí, které by odporovalo duchu. Jeho lidská vůle měla neomezené parství nad všemi náklonnostmi, takže v Srdci Páně a i nejmenší hnutí nepovstalo. které by Pán Ježíš nebyl chtěl. Tak tomu bylo také u prvních rodičů před hříchem. Pán Ježíš užil té moci, t. j. nepřipustil si strachu před smrtí; ještě při poslední večeři měl touhu trpěti: „Sto užebnosti jsem žádal tohoto beránka jísti s vámi, prve než bych trpěl“

(Luk. 22, 15.); ač tedy věděl o svém utrpení, přece reměl strachu. Až v zahradě dopustil, že v něm vznikla tak velká láska k životu, jakou ještě žádný člověk nepocítil, protože jeho život byl vzácnější, než všech lidí dohromady, a proto také myšlenka na blízkou smrt mu způsobila tak hrozný strach, že o něm právem platí slova proroka Jeremiáše (23, 9.): „Potřeno jest srdce mé uprostřed mne, a zadržálys se všecky kosti mé.“

Druhou příčinou strachu byly hrozné bolesti, které Pán Ježíš předvídal; věděl o zradě Jidášově, o pohoršení apoštolů, o krutosti nepřátel, kteří ho jako zločince sváží, a jak budou s ním surově jednatí u velekněží a Heroda, potupně jej zbičují, bolestně jej budou trnám korumovati, a nespravedlivě jej odsoudí a hrozně ukřižují. Povolil své obrazivosti, že si tak živě představila všechnu hru bu, celé moře bolesti se všemi jedrctlivostmi, jakoby to všecko již napřed skutčerě špěl. A jako všechny sluneční paprsky procházející ččkou se sbíhají v ohnisku, tak všechny ony bolesti, které si představil v obrazivosti, se nahromadily v srdci a tak je sevřely a takovým strachem a úzkostí je naplnily, že zbledl, vzdýchal, třásl se, padl na tvář a volal: „Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty.“ (Mat. 26, 39.)

Ku strachu a hrůze, jimiž bylo potřeno Srdce Párě, se přidružil velký zármutek: „Počal se smoutiti a teskliv býti“ (Mat. 26, 37); a truchlivost byla tak velká, že řekl apoštolům: „Smutná jest duše má až k smrti.“ (Mat. 26, 38.), t. j. musil by bolem zemřít, kdyby se všemohoucností Boží při životě reudržoval. A cože bylo, co působilo tak velký zármutek božskému Srdci Párě, jež jest radostí anđělů, slastí všech svatých, pramenem všelikého potěšení?

Byly to, jak se praví v litanii, naše nepravosti, t. j. vina za hříchy celého lidstva, ohavnost hříchu a hrozný trest, který jest ustanoven

za hřích. Božský Špasitel jest totiž rukojmím za hříchy celého lidstva. A v zahradě getsemanske viděl jednak na sobě nahromaděny všechny hříchy, které kdy byly a budou spáchány, všechny neřesti pohanů, zločiny židů a ohavnosti všech národů, a z druhé strany poznával, kterak rameno božské spravedlnosti se hotoví jej za všechny ty hříchy trestati. V pravdě neduhy naše on nesl, a bolesti naše on snášel, a my počctli jsme ho jako malomocného a ubitého od Boha a sniženého. On pak raněn jest pro nepravosti naše, potřen pro hříchy naše. Kázeň pokoje našeho leží na něm a zsinalostí jeho uzdraveni jsme. (Is. 53, 4. 5.) A nyní můř, pokud můžeš, prcpast bolesti, do níž pohrouženo bylo Srdce Párě. Vzpomeň si třeba na matku, která pláče nad spustlostí jednoho nebo více svých synů. A přece bolest Špasitele byla tím větší, čím více miloval lidi a čím jasněji poznával zlobu hříchu. Nikdo však lépe rozpoznal nekonečnou velebnost Boží, která jest híchem urážena, a nepatnost člověka, jenž se híchem proti této velebnosti vzbouřil. A když bolest nad híchem jest tím větší, čím jest větší láska k Bohu, jak velký byl zármutek Špasitele, jehož Srdce plálo nekonečnou láskou k Bohu Otci? Jak čteme v dějinách, zemřeli rěkterí kajenci lítostí nad svými hříchy. Jakou tedy lítost měl Špasitel, když viděl se obtížena všemi hříchy celého světa? Proto, jak učí bohoslovci, byl tento bol Špasitelův nad hříchy celého světa větší, než všechny bolesti, které všichni lidé na zemi vytrpěli a které by mohli vytrpěti. ■

I pro naše hříchy bylo Srdce Párě na hoře Olivetské potřeno. A my bychom neměli býti smutni? Kdybychom byli za celý život jen jediný těžký hřích spáchali, nestačil by nám celý život, abychom ho dle zásluhy oplakali. Neboť hřích jest urážkou nekonečného Boha, a proto je nekonečným zlem, oproti němuž všecka ostatní zla jako nemoc, chudoba, kříže,

jsou tak malá, ba menší, než prašck proti celé naší zeměkouli. Snad jsme se však ne jednoho, ale mnoha těžkých hříchů dopustili, a přece jsme za ně ani jediné slzy nevyronili. Neří to velká zaslepenost rozumu a nepochopitelná otupělost srdce? Kéž by vzpomínka na Srdce Ježíšovo nesmírným zármutkem pro nepravci naše potřené cšvítla náš rozum a obměkčila naše srdce, bychom s upřímnou lítostí mohli zvolati jako marnotrátný syn: Otče, zhrěšil jsem proti tebi a před tebou; již nejsem hoden slouiti syem tvým. (Luk. 15, 21.)

Druhá příčina zármutku, jímž bylo Srdce Párě potřeno, byly nepravosti a tresty hříšníků ra věky do pekla zavřených. Nikdo nepochopí jeho lásku k nesmrtelným duším. Žádný člověk ani anděl nezná dokonale ceny nesmrtelné duše jako On. Proto chtěl, aby všechny byly zachráněny. Pro všechny bez výjimky chtěl trpěti nejhrcoznější muky a nejpotravnější smrt. A přece viděl, kterak miliony duší budou zavrženy, protože si nepřisvojily milestí vykoupěí a nechtěly se s původcem nadpřirozereho života spjiti vírou, raději a láskou. Toto vědomí naplnilo jeho milující srdce nesmírným bolem a nevýslovným zármutkem. Prerok Iseáš předpověděl onu bolest slovy: *N a d a r m o jsem pracoval, bez přičiny a marně sílu svou jsem strávil. (Is. 49, 4.)* Zvláštní bol mu způsobilo zavržení nešťastného Jidáše a celého židovského národa, který ze všech ostatních rárodů na světě byl od Pána Boha vyvolen a ustavičným dobrodiním a milostmi zasypáván, a přece z velké většiny se nenechal zachrániti, takže se na něm splnilo, co Bůh předpověděl ústy proroka Zachariáše: *I budou ve vsí zemi, praví Hospodin: částky dvě budou v ní rozptýleny a zhynou; a částka třetí bude v ní ostavena. (Zach. 13, 8.)*

Mý jsme také svědky, kterak nemravnost a nevěra se šíí čím dále tím více, a jak mnoho nesmrtelných duší se vřihá ve věčnou záhubu! C-

tíme také nad nimi zármutek? A užíváme všech možných prostředků, abychom zadrželi zkázu a zachránili, co se ještě dá zachrániti? Můžeme říci se sv. Pavlem: *Kdo jest slabý, abych já nebyl slabým také? Kdo se pohoršuje, abych já nehořel? (2 Kor. 11, 29.)*

Třetí příčinu velkého zármutku, jímž bylo Srdce Párě potřeno, byly jednak nepravosti, které se dějí veho svátostnému tělu nehodným sv. přijímáním, jednak pronásledování jeho duchovního těla, církve sv. kacíři, rozkolníky, násilnostmi vlády církvi nepřátelských, a katolíky, kteří dělají pohoršení. O všech těchto urážkách věděl. Končně můžeme ještě jednu příčinu přičítati, proč bylo Srdce Párě potřeno ve smrtelné úzkosti na hře Olivetské; rebyly to nepravosti, ale velká láska a soustrast s utřpením zbožných duší. Všechny duševní muky, které kdo vytrpěl pro ctlost, všechny bolesti a strasti, které snášeli mučedníci pro víru, všechny úklady a pronásledování, které hrozily duším pro jejich nevinnost, všechny strach a nepoko, který cííi zbožní rodiče pro spásu svých dítek, všechny starosti, jež mají věrní pastýři o své duchovní ovečky — ra všechno toto pamatoval. Cítil všechny tyto bolesti, jakoby byly jeho vlastními; neboť jsou to bolesti jeho dítek, údů jeho duchovního těla. Jak velkým pramenem útěchy a povzbuzení je tato pravda pro nás a pro všechny věrné dítky katolické církve. Všecky naše duševní boje s námi bojoval, všechny naše bolesti procítil. Proto všechny způsoby našeho zármutku berou své posvěcení, svou svatost, svou záslušnost ze zármutku Spasitele, jenž jest hlavou církve sv., tedy i naší hlavou. Láska a soustrast s námi a s našimi bidami potřeily tedy Srdce Párě na hře Olivetské.

Kdo však jest potřen, poražen, zničen, bojuje. Bude tedy velice zájímavo, když se pokusíme posěkud znázorniti onen duševní boj, kterýž se dál v jeho přebolestném Srdci v zahradě getsemanské. Byl to, jak již řečeno, nejhrcoznější boj, který kdy člověk podstoupil. Kdybychom mohli do jeho Srdce vniknouti, pozorovali

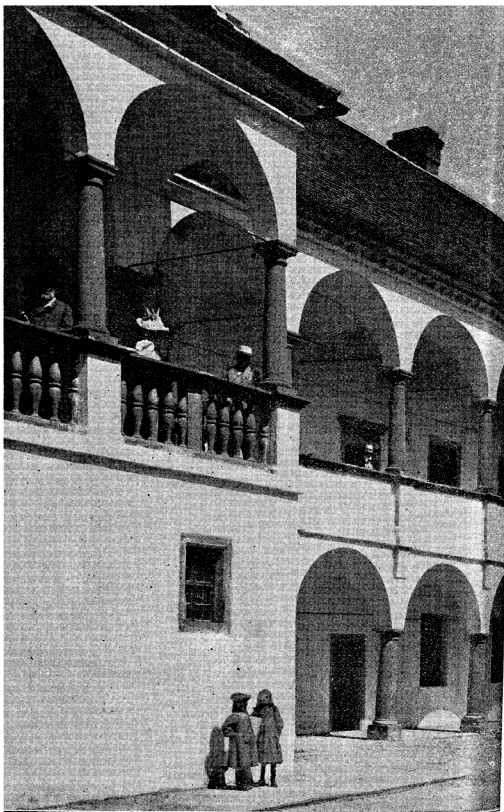
bychom, kterak se brzy křečovitě svíralo, brzy násilně šířilo, kterak klesalo sklíčeností a smrtelnou úzkostí, a jak zase touhou po smrti se zdvihalo, jak se úžilo při vzpomínce na všechna pokoření, hanbu a bolesti, které měl přetrpěti a jak se opět uklidňovalo při vzpomínce na odpuštění, na hojné milosti a věčnou blaženost. Slyšeli bychom dále, jak mocně bilo v prsou jeho Srdce, protože se děsilo a třásló námahou, kterou způsobil boj mezi milostí Boží a lidskou přirozeností. Slyšeli bychom dále srdcervoucí hlas: Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty. (Mat. 26, 39.) Tato slova byla výrazem onoho duševního boje lidské přirozenosti a milosti Boží. Ať odejde kalich tento ode mne, jest hlas přirozenosti, ale ne jak já chci, nýbrž jak ty, jest hlas milosti. A tyto dva hlasy mocně proti sobě útočily a prudce se potýkaly: Hlas přirozenosti podněcován byv přehrocnu a potupnou smrtí jej ať takto úskvěrně přemlouval: „Jak? Ty máš nyní zemřít? ve květu života? a tak strašnou smrtí? Jsi přece Synem Božím! A za koho! Za bídné lidi, jichž život všech dohromady nemá takové ceny jako tvůj? Za nevděčné lidi, kteří tvou lásku budou spláceti lháctvím, chladností, ba novými hříchy, nenávisí a pronásledováním? Jen uvažuj: největší část lidstva bude žítí celé věky v nevěře, modloslužebnosti a v nečestech. Ovšem mnoho jich v tebe uvěří a se připojí ku tvé církvi, tvými svátostmi budou od hříchů očisťováni a posvěceni a povzneseni k největší důstojnosti, ku spojení s Bohem. Ale kolik bude mezi nimi nevděčníků! Kolik jich haberebně promrhá poklady milostí, které získáš tak velkým ponížením a tak bolestnou smrtí, jen aby ukojili svou lakotu, aby se mstili nad svými nepřáteli, neb aby se opjeli z číše tělesných rozkoší? Kolik jich bude, kteří za tak nesmírné oběti nebudou ochotni ani nejmenší obět přinést, aby se aspoň tolik zapírali, kolik je třeba k uvarování se hříchu a aby se ve

ctnosti cvičili. Budeš při umučení mučím bolestí: a oni po celý život budou jen radováněk vyhledávat. Budeš zasypan hanbou a posměchem a oni se budou honiti po cti a důstojnostech. Budeš viseti obnažen, v žízni na kříži! Oni budou žítí v přepychu a přebytku všech věcí. A nejen to! Mnozí z těch, kteří se k tobě přihlásili, opustí tvůj praporek a přidají se ku knížeti temnoty a s ním budou sv. víru podřívati, církev pronásledovati a žalářovati, nevinnost v bahně nečestí utápěti a tvému zákonu se rouhati. Ne! Ne! za tak nevděčné tvory nenechávaj se mučiti! Pros Otce nebeského: Otče, ať odejde kalich tento ode mne. [1]

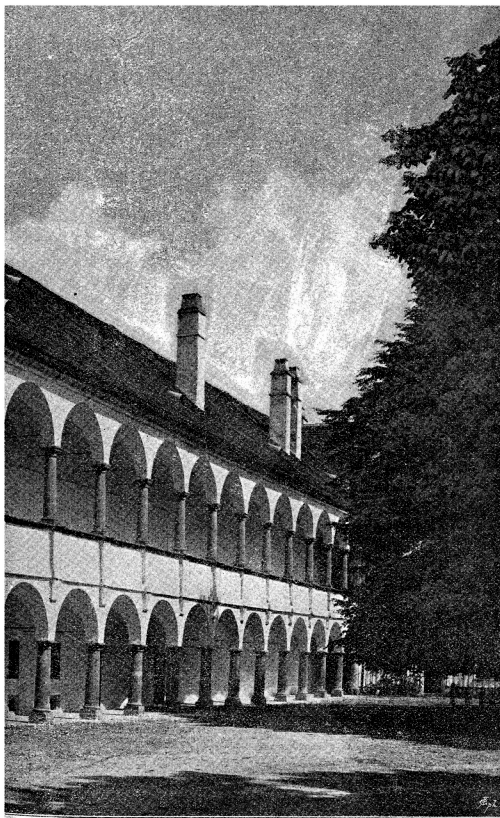
A má-li přece býti svět spasen, stačí chudoba v betlémském chlévě, kde ses narodil; stačí krev prolitá při obřezání; stačí těžké práce, které jsi konal do třicátého roku v domku Nazaretském a tři léta horka a zimy, hladu a žízně ve veřejném životě! Vždyť všechny tyto skutky jsou nekonečné ceny, která stačí, aby miliony světů byly vykoupeny. Není tedy třeba tak hrozných muk! Ať odejde kalich tento ode mne.

A když skutečně spravedlnost nebeského Otce vyžaduje, bys zemřel, nač bys tolik trpěl před smrtí? Nač se dáti voditi ku všem soudcům po Jerusalemě, za blázna se dáti pokládati od Heroda, proť vydati se bičování a podstoupiti smrt kříže ve svátky velkonoční před celým Jerusalemem uprostřed dvou lctřů? Zda právě tato nesmírná láska rebude přičinou, že tvé božství bude zapřeno, a že budeš pokládán za vůdce, jež jest spravedlivě trestán? Hle, tolik máš důvodů, bys repíjímal přehořkého kalichu umučení, neb abys aspoň hleděl muky jeho co nejvíce zmírniti. Ať odejde kalich tento ode mne!

Ke strachu se přidružila obrazivost, která živě na mysl předváděla všechny muky, všechnu hořkost, všechny bolesti, zradu Jidášovu, bázeň učedníků, nenávisť velekněží, nespravedlnost Pilátovu, výsměch Herodův, nevděčnost lidu, sloup bičování, nástroje umučení, trnovou korunu, dřevo kříže,

Oslavany; Z

ndvoří.

hřeby, kopí, opuštěnost od Otce. Strach a tyto představy tak mocně působily na Pána Ježíše, že krev z celého těla stékala do srdce a všechny ostatní údy ochabovaly a slábly.

Ale z druhé strany se v srdci czývala láska, která tlačila krev do žil a do nejjemnějších průlinek kožních, takže, jak praví sv. Bernard, plakal nejen slzami, ale i krví na celém těle.

Láska vyvracela důvody strachu a uváděla nové povzbuzující se k utrpení: Mluvila asi takto: Vypiju kalich utrpení až na dno a tím oslavím svého Otce a napravím, co Adam pokazil prvopotáččným hříchem. Milicny duší, které nebudou chtít si osvojiti mé utrpení, sice věčně zahynou, ale přece budou zachráněny nepřehledně zástupy ze všech i árcůů a jazyků a budou se mnou věčně kralovati. Budu sice oděn rouchem hanby, ale za to eni budou oděni v nádherné roucho milosti. Moje hlava bude bolestně zraněna trnovou koruncou, ale za to eni obdělí korunu slávy. Budu sice trápen hroznou žízň, ale jim bude největší pramen života. Má smrt bude jejich životem, kříž bude žebříkem, po němž budou moji ucedřici vystupovati do nebe. Víím sice, že miliony za moji lásku mne budou dále urážeti, ale také tisíce panen z lásky ke mně si zachová i v nejprudších pokušeních

lilie sv. čistoty bez poskvrny; miliony mučedníků všech stavů, každého věku, obojího pohlaví z lásky budou trpěti žalář, okovy, cpovržení, hanbu a nej-hroznější tresty. A kdybych neměl těchto důvodů, stačila by mi vůle Otcova. Neboť jsem sestoupil s nebe, nikoliv abych činil vůli svou, nýbrž vůli toho, jenž mne poslal. (Jan 6, 38.) A proto ať recdchází tento kalich cde mne. Jsem pevrě recd-vrařře rozhodnut jej až do poslední kapky vypít. Vyvdím si kříž, nedbaje pchaary, až jest mi předčlečera radost.

Hrozný strach tlačil krev z celého těla do srdce, takže údy ochabovaly, slábly, ťnuly. Láska však cdpocovala s tak velkou silou a rozšifovala srdce s tak velkou ránabou, že krev v něm nabromaděřřá recztekala tepami po celém těle a tak silě tlačila na kůži, že i póry von vytékala. Sv. Lukáš praví: I stal se pct jeho jako krůpěje krve tekoucí na zemi. (Luk. 22, 44.)

Kež by také kapka této drahocenné krve z nejsvětějšího Srdce Spasitelova vyékajíc kapla do našeho tvrdého srdce a obrěkčila je, abychom i my upřimě hříchů svých i cizích lítevali a víc a více rozměrcou lásku Božského Srdce pczrávali a je více a více milovali.

A M Kadlčáková.

Měsíc a hvězdy.

Jasný měsíc v nebi modrém
drobné hvězdy pase,
na zem dolů za večera
tíše usnívá se.

A hvězdičky kolem něho
po obloze plují,
měsíčka jak bratra svého
tíše pozdravují.

Od včera až do rána
na obloze svítí,
když tam vzhůru hlavu zvedneš
v srdci cit se vznítí.

Cit té lásky sverchované
k světa Stvořiteli,
který lidem i přirodě
mocným slovem velí.

Měsíci i hvězdám drobným
co na nebi hoří,
a proto se duše lidská
Bohu za to kofí.

1. Odrážka.

Katolické snahy mírové.*)

(Věnováno severoamerickým dětem.)

I. Úvodem.

Mír! — — —

Slovíčko nepatrné, jenom tři písmenka, a co by dal celý svět za to, kdyby dnes bylo skutkem!

Mír!

Jak ptáče rajské, milé, ale plaché, ulítl nám před málem třemi lety, byv nespokojen lidskou zlobou, a vrátiti se nechce, nechce — — —

Milióny uplakaných očí se teskrě po něm rozhlíží, milióny ztrápených rukou se po něm vzpíná úzkostlivě, leč slabé dosud o něm zmínky, místo sladkého jeho zpěvu zří třeskot zbraní, pláč, chrapot smrtelný.

Kdy bude mír? — — —

Hle, drahé moje děti, jak hčice muselo lidstvo poznati cenu míru, jehož, když byl, snad jsme si dosti nevážíli! Co bylo před válkou malých, ale bolestných nepochopů v mnohé rodině, kde svářili se rodiče i děti, co bylo různic v dědinách, co nenávisti v kraji! Nyní sklízíme hečké cvoco z oněch zárodků: všecky ty spary, různice, hádky, neláska, závist, zášť, všecky ty pčtůčky kalné se slily ve dravý proud — s v ě t o v o u v á l k u.

Mnězí se smáli, když v litaních ke všem svatým přišla prosba: „Od moru, hladu a v á l k y vysvobd nás, Pane!“ — Smějí se dnes? Jak smutně splnilo se na nás, čím prorok Ezechiél (7, 25) hrozil židům: „Když přijde ouzkost, hledati budou pokoje, ale nebude ho!“

Ale vždyť přece jest psáno, že „ku pokoji povolal nás Bůh!“ (1. Kor. 7, 15).

Nuže, kdo nám ho vrátí a dá, když milióny statných mužů již tak dlouho, a přece dosud marně, oň i z život a na smrt zápasí? — —

Nikdo jiný, než milý Pán Bůh sám, jenž prohlásil již v starém Zákoně: „Já jsem Hospodin, a nerí jiného, jenž působím světlo a tvořím tmu, činím pokoj a do-

pouštím zle“ (Is. 45, 6). On také lidu svému slíbil: „Dám pokoj v končinách vašich: budete spáti, a nebude, kdo by předěsil“ (3. Mojž. 26, 6).

On dopustil na nás vojnu, jako veliký trest a těžkou zkoušku, ale ani nyní nepřestal býti Otcem plným lásky: ve vhodné chvíli dá převládnouti mílosrdeství nad spravedlností. „Aj, já pčtáhnú jim ránu jizvcu, uzdravím a ulečím je: a zjevím jim prosbu pokoje a pravdy“, slíbil u proroka Jeremjáše (33, 6).

Od B. ha máme sobě mír vyprositi a vynutiti. Ano vyprositi a vynutiti! Vyprositi: vroucí modlitbou, vynutiti: etnostným, kajícím životem! Toť, milé děti, naše mírové tažení!

Ale tu slyším tichou námitku: Bude to co platno?

Teskrá necůvěra tak mezi dospělými rozbuřela, že snad i naše mladá srdce již hcdila svůj mrazivý stín. A proto odpovědám: Bude, miláčekové, jistě bude! Mám ra to svědko, který nikdy nelhal, jemuž jistě ra slovo věříte. Je to Pán Ježíš, a co on praví? „Proste, a bude vám dán o, hleďte a naleznete, tlučte, a bude vám otčvřeno! Či jest který člověk mezi vámi, jenž pcdá synu svému kámen, když prositi ho bude o chléb? Nebo bude-li prositi o rybu, zdali pcdá jemu hada? Jestliže vy tedy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dítkám svým, čím spíše Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteří ho prosí!“ (Mat. 7, 7—11).

A jindy zase děl: „V ten den budete prositi ve jménu mém, a npravím vám, že já prositi budu Otce za vás, neboť Otec sám miluje vás, protože jste milovali mě, a uvěřili, že jsem od Otce vyšel“ (Jan 16, 26 a 27).

Ano, drahé děti, dobrá modlitba je vše mohoucí, Pán Ježíš sám, jak vidíte, vám za to ručí slovem svým. Pán Bůh si stanovil, tak jest vůle jeho svatá, že cokoli je na světě dobrého, modlitbou možno

* Dle J. Mohra.

od něho dosáhnouti: také skončení této strašné vojny, a po ní mír!

Hle, jak je nad Ercpou neblaze zamračeno vražednou nenávistí! Země pomalu vpítí nestačí krev prolévanou potoky. A zloby neubývá, spíše roste. Však přece může Bůh zhouby zastaviti. Slyšte, jak velebí lid israelský svou záchranu ve vojně mocí Boží: „Rozbouření jsou národové, tiše se kolísají. Tu pozvedá Bůh hlasu svého, a zem se zachvívá. Hospodin mocností je s námi, cchráncem našim je Bůh Jakobův. Pojdte a vizte skutky Párě, jaké zázraky učinil na zemi! Válku z a p l a š u j e a ž n a k o n e c z e m ě, l á m e l u k, n i č í z b r a n ě, a š t í t y o h n ě m s p a l u j e. U s t a ň t e, p o z n e j t e, ž e t j á j s e m B ů h v y v ý š e n ý r a d n á r o d y a z e m ě m í!“ (Zalm 45, 7—11). Člověk jest někdy v hrůze náchylen zoufale vykřiknouti: Co ž nikde záchraný? Což nikdy zhoube konce? Zde máš odpověď! Jako jest v moci Boží vládnouti, poroučeti nárcdům, tak On jediný má dosti sil, aby rozbřesknoti dal i jasu pekeje.

A proto s důvěrou svůj výkřik zaměř k nebi! Ano, přičiňme se, abychom hodni byli té veliké milosti, a Bůh zlomí zášť a odpor niděících se nárcdů, nakloní myslí pancvníků myšlenkám mírovým. Vždyť „srdce královo je v ruce Boží jako bystrina, on řídí je, kam chce“ (Přisl. 21, 1).

A proto m o d l e m e s e z a m í r.

Modlitba sahá hlouběji než síla zbraně. Zbraň působí vítězství nebo porážku, modlitba připravuje konec krveploliti, pokoj.

Ale, tážeš se: je v ů b e c t ě r e b a m o d l i t b y ?

Což neví vševědoucí Bůh, čeho nám třeba?

Ó ví, tisíckrát lépe ví a zná naše úzkosti, strádání a žal, a srdce jeho otcovské jest ochotno pomoci. Leč Bůh přece touží po tom ve své lásce, bychom ho prosili, asi tak jako milo matce, když přijde děcko, poví jí své tužby, požaluje si, zaprosí.

Bůh, který od věčnosti stanovil světový plán osudů lidstva, a v něm i tuto válku s jejím utrpením a hrůzou,

umístnil vlastně přece také ku dobrou všckerenstva, věděl již tehdy vše, co podnikneme pro mír. Podle toho, jak mnozí, jak mnoho a jak dobřebudou o pokoj prositi, určil v radě své i bližší nebo vzdálenější konec vraždění. Proto musíme všichni s rukama sepjatýma, pokorrě, vroucně volati k rebi o slitování, proto musíme dbáti, by řady prosebníků rostly! Pak dočkáme se, že řekne Bůh, co řekl kdysi na poušti Mojžíšovi o židech sténajících v egyptské otročině: „Viděl jsem bídu lidu svého v Egyptě, slyšel jsem nářky jeho“ (2. Moj. 3, 7).

A nejen to! Hospodin vlídně se k nám sníží, a sestoupí k svým dětem, re již trestat, nýbrž odpouštět, těšit, hojit, pomáhat.

II. Podmínky zdaru.

1. Základ úspěšné modlitby — pokojs Bohem a lidmi.

Jak mrczí na to zapominají!

Neřítatelství a hrěvy chovají v srdci protispolubližním, o maličkost mnohdy se scudí, hádají a rvou, a diví se, že nárcdové nečiji navzájem v pokoji!

Válku vypoovídají Pánu Bohu každým novým hříchem, zločiny svými jej urážejí opět a opět, ani jednou za rok, o velikorocích, nevolí dobrou sv. zpovědi se s úm smířiti, nedbají, aby časem zbožné sv. přijímání je upevnilo v lásce a řítatelství Božím — a odvážují se od Pána Boha žádati mír! Co odpoví Bůh jejich prosbám?

„K d o u c h y l u j e u š í s v ý c h, a b y n e s l y š e l z á k o n a, m o d l i t b a j e h o b u d e o h a v n o s t í!“ (Přisl. 28, 9).

U preroka Isaiáše by mohli mrczí, velmi nrczí najíti vysvětlení, proč dosud marrě volali a prosili!

„Aj, není ukrácena ruka Hospodinova, aby spasiti nemohla, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby neslyčelo: ale nepravosti vaše rozdělily mezi vámi a Bohem vašim, a hříchové vaše skrylitvát jeho před vámi, aby neslyšel vás. Nebo ruce vaše jsou po-

skvrněny krví, a prstové vaši nepravostí: rtové vaši mluví lež, a jazyk váš mluví nepravost“ (Is. 59, 1—3).

A proto, milé děti, chcete-li a vím jistě, že chcete — svou modlitbou přiblížiti lidstvu hodinu míru, pak dbejte, aby srdce vaše bylo čisto těžkého hříchu! Nespokojujte se předepsanou sv. zpovědí třikrát za rok, cítíte-li v duši potřebu toho, jděte i mezi tím časem (za 1—2 měsíce) sami od sebe, a zatím, kdyby se vám stalo to neštěstí, dbejte dokonale lítosti, jež smývá těžké hříchy ihned, ještě před zpovědí! Mějte na mysli stále, že „d ale ko jest Ho s po di no d bez bo ž n ý ch, a le m o d lit by s p ra ve d liv ý ch v y s l y š í!“ (Přisl. 15, 29).

Mějte pokoj s lidmi! —

Jsou ovšem někteří, s nimiž pro jejich povahu těžko jest vyjítí, takovým raději, můžete-li, to býti, ustupte s cesty, vyhněte mrzutosti! S jinými zase ani nesmíte se přátelíti (míním lidi zvrhlé), abyste se od nich nenakazili! Ostatně však řiďte se věrně touto zásadou: Ublíží-li vám někdo, neďte vzklížiti nenávisti, odpusťte mu v srdci, pomodlete se za něho, buďte ochotni k smíru, ukřivdíte-li sami komu, re-považujte si za hanbu poprositi za odpuštění a napraviti všemožně! Není to známkou slabosti, nýbrž uslechtilé duše.

Kéž by mnozí a mnozí, vysocí i nízcí, častěji četli pozorně v Písmě svatem, a zastavili se v listě sv. Jana také u těchto slov: „Řekl-li by kdo, že miluje Boha, a nenáviděl by bratra (t. j. bližního) svého, lháť jest. Nebo kdo remiluje bratra svého, kterého vidí, Boha, jehož revidí, kterak může milovati? A tco přikázání máre od Boha: aby kdo miluje Boha, miloval i bratra svého.“ (1. Jan 4, 20—21).

Mile děti, kdyby se někdy podařilo celý svět, vldaře i poddané, přesvědčiti o pravdě a kráse těchto slov Miláčka Páně, tehdy by klidně mohlo býti provedeno všeobecné, světové odzbrojení, o němž se tclik hovořilo, neboť pak by již válek nebylo. Děsíme se myšlenkou, že může býti lidstvo tak zaslepeno a hnáti se do záhuby. Ale proč, čím je zaslepeno? Ne n a -

vistí! A její následky? „Kdo re-návidí bratra svého, jest ve tmě, a ve tmě chodí, a reví, kam jde. nebo tma oslepila oči jeho“ (1. Jan 2, 11).

Proto, milé děti, pryč z duše se vši nenávisti, pryč se vším, co ji udržuje nebo rozdmýchává! To však se týká nejen domácích, spolu-žáků, sousedů, nýbrž i repratel, s nimiž říše naše válčí. Právem czvali se v časopisech mužové vážní proti tomu, když někteří výkřiky (hesly), básněmi, mnohdy i zkroucenými zprávami do lidu a děti nasávali zášť proti repratelům — je to reduštojno člověka, křesťana zvlášt. Boj zbraní proti útočícím repratelům je těžkou povinností našich vojáků — útoky modlitbou na nebe mají zase jiné, svoje zásady vojenske, dané od Krista Pána, a jedna také zní: „Milujte i nepřátele své, dobře činite těm, kteříž vás re-návidí, a modlete se za ty, kteří vám protivensťví čini!“ (Mat. 5, 44. 45).

Nejkrásnější vzor bliženské lásky k nepřátelům nám dá Pán Ježíš sám, modle se na kříži za své protivníky. Ale vím z blízké minulcsti příběh, který vám jistě svou šlechetností mocně srdcem pohne. Dvě hodiny za Inšprukem teče Inn kolem starého městečka Hallu. (Snad ho i některý náš voják bude znáti, co bojoval na italské frontě, neboť je tam nyní velká nemocnice.) V Hallu stával památný klášter, v němž kdysi i habsburské panny arcivévodkyně sloužily Pánu Bohu. Poslední dobou byl cpuštěn, krásný chrám jeho změřen v skladiště zbraní. Szelelo se zbožnému arcivévodovi znesvěceného domu Božího: koupil jej i s klášterem, opravil; a potom daroval řehlnicím, jimž ale za povinnost určil, aby střídavě ve dne v noci před velebnou Svátostí se modlily k Pánu Bohu za osobu nepřátele jeho, manžely i celou rodinu, a by Bůh jim za vše zle dobrým odplatil. Dšlo se zdařilo, v čer-venci mělo býti slavnostní vysvěcení, k němuž i arcivévodka minil přijeti se svými. Minil a repijel. Než k tomu došlo, dřimal i s chotí věčný spánek, byv s ní spolu zavražděn zákeřným

útočníkem v Sarajevě (28. června 1914). Již víte asi, kdo byl onen hodný arcivévoda. Náš milý zemřelý následník trůnu. On se svou chotí odpočívá ve hrobce v Arstetter (v Dolních Rakousích), zatím co sestřičky v Hellu modlí se za jeho nepřátele! A děti nebožtíkovy, aby ukázaly, že pochopily vznešené myšlenky rodičů, založily svaz dětí na vypoštění brzkého míru! Následujte naděšeré krásného jejich příkladu!

2. Vlastnosti modlitby mírové. Jest článkem víry nezvratným, že žádná pravá, dobrá modlitba nevyjde na plano: jistě bude splněna, buď že nám Bůh dá, oč prosíme, vidí-li v tom opravdu naše dobro, neb něco jiného, podle své moudrosti a dobroty. Však nezapomeňte: Býváme vždycky vyslyšeni, kdykoli se za něco modlíme náležitě? Nuže, kdy se modlíme náležitě?

To vysvětleno hned následující otázkou (viz katechismus střední ot. 226, nebo velký, ot. 264!). Co tam řečeno o modlitbě vůbec, to my si nyní obrátíme na svoji modlitbu za mír!

a) Předně se musíme modlití za to, co jest ke cti a chvále Boží a k našemu spasení!

Je to pokoj a mír?

Zajisté! Stačí jen vzpomenouti zpěvu nad Betlemem, jímž andělé vítali novorozeného Vykupitele! „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ (Luk. 2, 14.)

Ovšem zdá se nám podivné, že všichni národové přece chtějí mír, státníci naši i nepřátelští o tom opět a opět ujišťují, a vojna trvá dál, již třetí rok, aniž kdo může říci, kdy se skončí. Co toho příčinou? Drahé děti, že není asi všude — dobré vůle! Mnozí chtějí mír, ale svůj mír, snad diktovaný sobectvím a nespravedlností. Bůh však vidí mnohem dále, a vidí mnohem hlouběji než lidé, a proto chce, abychom prosili o jeho, svatý, ke všem spravedlivý mír! Ne nadarmo pravil Pán Ježíš apoštolům cestou na

horu Olivetskou: „Pokoj svůj zůstávají vám, pokoj svůj dávám vám, ne jako svět dává, já dávám vám (Jan 14, 27.)“. Jestliže, miláčkové, tento Boží, jedině pravý a trvání schopný mír pomůžete vyprositi, prokázali jste lidstvu služby necenitelné: budete jisti, že jste nepřátelům neublížili, ale vlasti své položili základ nového života a rozkvětu. Kéž nám toho předobry Pán Bůh, Otec všech, brzy dopřeje, aby ty letoší vánoce byly radostnější než minulé!

b) Prosití musíme dále ve jménu Pána a Ježíše.

Která pak prosba je si tu jistější, nežli modlitba za mír?

S poselstvím pokoje vstoupil Pán Ježíš na svět, pokoj hlásal a rozdával pokud tu žil, s přáním pokoje vstoupil u večer po svém zmrtevýchvstání mezi apoštoly do večeradla. Prosíme-li tedy o mír, prosme jménem Ježíšovým, ano on se modlí s námi, vždyť v nebi podle slov sv. Pavla „žije věčně, přimlouvaje se za nás“ (Žid. 7, 25). A podobně svědčí i sv. Jan, že „máme orodovníka u Otce, Ježíše Krista, Spravedlivého“ (1. Jan 2, 1).

Ano, máme přímluvcu, prosebníka o mír všemohoucího, jenž z každého oltáře přimlouvá sv., z každého svatostánku ve dne v noci ruce k nebesům spíná s prosbou k Otci, „ať nám dá utěšení srdce, a aby byl pokoj za dnů našich v Izraeli po dny věčné“ (Sir. 50, 25).

Jestliže tedy s jeho božskou modlitbou spojíme svoje nehodné, jestliže jeho jménem Boha o mír zaprosíme, je možno, aby nás oslyšel?

Což neslibil Pán Ježíš: „Bude te-li zač prositi Otce ve jménu mém, dáť vám?“ (Jan 16, 23).

Zbývá nám několik ještě vlastností, jež musí míti mírová naše modlitba, má-li býti účinná.

c) Neprve tedy, abychom se modlili nábožně.

Slovo samo nám praví, co tím míněno: na Boha mysliti. Jestli že ty sám sebe neslyšíš, jestliže srdce neví, co ústa drmolí, jakou může taková modlitba u Boha míti cenu? Pamatuj, že „zlořečený, kdo dělá dílo

Hospodinovo lstivé“ (Jer. 48, 10.), jinými slovy, že spíše hněv Boží než požehnaní svolal(a) bys na sebe modlitbou nedbalou! Bůh nehledí na to, jak mnoho odřikáš, nebo jak dlouho se modlíš, ale dívá se do srdce, jak ono smýšlí. Proto „pозdvihujeme srdci s v ý c h s rukama ku Pánu k nebesům!“ (Pláč Jer. 3, 41).

d) Modleme se pokorně!

Srdcem zkrroušeným a pokorným Bůh jistě nezhrdne, naopak: „Modlitba kořícího se oblaky pronikne.“ (Sir. 35, 21.) Vzpomeň, že pokorný publikán, ač hříšník, více si vyprosil v chrámě od Boha, než pyšný farisej! A proto „pokořte se pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil v čas navštívení!“ (1. Petr. 5, 6.)

e) Prošby naše se dále k nebi nestež důvěrně!

Již v úvodě jsem o tom zmínil, povzbuzuje vás k modlitbám mírovým. Tuto znovu zdůrazňuji, abyste nedůvěrou, malomyslností si redali své horlivosti otrávití. Prosíme o věc, jejíž splnění je tak jisto, jako že vojna skončí, vždyť nechceme nic jiného, leč aby vždy a ve všem se stala svatá vůle Boží! „Totot jest doufání, kteréž máme k Bohu, že začkoli bychom prosili podle vůle jeho, slyší nás!“ (1. Jan 5, 14.)

A proto „nebuď malomyslný v mysli své! Modliti se repohrdej!“ (Sir. 7, 9. 10.)

Naopak! „Doufejtež v něho všeliké shromáždění lidu, vylévejte před ním srdce svá: Bůh je spomocník náš na věky!“ (Žalm 61, 9.)

f) Při tom ale vždy naplnění budme odevzdaností do vůle Boží!

Heslem naším buď prosba Krista Pána na Olivetě: „Otče... ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“ (Luk. 22, 42.) Nezapomeňme, že nesluší se nám Pánu Bohu poroučeti, nýbrž vůli jeho ve všem se podrobiti ochotně!

„A protož pokořme jemu duši svých, a v duchu pokorném sloužíce jemu, roeme s pláčem Páru, aby podle

vůle své tak učinil s námi milosrdenství své.“ (Juda 8, 16. 17.)

g) Konečně přicházíme k vlastnosti, jež často rozhoduje o zdaru nebo neúspěchu modlitby, a jméno její vytrvalost!

Nemusí obilí za podzim zaseté nejprve dlouhé týdny, přes celou zimu jakoby v hrobě odpočívati, aby se pak rázem na jaře zazelenalo a pod zářivými paprsky slunečními vyrazilo do plodných klasů?

Nejídá teprve syn a vnuk ovoce se stromů, jež předkové sázeli?

„Všecko má svůj čas,“ dí Kazatel ve Starém zákoně (3, 1). I mir má svůj čas, od Pána Boha určený dle jeho vůle a naší zaslouženosti, tak jak nejlépe poslouží boží etí a lidské spáse.

Krvavá potopa dosud se rozlévá širým světem, olivové halouzky míru teprv snad nalévají pupence, kdy ach! se rozelenají, zakvetou? Nuže, co z toho následuje? Máme dáti za pravdu těm, kdož trpce hlásají, že je všecko marno, i ta modlitba? Nikoli! právě naopak musíme tím vroucněji spínati ruce, tím horlivěji, úpěnlivěji prositi Pána Boha o pomoc! Zajisté jsme se ještě dosti remodlili. Ještě rejsme velké milosti, míru, hodnými. Ještě nepřišla hodina boží — —

Ale přijde, jistě přijde, jako neztrácejme mysli! Budme jen onen člověk, o němž vypráví evangelium. Dostal návštěvu v noci, a neměl ji čím pohostiti. Šel s prosbou k sousedovi, ten se však vymlouval. Ale neodbytný přítel neustal prositi a tlouci, až soused se konečně obměkčil, vstal, a přání jeho vyhověl. Kristus Pán sám na onom místě připomíná, že máme býti, prosíme-li o něco bohumilého, jako ten člověk, vytrvalí. Ano, vytrvalost až do konce je neklamná podmínka zdaru.

A proto myslí neztraťme a vytrvejme!

Nedejme sluchu svodům ducha zlého, jenž našeptává zlomyslně: „He, tolik týdnů, měsíců, již málem 3 léta se modlíš a s tebou miliony jiných, a což to vše je platno? Zbytečná rá-

maha, nech svět běžet, jak běží!“ Ari tím se nedej zviklati, že řekde již i pobožnost (večerrí) začátkem vojny zavedenou zrušili, omrzelo se jim! Jací to křestará? Pamatuj, že svojí liknavostí bychom jen oddálili mír.

Za dnů Eliáš proroka Bůh, rozhrňvaný modlářstvím lidu, dopustil po 3 léta sucho na zemi israelskou. Když dovršena míra hněvu Božího, prosil Eliáš o déšť. Nebe jako zrcadlo, nikde ani mráčku. Eliáš sklonil hlavu, pomodlil se, pak poslal služebníka na výběžek hory Karmelu se pcdívat, zdali toužený déšť se neblíží. Však nikde ari známky. Opět se prorok chvíli modlil — bez úspěchu. Teprve když p o s e d m é opakoval své prosby horoucí, ukázal se nad mořem obláček jako dlan, rostl, a brzy rozpálenou zemi skropil mohutný lijavec. Pamatuj dobře: ne po prvé, až p o s e d m é m o d l i t b ě s v ě t c e !

Podobně v novém zákoně, když byl Petr jat a odsouzen na smrt. Církev se bez ustání za něho modlila. A ne bez účinku! V noci před popravou ho anděl zázračně vysvobodil.

A není nám sám Kristus Pán nejkrásnějším vzorem vytrvalosti v modlitbě? Vzpomeň, jak na hoře Olivetské t ř í k r á t se úpěnlivě modlil, než přišel anděl, a to ještě ne zbavit ho utrpení, nýbrž jen posílit! — —

Ano, důvry a trpělivosti nám třeba v těchto dobách těžkých, a proto stále mějme na mysli napomenutí sv. Pavla: „B u d t e v s o u ž e n í t r p ě l i v í, n a m o d l i t b á c h u s t a v i č n í!“ (Řím. 12, 12.)

Co den volejme opět a opět: „P a n e, z a c h o v e j n á s, h y n e m e!“ (Mat. 8, 25.) Zdá-li se dosud Kristus Pán ve svatostánku (podobně jako kdysi v loďce na rozbořeném moři) spát, však on se v pravcu chvíli probudí. Potom svým všemohoucím pckyrem poručí rozjitřeným lidským vášním, přestanou řvati děla, štekati strojí pušky, zastaví se potoky lidské krve, a od města k městu, do dědin, do samot zalétne radostná zpráva o míru, zvony, jež nám ještě zůstanou na věžích, se rozezvučí písní radostnou, a lidé s úsměvem i pláčem si budou

zvěstovati, že mír, ten drahý mír, již přece přišel. —

Pomíne vojna jako šeredný sen — člověk by tomu málem již nevěřil.

Jak sladko bude nám v tu chvíli pomýšlení: „I já jsem modlitbou a dobrým životem se o mír zasloužil (a) !“

Ó srdce, vzhcp se, vytrvej!

Proste, předrahe děti, ustavičně, každou myšlenkou za mír!

III. Naši nebeští pomocníci.

Juda Makabejský měl před bojem s mohutným vojskem vůdce Nikanora pcdívny sen. Viděl zemřelého velekréze Oriáše, jak ruce vzpínal k modlitbě za národ židovský. Pak se mu zjevil jiný muž, czářený vlebou, a Oriáš pravil: „T o t j e s t p ř í t e l b r a t ř í a l i d u i s r a e l s k é h o, j e n ž s e m n o h o m o d l í z a n á r o d i m ě s t o s v a t é — J e r e m i á š, p r o r o k B o ž í.“ A Jeremiáš vztáhl ruku i podal Judovi meč zlatý, řka: „Přijmi dar Páně, svatý meč, jím prczází repítelce lidu mého israelského!“ (2 Mak. 15, 12—16.)

a) Máme orodovníky za mír v nebesích!

Tam v svatém městě Božím, Jerusalemě nebeském, přebývají v ulicích ze zlata čistého statisíce oslavcných bojovníků. Padli v konání nejtěžších pcvinností, dali živct za svojí domovinu. Jejich roucha jsou vyprána v krvi Beránka, a nyní směle mehou s prosbami předstoupiti před Boží trún. Znají děsy a útrapy válečné — vždyť přišli z rích, znají též lépe než my ceru a blaho míru, žijíce nyní v krajích pokoje věčného. Zdaž nežalují nyní ustavičně Pánu Bohu žaly a útrapy svých sourodáků a přátel ve frontě i zápolí? Vždyť v jejich duších láska k rodné zemi i bratřím neuhaslá, ba právě naopak, čistším, ale i mocnějším šlehá plamerem. A je myslitel-ro, že by Bůh prcsbami svých miláčku pohrdl?

b) Má v nebi dále každý národ řadu svých světčů do máčích. Uvádím po jednom jen příkladu. Slované sv. bratry soluňské Cyrila a Metoděje,

Němci sv. císaře Jindřicha, Francouzové sv. krále Ludvíka, Italové sv. Františka z Assissi, Angličané sv. krále Eduarda atd.

Tito jsou všichni, i jejich druhové a družky nejen mocnými přimluvěni a ochránci své rodné země a národa, nýbrž společně pomocníky všech, neznajíce zášti a nenávisti, jež nyní dělí Evropu ve dva divoce nepřátelště vojenské tábory. Svátí v nebi se netřítí na přívržence čtyřdohody a čtyřspolku, nýbrž sami jsouce jedno srdce a jedna mysl v Bohu, prosí ustavičně, by podobně bylo i na zemi. Ne o nadvládu jedrých a zřícení druhých volají, nýbrž o mír poctivý, upřímný, přijatelný pro všechny, mír utvořený dle zásady křesťanské: „Milujte i nepřátele své!“

Kéž prosba jejich brzy se splní a skutkem stanou slova modlitby Páně: Otcé náš, — — přijd království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi!

c) O totéž prosí i naše nebeská Královna míru. Na zlatém obláčku stojí nad bojišti, v náručí držíc Synáčka Božského, vidí tu bídu dětí svých, slyší nářky, pláč a sténání milionů s krvácejícími dušemi a těly. Jako hučení vln oceánu různými jazyky, ale stejnou vroucností zaznívá odevšad k ní prosba vroucí: „Královno míru, oroduj za nás!“

Ona jest naše nejmilejší, nejlídnější a nejmocnější Orodovnice u Boha. Zakusila v pozemském životě tolik hoře, že právem jako Matka bolestná zobrazována bývá se sedmým mečem v srdci. Mohla by se zatvrditi nad naším žalem, trápením. A jak by oslyšeti mohl prosbě jejich Bůh Otec, jenž od věčnosti jí ze všech žen vyvolil Matkou svému Synu, jak nevyšly by jí Syn v náručí jejím sladce drámající, jak dovedl by Duch svatý nesplnit přání její Snoubenky? Ještě nikdy, co svět světem stojí, nebylo slycháno; aby Maria Panna koho opustila, obrátili-li se k ní s upřímnou důvěrou, nezklame ani teď naděje

naší. Jako kdysi Esther, bez bázně předstoupí před Boha rozhrněvaného, a jistě vyprosí nám mír. — —

d) Však nade všechny svaté, Marie Panny nevyjímaje, nevýslovně mocnější, účinnější jsou prosby Prostředníka našeho, Boháčlovka, Ježíše Krista! On jest naše hlava, náš velekněz, pomazaný a posvěcený samým Duchem svatým. Již na zemi se modlil za nás v oné noci před smrtí svou: „Otcé svatý, zachovej je ve jménu svém, ty, které jsi mi dal, aby jedno byli, jako i my jedno jsme!“ (Jan 17, 11.) Pak vstoupil na nebesa a sedí na pravici Boží, aby dál za nás orodoval a Otce, jak dosvědčuje sv. Pavel: „Žije ustavičně, přimlouvaje se za nás“ (Žid. 7, 25), i sv. Jan: „Zhřešili někdo, máme přimluvce u Boha, Ježíše Krista, spravedlivého.“ (1 Jan 2, 1.)

Ano, Ježíš Kristus se každodenně opět a opět obětuje za nás na katolických oltářích při mši sv., a v nebi ukazuje ustavičně Otci svému své eslavené rány, jež pro nás podstoupil.

Ježíš Kristus je naším veleknězem i králem. Království jeho je království spravedlnosti a pokoje. V jeho ruce všemocné jsou osudy celého světa, jednotlivců i celých národů a států.

A proto nebojme se ničeho, byť bylo sebe hůř, Ježíš Kristus svých dětí, miláčků neopustí.

„S důvěrou předstupme ke trůnu milosti, a bychom došli milosrdenství a slitování!“ (Žid. 4, 16.)

„Ježíši, kříže pokoje, smiluj se nad námi!“ (Lit.)

IV. Naše mírová práce.

Pravil jsem, že mír nutno si od Pána Boha vyprositi (modlitbou), ano, po lidsku povědění, zrovna jakoby vynutiti (dobrým životem). O modlitbě mírové byla řeč v minulých úvahách, teď přicházíme k věci neméně důležité: jak žítí, bychom býli míru hodni?

Svatý Jan v prvním svém listě

krátce, ale velice jadrně naznačujc, co je na světě příčinou všeho zla, tedy i nynější války: „Všecko, co jest na světě, je žádost těla, žádost očí a pýcha života, což není z Boha, nýbrž ze světa.“ (1 Jan 2, 16.)

Tof jest ten trojí jedovatý kořen všeho lidského neštěstí: **ž á d o s t t ě l a** — nečisté hříchy, touha po požitcích, **ž á d o s t o č í** — touha po cizím majetku a lačnost peněz, **p ý c h a ž í v o t a** — vzdor proti Pánu Bohu, touha po slávě. Máme-li od Pána Boha brzy dcstati mír, pak musíme tu trojí žádostivost zlou v sobě dusiti, proti ní bojovati.

Začrme od konce!

P ý c h a ž í v o t a! Nebylo to před válkou belestré, jak se mnozí bohatí i chudí, chytří i hloupí zrovna předstihovali v tupení Pána Boha? Kdo ještě věřil v něho, prohlašován za tmáře, zpátečníka, nevěra, rouhář i bylo v módě. Přišla vojna, jako učitel s rákoskou, když vrazí na nezbedné děti. Mnozí se k Pánu Bohu vrátili, naučili se modlit', zlíbeli dřive pchozený růžence. Mnozí ovšem ve své

lhostejnosti, ba zatvřelosti zůstali, ale zdaž nepoznali i oni v neštěstí, jak malý, bezmocný je člověk ve své pýše?

My tedy vroucí, pokornou modlitbou a dětinnou odevzdaností do Boží vůle přemáhejme ten prví kořen zla: pýchu života! Jaká má být naše modlitba, to jsme si již pověděli.

Jak bude dále vyhlížeti náš boj proti žádostem tělesným a hříšné touze po majetku?

Milé dětičky! zas trochu vzpomínejme! Jaké bylo to živobytí často před vojnu? U některých lidí jen tuze málo lidské! Hodně a dobře se najísti (maso i v pátek!), popítí po chuti i přes míru (lihoviny!), měkce a dlouhá spáti, málo práce, hodně peněz, divadla, zábavy taneční, výlety, šaty dle nejnovější módy — zkrátka někteří svým způsobem života a svými tužbami byli víc podobní hovádku, nežli člověku stvořenému k obrazu Božímu! A což ty řeči a písně hanebné, a což ty noční toulky, nemravné činy mladých i starých! — A hleďte, přineslo to vše lidem štěstí? Teď válka proudy slz a krve smývá s lidstva spoustu hříchů a přivádí je k rozumu.

Ó drahé děti, poznejme se alespoň my! Naučme se vážiti si darů Božích, toho chlebička, třebaš byl černý, když ho je tak málo! Naučme se zapíratí ve všem, ve všem! Teď máme tolik postů nucených, mnohého ani nelze koupiti, a obejdeme se bez toho — vezměme si z toho poučení na celý život! Učme se strídmosti a skromnosti v jídle, odvykejme mlsání, chraňme se vití!

Musíte na poli a doma pomáhati, chybí dospělých, pracujete za tatínka, za bratry, ó nereptejte, konejte ty práce rády! Zamílujte si práci, a když vám někdy bude nepřijemná, vzpomeňte si na ty ubožáky, kteří přijdou z vojny zmrzačení, rádi by pracovali, a nebudou moci! Pamatujte, jak by vás Pán Bůh za lenost mohl ztrestati tím, že by na vás také dopustil nemoc, neštěstí!

Kurdějov : Kostel.

Učte se přemáhati a zapíráti! —

Neutrácejte zbytečně ani haléře. Šetřte, ale rezlakcty, nýbrž proto, abyste později měli býti z čeho živi a take abyste mohli z uctířeného udělovati (na misie, na sirotky, chudým, nemocným).

Švé trampoty (bídu, práci, stesk po milých příbuzných na vojně, smutné zprávy o rích) vše nesto trpělivě, oddaně, a kdyby vám to někdy bylo těžko, vzpomeňte na Pána Ježíše, který za nás nevině mnohem více trpěl!

Nezneužívejte toho, že tatiček není doma a maminka přetížena starostmi a spoustou práce nemůže stále vás mít na paměti!

Netoulejte se, nezanebávejte bez důležitých příčin školy a kostela a hlavně: nespustte se, nezkazte! Buďte jako bílé květy ve spouště bláta, svým čistým, zbožným životem usměřujte rozhněvaného Pána Boha!

Přemáhejte se, děti milé, přemáhejte a zapřete! Aby se vám to těžké dílo lehčeji zdařilo, vzpomeňte často na Ježíška položeného v chudých jesličkách — ve chlévě!

Buďte hodní, neboť jen lidem dobré vůle slibovali andělé nad Betlémem pokoj!

Různé zprávy.

Naše obrázky. V Oslavanech býval kdysi klášter panenský, řádu cisterciáckého, založený roku 1225, jehož reholnice se uchýlily roku 1505 do Brna. Nynější zámek v Oslavanech jest částí někdejšího kláštera. — V Kurdějově u Hustopeče jest loď kostelní z roku 1404, k tomu přistaveno kněžské asi roku 1465 a věž v letech 1511—17. Kostel vystaven jako tvrz.

Otázka odpolední mše sv. v zákopěch. Kardinál mnichovský šl. Bettinger požádal jako polní probošt bavorské armády římské kongregace o různé plné moci pro polní duchovní. Prosil také, aby kuráti směli dle okolností sloužiti mši sv. odpoledne a když je zapotřebí směli trinovati. Jak odpolední mše sv. tak trinace byly zamítnuty, za to bylo dovoleno v případě nutnosti celebrovati hodinu po 12. hodině v poledne a binovati a dále dána plná moc k dispensi od povinnosti „jejunii naturalis“.

Statistika v Čechách. V Čechách je 12.719 míst, 9172 katastrálních obcí, 215 zastupitelských okresů, 224 berních okresů, 102 okresní hejtmanství, 121 školský okres a 4896 školních obcí. Dle posledního sčítání žilo v Čechách

6,769.548 obyvatelů, z nich 3,307.693 mužů a 3,461.835 žen. Dle náboženství je 6,475.835 katolíků, 177.832 protestantů, 85.826 židů, 18.851 jinověrců a 11.204 bezkonfesijních. Dle obcovací řeči je 4,241.918 Čechů, 2,467.724 Němců a 3302 příslušníků jiných národů. Dle povolání jest zaměstnáno 2,241.016 osob v zemědělství a lesnictví, 2,780.622 v řemesle a průmyslu, 891.339 se zaměstnává obchodem a 911.260 veřejnými a vojenskými službami, svobodnými povoláními, neb ničím. Měst s více než 110.000 obyvateli jest 53. Největším městem jest Praha, nejmenším Schönthal u Marianských Lázní, který má 574 obyvatelů ve 105 domech.

Arcibratrstvo věč. klanění. Zemřeli členové doporučují se modlitbám: Jan Mikulka ze Strážnice, Věnceslav Wilfinger, farář ve Strážnici u P. Marie, Rosalie Valach a Marie Hořáková, obě ze Strážnice, Kateřina Matyáš z Petrova.

(Zasláno.)

Mír, krásný obraz od J. Köhlera, přináší v reprodukci 4. číslo revue „Archy“ (Prostějov, ročně 7 K). —

Obsah: Čís. 4. Z básní Františka Kašpara. — Náboženský vývoj francouzských spisovatelů po rok 1870. Píše Josef Hanák. — Daniel Altelandt: Panenský pěvec a Kroměříž. — Příručka sv. Augustina. Pekládá Lud. Fuček. — Moderní náboženské umění. Píše Václav Lankaš. — Moresy. J. Köhler. — Mír, obraz J. Köhlera. — Z básní Fr. Zýbala. — M. Herbertová: Úsměv Leonardův. Přel. Fr. Dohnal. — Erich Przyvora: Veni creator spiritus. Přel. Fr. Josafat. — K reformě katechismu. K. D. L. — Přehled moderní české poesie katolické. Skizva chronologická od Viléma Bitnara. — Okna: Modlitební knihy

pro inteligenci. — Weigner L.: Lidové stavitelství a svéráz našeho venkova. — Slovenská řeč v uherské sněmovně. — Dramata, nábožensky podložená. — Havlíčkova osobnost, její ovzduší a kořeny. — Marnotratný syn. — Michel de Montaigne: Essaye. — Stručný katechismus. — Kněz jako mystik. — O překládání uměleckém. — Jak překládat básně z jazyků slovanských. — Nevím, kde zrozen jsem. Z České akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění. — Ulička odvahu. — Prostý lidový text? — Naše literatura pro mládež. — Hermann Bahr. — F. V. Krejčí. — Z literatury a umění.

Díkůvzdání božskému Srdci Páně.

Ze Zerkovic. Plnic svůj slib děkuji nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Matce Boží sv. hostýnské a sv. Anně za uzdravení z těžké nemoci. A. P.

Kroměříž. Božskému Srdci Páně a sv. Františkovi za vyslyšení prosby všele děkuji. A. R.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a missie v Levantě a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michéli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporovat katolické misie.

Úmysl v srpnu: Stav dělnictva po válce.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Dekret o prvním sv. přijímání dítek.

(Ustanoven a zehánán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1 N	<i>Neděle V. po sv. Duchu. Předrahé krve P.</i> — Díky bož. Srdci za obrž. mil. Za obr. 2 muž. Sv. země a kat. v ní. Armáda sv. kříže. Duch. cvič.	
2 P	<i>Navštívení P. Marie.</i> — Křest. úsluznost. Vyprošení rodinného míru. Uctív. božského mateřství Marie P. Maria vzor kněží. Mar. druž. dívek. Mládež.	
3 Ú	<i>Sv. Heliodora, bisk.</i> — Čekatelé stavu kněž. Za věrné manželství. Dej míru Hospodine za dnů našich. Učitelé a vychovatelé nast. kněží. Umirající.	
4 St	<i>Sv. Prokopa, opata (1053).</i> — Řád bened. Obnova ducha kněž. Příprava na kněžství. Kněží jubilanti. Péče o mládež a moravnost její. Duše v očistci.	
5 Č	<i>Sv. Cyrilla a Methoda, ap. sl. (869 a 885).</i> — Velepast. naši. Novosvěcenci. Apoštolát sv. C. a M. Věrnost všech Slovanů k dědic. sv. C. a M. 2 † kněží.	
6 P	<i>Sv. Bohumila, m. kn. (1070).</i> — Pobož. I pátku. Návrazení rozkol. k církvi kat. Úcta b. Srdce P. v jisté farnosti. Zsvěc. se b. Srdci P. Srdce P. v rod.	
7 S	<i>Sv. Vilibalda, bisk. (786).</i> — Věrné plnění povin. Pobož. I. soboty k P. M. Naše poutní místa marian. Pravá poutní pobož. Nastol. Srdce P. v rod.	
8 N	<i>Neděle VI. po sv. Duchu. Sv. Alžběty, kr. portug. (1336).</i> — Kř. dobroč. Kněžské prvotiny. Zbožné obcování mši sv. Přesné zachov. církev. předpisů.	
9 P	<i>Sv. mučovníků gorkom.</i> (1572). — Katolici v Číně a Japonsku. Přemáh. hl. chyby. Poslání novokněží na místa půs. Brzký a čestný mír. Podp. chudých.	
10 Ú	<i>Sv. 7 bratří muč. (150).</i> — Spolek šíření víry. Rozšíř. Apoštol. modlitby. Boží požehnání žnim. Duch náboženský ve vojště. Ochr. nevinné mládeže.	
11 St	<i>Sv. Benedikta</i> slavná památka. — Duch řehol. Povol. k stavu duchovnímu. Noviciaty duch. řádů Odvrácení všeho zlého. Dar trpěliv. a sebezáporu.	
12 Č	<i>Sv. Jana Qualb. opata (1073).</i> — Smír. válčících národů. Nábož. a katolické spolky. Šíření katol. tisku. Jednota a svornost v národě našem. Nemocní.	
13 P	<i>Sv. Markéty, p. m. (260).</i> — Časté sv. přij. Sv. O. Benedikt XV. Snahy jeho o mír. Spol. pro církve a sv. Otce. III. řád sv. Františka. Přemáh. sobectví.	
14 S	<i>Sv. Bonaventury, ř. a u. cirk. (1274).</i> — Rozkvět lásky k Bohu. Vroucí láska k umuč. Páně. Větší pozn. lásky Spas. našeho. Kat. bisk. v rozkol. zemích.	
15 N	<i>Neděle VII. po sv. Duchu. Sv. Jindřicha, cis. (1024).</i> — Císař náš a císařovna. Časté sv. přijímání. Duch. cvič. Bedlivý dozor na dítky a mládež. † vojnín.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti olátní pov. vši zemi bez přestání vzdvááš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevymajme(je), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Ludulg. 12. prosince 1886. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **missio** v **Levanité** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, naši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, udiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono citelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methoda, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporovat katolické missie.

Úmysl v srpnu: Stav dělnictva po válce.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16	P	Panny Marie Karmelské. — Bratrstvo Karmel. Ranění vojíni. Rád karmel. ve vlasti naší. Nový dorost pro stav kněžský. Šlechtíni dobrodinci chudiny.
17	Ú	Sv. Aleš, žebr. (417). — Péče o chudé a nemocné. Sjed. nár. u víře katol. Poznání pravého povolání. Odvrácení drahoty a hladu. Vítězství našich voj.
18	St	Sv. Kamilla, zakl. ř. (1614). — Ošetřovalel nemoc. Ochr. studujících Podpora nemocných. Odvrácení nákaž. nemoci. Obrácení jistých osob. † rodiče.
19	Č	Sv. Vincence z Paul, řeh. (1660). — Ochr. a nápr. mládeže. Spol. sv. Vinc. Kongregace sester sv. Vincence. † příbuzní a dobrod. Smír. manž. † Kněží.
20	P	Sv. Jarclíma Aemil, vyzn. (1587). — Sdružení katol. oml. Ochrana úrody zemské. Odvrácení živel. pohrom, nouze a hladu. Nezvěst. vojíni † bratři.
21	S	Sv. Praxedy, p. (164). — Mariánské druž. Vdovy a sirotci padlých vojínů. Odvrácení vlažnosti a netečnosti. Svěcení neděle a svátků Zemřelý bratr.
22	N	Neděle VIII. po sv. Duchu. Sv. Maří Magd (69). — Dar kajicnosti. Podpora neznámých chudých. Horlivost v modlitbě. Duch lítosti a mírnosti.
23	P	Sv. Apollínář, bisk. m. (81). — Pomoc Boží v povolání. Neohrožené vyznání víry. Přemáhání zlých náklonností a pokušení Duše v očistci.
24	Ú	Sv. Kristíny, p. m. (300). — Odvrácení zlého. Věrnost v zachovávaní křest. slibu. Úcta a následov. sv. patronů. † otec a příbuzní. Křest. opatrnost.
25	St	Sv. Jakuba, ap. P. (44). — Apoštolát modlitby. Dar pravé pokory. Ranění a nemocní vojíni. Spolek duší obětivých. Horlivost o spásu duší.
26	Č	Sv. Anny, matky P. Marie. — Křest. matky a vdovy. Úcta ke sv. Anně. Nábožné vychování dítek. Zanedbaná mládež. Vdovy a sirotci † vojínů.
27	P	Sv. Pantaleona, lék. m. (305). — Dar zdraví duše i těla. Odstranění pohoršení v řeči a chování. Pevná důvěra v Boha. Lékaři ve voj. nemoc.
28	S	Sv. Nazaria, Celsa a spolumuč. (56) — Pokoj a mír mezi národy Duše Bohu zaslíbené. Láska ke sv. čistotě Rozšíření Apošt. modlitby. † kněží.
29	N	Neděle IX. po sv. Duchu Sv. Marty, p. (84) — Křest rodiny a bázeň B. Sv. Otec a jeho snahy o mír. Čtení nábož. knih a spisů Duše v očistci.
30	P	Sv. Abdona a Senen, muč (250). — Vítězství sv. církve Odevzdání se do vůle Boží Duch skromnosti a stydlivosti Časté a denní sv. přijímání.
31	Ú	Sv. Ignáce z Loyoly, zakl. ř. (1556). — Vše pro čest a slávu Boží. Rád tov. Ježíšova. Velehrad a Hostýn. Živí a † člen. bratr. B. S. P. a Apošt. modl.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za přikladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 8. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvlášť Ti je obětuji za Tvou svatou církev za její nejvyšší hlavu, za **mnišíe v L e v a n t é** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, utiš, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)
Sv. Josefe, vzore a patrono čitělů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, oroduj za nás!

Heslo apoštolské: Podporovat katolické missie.

Úmysl v srpnu: Stav dělnictva po válce.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Srpen 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

O žních v poli.

Dozrálo obilí
na širém láně,
rolník již otvírá
u stodol bránu.

Vyvází povřísla,
hrábě a kosa,
a ženci radostně
zlatý klas kosí.

A žnečky vesele
pokládky kladou,
na pole volají
i chasu mladou.

Práci zde nalezne
starý i mladý,
neb pole živí je
všechny dohromady.

Od rána do noci
ruchu tu plno,
každý chce uklidit
uzráté zrno.

Skliditi do stodol
před krupobitím,
neb chleba pro lidstvo
celým je žitím.

Proto tak veselo
o žních tu bývá,
každý chléb vezdejší
si vydobývá.

A když již skončeno
všecko je v poli,
z úst tichá modlitba
všem zablaholí.

Pane ty na nebi
přijmi díky vřelý,
za vše co na poli
o žních jsme měli!

o o o o o

A. M. Kadlčáková.

Moje písně.

Písně moje, písně lásky
proč mi v srdci zníte,
proč mým nitrem bez ustání
ve dne, v noci chvíte?

Písně moje, písně blaha
proč chvějete v hrudi
když se zašlé štěstí, láska
více neprobudí?

Písně moje, písně žalu
proč vy jen tak lkáte,
proč v mém srdci unaveném
nikdy nezmlkáte?

Písně moje, písně touhy
po všem již je veta,
jen vzpomínka na vás všechny
v bolné mysli vzkvétá! —

Dělnický stav po válce.

(Hlav.í úmysl.)

Veliká nastane změna ve stavu dělnickém po válce. Neboť tato válka jest zkouškou zralosti stavu dělnického, to jest, že v naší době, kdy dělnictvo zároveň s ostatními stavy pro svobodu a velikost říše naší bojuje, bude stav dělnický na roveň postaven s ostatními stavy. Před válkou ještě mnozí shora pohlíželi na dělnictvo, a propast mezi dělnictvem a vyššími stavy se čím více prohlubovala; ale nyní naučili se znáti všichni ceru práce. Jako vojín v zákopech a v poli mají zásluhy veliké, tak i dělnictvo v zápolí má nemenší zásluhy o potřebnou práci v rozličných oborech. Chce-li však stav dělnický i po válce zachovati si získanou vážnost a uznání je třeba, aby si do srdce vstřípilo naučení, které jemu nynější válka národů podává.

Prvním naučením jest: Dělnici, nesvěřujte se falešným prorokům, kteří vás o vašem štěstí klamou! Nenásledujte těch, kteří vás vedou na cesty bludné. Neposlouchejte falešných he-

sel, kterými vás balamutí a svádějí, a držte se bezpečně vůdkyně, cirkve svaté, která jak zaměstnavatelům tak dělníkům na srdce klade lásku k Bohu a k bližnímu, aby jedni jak druzí plnili své povinnosti v duchu křesťanské lásky. Jestli se duch křesťanský takto uplatní, pak spojí oboje pravá, bratrská láska, obojí budou vědět, že jsou stejně dítkami jednoho Otce nebeského, že všichni jsou stejně povoláni k věčné odplatě v nebi.

Druhým naučením jest: Dbejte pramenů požehnaní a štěstí národů, neboť jsou stejně i vám prospěšny! Je to pevná a živá víra v jediného Boha, jenž poslal Ježíše Krista. Nepovažujte víru za věc soukromou, nýbrž za potřebnou všem lidem. Dále je to autorita moci státní; neboť moc světská jest od Boha ustanovená pro odměnu dobrých a k potrestání zlých. A bez řádné vrchnosti neobstojí žádná společnost, žádný národ. A proto modleme se tento měsíc, aby toto přání všech dobrých lidí se vyplnilo.

o o o o o

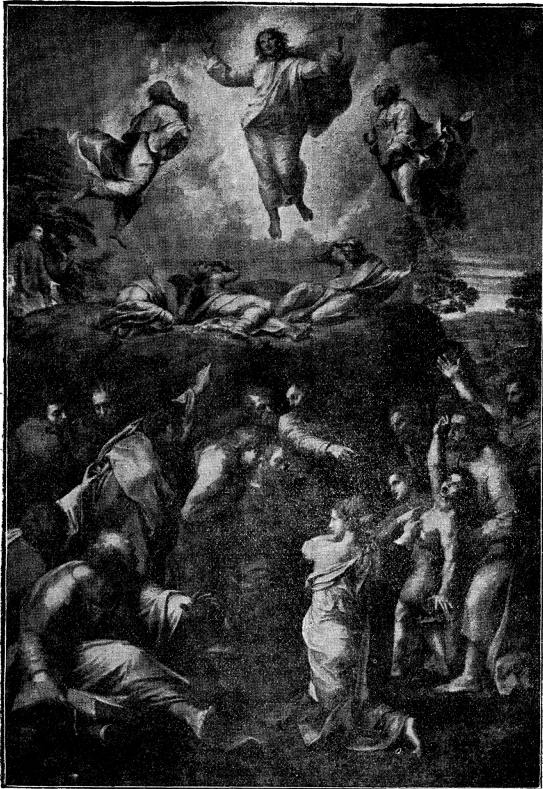
Hora Tabor. — Proměnění Páně.

Jihozápadně od moře galilejského dosti blízko leží hora Tabor; vznáší se k nebesům jako přirozený oltář. Se tří stran jest Tabor volný a převyšuje okolní kopce o 40 až 50 metrů. Vrchol jeho jest obděláná rovinka, porostlá travou a křovinami. Kostely, kláštery, obydlí a opevnění, které zde bývaly, vše je sbořeno. Přirozená krása hory Tabor a vyhlídka na krásnou krajinu galilejskou nedá se ani vyjádřiti. A tuto krásnou horu zvolil si právě Pán Ježíš, aby se svým učeníkům ukázal ve slávě své nebeské. Na této hoře spojily se nebe a země, tisíciletá minulost a přítomnost; tři apoštolé budoucí na zemi a dva velcí apoštolé Starého zákona v nebeském zjevení, uprostřed Ježíš Kristus ve slávě božské, s nebe pak hlas Otce věčného. —

Hora Tabor jest jednou z nejkrásnějších na zemi. Jako kapka rosy na růži stojí tato hora na zelenající se rovině Edrelon. „Za onoho času Pán Ježíš pojal Petra, Jakoba a Jana, bratra jeho a vedl je na horu, vysokou soukromí, a proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce a roucho jeho učiněno jest bílé jako sníh. A aj! ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. I promluviv Petr, řekl k Ježíšovi: Pane! dobře jest nám zde býti; chceš-li, udělejme tu tři stánky: tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. A když on ještě mluvil, hle! oblak světlý zastínil je. A aj! hlas s oblaku řkouci: Tentof jest Syn můj milý, v němž se mi dobře zalíbilo; toho poslouchejte. I uslyševše učení, padli na tvář svou a báli se velmi. A při-

stoupiv Ježíš, dotekl se jich a řekl jim: Vstaňte a nebojte se. A pozdvihše očí svých, žádného neviděli, než sa-

paťátku proměnění Páně. Podle staré, křesťanské tradice, ležela u paty hory Tabor osada Daburieh, kde prý Spá-

Proměnění Páně na hoře Tabor.

(Od Rafaela.)

mého Ježíše.“ (Mat. 17. 1.—9.). Jako utrpení a smrt Páně udály se na hoře, tak také i proměnění jeho. Katolíci z Nazareta oslavují tu každoročně

sitel, sestoupiv s hory, uviděl ostatní učeníky a velký zástup lidu, jakož i otce, který sem přinesl svého náměsíčního syna, aby jej Pán uzdravil.

Nanebevzetí Panny Marie.

Napsal Ignát Zbáňel.

Ježíš navštívil dům svého přítele Lazara, který bydlil nedaleko města Jerusalema v městečku, nazvaném Bethanie. Lazar měl dvě sestry, Marii a Martu. Marta se přičiňovala, aby vzácného hosta důstojně pohostila, Maria však usedla u jeho nohou a pozorně naslouchala všemu, což mluvil božský Mistr. Když pak Marta činila Marii výčitky, že jí přenechává všechnu práci, poučil je Ježíš a pravil: „Marto, jsi pečlivá a znepokojuješ se ve mnoha věcech, ale jednoho jest zapotřebí. Maria nejlepší stránku vyvolila, která nebude odňata od ní“. (Lud. 10, 41.). Můžeme-li si představití útulnějšího obrazu, jako toto vyličenou událost? Pozastavme se u osob, které v ní vystupují.

Pracovitá Marta. „Marta zabírala se hojnou obsluhou“. Marta byla sobě dobře povědoma, že mají v domě převzácného hosta, proto vše vynaložila, aby ho důstojně pohostila, což ovšem vyžadovalo mnoho starostí a veliké námahy. I nám všem jest úsilovná práce údělem, i nás všechny stvořil milosrdný Bůh, abychom „v potu tváře své jedli svůj chléb a pracovali úsilovně až do té chvíle, dokavadž se nenavrátíme do země, ze které jsme vzati“. (I. Mojž. 3. 19.) Zachovejme se podle rady moudrého „Kazatele“, který napomíná: „Cožkoliv může učiniti ruka tvá, přičinlivě dělej“ (9, 10.), na jiném místě poučuje též „Kazatel“: „Ráno rozsivej símě své a u večer at nepřestává ruka tvá“ (11, 6.). Jeden náš básník pobízí ku stálé práci těmito verši:

„Vstaň k práci, než ti hluchý koukol nepřítel vseje v pole vůkol!

Vstaň, bratře; nejvyšší už čas, j
jak nevzejde ti nikdy zas“.

Pracuj proto každý z nás s chutí úsilovnou v povolání, do kterého tě postavil Pán Bůh. V každém stavu nakytuje se příležitostí mnoho, pracovali a spolupůsobiti ku cti a slávě Boží. Jaký krásný příklad dali nám svatí a světice Boží! Tak na příklad

zeměmí učenek svatý Tomáš Akvinský napsal před šesti sty lety tolik učených spisů, že přináleží k tomu celý život, abychom je mohli přečísti a promyslíti; kdežto světec vše napsal, složil v necelých 25 letech úsilovně a neúnavně pracuje a spisuje. Současník tohoto světce, této zářící hvězdy mezi učenci naší svaté církve, svatý Bonaventura, napsal tolik knih, pojednání (udává se jich počet 115), že si této píle nedovodeme jinak vysvětliti, než zrovna zářícím přispěním Božím. Dosáhl věku pouze 53 let, měl důležité úřady ve svém řádě (sv. Františka), se kterými bylo spojeno velmi mnoho práce; jako vrchní představený svého řádu, tak zvaný generál, měl na starosti příliš četnou řeholní rodinu, přednášel na universitě a přece vydal tolik spisů, že pouhý jejich výpočet naplní každého opravdovým úžasem. Tak byli činni v duševní práci tito a jiní světci i světice Boží, dávající nám příklad vzorné, neustálé, neúnavné práce.

Nikdo nemyslí, že by byla práce duševní snadnou, že jest snad spojena s malou námahou. Právě naopak, dokázali věhlasní učenci, že duševní práce vyžaduje mnohem více životní síly než práce tělesná. Učenek, professor Houghton v Dublině, srovnával práci duševní s tělesnou a přišel k důsledkům, že dvě hodiny úsilovné duševní práce spotřebují u člověka tolik životní síly, jako celodenní tělesná práce. Nelze tedy pohlížeti na práci duševní, jak ji vykonávají na příklad učitelé, kněží, úředníci a vůbec lidé, kteří, jak se všeobecně říká, pracují hlavou, nějak s opovržením, jakoby tato práce byla méněcennou než práce tělesná, neboť jak onen učenek dokázal, jest práce duševní právě naopak mnohem namáhavější a unavující než práce tělesná.

Velký lidumil a dobrodinec mládeže, kněz Jan Bosco, který zemřel ve stáří 73 let dne 31. ledna 1888, pracoval stále a nestyděl se za žádnou práci. Na počátku jeho blahodárné činnosti, která ho postavila mezi největší lidumily uplynulého století,

hospodařila v jeho ústavě pro sirotky jeho matka. Když stářím někdy po-
někud churavěla nebo nemohla posta-
čít, tu opásal se sám Bosco bílou zá-
stěrou a pustil se do kuchařerí. Měla-li
matka mnoho prádro popraviti, šel
často Bosco s ní a opravoval, pokud
se dalo chatrný a chudý oděv svých
chovanců. Byl zpovědníkem, kazate-
lem, knězem, spisovatelem četných a
krásných děl pro mládež i dospělé a
neměl se nijak za porážena, zametal-li,
vařil-li nebo krejčoval-li, když toho
bylo třeba. Nic nebylo mu dosti nízké-
ho pro jeho skromnost, nic dosti
vysokého jeho nadání.

Nestydíme se tedy za žádnou práci!
Každá jest čestná. Nahoře jmenovaný
učerec Bonaventura byl jmenován pa-
pežem Řehořem X. v červnu r. 1273
kardinálem, byl tedy počtěn největší
hodností, kterou kromě papežství může
člověk zde na světě v církvi dosáhnouti.
Bonaventura zdržoval se tehdy
právě v Mugellu, malém klášteře svého
řádu, ležícím v hlubokém lese, asi šest
hodin za městem Florencem. Když
k večeru došli vyslanci papežovi do
klášteřa, kde byli právě večeři,
světec umýval, jak zvykem v klášte-
řích, se svými spolubratry nádobí. —
Když v kuchyni vyslechl poselství,
posíl prý pokorně, aby mohl napřed
dokončiti skutek pokory a mezitím aby
pověsili odzrak jeho nové hodnosti
na větev blízko stojícího stromu. Když
se divili přítomní jeho lhostejnosti,
s jakou přijal tuto velkou hodnost, tu
pravil: „Když jsme dokončili práci
„Menšího Bratř“ (tak se říká Minoritům),
chceme se podrobiti této mnohem
obtížnější. Věřte mi, moji bratří, ona
byla spasitelná a užitečná, ale tato
s vysokou hodností spojená bude ne-
bezpečná a tížící“. Haluzel, na níž od-
znaky visely, byla useknuta a ucho-
vává se až po dnešní den jako památka
na skutek, dokazující, že žádná i sebe
nepatrnější práce není čestnější a ne-
hodná, v klášteře Minoritů ve Flo-
rencii.

Svatý Pavel doslechl, že někteří
z vyznavačů víry Kristovy žijí nepo-
řádně, nic nepracují a vůbec všetečně
si počínají. Svátý apoštol s důrazem

je napomíná, říká: „Takovým příkazu-
jeme a napomínáme v Ježíši Kristu,
aby pokorně pracující, jedli chléb
svůj“ (II. k Theš. 3, 12.). Zachovejme
se rovněž podle napomenutí téhož
svatého Pavla, když píše: „Cokoliv či-
níte slovem nebo skutkem, všechno
čiňte ve jménu Pána Ježíše Krista,
děkující Bohu Otci skrze něho“ (ke
Kolos. 3, 1.).

Zbožná Marie. Marta zabývala se
pilně obsluhou Spasitele, který zavítal
do jejich domu v Bethanii; její sestra
Marie však „posadivši se k nohám
Páně, poslouchala slova jeho“ (Luk.
10, 39.). I my můžeme naslouchati
slovům našeho milého Spasitele, buď
navštěvující Ho ve svátostánku, neb
poslouchající kázání v kostele anebo
čtouce a rozjímající dobré, spasitelné
knihy.

Ježíš Kristus řekl o sobě: „Já
jako světlo přišel jsem na svět, aby
žádný, kdo ve mne věří, nezůstal ve
tmě“ (Jan 12, 46.). Ježíš použil každé
příležitosti a rozčesával símě svého bož-
ského učení, proto také v domě, jež
navštívil v Bethanii, když usedala
k jeho nohám Marie, otevřel jí poklady
své moudrcsti, a Maria, zapomenouc
na všechny starosti, pozorně naslou-
chala. Naslouchejme i my stejně po-
zorně, když v neděle a zasvěcené
svátky i při jiných příležitostech vhod-
ných hlásá se nám slovo Boží. O kně-
žích, jako nástupcích Ježíšových, platí
slovo jeho: „Kdo vás slyší, mne slyší,
a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdo
však mnou pohrdá, pohrdá tím, jenž
mne poslal“ (Luk. 10, 16.).

Nikdo si nemyslí, že bys slouže
věrně Bohu a vykoráveje podle mož-
nosti jeho svatě příkázání, měl býti
snad nějak smutným, zasmušilým, ne-
přívětivým, nelaskavým ku svým spo-
lublížním, neboť „Veselého dárce mi-
luje Bůh“ (II. ke Kor. 9, 7.). Král
španělský Filip II. šel jednou pozdě
v noci chodbou, v níž byla královská
kuchyně. Zasllechl, že tam někdo ve-
sele, z plného hrdla si propěvuje. Pln
podivu zastavil se král a pčelal jed-
noho ze svých průvodčích, aby se šel
podívat, komu přetéká srdce radostí
že si tak vesele zpívá? Komoří zasta-

v kuchyni nějakého kuchtíka, kterýž sedě na stoličce, při lampě spravoval si své šaty. Na dotaz, proč je tak veselý a rozradostněný, odvětil: „Proč bych se netěšil, když sloužím u dvora našeho krále Filipa? Služba tato mne těší, považuji ji za své největší štěstí, proto zpívám radostí“. — Hle, malý, nepatrný kuchtík radoval se, že může sloužiti králi pozemskému, který ho ani neznal, a i s ním snad nikdy nemluvil a vůbec ani nevěděl, že jest v jeho službách; považuje za vrchol všeho štěstí, býti sluhou člověka, který jest králem. A my neměli bychom dokazovati radostným jásem svého obličaje, že si pokládáme za největší čest sloužiti Pánu všech pánů, Králi všech králů, Kráži všech knížat?

Ať slyšíme cokoliv, což může býti ve prospěch naší duše, ať jest to kázání, ať rozjímání, jež čteme, ať cokoliv jiného, z čehož se můžeme poučiti, zachovajme se ve všech těchto případech podle příkladu naší mile Matky, Panny Marie, o níž čteme: „Maria však zachovávala ta slova, uvažujíc je v srdci svém“ (Luk. 2, 19). Hleďme, aby vše, co vznikne dobrého v srdce naše, také tam zůstalo a přineslo užitek stonásobný. — Zbožný kněz Josef Cttoleng, který založil r. 1828 ústav se čtyřmi postelemi, jež nazval „ústavem Bží Prozřetelnosti“, měl od Boha vzácný dar, že uměl ušinití pobožnost každému drahou a milou. Navrátil k ní takovým způsobem, že bylo každému pravou rozkoší, konati ji. Cinnost jeho ústavu, lidí vesměs choré, nemocné, ovládala jaká i posvátná veselost a čilá radost; ač to byla nemocnice, dům bolesti, přece nebylo tam ani smutno, ani zadumáno. Sám tuto malý příklad, jak miloval Cttolengo veselost.

Po městě Turině, v němž žil tento vzácný muž, chodil žebrotou jakýsi slepý, od všech opuštěný stařec. Cttoleng ho přijal do své útulny. Často pak chodíval ku starci, bavil se s ním, rozmlouvaje o Bohu, o duši a o podobných vážných pravdách. Slepce však nevěda, kdo s ním hovoří, ptal se ho, kdo jest? Tu zbožný kněz, aby se vyhnul jeho děkování a chválení,

žertovně odpověděl: „Jsem, bratře, chudý příštípkář, tuto v ústavě spravuji všeliké správký“, — což vlastně také koral. Když starce, který nebyl dosud u svatě zpovědi, připravil, vyslovil slepec přání, že se nechce jinému zpovídati, než řediteli ústavu, o němž vypravují všichni tolik dobrého. Nezbývalo, než aby Cttolengo slepci vše objasnil. Sotva mu sdělil důvěrně, kdo jest, dal se slepý do smíchu a pravil: „Mls, taškáři, snad nechceš, abych se zpovídal příštípkáři?“ Byla s ním tuhá práce, než uvěřil. Všichni nemocní a jiné osoby muili do něho mluvit i Cttolengo sám mu sdělil, že mu proto řekl žert, aby se před ním nestyděl. Pak pravil všecak rozradostněn slepec: „Nyní už rozumím, proč se mi tak líbily řeči toho příštípkáře, proč jsem jimi byl vždy tak velice potěšen“.

Totéž vypravuje se v životopisu našeho krajanu svatého Klementa Hofbauera, že jeho vlídná, veselá tvář a řeč mnohého nevěre i odbojníka přiměla, že ho vyhledal, posílil o poučení a stal se dobrým katolíkem. Mnozí, kteří našli u Hofbauera pokoj pro svou duši, byli přesvědčeni, že udělil jim část svého pokoje, že dokazoval svým životem pravdivost výroku Písma: „Veselého dárce miluje Bůh“.

Jaké krásné příklady pravé zbožnosti dávají nám čast o pohané, kteří v misiích byli uvedeni ku pravé víře! Misionář Rudolf Pieper vypravuje o stařeně z Číny, která jsouc zamožna, vytažila na svůj náklad mnoho pagod — pohanský chrám — a celé vozy kadidla koupila a spálila. Konečně přivedl ji Bůh na pravou cestu a jest nyní stejně horlivou v pravé víře, jako byla dříve v modloslužbě. Jako všechny staré ženy v Číně ráda kouří z dýmky, jenom že, aby ušetřila, kouří méně a lacinější tabák. Kouří, jak vstane, a když pak kléká k ramí modlitbě, tu peklivě vyplachuje ústa a říkává: „Jak pak bych mohla se modliti k velkému Králi, kdybych zaváněla tabákem? Ale ráno bylo hodně chladno, proto jsem si zakouřila“. Nosí růženec v hedvábném pouzdře; dříve než ho vezme do ruky, pečlivě se umyje, „dotýkám se svatě věci“, říkává. Její největš.

bolest jest, že dříve již před lety nepoznala pravého Boha, že tolik obětovala pro modloslužbu. Darovala v obci Sung-tja-t'an, kdež bydlí, místo pro kostel a koná dobré, kde jenom může. Jest velkou dobroditelkou misii a missionářův.

Svatý Petr Kanisius přišel jako čtrnáctiletý mladík na universitu do porýnského města Kolína. Všechn volný čas věnoval skutkům zbožnosti. Každý den časně z rána šel do kostela na mši svatou, přijda domů četl jednu hlavu ze svatého evandělia a naučil se jí na paměť, pak četl v životě svatých životopis svätce; připadajícího na onen den. Všechny peníze, které obdržel po rodičích, věnoval na koupi dobrých knih a na almužnu. —

Ježíš učí. Když Marta žádala, aby Ježíš pobídl Marii, aby jí pomohla při její mnohé práci, tu pravil Mistr: „Marto, pečlivá jsi a znepokojuješ se ve mnoha věcech, ale jednoho jest zapotřebí. Marie nejlepší stránku vyvolila sobě, která nebude odňata od ní“ (Luk. 10, 41). Při jiné příležitosti promysl Ježíš Kristu: tutéz pravdu jinými slovy, když řekl: „Co prospěje člověku, byť celý svět získal, na duši však škodu trpěl?“ (Mat. 16, 26).

Jednoho jest zapotřebí, praví náš božský Učitel, a tímto „jedním“ vyrozumívá se starost a péče o duši, která jediná, když zemřeme, věčně bude živa. Klo se stará o toto „jediné“, získá pak „vše“. Již starověký učelec Sokrates přál si, kdyby mohl ku každému svému krajanovi, obyvateli města Athen, říci: „Nejlepší z lidí, obyvateli města Athen, města tak proslulého moudrostí a mocí, nestydíš se, že stále se obíráš penězi a neustále přemýšlíš, jak by: získal co nejvíce peněz, počty, vážnosti, moci, při čemž zanedbáváš studium moudrosti a pravdy a nemylíš na svou duši, která jest přece nejkrásnější dobro!“

Není možno vylíčiti touhu Ježíše Krista po spásě duší v „její šířce, délce, výšce a hloubce, a poznání lásku Kristovu, převyšující veškeré poznání“ (k Efes. 3, 18, 19.), ale dostačí pouze připomenout dva obrazy: tajemství jesliček a krvavý kříž na Golgotě.

Nesmírný počet oltářů a svatostánků na celé zeměkouli jsou neustálým projevem lásky našeho Spasitele k duším. Duchaplně pravil kdosi: Celé věčnosti bylo by třeba, abychom to pochopili a druhé věčnosti, bychom to důstojně vyjádřili.

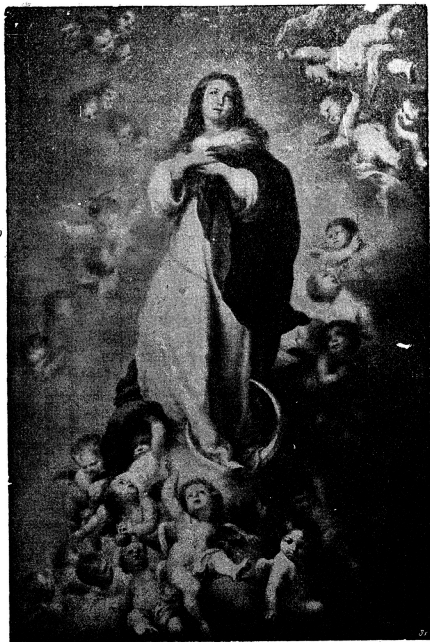
Učinme heslem svého života slova Písma: „Zachovej duši svou“ (I. Mojž. 19, 17); „ostříhejte pečlivě duši svou“ (V. Mojž. 4, 15.). Svätý Augustin pobízí k této práci, která má cele každého z nás zaujati, těmito slovy: „Všichni ostatní tvorové jsou pouze stopy nohou či slépěje Boha, pouze jediný člověk jest obrazem a podobností Božím“ (I. Mojž. 1, 26.). Jistý missionář plavil se parolodí do zemí pohanických, aby tam získal nesmrtelné duše pro Krista. Byl na loď mezi jinými také žid. Nastala obrovská bouře, loď byla zahnána na písčinu a ztroskotala se. Missionář měl štěstí, že se mohl zachytiti za jakýsi trám a plaval, drže se ho, po rozbuřených vlnách. Žid, který neměl příležitosti něčeho se chytнути, plaval nedaleko missionáře a bojoval těžce s vlnami. Byl již všecek znaven a blížek smrti. Za několik málo minut musil se státi obětí vody. Tu volal na něho missionář: „Přísahaj, že se dáš pokřtiti a spasiš svou nesmrtelnou duši, pak ti přenechám záchranný trám“. Když slíbil žid pod přísahou, podal mu kněz trám a sám zahynul ve vlnách, raduje se, že zachránil jednu, jedinou duši. Obětoval tedy svůj život za spásu jediné, nesmrtelné duše.

Kěž i my voláme z celého, po Bohu roztouzeného srdce: „Jako jelen dychtí po studnicích vod: tak dychtí duše má po Tobě, Bože! Získala duše má po Bohu silným, živém“ (Zalm 41, 2, 3). Chceme si umíniti, že se přičiníme ze všech sil, starati se o spásu své nesmrtelné duše, chceme se přičiniti, abychom byli věčně šťastni. Nechceme zapomenouti na napomenutí moudrého „Kazatele“, říkouchi: „Boha se boj a přikázání jeho ostříhej; nebo to jest všeliký člověk“ (Kaz. 12, 13.), to jest: kdo dělá celého člověka dokonaleho, když pokud síly stačí bojí se Boha a

zachovává svědomitě jeho svatá přikázání.

Císaři Karlu IV., kterému dáváme čestný název „Otec vlasti“, předložili jednou jeho úředníci k podpisu listinu, jíž se propůjčovaly kterési osobě velmi velké výsady. Císař měl zvyk, že vše,

O svatém Filipu z Neri se vypravuje, že byl velkým přítelem mládeže. Shromáždňoval ji rád okolo sebe a nijak se nehrcšil, když hodně křičeli a dováděli jeho svěřenci. Když mu domlouvali, aby jim nedovoloval tolik hluku, říkal: „Budme veselí, raduj-

Nanebevzetí Panny Marie.

co podepsal, dříve přečtl a rozvážil. Když viděl, že má podepsati něco nesprávného, vzal listinu, roztrhal ji a pronesl následující krásná slova: „Raději papír obětí ohně, než svou duši“. Ať se stane raději papír obětí ohně, než aby se má duše dopustila hříchu, za nějž by zasloužila věčný oheň v pekle. Spása mé duše budiž mou nejhlavnější starostí!

me se, jenom bez hříchu!“ Učiňme i my životním heslem tato slova svätce, opakujme si často slova: „Žádný hřích neposkvrní naši duši!“ Tím si také vyvolíme „nejlepší“ stránku, jako si ji vyvolila Marie, bydlící s Martou v Bethanii, v domě, kamž zavítal Ježíš Kristus, jako více vítaný host.

A. M. Kadlčáková

České písně.

České písně po světě
sladce, mile znějí,
mladí, staří, všichni je
s vroucím citem pějí.

Jak já ráda zpívám je,
neumím ni říci,
ale když je zazpívám,
mám hned úsměv v líci.

Srdce mé se zachvěje
při té české písni
a z duše hned odvane,
co tak bolí, tísni.

A až ret můj zemdlí kdys,
nedovede pěti,
české písně sladký tón
v dechů bude zněti!

oooooo

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

I.

Obrázek z misí čínských.

„Jednoho dne,“ píše misijní sestra Annunciata v Čergtu, „pozorovaly jsme v zástupu, který se tlačil v naší čekárně pro chudobné, děvče asi dvacítilété, které vzbudilo náš zájem a naši pozornost. Bylo hubené jako potulný kostlivce, bledé v obličeji a zdálo se, že se nás velmi bojí. My jsme se však ještě více ulekly nežli děvče samo, ovšem z příčin docela jiných. Bylo totiž patrné, že je všechno vysíláno a nebude dlouho žítí. Běželo o to, zachrániti je pro život věčný. Avšak kterak jsme mohly uprostřed zvědavého zástupu, samých to pohanů, mluvit s děvčetem o Bohu a věčném životě? Pohanští Číňané jsou lstiví a vykládají si každé slovo ve svém smyslu a ovšem obyčejně v neprosopché křesťanů. Nesměly jsme tedy nerozumnou horlivostí nejdůležitější zájmy misie vydávati v nebezpečení. —

Jaký div, že jsme byly v rozpacích. K tomu ještě nebyl nejdůležitější pan biskup, jenž mohl věc rozhodnouti, v ten den doma. Právily jsme muži, jenž byl dítě přinesl, že je nebezpečně nemocno a potřebuje pravidelného ošetřování, když pak odcházeli, radily jsme mu, aby v pozdější zase přišel. Již při této druhé návštěvě bylo děvče přítulnější. Třetího dne prosil muž, abychom si děvče

ponechaly v nemocnici, řka, že ku sestřím má důvěru a o ničém doma nemluví než o nich. „My nemáme doma kdy, abychom se s ní zabývali,“ doložil, „moje matka má prodejnu opia a my se musíme věnovati svým hostům.“

Za nepřítomnosti biskupovy jsme poslaly posla k jeho zástupci a prosily jsme, abychom mohly děvče přijati. Dobrák misionář přinesl nám odpověď sám osobně a dal mužem, jenž byl děvče přinesl, podepsati listinu, která nás před nepředvídanými nepřijemnostmi měla chrániti v případě, že by děvče, což bylo velmi pravděpodobno, zemřelo.

První den jsme s dítkem o náboženství nemluvíly. O den muž byl na příští den slíbil svou návštěvu. Obávaly jsme se, že by děvče ve své prostomyslnosti mohlo jemu naše rozmluvy opakovati a pohan že by jich mohl nespravedlivě proti nám využítkovati.

Nec byla velmi špatná. Byly jsme ve velkém strachu o dítě. Následujícího dne nám vypravovala, že její otec umřel. Její matka rebyla s to, aby detrou rodinu uživila. Proděla tedy děvče asi za recelých šest korun žere, která nám byla za její matku poznačera a u které už pět let sloužila. Právila nám, že s ní její paní vždycky dobře nakládala. „Avšak od rečklika měsíců,“ doložila, „byla jsem

téměř opuštěna, ježto pro velký počet kuřáků opia nikdo neměl kdy, aby ra mne dohlédl.“

Z odpovědí děvčete poznaly jsme, že má bystrého ducha a dobré srdce. Vypravovaly jsme jí o našem všemohoucím Bohu, jenž své tvory neskonalou láskou živí a k sobě poutá. Vložily jsme jí, že nás stvořil, abychom ho poznali, jej milovali, jemu sloužili a tak krásné nebe si zasloužili, kde nás čeká štěstí, jehož slovy nelze vyjádřit. Vypravovaly jsme jí o naší Matce v nebi, oné velké královně, která nás něžněji nežli kterákoliv matka pozemská miluje. Maria, matka Ježíšova, krále všech světů, že miluje obzvláště dívky a přivádí je mateřskou péčí na srdce svého božského Syna.

Děvče naslouchalo našim slovům velmi pozorně, ale nepřijavši ještě milosti křtu sv., nadpřirozených pravd nechápalo. Nejednou přerušilo naši řeč otázkami o hmotných pozemských věcech, na př. zdali tam nahoře bude mítí vždy v pravý čas své vajíčko jako zde v ústavě, zdali jí tam koupí také něco sladkého, zdali nejsvětější Panna jí na nosítkách vezme se sebou do nebe, zda nebeský palác je daleko, zda jsou tam také naše sestry a podobné. Odpověděly jsme jí, aby v této příčině byla bez starosti; že již mnoho sester je u Krista Pána a Panny Marie, mezi nimi i první matka všech sester, která nás do Číny poslala, abychom nešťastné ošetřovaly a dítkám, jež nemají rodičů, útulek a nový domov poskytovaly. Uslyševši, že v nebi i naše sestry jsou, prosila, aby, až umře, jedna ze sester jí tam doprovodila a doporučila, ježto v onom velkém krásném paláci je docela neznáma.

Ponenáhlů však rostla její chápavost ve věcech náboženství se týkajících. Později nestarala se více o hmotné pozemské prospěchy a pochopila, že láska k Bohu a Marii je nadě všecko. Když byla dostatečně poučena a za křest sv. prosila, sešly se všechny sestry a sestra představená jí pokřtila na jméno: Maria Helena Annuciata. Od toho dne opakovala si nová křesťanka vroucně slova: „Je-

žíši, zachraň mne! Maria, moje matka, přivď mne k sobě!“ Na svátek Zvěstování Panny Marie připravovala se na smrt, modlíc se a opět a opět libajíc křížek svého růžence. Dne 26. března ráno o 6 hodinách usnula v Pánu po krátkém zápasu smrtelném.

Její obličej byl i po smrti tak krásný a významný, že křesťané i pohaní se divili. Oči jsme nechaly otevřeny, ježto pohanští Číňané věří utrhačné pověsti, jakoby křesťané dítkám zemřelým vylupovali oči, aby z nich dělali zázračnou tekutinu za účelem prodloužení života. Z očí naší malé nebožky zářilo i evylovré štěstí: sladký úsměv spočíval na dětině tváři.

Mohla bych — dokládá sestra Annuciata — vypravovati ještě tak mnohý podobný případ. Avšak starost o nemocnici, nepřetržitá a, unavující práce v lékárně chudobných zabírají nám tolik času, že často jen s bídou můžeme vykonávat i evylovré štěstí: řeholní povinnosti. Než Bůh ví všecko a to dostačí!“

Dvě čínské křesťanky.

Z Číny přichází útěchylná zvěst, že do křesťní knihy hlavního města Pekinku během minulého válečného roku 1916 byla zapsána jména více než 13.000 dospělých; v městě Tientsinu roční počet dospělých křtěnců vysoké číslo 18.000 překročil. Zmíněná zpráva klade zvláštní důraz na okolnost, že se v těchto tak četných případech křtu jedná o obrácení osob dospělých. Ačkoli je to zajisté velmi záslužné, jestliže tisícové umírajících dítek pohanských krátce před svou smrtí bývají pokřtěny, přece závisí viditelný úspěch misijní předkem a nejprve na křtech lidí dospělých, kteří z přesvědčení křesťany se stávají.

Avšak jako křest a vyučování lidí dospělých a dítek pokročilejšího stáří bývají základem nových obcí křesťanských, a čím více takových nových obcí přibývá, tím více království Boží zde na zemi nabývá půdy, tak zase i království Boží na nebi se rozmnožuje, kdykoliv duše toho kterého dítky pohanského křtem svatým pro krá-

lovství nebeské bývá zrozena. A oboje království Boží, pozemské i nebeské, je konečně jedno a totéž.

Křest umírajících dítek pohanských je teple nepopíratelně jedním z nejutěšenějších plodů katolické činnosti misijní. Dle naší svaté víry je křest pro tyto ubohé a přece tak šťastné dítky jediným, avšak také úplně dostatečným prostředkem k dosažení věčné blaženosti. Misionáři sraží se proto všemožně, aby tyto dědičným hříchem poskvrněné bytosti křtem svatým omyli a očistili a je potom, ozdobené svatebním rouchem posvěcení milostí Boží, do nebe vypravili. Zde na zemi se ovšem misionáři na takových křtěncích žádné radosti nedožívají, leč že snad v tiché hodině večerní, srdce majíce plno těžkých starostí pastýřských, svůj růženec s pobožností tím vroucnější modlití se mohou, jestliže mezi řadami dětských hrobů stále a stále delšími kráčejí. Tím více však radují se rostoucí zástupy andělů v nebesích.

Misionáře v této šlechetné činnosti podporují rády a ochotné nábožné křesťanské ženy, mezi nimi i Čiňanky. S jakou horlivostí tyto křestitelky, zvláště v Číně, svůj úřad vykonávají, vysvítá z následujících řádků jistého misionáře v Kiang-nanu; on píše:

„V mém okrese napočítal jsem během minulého roku 1128 křtů umírajících dítek pohanských. Tento neobyčejný úspěch mám co děkovati hlavně našim dobrým rybářům, mezi nimiž zvláště dvě ženy ohvály zasluhují! Starší z obou jmenuje se Marie Ceu-vese. Ačkoli jest již 76 roků stará, chodí pořád ještě 3—4 hodiny daleko, aby nemocné a umírající dítky vyhledávala. Jest nejstarší našich křestitelka a pracuje již v tomto oboru víc než 35 let. Tato dobrá stařena jistě již na osm tisíc dětských duší pro nebe zachránila. Před 15 lety ovdověla. Se jméním, které jí její muž zanechal, mohla býti pohodlně živa; ale dobrá žena z lásky k Bohu a nevinným dušičkám opuštěných dítek volila raději býti bezmála žebráčkou. Sama jsouc bezdětná, přijala několik sirotek za své, které živi, vychovává a ke

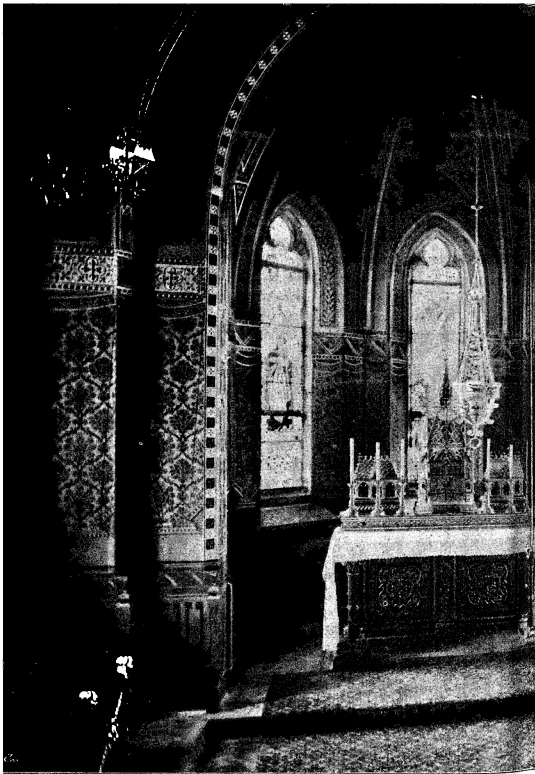
sňatku příslušným věnem obmyšlí. Mnohdy nemá sama ani toho nepotřebnějšího; je však vždycky spokojená, veselá a šťastná a v myšlenkách dlí často u radujícího se zástupu miláček božského Srdece, které byla k nebeskému Příteli dítek přivedla.“

Druhá křestitelka jmenuje se Anna Ce-vo-se. V posledních šesti letech pokřtila 1859 umírajících dítek pohanských. Ježto v dřívějších dvaceti letech své apoštolské činnosti, jak mne spolehliví svědkové ujišťují, vočre nejmeně 100 jich pokřtila, obnáší počet andělků, které nebi darovala, zajisté přes čtyry tisíce. Ačkoli Anna byla sama matkou pěti dítek, přijala nejmeně dvacet sirotek za své a vychovávala je. Posledního 19. července, svátku to sv. Vincence z Pauly, vnučnul mi Bůh myšlenku, abych jí navštívil. Zápasila právě se smrtí, aniž jsem dříve o tom měl tušení. Když jsem jí byl udělil poslední sv. pomazání, obraly se její myšlenky pořád ještě velkým skutkem lásky, jemuž byla věnovala dlouhá leta svého vdovství. „Očče,“ pravila smutně, „už nebudu více křtiti.“ To byla poslední její slova. Mezi 68 katolíky, kteří v den jejího pohřbu svatě přijímání za zemřelou obětovali, bylo také 15leté děvče, které dítěto pět měsíců staré neslo v náručí. Obě, děvče i dítěto, náleží k velkému počtu sirotek, které byla zbožná žena za své přijala.“

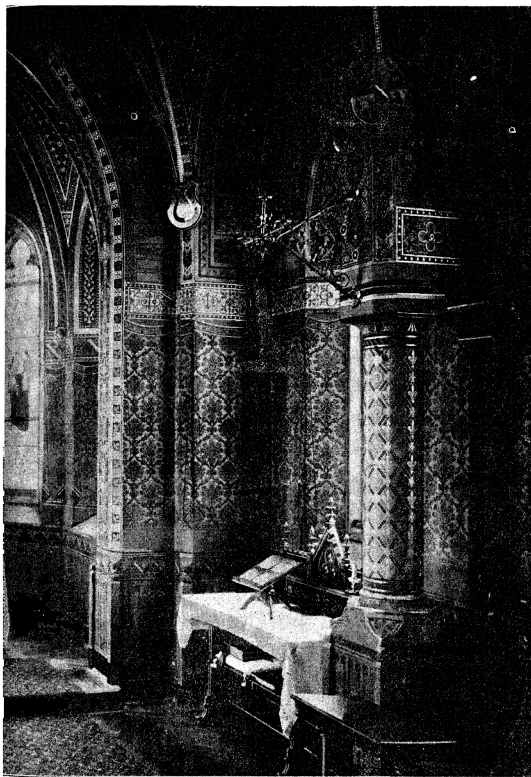
Bouřlivá noc zničila všecko.

„Byly tři hodiny z rána,“ vypravuje misionář P. Finemann v Tayumu na ostrovech Filipínských v Tichém oceánu, „když jedním rázem můj domek a blízký kostel byly hroznou vichřicí obráceny v sutiny. Jedině za pomoci a přispění Božího mohl jsem espoň svůj život zachrániti. Zahalen pouze houní skočil jsem bos řídicími se dvěma ven. V noci jako smůla černé a děsně bouřlivé s bídou našel jsem cestu do blízké chatrče, kam se bylo již sedm rodin uchýlilo.“

Jakmile děšť k polední trochu ustál, šel jsem ke zbořeníšti, které označovalo místo mého dřívějšího obydlí. V kostele i domě bylo všecko

Brno: Vnitřek kaple

biskupské residenci.

rozbito; jediné má židle zůstala cela. Mé knihy byly úplně promočeny, mé spisy změkly na kaši. Ještě s dvěma rodinami našel jsem potom přístřeší v chatrči známého domorodce. Tam sloužím mši sv. v plné důvěře, že Božská prozřetelnost zase pomůže.

Jak bratr Bonifác zastřelil svého největšího nepřítele.

Podle nápisu domníval by se laskavý čtenář, že se jedná o úkladnou vraždu, spáchanou na člověku nepříтели. Ale nic podobného není obsahem listu jmenovaného bratra, jenž z africké pustiny nám píše:

„Před několika dny měl jsem štěstí, zastřeliti svého nejhoršího nepřítele, nebezpečného to hada, který po tři měsíce vždycky v noci okolo naší stanice se plížil a mně mnoho slepic a kuřat pohubil. Ať jsem chlév, jenž má jen slaměnou střechu, sebe pevněji uzavřel, proklouzl had nicméně dovnitř, zabil slepice uštknuv je a sežral kuřata a vejce. Nalíčil jsem naň pastě a oka, byl jsem za svitu měsíce na stráži, ale nadarmo. Před několika dny přišel jsem z rána zase do stáje, a nejlepší slepice, která seděla na vejcích, ležela mrtva na zemi. Když jsem se pak podíval do koše v bedně, kde byla seděla, zasyčel na mne had z otevřené tlamy. Bleskem skočil jsem zpět, donesl si ručnici a prostřelil jsem hadovi hlavu. Byl právě čtyry pěkné vejce spolkl, aniž je rozmačkal. Rozřízl jsem hadovi břicho a podložil jsem vejce jiné slepici. Tak si musí člověk zde v Africe pomáhati.“

II.

Katolický život na ostrově Tinos.

Východně nynějšího Řeka leží skupina větších i menších ostrovů, které se v zeměpisce nazývají Kyklady. Jeden z menších těchto ostrovů jmenuje se Tinos. Vzdorovitě zvedá své skalnaté břehy z moře Egejského, věčně bouřlivého. Již zdaleka pozdravují plavce rozštěpené horské hroty ostrova. Uprostřed pyšných hor zvedá se do výše 600 metrů holý kužel žulový. Je to hora Exburgo, která na

svém hřebeni podnes nese zříceniny staré benátské pevnosti.

Tyto zříceniny na příkré skále nejsou však jedinou vzpomínkou na Benátčany, jižto kdysi na těchto ostrovech panovali, až konečně i ostrov Tinos, svůj poslední majetek v řeckém moři r. 1718 ve válce proti Turkům ztratili. Krásnější však památkou bývalé slávy jest 4000 věrných katolíků, potomků to přistěhovalých Benátčanů, kteří uprostřed pravoslavného obyvatelstva, čítajícího asi 9000 duší, neohroženě svou katolickou víru a krásné mravy svých otců si zachovali.

Krásný ostrov a jeho šťastní obyvatelé jsou skutečně perlou katolické církve na Východě. Svou poctivostí, zdvořilostí a pohostitelskou lhostejností „Frankové“ (katolíci) chvalně od Řeků (pravoslavných). To potvrdil ještě před několika roky ve své přednášce v učené společnosti „Parnasso“ v Athenách učenec Kamlopolo, jenž byl řecké ostrovy za příchodu studii procestoval. Jak sám vyznal, žasl nad věrností a dobrotou katolíků a pravil veřejně, že tento „neobyčejný stav“ má svou příčinu v blahodárné a požehnané činnosti biskupa a missionářů. Také missionáři sami, Jesuité ze Sjoilské provincie, nemohou se dost vynachváliti zbožnosti a jiných výtečných vlastností Tiniotů.

Život katolíků na Tinosu je však také náboženstvím veskrz proniknut. Kostel, dům a pole jsou místa, kde jejich skromný život se odehrává. Prostopášnosti a moderní zábavy jsou tam neznámý. Také spojení s vnějším světem jest nepatrné; obyvatelé zabývají se orbou a polním hospodářstvím a zřídka jen z ostrova se vzdalují. Katolické osady leží v úrodnější jihovýchodní části ostrova, hlavně na svazích hory Exburgo. Čisté jednopatrové bílé domky vyčnívají z bujně zeleně olivových hájů a osetých polí. Středem 25 osad, z nichž toliko tři mají více než 300 obyvatelů, jest Lutra, kde mají Jesuité své ústřední sídlo. Každá osada žije jako velká rodina; studně a pekárna jsou všem společny. Společny jsou také všem radostné i smutné dny.

Hlavou velké rodiny je missionář. Každý druhý rok se missionáři střídají. Po slavné mši sv. za mrtvé 3. listopadu povolává je biskup k sobě; vykazuje každému nové působiště a příští sobotu již přicházejí noví farníci a dopravují jednoduše domácí nářadí nového duchovního správce do jeho nového domova. Bez práce není missionář nikdy, neboť celý jeho život náleží lidu. Nejprve vyučuje chlapce latině, t. j. učí je znáti latinské písmo čísti. Potom učí je latinským žalmům, jež Tinioté ve svých kostelích tak rádi a ohnivě zpívají. Ale jak dlouho a často je třeba jednotlivé žalmy cvičiti, až text v malých hlavách utkví v paměti, až všechny žalmy umí z paměti a správně je dovedou zpívat jako jejich otcové! Missionář bdí u nemocných, je rádcem a pomocníkem v každé záležitosti. Zbožná horlivost věřících činí stálou činnost v kostele nevyhnutelnou. — Každý den, každý týden má své pobožnosti. Téměř celá ves obcuje denně mši sv. modlí se společně růžencem. Večer shromažďují se opět všichni v kostele, aby růžencem denní zaměstnání dokončili. V sobotu a před každým svátkem zpívají se nešpory. Missionář s několika chlapci na jedné a muži na druhé straně zpívají ve sboru. Jásavě zaznívají posvátné nápěvy, tak zřetelně a tak čistě, jako průhledné vlnky jejich horských vod. Při „Magnifikat“ připojí se ke zpívajícím také ženy. To zní tak živě a cituplně, že jistý posluchač vyznal: „Kdykoli jsem to slyšel, vždy mi napadlo, že tak a i nejsvětější Panna svůj chvalozpěv zpívala“. Svatá přijímání jsou velmi častá. Všichni mužové přijímají nejméně pětkrát do roka svaté svátosti; kdyby někdo na velké svátky se neukázal u stolu Páně, bylo by to ostatním velmi nápadno. Ženy přijímají na všechny svátky, velmi mnohé přicházejí ke stolu Páně i o pátcích postního času a v první pátky každého měsíce.

Doby slavnostní vplétají se do věnce pravidelných pobožností nové vonné květy. V čas svatopostní před Velikonocemi zpívá se večer kompletář, t. j. závěrek denních hodiněk. Hošík sotva čtyř- nebo pětiletý za-

notí: „Jube Domine benedicere!“ t. j. „račiž, Pane, blahověsti!“ Zpívaje stojí docela vpředu ve sboru. Rodičové napnutě poslouchají, jak se zhostí svého úkolu. Hle, již zpívá, nejprve poněkud váhavě, potom srdnatě a jasným hlasem. Vítězoslavně vrací se na své místo. Každou středu je postní kázání; po sv. požehnání je průvod s nástroji umučení Páně a obrazem Bolestné Matky. Tak blíží se za zbožné přípravy týden pašijový. V poslední tři dni, Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílou sobotu zpívají se „temné hodinky“, t. j. žalmy a čtení z Písmá sv., vztahující se na umučení Páně. Večer na Velký pátek uctívá se svatý kříž, ležící na stupních oltáře. Po obou stranách stojí velké kytky z květin. Každý přichází a líbá zbožné svaté rány. Dříve než povstane, vezme si jedno kvítko a položí za ně malý peníz na stupeň oltáře. Tento obyčej znázorňuje velkou pravdu, že se stromu kříže pochází kvítko milosti Boží a že kříží povinným díkem jsme zavázáni. Na Velkonoce koná se průvod na počest vzkříšeného Vykupitele, načež se zpívají církevní hodinky. Vůbec zpěven: žalmů oslavuje Tiniot všechny církevní svátky. V květnu je denně májová pobožnost, pozůstávající z růžence, Loretské litanie, krátké promluvy a sv. požehnání. A všech těchto pobožností účastňuje se celá obec. Kostel je každému ostrovanu částí jeho vlastního domu. Běda missionářovi, kdyby snad chtěl něco zde měniti!

Za všechny své námahy nemá missionář žádného stálého platu. Jeho mzdou je láska a neomezená důvěra jeho svěřenců. Avšak farníci nedají si ujíti žádné příležitosti, aby se o své kněze postarali. Má-li kdo něco dobrého, octne se jistě nějaká toho částka v kuchyni missionářevě. Dostaví-li se na podzim a v zimě doba zabijaček, dostává i missionář svůj podíl; také z fíkové, olivové, melounové a vinné žně dostane nějakou částku. O Vánocích posílají mu hospodyně po misce své sladké „psarachia“, t. j. krmí, kterou dělají z mouky ořechů, mandlí a medu a o Velikonocích několik svých výtečných koláčů, „tiropides“ řeče-

ných. Každá obec dělá si z toho čest, když jednoho pěkného letního dne se zde obilí missonářovo. Se srpy v ruce vychází na pole mladí i staří, v několika hodinách jest sklizeň na faře, jak září potom obličejé všech, když missonář své farníky shromáždí u sebe na malou hostinu! Rozumí se, že také missonář nesmí při žádné rodinné slavnosti scházeti.

Missonářům stojí k ruce tak řečený „kano“. Je to kostelní hospodář, kostelník a služebník, t. j. sběratel almužny v jedné osobě. Je to úřad velmi čestný, trvá však jenom jeden rok, po roce volí se hodnostář jiný. Jeho rodina počuje také o výzdobu kostela a jeho čistotu, není-li v místě sestry Ursulky, která tento úřad zastává. Ursulky zavedli na ostrově Jesuité za účelem výchovy ženské mládeže. Je velkou zásluhou Ursulek, že katolické ženy tinosské tolika ctnostmi, jako na př. skromností, moudrostí, zbožností a počestností se honosí.

Tinotié jsou zbožní, veškeren jejich život je náboženstvím proniknut a zušlechtněn. Katolické náboženství nevychovalo u nich však na potměšile a pokrytce. Naopak církev skýtá lidu hojnou příležitost k rozličným slavnostem, kdy o zábavu a obveselení není nouze. Při tom k výstřednostem přichází velmi zřídka. Jeho přirozený smysl pro slušnost, jeho vrozená dobrota a jeho živá víra chrání Tinotié před poklesky.

Zavítejme v duchu svém do jedré z vesnic na slavnost sv. patrona chrámu Páně čili posvěcení. Nejprve jest ranní mše sv., při které všichni přítomní přistupují ke stolu Páně. Po ní následuje Vělká, čili slavná mše sv. V popředí klečí muži, vzadu ženy. Nejsou to však ženy naší vesnice, ale hosté ze sousedství; neboť dříve byly hospodyně ra ranní mši sv. a pak zůstaly doma, aby ustrojily slavnostní oběd, na který už dlouho se děly pečlivé přípravy. Jak dlouho děly se také porady, kam umístiti hosty přespoucí: kněze ze sousedních obcí, řecké hodnostáře z hlavního města, příbuzné a přátele, obzvláště ale kněze, jenž bude mítí odpolední slavnostní kázání! Po

službách Božích ubírá se kazatel s místním duchovním do domu svého hostitele. Když vstoupí do světnice, všichni novstanou a líbají mu uctivě ruce. — Potom přiblíží se domácí dcera a podává mu na mise „přivítanou“, jaká od nepaměti na ostrově je zvykem. V předu stojí na mise talířek se zaváňovaným ovocem, uprostřed tácek se lžičkami; v pravo a v levo odtud poháry s vínem a šálek s kávou, vzadu konečně sklenice vody. Obýčeť káže, lžičkou vzíti si něco ovoce. Potom vypije se sklenička vína na zdraví okolostojících a všichni odpovídají: „Děkuji“. Dívka postaví pak misu na stůl a lehce se uklonivši prosí kněze za požehnání. Sedě pije host svou kávu. Podobně podává se „přivítaná“ všem, kdož do domu přicházejí. Již oznamuje zvon, že je poledne. Pomodlivše se Anděl Páně zasedají ku stolu. Kněz má čestné místo. Je sice v malých jízbách poněkud těsno, ale jinak vedou si všichni, domácí i hosté, důstojně a vážně. Jídelní náčiní je stříbrné, stůl pěkně okrášlen, obsluha domácími dcerami výborná, četné pokrmy jsou výtečně připraveny. Mimo rozličné pokrmy masité a moučné vábí a dráždí chuť hodujících šťavnatě ovoce. Skvostným vínem domácím se nikterak nespoří a po stole udržuje káva a nezbytný doutník hosty v radostné náladě.

Odpoledne konají se slavné nešpory. Po Magnifikat je slavnostní kázání, které mívá podle starého obyčeje vždy kněz cizí. Ježto počet kněží na ostrově je poměrně malý, stává se, že každý z nich o jednom a tomtéž světcích několikráte po sobě řečnívá. Po kázání je sv. požehnání, které se dává velebnou Svátostí a ostatky sv. patrona chrámu Páně. Po sv. požehnutí se ostatky podávají k políbení. Po skončené slavnosti církevní čeká již „kano“, t. j. kostelní hospodář na kněze a vede je do svého domu na kávu. Mezitím chodí cizí hosté od domu k domu, aby navštívili své známé, a všude bývají častováni kávou a vínem. Tak se snadno stává, že mnohý, jenž má přátel mnoho, v náladě až příliš dobré na zpáteční cestu nastupuje a na ne-

schůdných masty cestách nejednou klopýtne. Večer se zpívá a tančí, ale za nastávající noci umlkají písně a hosté vrací se domů. Slavnost jest u konce, obvyklý klid uhostil se opět v dědině.

Tak žije malý náruček Tiniotů spokojeně a vesele. Bohatý není, ale má, čeho ke spokojenému živobytí je třeba. Bůh požehnává jeho pole, která většinou leží na svazích horských na způsob terasů. Říká se skoro, že dobrotivý Bůh obdělávání jich Tiniotům až příliš usnadnil. Skutečně nevyžadují ani pole ani réva příliš veliké námahy. Také jest jisto, že by Tiniot získal více peněz, kdyby své hospodářství rozumněji, t. j. podle nových výzkumů a zkušeností spravoval. Ale všechny rady a pokyny v této příčině jsou nadarmo. „Tak jsme se tomu naučili, tak se to dělo vždycky“, pokaždé stejná odpověď. A ostatně nesmí se ani dobrému lidu zazlívati, jestliže nechce býti bo-

hatším, ale je spokojen s tím, co mu Bůh tak snadno dává. Kdyby při větším bohatství svornost v rodinách, staré dobré mravy a zbožná víra trpěly, byla by to věru smutná zámena. Již nyní stěžují si missionáři, že starých ctností ubývá. Nedostatek hotových peněz je příčinou, že mnohá děvčata si hledají a nalezájí službu ve hlavním městě tureckém Cařihradě. Ano i mladé ženy opouštějí z téže příčiny své muže a děti na několik let a stěhují se do Cařihradu. Ovšem přináší potom domů peníze a krásné šaty a šperky, ale často také špatné mravy, domýšlivost a věci ještě horší. Kéz by dobrý národ Tiniotů takové kultury na věky zůstal ušetřen! Všecko své štěstí, své radostné slavnosti, své ušlechtilé chování, které ho vysoko povznáší nad všelikou nízkou podlost a ničemnost, děkuje své živé víře a svým dobrým věrným pastýřům.

A. M. Kadlčáková.

o o o o o

Slavík.

Ve křoví slavík stlumeně vzdychá
když zmirá kolem života ruch,
modlitbou něžnou jest píseň tichá,
jí se vždy vzkrísí umdlený duch.

Ve křoví slavík píseň svou pjeje,
akord zní dále stlumeně v les,
a v hrudi lidské srdce se chvěje,
zase se vrací jarý jí ples.

Ve křoví slavík pláče a vzdychá
a kolem ticho a prázdno tak...
Modlitbou těší duše se tichá,
naposled umlká všecko pak...

A. M. Kadlčáková:

o o o o o

Klekání.

Na nebi jasném první hvězda vzplála
pod mezi píseň křepelíčka lkala,
a ve vsi zvony „Anděl Páně“ hrají
v modlitbu vroucí duch se lidský tají.

A když již slední tón se zvonů tratí
to v duši mou se klid a mír zas vrátí
a srdce moje volně zase dýše
v sladkém spánku zaletí v nebes říše.

o o o o o

Západ.

Krvavé červánky v dáli se šíří,
ve kraji umlkl všeliký ruch,
mušky a komáři vesele hýří,
vznáší se ku nebi — můj kde je Bůh.

Zapadly červánky za hory temné,
všechn jen umlkl života ston,
jen z výsky tichounce zní zvony jemné,
klekání Marii sladičký tón.

V temnotu halí se les se svou písní,
ku spánku kloní se celičký kraj
a z duše prchá vše, co jí tak úsní
když západ dohoří — zapadne v háj.

Stáří, čili životem vzhůru.

(Část další.)

Štařec a dítě. — Dědoušci.

Slavný kazatel řádu dominikánského Lacordaire napsal: „Po hledu Božím na svět nic není krásšího nad pohled starce na dítě, pohled tak čistý, tak něžný, tak nezištný, jenž znáší také v našem žití vrchol dokonalosti a nejvyšší podobnosti s Bohem, naším Otcem nebeským“.

V dítěti svého syna nebo své dcery zdraví děd zároveň vzpomínku i naději. Jest to pokračování, oživení rodu, v dítěti své krve zří bytost, která ho přežije, která nastoupí na jeho místo, a to netoliko vzhledem k jeho jménu, nýbrž i v části lepší, ve víře, ve smýšlení, ve cti. To vše do budoucnosti, jejíhož konce nedohlédá. To dělá: ko ho tedy znesmrtelní. Divíte se, že má v něm celé své zalíbení? Nemí-liž to poněkud on sám, co miluje v této ranclosti stromu, jehož jest kménem?

Biskup Dupanloup vidí ještě dál a výš, když píše: „Připadá mi leckdy otázka, proč asi mají dědeček a babička tak zvláštní radost z dítěte? Neomrzí je nikdy patřit na ně, zehnat mu, poslouchat je, obdivovat jeho statnost, mrštnost, sličnost, svěžest, roztočilost v úsměvu, čistý lesk čela, jasné, jiskrné oko. To vše jim nepochybně připomíná, že stárneme, vybledáme, že den za dne umíráme, ale také, že bychom neměli ani stárnouti, ani pomínouti, ani umřít, že se znova zrodíme, znova rozkveteme. A to dítě, jež představuje obnovu rodiny i lidstva v prvém rozpuku, jest zároveň jakýmsi odleskem prvotní nesmrtelnosti, jež byla původní výsadou naší přirozenosti, již později znova nabude v dědictví Otce našeho nebeského.“

Kromě toho, milujeme-li dítě, není ani potřebí, abychom v něm hledali ožiti minulosti nebo předtuchy budoucnosti. Jak je tu před sebou vidíme, dosti má svých předností, abychom si je zamilovali. Tých biskup píše: „Dítě, toť požehnání Boží a poklad s nebe . . . Třeba děti milovati, abychom je lépe

poznali, je s porozuměním a láskou studovali. Ve hlubkém, půvabném jejich pohledu rozvíjí se celá jejich dušinka. Za něžnou, úsměvavou tou tvářičkou, kdesi na dně hbitého stvoření pozoruje člověk leckdy cosi, co zprvu jímá úžasem, brzy však vábí a budí úctu. Hovoře o vzácném daru, jenž sluje prostomyslnost, dokládá Fenelon, že jest to perla z evangelia, jež zaslouží býti hledána v nejzazších konicích, démant lesku tak průzračného, že odráží vše, co se kde třpytí nejkrásšího. Břehy Gangu, které nám posílají perly z Východu, prostoty nám ještě neposlaly; tu jsem nalezl v srdci dítěte“.

O starci a o dítěti lze po pravdě říci, že protivy se setkávají. Málo je takových mezi námi, kteří se vymykají této přitažlivosti pochodící z tajemné příbuznosti mezi stvořičkem vstupivším teprv do života a mezi člověkem, jenž chystá se ho již opustiti. —

Mám snad ještě dodat, že čím jsou menší, tím více nás poutají? Je to nemluvně, v pravém, doslovném smyslu, dítě, které ještě nemluví, dítě v kolébce, které má pro mne takovou přitažlivost, košiláček, o němž dí básník, že „svým úsměvem počíná poznávati svou matku“. Je to pocit, který bych nazval božským, protože jsou to právě dítky nejmenší, parvuli, o nichž psáno v evangeliu, že Pán bral je v náruč svou, on, jenž si oblíboval společnost svých andělů v nebesích!

Když jsem měl v duchovní správě mluvit o dětech, bych je doporučil křesťanskému milosrdenství, napadlo mi nejednou, abych svou výzvu podepřel třemi důvody: dítě, toť nevinnost, dítě, toť nevědomost, dítě, toť bezmocnost, a se všech těchto hledisk potřebuje nás, my pak máme k němu své povinnosti.

Ostatně podlehe člověk brzy mimovolně nepovědomému a při tom ne-

odola elněmu kouzlu dětské roztomilosti. Kmet zapomene na všechno poblíž takového kvítka polního, které se rozvíjí s vůní tak čistou, že dává mu zapomenouti všech půvabů, jimiž se srdce jeho snad až příliš druhdy opájelo. Jemu, jenž se dnes již ze všeho vymanil, jest vše jarem, vše překvapením ve zvonivém tom hlase, v beze-lstném pohledu, v upřímném hovoru, roztomilé neobratnosti pohybů, v této prostotě, jejíž přirozenost nás alespoň vybavuje a nás utěšuje nad všelikou vědností a strojeností světa a mody. Člověk usedá u tohoto pramene, těší se z toho švitoření ptačího, vdechuje čistý vzduch tohoto jitra, stává se malým s malými, přeje jim tise, aby takovými ještě dlouho zůstali sobě i nám k prospěchu.

Ale ne, žel, děti kráčejí dále, vystupují výše na cestě života, a již trísní se jejich prstíky inkoustem, již nám nesou ze školy první napsanou stránku, již nám vykládají svou první básničku, již nám břínkají svou první škálu. Nesvěřily nám dokonce také již své první žaly, nepřišly s prvním pláčem?

Pláč dítěte, dešť přerokošných trýpytů, jež víanek přízene a stírá v kmitu jediný pocel, že bez stopy mizí: vy slzy tehdejší, v nichž úsměv tkví, jak často vzpomínka stesk vynutí, na dobu přelblahou, kdy pláč byl ryzí!

*

Členář asi pozoroval, že v bibli zaujímá dítě a stařec vedle sebe místo, smí-li tak říci, posvátné. Tak Samuel poblíž archy spí nedaleko velekněze Heli, když svěřuje mu nebe poselství spravedlivého trestu. Joas stojí ve chrámě po boku velekněze Jojady, z jehož ruky má přijati korunu královskou. Dítě vdovy v Sa-reptě jest vzkříšeno starým prorokem Eliášem, dítě ženy Sunamitky povoláno jest k novému životu dechem kmeta Elise a vráceno matce. A ve svatém evangeliu sedí mládeneček nazaretský mezi učiteli ve chrámě poslouchaje, odpovídaje, dotazuje se jich a buď v nich úžas; nenadálým projevením moudrosti tak předčasně, že nemůže nebýti božskou... Nbyl ten

di onen z těchto kmetů zaražen, ale snad i dojat, oťřesen, osvícen? A ne-tázal se sama sebe v srdci rozeřfátém: „Kým asi bude kdys to dítě?“

Ale to již nejsou věci této země. Vkročili jsme jimi do tajů království nebeského.

Líbí-li se dítě všem, má-li je každý rád, kterak milují je teprv dědčec a babička! Je to láska zcela zvláštní, píše bystrý mravopisec. Je to jak harmonický shluk tónů, v němž lze zdaleka naléztí všechny zvuky dlouhého života. Milující vnučata, přibližuje se babička k jedinému krbu, který by zase zahřál její zimomřivé srdce. Již pohled na děti ji osvěžuje. Jejich mladost červené tvářičky, slepá důvěřivost, radost ze života, nezkušená prostota, všechno to až po leckteru zděděné chyby, všechno jí podává rozkošný obrazek, proto hlavně rozkošný, že buď v ní vzpomínky na vlastní uprchlý život, a že v dětech kouzlem nejvábnějšiho snu nalezá — sebe. Zdá se jí, jakoby z usměvavých rtíků zavanul jarní dech, jenž odvívá její šediny, jenž jak něžným dotekem vyhlazuje na okamžik vrásky s čela... Milovat děti a vnuky jest poslední, jest jediné štěstí, k němuž se stáří přimyká, jediná poduška, na níž může blaze, s úsměvem usnouti před svým odchodem k Bohu.

Je-li láska k dětem a vnukům posledním štěstím staré matky, tvoří druhé a nemění štěstí, býti od nich milovánu. Mezi tolika krásnými příklady, které zanechal veliký malíř křesťanský Hipolyt Flandrian († 1864) svým dětem, odkázal jim také úctu k babičce. Psal jí jednou: „Děti mluví o vás, drahá maminko a o Pavlovi. Onehdy vyšel jsem po večeri s Augustem. Na terase postavené před branou chrámovou obdivoval jsem nebe, které si po jedné straně uchovalo stopy krásného západu slunce, po druhé pak ukazovalo ohnivou kouli měsíce. Tu padl na kolena na schodech ke chrámu a spolehnul na dvěře, ruce složený, jal se modliti za vás za všechny a za nás.“ Od Flandrina máme na dvacet listů podobné synovské lásky a nábožen-ského nadšení.

Dědeček je králem, babička jest královnou. Jako královna matka nevládne již, avšak přece jí náleží veškerá pocta vladařství povinná. Vnucci a vnučky tvoří její dvůr a komorstvo. „Provázeli mne dnes až na konec parku jako skutečná drobná tělesná stráž (píše jedna babička v románu), střežice svou stařenku, která by ani nebyla mohla bez nich vyjít, jak se u sebe domnívali. Hoch řídil mou hůlečku a děvůška odhazovala chvilkami kamének veliký asi jako čísteček, který by mne byl snad přivedl ke klcpýtnutí. A když jsme se blížili k lavičce dědečkově, — to právě byl cíl našeho putování — děti zvažrěly jako poblíž nějakého místa posvátného. Tím jest mi skutečně osamělý ten koutek, kam jsem dříve chodívala téměř každodenně, když jsem ještě měla dobré nohy a když on ještě žil“.

Ráda se královna-matka rozhoví o zlatých starých časech, kdy ještě měla trůn a kdy vše chodívало až radost. Ale i nyní ještě vládne srdcím kouzlem své dobroty. Nemá sice moci, jež přešla v ruce mladší, avšak uchovala si vliv, jehož využívá s opatrností, která je víc než uměním, která rovná se moci. Nemá sice vrchního velení, ale zůstala jí rada, prozářená zkušeností, již staví v oddané služby nové vlády nové rodiny: „He, synu, dcero, jak se to za mých dob činívало. Tak jsem to dělávала pro vás . . .“ A chápavému tím napovídá: „Nejednali by jste k svému dobru podobně?“

Ale chráňte se svěření dobré babičce vzhledem k dětem ministerstva spravedlnosti: ona jest především . . .

kou milosrdenství. A tím právě otevřela si tato smířlivá přímlyvkyně srdce svých dětiček, tím zajišťuje si porozumění, tím ctívá si brány, jimiž dá vejítí tomu, co na tomto světě není nejvýše; jest to obraz a úcta k mírnosti, lepší nežli jest přítomnost, jest to vzor krásnější budoucnosti, jehož pozůstatky, ochranu a představu ctí mladí lidé v ni.

Ona jest věštinou domácnosti, jejížto slovy se sice vždy nedbá, kterým však všichni naslouchají. I když se jí ra radu neptali, chtějí všichni aspoň po činu její schválení. Hlavně však všichni prosí o její modlitby: je to veliká kněžka domu . . . Ona učí děti, jak se mají modlit, připomínajíc jim, aby nezapomínali duši předků: „Tak moje babička — píše týž román — volávala mne v dětství každodenně ke své lenošce, kázala mi kleknout a modlit se. A opakuje, co mi předkávala, korčila jsem vždy slovy: Lehké odpočínutí dej, Bože, těm, kteří nám umřeli!“

Dědeček pak zůstává vždycky králem domu, i když předal vládu svým dětem: „Nikdy jsem se necítil větším pánem, jako tenkrát, když jsem jim už býti přestal“, říkával jeden velkoobchodník v našem městě, když se byl vzdal obchodu. Ano, zůstává pánem jednak přímým zasahováním do věcí rodinných, jednak i pro naprostou uctivost, s jakou se k němu děti jeho chovají. Král domácnosti může odložit žezlo, kcoruny však nikdy neodkládá.

(Pokračování.)

M. A. Kadlčáková

Sen mládí.

Obzor již kolem celý vzplál
ve světel třpytném jase,
v lesíku slavík toužně lkal
roztesknil duši zase.

Čarovnou dětství pohádkou
ožije duše znova,
dobou tou drahou, přeslaskou,
pro niž jsou slabá slova.

Byť si již dávno minul čas
s ním mládí zašlé děje,
duši tvou touha zas a zas
v snu sladkém rozechvěje

Obzor již kolem celý vzplál
usnula celá země,
v lesíku slavík toužně lkal
sen mládí spěje ke mně.

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Aniganem podává Jan Tagliaferro. (Část další)

Úcta Panny Marie, Matky dobré rady jest ve světě velmi rozšířena, zvláště v posledních letech. Jest velmi živa v severní Francii, zvláště v okrese Pas-de-Calais. P. Belanger přispěl k tomu, aby se vžila u lidu. Zpráva o zázračném obrazu jej upoutala: okouznil ho pohled na vážnou, sladkou, pokornou tvář Matky Boží a božského Dítka, jež tak něžně vine ruce kolem krku jejího. Zavěsil obraz ve své světnici a měl ho v úctě.

Kardinál Vanutelli, jenž mládí prožil v domě svých předků v Gennazaně, kam andělé přinesli obraz svatý, cestoval před několika léty severem Francie. Jednou slyšel vypravovat o mladém knězi, jenž právě kázal ve farnosti, kde kardinál právě dlel, jenž prý má neobyčejnou úctu k Matce Boží z Gennazana. Byl to P. Belanger. Mluvil s ním, povzbudil ho, aby jen dále uctíval Matku dobré rady a šířil tuto úctu, dokládaje, že i papež Lev XIII. ji uctívá. Zbožný sluha Boží viděl v této okolnosti povzbuzení nebeské a zdvojnásobil svou lásku k svatému obrazu. Před ním se modlivali vojáci, kteří ho vyhledávali v domě svatých andělů, a od r. 1890 svítil dle slibu svého před ním lampu ve dne v noci.

Miloval vroucně názvy Panny Marie: Matka armády, vítězná, lourdská, dle nejmilejší a nejdražší byl mu název: Matka dobré rady. Před jejím obrazem modlil se a pracoval a četné i nápadné milosti nabyté její přimluvou zvyšovaly tuto úctu jeho až k smrti.

V kapli spolkového domu, právě jako ve světnici jeho měla Matka dobré rady čestné místo. Mnohé osoby, které znaly jeho zálibu, daly tento obraz malovat v různých velikostech na dřevě a porcelánu a věnovaly mu je. Jeden z nich postavil na římsce, druhý na stole pracovním, v noci ho stavěl vedle lůžka a konečně ho nosil stále s sebou. Kázal rád o Matce dobré rady a rozdával rád její obrázky přátelům. Dopisoval augustiniánům v Gennazaně, strážcům obra-

zu anděty přeneseného. Ale v kapli jeho dostalo se jí úcty největší. Zde rozdávala štědře svoje dary. K ní posílal skroušené hříšníky. Před jejím obrazem modlivali se za hříšníky zatvrzelé. Jednou řekl: „Kolik zázraků vyprošeno Matkou dobré rady, pokud jsem působil mezi vojáky!“

Její obraz, jež nazýval svatým obrazem, byl pokladem rodinného domu vojáku, jeho ochranou a záštitou. Byl zvláště průlivem, jimž se mu dostalo divných milostí. Proto ho nazývali vojáci též zázračným obrazem a rádi brali si malý otisk jeho s sebou.

P. Belanger rád vypravoval o nebeských milostech, jichž vyprosil. Mladý voják byl propuštěn pro psní nemoc jako neschopný. Uzdraven byl náhle na konci devítidenní pobožnosti k Matce dobré rady a mohl opět konati práce dávnou zanechané. Po několika dnech poslal svému duchovnímu správci 10 franků na desku mramorovou, jež by vyjadřovala jeho dík.

Zvláště duchovní zázraky stávaly se stále četnější u oltáře Matky milostné. Jeden omilostněný napsal: „Matka dobré rady nejenom mne zpět přivedla k Pánu Bohu, ale moje první svatě přijímání vyvolalo v mé rodině dva křty a tři jiná první sv. přijímání. Děkuji jí tedy za šest zachráněných duší. U oltáře bylo plno desek záslibných; na jedné napsáno: „Stál jsem před propastí; moje Matička nebeská mne zachránila.“ Na jiné: „Matko dobré rady, můj syn chodil po bludných cestách; tys mi ho vrátila.“ Proto ji nazýval zbožný kněz Pannu obrácení hříšníkův.

Po několik let byli nuceni konati májovou pobožnost ve spolkovém domě. Poněvadž kaple byla malá, takže nepojala všechny vojáky, konány pobožnosti v dřívější kapli, kterou museli proměnit v sál pro hry. V pozadí zřízen oltář a ozdoben květinami, které vojáci sami přinášeli. Na dané znamení postavili se všichni do řady, zatím co kněz odešel, aby přinesl obraz milostný. Voják kráčel před

ním, aby otvíral dvěře; když vešel, všichni zapívali hymnus Ave maris stella.

Každý rok o svátku Panny Marie Matky dobré rady, sloužil P. Bellanger mši svatou u Klarisek, které měly privilej mše svaté o Matce dobré rady. Nebylo skutku lásky, jež by nebyl vykonal ke cti její.

O jeho kázáních o Matce Boží dalo by se mnoho mluvit. Kdosi ho nazval specialistou Panny Marie. Slo-

vás dáti Panně Marii.“ Všecky pravdy veliké po pořádku pojednány, ale vždy vůni P. Marie proniknuty. Tato duchovní cvičení přinesla divné ovoce. Po několika dnech potkal profesor tohoto ústavu kněze známého a zvolal: „Rekněte mi, kdo jest tento P. Bellanger, o němž se tolik mluví? Kázal v Saint-Bertin při duchovních cvičeních, jakých jsme nikdy neměli. S chovanci dělal, co chtěl. Nic mu neodepřeli. A přece mluví tak jednoduše. Jeho neobyčejný vliv nelze připsati jeho výmluvnosti.“ Ve skutečnosti byla to jeho láska k Marii, která dodávala slovům jeho síly a účinků.

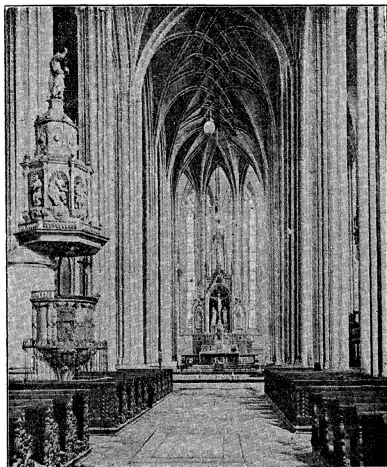
Na konci jiných duchovních cvičení v sirotčinci, o svátku sv. Josefa, patrona ústavu, omlouval se, že nemluví o tomto velikém světci: „Třebas jest dnes svátek svatého Josefa, nemohu jinak, musím ještě promluvit o Panně Marii. Buďte přesvědčeni, svatý Josef mi to nevyčítá.“

„Mladým vojákům, kteří opustili rodiny, nenalezl nic lepšího, nic útěšnějšího říci, nežli slova: „Mojí přátelé, vy potřebujete matku v pluku. Vojín potřebuje srdce mateřského více, než kdokoliv jiný.“ Vzpomíná matky tělesné a předchází námitku, že nelze matky nahraditi. „Maria dovede vše udělati způsobem nejdokonalším, k čemuž na zemi nikdo nemá moci.“

Rozvádí myšlenku: „Jest-li Marii miluji, Ona lépe, jak pozemské matky, bude bdíti nad zdravím těla i čistotou duše a zvláště v hodině smrti je neopustí.“

Aby svoje vojáky posilil v horlivosti, kázal ve výroční den zjevení lurdských a po osm následujících dní o neposkvrněném Početí, ježž slova a napomenutí vysvětloval.

V měsíci květnu oznámil, že bude každý den kázati o královně máje.

Brno: Vnitřek kostela sv. Jakuba.

vo to jest velmi případné. Sám to přiznal. Psalť později příteli: „Skutečně, nemluví-li o Panně Marii, jsem jako ryba bez vody; mluvím-li o ní, jde vše samo sebou; posluchači poslouchají s větší pozorností a úspěchy nadpřirozené jsou patrný.“ Proto též zaujímala Panna Maria přední místo v jeho kázáních v postě aneb při duchovních cvičeních.

Na začátku duchovních cvičení v koleji Saint-Bertin, kde byl vychován, označil cíl svých slovy: „Jenom jednu touhu mám v této době milostné,

Ukázal, čím jest Panna Maria pro Boha, pro ubohé děti na zemi, pro zlého ducha. Pak opět mluvil o Panně Marii a Eucharistii aneb o růženci a podobně rok po roku. Ale nejen pro svoje vojáky čerpal z toho pramene nevyváženého, nýbrž pro všechny, k nimž mluvil příležitostně. Roku 1893 požádal superior Klarisek v Arrasu P. Belangera, aby řeholnicím tento znal duchovní cvičení. Z počátku se toho pokorný kněz ulekl, neboť měl se za nehodna tohoto úkolu. Ale konečně povolil prosbám a svěřil se své nebeské Paní. V srdci byl šťasten, že může mluvití podle chuti a k tomu ještě k duším, které mu porozumí. Jako thema svých kázání po osm dní zvolil si tajemství sv. růžence, jichž případně a velmi dojemně použil pro život klarisek. Řeholnice podává dojmy takto: „Byly jsme hluboce dojaty. Zdálo se, jakoby Panna Maria mezi nás byla vstoupila. Žily jsme osm dní v ovzduší nebeském. Vycházejí ze Zdrávasu, předváděl nám všechny povinnosti života řeholního. Tato milá modlitba byla nam nevyčerpatelným zdrojem. Jak krásné poučení dal nám o slovech: „Pán s tebou“. Ukázal nám, jak úzce

spojeny žítí máme s Ježíšem, jenž přebývá pod naší střechou. Pak o dalších slovech: „Požehnanás ty mezi ženami“. Když vysvětlil první a nejvyšší význam ohledně Panny Marie, obrátil je na nás, aby tím vykuknul vznešenost našeho krásného povolání. I tam, kde bychom toho hledati se neodvážily, odhalil smysl, jež podivně přizpůsobil životu řeholnímu; byly jsme unešeny.“ Horlivý sluha Panny Marie nalézal všude příležitost, aby nechal vládnouti svou Matku a Paní. U těchto duší, dobře připravených, chtěl obnoviti zvláštní úctu k Matce dobré rady, jež dříve kvetla v této řeholi. Píšeť tatáž řeholnice: „Ke konci duchovních cvičení daroval nám P. Belanger obraz Matky dobré rady, věrnou kopii obrazu uctívaného v kapli vojínův. Dal udělati krásný rámeček a posvětil ho před námi. Pověsily jsme obraz ve vnitřním kůru naší kaple. Později daroval nám druhý obraz pro vnější kůr, jež rovněž posvětil.“ Všecky řeholnice litovaly, když se končilo těch osm dní, které byla pro ně i pro zbožného kazatele rajským týdnem.

(Dokončení.)

Různé zprávy.

Naše obrázky. Kapli v biskupské residenci v Brně vystavěl ve slohu gotickém v letech 1886 až 1888 bývalý brněnský biskup, pozdější olomoucký kardinál Dr. František Sal. Bauer. — Kostel sv. Jakuba v Brně je třílodní, gotický, vystavený ve století patnáctém.

C. a k. v pomocná vojenská nemocnice Salesianum v Olomouci. Rozkazem c. a k. vojenského velitelství v Krakově ze dne 20. ledna 1917 byla vojenská výpomocná nemocnice Salesianum zrušena. C. a k. vojenská nemocnice byla umístěna v nové budově kn.-arcib. semináře v Olomouci, v Salesianu. Se svolením Jeho Eminence kardinála Fr. Sal. Bauera hostil seminář nemocnici. bezplatně. 7. září

1914 večer přišli do nemocnice první ranění. Několik měsíců byli ranění umístěni i ve staré budově seminární. Přípisem místního velitelství v Olomouci ze dne 13. září 1914 nejd. kn.-arcib. ordinariatu byli z nařízení c. a k. vojenského velitelství v Krakově za ošetřovatele raněných v nemocnici Salesianu povoláni bohoslovci, kteří byli rok před tím v ošetřovatelské službě vycvičeni. 34 bohoslovců II., III. a IV. ročníku dostavilo se do semináře, aby nastoupili službu ošetřovatelskou. Napřed ošetřovali ve staré budově seminární. 23. září zastavily ošetřovatelky službu v nemocnici a bohoslovci převzali službu v celé budově. Koncem listopadu 1915 byli ošetřovatelé vyměněni. Bohoslovci-III. a IV. ročníku

odstoupili a nastoupili bohoslovci II. ročníku, které v službě ošetřovatelské vyučil Dr. J. Kux. V kuchyni vařily ctih. sestry sv. Kříže v semináři, později převzaly i prádlo. Potraviny pro nemocné obstarával bezplatně oekonom semináře. Duchovní správu nemocnice vedli bezplatně dpp. superior a oekonom semináře. Nejvyššího počtu raněných a nemocných dosáhla nemocnice 31. září 1914 číslem 399, 28. září 388, 1. listopadu 386, nejnižšího počtu dne 2. října 1914 číslem 16, 8. a 9. října 36 a 22 a 26. listopadu 1914 číslem 40. Od začátku nemocnice až do konce dne 30. ledna 1917 bylo v nemocnici podáno 176.904 denní porce. Nejvyššího počtu dosáhnul prosinec 1915 číslem 8485 denních porcí a leden 1916 číslem 8252 porcí, nejnižší počet byl v lednu 1915: 3132 porcí. Průměrné bylo v nemocnici ošetřováno denně 213 raněných a nemocných vojínů. Celkem bylo v c. a k. voj. výpom. nemocnici Salesianu ošetřeno 5851 vojínů. Průměrné prodlél 1 vojín v nemocnici 30 dní. V lednu 1917 bylo v nemocnici 144 nemocných a 101 raněný. Z nich bylo odesláno uzdravených 62 nemocných a 43 raněných, do jiných nemocnic odesláno 81 nemocných a

58 raněných, s návrhem na superarbitraci odeslán 1 nemocný. — Ži bohoslovců ošetřovatelů zemřeli 3: Frant. Seidler dne 28. června 1915 (24 hodin po nákaze), Josef Jaška 1. srpna 1915 a Frant. Plachý 1. února 1916. — Zvláště v prvních měsících nemocnice provedeno v nemocnici mnoho těžkých operací. — Nemocnice měla hojně dobrodinců, kteří pomohli, aby nemocnice mohla býti zařízena a vybavena a umožnili, že vojínů dostávali v neděle a svátky doutníky a cigarety a o vánocích byli hojně obdarováni. Z dobrodinců třeba zvláště jmenovati: J. E. zemřelého pana kardinála Franc. Sal. Bauera, J. E. pana kardinála Lva Skrbenského, J. E. světcího biskupa p. Dra Karla Wisnara a jiné.

Žena na cestě k rovnoprávnosti.

Na německých universitách studuje letos 1917 5757 žen, což znamená proti mírovému roku 1914 přírůstek o 1600, čili o třetinu, ač velká řada cizinek, které tvořily největší číslo, odpadla. Tak studovalo na př. v Německu za míru asi 300 Američanek, nyní jen asi tučet; studující cizinky v Německu skládají se jen ze Švýcerek a Rakušanek. Procentní poměr žen k studentům jest nyní 9:5 proti 6:7 v míru.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a stav dělnický po válce a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, řiši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíš, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnočné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odp. 300 dní Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Hešo apoštolské: Podporovat katolické dělnictvo.

Úmysl v září: Náboženské zájmy v Mexiku.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V srpnu modleme se za dělnický stav po válce.

(Ustanoven a žehuán Jeho Svatostí pápežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1	St Sv. Petra v okov. (430) — Spol. pro sv. O. Snahy sv. O. o mir. Svob. cirk. Otázka dělnická v duchu cirkve. Poutě a schůze Velehradské. Vojini v zaj.	
2	Č Sv. Alfonse Lig., bisk. a uč. cirk. (1748). — Shrom. nejsv. Vykup. Hojné použití odpustků. Duchovní cvičení. Zanedbaná farnost. Opuštěné rod. voj.	
3	P Nalez. ostaiků sv. Štěpána, prvomuč. (415). — I pátek v měs. Pobož. k bož. Srd. Páně. Smír. nár. v říši naší. Rádcové panov. Zmař. zlých úmyslů.	
4	S Sv. Dominika, zakl. f. (1221). — Vzn. panov. náš a jeho snahy o mir. Sv. růženec proti nynějš. zlu. Jedn. v práci o spásu duší. Jistí kněží. Hojné žně.	
5	N <i>Neděle X. po sv. Duchu. P. M. Sněž.</i> (366). — Pevná dův. k Matce B. Dikučin. bož. Srdci P. Odprošení za nevděčnost. † otec a příbuzní. Jistá domácnost.	
6	P <i>Proměnění Páně.</i> — Lepší pozn. P. Ježíše. Horlivá návštěva nejsv. Svatosti. Odloučení od světa a touha po nebi. Poznání hlavní chyby. Duchovní cvi.	
7	Ú Sv. Kajetána, zakl. f. (1517). — Sv. O. Pobož. k Duchu sv. Dar zdr. † rodiče. Smíření manželů. Smír. v rodině. Vděčnost k Bohu za žně. † manžel.	
8	St Sv. Cyríaka a spolomuč. (303). — Prosbá za časté svatě přijímání u mládeže a dítek. Duchovní. Duše v očištění. Zemřelí a padlí vojínové naší.	
9	Č Sv. Romána, muč. — Za dary Ducha sv. Poznání marnivosti. Upřímné svatě zpovědi. Dobré zpytování svědomí. Jistá farnost a duchovní.	
10	P Sv. Vavřince, muč. (258). — Oddan. ke sv. Otcí. Zbož. slouž. a slyš. mše sv. Ochrana dítek. † kněz V. R. Obrácení jisté rodiny. Svěřené duše. † matka.	
11	S Sv. Filomeny, p. a m. (300). — Odevzdání se do vůle Boží. Odvrácení všeho zlého. Křesť. manželky a vdovy v době války. Duch. správa ve vojstě.	
12	N <i>Neděle XI. po sv. Duchu Sv. Kláry,</i> zakl. řeh. (1257) — Řád klarisek. Žensk. řády a kongreg. Zbož. a nemravnost. Láska k čistotě. Pokora a skromn.	
13	P Bl. Gertrudy, abat. f. prem. (1397) — Pamat. na přítomnost Boží. Přemáh. pokušení. Láska k panictví. Vzbuzování dobrého úmyslu. † spolubratři.	
14	Ú Sv. Eusebia, kn. m (3 stol.) Navrácení rozkolníků do cirkve katol. Pouti na místa mariánská. Zdar slavnosti na sv. Hostýně. Kazat. a zpověď. poutní.	
15	St Nanebevzetí Marie Panny. — Dětinná oddanost k Marii P. Družiny mar. Touha po nebi. Vyrvalost v dobrém. Ochrana P. M. pro naše voj. † rodiče.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Ti celý dnešní den, ani sebe menší částky nevyjímaje (to), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvnané Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvoju svatou církev a její nejvyšší hlavu, za stav dělnický po válce a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, udiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomoce.) Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archandělé, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporovati křesť. dělnictvo.

Úmysl v září: Náboženské zájmy v Mexiku.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16	Č Sv. Rocha, poust. (1327). — Od moru, hladu a války vysvob. nás Pane! Kř. duch v mateřských školách. Obrácení jisté rodiny. Vojíní v nemocnicích.	
17	P Sv. Liberáta a spolumuč. (483). — Nastol. nejsv. Srdce P. v rodinách. Rozšíř. katol. spisů. Boží požeňání katol. podniku. Mládež o prázdninách.	
18	S Sv. Agapíte, muč. — † císař pán František Josef. Zbožný duch ve vznešených rodinách. Odstranění různic a svárů. Smíření národů. Duše v očistci.	
19	N <i>Neděle XII. po sv. Duchu.</i> Sv. Ludvíka, bisk. (1296). — Velepast. naši Posil. říše naší. Upravení výživy v duchu křesť. Zamezení lichvy. Vyproš. místa.	
20	P Sv. Bernarda, zakl. řeh. a uč. cirk. (1153). — Obnova ducha kněžského a řeholního. Řád cisterciacký. Jistý klášter. Nezvěstný bratr. Umirající.	
21	Ú Sv. Bernarda Ptolom. — Duch zbož. u kř. matek. Bděl. rodičů nad dětmi. Časté svaté přijímání. Několik rodin. Obrácení hříšníků. Pokoj a mír.	
22	St Sv. Timothea, bisk. m. — Vytrvalost v pobož. Střelné modlitby. Modlení se Anděl Páně. Velepastyři naši. Ochrana mládeže. Sběr. úmyslů apošt. modl.	
23	Č Sv. Filipa B. řeh. (1285). — Láska ke sv. kříži. Horlitéle a horlitelky apoštolátu modlitby. Příbuzní na vojně † otec a jeho pozůstalé. Pomoc a ochr.	
24	P Sv. Bartoloměje, ap. P. (71). — Církev kat. v Rusku a na východě. Apoštol. modlitby. Jistá farnost. Duch. správce. Apoštolát sv. Cyrilla a Methoda.	
25	S Sv. Ludvíka, krále. (1270). — Církev katol. v nepřátelských zemích. Vytrvalá modlitba za mír. Pomoc a útěcha všem nuzným a strádajícím. Dobrodinci.	
26	N <i>Neděle XIII. po sv. Duchu.</i> Sv. Genesia, muč. (268). — Jisti svěť. Duch. správce vojenští. Obrácení hříšníků. Přemáhání zlé náklonosti. Mládež.	
27	P Sv. Josefa Kal. zakl. ř. (1649). — Horlivá péče o mládež mužskou. Dar tichosti a mírnosti. Řád zbož. škol. Kř. duch na školách. Obnova chrámu.	
28	Ú Sv. Augustína, bisk. a uč. cirk. (430). — Úcta sv. Augustína. Křesť. duch na vysokých školách. Živí a † příbuzní Ostražitost a skromnost očí. † bratr.	
29	St Stěti sv. Jana Křt. (31). — Křesť. statečnost. Poznání pravého povolání. Překážení hříchů. Povolání ke stavu duchov. Varování se zlé příležitosti.	
30	Č Sv. Růženy Lim p. (1017). — Častá a vytrvalá modlitba za sv. čistotu. Ochr. nevinné mládeže. Pěstování stydlivosti. Bedlivý dozor nad dětmi.	
31	P Sv. Rajmunda, kard. (1240). — Všechny v tomto měsíci vzniklé potřeby. Úmysly doporučené a dosud nevyslyšené. Živí a † údové Apošt. modl.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymáhají, za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za stav dělnický po válece a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíš, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduje za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, oroduje za nás!

Heslo apoštolské: Podporovati křesť. dělnictvo.

Úmysl v září: Náboženské zájmy v Mexiku.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Září 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

Padlým rekům.

(Roku 1917.)

Krutá bitva na západě
celý den již trvala,
odpočinku chrabřým rekům
ani v noci nepřála.

Na všech stranách bojováno
proti mocné přesile,
která k předu cestu razí
a bije se zběsile.

Prapor, který pluku patří,
na vše strany hrdě vlá,
volá reky hlasem mocným,
že je nikdo nezdolá.

A vojní hlas ten slyší
a bijí se jako lvi —
kolik reků v boji padlo,
to sám dobrý Pán Bůh ví!

Padlí reci za vlast, krále
za národ a svobodu,
v písni prosté rekům slavným
slední poctu vzdáti jdu.

Spěte tíše na poli cti,
odpočiňte po boji,
pomník slávy vlast vám staví,
spěte sladce v pokoji!

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kadlčáková.

Krásy přírody.

Na pole když sobě vyjdeš
a zříš žito zlatý klas,
mimovolně z úst tvých vyjde
úžas a divu hlas.

Jak jsi krásná ve svém šatě,
máti naše, přírodo,
kdo tě mocnou rukou řídí,
bohatá ty úrodo?

Kdo tě řídí, kdo tě vede
a kdo šatí zelení,
kdo nad tebou, máti naše,
nejvyšší má velení?

Bůh! Zní slovo kolem tebe,
ze všech úst jak na povel,
vždyť i jeho syn, Pán Ježíš
v úrodnou zem žito sel.

A kde jeho oči vzhledly,
všude bujel zlatý klas,
nyní mocnou rukou s nebe
žehná zemi, žehná nás.

Krásy plno ve přírodě,
neb ji žehná Pán Bůh sám,
co lahodí zrakům lidským
z jeho vůle dáno nám.

○ ○ ○ ○ ○

Stáří, čili životem vzhůru.

(Část další.)

Stařec je tedy králem. Mluvil jsem o koruně otcovství, koruně to královské, ale i koruně kněžské. Otec, děd, jest vykonavatelem modlitby u křtu domácího. Upozorňuji tu pouze na obyčej doporučeníhodný, jenž povstal ze zbožné inspirace, zděděné po starých křesťanských pokoleních. Jo to, abych tak řekl, litanie svatých rodiných. Dědeček a babička sami ji složili z křesťanských jmen všech svých dětí i vnuků, ani těch nevymínajíc, kteří již byli povoláni z tohoto světa. Řady přibývá při každém novém narzení na velikou radost starých rodičů. A vše končí jako v knihách liturgických krátkou modlitbou, jež svolává na všecky ty drahé hlavy požehnání Otce nebeského.

Nutřeba se zmiňovati, jak mohutným dojmem působí taková rodinná modlitba, konaná o samotě na klekátku, u lože, nebo ve večer společně, kdy předříkává patriarcha malého pokolení.

Stalo se obyčejem, ba téměř právem, že dědeček a babička bývají voleni za kmotry prvorozenému dítěti svých dětí a vnuků. Je to čest, která jest jejich výsadou, a já v ní vidím krásný a náboženský význam. Patří jim skutečně úkol, aby obětovali Pánu prvotiny svého druhého či třetího pokolení. A rovněž jim náleží osvědčiti před církví, že noví ti příchozí na svět zůstanou věrní víře svých otců.

Než kromě cti je to i zvláštní poslání, které jest jim s hora svěřeno. Berou na se závazek, že nedají této pochodní víry uhasnouti, že budou stále udržovati její světlo v dítěti, které se stalo na křtu dvojnásob jejich, totiž po řádu milosti, jako bylo již jejich řádem přirozeným. A až na- dejde den, kdy počne dítě chápati, bude to divadlo velebné, patřící na otihodnou tu babičku a kmotru, jak běže k sobě své vnuče, aby mu vští- pila zákon svaté povinnosti, připomínajíc mu i sliby posvátné na křtu :

„Dítě, když jsi ještě nedovedlo mlu- viti, já jsem za tebe Pánu Bohu sli- bovala!“

Četli jste legendu o svatém Her- véovi, slepci bretonském a o jeho neti, panně Kristině, která jest zároveň jeho žačkou? Bydlí poblíž něho a poblíž kostela v chaloupce ověšené zlatým kvítím. Dánně připravuje a zdobí mu oltář, naslouchá jeho svatým nauče- ním, sedíc mu u nohou, zpívá mu nej- krásnější své písně, které ho obvese- luji. A jednoho dne po rajsém vidění dá se starý bard do zpěvu. Je to píseň na rozloučenou. Po třech dnech d : „Připrav mi lože“. Kristina pochopila a dává se do pláče. Stařec dává jí s Bohem za hojných slz a loučí se s ní. Hervé vydechuje chvále Boha, a je to jeho duchovní dcera, která mu zatláčila oči.

Otec rodiny jest ve Starém zákoně knězem, a odtud vidíme, že patriar- chove a veliké osobnosti biblické, Noe, Izák, Jakub, David, Tobiáš, Raguel skládají ruce na hlavu klečících svých dětí a žehnají jim. V zákoně evangelia jest také matka rodiny, povýšená v Marii, příúčastněna tohoto kněžství, i ona žehná svým synům a dcerám, jakmile žena, požehnaná mezi všemi ženami, byla nalezena hodná státi se Matkou Boží.

Dějiny oplývají příklady tohoto požehnání otců a matek, jež splývalo z ruky velebných kmetů na mladé hlavy, klonící se před nimi v synov- ské uctivosti. U Francouzů je to sv. Ludvík, umírající na zříceninách Kar- thaga: „Drahý synu, dávám ti všecka požehnání, která dobrý otec může dáti svému dítěti“. — Je to Jean Gerson, potomní kancléř university pařížské, jenž první ze šesti svých sourozenců prosí otce a matku o požehnání. — Je to sv. František Saleský, jenž pokleká před svými rodiči, kteří potom měli pokleknouti před svým synem knězem ke zpovědi. — Četl jsem o slavném a svatém mučovníku Tomáši

Morovi, že ani když byl kancléřem anglickým, nikdy neopomenul zajít každého večera k svému starému otci a pokorně prosit o jeho požehnání. — A četl jsem o biskupu de Leséleucovi, posléze v Autunu, že kdykoliv byl u své matky, třeba čítal již sám přes padesát let, pokládal za svou povinnost pokleknouti večer před spaním před ní a prosit ji za odpuštění, kdy se obával, že ji, třeba nevědomky, zarmoutil. Potom požádal on, biskup, ctihodnou tu ženu o křížek na čelo.

Povím ještě, co jsem vídal v rolnickými lidem obývané části Flander, kde kvete vláda otcovského požehnání pod doškovou střechou i v zámku, ve městě i na vsi. Ať z třídy bohaté či chudobné, měšťák či dělník, nikdo by tam nevyšel ráno z domu, nikdo by neulehl, aby si na čele neodnesl tento druh ochranného talismanu. Mladým mužům ani nenapadá, aby jednali jinak než malé děti, mladé ženy nečiní výjimku a vedou si jako malá děvčátka, rybář, který vyjíždí se svou lodí k lovu, činí podobně jako rolník jdoucí za svým pluhem. Coši by jim ve dne i v noci scházelo, kdyby nebyli bývali dříve posvěcení tímto posvátným úkonem domácí bohoslužby.

Leč nejvznešenější ze všech těchto požehnání ono jest, které bývá od patriarcha domácnosti udíláno den co den podvečer každému dítěti a vnukovi, kteří požademe kloní čela před starou lenoškou, mlčky prosíce o znamení kříže a potom líbajíce ruku již tuhnoucí starobou. Bývá to, někdy i hodinka důvěrných sdělení, doznání, pokynů, výčitek a odpuštění, ba leckdy tekou i slzy, jež bývají setřeny se slovem útěchy. Vzpomínáš-li na ty chvíle, milý bratře?

Kromě tohoto obvyklého každodenního požehnání jest i žehnání o větších, významnějších slavnostech života. Je to první přijímání, větší cesty a delší rozloučení, odchod k vojsku, za obchodem, na zemi i na moři, na lov ryb, do semináře, do kláštera, na missie. Jest požehnání před sňatkem, před prvotinami kněžskými, kdy otec žehná synu, kněz pak žehná starému otci... Jest žehnání na loži

smrtném, na rozloučenou. Jaké obrazy daly by se tu nakreslit! Celé nebe otvírá se tu před podobnými výjevy!

A co z toho? ... Po takovém požehnání cítí čelo poznamenané rukou předrahou i jakés posvěcení, tuší upozornění, že nesmí se za celý ten den potřísniti či zahoditi. Otcové a matky budou se dětem jeviti, jakoby se vyznamenávali jakýmsi rodinným kněžstvím. Toto vkládání rukou, přijaté koncem každého dne, jest částí oné večerní oběti, o níž mluví Písmo sv.: „Pozdvížení rukou tvých — obět večerní“.

A což otcové, matky samy? Budou mítí zajisté v úctě úkon, který přibližuje jejich osoby Nejvyššímu a v důsledku toho přiblíží se sami k němu svatostí a příkladnou správou celého svého života. Což nepraví jim dosti pouhý pohled na ty hlavy skloněné před nimi tak uctivě, že mají na starosti i duše, a jako měli čest jim žehnati, že mají i povinnost jim předcházeti dobrým příkladem, je posvěcovati? —

Tu osvědčujíc se ona vznešenost, ono posvěcení, které přikládal svatý Pavel otcům křesťanským své doby, když je nazýval pokolením svatým, královským kněžstvem. Ó, vy králové a kněží rodiny, neskládejte své cti, vy pokolení svaté! nestávejte se nevěrní starým zásadám. Doslýchám, že i u nás upadá již v zapomenutí tento veliký úkon víry, že rodičové neumějí již žehnati, jako prý, žel, nedovedou již vládnouti a poroučeti. To kříž padá s vaší koruny, to prohlašujete, že rodina vaše upadá. Ale co bude potom ze starého člověka, z otce a děda, nechce-li již býti knězem? A není-li dům již svatyní, kam se poděje?

Ale, bohudík, jsou ještě domácnosti hluboce nábožensky cítící, posvěcované příkladem otců a matek, kde zbožná rodina věrně k sobě lne. Chci tu uvéstí nad jiné podivuhodný vzor. Poukází na Emila Kellera, velkého vlastence a poslance elsaského, jenž umíral 20. února 1909 u věku osmdesáti dvou let, obklopen jsa svými

devíti dětmi, které mu ze čtrnácti pozůstaly, z nichž čtyry dcery byly řeholicemi, pět synů pak důstojníky. Když dne 9. června 1902 oslavil se svou výbornou chotí Mathildou, rodem Humannovou, spolupracovnicí při všech svých dobrých a velikých podnikch, jubileum padesátiletého manželství, povstal nejstarší syn z této rodiny, čítající přes padesát vnuků a dětí, a promluvil takto:

„Milý otče a drahá matko! Když naše nejstarší sestra Marie umírala, bude tomu brzo dvacet čtyři léta, pravila vám na rozloučenou: „Děkuji vám za vše, za vše, za vše!“ Dnes používám

těchto slov, která se nám hluboko vryla do srdce, a jménem všech svých bratří a sester volám k vám podobně: „Díky za vše, za vše, za vše!“ Díky za vychování tak pevné a tak něžné, které jste nám dali. Díky za to, že jste v duše naše vtípili víru křesťanskou, lásku k Bohu a ke stolu Páně, k němuž jsme dnes ráno všichni společně přistoupili a jemuž vděčíme převzácné radosti dnešního dne. Tam právě, u Boží té hostiny, cítila naše srdce nejúžší spojení se srdcem vaším v nevypravitelných pocitech vděčnosti a nádeje. Díky za vše, za vše, za všechno!“

(Pokračování.)

o o o o o

A. M. Kaldčáková.

Již s Bohem buď...

Již s Bohem buď, ty kraji můj,
i rodná moje chatko,
buď s Bohem také otče můj,
buď s Bohem, drahá matko!

Již zase od vás odcházím,
tam v dálná ona města,
již od vás zase odcházím,
neb dál mne vede cesta.

Již přehly sladké chvíle snů,
v nich u vás jsem tu žila,
a srdce svoje umdlené
jsem jimi potěšila.

Již s Bohem buď, ty kraji můj,
mé oko slza vlaší,
již s Bohem buďte, volám k vám,
jižž láska mne tu blaží.

K vám duše moje přikluše
vždy v vzpomínkách svých zpátky
a zlíbá retem ohnivým
ten černý úsměv matky.

A zlíbá také hledem svým
ty žírné pole lány,
jež krásami a úrodou
jsou Bohem požeňnány.

o o o o o

Snadný prostředek

z lásky k Pánu Ježíši jiné před mnohými smrtelnými hříchy ukovati.

Je to řeč znamenitého, z lásky k Pánu Ježíši, který z lásky k nám na kříži umřel, aspoň jedinému hříchu smrtelnému zabraňiti. A přece je to tak snadno! Ó kéž bychom každé noci, dříve nežli se ku spánku ukládáme, nejsvětější a vždy neposkvřněnou Marii Pannu prosili, aby Bohu Otci nebeskému drahocennou krev svého drahého Syna obětovala

na dosažení milosti, aby této noci jednomu smrtelnému hříchu se zabránilo; a kdybychom touže modlitbu každého rána obnovovali, aby i ve dne jednomu smrtelnému hříchu se zabránilo, — taková obět Bohu, Otci věčnému přinesená, jistě by žádané milosti dosáhla a tím způsobem by mohl každý z nás snadno stům hříchů smrtelných zabrániti.

A kdyby tisícové z nás tyto mo-

dlitby denně Pánu Bohu přednášeli a v pobožnosti té po 20 let setrvali (což zajisté nikoho velkého namáhání státi nebude), zabránilo by se tím mnoho milionům těžkých hříchů.

Ó jak velice by tím způsobem účta k Pánu Ježíši rostla! Kterak by tím láska k Pánu Bohu v lidských srdcích se zachovala, trestající ruka spravedlnosti Boží zadržela a pramen nebeských milostí hojněji lidem se otevřel!

A což my sami, jak šťastnými bychom byli, kdybychom věrností a horlivostí v malé této pobožnosti tak mnohemu a četnému zlu zabránili a ke mnohemu dobrému příčinu dali!¹⁾

Ještě více by získala účta k Pánu Ježíši a blahu celého člověčenstva, kdybychom ráno a večer dle návodu církve sv. vždy neposkvřněnou Pannu prosili, aby obětovala Otcí nebeskému drahocennou krev Ježíše Krista za nás, za duše v očistci, za potřeby církve svaté, za obrácení hříšníků a za spásu celého světa.

Způsob, jakým se má pobožnost ta vykonávati.

Modlitba k Panně Marii před spaním a při vstávání.

Ó nejsvětější a neposkvřněná Panno Maria, prosím Tě pokorně, abys nyní svému nebeskému Otcí drahocennou krev svého Syna obětovali ráčila, aby této noci (tehcto dne) nějakému smrtelnému hříchu se někde

¹⁾ Z výtečného spisu P. Vil. Fabra: Všecko pro Ježíše, čili: „Snadné cesty ku lásce Boží“. (Něm. vyd. v Řezně u Mauze.)

A. M. Kadlčáková.

•••••

Bůh.

Přírodou když večer kráčíš
a v rose své nohy smáčíš,
divná pojímá tě tucha
a v ňadru srdéčko buchá:
Bůh, Bůh, Bůh!

zabránilo. Obětuj tuto drahocennou krev Otcí nebeskému také za mou duši, za duše v očistci, za potřeby a dobro Církve svatě, za obrácení hříšníků a za spásu celého světa. Amen.

Zdrávas Maria atd.

Ó duše drahá, nejdražší krví Páně vykoupená, která tyto řádky čteš a nejsvětější Srdce, „pro hříchy naše potřené“ vpravdě miluješ, ty zajisté nebudeš váhati, abys se k tomu rozhodla, vykonávati tento dobrý skutek, zabráňovati těžkým hříchům, zachraňovati duše! A jsouc naplněna pravým duchem Apoštolátu modlitby, který horlí dle úmyslu nejsvětějšího Srdce Páně pro čest a slávu Boží a spásu nesmrtelných duší a snaží se všude též jiné k dobrému povzbuzovati, zajisté neopomeněš též hojně jiných duší získati pro tuto tak bohumilou pobožnost k nejsvětější krví Páně na odvrácení hříchu a zachránění nesmrtelných duší. Snadno toho docílíš, když na př. též jiným dáš přečísti tuto kratičkou úvahu. Konejme tuto pobožnost s vroucností a vytrvavale, rozšiřujme ji horlivě zvláště v této těžké době válečné; takto nejlépe budeme napomáhati ku vyprošení brzkého a trvalého pravého míru; neboť takovým způsobem budeme velmi účinně k tomu přispívati, aby Pán Bůh, tolika hříchy urážený a hněvaný, byl ušetřen aspoň nových a nových urážek, jimž můžeme naší pobožností k nejsv. krví Páně velmi snadno a často zabrániti; pak zajisté „důvěrnými prosbami našimi smířen jsa“ tím spíše „odpověděti ráci navrácením pokoje a míru světu rozbourřenému“.

Zdává se ti, že kol tebe
jak nad hlavou, že je nebe,
že vše zpívá a vše jásá,
žití dává i bol stíráš
Bůh, Bůh, Bůh!

Že ty hvězdy, měsíc plane
v lásce Boha svrchované,
že vše, co tu oko vidí,
v přírodě i v nebi řídí
Bůh, Bůh, Bůh!

Svátek Narození Panny Marie.

Napsal Ignát Zháněl.

O svátku Narození Panny Marie dávám nám církev svatá předčítati evandélium, v němž se podává rodokmen Ježíše Krista. Jsou to počáteční věty evangelia, jak je napsal evangelista sv. Matouš. Vypočítávají se tu předkové Ježíšovi, aby se dokázalo, že pochází skutečně Spasitel z potomků Abrahamových a z rodu Davida, jakož měl vyjíti dle zaslíbení učiněných Abrahamovi a Davidovi. Poslední věta tohoto oddílu pak zní: „Jakob zplodil Josefa, muže Marie, z nížto se narodil Ježíš, jenž slove Kristus.“ Mat. 1, 16.

Kdo cestoval po Francii, nelibě nesl a byl jistě všecek zaražen, když vidí i na kostelích a vůbec budovách sloužících bohoslužbě nápis: „Liberté, Egalité, Fraternité“, to jest Svoboda, Rovnost, Bratrství. Slova tato jsou heslem státu francouzského, — které bylo prohlášeno v dobách revoluce, doby, která jest nejpohnutější ze všech dob, o nichž světové dějiny nám podávají zprávy. Patří k tomu skutečně nervy otrlé, aby někdo mohl předčísti podrobnější popis této hrozné doby. Neboť jak bývá při všech revolucích, bylo i při revoluci francouzské, která vznikla roku 1789, že záštíplná a násilnická menšina vnutila svou vůli většině, strhla vládu na sebe a protože přidalo se tehdy k tomu také náboženské hnutí, kdy chátrá celé země byla naplněna nenávistí všeho Božského, byla doba ona nejhorší nade všechny předešlé a snad i budoucí.

Byla sice tehdy prohlášována „Svoboda, rovnost, bratrství“, ale jenom, jak se říká, na papíře. Byl sice tenkrát podán docela vážně v zákonodárném shromáždění v Paříži návrh, aby všechny věže u kostelů, zámků a kdekoli jsou, byly snešeny a srovnány s příslušnými budovami, protože prý znevažují „Rovnost“, která má být ve všem. Ale, ač byla tehdy sice prohlášena „Rovnost“, nebyla provedena, protože jest nemožna.

Nedá se popříti, že různost stavů, povolání, hodnoty lidí jest ode všech uznávána, žádoucí, potřebna.

I když jsou v dějinách doby, v nichž slaví vítězství zásady komunismu a socialismu, zásady, hlásající „Rovnost, svobodu a bratrství“, přece nikdo neshladí a nevyvrátí ze srdce lidského touhu a úsudek, že rozdíl mezi lidmi jest a musí býti. Slabý požaduje síly od silnějších, nevzdělaný potřebuje vědomostí vzdělaného, chudý jest závislý od majetku bohatšího, nešikovný hledá šikovného, hloupý chytrého, starý potřebuje mladého a opačně mladý jest závislý od zkušeností, které mu sdělí starší. Rozdíl stavů na světě vždy byl a bude, co bude lidstvo lidstvem. I Bůh stvořil sám od počátku různé kury a andělů: Cherubíny, Serafíny, Mocnosti, Trůny, Archanděle. Lidem uložil, aby se snažili býti vždy více a více dokonalejšími, což důkazem, že není jeden jako druhý. Či nebyly dle rady Nejvyššího zřízení vrchnosti, králové, kněží, knížata?

Týž zákon pozorujeme i v přírodě. Kde najdeme větší rozmanitosti jako ve stvořeních, která vyšla z rukou Božích, když v šesti dnech Bůh vše stvořil? Kdo jest s to, aby vypočetl ty nesčetné druhy živočišstva, rostlinstva, ptačtva? Pozoruj vysokou jedli, nízkoučkou travičku, vysoko do nebe vyčnívající velehory a písek ležící na silnici, srovněj pyšného orla a červa plazícího se po zemi. A podívej se sám na sebe! Na celém světě nenajdeš mezi těmi miliony lidí nikoho, kdo by byl zrovna takový, jako jsi ty. Či nepoznají na příklad děti drahého otce po chůzi, po řeči; vždyť každý člověk má jinou chůzi, jiný zvuk řeči a jiné vlastnosti, vlastnosti, jimiž se liší od ostatních.

Všichni lidé jsou z celého srdce přesvědčeni, že jest mezi nimi rozdíl co do hodnoty vnitřní, proto hledí sobě rozumný i nerozumný dodatí jakousi vyšší cenu, hodnotu než skutečně má. Rozumný snaží se vynikati

nade druhé etnostmi, nerozumný ne-etnostmi, ješitnostmi. Jiní jinak snaží se vyniknouti a předčítí druhé, jako třeba učený svou učeností, druhý svou

na jehož větvích jsou jména. Dokazuje se, od koho ten onen rod pochází a jak mnoho má předků. Ale není touha mítí hodně mnoho předků vý-

Narození Panny Marie.

pilností, třetí penězi, bohatstvím, čtvrtý silou. Tak bylo a asi také dále bude.

Kdo byl v obrazárnách měl příležitost viděti obrazy, kterým se říká „kmeny, rodokmeny“. Buď bývají tu vyobrazeny osoby anebo pouze strom,

sadou pouze lidí vznešených, šlechtických, nýbrž každého člověka. Či neslyšeli jsme, že třeba žebrák se odvolává na své právo, někde seděti a prositi o almužnu, dokládaje, že tamtéž sedával a modlíval se již jeho

otec, děd a třeba i praděd. Nevypravuje rolník, obyvatel venkova s pýchou o svých předcích, jak tam hospodařili, kde on nyní sedláčí? Každý by rád věděl hodně mnoho o svých předcích a znal jejich dějiny zpět do kolikátého kolena.

A jest zajisté pro každého velká útěcha, posila v trápeních světa tohoto, když může pravnuke poukázati na příklady, snahy svých předků a říci sobě: Tak jednali moji předkové, chci podle nich se řídit. I kdyby byl pouze hřbitov dokladem jeho rodokmene a mohl pouze buď čísti jména na náhrobcích anebo pouze poukázati, kde jest jejich hrob, jest přece veliké zadostučinění a útěcha, věděti něco o svých. Proto jest pro nás jako katolíky také útěchou, když známe rodokmen našeho milého Spasitele Ježíše Krista, jak se čte o svátku Narození naší milé Matky, Panny Marie.

Když se předčítá sv. evangelium, v němž jest obsažen rodokmen Ježíše Krista, připadá nám příliš suchopárné, slyšíme v něm pouze samá jména, počínaje Abrahamem až k Josefovi, pěstounovi Ježíše Krista a snoubenci Marie, matky Ježíšovy. A přece i tuto mnoho jest mnoho obsahu a látky ku rozjímání.

Uvažujme, jaký jest rodokmen náš všech katolických křesťanů! Bůh jest otcem nás všech. Čteme v Písmě: „Řekl Bůh: Učinme člověka k obrazu a podobnosti mému; a ať panuje nad rybami mořskými a nad ptactvem nebeským i nad zvířaty i nade vsí zemí, i nad všelikým plazem, kterýž se hýbe na zemi. A stvořil Bůh člověka k obrazu svému; k obrazu Božímu stvořil je. I požehnal jim Bůh a řekl: Rostěte a množte se a naplňte zemi.“ I. Mojž. 1, 26. Z všeho lidstva pak vyvolil sobě Bůh národ židovský, k němuž posílal proroky, kteří předpovídali mnoho o budoucím Spasiteli, Ježíši Kristu. Ježíš povolal apoštoly, kteří dle jeho rozkazu „jdouce učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávatí všecko, co jsem přikázal vám.“ Mat. 28, 19. 20. rozešli se po všem světě až také k nám do naší

vlasti Moravy, přišli roku 863 svatí apoštolové a naši věrověstové Cyril a Metoděj. Jim vděčíme, že i my všichni vyznáváme a věříme v Ježíše Krista.

Všemohoucí Bůh jest naším Otcem, dovolil, abychom tak k němu volali. Ježíš nám řekl: „Taktó tedy budete se modliti: Otče náš.“ Mat. 6, 9. Ježíš Kristus pak „sebe sama zmařil přijav způsobu služebníka tím, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu svém byl shledán jako člověk.“ K Fil. 2, 7. Ježíš vzal tedy na sebe lidskou přirozenost, stal se pravým člověkem, nepřijav lidských nedokonalostí; nestal se člověkem hříšným, byl člověkem a Bohem v jedné osobě a to v božské osobě.

Jaká radost, že můžeme říci: Bůh náš Otec, Ježíš náš bratr, my všichni jsme děti Boží, Marie jest naše matka; nás všechny doporučil pod ochranu Marie umírající Ježíš, když řekl k Janovi: „He, matka tvá.“ Jan 19, 27. My pak všichni ať jsme dosud na zemi, ať jsou to svatí v nebi, ať duše trpící v očistci, přináležíme k jedné společnosti jako údové jedné církve; jsme vespolek bratří a sestry v Kristu Ježíši, pamětliví slov sv. Pavla, říkujícího: „Jako totiž v jednom těle máme mnoho údů, tak i my mnozí jsme jedním tělem v Kristu.“ Řím. 12, 4. 5. Máme tedy my katolíci křesťané vznešený rodokmen; vede nás k samému Bohu, který nás stvořil a ke Kristu Ježíši, který nás svou krví vykoupil. „V něm zaji té máme vykoupení skrze krev jeho,“ praví svatý Pavel. K Efes. 1, 7.

Měl pravdu náš básník Jablonský, když napsal

„Půvabnější věci není,
na prostoro země celé,
nežli v plném rozvíjení
krásná duše v krásném těle.“

Moudrost otcovská č. 83.

Važme si každý své duše, duše jediná bude živa na věky. Nebe i země pomínou, ale nepomine naše duše, která živa bude na věky. Jest tedy pravda, jak napsal Jablonský, není krásnější věci, jako je-li v krásném těle lidském také krásná, Bohu se líbící duše. Proto také všichni svatí

milovali velice duši lidskou, k vůli její záchraně vše učinili. Proslulý francouzský kazatel, kněz dominikán Le-cordaire praví: „Ze všech lidských skutků (dovolen-li tak u věc nazvat) jest nejkrásnější: duše zachráněnovati.“

Svatý náš krajan Klement Hofbauer procházel se jednou se svou společností, kterou nejraději vyhledával mezi mladými lidmi, v nichž viděl pravou naději vlasti i církve, hleděl je proto získati, aby do pě še k postavení veřejnému záslužně mohli působiti pro vlast i církev. Šel tedy jednou po břehu řeky Dunaje a potkal jakéhosi muže, který vypadal nějak podivně. Klementovi se zdálo, jak by byl nešťasten a spadlo mu, zda nemá, dívajíc se upřeně na širokou řeku, samovražedných myšlenek. Odloučil se tedy okamžitě od svých mladých přátel, následoval onoho člověka a dohoniv ho, oslovil laskavě a vyptával se na všelicos. Slovo dalo slovo a skutečně byl onen muž nešťastníkem a opravdu zanášel se úmyslem, skočiti do řeky a skončiti život samovraždou. Klement měl od Boha dar že dovedl každého v bolestech a zármutku potěšiti; po šil také onoho muže a zachránil tak jeho nesmrtelnou duši.

Budme povždy povděční své v ře, že nám dodává sílu, abychom věrně Bohu sloužili a zachovávali jeho příkázání. Nebot jak dobře řekl nahoře již imenovan básník Jablonský:

„Neb ne otrokem mé tělo,
nýbrž sluhou ducha být.
... ale ten jest rek, kdo tělo
duchem drží v souhlasu.“

Moudrost otcovská č. 78.

Proto také v jediném křesťanství najdeme i mezi nejhudšími lidmi, v nejskromnější chatrči vznešené duše, o jichž bytí svět nic neví a jichž zásluhy budou zjeveny v den nejposlednější. Až bude toto zjeveno, každý se podívá velikosti u neznámých těchto duší. Kolik krásných příkladů v tomto oboru poskytla nám k naší útěše světová válka! Jistý vojenský kněz vypravuje: Zpovídal jsem oddělení vojínů, což se dalo v nedostatku jiné

místnosti v předstíni lékaře, v níž jsem práci na nádraží a šel jsem tam. Tu hlásí se ke mně příslušníci onoho oddělení a stěžují si, že nemohou jíti ku svatě zpovědi, protože jsou tuto na stráži, ze které samozřejmě nesmějí odejít. Lehká rada, pravím. Pojďme do skladiště, tam vás vyzpovídám. Dali knězi bednu, na kterou usedl a vojáky, kteří chtěli příštího dne jíti ku svatému přijímání, zpovídal. Když byl hotov a šel za přítmí domů, uslyšel z jedné postranní uličky, že ho někdo volá. Šel za hlasem a tam vidí státi na stráži vojáka, který hlásí: „Důstojnosti, zítra půjdou moji kamarádi ku svatému přijímání, i já bych rád šel, ale mám tuto službu, poradte mi, co mám udělati?“ Lehká pomoc, odvětil vojenský kněz, stoupnu si vedle vás, a stoje odpravíme spolu svatou zpověď, což se i stalo k veliké radosti onoho vojáka. Podobných vzácných příkladů, kterak se naši stateční hrdinové v nynější válce svědomitě starali o svou nesmrtelnou duši, dalo by se zajisté velmi mnoho vypravovati, ale stačíž tento jediný za mnohé.

Sv. Dionysius píše: „Nejšlechternější práci, nejvznešenějším dobrým skutkem jest pracovati o spásu duší nesmrtelných“. Blahoslavený Petr Kanisius jel jednou do Augšpurku a dohonil na cestě kočár s četným průvodem. Jeden z průvodčích oddělil se, šel k Petrovi a prosil, aby šel k vozu, že hraběnka by s ním ráda promluvila. Představila se a pravila: „Jsem reformovaného vyznání, ale slyšela jsem mnoho o vás, že umíte vysvětliti pravé učení, zahrnutí pochybnosti; proto uslyšešvi, že tuto jedete, slušně žádám, abyste se posadil do mého vozu a promluvil k mé duši, která práhne po pravdě. Petr znal podle jména rodinu, k níž přináležela hraběnka a vzpomněl si, že slyšel, že celá její rodina jest katolická, že pouze chot jednoho z hrabat jest evangeličkou a že všechny námitky jejich domácích nic nepomohly, že naopak říkává, čím více jí domluvují, tím jest její víra v Luthera více prohlubena. Petr mnil, zda milost Boží nyní nepřisobí,

když ho volá k sobě a žádá o vysvětlení učení katolického. Mluvil k ní a když dojeli ku hradu, kde s rodinou bydlila, zůstal na její přání u nich a měl skutečně blahodárný výsledek. Obrátila se; přijala s celou rodinou sv. svátosti a stále vyznávala, jak jest šťastna, jak se raduje z toho, že duši svou zachránila.

Kéž nám není žádná námaha dosti veliká, abychom se starali všemožně o svou duši. Běda, kdybychom měli zvolati, jak vypravuje náš nezapomenutelný povídkář Václav Kosmák o dru Věžkovi, který se staral, aby o volbách do říšské rady byl zvolen. Když propadl, volal: „Kdybych byl pro království Boží tolik vykonal a vytrpěl, jako při těchto volbách, byl bych již dojísta na kraji v nebi!“ Baumberger, vážený spisovatel švýcarský píše takto o duš lidské: Ó, duše naše! Jak záračná jsi bytost! Jsi jako velkolepá symfonie, v níž zaznívá tisíce hlasů, všechny naladěny na jeden zvuk; jsi jako obrovský les, v němž se chvěje tisíce a tisíce lístečků, všemi hýbe jeden vítr; jsi jako celá

země z níž prýští tisíce pramenů, nasycujících tisíce potoků, tekoucích vesměs do moře.“ Vzpomínejme často na slova našeho milého Spasitele: „Co prospěje člověku, byť celý svět získal, na duši však škodu trpěl? Jakou dá člověk výměnu za duši svou?“ Mar. 8. 35. 36. „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, duše zabítí nemohou, ale bojte se spíše toho, jenž může duši i tělo zařadit do pekla.“ Mat. 10 28. U ovoce není hlavní věcí skořápka, nýbrž plod, podobně jest tělo pouze skořápkou, duše však plodem.

Jsme všichni synové a dcery Boží, které vykoupil Ježíš svou drahocennou krví a svým přehořkým utrpením. Přičiňme se ze všech sil, aby se k nám všem při posledním soudu znal Ježíš jako ku vům aby k nám všem mohl říci: „Pojďte, požehnaní Otce mého, vládněte královstvím připraveným vám od ustanovení světa.“ Mat. 25, 34. Připamatujme si častěji slova: „Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají . . ., ať odpočinou od svých námah, neboť skutky jejich jdou s nimi.“ Zjev. 14, 13.

A. M. Kadlčáková.

Zas přišel. . .

Zas přišel tichý večer k nám,
kdy sní má duše ráda,
ten neskonale ráda mám,
v něm bol mé duše zvadá.

Zde ráda s hlavou skloněnou
na mezi tiše sedám
a duši mojí vzkazky jdou,
v nich štěstí svoje hledám.

A s novou silou v život dál
zas spěje duše moje,
co vzal mi osud, krutý žal,
to dá mi láska tvoje.

To dá mi láska Tvoje jen,
ó Matko Krista Pána,
neb šťasten v srdci bývá ten,
Tvá láska komu dána.

Zas přišel tichý večer k nám,
s ním něžný cit se vrací,
a v duši svojí víru mám,
že vstanu zase k práci.

Katolická církev v Mexiku.

(Hlavní úmysl.)

Hrozná je nynější válka Evropská, jakéž svět dosud neviděl. Ale neméně jest hrozná pronásledování církve katolické v Mexiku. Trvá již po tři léta a nerí naděje dosud na příznivý obrát. Biskupové jsou ze země vypuzeni a stádece jejich jsou vydány na milost i nemilost revolucionářů. Kněží jsou buď v žalářích nebo byli popraveni a dosud žijící jsou v nezměrné bídě. Kostely jsou sbořeny a vyplundrovány a všecken majetek církve stal se kořistí zločinců. A kdo to zavinil? Nynější prezident republiky Carranza a jeho soudruzi zednářští. Noviny jsou vesměs v moci svobodných zednářův a co zvíme o tomto pronásledování, zvíme jen ze soukromých listů. A proč nepomohou ostatní katolíci v Americe svým souvěrom? Protože nemohou, jsou od pronásledovaných katolíků v Mexiku úplně odloučeni. Toto kruté pronásledování katolíků počalo již asi roku 1856, kdy si republika přisvojila všecken církevní majetek, a budovy církevní prohlásila za národní jmění. Náboženství bylo ze škol vypuzeno a na veřejných ústavech nesměla se konat žádná náboženská cvičení. Stát dohlížel na shromáždění katolíkův a mimo kostel bylo kněžím zakázáno vše náboženské působení. Od r. 1876

až do r. 1911 řídil mexickou republiku Porfirio Diaz a to neobmezenou mocí. Od něho, jako zednáře, nemohli katolíci nic dobrého čekati, ale z politiky přece nevyhlásil církvi boj ra nůž. Pro zvelebení hospodářství učinil dosti, ale pro církev katolickou nic. V září 1910 oslavoval stoletou památku mexikánské nezdvislosti a nenadál se, že po osmi měsících ztratí všecku svou moc a že bude musit ze země své utéci. Násedoval general Madero, který byl též úhlavním nepřitelem katolíků. — Roku 1913 byl Madero zavražděn a ke vládě dospěl Huerta. Nebyl sice vzorem katolíka, ale byl pctivého charakteru, který měl aspcň trochu úcty k náboženství a srazil se zjednatí v zemi pokoj. Než nelíbil se zednářům a proto r. 1914 musil se vlády zříci a nastoupil po mnchých bojích Carranza. Svaty Otec Benedikt XV. napsal katolíkům v Mexiku list, v němž je těší, k trpělivosti a k důvěře v Boha rapomírá a ač sám má nedostatek, psal přece slušný obnos k podpoře strádajících kněží a řeholníků. My pak chceme ubohým katolíkům mexickým přispěti aspcň almužncu vroucí modlitby, aby nejsvětější Srdec Páně se nad nimi smílovalo a utrpením jejich konec učinilo.

o o o o o

Z rozjímání sv. Ambrože.

Podává Fr. Janovský.

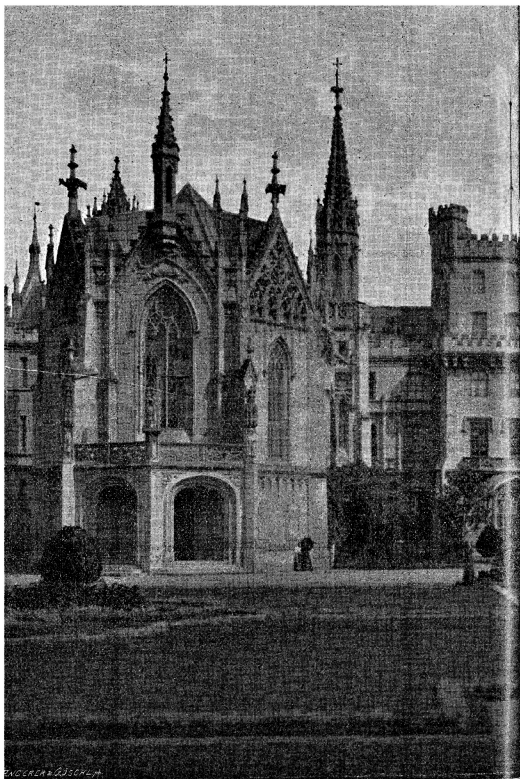
„Měj předešlý život nebyl takový, aby mně
další život byl k necti. Avšak smrti se nelekám;
mám přece dobrého Pána.“

Jeden ze čtyř velikých sv. učitelů církevních, latinských, jest svatý Ambrož, arcibiskup milánský. Narodil se roku 340 jakožto syn císařského místodržitele v Trevíru. Po smrti otcově odstěhoval se s matkou do Říma, kdež se oddal právníckému učení a prováděl svou výmluvností tak obratně soudní pře, že náměstek

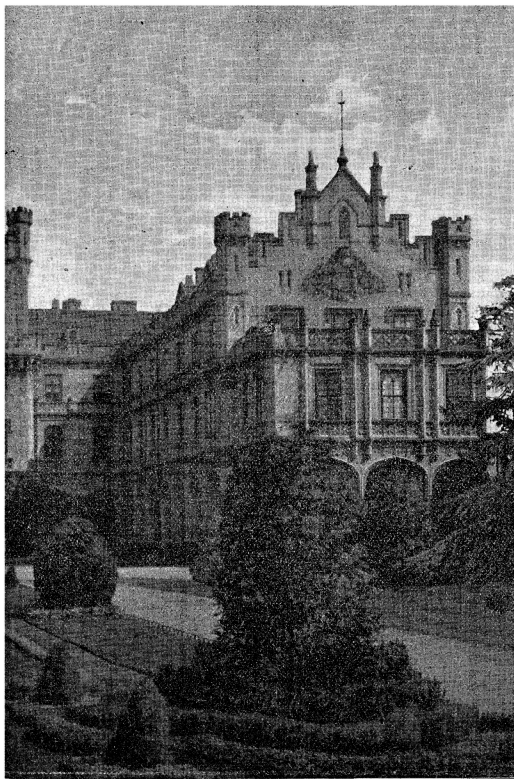
císařův Probus ustanovil jej příscdicím soudu v Miláně.

Na přímluvu Probovu jmenoval císař Valentinian I. roku 370 Ambrože místodržitelem krajů Insubrie, Emilie a Ligurie se sídlem v Miláně, ve kterémžto úřadě získal si velikou lásku svých poddaných.

R. 374, po smrti milánského bi-

Lednice: Zámek

· kostelem.

skupa Auxentia, náčelníka bludařské sekty ariánské, shromáždil se lid a duchovenstvo k volbě nového biskupa do chrámu. Katolíci a ariani stáli tu přítké proti sobě, a bylo se obávatí skutků násilných, chystala se boure. I přišel místodržitel Ambrož, aby bouři utišil. Vešel do chrámu, mluvil slova plná mírnosti a moudrosti; připomínal, by povážili, co je to, voliti biskupa.

A hle, pojednou zvlá dítě uprostřed zástupu: „Ambrož budiž biskupem!“ A bylo po bouři. Veškero shromáždění, katolíci i ariani, volá po dítěti: „Ambrož budiž biskupem!“

Marně se zdráhal milý místodržitel; bylť tenkrát teprv katechumenem, teprv se chystal přijmouti sv. křest. Císař Valentinian však potvrdil volbu. Přijal tedy Ambrož sv. křest, přijal nižší i vyšší svěcení a dne 7. prosince 374 posvěcen na biskupa.

Svatý ten úřad započal tím. že veškero své jmění rozdal chudým a církvi, což později učinil i s dědictvím po svém bratru Satyrovi.

Aby vzdělání svoje doplnil, jal se bedlivě studovati Písmo sv. a spisy předních spisovatelů církevních, zvláště řeckých. Stal se výtečným kazatelem a přispěl svými kázáními zvláště k obrácení sv. Augustina, jež pokřtil k nevýslovné radosti jeho sv. matky Moniky.

Neméně než na kazatelně proslavil se ve zpovědnici. Zpovídalt velehornlivě, mival s hříšníky srdcečnou útrpnost, plakával nad nimi tak pohutlivě, že i sebe zatvrzejší bývali přivedeni k pravé lítosti a k upřímnému pokání.

Práv a kázně církve hájil sv. Ambrož neohroženě proti vysokým i nízkým. Roku 385 nepřepustil arianům jednoho kostela, mimo město Milán stejícího, ačkoliv císařovna Justina, choť Valentiána I., horlivá arianka, důrazně toho žádala a mladičký syn její, císař Valentinian II., zádech matčinu podporoval.

Roku 390 se událo, že v městě Soluni vzbouřil se lid a zavraždil císařského velitele a několik důstojníků. Císař Theodosius I. poručil na oby-

vatelstvu vykerati krutou pomstu. Vojsko císařské vrazilo do divadla a pobilo tam 7000 lidí, většinou nevinných.

Ukrutný tento čin naplnil sv. Ambrože nevýslovnou bolestí. Odešel z města, aby si o sametě poplakal a Bohu požaloval. Napsal také císaři list, v němž mu neohroženě vytkl hříšnost onoho hromadného vraždění a napomenul jej, by upřímným pokáním učinil zadest uražené spravedlnosti Boží.

Když pak jednoho dne Theodosius bez onoho pokání ubíral se do chrámu, zastoupil mu Ambrož ve svém biskupském orátě cestu a nepustil ho tam. Omlouval se císař vece: „Věaktě král David také zhřešil!“ Sv. Ambrož na to: „Ano, zhřešil, ale činil pokání. Podobáš-li se hříšnému Davidovi, podobej se mu i kajícímu!“

A císař poslechl. Podrobil se veřejnému pokání a vybyv si je, dostal rczhřešení, připuštěn do chrámu ke službám Božím a k stolu Párě. Vůči patriarchovi caňhradskému Nektariovi vyjádřil se po čase upřímně: „Teprv v Ambroži shledal jsem muže, který mrě pověděl pravdu. Na Ambroži poznal jsem rozdíl mezi biskupem a císařem.“

K sobě byl sv. Ambrož velice přísný. Postíval se den co den až do západu slunce. Odpočinku dopřával si praskrovného. Do půlnoci prával neb studoval. Každý měl k němu přístup, zvláště chudasové, jimž byl laskavým otcem a štědrým almužníkem.

Ze doby válečné ujímal se zajatců prodaných do otroctví. Na vykoupení jejich obětoval vše, co měl, a na konec i zlaté a stříbrné nádoby chrámové. Tito vykoupení otroci byli mu radostí a chloubou; napsalť o nich: „Tot moje zlato, které má cenu pravou a trvalou. Tot zlato Kristovo, jež nás vysvobodí od smrti!“

Rovněž přelaskavě ujímal se i uprchlíků, kteří útíkejíce před nepřátelským vojskem visigotským hledali útočiště v severní Itálii. Podporoval je, jak mohl, vyzýval i sousední biskupy, by se jich ujímali.

Když těžkou nemocí v první polovině roku 397 nadešel sv. Ambrožův konec života, poslal k němu veliký jeho ctitel, císařský vojevůdce Stiliko, několik mužů se vzkazem, aby prosil Boha za prodloužení svého drahocenného života. Světec odpověděl slovy, jež jsme postavili v čelo tohoto pojednání: „Můj předešlý život nebyl takový, aby muž další život byl k necti. Avšak smrti se nelcám; mámeť přec dobrého Pána.“

Tehdy přebýval v domě Ambrožově světec Honorat, nedávno posvěcený na biskupa vercellského. V noci na Bílou sobotu, dne 4. dubna 397, uslyšel Honorat po třikrát volání: „Vstaň, pospěš, brzy odejde!“

I spěchal k Ambrožovi a posloužil mu naposled Tělem Páně. Zbožně se modle vypustil pak sv. Ambrož svou svatou duší. Pohřben v biskupském chrámě milánském. Památka jeho jest počeňnaná na věky. Mluví nám ustavičně svými vzácnými spisy, jichž po sobě zůstavil bezmála 30, mimo četné listy a zpěvy posvátné.

Z různých těchto spisů sv. Ambrože uvil Rafael Molitor, opat řádu sv. Benedikta ve Sv. Josefu (ve Vestfálsku), líbeznou kytičku vzácných rozjímání, kterouž zde částečně podáváme. Na konci přidáme rozjímání o sv. Ambroži z pera sv. Jana a Křtitele de la Salle, zakladatele Školních bratří.

(Přístě dále.)

o o o o o

Provolání

„Máme opětne císařovnu.“ Jako výkřik útěchy a radosti zazněla tato zpráva širými nivami naší milované vlasti, když v posledních listopadových dnech nad rakouskými zeměmi tak bezejmenný hluboký smutek se snesl. Jestliže každý z nás nesmírně mnoho ztratil v dobrotivém staříčkém mocnáři, kterého s pýchou a láskou „naším císařem“ jsme zvali, pak ztratily jsme nejvíce my děti. Věděly jsme, že císař nás má rád, že se o nás stará, že jest naším otcem! Nyní však tento otec náš od nás odešel, zůstavil nás osamocené a osiřelé v době, o kteréž nám dospělí tak mnoho těžkého vyprávějí a které starosti i naše dětská srdce tíží.

Zde mohla potěšiti a vzpřímiti jen mateřská láska; odtud ona důvěra a radost, se kterou naše srdce mladé císařovně a matce vyšla vstříc. Cítily jsme, že nám porozumí a svoji náruč že radostně nám rozevře ku pomoci — a nemýlily jsme se. Právě děti jsou jejími zvláštními miláčky a chráněnci od prvního dne, kdy po boku našeho císaře vstoupila na ctihodný rakouský trůn. „Pomoc dítěti!“ Heslo toto bylo první drahocennou perlou v dlouhé řadě průkazů křesťanské lásky, které zdobí kratičkou dobu její vlády. První

starostí naší milé císařovny bylo zasvěcení mateřské lásky dětem monarchie a pomoc a prokazování dobrodiní plnými rukama. Víme pak bezpečně, že místo, které jsme si v mateřském jejím srdci vydobyly, navždy že opanujeme.

Proto spěcháme, abychom naší dobrotivé matce země svoji lásku a vděčnost dětinou skutkem projevily. Jsme slabými dětmi a nemůžeme mnoho; však vzdor tomu jest nám dána veliká moc od Onoho, jenž nám dětem svou zvláštní lásku věnoval, — od Ježíše, Božského přítele dítek.

Dětská modlitba a dětská obět proniká oblaky až ke trůnu Božímu. Takovou budiž naše odpověď na milující péči naší císařovny. Budeme se za ni modliti, však nejen za ni, ale i za to, co nejdražšího na zemi má, za její děti. Především však za našeho korunního prince, miláčka vlasti, na něhož jednou Boží Prozřetelnost vloží tak velikou hodnost a břímě. Kéž Bůh naší císařovně na jejích jasných dětech odplatí, co jako matka země prokázala všem dětem monarchie a co dosud prokazuje.

Pro o vybízíme všechny děti naší milené vlasti ku spolupůsobení při tomto „díku“ naší císařovně. Naše

provolání platí především katolickým děvcím vychovávacím ústavům, ježto my samy, které s chlubou a radostí „dětni nejsvětějšího Srdce“ se rozýváme, máme to štěstí v podobném ústavě těšiti se hluboce křesťanské a v pravdě vlastenecké výchově.

Návrh náš jest následující: Každý vychovávací ústav vyvolí podle níže uvedeného pořadu jeden den v měsíci, o kterémž chovanky pokud možno v nejhojnějším počtu přistoupí ke stolu Páně a pomocí dole připojené krátké modlitby obětují všechny svoje skutky, práce a oběti, radosti a utrpení dne za císařskou rodinu a zvláště za korunního prince.

„Nejsvětější Srdce Ježíšovo, záštitu vlasti naší a prameni všech milostí, obětují Tobě všechny modlitby a dobré skutky, všechny práce a oběti, radosti a utrpení dnešního dne za všechny členy naší císařské rodiny, obzvláště však za korunního prince. Opatruj, zachovej a chraň je, žehnej jich nyní i budoucímu působení ku blahu naší milované vlasti, ku slávě jména Tvého a ku rozšíření říše Tvoji na zemi. Amen.“

Modlitba obdržela „Imprimatur“ od nejdůst. pana generálního vikáře, světitelického biskupa Dra Pflugera.

Víděň, 25. května 1917.

Aby umožněna byla nepřetržitá jízda diů zmíněné pobožnosti, mají se 30 až 31 dnů jednoho měsíce na různé země rozdělití, a to:

Od 1.—6. dne jednodokáždého měsíce: Dolní a Horní Rakousy, Halic a Bukovina. — Přihlášky buďtež řízeny na klášter Nejsv. Srdce, Vídeň 111 Rennweg 31.

Od 7.—12.: Solnohrady, Dalmacie, Slavonsko, Bosna-Hercegovina. — Přihlášky: Klášter Nejsv. Srdce, Pressbaum u Vídně, Dolní Rakousy.

Od 13.—18.: Štýrsko, Korutany, Kraňsko, Chorvatsko. — Přihlášky: Klášter Nejsv. Srdce ve Štýr. Hradci, Petersgasse 1.

Od 19.—24.: Čechy, Morava, Slezsko. — Přihlášky: Klášter Nejsv. Srdce na Smíchově u Prahy, Karlova tř. 36.

Od 25.—31.: Tyrolsko, Vorarlberk, Terst a Istrie. — Přihlášky: Klášter Nejsv. Srdce, Riedenburg u Bregenze, Vorarlberk, Uhersko a Sedmihradsko: Přihlášky: Klášter Nejsv. Srdce, Budapešť VII., Istvan utza 75.

Chovanky vychovávacích ústavů Nejsv. Srdce v Rakousko-Uhersku.

A. M. Kadlčáková.

Na rozcestí.

Na rozcestí lesa nedaleko
vysoký kříž stojí,
kolem něho za dnů parných
hmyzu dav se rojí.

S kříže dolů hlava Krista
zsinálá a bledá,
zrakem smutným kdo jde kolem
k rozhovoru hledá.

A když poutník kroky staví
a na kříž se dívá,
před oči mu vystupuje
láska Krista živá.

Sepne ruce ku modlitbě,
prosí Pána Krista,
aby duše jeho v světě
zůstala vždy čistá.

Na rozcestí, lesa nedaleko
vysoký kříž stojí
a z něho zrak Krista Pána
každou bolest zhojí.

Nastoupení Srdce Páně na trůn rodin.

Mnohou a hlubokou ránu již zasadila válka přítomnosti i daleké budoucnosti. Zkušení sami doznávají, že dosah ani rozsah oněch ran nelze přehlédnouti; doba navštívení není skončena.

Jedno však bez omylu lze říci: nejpádňější rána zasazena rodině. Nejvážnější a nejbližší úlohou je znovuzrození, obrození rodiny. Vždyť není snad rodiny, kde by nescházel ten či onen orgán, ten či onen významný činitel spřádáního rodinného soužití: otec či synové, zhusta otec i synové v poli, jednotlivé součástky rodinného tělesa postrádají dostatečného, živného oběhu krve: děti nedostatkem potřebné výživy zakrňují; ruce i nohy nedospělých se napínají, kde dříve jen mužná ruka prakticky se práce chápala. Ženy a dívky pracují tam, kde dříve převážně ne-li jedině muž pracoval... O ostatních zjevích nebude mne nikdo nutiti, abych se zmiňoval; známe je všickni a oplakávají je dobří. Rozvážní vojíní vracející se z dovolené na ně smutně žalují. Nestotožňují se nijak s těmi, kteří říkají, že jedna, nejbližší generace je ztracena. Ale příznačný úsudek je to jistě!

Není tedy unáhlenou a tedy nespravedlivou věta: Nejvážnější a nejbližší úlohou jest znovuzrození, obrození rodiny.

Rodina musí se vrátiti až ke své kolébce. Náboženství — a ne mrtvé, papírové — ale náboženství, které proniká celý život, je chůvou rodiny, již stvořil moudrý a vševědoucí Bůh.

„Co je náboženství?“ tázal se jednou známý bohoslovec, a odpověděl si i svým souvěkovcům: „Není ničím jiným, než Kristem v celém našem životě.“ Jak mnoho půdy zaujímá učení Kristovo v myšlení, řeči a jednání našem, tolik a jen tolik máme náboženství.

Kristus musí tedy zpět do rodin!

A Prozřetelnost sama přichází na pomoc. Sv. Otec Benedikt celou duši nadšenou pro Boha a celou váhou úřadu svěřeného Bohem doporučí „dosazení na trůn rodin nejsvětějšího

Srdce Ježíšova“. Srdce Ježíšovo má se státi Králem domu!

Kristus musí býti Králem rodin!

„Království Srdce Ježíšova v rodině“ v posledních letech se značně rozmohlo. Říší jeho stal se již celý katolický svět. Správně pochopeno a provedeno přispívá k obnově křesťanského ducha a náboženské horlivosti v rodinách. K dosažení cíle nutno dbáti dvojího:

1. Obraz nebo socha nejsv. Srdce Ježíšova vystaví se na význačném místě příbytku — jako trůn na prvním místě — aby domácí stále byli připomínáni na vlastního Pána domu. Tím však není řečeno, že má z prvních místa zmizeti starobylý kříž, paladium rodiny; pod nebo vedle kříže má obraz nejsv. Srdce vždy ještě místo. Spasitel řekl jasně bl. Markétě Alacoque, že má zvláštní zálibu, když je uctíván v obraze Svého tělesného Srdce a že to Jeho přímá vůle, aby obraz Srdce Jeho byl veřejně účtě vystaven. „Dále slíbil Spasitel, že „tímto prostředkem rozdvojené rodiny opět sjednotí, a ty, kteří jsou v nouzi, bude opatrovati.“

2. Celá rodina zasvěti se před tímto obrazem nejsv. Srdci Ježíšovu. Volí se k tomu obyčejně vhodný a významný den — pravidelně první pátek v měsíci. V den ten přistoupí celá rodina ke sv. přijímání, před okrášleným obrazem Srdce Páně shromáždí se všichni členové rodiny, kde buď hlava rodiny nebo nejmladší dítě, které dovede čísti, předčítá ve jménu všech zásvětnou modlitbu. Na mnohých místech činí tak kněz, což u nás při nynější rozsáhlosti farností, zvláště městských, těžko se dá provésti. Obraz však v každém případě budíž knězem posvěcen.

Nemá-li „království Srdce Ježíšova v rodině“ zůstatí prázdňným úkonem, jehož význam a působení brzy z duše vymizí, nutno starati se o to, aby památka významného dne „nastoupení na trůn Srdce Ježíšova“ trvala, dále se předávala a působila.

V rodině, v níž Králem Srdce Páně, nesmí pobožnost a úcta k to-

muto Srdci ani ochladnouti, tím méně vymizeti. První pátek v měsíci jest rodnou slavností, která vřelčí ve sv. přijímání; kde oklnosti nepřipouštějí sv. přijímání na první pátek, vykoná se první neděli po prvním pátku měsíce. Červen je zasvěcen Srdci Páně, malá denní pobožnost rodinná před „trůnem Krále rodiny“ jest jen pochopitelnou povinností. Před „trůnem Krále“ přednáší všickni i jednotliví své starosti, obavy, přání.

Doporučí se ročně — v den výročí — zasvěcení rodiny Srdci Páně opakovati. Při narození nového člena rodiny obětuje matka „Králi domu“ dítě své, před prvním sv. přijímáním zasvěcuje se dítě nejsv. Srdci samo u přítomnosti rodičů.

Z řečeného patrnó, že způsob „nastoupení na trůn S. J. v rodině“ není nijak citlivůstkařský, nepřirozený a tedy protioírkevní. Je to jen praktické provedení zásady: „Kristus je pánem rodin“.

Původ „nastoupení na trůn S. J.“ vzalo v Čile, resp. v Jižní Americe. „Sendbote d. göttlichen Herzens Jesu“ z r. 1914 napsal:

„V Rio de Janeiro před nedávnem shromáždil vrchní apelační rada Bulhoes Pedreira — potomek staré rodiny, která se vždy vyznamenávala šlechtností svého smýšlení a věrnou příchýlností k církvi katolické — členy rodiny a přátele ve svém domě k památné slavnosti. Bylo to výročí jeho narození a svatby. Na znamení, že vzácné dědičtí předků věrně a neporušeré dochovává dále, použil příležitosti oné dvojí slavnosti a na význačném místě domu vystavil obraz nejsv. Srdce, před nímž se chtěl se svými pro věčné časy Srdci Páně zasvětit a postaviti pod Jeho ochranu. Pronesl při tom následující oslovení:

„Pánové! Jednoduchá a přece tak úchvatná slavnost, jejímž svědky jste se právě stali v našem přátelském kroužku, je při vši své prostotě mimořádného hlubokého významu. Je to zasvěcení rodiny nejsv. Srdci Páně. Tím, že Jeho obrazu první místo v domě se vyžaduje, dosazuje na trůn, chci slavnostně prohlásiti, že

Ježíš zde žije, má vládnouti a královati.

Dosazujeme Ježíše na trůn za sladkého vzývání Jeho Božského Srdce. Ať žije Ježíš v našem středu, v našich srdcích! Ať jása mezi námi Jeho Srdce a lásku i protilásku v srdcích našich rozplameňuje! Ať vládne mezi námi svou láskou!

Jako srdce v těle člověka jest ohniskem života, životem skoro samým, tak má Ježíš stále ve středu našem zůstatí srdcem našich srdcí, životem naší rodiny.

Můžeme pro nás býti většího štěstí, když v Boha věříme, doufáme a Jej milujeme, nad jisté vědomí, že Ježíš bude žítí v lůně naší rodiny, z nejbližší vzdálenosti s námi pocítovati naše starosti, že stane se naším důvěrníkem, přítelem a ochráncem! Tato jistota dodává především mně hluboký pocit uklidnění. Těžká zodpovědnost, která na mých bedrech spočívá, přechází na Ježíše, jemuž jí předávám. Ode dneška má býti pánem a hlavou tohoto domu!

V Písmě sv. čteme: „Nebude-li Pán ostříhati města, marna je snaha strážců.“ Odtud zřime také rozvínavati se před zraky našimi smutný obraz, který ukazuje nejhlubší rány moderní společnosti naší: politickou, hospodářskou, peněžní krísi, a co je nejhorší, krísi v oboru morálky, mizení šlechtných, čistých charakterů.

Bůh nestřeží již města. Proto dnes více rež jindy nutno, aby střežil rodinu. Škrta-li se jméno Boží z ústa vy, odstraňuje ze školy, nevyhovuje-li obraz Jeho v soudních síních, nutno Mu v náhradu v každém katolickém domě stavěti oltář, aby Ježíš, „Božský vypovězenec“ našel domácí krb a útočiště v každé katolické rodině.

Slova, jež jsem právě pronesl, ať zachovají v paměti zvláště synové moji, tak je to vůle a přání mé, a ať předávají je od pokolení k pokolení. Dnes a vždycky, i tehdy ještě, kdy již ohlas mého hlasu dávno dozněl a jen milá vzpomínka mezi vámi bude ještě žítí, vyslovujte ústy svými při pozorování obrazu tohoto, jenž trůní v domě našem, majíce srdce naplněné hlubo-

kou vírou, unášené dětinou důvěrou a proniknuté planoucí láskou, onu velkou prosbu z litanie o Božském Srdci Páně: „Srdce Páně, Králi a středě všech srdcí, smiluj se nad námi!“

Nový tento způsob úcty Srdce Páně rozšířil se z Ameriky do Evropy a ostatních zemědí. Ve Španělsku vykonáno „nastoupení na trůn Srdce Páně“ u dvora a četných aristokratických rodinách. V jedné továrně majitel před posvátným úkonem nechal sloužití mši svatou, při níž 227 dělníků přistoupilo ke sv. přijímání. — V Holandsku žádáno více obrazů a soch Srdce Páně, než bylo možno ve všech skladech dostati.

Do května r. 1915 schválilo a doporučilo 220 biskupů a kardinálů úkon „nastoupení Srdce Páně na trůn rodiny“. Přes 300 sekretariátů pracuje na rozšíření díla. Přes tři miliony rodin zasvětilo se již zmíněným způsobem nejsv. Srdci Páně.

Poslední dva papežové věnovali úkonu „nastoupení Srdce Páně na trůn rodin“ plnou a zaslouženou pozornost. Pius X. již r. 1908 propůjčil plnomocné odpustky pro rodiny Srdci Páně se zasvěčující. Benedikt XV. dne 27. dubna 1915 rozšířil odpustky svého předchůdce pro Čile určené na celý katolický svět a povolil odpustky 7 let a tolik kvadragen členům rodiny, kteří nejméně s kajícím srdcem jsou přítomni ceremonii „nastoupení Srdce Páně na trůn rodiny“.

Když P. Mateo Crawley-Boevey, chilenský kněz z kongregace nejsv. Srdci Ježíšova a Mariína, hlavní šířitel úcty Srdce Páně „nastoupením na trůn rodin“, byl přijat v první audienci u papeže, přikázal mu sv. Otce, aby v jeho jméně procestoval země Evropy a šířil zasvěcování se rodin nejsvětějšímu Srdci Páně. V listě, jimž potvrzuje papež posláni P. Matea, psáno: „V naší době není světějšího díla a nemůže světějšího stávat.“ Při druhé audienci paterově mluvil papež hodinu o svých úmyslech a ku konci pravil: „Jděte, otče, jděte do celého světa a kažte všude a bez přestání

toto křížové tažení lásky. Potkáte se s obtížemi, jako jste se již potkal, poněvadž to je značkou všech velkých podniků, ale řekněte důrazně, že je to papežovo přání, aby dílo to v celém světě ku blahu nynější společnosti bylo rozšířeno.“

Dne 25. září r. 1916 obdržel missionář od kardinála státního sekretáře list: „Jeho Svatost obdržel cizojazyčně brožurky o „nastoupení Srdce Páně na trůn rodin“ a shledává znova s radostí, kterak se vynasazujete úctou k Srdci Páně v křesťanských rodinách šířiti. Sv. Otec si přeje, aby toto šlechtné a svaté počínání, tato tak zdatná pobožnost, jejímž apoštolem jste se stal, nejbohatší přinesla ovoce nadpřirozeného života v srdcích lidských a aby v rodinách, kde „nastoupení Srdce Ježíšova na trůn“ jako Krále rodin se slaví, také duch božského Srdce vždy více v duších se množil a ovládal a tak se vždy více k Bohu pozdvihoval a posvěcoval.“

Tolik pro dnešek. Stačí k seznámení s novým, požehnaným způsobem staré úcty božského Srdce Páně. Národ náš, jako ostatní, postaví jistě v rodinách svých trůny Srdci Páně — u hranic země, kde hlaholí zvuky řeči svatováclavské, nebude hranic úcty tak časové! Národ náš jako ostatní potřebuje živnou sílu pro své rodiny, poněvadž chce ještě žítí, dále žítí, ne živořiti.

Všickni, kteří se o způsob pobožnosti zajímají, obraťte se na první český sekretariát „nastoupení Srdce Páně na trůn rodin“: Klášter bosých karmelitů v Praze, Žižkov, Šlikova ulice.

„Škola Bož. Srdce Páně“ přinese vždy z říše Krále rodin zprávy, výzvy a oznámení. Jistě se neklameme, říkáme-li, že brzy v zemích našich vyrosté počet trůnů nejsv. Srdce ve statisících rodinách a že od jihu k severu, z Moravěnky družné do království Karlova ponese se hlas i ze země sv. Hedviky:

„Čest a sláva Srdci Ježíšovu, Jež nám spásu zjednal!“

Josef V o ň a v k a, polní kurát.

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Ranní návštěva v lékárně chudých.

V zemích mohamedánských obmezuje se misijní činnost hlavně a pravidelně na školu a skutky křesťanské lásky. Tím se připravují srdce nevěřících na přijetí víry křesťanské. Mezi katolickými dobročinnými ústavami zaujímají přední místo tak řečené „lékárně chudých“, kde se nemocní bezplatně ošetřují a kde se jim léky rozdávají. Náznorný obrázek, jak to v takovém ústavě chodí, podává nám dopis misijní sestry, jménem Deo-gratias. Zavítejme v duchu svém do takové lékárny chudých v městečku Mahalle v Egyptě.

Zmíněná sestra píše:

„Ranní rosa a ranní svěžest ustoupila žhavému slunci. V městečku Mahalle začíná život. Lékárna chudých leží v oné čtvrti města, kde bydlí po většině mohamedáni. Bije 1/8. hod. a sestra lékárnice volá na sluhu: „Ali, eff-el-hab' — Ali, otevři dvěře!“

Zástup řítí se dovnitř. Lidé se hádají, rozdávají štulce, trhají si galabias (šaty). Všechno napomínání nic nepomáhá. Musím několikrát zakročiti, abych zjedнала pokoj, ale dlouho to trvá, než tlačence trochu ustane. Jsou okamžiky, kdy nevím, kde mně hlava stojí. Uvnitř křičí děti ze všech sil, venku zdá se, že je výroční trh.

Konečně přichází první ze zástupu na řadu. Patnáct, dvacet jich tlačí se ke stolu. Raději bych viděla, kdyby jich bylo méně, ale zde je třeba z nouze udělati ctnost. Tu přináší jedna z těchto dobrých žen své maličké na ramenou, druhé pod pažemi, třetí se jí drží za sukně. Obsluha nemocných začíná. „Malek enti? — co ty máš?“ ptám se Egyptanky nejbliže stojící. Žena ukazuje na malou bytost, jejížto nožky jsou jedna rána. „Kolik máš dětí?“ ptám se jí. — „Já nejsem jeho matkou,“ vece žena. „Jeho matka má dvanáct chlapečů, toto je třináctý. Všichni ostatní odešli na hřbitov.“ — „Dobře,“ pravím, „musíme zachrániti aspoň toto.“

Potom obracím se na jinou ženu: „Una enti? — a ty?“ Žena ukazuje mi umírající dítě, dvouměsíční. Zdá se mi, že má na dásních malou ránu. Doteknu se jich, a jeden zoubek vypadl. V tom věku něco neobyčejného. Potom mi ukazuje žena jeho ručky, jež jsou obě plny vředů. Ubohé stvoření! Nepotřebuje již ošetřování. Brzy zamění ve zdejší bídný živůtek za lepší!

Na to představuje se mi muž. Jeho hrud' podobá se hrudi Jobově. Samá rána. Strašný to pohled! Činím, co jest mi možno. Blahořeče sestram odchází. Zase jiný s ohromnými hnisavými boulemi na rukou a zádech. Ubozí lidé! Co jest jim trpěti! Kdyby jenom trpěli pro Boha, aby aspoň měli zasluhu!

První skupina nemocných jest odbyta. „Ali, otevři! Pozor! Nerozmačkejte děti!“ volám na tlačící se zástup. Za několik okamžiků místnost se naplnila znovu. Představuje se malý klučina. Slabotou sotva mluví. Proší za nějaký lék pro své zapálené oči a zároveň žebra o milabesse, něco sladkého. a slibuje, že potom nebude plakat. Jiný prosí o bonna fino, kousek chleba. Pro něho je to lahůdka.

Oni neduhy vyskytují se v Egyptě velmi často a také do lékáren chudých přicházejí denně lidé jimi postižení. Příčinou jich je horký písek této písčité země, kde není skoro žádných dešťů, a blízkež pouště. K tomu druží se nečistota domorodců. Pověra jim nedovoluje, aby své děti umývali. Často vrhají se nám arabské ženy k nohoun, jiné libají nám ruce. Zratily totiž zrak a domnívají se, že jim ho můžeme vrátiti.

Chudá stařena mne prosí, abych jí vytrhla zub, ale francouzskými a ne anglickými kleštěmi. „Dobře, dobře, matičko!“ Zub neseděl v dásních pevně. V okamžiku byl venku. Jak si chvátila francouzské kleště!

Nyní se blíží muž s bolestným výrazem v obličejí. Vypravuje, že padaje s žebříku zarazil si velkou třísku

do lokte. Byl v lékařském ošetřování a byla obava, že přijde o ruku. Radila jsem mu, aby prosil Pannu Marii za uzdravení. Ku podivu milují totiž i zdejší mohamedáni nejsvětější Pannu a berou k ní své útočiště. Mnohé ženy na př. se postí před svátkem Nanebevzetí Panny Marie po čtrnácte dní. Obyčej tento převzaly patrně od křesťanských žen koptických. Proti všemu očekávání byl muž brzy uzdraven. Jednoho dne přišel s dvěma velkými balíky svíček a prosil mne, abych je před mariánským oltářem rozsvítila.

Nyní přichází na řadu chudobný otec rodiny. Přišel se svou ženou, jež drží v náručí pětiletou dcerušku. Ubohé dítě mělo na těle tři velké vředy. Lékař je operoval. Za týden potom utvořil se vřed čtvrtý a koncěrů byla ubohá od hlavy k patám samá otekliná. Malá mučednice, když spatřila lékaře, volala na mne: „Honem, honem, dej mi obvazek, od lékaře nechci nic!“ Všichni přítomní, ba i sám lékař byli hluboce dojatai vidouce, jak dítě ve svých bolestech a smrti blízko prosilo o několik pestrých cárů a něco sladkého. Brzy potom oznámil mně otec, že dítě umřelo. Dala jsem mu květiny, aby je položil na rakev. S pláčem dobrý muž děkoval.

Tak to chodí ode dne ke dni. Mimo léky žebrají také o prádlo, látky, šaty, čepice a pod. Často jsem úplně vydrancována a jencm abych měla pokoj, říkám: „Tak už si vezměte i můj oděv.“ — „Nikoliv, nikoliv!“ volají potom dobré ženy, „tvůj oděv ti nevezmeme. Kéž ti ho Bůh dlouho zachová!“

Jak jistý misionář v Africe obstál při zkoušce z náboženství.

Jestliže pohan přirozený zákon, jenž do jeho svědomí vepsán jest, podle možnosti plní a zachovává, nedá mu Bůh na věky zahynouti, ale přivede ho k poznání všech věcí ke spasení potřebných. S jak neskonalou dobrotivostí Božské milosrdenství se stará o ty, kteří nejzajíc pravého Boha činí seč jsou, aby spasení došli, o tom mohou všichni misionáři z vlastní

zkušenosti nejdojemnější a nejpřípadnější důkazy podati.

„Přišli jsme do osady Ejamiajong,“ vypravuje jistý misionář na dolním Kongo v Africe. „Mezitím co jsme v otevřené chatrči snídali, obklopeni velkým zástupem domorodců, zatáhal mne malý černoch za kabát. „Bělochu,“ pravil ke mně, „jsi opravdu misionářem?“ Když jsem přívětivě se usmíval přisvědčil, pravil chlapec odhodlaně a vážně: „Musím s tebou mluvit; pojď!“

Šel jsem za ním, a když jsme byli sami, jal se živě vypravovati: „Hle, otče,“ pravil s otevřenou důvěrností starého žáka misijního, „nejsem ještě křesťanem, neboť nejsem ještě pokřtěn; ale meškal jsem celý rok v misii v Dongile a učil jsem se katechismu. Avšak nevydržel jsem to dlouho; byli jsme ustavičně zavřeni a já jsem toužil po svobodě. Proto řekl mi otec představený: „Ty jsi neposeda a tvrdohlavec; vrať se raději do vaší dědiny, později možná uvidíme, co se dá dělat.“ Byl jsem tomu velice rád; mohl jsem nyní jíti, kam jsem chtěl, mohl jsem jísti, nač jsem měl chuť, nemusil jsem se učit a pracovati, a to se mi více líbilo, jak přísný pořádek v misii.“

„Mám však starého dědečka, velmi, velmi starého; přišel se mnou, a hned ho uvidíš. Každého večera vyptával se mne na to, čemu jsem se v misii byl učil; musel jsem mu všecko vypravovati, a velice se mu to líbilo. Začal jsem nyní litovati, že jsem ze stanice utekl. Ale co dělat? V misii mi řekl starší jeden chovanec, odejdu-li, že se už nemusím vrátit. Než o to nyní neběží. Učil jsem tedy svého dědečka všemu, nač jsem si dovedl vzpomnouti: o Spasiteli a nebi, o křtu a pekle, všecko, všecko. A výsledek byl, že mně řekl: „Neučil jsi dobře, že jsi utekl a nestal se křesťanem.“ Styděl jsem se skutečně a pravil jsem: „Vím to dobře, ale . . .“ — „Pravím ti ještě jednou,“ pokračoval dědeček všecek rozzloben pro mé špatné chování, „že jsi neučil dobře redav se pokřtiti. Já však, jenž jsem stár, chci přijíti do nebe.“ — To tě tedy hned pokřtím, dědečku!“ — „Ne, ne,“ od

větil stařec, „od tebe nechci býti pokřtěn. Ty nejsi ještě sám pokřtěn; mne musí pokřtiti misionář.“ — „Ale já tě přece nemohu dovésti do misie, dědečku!“ — „Tak počkám tedy, až misionář přijde sem.“ — „A jestliže nepřijde?“ — „Přijde jistě,“ pravil na to dědeček klidně a určitě.

Když stařec dnes uslyšel, že do dědiny přišli běloši, pravil vnukovi: „Podívej se, zda mezi nimi není nějaký misionář.“ Chlapec učinil, jak mu bylo nařizeno, a přivedl mne ku svému dědečkovi. Byl skutečně velmi star, sláb a smrti asi blízek. „Bělochu,“ oslovil mne, „řekli mi, že jsi misionář. Je to pravda?“ — „Ovšem,“ ujistil jsem ho. — „Přesvědčím se hned; pomodli se Otčenáši!“ pravil stařec, kterému skutečně na jeho spasení záleželo.

V prvním okamžiku jsem se jaksi

zarazil; brzy však jsem se vzpamatoval a nezůstav třet, odříkal jsem Esa vaza (Otče náš) bez chyby. Staroch naslouchal bez dechu a když jsem skončil, pravil upokojen; „Vidím, že jsi pravým misionářem; ostatní běloši neumějí se Esa vaza v naší řeči modlit. Tak, a nyní mne pokřti!“ Můj milý staroušku,“ odpověděl jsem, „to nejde tak rychle. Nyní táži se zase já: „Pomodli se nyní ty Esa vaza!“ Pomodlil se Otčeraš bez chyby. „Dobře! a nyní ještě: Mashume ve, Maria (Zdrávas Maria).“ Zase bez chyby. „Dobře! a nyní katechismus!“ Staroch byl skutečně dobře vyučen. Na všechny otázky odpovídal rychle a jistě. Rozumí se, že byl ihned pokřtěn.

„Není to rozkošné,“ končí misionář své vyprávění, „jak mne tento starý černoch z Otčenáše zkoušel?“

A. Odrážka.

Missie v Palestině.

Kristus Pán nedlouho před svou smrtí hořce plakal nad Jerusalemem. S nejmistšíní, božskými úmysly přicházel opět a opět, ale srdce krajanů jeho byla zatvrzelá, hluchá. „Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali.“ (Jan 1, 11.) Za lásku splatili mu nenávisť, za nešťatná dobrodíní potupnou smrtí kříže.

A od té chvíle jakoby trest Boží vznášel se nad nešťatnou zemí. Dějiny její jsou řetěz krveprolití a útisků.

Štrašného rozboření a zničení Jerusalema Římany (r. 70.) dožili se mnczi z těch, kteří r. 33. byli svědky a snad i spoluvinníky ukřižování Páně. Tenkrát volali jako šílení u Piláta: „Krev jeho na nás a na naše děti!“ A Pán Bůh je vzal za slovo. Pravi se, že za obléhání a dobytí Jerusalema nemocemi, hladem a boji přes milion židů přišlo o život, a na sto tisíc jich odvěčeno do zajetí. Ostatní se rozprášili světem. Tak žijí podnes, bez vlasti, bez krále, bez chrámu, bez obětí, bohatnouce z mozoľů jiných, ale nenáviděni jsouce

ode všech. Jsou živým velkým pomníkem přísných soudů Božích.

Zatím co křesťanství vítězně postupovalo světem, doma se mu nevalně dařilo. Byla sice v Jerusalemě kvetoucí obec křesťanská, zvláště za správy slavného biskupa sv. Cyrila jerusalemského († 386), též o Samařsku čteme, že ochotně přijalo křesťanství, jinak však židé i pohané se k němu chovali odmítavě.

Mimo to pozdější náboženské spory, jimž byl Východ prudce zmítán, v prvních stoletích křesťanských, neušetřily ani věřících ve Sv. Zemi.

K nepřátelům vnitřním se přidružili neméně nebezpeční z venku. Do země vpadli Peršané ve spolku se Židy, a tu prý při dobytí Jerusalema (r. 615) na 90.000 křesťanů přišlo o život.

Minula tato pohroma, ztracený kříž, na němž Pán Ježíš zemřel, získal řecký císař Heraklius zpět, však již se blížil nový nepřítel.

Mohamedánští Arabové dobyli r.

637 po krutých čtyřměsíčních bojích a denních útocích Jerusalema, a tím byl osud Sv. Země zpečetěn.

Slavný velechrám židovský proměněn v Omarovu mešitu, místo kříže všude zavládl pŭlměsíc, Jerusalema se stal vedle Mediny a Mekky nejslavnějším místem poutním mohamedánů. Časem se dostalo sice křesťanům nějakých úlev, ale když po Arabech pány se stali rovněž mohamedánští Turci, bylo ještě hůře.

Marně podnikány s velkým nadšením koncem XI., ve XII. a XIII. století z Evropy několikeré výpravy křížové na osvobození Sv. Země z moci nevěřících. R. 1099 dobyli sice křížáci Jerusalema, i království jerusalemské založili, ale svou kletou neřvorností zavinili, že kus po kuse brzy zase ztráceli, čeho dobyto tolikou krví. R. 1244 navždy pozbyli Jerusalema, r. 1291 své poslední pevnosti ve Sv. Zemi, Akkonu.

Křesťanům domácím začaly dlouhé časy pronásledování a ústrků. Co peněz a životů to stálo, aby si alespoň některá svatá místa uchovali, ví jenom Bůh. Nejvíce zásluh o Sv. zemi měli františkáni, kteří jsou podnes strážci Božího hrobu v Jerusalemě a také jinde v Palestině mají své kostely a školy. (Vedle nich tam zdatně pracují četné jiné řády, zvláště karmelitáni a lazaristé.)

V nové době místo krveprolití nastaly katolíkům jiné, neméně těžké zápasy nekrvavé. Je to konkurence protestantů a pravoslavných, kteří majíce peněz nazbyt, snadnější mají práci, nežli naši chudí misionáři a sestřičky. Zvláště z Ameriky a z Ruska hrnula se do Palestiny pravá záplava hojných podpor. Oba státy, jakož i Anglie a Francie tam pod pláštíkem náboženství sledovaly až do války své rozpínavé cíle politické. Turecko nerádo to sice vidělo, ale bylo téměř bezmocno. Byla mu tedy nyní válka vhodnou zámín-

kou, aby misionáře a pracovníky těchto zemí a Italie ze svých krajů vykázalo. Ovšem, že tím i katolické misie nemálo utrpěly, poněvadž velké množství ústavů a škol, v nichž působily ponejvíce síly francouzské a italské, tím na čas osiřelo. Zastávají tedy katolíkům čtyřspolku, zvláště z Rakouska v Orientě v asijském Turecku veliké úkoly.

Úplně začátečníky ovšem nebudeme. Zájem o Sv. Zemi i tu byl již před válkou. Němci měli dva palestinské spolky, a také u nás kdysi zkvétala (ale bohužel nyní jaksi zanikla) t. zv. „armáda sv. kříže“. Rovněž sbírka velkopáteční u Božího hrobu mnohý groš misionářům palestinským od nás odvedla. Zájem nás Čechů rostl také zdařilými poutěmi, jež se před válkou začaly pod protektorátem J. Ex. světícího biskupa Dra Karla Wisnara konati. (Zprávy o nich otištěny v dědictví cyrilometodějském v Brně u benediktinů, kde také vychází nyní zvláštní časopis „Poutník jerusalemský“.) To jsou však teprve začátky, za nimiž následovati musí vytrvalá, obětavá, nadšená práce další. Širé láry čekají ještě pracovníků horlivých, neboť považme jen: dle misijního spisovatele Schwagera je ve Sv. Zemi mezi 700.000 obyvatel pouze 25.000 katolíků! Rozkolníků (t. j. od katolické církve odstěpených) se čítá přes 50.000, rovněž asi tolik židů (ponejvíc přistěhovaných), ostatek mohamedáni. Bolestný povzdech Krista, že „žádný prorok není vzácný ve vlasti své“ (Luk. 4, 24.) dodnes je o Palestině smutnou, přesmrtnou pravdou.

Nuže modleme se vroucně, a na ten úmysl obětujme též práce své, bolesti a lmu už nyní misijní, aby země posvěcená potem a krví Ježíše Krista, místa jeho nejsv. Srdeci zvláště milá a drahá, brzy se rozlhalo písni pokojů a jeho svatou, katolickou modlitbou „Otčenáš“!

Díkůvzdání božskému Srdci Páně.

Od Uher. Hradiště. Ač později, plním přece svůj a své manželky slib a vroucí díky vzdávám božsk. Srdci Páně, P. Marii a sv. Antonínu Pad. za vyslyšení mých proseb. Na vytrvalé moje prosby byl jsem z velké nesháze vysvobozen. A prosím každého a doporučuji, by v každé potřebě k božskému Srdci Páně se obracel a

k sv. Antonínu Pad. a jistě vyslyšen bude. Čest a chvála na věky budiž nejsv. Srdci P. J., P. M. a sv. Antonínu Pad.!

A. L.

Od Uher. Brodu. Plníc svůj slib, vzdávám nejsrdcečnější díky Božskému Srdci Páně, Panně Marii, sv. Antonínu za vyslyšení prosby v jistě záležitosti. Čtenářka „Školy B. S. P.“

Různé zprávy.

Naše vyobrazení. Farní kostel v Lednici jest přistaven k zámku kníž. Liechtensteina. Zámek i kostel jsou ve slohu gotickém. Stavba pochází z let 1845—1850.

„Archa“. S. Bouškovi k Abrahamovi přináší pozdrav nové číslo

„Archy“. Z dalšího obsahu uvádíme: Katechismus upravený pro modlitbu v kostele, otázky cyrillo-methodějské, ilustrace od Pelikána, Wellnera atd. (Na „Archu“ předplácí se v Prostějově na rok 7 K.)

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářn. po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katolíky v Mexiku a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíš, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolaké: Modlití se za katolíky v Mexiku.

Úmysl v říjnu: Apoštolát modlitby mezi mládeží.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V září modleme se za katolickou církev v Mexiku.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnosti:	Úmysly:
1 S	S. Jiří, opata (700). — Důvěra v prozřet. B. Pozn. pravého povol. Rozhodnutí dle vůle B. Řeholní dům. Pravé obrácení. Setrvání v dobrém.	
2 N	Neděle XIV. po sv. Duchu. Sv. Andělů strážců. — Úcta sv. And. str. Dar čist. Návštěva služeb B. Duše v očistci. Bratři na vojně. Několik rodin.	
3 P	Sv. Serafie a Sabiny, p. a m. (121). — Obrácení jisté rodiny. Jedna farn. Dar pokory. Padlí vojini. Dikučinění za poznání sebe. Mariánská družina.	
4 Ú	Sv. Rosalie, p. (1333). — Pokora a skromnost. Přemáhání pokušení. Dobré zpytování svědomí. Za brzký mír. Odvrácení hladu a drahoty.	
5 St	Sv. Vavřince Juřt bisk. (1155). — Láska ke sv. kříži. Pomoc a útěcha všem nuzným a strádajícím. Mar. družina dívek. Dar pevné víry a naděje.	
6 Č	Sv. Magna, opata. (655). — Láska a vděčnost k Bohu. Dobré sv. zповědi a svatě přijímání. Jistá sodalka. Missie mezi černochoy. Padlí vojini.	
7 P	Sv. Reginy, p. a m. (251) — 1. pátek v měsíci. Pobož. k nejsv. Srdci P. Sv. Otec a jeho snahy o mír. Svěření. Polepšení mládeže. Nemocní.	
8 S	narození P. Marie. — Mar. družiny v několika farnostech. Několik osob. Domácnost. Bratrstva růžencová. Mariánské poutě. Opuštěné rodiny.	
9 N	Neděle XV. po sv. Duchu. Jména P. Marie — Pokoj a mír mezi národy válčícími. Vřoucí úcta k Matce B. Dary Duchu sv. Jistí kněží. † spoluobratři.	
10 P	Sv. Mikuláše Folet, řeh. (1309). — Úcta P. Marie u vojínů. Odvrácení bíd. Apoštolát sv. Cyr. a Methoda. Duše v očistci. Uzavření čestného míru.	
11 Ú	Bl. Karla Spinoly a spolumuč. (1622) — Katol. missie na východě. Katol. církev v Mexiku. Obětavost pro nemocné. Pokoj a svornost v rodinách.	
12 St	Sv. Kvidona, vyzn. (1012). — Odvrácení pohoršení. Ranění vojini naši. Křesť. panny. Horlivé slyšení slova B. Zbožné a mravně výchovány dítek.	
13 Č	Sv. Notburgy, p. (1313). — Úcta k bož. Srdci P. Zbožnost v rodinách. Za vyslyšení prosby. Duše v očistci. Zemřelí rodiče. Skončení války.	
14 P	Pevýše: i sv. Kříže (629) — Dar pravé litosti. Upřímné pokání. Zbloudilé duše. Přibuzní na vojně. Obrácení hříšníků. Péče o mládež ženskou.	
15 S	Sv. Nikomeda, muč. — Odvrácení všeho zlého. Za dary. Duchu sv. Vzbuzování dobrého úmyslu. Dar trpělivosti. † otec. Duše v očistci. † bratři.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bobu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevyjímajíc, za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, veliké úmysly a myšlenky, veliké city a žádosti, veliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 886. č. 1.)

Obzvlášť Ti je obětují za Tvoou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katol. církev v Mexiku a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, hři rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky přimocené. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1862.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methoda, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliť se za katolíky v Mexiku.

Úmysl v říjnu: Apoštolát modlitby mezi mládeží.

Odpustky 100 dní za každých dobř. skutek vkonaných na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16 N	<i>Neděle XVI. po sv. Duchu.</i> Sv. Ludmily , patr. české. (927). -- Dary D. sv. pro ml. školní a studující. Povolání pro stav duch. a řeh. Smíření manželů.	
17 P	Sv. Hildegardy , abat. (1179). -- Úcta k 5 ranám Kr. P. III. řád sv. Frant. Vzbuzení dobrodinců. Úmysly po tento měsíc ještě neodvezdané. † kněží.	
18 Ú	Sv. Josefa z Kupert . vyzn. (1663). -- Pomoc B. ve velké nesnázi. Podp. chud. studujících. Reholní sestry. Jistý klášter. Odstranění zlých příležitostí.	
19 St	Sv. Januaria a spolumuč. (303). -- Katolici v Mexiku. Zmaření zlých úmyslů. Obměkčení zatvrzelých srdcí. Odvrácení hladu a drahoty. † vojini.	
20 Č	Sv. Eustachia a spolumuč. (120). -- Dar živé víry. Nemocní vojínové. Pěče o vdovy a sirotky po vojnech. Účinná láska a obětavost k bližn.	
21 P	Sv. Matouše , apošt. P. (90). -- Láska ke sv. kříži. Zamezení zlých řečí a nactiutrhání. Dětinná láska a pobožnost k P. Marii. Oddanost k sv. církvi.	
22 S	Sv. Mořice a spolumuč. (330). -- Pobožnost k nejsv. Svátosti. Jistá farnost. Úcta a láska k domu B. Láska a svornost v domácnosti. Spolubratří.	
23 N	<i>Neděle XVII. po sv. Duchu.</i> Sv. Tekly , p. a m. (I. stol.) -- Podp. spol. šíření víry. Ochrana čistých a nevinných duší. Láska k panictví. Bohoslovné úst.	
24 P	Sv. Jaromíra , bisk. m. (1046). -- Velepastyři naši. Pobožnost při přijím. sv. svatosti. Odvrácení od světa. Stav duchovní. Dar bázně Boží. † rodiče.	
25 Ú	Sv. Pacifika , řeh (1721). -- Rozmnožení lásky k Pánu Ježíši. Horlivost členů Apoštolátu modlitby. Zbožnost křesť. matek. Duše toužící po dokonalosti.	
26 St	Sv. Cypriana a Justíny , p. a m. (304). -- Dar síly a vytrv. v dobr. Nezv. bratři. Navrácení rozkolníků k církvi katol. Naši vojínové v zaj. Jistý kněz.	
27 Č	Sv. Kosmy a Damiana , m. (303). -- Pobožnost k bol. P. Marii. Jistá farnost. Obnova a zachování slibu křesť. † rodiče. Příbuzní. Vítězství našeho vojska.	
28 P	Sv. Václava , patr. z české, m. (935). -- Pobožnost k našim sv. patron. Jistá diecese. Noví čekatelé stavu duch. Duchovní cvičení v semináři † kněží.	
29 S	Sv. Michaela , archand. -- Císař a král náš Karel. Bratrstvo sv. Mich. archand. Podpora katolických missií. Představení a učitelé v bohosloví. Umirající.	
30 N	<i>Neděle XVIII. po sv. Duchu.</i> Sv. Jarolíma , uč. cirk. (420). -- Horl. kazat. Živí a † členové bratrstva bož. S. P. a Apoštolátu modl. armáda sv. kříže.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály její vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vái zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevýjímaje(še), za přikladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, veliké úmysly a myšlenky, veliké city a žádosti, veliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Třou svaton církev a její nejvyšší hlavu, za **katol. církev v Mexiku** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zahrnej církev, Mši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se te denně, odpustky plnomocně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budíj mou spáseu! (Pokazdě odp. 300 dní. Pius IX. 1862.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modlití se za katolíky v Mexiku.

Úmysl v říjnu: Apoštolát modlitby mezi mládeží.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Říjen 1917.

○ můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

Prosba.

Když parné slunko v letní čas
tak na poli vše pálí,
vždy ozývá se toužný hlas,
v němž lidé k Bohu lkali.

Rač dobrý Bože deště dát
a skrop ten prach co duší,
by tráva mohla zase vstát
a zalej, co žít musí.

Ať občerství se na poli
vše, co je tam kde seto,
tak prosba lidí blaholí
když suché bývá léto.

A Pán Bůh slyší prosby hlas
a obloha se kalí,
z těch temných mraků voda zas
již v zprahlou zem se valí.

A všechno v poli okřívá
a všechno blahem dýše,
vždyť Pán Bůh zemi zalívá
svou rukou s nebes výše.

A lidé jemu děkují
a čest mu v nebi vzdají,
zas v poli šťastni pracují
a radost z práce mají.

○○○○○

A. M. Kadlčáková.

Naším zvonům.

Denně zněly zvony naše
s milé vížky kostela,
jejich píseň třikrát za den
tichým krajem letěla.

Matce Boží „Anděl Páně“
lkaló srdce kovové,
ba i ve chrám na mši svatou
v neděli hlas jejich zve.

Ani jeden den neminul,
by nezněl ten milý hlas,
který srdce naše blažil
za večera, z rána zas.

A teď zvony naše milé
rozbili a děla z nich
dělají se kdes v továrnách
a hlas jejich na vždy ztich!

Denně zněly zvony naše
Pánu Bohu k oslavě —
nyní zase rány z děla
lidstva letí k popravě!

○○○○○

Posvěcení chrámu.

Napsal Ignát Zháonl.

Národ vyvolený, židovský, měl chrám v hlavním městě své země v Jerusalemě. Král David vše ku stavbě potřebné připravil, ale teprve jeho syn Šalomoun, ho vystavěl v nádhře nevidané. III. Král. 5.—7. Přičinil se ze všech sil, aby byl stánek tento Bohu milý, ale slov Písma: „Jak milí jsou stanové Tvoji, Hospodine.“ Zalm 83, 2. David i Šalomoun dobře věděli, komu staví přibyték, proto napomínali své, aby ho etili, vážili sobě a nezapomínali, že „na dům Hospodinův přísluší svatost.“ Zalm 92, 5. U nás bohužel mnozí zapomínají na tuto svatost domu Božího a může se jim vytýkati, že jest jim kostel totiž jako jiné světské stavení. Ba mnohým jest pouhým museem, pouhou obrazárnou, hlavně v městech, kde mají v kostelích nahromaděno mnoho uměleckých předmětů, ať z umění malířského, ať sochařského, ať z jiných odborův.

Kostely tyto bývají čteně navštěvovány, ale bohužel nikoliv pro pobožnost, nýbrž k vůli uměleckým předmětům, které v nich jsou. Lidé vstupují do nich a nemají na paměti, že na oltáři přebývá Ježíš Kristus v nejsvětější Svátosti oltární; chovají se v nich neurvale, rczhlázejíce se kolem, obcházejí od jednoho předmětu ke druhému a podíívají se umění, s jakým jest vše provedeno. Tito lidé nežijí s církví.

Kdykoliv vstoupíme do kostela, vzdejme především poutu svatostánku a pak teprve, uvítavše Ježíše svátostného, můžeme se poohlédnouti, co jest v něm památného a zvláště čím vyniká nad jiné kostely. Král aragonský Jakub I. vyrval z rukou Maurů tři království křesťanská a přičinil se, že bylo na jeho popud vystavěno 2000 nových kostelů v těchto pro víru znovu získaných zemích. Byl šťasten, že se mohla v těchto kostelích obnovovati obět, kterou Ježíš na kříži vykonal. Ano, jest mše svatá tak důležitá a obět tak vzácná, že i sám

odpadlík Luther pravil: „Mše jest skála, na níž jest založeno papežství.“

Ve svátek „posvěcení chrámu“ nezapomínejme, že jest i kázání důležitou částí bohoslužby a staráme se, abychom sami a naši domácí byli mu vždy v neděle a svátky přítomni a měli z jeho zbožného a pokorného poslouchání užitek pro svou nesmrtelnou duši. Sv. František Serafinský měl takovou úctu ku kazatelům, že říkával, kdyby potkal kněze a anděla, který sestoupil s nebe, že by napřed přistoupil ku knězi-kazateli a jemu polbil ruku a pak teprve prokázal úctu andělovi.

Wadding vypravuje v dějinách „Menších Bratří“, že blah. Jakub Picino, kněz Františkán, byl po 47 let horlivým kazatelem a že v této době sotva bylo několik dní, kdy lidu nekázal; ba někdy kázal za den i na třech i čtyřech různých místech. Dominikáni, kterýžto řád se nazývá pro svůj obzvláštní účel kázání, „kazatelským“, čítá mezi své nejproslulejší kazatele sv. Vincence Ferrerského, kterýž také neopomenul ani jednoho dne, aniž lidu hlásal slovo Boží. Byl tak věhlasným kazatelem, že když jednou kázal na Velký pátek ve španělském městě Tortose, sešlo se mnoho tisíc lidí a nevšli se do žádného kostela; bylo potřebí kázati venku na náměstí. Lidu bylo tolik, že naplnil i nejenom náměstí, ale i blízký mcst, z ledí sestavený a vedoucí přes záliv mořský. Mcst byl však tak obtěžkán, jako nikdy před tím a prolomil se pod pečovými posluchači. Bůh však odměnil jejich horlivost, že ač padli všichni do vody, přece se nikdo neutopil. Když ctil tento svátec, že se přiblížila jeho poslední hodinka, byl právě v jižní Francii v městě Vannes, kde kázal. V noci těžce onemocněl a prosil své soudruhy, aby se ještě za tmy s ním vydali na cestu, aby ho lid ráno presbami nedonutil kázati; chtěl také

umířiti ve své vlasti, ve Španělsku, což se stalo.

Sv. Bernardin Sienský patřil v první polovici patnáctého století mezi nejproslulejší kazatele v Itálii a kázal také každodenně, pouze několik dní před smrtí přestal. Bůh odměnil tuto jeho bohatou činnost tím, že zemřel v předvečer svatku Nanebevstoupení Páně, v den, kdy Ježíš rozkázal svým apoštolům a jich nástupcům, aby „šli do celého světa a učili všechny národy“ Mat. 28, 19., kázající jim nauku Kristovu. Kromě toho ještě vyznamenal Božský Mistr svého věrného sluhu Bernardina tím, že vypustil duši svou v onom okamžiku, ve kterém jeho spolubratři se modlili společně v kostele kněžské hodinky a právě slavnostně zpívali antifonu při neřporách. „Otče, zvěstoval jsem jméno Tvé všemu lidu.“ Bylo to dne 20. května 1444 v městě Siena v Itálii.

Jiný podobně horlivý kazatel Bernardin z Monte Feltro, kázával denně i třikrát a hlavně chodil do měst, v nichž tehdy zuřil mor. Městské rady ho žádaly, aby u nich pro onu nemoc nekázal, že se shromáždí mnoho lidí a náhaza rozšíří, nežč odpověděl, že uzdraví lidi spíše slovo Boží, než restliny a leky. Skutečně bylo pak dokázáno, že lidé, kteří navštěvovali jeho kázání, velmi zřídka, ba skoro nikdy nezemřeli na mor. Když kázal, scházeli se lidé z okolí ve vzdálenosti dvanácti mil čili 24 hodin. Když kázal r. 1494 v městě Mantově, káral přísně nepořádky vlády vévody Friedricha a vytýkal mu jeho nebalce otevřeně do očí, před shromážděným lidem. Všichni obávali se, že vévoda dle zvyku tehdejší doby přisře pectrestá kazatele; vévoda však pravil: „Vykonal svou povinnost a přeje si, aby jí podobně svědomitě vykorávali všichni lidé.“

Bernardin pcestoval celou Itálii, vždy pěšky, za každého počasí, za sněhu, deště, chodil přes hory, pustiny, močály. Když mu v městě Trajadó po kázání, které se všeobecne líbilo, připravili slavnostní oběd, odmítl jísti a poručil, aby se vše rozdalo místním chudým; sám pak šel za

město, sedl si pod strom a pojedl trochu ovce s chlebem. Byl malý postavy, proto mu říkali „Malý“; rád vyprávěl, že pochází z urceré rodiny hrabata Piccolomini, z nichž také vyšel papež Pius II.

Když lidé v dřívějších dobách tak rádi naslouchali kázáním i sebe delším i když trvalo třeba dvě i tři hodiny, roeddivíme se, že dceřili kazatele pékných výsledků. Nahče jmcnovaný kazatel Bernardin z Monte Feltro kázal na poslední den v roce na sv. Silvestra v Mantově a vévoda rozkázal, že musejí přijít do kostela všichni tamější židé i se svými manželkami. Bojice se, aby nebyly velkou výmluvností kazatelovou obráceny, zapali jim jejich mužové uši bavlnou, což málo prospělo, protože se přice několik z nich dalo v katclické víře vyučovati a potom i pokřtiti. Velkých výsledků dceřil jako kazatel v městě Florenci Savonarola, krěz dcmnikán.

Když dokončil pectní kázání, procházelo městem mnoho dětí, bíle obležených, které byly rozděleny podle jednotlivých městských okroů. Chdíce dům od domu a pokorré prosíce, sbíraly všechny předměty buhaprázdře i ponoukající ke hříchům jako: recudné knihy, obrazy, karty, kctky; ba ženy dávaly také těmto nevinným, zbožným, malčkým kazatelům vše, co vynalezl lidský čumysl, aby se dalo kráse, falešné zdní. V den před pcpelení středou šly tyto děti ráro na mši svatou; měly na hlavách větve olivové, v ruce červený kříž a zpívající kající žalny ubřřely se v pccesí ra hlavní ráměstí, kam zanesly všechny ory pchorění budící předměty. Složily je na hromadu a za zpěvu zbčzných písní čtyny z nich hromadu zapálily. Shrouřila se a shořela za hlaholu trub a za jácetu obyvatelstva.

Světocráný divotvůrce, sv. Antonín Paduánský, mřval často i 30.000 posluchačů. Kázával venku, někdy i na široké nivě polí, protože se lidé nevěřili na žáčře ráměstí v městě. Tu zavřřeli všichni řemeslníci i cbehcndníci své krámy, soudy neřřadovaly, byř bylo sebe více lidí pohromadě,

nebylo u slyšení při kázání ani nejmenšího šelestu. Lidé tak ctili Antonína, že musil mít okolo sebe stráž, složenou ze silných lidí jinak by byli po sluchači, zbožňující jej, roztrhali mu všechn jeho šat, aby měli něco na památku. Kdekoliv kázal, přestávaly rozpory, nepřátelství, různé všeho druhu, dlůhy byly vyrovnány, dávání a náhrada a nemohlo se najít dosti kněží, aby vyslyšeli zpovědi kajcníků.

Takový účinek mívalo kdysi kázání u posluchačů. A jak u nás? Nechodíme na ně, abychom pouze posuzovali kazatele a ne abychom se řídili podle jeho slov? Dlouholetý vychovatel kněží, starý, dobrý vlastenec František Sušil říkával kněžím:

„Volekněz buď pravdy, ctnosti, krásy, Bůh ti heslo, znak buď prapor spásy, z hloubi duše perly vyhlubuj.“

Rádi a ochotně posloucháme kázání, když kněží po pracné a namáhavé přípravě skutečně vyhlubují perly z hloubi vědomostí a zkušeností svých. Z každého kázání můžeme mít mnoho-násobný užitek, máme-li dobrou vůli a nechodíme-li na ně pouze ze světské zvědavosti. Každé kázání může nám být pravou „studnicí moudrosti“. Sir. 1, 5. Moudrost tato má nám pak dopomoci k životu věčnému.

Dionýsius, král syrakuský, kráčel jednou tržištěm, na kterémž se shromáždilo mnoho prodavačů. Mezi nimi zastihl filosofa-učence, kterého poznal podle pláště, jaký tehdy nosili. Král, všecek udiven, přistoupil k němu a tázal se ho, zda-li má zboží na prodej? „Ano,“ odvětil, „prodávám moudrost.“ Nad touto odpovědí se král ještě více

pozastavil a ptal se ho, jakou cenu žádá za svou nabídku? Filosof udal velký obnos peněz, který král, jsa v dobré míře, slíbil zaplatiti. Prodávaje pak svou moudrost, všechnu ji zahrnul v tato slova: „Quidquid agis, prudenter agas et respice finem,“ t. j.: „Cokoliv děláš, dělej s rozumem a pamatuj na konec!“

Král byl zpočátku všecek rozmrzelý, že mu filosof nabízel takovou praobyčejnou pravdu za tak obrovské peníze, ale zaplatil, oč se s ním smluvil a od té doby říkal sám sobě často hlasitě tato slova. Později upadl Dionýsius u poddaných pro svou ukrutnost v hroznou nenávisť. Spikli se proti jeho životu a získali králova holiče. Holič slíbil, že podřeže královi při nejbližší příležitosti krk. Osudný den nadešel. Holič vešel do králova pokoje, všecek zabrán do svých vražedných myšlenek. Sotva vkročil, král, jako obyčejně hlasitě volal: „Cokoliv děláš, dělej s rozumem a pamatuj na konec!“ Holič domnívaje se, že platí jemu tato slova a že spiknutí jest prozrazeno, zbledl, padl před králem na kolena a prose za milost, vyzradil všecko panovníkovi. Moudrost filosofa tedy zachránila krále na životě.

I naši duši mohlo by často zachrániti a připravit život věčný kázání, kdybychom je poslouchali se srdcem otevřeným, pokorným a ochotným. Umiňme si, že tak učiníme. Pak dostane se nám po smrti nebe v úděl a budeme velebiti Boha společně s anděly zpívající: „Chvála a sláva a moudrost a dík a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věkův.“ Amen. Zjev. 7, 12.

000000

A. M. Kadličková.

Kaplička.

Tam uprostřed visky naší
kaplička je bílá,
do ní Matka se svým Synem
na oltář se skryla.

Kolem kvetou sedmikrásy
a růžičky rudé,
za kapličkou Matce Boží
písne ptáček hude.

Pod kapličkou pramen vody
zvolna šumí, teče,
pocestný se rád zde stává
a napije kleče.

Žádný kolem kaple bílé
darmo nepřechází,
pohled Matky Boží milé
v dál jej doprovází.

000000

Srdce Ježíšovo až k smrti poslušné.

P. Rudolf Rozkošný T. J.

Mezi listy, které psal sv. Pavel, zaujímá list k Filipcenským zvláštní místo. Filipenští věrně se řídili naukou Pána Ježíše, kterou jim hlásal sv. Pavel, a podporovali jej štědrě. Proto je také sv. Pavel miloval a rád u nich dlíval. Když byl v Římě v žaláři uvězněn, opět mu poslali podporu. Sv. Pavel, chtěje se jim nějak odvděčiti, napsal jim list, v němž ukazuje srdce plné laskovosti, vlídnosti a lghodnosti. Protože věřící sestávali ze samýcu pohanů, nebylo mezi nimi hádek o viru jako v jiných církvích, a proto mu nebylo třeba dokazovati některý článek víry, nýbrž mohl přímo své otcovské srdce jim vylévat. Jen příležitostně se zmínjuje o Kristu Pánu a radí jim, aby ho následovali. Právě z tohoto místa jest vzat do litanie k Srdci Párě přívlastek a ž k s m r t i p o s l u š n é. Sv. Pavel píše takto: To zjisté smýšlení mějte v sobě, které bylo i v Kristu Ježíši, jenž jsa ve způsobě Boží, nepoložil si za loupež toho, že jest rovný Bohu, nýbrž sebe samého zmařil přijav způsobu služebníka tím, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu svém byl shledán jako člověk. Ponižil sebe sama stav se poslušným až k smrti, a to smrti kříže. (Fil. 2, 5.—8.) V těchto třech verších nám sv. Pavel stručně sice, ale tak vznešeně pravdy naznačuje, že snadno poznáme nesmírnou lásku božského Srdce Páně k nám, když jen zkrátka si vyložíme tyto řádky, dříve než pojednáme zvláště o jeho poslušnosti.

Sv. Pavel praví: To zjisté smýšlení mějte v sobě, které bylo i v Kristu Ježíši, t. j. tak smýšlejte, neb mohli bychom říci v duchu naší doby: takový mějte názor světový a dle něho žijte, jaký měl Kristus Pán. Byl Synem Božím — sv. Pavel praví: jenž jsa ve způsobě Boží, t. j. ne dle vnější podoby, ale svou bytostí, přirozeností, vznešeností byl roven Bohu — a pokračuje: nepoložil si za loupež toho, že jest roven Bohu. Těmito slovy na-

ráží na Adama v ráji, kterého ponoukal ďábel, aby se stal rovným Bohu, a uchvátil to, co bylo Božího, aby se tedy dopustil loupeže. Pán Ježíš si však nepoložil za loupež, že jest rovným Bohu ani před vtělením, ani vtěliv se. Přijav tělo lidské — pokračuje sv. Pavel — zmařil sebe samého, t. j. zmařil svou božskou vznešenost, neboť i jako člověk se nemohl zřici svého Božství. Ovšem nemůžeme si představit, jak byl vznešený; jen některé slabé paprsky své božské velebnosti ukázal na hoře Siraji, když dával Židům desatero přikázání, a na hoře Horeb (2. Král. 19. 11.), když se zjevil Eliášovi v prudkém větru, nejvíce však na hoře Táboru proměnil se před třemi zpočtoly. Podle těchto zjevů tušíme aspeň porokud jeho vznešenost, věčnou krásu, věčné světlo. Této velebrctsi se však zbavil stav se člověkem, aby nepolekal svět, láskou. Přijav způsobu služebníka — praví sv. Pavel — Tvůrce se stal tvorem, a jako tvor se choval ku svému Otci nebeském. Nepřijal způsobu zrděla, ač i to by bylo nesmírným penížením, ani nepřijal způsobu člověka před hříchem prvopocátcným, ale po hřích, ovšem vyjma hřích, nestal se i jako člověk pánem, ale sluhou a zůstal jim po celý život. Ve vnějším zjevu svém shledán byl jako člověk — praví sv. Pavel: všichni, kteří jej viděli, slyšeli, s ním mluvili, jej pokládali za člověka, jen ti, kteří byli jako sv. Petr osvěceni Otcem nebeským, za Boha. Ponižil sebe sama stav se poslušným až k smrti a to smrti kříže. Nejen že se stal člověkem — a jako člověk mohl klidně ve stáří zemiiti — zenšel z poslušnosti ve květu života a to na kříži, na nástroji to největší potupy v největší opuštěnosti. Tato událost tak mcerně působila na sv. Pavla, že neznal nic jiného, leč Krista ukřížovaného.

Po tomto delším úvdě pojednáme obšírněji o poslušnosti božského Srdce Páně. Poslušnost vůle Boží jest

nejvyšším zákonem mravného jednání a neomylným měřítkem svatosti tvorů. Jak je kdo poslušným, tak jest svatým. Poslušnost zabírá celého člověka pro službu Boží a požaduje někdy od něho těžké věci. A proto je také pro člověka ze všeho nejobtížnější. A tato obtíž ani u Pána Ježíše se nezmenšovala; ba

přece Pán Ježíš překonal oboje a spojil své vědomí jako od Boha poslaný Mesiáš s takovou poslušností k nebeskému Otci, jaká ještě nikdy od žádného tvora mu nebyla prokázána. Byl úplně závislý na vůli Boží ze všech sil, bez únavy, bez jakékoliv podmínky. Vůle Boží byla, aby Mesiáš založil

Brtnice : křítelnice.

rostla tím více, čím více vyvíkal nad obyčejné lidi. Vědomí, že jest očekáváním všech národů, že jest Synem Božím a pravým Bohem — lidsky řečeno — mu velmi onu závislost a poslušnost ztěžovalo. Bůh člověk — Spasitel lidstva — a z druhé strany podrobiti se a ponížiti se hluboce pod Boha jako tvor! Jaká výška na jedné straně a jaká propast na druhé! A

a rozšířil království nebeské. To byla životní úloha Pána Ježíše. Proto si ji vyvolil za svůj životní cíl; Jak nevhodně však byly cesty — hledíme-li obyčejným, lidským rozumem — po kterých Otec nebeský vedl svého Syna, aby dosáhl onoho cíle! Proč musil žíti skoro celý život ve skryté samotě v Nazaretě, když měl dopomoci království Božím u světovládnému pan-

ství? Proč i svůj veřejný život z největší části prožil v malé, opovržené Galileji, a ne aspoň v Jerusalemě, neb v Athénách a v Římě, ve střediskách to židovské, řecké a římské vzdělanosti? Proč si zvolil za své žáky a vyslance království Božího lidi bez významu, prosté rybáře a nenáviděné výběrčí? Proč ne velmože a vzdělance, knížata a vůdce lidu, neboť — jak se zdálo — zdar závisel na jejich vlivu. Proč nedobýval s apoštoly škcl učenců, mocných kruhů a vysokých dvorů? Proč při všem tak velkém úsilí měl na konci svého života tak nepatrný výsledek? Proč je tolik záhadných otázek při jeho životním úkolu? Pán Ježíš neměl s tímto záhadem mnoho starosti. Na všechny tyto otázky nám dává při různých příležitostech jen jednu odpověď: jest poslušen svého Otce, činí vůli toho, ježž ho poslal. Když mu u studnice Jakubovy učení nabízeli pokrmu, a prosili ho říkouce: Místře, pojez! pravil jim: Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonat dílo jeho. (Jan 4, 34.) Konal vůli Otcovu, která chce, aby všichni lidé byli spaseni, jest mu milojším, radostnějším zaměstnáním, než pozívání všeho pokrmu. Pro sebe nehledá ničeho, neboť docela závisí na vůli Otcově a celý život svůj zasvětil konání jeho vůli. Proč si zvolil opuštěný kout v Palestině za jeviště svých zázraků a kázání? Na tuto otázku odpověděl svým učeníkům, kteří ho prosili, aby uzdravil dceru ženy kananejské. Ne jsem poslán, leč k zahynulým ovčím domů israelského. (Mat. 15, 24.) Ať všichni lidé byli povoláni do králov-

ství Božího, přece božský Spasitel měl omeziti svou činnost toliko na židy, neboť jenom židům byl zvláště přislíben, neboť se Siona mělo vyjiti slovo, a k němu teprve se měli hrnouti ostatní národové. (Is. 2, 3.)

Neučené a nepatrné muže si zvolil za sloupy království Božího, protože se tak nebeskému Otci zalíbilo. Když se sedmdesát dva učeníci navrátili k němu z cesty po Galileji a s radostí mu vypravovali o svých úspěších zvolal: Velebím Tebe, Otče, Pane nebe i země, že skryl jsi tyto věci před moudrymi a opatrnými, a zjevil jsi je maličkým; ano, Otče (volebím Tě), že tak zalíbilo se Tobě. (Mat. 11, 25. 26.) Moudří a opatrní tohoto světa jsouce pyšní na své vědomosti, pro svou pýchu odpirají milosti Boží a nechápají učení Kristova, jeho poslání, a proto Pán Bůh skryl je před nimi, t. j. nechává jich v jejich zaslepenosti, kdežto maličci, t. j. prostí a pokrokoví uznávající svou nedostatečnost v příčině spasení, nekladou žádných překážek milosti Boží a s radostí přijímají učení Kristovo.

Božský Spasitel se rád ujímá hříšníků, publikánů a všech opovržených, neboť jeho Otec pečuje o jejich ochranu a výslovně poroučí o ně péči: „Kdyby měl někdo što ovce a zabloudila by jedna z nich, zda nenechá devadesáti devíti na horách a nejde hledati té, která zabloudila? A podařilo se mu ji naléztí, amen pravím vám, že se raduje nad ní více než nad devadesáti devíti, které nezabloudily. Tak také není vůle Otce vašeho, jenž jest v nebesích, aby zahynul jeden z těchto maličkých. (Mat. 8, 12.—14.) (Příště ostatek.)

o o o o o

Snledání.

(Z dob nynější války. — Píše A. M. Kadlčáková.)

Nad nízkým sva hem táhnoucím se podél železniční tratě, pod níž rozkládal se malý lesík borový, rožuměly se stromy a keře a zachvěly se v rudých červánkách zapadajícího slunce, jež objevily se na obloze směrem zá-

padním Od východu vál teplý vítr a vysušoval deštěm nasáklou půdu, se třásaje s listí a řas dešťové krůpěje, jež před tím skvěly se jak perly vylovené z moře.

V tom z houštin vynořila se po-

stava štíhlého důstojníka, který podíraje se o hůl blížil se úplně k příkrému srázu, odkudž bylo viděti celý malebný kraj a bílou okresní silnici, jež místy vlnula se jako veliký had.

Důstojník stanul a díval se do dáli, jakoby někoho čekal, a tu teprve bylo ho viděti celého, ježto podrostu v těchto místech nebylo. Jeho postava byla vysoká, tvář výrazná a prozrazovala ducha ušlechtilého; vlas černý, dlouhý sp ývající až do týla, leskl se jako aksamit a oko jeho plálo mladistvou živostí. Na prsou týpily se mu dvě stříbrné a jedna zlatá medaile, které dostal za svou udatnost a neohroženost před nepřítelem.

Na pusté silnici, tu a tam se vinoucí, ukázal se hybný bod od nedaleké vsíky se blížící a rostl vůči hledě v živou postavu. Již blížila se i k tomu místu, nad nímž stál mladý muž, který všecek při spatření její oživil.

Oko zaplálo, bledá tvář pokryla se živým růmencem a kolem úst zahrál sladký úsměv.

„Miluško!“ zvolal radostně, a hlas jeho chvěl se radostí. Dívka stanula rázem a ohlédla se bojácně zpět.

„Miluško!“ opětoval tentýž hlas. Slyšíš? Já jsem tu, tvůj Zbyrněk a přicházím tě navštívit! Což mne již neznáš?“ volal opět a hlava jeho objevila se při těchto slovech zrovna nad ní.

„Ty, Zbyňku, že jsi to? Či je to jenom duch tvůj, který z hrobu mi přišel vstříc?“ odvětila udivená dívka a údiv jevil se v líci její.

„Ano, já jsem to s tělem i krví a nikoliv jen jako duch,“ zrěla odpověď jeho. „Počkej jen maličko, sejdu stezkou k tobě. Vždyť již tak dlouho jsme se neviděli!“

A již po malé chvíli stanul před ní.

„Zbyňku můj milovaný!“ vykřikla ona a spěchala v jeho náruč, v kterou ji privínil on a tiskl prudce na rozbouřené srdce své. „Ano, tys to, ty celý a nezměněný!“ zaplesala ona, „ale kdo ti pověděl, že tudy půjdu? Tys čekal mne . . .“

„Ano, čekal a to s jistotou, ani v hodině jsem se nezmýlil,“ odpovídal on, drže ji stále za ruku a radostně

hledě v krásnou její tvář. „Ale o tom až později, nyní pojď nahoru, tam nad stráň. Pojď, hncde tě tam dovedu. Stezkou se nám pěkně půjde.“

„Ale kam to půjdeme?“ tázala se a bojácně obracela se zpět.

„Což nevíš, že zde spatřil jsem tě poprvé a zde učil jsem se milovat vše, co kolem je a tebe a tvou čistou, nevinnou, i lechetnou duši,“ zahoroval znovu a vroucně pohlédl v modrý její zrak. „Pamatuješ se, před pěti léty stáli jsme sde naposled v řeru večerním a hleděli tam k modrému nebi, v němž hořely hvězdy a skvěly se zlaté červánky zapadajícího slunce zrovna tak jako dnes? Pamatuješ se na to má drážá Miluško?“ něžně začptal Zbyrněk a znovu přitiskl ji na své srdce.

„Pamatuji,“ pravila ona a častokrát vzpomínala na tebe, leč žádných zpráv o tobě za celý ten čas jsem neobdržela,“ s jemnou výčitkou zašeptala.

„Odpusť mi, ale neúprosné okolnosti nedovolovaly, aťych se hlásil k té, kterou jsem choval v srdci jako drahý amulet. Víš přece, že byli jsme ještě pouhými dětmi, víš, že dětská naše přítulnost byla nerozlučným druhem v našem bezstarostném žití, že rostli jsme tu společně jako ty stromky zde na stráni. Život náš byl tak krásný, tak volný, jako život těch malých ptáček, kteří si tu na stromech vesele propěvují, nestarajíce se o to, co jim zítřek přinese.“

„Ach, ano,“ zahorovala ona, „bylo to tak, jak to pravíš, ale ty jsi přece zapoměl.“

„Já že zapoměl?“ a podíval se na ni tak smutně, že okamžitě litovala slov svých.

„Ne, Miluško, já nezapoměl! Napopak, já denně, ba stále vzpomínal na tebe a duše moje snila jen o tobě. Vzpomínal jsem přes den při učení v kadetní škole a vzpomínal za noci, když na bojišti jsem se nacházel, vzpomínal i s ranním úsvitem, probouzeje se ze sladkých snů v nemocnici, jež skolébaly duši mou a naplnily srdce blahou nadějí, že nezhyne přátelství naše tam daleko, kde rcešli

jsme se, ale že poroste a roste v srdci i dále.

A probouzeje se před několika dny ze sladkých svých snů, zahleděl jsem se k nebi, na němž již shasly všechny hvězdy a obloha zbělela. Na východě ukázal se slabý svit a rostl co chvíli stále víc a více. A hned se probouzeli ptáci a začali sveholiti, jakoby volal druh druhá, že nastává již den po uplynulé noci plné vůně a sladkých snů. A na východě, tam nad mlhou zarosenými vrchy a horami pomalu vycházelo slunce, ukazujíc čím dále tím více svou jasnou usmívající se tvář, tak že obláčky plující po obloze proměnily se v ranní červánky. Než co to? Slunce nevycházelo samo. Spatřil jsem ještě jinou, jasnější zář, která rozlévala se tam po nivách, tak že zachvíval se každý květ a jeho rosné krůpěje měnily se v dýmáky. Nad tím podivným zjevem trnula celá příroda a také i zpěvné chóry opěrenců zmlkly na chvíli. Žasla země, žaslo i slunce samo, neboť poznaly Boha svého, Lásku to nejčistší a nejkrásnější a za ním ušel jsem krásnou paní vznášející se jako lehký obláček, a kolem hlavy zřel jsem zlatou gloriolu, v níž tkvěl nápis: „Já jsem láska nemírající.“

Zjev ten zanechal v duši mé nepopsatelný cit a připomínal mi v srdci všechny ty slasti svaté a čisté lásky, jež nedávno založena na citech přátelství zkvétá a přináší užitek stonásobný všem, kdož k ní se přivinuli celou svojí duší. . .

V sladkých citech tohoto podivného jitra tonul celý obzor a duše má letěla daleko od místa toho tam daleko za tebou, kde žila jsi život bezstarostný a radostný. Viděl jsem též vynořiti se v mysli své tu druhou chatu, v níž já byl vychován. A z modravé mlhy vynořila se všechna ta místa, na nichž jsme si spolu hráli a dováděli. Ó, nevíš, drahá Miluško, jaká touha po tobě zachvítila mé srdce! Hlas jeho zachvěl se a slova jeho nesla se jak šepot vánku, tak že ztichlo všechno kolem, aby slyšelo zpověď tuto, kterou odhaloval svoje nitro ten, jenž láskou umíral tam v dálných krajích,

kde neměl kolem sebe nikoho, kdo by jej potěšil!

Při jeho slovech, jimiž líčil bol svého srdce, přestal šuměti i háj, přestal bublati i potůček, kolem něhož se ubírali a ustali i ptáci ve svém zpěvu. . .

A ustav na chvíli ve svém vypravování, povzdechl si z hluboka a pln smutku a bolesti otázal se svým jemným hlasem: „Věříš nyní, drahá Miluško, že jsem na tebe celý ten dlouhý čas vzpomínal? Věříš nyní, že v mysli své choval jsem obraz tvůj a chodil těmito cestičkami, posvětil je sladkou vzpomínkou a svlažil často vřelými slzami?“

A sotva pronesl tato slova, bohatá slza skanula s oka jeho a padla na bílou její ruku. Věříš ještě nyní, že jsem na tě zapoměl?“ znovu se ptal a smutně díval se na ni.

„Ne, nezapomněl jsi!“ ozvalo se tiché šumění stromů, jež skláněly se korunami svými nad jejich hlavy. Tak odpovídaly i květné luhy, po nichž kráčeli a tak volalo vše, co kolem nich se nalézalo. Vůně pryskyřice a dech kvítků lesních naplnil vzduch a poslední červánky rozesmály se, že v záplavě jejich tonul celý svět.

A Miluška se zraky zaslzenými zírá v tvář svého nejdrazšího přítele a šeptá sotva slyšitelně: „Věřím, věřím ti ráda, neboť kdyby to nebylo pravda, ani dnes by jsi sem nepřišel.“

A tichý vzlykot zazníval ztichlým krajem.

Miluška i Zbyněk oba byli sirotci. A siroba sblížila srdce jejich v útlém dětství a rostla láska a mohutněla v nich den ode dne více a více.

A když Zbyněk odešel odtud do škol a ze školy na vojnu, vzpomínala Miluška a těšila se, že se vrátí, že jednou k ní přijde, až bude sám pánem své situace.

A vrátil se, vrátil zrovna v tu chvíli, kdy srdce její toužilo nejvíce, kdy v něm rozhořela se láska, tento květ oslnivých barev a opojné vůně mystické. Vrátil se její miláček, její bratr z dob dětství, nepostrádatelný druh, bez něhož ani chvíli o samotě nemohla skotačiti a dováděti. Nevěděli,

co v srdcích se vznítí, věděli pouze, že jsou si nenehraditelnými a že jedině společně dařilo se jim vše, co podnikli. Nevěděli, že přátelství jejich vzklíčí v něžný květ lásky, jež jako magnet kovové piliny tak srdce jejich přitahovati bude. Nevěděli, že srdce jejich rozezvucí se vyzím a vroucím citem lásky, opěvující nejčastěji právě srdce toho, který je nám milým a drahým.

O kdyby bylo možno ukázati srdce lidské, snad často četli bychom v něm tato slova: „Miluji tě a vzpomínám!“

A tak to bylo i v srdcích těchto dvou mladých lidíček. A oni věřice v sladký cit své lásky, stulili se jeden k druhému a rty jejich setkaly se v dlouhém políbení. A nad hlavou zašuměl jim les sladkou píseň lásky a s modré oblohy požehnání na hlavy jejich házelo tisíce a tisíce drobných hvězdiček a celá příroda kolem tajemně šeptala: „Budte požehnání vy, kteří sešli jste se po dlouhé době svého odloučení, byste se již nikdy od sebe neodloučili — — —“

A. M. Kadlčáková.

Tichý večer.

Tichý večer již se sklání
do kraje
a to slunko naposledy
zapljaje.

A pak zajde tam za hory,
jde tam spat,
aby mohlo brzy ráno
zase vstat.

Ptáci v hnízda zaletěli
znavení,
vzpívali všechny písně
a teď sní.

Květy hlavy uklánějí
v záhonech,
naposledy vydechnou tu
sladký dech.

Všude ticho, mrtvo, pusto
po kraji,
jen kdes zvony „Anděl Páně“
šeptají.

Hlahol zvonů něžně letí
krajinou,
Matce Boží pějí píseň
jedinou.

Pějí zvony Matce Boží
s večera,
příroda když spat se chystá
veškera.

Zvony zvoní na vše strany
klekání,
v modlitbě se hlava moje
uklání

A když slední úder zvonu
utichá,
naposledy duše moje
zavzdychá:

Matko Boží, Matko moje
při mně stůj,
v sladkém spánku duši moji,
ochraňuj.

A. M. Kadlčáková.

Vzpomínky.

Když večer v kraj se naklání
a měsíc jasně v nebi stkví,
kam duše moje zalétá,
to sám dobrý Bůh ví!

Má duše v tichých vzpomínkách
tam v domov milý zalétá
a v vzpomínkách těch sladických
ten drahý koutek oplétá.

Kde otec, drahá matička,
kde bratři, milé sestřičky,
tam vzpomínky mé povždy jdou
pro blaha sen svůj sladičký.

Ó vzpomínky, vy drahé jste
mé duši, srdci, v světě tu,
z vás povždy něžný věneček
svě záslé lásce upletu.

Z rozjímání sv. Ambrože.

Podává Fr. Janovský.

(Část dálší)

I.

Známost Kristova.

Nejhorší nevědomost jest, nevěděti o Kristu. Po celý život zůstává malým člověkem, kdo se nepovznese ke Kristu.

Nejhlubší temnotou kráčí, kdo žije bez Krista. Známost Kristova jest zdravím duše.

*

Vyšed z lůna panenského naplňuje Kristus svým světlem celý svět. Všem má toto světlo svítiti; avšak jenom ti je pochopí, kdož touží po jasnosti světla věčného, která již nebude zastíněna nižádnou nocí.

*

Kristus tvým sluncem. Hleď, by ti nikdy nezapadlo.

Den jest v duši, v níž Kristus dlí; noc, tmavá noc, kde Krista není.

Kde jest pravá víra, tam pravého světla všecek půvab a radost.

Kde jest věrně zachovaná nevinnost a osvědčená horlivá snaha po ctnostech a jasnost čistého svědomí, tam jest zářivé poledne duše, tam se sedí s Kristem u hostiny.

*

Jenom věrou uchopíš Krista. Kristu se nechce tvých peněz, on hledá tvé víry. Více než peníze platí u něho tvá víra.

*

Na křídlech duše zalet vzhůru, vzhůru nad hřích a hříšnou žádost, chceš-li se dostat ke Kristu.

Jak máš hledati Krista?

Ne těkavě a ledabyle, nýbrž se svatým násilím, jak to učinila nevěsta ve Velepisni, jež pravila: „Nalezla jsem toho, ježž miluje duše má; uchopila jsem ho, aniž ho pustím.“ U víře jej nalezla. Ve vnitřné modlitbě, v tichém rozjímání a patření držela ho a nepustila.

Kristus jest milost, život a vzkříšení. Kdo se zdvihne a povstane, nalezne jeho přítomnost.

Kristovy oči hledají nás a spočívají na nás. Všecky chce přijmouti

mezi své, všecky, jež stvořil a k životu povolal. Ach, kéž bys někdy před ním neprochal, nikdy se nechtěl před ním skrýti.

Ovšem že i přehajících hledá, i ty chce zachrániti, kdož se před ním skrývají. Volá jim: Adame, kde jsi? Človče, kde jsi? Ve světle jsem tě stvořil, a ty jsi se přiklonil k temnotě?

Nuže, jde i ty ke Kristu. Pozdě nebo v noci nebo v kteroukoli hodinu, vždycky nalezneš Krista ochotna tebe přijmouti. Ve své dobrotě nezkracuje mzdy pozdě přicházejícím. Také o šesté, deváté a jedenácté hodině přišli dělníci a obdrželi celou denní mzdu. Ba Nikodem přišel v noci.

Přišel jsem ohrněl, bych tě osvitil, tmí tvých hříchů spálil a svou milostí ti osvědčil.

II.

Kristus nade všecko.

Kristus jest ze všech dober dobro nejvyšší. Kolik dober jest v tomto jediném dobru obsaženo?

Zdaž možno naléztí větší štěstí, než býti s Kristem? Jemu náležeti, jako úd náleží tělu?

Nechceme býti poddáni všem pozemským, jež nám přece jen vždycky zůstávají cizími, nýbrž chceme míti jenom jednoho pána, Krista.

*

Kde jest pokoj, tam jest Kristus; Kristus jest pokoj: Kde jest spravedlnost, tam jest Kristus, Kristus jest spravedlnost.

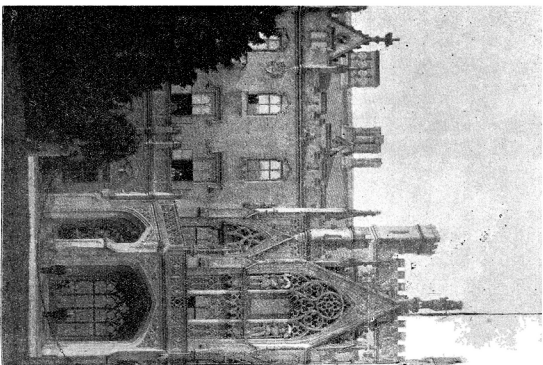
Kristus jest našim odpočíváním. Vždyť řekl: Ještě dnes budeš se mnou v ráji. Pravého odpočívání není na zemi, nýbrž v nebi.

Velikým lékem pro nás: přijímáti útěchu od Krista.

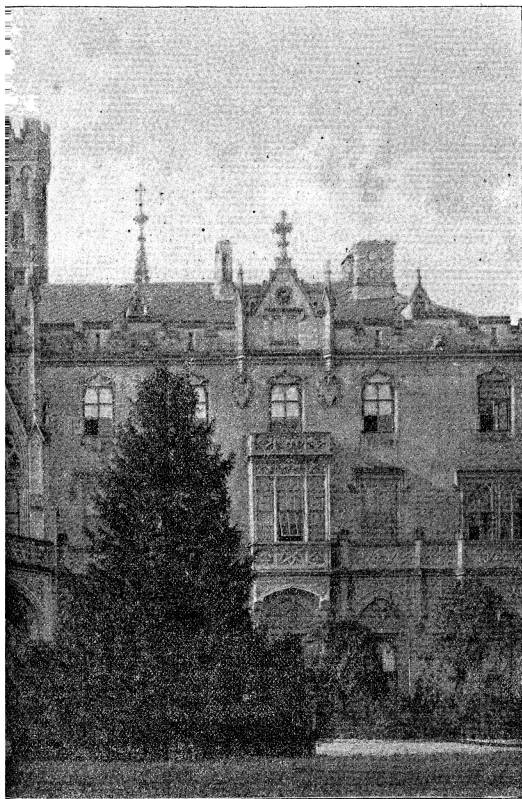
Kristus jest pravou radostí a rozkoší duše. Onť jest samá radost, samá rozkoš.

Pevné kořeny má naše radost a veselí, radujeme-li se v Kristu. Radost světa zmizí se světem. Věčnou radost má, kdo se v Bohu raduje.

Hostinou plnou radosti a pokoje

Lehnice: Zámek.

pohled z parku.

jest spočívati v Kristu a jeho radosti
požívatí.

Jest zproštěn námah, kdo se do-
stal ke Kristu,

Nikdo ti nemůže Krista vzíti,
sám-li se ho nevzdáš.

*

Kdo by byl tak bohat jako Kri-
stus? K Krista nalezněš vždycky nad-
bytek, nikdy nedostatku.

Chud přišel na svět, a pro všechny
měl bohatství darů.

Jak jest neskonale bohat, jenž
nás svou chudobou obohatil!

Již Kazatel ve Starém Zákoně to
věděl! Bohatství a spokojenosti ne-
nalezněš pod sluncem.

Kdo však je přece chce získati,
buď bohat a spokojen v Kristu.

*

Jediný Kristus jest všechno.
Kde jest Kristus, tam jest všechno:

jeho pravda; odpuštění hříchů, milost,
rozhraní mezi životem a smrtí.

Kdo Krista získal, všechno získal.
Abych i ničeho neměl, patří mně
všecko, mám-li Krista.

Kristus nebem mé duše, mým
královstvím.

*

Mým podílem jest Pán.

Nemůže tak každý říci. Před-
evším nemůže tak říci lakomec. Hned
by se ozvala proti němu lakota a řekla
by mu: Nejsi můj? Učinila jsem tě
svým otrokem. Zaprodal jsi se mi za
kus zlata.

Ani hýřil nemůže říci: Mým po-
dílem jest Pán. Neboť ihned zdvihá
se proti němu hýřivost a praví: Nejsi
můj! Tenkrát za nestrídmého ho-
dování učinila jsem tě svým nevclníkem.
Můj jsi, mně zůstaneš zapsán. Tak
nemám požívačnst svědčí proti tobě.
(P. d.)

000000

A. M. Kadlčáková.

Boží Muka.

U lesa tam na pahorku
v křižovatce cest,
stojí tise Boží Muka
o níž pověst jest.

Jednou kdys tu poutník kráčel
zemden únavou,
na pahrbku k odpočinku
složil hlavu svou.

Z lesa přišel zbojník krutý
a juk poutník spal,
do srdce mu dýku vrazil
a vše, co měl, vzal.

Druhého dne našli jej zde
lidé z dědiny —
v rukou držel křížek malý
poklad jediný.

A pod tělem kaluž krve
z níž se týčil květ
a který mrtvému vůni
dýchal v stýdlý ret

Na památku na tom vršku
Boží Muka jsou,
za mrtvého ať se modlí,
kteří kolem jdou!

000000

Msgr. Bauhard.

Z franc. Boh. Myselý.

Stáří, čili životem vzhůru.

(Část další.)

O přátelství. Staří přátelé.

Po nabytých zkušenostech do
mnívám se, že stará přátelství jsou
dobrá přátelství a staří přátelé jsou
nejlepší. Jsou to pevná a dobrá přá-
telství stmelená v ohni zkoušky, se-
stavená z dlouholetých vzpomínek,
casto námah, nebezpečí, utvrzená u-

trpením, jsou to přátelství starých
druhů z vojny, vysloužilců ze mno-
hého tažení válečného, je to přátelství
starých druhů z cest, které spolu pod-
nikali bezpečnými bouřemi, pod stej-
nou plachtou lodní, když putovali ne
kolem světa, ale tímto vezdejším ži-
votem.

Není mi neznámo, že proslulá stará přátelství, která slavila bible a poesie, jsou přátelství mladých reků ve květu života: David a Jonathas, Achilles a Patroklos, Nisus a Euryalus. Pomlčme o nich s úctou, neboť mluvím tu o lidech starých.

Lacordaire napsal: „Dlouho jsem se domníval, že mládí jest věkem přátelských styků a že přátelství samo jest jakousi vábivou předpravou všech našich citů lásky: mylil jsem se. Mladost je příliš vrtkává pro přátelství není ještě ustálena ani v myšlenkách ani v tužbách a oddává-li se, nemůže poskytnouti než naději. Na druhé straně jest zralý věk příliš chladný pro tento velký cit. Měli bychom tedy přátelství započítati jen mezi sny potomstva Adamova? Nikoliv, moje vlastní zkušenost staví tu můj krok a nevěřiti v přátelství bylo by mi rovně nepadno jako nevěřiti v náboženství. Věřím v přilnutí lidí jako věřím v Boží dobrotu a odvažují se tvrditi, že vyjma první věk dětský není věku, jenž by byl cizí přátelským pocitům. Přináší-li mladost více ochoty ve svých sympatiích, skýtá věk zralý více stálosti, stáří pak přináší více oddanosti a hloubky. Přátelství je tedy vzácná, božská věc, jistá známka veliké duše, a jedna z nejvyšších viditelných odměn sepjatých se ctností.“

Je to kmet, biskup Fénelon, který po mém názoru nejlépe napsal o přátelství a o přátelích. Právě jsem znova dočetl poslední listy, které napsal ze vzdáleného svého města Cambrai svým věrným přátelům, kteří s ním sestarali, vévodovi z Beauvilliers, vévodovi z Chevreuse, knězi Langeronovi atd. Kdo miloval jako on? „Zdá se mi, můj dobrý vévodo, že srdce vaše je mé, tak jsem s ním za jedno. Živ jsem již pouze přátelstvím: a ono způsobí také mou smrt. . . Velicí přátelé jsou naši největší útěchou, pokud se nestanou naší největší bolestí.“ — A kdo oplakával své přátele jako on? „Doznávám, že oplakáváje přitele, jenž byl slastí mého života, plakal jsem skutečně. Člověk by byl pokoušen zatoužit, aby všichni praví přátelé se

umluvili umřít zároveň, téhož dne“ atd. —

U nás nemá sobě rovna přátelství státníka Montalemberta a proslulého kazatele Lacordairea svou velikostí a krásou. Životopisec onoho právem napsal: „Zda nelze tu tvrditi, že toto přátelství bylo netoliko útěchou a ctí jejich života, ale že počívá i celé lidstvo, a že svou povznešeností, nežností, svou trvalou a nezištnou věrností může býti vzorem všem věkům budoucím?“

Leč jakkoliv bylo krásné ve svém úsvitě plném líbeznoti, o polednách kdy zářilo leskem plným, nevím, bylo-li ještě spanilejší při svem západu. V posledních letech života Lacordaireova byly napsány listy jako tento: „Přátelství, které nás pojí víc než třicet let, bylo mi, jak jsem ti často říkával, velikou ctí a jednou z řídkých potěch mého života. . . Nepiši ti ničeho, co by mi nebylo diktováno láskou k tvé slávě a láskou k tvé duši, ale především hlubokou vděčností k muži, jenž mi dal tolikrát okusiti nejhlubších a nečistších radostí, jakých může lidská duše pocítiti.“ Byli to dva bratři a tak je sledujeme až do posledního dechu.

Kdosi řekl, že láska je často již stará po třech nedělích, kdežto přátelství čtyřiceti let je ještě mladé. A tuto nezdolnost přátelství zobrazil Chateaubriand v podobenství, převzatém sice z antiky, které vepsal do alba pí. Bémusatové. Poslyšme:

„Sláva, Láska a Přátelství sestoupily kdysi s Olympu navštívit národy země. Božstva si umínla napsati historii svého putování a jména lidí, kteří by je pohostinnu přijali. Sláva vzala za tím účelem kus mramoru, Láska desky voskové, Přátelství čistou knihu. Jednou večer stanuli tři cestovatelé u mých dveří. Chvátal jsem je uvítati s uctivostí bohům povinnou. Na ztíř ráno před odchodem nepodařilo se Slávě vřítí mé jméno do mramoru. Láska je načrtala do vosku, ale brzy je se smíchem vymazala. Pouze přátelství mi slíbilo uchovati mé jméno ve své knize.“

* * *

Zdá se mi, jako bych viděl splyvat v jednu starověké knihy DE AMICITIA a DE SENECTUTE o přátelství, a o stáří. Byla to kniha o přátelství v šedinách. Každý z nás mohl by k ní přispěti svými vzpomínkami a poznámkami. Pokusme se o to bratře!

Nejprve třeba se smířiti s touto okolností: od jistého věku neuzavírají se nová přátelství. Právem zváno bylo přátelství stromem, který třeba záhy vsaditi, chce-li člověk trhati jeho ovoce, které dobře vyzrálé skýtá jen pozdě, v jeseni.

Však žel, kolik to v mládí štípených přátelství nedospěje až k tomu věku, ježto je vyrvou bouře, nebo spálí mráz nebo uschnou! Kolik nám zbylo přátel z druhů čeství, z kamarádů ze školy, ze studií nebo z vojny dnes, ano, dnes, ve mrazivé chvíli, kdy je nám nadobro urvána všeliká láska rodu, a kdy by nám hřejivě přátelství tak bylo vhod!

Kde je najíti? U mladých? Jejich náklonnost tihne jinam. Čít, který by dobří lidé věnovali našemu věku, není přátelství ve vlastním smyslu, nýbrž spíše uctívá oddanost, která je bude udržovati později. A nad to, měli-li jsme nehořdu, že jsme se něčím stali, snad i pochlebenství se přimísí. Avšak lichotníci nejsou přátelé.

A micitia pares invenit aut facit, přátelství předpokládá stejnost nebo ji vytvoří. A není-liž přední stejností rovnost věku? A bratře, přáteli, právě mezi starými nejlepší se miluje.

Není-liž pravda, co pravil Lacordaire ve své velebné výmluvnosti: „Jest to podivuhodná výsada; že čas přátelství utvrzuje. Jak události v životě dvou přátel postupně se vyvíjejí, tak tuží se jejich věrnost zkouškami. Jednotnost svých citů pozorují lépe při nárazu, jenž mohl ji snad zničit nebo jí otráti. Jako dva neochvějně skalní útesy v těchže vlnách patří, jak příboj let marně napadá nezdolný soulad jejich srdcí. Třeba žítí, abychom se ujistili, že jsme milováni.“

Je to snad rovnost životního postavení a statků, jež utuží tento sva-

zek? Byl by to svazek příliš slabý, jako jmění samo. Při nastoupení cesty krácejí přátelé spolu ruku v ruce. Cestou se situace mění, úhel rozchodu se šíří. Jeden jest příliš vysoko, druhý zůstal příliš nízko a mizí: S Bohem, bratře, s Bohem . . . !

Kdo sblíží dálky? Ani dobrodíním, ani prokázaným službám samým o sobě se to nezdaří. V té příčině zná přátelství nízkých stud, hrdost, nedůtklivost, kteréž vlastnosti lze na druhé straně přemoci jen ohledy, ochotou, prostou a upřímnou skromností, což je arci při takovém styku věc nejhoulstivější. Aby to člověk dobře chápal a konal, je mu zapotřebí rovné povznešenosti ducha jako dobroty srdce: „V čistém přátelství jest cosi, čehož neokusí lidé prostřední, dí La Bruyère.

Je snad rozdílnost povahy a nálady nepřekonatelnou překážkou přátelství? Naprosto nikoliv. Jsou přátelství, jejichž prvky se doplňují rozdílností sloučených povah. Vazba přátelství jest u korábů: články vystavíející a vhloubené, vypukliny a nížiny si navzájem odpovídají. Ostatně není říkterak třeba, aby rovnost duší zacházela až k potlačení osobitosti. Nebylo kdys řečeno, že ideálem přátelství jest učiniti ze dvou jeden celek, při ale tak, aby se každý cítil svým?

Různost názorů, a to hlavně názorů politických to byla, která za našich dnů snad nejlhubší a nejpříkřejší propast utvořila mezi duchy, kteří se jinak stýkali srdcem. Politika, která trhá a strhá vše, byla by málem na chvíli rozdvojila i dva přátele již zmíněné Montalemberta a Lacordairea. Bylo to roku 1860: „Divím se — stěžuje si jeden — že se stále nemůžeme dohodnouti, majíce přece stejnou víru a stejné zásady.“ — „A já — odpovídá přítel — já žasnu, jak jsme se při povahách tak různých a v postavení tolik rozdílném vždycky v zásadních bodech srovnali a proti společným nepřátelům bránili . . . Když jsme byli mládí a ohniví, tys mne miloval více nežli já tebe. Nyní se úlohy změnilly a nenáříkám!“ — Na to Lacordaire odpověděl s náručí otevřenou:

„Až k poslednímu dechnutí, až do hrobu bude mou nejsladší vzpomínkou, že přátelství naše bylo vždy bez mraku, bez roztržky. Nebyli jsme dva, a to vysvětlí vše. S Bohem, objímám tě a jsem pro tě stále tím, čím jsem

byl r. 1830.“ Za dva roky na to Lacordaire umíral a blízek vydechnutí neustával osvědčovatí Montalembertovi, který jej se slzami líbal: „Miluji, miluji tě!“ A to bylo jejich poslední rozloučení. (P. d.)

o o o o o

Apoštolát modlitby mezi mládeží.

(Hlavní úmysl.)

Mluví a píše se mnoho o organizaci mládeže školou povinné a dospívající. Organizace tyto vztahují se však více na výchovu těla, na výcvik a otužení těla, na vštípení vlasteneckého smýšlení a podporu užitečné věci pro mládež. Vše to zajisté dobré jest, ale tím lepší to bude, bude-li to spočívati na křesťanském záklaďe; i.e. opomene-li se při výcviku těla též zúšlechtní srdce. K tomuto poslednímu směřuje Apoštolát modlitby. Jestli Apoštolát modlitby jedním z nejúčinnějších prostředků dobré výchovy a proto jest pro mládež jako stvořen. Mládež je hned pro vše velkolepé nadšena a miluje pořádek, zejména nyní v době válčéré. Jak rádi si hoši zahrají na vojáky! Obé jak velkolepost, tak organizaci spojuje v sobě Apoštolát modlitby. Či není to velkolepé náležeti ke spolku, čítajícímu asi 30 milionů člerů? Jest to již hezká armáda modlitby! Jejím nejvyšším vůdcem je sv. Otec, který všem členům ustanovuje hlavní úmysl. Se stolce svého přehlédne sv. Otec celý svět a kde najde nějakou důležitou záležitost, kde třeba zvláštního požehnání nejsv. Srdce Páně, kde pekelné brány

nejvíce zuří proti království Božímu, tam obrátí mysl všech člerů armády modlitby a vyzývá ke zbrani modlitby, aby se dobré věci Boží pomáhalo k vítězství.

Tak bojovat mohou všichni i díky to dovedou. Načšerím může naplnit díky vědomí, že i v jejich mládí mohou pomáhat k velikým věcem. Právě modlitba dítek nevinných je Pánu Bohu milá, právě díky mohou mnoho na bežském Srdci Páně vypracit. Pišet sv. Pavel v I. listu ke Kor. I. 27.: Co jest u světa bláznivé, vyvolil Bůh, aby zahabil moudré, a co jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahabil silné.“ A proto ruce k dílu! Rodiče, katecheti, chopte se tohoto prostředku ke zbožné výchově dítek, zaveďte doma v rodinách, ve školách Apoštolát modlitby. Vysvětlete dítkám krátkými, ale srozumitelnými slovy účel Apoštolátu modlitby, ukažte jim, jak mají ráno obětovat své modlitby a práce nejsv. Srdci Páně na udaný úmysl sv. Otce a díky budou mít též účast a zásluhu na velkých záležitostech církevních a na zájmech nejsv. Srdce Ježíšova!

o o o o o

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Mé nejmilejší obydlí.

Má-li missionář v Indii — píše P. Theodor Dieckann — konati duchovní správu v nesčetných osadách, má-li křesťany široko daleko rozptýlené navštěvovati a vyučovati, roz-

umí se samo sebou, že nemůže vždycky bydleti v přibytku pěkném a slušném, kde by se cítil doma a měl všechno pohodlí. Řídě se mravy a obyčeji a způsobem života těch, mezi nimiž žije, musí vzítí za vděk s tím, co se mu

právě naskytá anebo co vůbec lze dostati. Spí-li dnes v posteli, spí zítra rovně tak rád a spokojen pod širým nebem a dívá se tak dlouho na bleďou plochu měsíce a třpytaující se hvězdy, až mu spánek zavře oči. Příští večer lehne si třeba na svém vozíku k nočnímu odpočinku anebo v nějaké bidné chatrči; za šťastného může se pokládati, je-li v dědině nějaká, byť i sebe chudobnější kaplička. Avšak přede všemi noclehárna mi dávám přednost kravskému chlěvu, lze-li vůbec jaký dostati. Tam sloužívám pak mši svačou a udílím sv. svátosti. Příčina je, že zde kravské chlěvy jsou zpravidla mnohem čistější nežli domy a příbytky domorodců. Takový chlív bývá aťpoň na jedné, ne-li dvou stranách otevřen, tak že může světlo a čerstvý vzduch s dostatek dovnitř vniknouti.

Prve, nežli se v takovém kravském hotelu první třídy ubytují, vymetou důkladně podlahu a kravským hnojem natru. Není třeba, aby se laskavý čtenář nad tímto výrazem pozastavoval, neboť kravský hnůj nenepokládá se v Indii za něco nečistého. Potom vyzvednou se dvěře některého domu ze stěžejí a pověsí se za provaz na strop chlěva. Tjhoto visutého stolu užívá se jako oltáře. Nad oltářem rozprostře se plachta na způsob baldachýmu, aby špína a hmyz nepadaly na oltář. Poněvadž totiž ve slamené střeše a na trámovi se prohládnější potkáni, ještěrky, štíři, netopýři, veverky, ptáci a p. a v hustých pavučinách se vrtají, stává se nezřídka, že celá spousta špíny a neřádu padá dolů.

Má však kravský chlív jako obydlí také svoje stinné stránky. Za jedno není člověk nikdy volný a sám. Každý chce bílého muže viděti. Celé hodiny stojí lidé přede dveřmi, jakoby byli pohřízeni v rozjímání a pozorují co nejdůkladněji každý můj pohyb, právě tak, jak pozorujeme lvy a medvědy ve zvěřinci. I když otvor do chlěva zastru nějakou záclonou, pozvědájí ji zvědavci a nahlížejí pokračmo dovnitř. Když při takové příležitosti mluvím o Bohu a sv. nábo-

ženství, poslouchají napnutě a na všechno přisvědčují. To však ještě neznamená, že by se chtěli obrátiti. Mimo to vyrušují mne ve chlěvě ustavičně volci a krávy otud zahnané, kteří opět a opět se pokoušejí na svá místa se vrátiti. Důvěrně strkají přezvykující tlamu do chlěva a dívají se na mne svýma velkýma očima zvědavě anebo prosebně, jakoby se chtěli tázati: „No, bude to brzo, smíme, prosím, vstoupiti?“

Co toto píší, napadá mi právě, jak jsem jednkrát v takovém chlěvě seděl na nízké stoličce, zpozíval. Najednou slyším za sebou podozřelý šramot. Sáhnu rukou na záda a cítím teplou, lepkavou hmotu. Dověřil jsem se, co se stalo. Jakmile jsem byl s kajcníkem hotov, povstal jsem a domlouvám okolo stojícím: „Což pak jste nemohli na krávu dáti pozor, mezitím co jsem zpozíval?“ Na tato slova vystoupila ze zástupu až 30 až 40 na zemi dřepících kajcníků jedna žena a odhánějíc krávu pravila: „Ano, muži Boží, kráva sem právě vstoupila a pak jsem ji chtěla rychle odehnat a ona se obrátila, stalo se to nečestěti a já jsem přišla pozdě, abych je zabránila.“

Mě ovšem nezbyvalo, než oddati se svému osudu a šaty zaměnití.

Dále stává se nejednou, že silný vítr zharý písek a prach rozvíří a jako lavinu do chlěva žene. A když takové prachové mraky jemný písek do očí, šňupavý tabák do nosu a skřípavý prášek na zuby do úst sypou anebo když nekonečná hejna komárů za divokého tance válečného a pekelného šumotu před nosem škádlivě bzučí, tak že člověk při každém dechnutí celé množství takových trznitelů polýká a ustavičně plivati musí, anebo když zhavě tropické vedro tak strašně páli, že se dělají mětky před očima, jest na bileďni, že to všecko není žádnou sláctí, ale velkou útrapou.

Jiné soužení v kravském chlěvě, zvláště však v příbytech domorodců připravuje člověku onen hmyz, který se zvláštní zálibou ve vlasech na hlavě se zdržuje. Proto není radno přijati vlněné pozvání domorodců a

přenocovati u nich na lůžku. Neméně zloprověsný je hmyz, který svými křivými nožkami tak dovedně skáče a člověku hned tu, hned tam krev čepuje. Myslím, že tato zvířátka měla býti také mezi desíti egyptskými ranami. Sotva člověk usnul, sotva sen se počal rozvíjeti a své čarovné nitky splétati — tu to štípe a kouše hned tu, hned tam a posléze všude. Je po spánku z krásných sneh. A usne-li člověk k ránu po mnohahodinovém boji přece, sní o obrovském hmyzu, který ze všech stran naň doráží, a spánek není pokojný.

Nyní chci ještě vypravovati, jak jedenkrát byla na štípačném a kousavém hmyzu vykonána poprava upálením na hranici. Jednoho dne přišel jsem neohlášen do polokřesťanské vesnice, o které jsem věděl, že tam pro mne bývá jistý kravský chlév vždycky pohotov. Při mém příchodu byli všichni dospělí lidé na poli, toliko děti a starci byli doma. Bez oolků vstoupil jsem do chléva nic zlého netuše. Byl prázdný a v prvním okamžiku nepozoroval jsem nic podezřelého. Můj sluha s mými zavazadly mne následoval a postavil je do kouta. Sotva však se břemene zbavil, dal se do křiku a jal se rukama po obnažených prsou a zádech se oháněti. Domníval jsem se v prvním okamžiku, že snad stoupl na štíra a byl kousnut a ptám se: „Co je ti, Petře?“ Ale na odpověď jsem nečekal, neboť v tentéž okamžiku cítil jsem i já, až oblečen, na nohou palčivě lechtání a svědění a když jsem se obrátil ke světlu, viděl jsem, že můj oděv všecek se černá. Byly to blechy.

Tu nezbyvalo než dáti se na útěk. Dal jsem tedy svoje zavazadla vyřezati ze chléva a pospíšil jsem k jeho majiteli, hodnému to křesťanu. Nebylo však nikoho doma mimo starou slepou babičku, která spala na zápraží. Uslyšeвши mé kroky a poznavši můj hlas prosila mne za požehnání. „Jak pak, staženko,“ pravím žertem, „odkud jsou všichni ti hosté, které přechováváte ve svém chlévě?“ — „Ach, otče, jsem slepá, žádného jsem

neviděla a o žádném jsem neslyšela.“ „To rád věřím, ale odkud to, že ve vašem chlévě je tolik bleh, jakoby se tam z celé dědiny byly sešly?“

„Ach otče, vy jste byl v našem chlévě?“ pravila stařena zděšeně, „nyní teprv rozumím, co míníte. Ve chlévě nelze ovšem bydleti. Před třemi týdny vypukl zde dolytěl mor, také my jsme několik kusů pozbyli. Chléva se nyní nepoužívá, neboť dobytek zůstává na poli. Můj syn chtěl však právě dnes chlév vyčistiti.“ Nabídky starochy, abych se zatím u nich ubytoval, jsem nepřijal. Byl by to býval skok z bláta do louže, neboť v lidských příbytcích hemží se zase všecko štěnicemi. Řekl jsem stařeně, že se u nich převleču a pak venku na dvoře, kde stál košatý akát, se usadím.

Když mi v čerstvém prádle bylo zase volno a příjemno, seěl jsem si do stínu stromu a naslouchal jsem bzukotu divokých včel ve květech a švitoření ptactva ve větvích, až konečně majitel domku se svou ženou a čtyřmi pacholky přišel z pole. Po obvyklých pozdravech radil sen dobrému muži žertem, aby všechny blechy ve svém chlévě pchytal, pečlivě do velkých bečen naložil a příští rok na výstavu do Paříže poslal, že jistě obdrží velkou přemii a nimo to znamenitým mužem se stane. Poněvadž však můj hostitel o nějaké výstavě neměl ani ponětí a tím méně něco o Paříži věděl, díval se na mne udiveně nevěda, kam mím. Vysvětlil jsem mu, co míním. Dobrácky se usmívaje odpověděl: „Blechy sice pochytám, ale nepošlu jich do Paříže, ale na hranici.“

Čin donáci pán blichám pohrozil, doslova provedl. Nejprve byl z celé dědiny sehnán všechen čerstvý kravský hnůj, ve velkých hliněných hrncích smíchán s vodou a touto směsí se stěny a podlaha chléva potřely. V lepkavé této hmotě všechen hmyz uvázl a nemohl ven. Dělníci, kteří tuto práci konali, obnažili se až po pás a sami napřed nejprve ruce a nohy a potom celou svrchní část těla toutéž masťou natřeli. Ozbrojeni pomety jali se celý chlév důkladně vymetaťi, prve než by se blechy vzpa-

matovaly a z lepivé hmoty vyvázly. Smetí bylo jedna blecha. Našla se v koutě také kozí kůže silně již zapáchající a blechami jen se hemžící, kterou tam byl domácí pán zapomněl. To prý byla příčina, že se tam hmyz tak rozmnožil. Mezitím postavil sedlák před chlévem hrací a zapálil a dělníci vhodili všechno smetí i s kozí kůží do ohně. Plamny veselé praskaly a ve květech stromů bzučely včelky blechám na smrt odsouzeným pochod smuteční. Potom jsem byl pozván, abych se ve chlévě uhostil, ale já jsem raději spokojil se zatím vzdušným bytem pod zmíněným akátem. Po dvou dnech jsem odcestoval do nejbližší vesnice.

Z missie Dominikánů na Shikoku.

Shikoku jest jeden ze čtyř velkých ostrovů Japonských. Jako Japonsko vůbec je velmi hornatý a uvnitř jen řídko obydlen. Za to tím hustěji je obydleno krásné a úrodné pobřeží.

Počet křesťanů jest velmi nepatrný a nepřesahuje ani 300 duší. Byly zde totiž missie teprv nedávno založeny. Za to možno říci, že křesťané jsou velmi horliví a jména toho vším právem zasluhují. Nerozhoduje zde počet, ale jakost, t. j. dobré vlastnosti. Sv. Otec Pius X. vyloučil ostrov z biskupství v Osace a povýšil ostrov na samostatnou diecézi a odevzdal tamější missie španělským Dominikánům. K původním třem stanicím v městech Koši, Tokushině a Matsuyomě přibily v posledních letech tři nové, z nichž čtyry největší mají svého kněze; kdežto do dvou menších některý z missionářů pravidelně dochází.

„Je zpočátku velmi těžké,“ píše missionář P. Alvarez, „bez důkladné znalosti řeči domorodců, získati jejich srdce, a to tím méně, ježto často jim kněz musí říci všelico, co smyslům a náruživostem jejich málo lichotí. Evangelium, které jim káže, jest evangelium Krista Ukřižovaného, jenž byl „židům pohoršením, pohanům pošestilostí“. Stává se však nicméně, že

má Bůh své vyvolené duše, které upřímně touží, převzou cestu ke spásu poznati. Radost, jestliže takovou duši naleznou, skytá missionáři náhradu za mnohá zklamání a mnohé hořkosti, kterých ve svém povolání zakouší.

Mezi našimi nově obrácenými křesťany je také bývalý pohanský kněz. Dlouhá léta přičiňoval se, aby starou víru pohanskou, která v Japonsku vždy více půdy ztrácí, zase povzněl. Než pobádán jakousi nejasnou touhou po něčem lepším, zhostil se konečně starého náboženství sám, odložil roucho kněží pohanských a přešel k evangelium, v naději, že u nich kýženého klidu dojde. Ale co tam viděl a slyšel, se mu nezamlouvalo, a tak přišel konečně ke katolickému missionáři. Zechal se současně se svou manželkou učiti katechismu a rašel v něm nauku, která jak ducha, tak i jeho srdce uspokojovala. Po důkladné přípravě dal se se ženou a dětmi pokřtiti. Jeho horlivost je od té doby ještě větší a já doufám, že nám jako katechetista velmi platné služby prokáže.

Podobných případů zvláštního působení milosty Boží mohl bych uvésti mnoho. Minulý rok postavili jsme ve městě Tokushině, které se svými 67.000 obyvateli je na ostrově nejlidnatější, pěknou kapli v evropském slohu a zasvětili jsme ji domorodému světcovi sv. Pavlu Michi z tovaryšstva Ježíšova, jenž z řečeného města pocházel a dne 5. února r. 1597 byv v městě Nagasaki ukřižován zemřel smrtí mučednickou. Abychom sv. mučedníka a jeho krajanů ve větší zřetelost uvedli, dali jsme krátký popis jeho života a mučednictví vytisknouti a v 10.000 exemplářích mezi lidem rozšířiti. Jeho socha je v naší kapli vystavena k uctívání. Doufáme, že on i ostatní sv. mučedníci z řádu Dominikánů v Japonsku nám své ochrany a přímluvy neoddeprou; my máme této pomoci s hůry tak zapotřebí, ježto začátek missie v této zemi jest, zvláště když se perěz a jiných pomůcek nedostává, velmi těžký.“

Jiří Belanger.

Život rapsaný P. Aniganem podává Jan Tagliafiero.

(Část dalsí.)

Téhož roku 1893 putoval P. Belanger poprvé do Lurd. Vrátil se nadšen. Pět dní a můžeme dodat i čtyři aneb pět nocí věnoval skoro nepřetržitě modlitbě před jeskyní. Musel přiznati, že za celého pobytu v Lurdech nespal více jak tři hodiny a ty na kamenné lavici v rohu sloupořadí před kostelem růžencovým. Bývalý voják z Arrasu vypravoval to a generální vikář téhož města to potvrdil: „Slyšel jsem, že P. Belanger o pouti lurdské neulehl do lůžka, nýbrž všechny noci (tuším pět), ztrávil v modlitbě.“ Po návratu neunavně vypravoval svým vojínům, co tam zažil. Zvláště ho dojal zázrak, jehož byl svědkem; čtrnáctileté slepé děvče náhle uzdraveno. Nadšen a posílen v lásce k nebeské Matce, konal opět svoje všední povinnosti.

Blahoslavený z Montfortu píše v zmíněné již knížce o pravé pobožnosti k Marii: „Chce-li kdo bez bázně, že zbloudí, kráčet po dráze dokonalosti a bezpečně naleznouti Ježíše, ať se oddá z celého srdce této pobožnosti k Panně Marii, to jest krátká, jistá a dokonalá cesta.“ Toto slovo blahoslaveného splnilo se na P. Belangerovi. Záhy jevil velikou snahu po dokonalosti. Již v malém semináři měli ho za světce. Věrné spolupůsobě s milostnými velikého semináře a kněžství, pokročil v ctnosti, ale jeho neobyčejná úcta Panny Marie byla pro něho pravou cestou k dokonalosti. Jeho duch víry stále rostl. Nikdo nechápal jako on práva Boží, jeho velikost, slávu a vládu nade vším.

Milostí dotknut, rozhodl se vysoký důstojník opustiti svou hodnost a vstoupiti do velikého semináře v Arrasu. Každý chválil jeho odvahu a velkomyslnost a mluvil o cti, kterou prokázal Bohu a církvi. Jednou přítupoval k Matce dobré rady v kapliče P. Belangera, jenž mu pravil: „Chváli vás mnoho, že Pánu Bohu prokazujete čest, že se mu zasvěcujete; já však vám přeji štěstí ke cti, kterou vám Pán Bůh prokazuje, že vás povolává ke své službě.“ Toto věrné slovo,

vyřknuté s upřímností vojenskou, líbilo se starému vojínu; odvětil: „Děkuji vám, velebný pane, vy jste první, který mi praví pravdu.“

Jednou mluvil s ním kdosi o útěchách jeho úřadu. On přiznal, že vedle růží jsou též trny, narážejí na duše, které odporují milosti Boží aneb nesetrvávají v dobrém. Dodal bolestně: „Ach, kdyby trní bylo jen pro nás, nic nedělal, ale žel jest často pro Pána Boha.“

Záleželo mu na tom, aby se dokonale modlil hodinky a sloužil mši svatou. Aby k tomu dospěl, ponořil se do některého tajemství ze života Pána Ježíše aneb Panny Marie a po nějaký čas, pokud možno bylo, zpovídal se každý den, dříve než přistoupil k oltáři.

Blelo ho, když viděl, jak naturalismus se zmocňuje duší a všemožně pracoval proti tomu; psal: „Duše hynou nedostatkem nadpřirozena, i knězi mají málo ovoce, protože se štítí nadpřirozeného.“ Pojal úmysl, že složí svou důvěru zvláště na prostředky nadpřirozené, na modlitbu, skutky kající a apoštolát. Dodal: „Dříve než krok učiním, vykonám povinnost svého úřadu, dříve než list napíši aneb k zábavě půjdu, pomodlím se růženec, jedná-li se o věc důležitou a mám-li čas k tomu — aneb aspoň Zdravas Maria se pomodlím, když více nemohu učinit aneb věc jest nepatrná.“

Duchovní cvičení u Kartuziánů miloval zvláště, tu byl v ovzduší nadpřirozeném. Zvláště byl nadšen životem modlitby a že nedbáno pohodlí. V těchto dvou věcech rád by byl spojil život kartouzy s životem apoštolským. Někjaký čas to dělal skutečně. Po duchovních cvičeních roku 1890 spojil se se zbožným a milým spolubratrem, jenž s ním sdílel přání a touhy. Po způsobu kartouzy chtěli hodinky noční se modlití před nejsvětější Svátostí. Hlídač, jenž v noci obcházal malý seminář, budíval oba přátele. Modlivali se pomalu jitřní a chvály, přidali část

malých hodírek Panny Marie, ovšem i růženc. Mnozí kárali, co nazýváno bláznovstvím, ale nebylo to bláznovství svatých? I představený mu to vytýkal, ale marně.

Vojín, jenž vstoupil do přísrého řádu, říkal: „Panna Maria ho použila, aby z něho udělala nástroj mého povolání. Naučil mne modlití se a umrtvovat sebe.“

Zrak jeho vznášel se nad obzor tohoto světa; říkával: „Od té doby, co zemřela matka moje a bratr Artur, patřím mnohem častěji vzhůru. V naší křesťanské rodině jest smrt ukrutným rozloučením, ale též spojením. Jsouť někteří členové naší rodiny v nebi, a ti ruce vztahují k těm, kteří zemi opouštějí. Za několik let budeme tam všichni.“ Zatím se dále modlil, umrtvoval a posvěcoval. Cítil potřebu každý den zakončiti růžencem. Modlil se ho ve své kapli, pokud možno s vojínem, který zůstal, když ostatní odešli. Někdy ubohý, unavený kněz musel bojovati proti ospalosti. První růženc ještě šel plyně, druhý stál již více námahy, při třetím vstával a chodil, aby zůstal bdělým. Přece ho přemáhala někdy ospalost tak, že zavadil o stolky. Ale neustal, až dokončil. Pak roztáhl své ubohé, slabé tělo oblečené, jen do pokrývky zabalené na několik hodin na zemi. Bývalý voják psal: „Dovolil jsem si jednou, mu umírněnost doporučovati. Odpověděl mi: „Jsou tak mnozí, kteří se neumrtvují; nemám to dělat místo nich?“

Jednak na rozkaz zpovědníka byl přinucen, spáti aspoň na slamníku. Ale po pouti do La Salette dostal dovolení, vrátit se zpět k dřívějšímu zvyku. Jiná osoba, která ho dobře znala, řekla o něm: „Život jeho byl

životem přísnosti, postu, umrtvení a zapominání na sebe.“ Podobně se vyjádřila stará posluhovačka, která byla svědkem jeho všedního života: „Chudobu miloval tak, že připomínal svatého faráře arského.“

P. Belanger mohl míti všeho hojnost, ale právě láska k chudobě ho nutkala zbaviti se všeho, co nebylo nutně potřebno. Prodal mnohé věci užitečné, jednak aby se jich zbavil, jednak aby měl prostředky pro potřeby svého díla. Biskup jmenoval ho beneficentem první třídy, aby mu před celou diecézí dal důkaz uznání a vděčnosti. Známa osoba darovala mu odznaky, ale nenosil jich, měl se za nehodna. Vše, co dělal, bylo bez ceny v jeho očích. Jednou chválili ve vojenském spolku obětavou činnost ředitele sirotčince v Calais. Tu zvolal: „Ano, ten jest opravdu obětavý. Mluví-li mi kdo o mojí obětavosti, pomyslí-li na toho pána, tu nad sebou útrpně pokrčím rameny.“ Nepopřával si oddechu, rodinu navštěvoval zřídka, odpíral si odpočinku, zkrátka nepovoľoval své přirozenosti.

Lze však říci, že sobě úplně odumřel? Nikoliv. Byly chvíle, kdy cítil osten pokušení, a když se bavil s několika blízkými vojáky o prostředcích, potřebných, aby přemoženy byly vášně, řekl hlasem pokorným: „Co se mne týká, kdybych byl jen přirozených prostředkův užívál, stal bych se největším hříšníkem, jakého kdy země nosila.“ Jistě sebe pomlouval těmito slovy, ale dokazují, že ctnost jeho byla vítězstvím.

Ostatně se tu a tam ukazovaly ve chvílích nestřežených nedvislost jeho povahy, i nesnadnost, se kterou snášel odpor aneb se podroboval doporučeným pravidlům opatrnosti.

(P. d.)

Díkůvzdání božskému Srdci Páně.

Z Kroměříže. Jako precetní jíní tak i já zkusila jsem, že nejsv. Srdce Páně jest milosrdenství hojného a bohaté ke všem, kdož jej vzývají. Bylo

to asi před čtyřmi roky, co jsem přišla k jedné rodině a zpozorovala jsem, jak jistá osoba kazí blaho své rodiny a poskvňuje duši svou. Také já jsem

byla často donucena, abych spolupůsobila na této vině. S milostí Boží jsem poznala, že je to nebezpečné i pro duši mou. Umínala jsem si, že budu napomáhati modlitbou, pokud mně to bude možné. Dva roky minuly a já nebyla vyslyšena. A tu ve velké duchovní tísní svěřila jsem se duchovnímu otci a na radu jeho jsem učinila slib božskému Srdci Páně, Marii Panně a sv. Františkovi z Asissi, že dojdou-li vyslyšení, veřejně poděkuji. Uplynulo od mého slibu asi čtvrt roku, kdy počaly se zjevně jevit účinky této pobožnosti. Pocítila jsem nesmírnou radost a ještě větší důvěru v dobrotu Boží. Pak přišel měsíc červen, zasvěcený nejsvětějšímu Srdci Páně. A právě tento měsíc

božské Srdce Páně vyslyšelo prosbu mou, dalo duším pokoj a mír. Prosim, aby toto poděkování uveřejněno bylo k větší cti a slávě Božského Srdce Páně, Marie Panny a sv. Františka za vyslyšení prosby v jisté záležitosti a ku povzbuzení vytrvalosti v modlitbě, kdož později prositi budou ve svých potřebách a soužení. — K. A.

Od V. dhan. Plníc svůj slib. vzdávám vroucí díky božskému Srdci Páně, Panně Marii, Matce ustavičné pomoci a sv. Antonínu za vyslyšení dvojí prosby. Kdo s důvěrou se k božskému Srdci a Matičce Boží utíká, nikdy sklaman nebývá

A. H., čtenářka Š. B. S. P.

Různé zprávy.

Naše vyobrazení. Zámek v Lednici patří mezi nejkrásnější co do stavby na Moravě. V minulém čísle přinesli jsme jeho pohled na straně, kde je kostel, nyní přinášíme jeho pohled se zadní strany, z parku. — V Brtnici jest památká křtitelnice, měděná, pozlacená, spočívající na stromě, obkličném hadem. Na víku jest znak Hynka Brtnického z Waldšteina, r. 1570.

Atheistovo vyznání víry. Ve své knize „Odkud? Kam?“ vypravuje Štecián Brunner příběh ze života arglického nezraha Davida Humea, který je pozoruhodný. Hume bydlil v Edinburghu v novém městě, které se starým městem spojeno bylo pěkným mostem. Jednou chtěl si nablížiti a šel po umělém chodníku, upraveném z prken, které byly položeny přes močál. Některá prkna však se prolomila a filicšf zapadl do bahra a křičel ze všech sil o pomoc. Slyšela ho stará paní, přispěchala na pomoc, ale vidouc Humea, nechtěla mu pomoci a volala: „Cože, vy jste přece Hume ten co zapírá Boha?“ — „Ne, ne, ne,“ křičel filosof, „já nejsem žádný nezrahob, vy se mýlíte, dobrá paní,

jako že je Bůh na nebi, mýlíte se!“ — „To uvidíme,“ povídá žena, „jestli umíte títat Věřím v Boha.“ — V úzkostech, smrti blízek, začal Hume: „Věřím v Boha Otce“ atd. a dříkkel cclé vyznání víry bezvadně až do Amen. Na to jej stará paní vytáhla.

Jakého patrona má to které zaměstnání? Dobrým vodítkem nám tu mohou býti sochy, jež zdobí severní portál kolínského dómu (nad Rýnem). Je jich 58 a představují světce z rozmanitých životních povolání, jež ochraňují. Ve vnitřní řadě jsou to 1. Sv. Hubert: ochránce myslivců, 2. Isidor: rolníků, 3. Vavřinec: kuchařů, 4. Leonard: kovářů a zámečníků, 5. Marta: hospodářů, 6. Onesimus: sluhů, 7. Kassian: učitelů, 8. Voršila: učitelek, 9. Veronika: pláteníků, 10. Vircenc Ferrerský: pokrývačů, 11. Lukáš: malířů a sochařů, 12. Kryštof: valchařů a nosičů. — Druhá řada: 1. Ludvík, král francouzský: knihařů a výrobců pouzder, 2. Goar: hostinských a hrnčičů, 3. Werner Oberweselský: vinařů, 4. Medard: vozků, 5. Dorota: zahradníků, 6. Verdelín: ovcáků, 7. Mikuláš: plavců, bednářů a lékárníků, 8. Petr Milánský: sládků,

9. Severus: tkalců, 10. Anna: hospodyní, švadlen a truhlářů, 11. Barbara: horníků, dělostřelců a stavitelů, 12. Cecilie: hudebníků, 13. Klement papež: námořníků, 14. Frumentius: kupců. — Třetí řada: 1. Elegius: zlatníků, 2. Brigitta Švédská: zbrojřů, 3. Maria Magdalena: kadeřníků a hřebenařů, 4. Alžběta Durynská: pekařů, 5. Erasmus: soustružníků, 6. Eustach: platněřů, 7. Kryšpín: obuvníků, 8. Antonín Poustevník: košarů, kartáčeků a řezníků, 9. Florian: komíníků, 10. Agatha: zvonářů, 11. Afra: výrobců rolníček, 12. Mauritius: zbrojřů, 13. Bonifác: ap. Německa: pilníků, 14. Rainold: zedníků. 15. Kylián: náteráčů, 16. Rochus: dlaždičů — Řada, vnější: 1. Albert Veliký: bohoslovců, 2. Raymund Pennafortský: kanonistů 3. Ivo: právníků, 4. Pantaleon: lékařů 5. Kosmas: chirurgů, 6. Kateřina: filosofů, 7. Řehoř: vojínů, 8. Josef: tesařů, 9. Jan Křtitel: kožešníků, bečvářů (mezi lidem: krejčích), 10. Petr: hodinářů, 11. Pavel: výrobce koberců, 12. Elifius: rybářů, 13. Servatius: koželuhů, 14. Štěpán: kameníků, 15. Martin Tourský: krejčích (viz nahoře Jan Křt.), 16. Evergil: malířů na skle. (Ave Maria“.)

Několik výroků bl. Pavla Molla. „Svobodomyslní“ jsou černokněžníci ďáblůvi: ti se však zašklebí, až přijdou na onen svět. — Židé mají svůj ráj zde na zemi. — Chtítí proniknouti tajemství víry je pošelilé snažení, jež má svůj kořen v lidské pýše. To dokazuje vzpoura andělů, kteří tak daleko se zapomněli, že řekli: „Chceme se rovnati Bohu.“

Bohatství ruských klášterů. Ruské pravoslavné kláštery mají nesmírné bohatství. Jméni jejich tvoří budovy, rozsáhlá úrodná pole, lesy, rybníky, jezera, bohatství na hotovosti a nádherné chrámy. Všechny klášterů bylo napočteno 528 a hotové jmění jejich oceněno bylo na 8 miliard rublů, takže průměrně na každý přijde 13 milionů rublů. Mníchů a klášternic je 21.577, jiných příslušníků 44.633. Nejbohatší hotovost je oceněna na Troickosergějevské lavře (3 miliardy), v Kijejské (5 miliard) a v Alexandra Něvského lavře u Petrohradu 3 miliardy. Pro válku jsou málo činný a obětavy. V porovnání k těmto v jaké apoštolské chudobě žijí naše kláštery, které se vydržují většinou jen z dobrovolných darů věřících!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a apoštolát modlitby mezi mládeží a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolaké: Šířiti apoštolát modlitby mezi mládeží.

Úmysl v listopadu: Obrácení Činy na katol. víru.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V říjnu modleme se za apoštolát modlitby mezi mládeží.

(Ustanoven a zehánán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1 P	Sv. Remigía , bisk. (533). — Sv. Otec B. XV. a jeho mír. sn. Dar živé a pevné víry Vyslyšení úmyslů dosud uveřejn. Jednota a svornost v zemi naší.	
2 Ú	Sv. Andělů stráž. — Úcta sv. and. Ochr. našich vojinů v poli a v zaj. Zachování cti a dobrého jména. Za nevinnou mládež. Přemáhání pokušení.	
3 St	Sv. D'više , b. m. (273). — Bázeň B. ve šk. Pokoření našich nepřátel. Odstranění dráhoty a hladu Katol. missie po všem světě. Kněžské semináře.	
4 Č	Sv. Frantška Ser (1226). — † císař pán Frant. Josef. III. řad sv. Františka Láska k chudobě. Církevní smýšlení. Pohrdání světem a jeho radostmi.	
5 P	Sv. Píacida a splum. ř. sv. B. (541). — I. pátek v měs. Pobožnost k bož. S. P. Požehnání kat. podniků. † P. Bl. M. Horlitél v šíření časopisu našeho.	
6 S	Sv. Brunna , bisk. (1102). — I. sobota v měs. Pob. k P. Marii. Dar trpělivosti. Pevná důvěra v Boha. Obrácení hříšníků. Naše omladiny. † spolubratři.	
7 N	Neděle XIX. po sv. Duchu. Sv. Růž bl. P. M. — Sv. O. a jeho snahy pro mír. Bratr. růž. Naši vojnové v poli. Šťastný návrat ze zajetí. Duše v očistci.	
8 P	Sv. Brigity , vd. (1373). — Opuštěné vdovy a sirotci. Dobročinné ústavy. Péče o chudinu. Katolická církev ve Švédsku. Nezvěstní vojnové naši.	
9 Ú	Bl. Gunthera , p. (1045). — Kláštery ben. ve vlasti naší. † opat G. K. Vítězství našeho vojska. Všichni ranění, nemocní a umírající vojnové naši.	
10 St	Sv. Frantška B. řeh. (1572). — Vroucná láska k P. Ježíši. Úcta nejsv. Sv. Obrácení pobloudivých Tovarýšstvo Ježíšovo. Řeholný dům. Pomoc Boží.	
11 Č	Sv. Germana , bisk. m. (407). — Velep. naši. Časté sv. přijím. Napravení škody válkou způsobené. Katol. církev v říši naší. Šťastný návrat z války.	
12 P	Sv. Maximiliana , bisk. m. (283). — Duchovní správa u voj. Bázeň před hříchy. Zjednání míru v rodinách. Dar pravé kajcnosti. Za věrné služebné. † kněží.	
13 S	Sv. Eduarda , kr. (1066). — Císař a král náš Karel. Rozkvět naší říše. Láska k čistotě srdce. Trpělivost mnohým Vojenské nemocnice. Dobročinné spol.	
14 N	Neděle XX. po sv. Duchu. Sv. Kalista , p. m. (222). — Sv. O. a jeho mír snahy. Smír. válčících států. Potlačení nevěř. a nemravného tisku. Duše v očistci.	
15 P	Sv. Terezie , p. ř. (1585). — Řád karm. Bratrstvo sv. škapuliře. Obnova duch. života. Láska k rozjímavému životu Mnoho nemocných. Dar zdrženlivosti.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vůli zemi bez přestání vztlááš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevyrjímaje(še), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **apoštolát modlitby mezi mládeží** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, řiž rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, uči, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Šířiti apoštolát modlitby mezi mládeží.

Úmysl v listopadu: Obrácení Činy na katol. víru.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
16	Ú	Sv. Havla , op. (624). — Apoštolát modlitby. Bohoslovné ústavy. Studující. Pravé sebepoznání Denní zpytování svědomí. Brzký a čestný mir.
17	St	Sv. Hedviky , vév. (1243). — Bl. Markéty Al. (1690). — Úcta nejsv. Srdce P. Povznesení mravnosti. Zbožná dobrodítelka. 2 nemocní. Umirající.
18	Č	Sv. Lukáše , ev. P. — Záliba v duch. čtení. Katol. spisovatelé. Zbožné vychování dítek. Přibuzní ve válce. Spolek kněží za církve a sv. Otce. 2 kněží.
19	P	Sv. Petra z Al. , řeh. (1562). — Odvrácení mnohých pohoršení. Nevinnost mládeže. Setrvání v dobrém. Chléb svatého Antonína. Dar pokory.
20	S	Sv. Jana z K. , vyzn. (1172). — Odvrácení hladu a nemocí. Apoštolát modlitby u mládeže. Vítězství v pokušení. Obětavost pro ozdobu chrámu P.
21	N	<i>Neděle XXI. po sv. Duchu.</i> — Posvěcení chrámu P. Úcta k domu Bož. Horlivá návštěva služeb B. Stav dělnictva po válce. Obnova ducha kněžského.
22	P	Sv. Kerduly , p. a m. (238). — Družiny mariánské. Katol. missie v Palestině. Katolická církev v Mexiku. Vroucí ctitel Panny Marie. Duše v očistci.
23	Ú	Sv. Jana Kapistr. ř. (1455). — Horlivost v poslouchání slova B. Mariánské kongregace. Vroucí ctitel Srdce P. Stálost v dobrém předsevzetí. † bratři
24	St	Sv. Rafaela , arch. — Následování dobrého příkladu. Naši vojíní v zajetí. Křesť. láska ve válce. Bratr a sestra. Statečné vyznání víry. † vojíní.
25	Č	Sv. Křišpína , m. (III. stol.) — Apoštolát sv. C. a M. Vážení si požeňnaní dítek v rodinách. † dobrodinci. Tři rodiny. Horlivost pro spásu duší. † rodiče.
26	P	Sv. Evrista , pap. m. (112). — Podpora kat. missií. Vítězství církve nad nepřátely této doby. † rodiče a přízeň. Vážení si obětí mše sv. † kněží
27	S	Sv. Frumencia , b. (IV. stol.) — Ovládní sebe sama. Denní sv. přijímání. Za obrácení 2 manželů. Za rodinný mir. Věrné manželství. Vytrvání v dobrém
28	N	<i>Neděle XXII. po sv. Duchu.</i> Sv. Šimona a Judy , ap. P. (I. st.) — Ochr. pronásl. Sjednocení rozkolníků v s. církvi kat. Nemocní a jich ošetřovatelé.
29	P	Sv. Narcissa , bisk. jer. (213). — Křesťané na východě. Vytrvalost ve snaze po ctnosti. Srdce kněží podle Srdce P. Povolání k duch. stavu. † vojíní.
30	Ú	Sv. Alfonse R. T. J. (1617). — Řád tovaryšstva Ježíšova. Podpora a šíření katol. tisku. Šíření dobré četby u vojínů v poli. Nemocní a ranění voj.
31	St	Sv. Wolfganga , b. (994). — Svornost v národě našem. Vděčnost za dobrodění. Živí a † údové Apoštolátu modlitby a bratr b. S. P. Nevyslyš. prosby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (sic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. l. 86. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za apoštolát modlitby mezi mládeží a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastíží ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budí mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Šířiti apoštolát modlitby mezi mládeží.

Úmysl v listopadu: Obrácení Činy na katol. víru.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Listopad 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

Kříž.

Kříž vetvý stojí u cesty,
jež na tři strany vede,
a Kristus sblízí s něho kol
a rty jeho jsou bledé.

A hlava trním věncena
a v rukou, nohou hřeby,
leč oko jeho milostné
tam vzhůru hledí k nebi.

Tam k Otci svému pohlíží
a učí nás jej znáti,
by duše lidí jako on
jej chtěla milovati.

A kdo jde kolem cesty tá
a vidí Syna Boha,
tu rázem z duše uprhe
tak těžká vina mačká.

A člověk na kříž upře zrak
a prosí Krista Pána,
by milost rajská po smrti
mu byla v nebi přána.

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kadlčáková.

Pod hvězdami.

Když se ve kraj večer snese
a v zem padne rosy chlad,
pod hvězdy si sednout chvíli
pospíchá duch z města rád.

Tam je klid a tam je volno,
kolem voní vzduch a květ,
na své bóly, jež duch souží
rázem možno zapomnět.

S nebes výšin miliony
hledí na tě hvězdiček,
a upřestřed jasnou tváří
usmívá se měsíček.

Zdá se ti, že duše tvoje
pod hvězdami okřeje,
když se na tě s nebes výše
jejich záře usměje.

Že ti srdce sladce buší
a hřeje tě lásky cit,
pod hvězdami v letní večer
mladým lidem milo snít!

○ ○ ○ ○ ○

Návštěva hřbitova.

Napsal Ignát Zbáňel.

Ku císaři Karlu V. přišel jednou generál, kterého si pro jeho rozsařnost velmi vážil a přednesl mu ptesbu, aby ho propustil ze svých služeb. Protože císař služby jenerálovy vždy nejskvoleji odměňoval a vůbec, jak mohl vděčnost mu dokazoval, náramně se divil, a zdálo se mu naprosto nepochopitelné, proč jenerál chce z jeho dvoru odejít? Císař se tázel, jakou má příčinu děkovať se za služby? Jenerál pak nadmíru vážně odpovděl: „Mám za to, že jest potřeba. aby mezi pozemskými pracemi a smrtí uplynula nějaká doba.“ Chtěl říci: „Myslím že potřebí se ku smrti dobře připravit, k čemuž se nejlépe hodí samota a nemít nic pozemského na starosti.“ Císař pochopil důležitost tohoto kroku a udělil jenerálovi vyžadovanou výslužbu. Tehdy snad si ani nepomyslil, že jednou podobně se zachová, neboť i Karel V. dospív ku starobě opustil svdět a odešel do kláštera sv. Justa a tam se jako pravý křesťan připravoval na smrt.

Neškodilo by každému z nás. kdybychom se mohli podobně uchýlití ve svém stáří někam do zátíší a připravovatí se životem právě křesťanským na nejdůležitější hodinku svého života. K tomu vybízí nás svaťá církev, ustanovivši památku všech věrných dušiček.

Dobře řekl někdo, že by byla nejprospěšnější a nejužitečnější četba knihy, v níž by byly vylíčeny poslední okamžiky lidí, v níž by se vyprávělo, jak kdo umíral. Bohužel se málo o tuto stránku života lidského staráme. Známe na př. všichni, kteří činíme nároky na vzdělance. jméno proslulého italského básníka Torquata Tassa, ale nikdo z nás neví, že byl dobrý křesťan a že se vážně připravoval na smrt. Psal kterémusi příteli nedlouho před smrtí: „Vystavil jsem si zde na euganejských pahorcích, nedaleko Padvy, poblízkou kostela dům, ne veliký, ale skromný a příjemný. Mám při něm zahrady s olivovými

stromy i vinohrad, což dostačí pro neapatrné potřeby mé domácnosti. Ač jsem tělesně churav, jsem přece veselé mysli, stále čtu a píši a děkuji Bohu za vše dobré i nepříjemné, kteréž považuji spíše za zkoušku, než za trest. Tak prosím Ježíše, aby přivedl mé dny ku šťastnému konci a ve svém neskončeném milosrdenství mi dopřál odpuštění a nesplácel provinění mého mládí!“

Šťastní jsou, kdo mají hřbitov u kostela. Jest to zajisté nejpříhodnější, jest myšlenka právě křesťanská, ale rovněž důmyslná a plná zdravé poesie, když odpočívají mrtví ve stínu domu Božího, když živi mají mrtvé poblízkou a mohou na ně modlitbou vzpomínati, kdykoliv jdou do anebo z kostela. Tímto způsobem nezapomíná se tak brzy na drahé zesnulé a živi připomenou si častěji svou vlastní poslední hodinku i pomíjitelnost všeho pozemského. Šťastní jsou proto na venkově, kde jest hřbitov hned podle kostela anebo aspoň nedaleko osady, kdežto v městech, aby ušli často a mnohým nemilé vzpomínce na smrt, vymyslili si směšnou výmluvu, že jsou hřbitovy škodlivy zdraví lidskému a umístili je co nejdále za město, domnívajíce se ve své pošetilosti, že když jich nebudou viděti, bude jim umožněno déle užívati radováněk a rozkoší světa tohoto. Ó zpozdilosti lidské! Jak pobloučí rozum, když se spustí Boha a jeho prikázání!

Jak docela jinak a správně smýšleli o smrti kněží při kostele sv. Vítála v Benátkách! Kdo vstoupí do sakristie tohoto kostela, jest překvapen, že jsou zdi i podlaha pokryty starožitnými deskami, na nichž ra první pohled lze poznati, že připomínají smrt. Kněží, přísluhující totiž při tomto kostele měli od nejstarších dob až do roku 1810 právo, že mohli býti pochováváni v sakristii svého kostela, proto jest celá sakristie, kde jest místočko, poseta náhrobními

kameny. takže kněží, kteří přijdou do ní, chodí skutečně po hlavách svých předchůdců, což jest jistě dobré připomenutí slov Písma: „Ve všech skutcích svých pamětliv buď na poslední věci své a na věky nezhřešiš.“ Sir. 7, 40.

Sám Ježíš Kristus, věčná pravda, ujistil nás, že jest věčný život, že vzkříšeno bude naše tělo, že spojí duši opěs s tělem, když řekl, popisuje poslední soud: „Přichází hodina, ve které všichni, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas jeho a půjdou ti, kteříž dobře činili, na vzkříšení života, ti však, kteříž zlé páchali, na vzkříšení soudu. Jan 5, 28. 29. Jak jsou k politování nevěrci, kteří nechtějí uznati života věčného! Ale nečivme se tomu smutnému zjevu. vždyť řekl již dávno před Kristem slavný pohan Cicero: „Není nauky tak nesmyslné, aby jí neučil některý filosof (učence). Proto také nás nepřekvapí, když čteme, že žil ve starověku muž, kterého považovali za velikého ducha, kterýž dal napsati na hrob nápis: „V pochybnostech jsem žil, v nejistotě umírám, kam jdu, nevím.“

Nikdo z nás smrti neujde; na nás všech vyplní se slovo: „uloženo jest lidem jednou umřiti a potom soud.“ K Žid. 9, 2. Toto učení naší svaté víry potvrzuje náš rozum, potvrzuje také každodenní zkušenost; nezbyvá nám než připravovat se na smrt. Na „dušičky“ navštěvující hřbitov, vidíme hrob vedle hrobu návštěvníků jest tolik, že jim sotva stačí celý i sebe prostrannější hřbitov. Každý se tu zajisté zamyslí a vzpomíná na mnohého ze svých milých a známých, že již dávno se odebral na věčnost. O mnohém z těch, se kterými jsme se dobře znali, kteří byli naši dobří přátelé, užíváme slov: „Umřel“. L. Mojž. 5, 5. „Umřel“, zní poslední vzpomínka o každém člověku a zníť bude také o nás. A co nám hlásají mrtví? Zda jasně nenapominají říkouce: „I my byli jsme, ale více nejsme, ty žiješ, ale také brzy tuto nebudeš i my byli jsme, co ty nyní jsi; brzy budeš, čím my nyní jsme: prach, popel hniloba.“ Vzpomínejme často na zná-

má slova, která pronesl Bůh již v ráji, když řekl k Adamovi po hříchu spáchaném mezi jiným: „V potu tváře své jísti budeš chléb, dokavadž se nenavrátíš do země, ze kteréž vzat jsi: nebo prach jsi a v prach se navrátíš.“ I. Mojž. 3, 19. Pravdu měl David, když řekl: „Kde jest člověk, jenž by živ by a neuzfel smrti.“ Zalm. 88 40.

Jak rychle plyne život, jak rychle utíká čas! Ani se nenadáme a již uplynul týden, jest sobota. Uplyne týden po týdnu, uplynul měsíc. Měsíc po měsíci utíká, uplyne rok. Utíká rok po roku a dříve než se nadáme, šedne hlava a jsme starci a stařeny. Nic nepomůže brániti se proti tomuto zákonu přirody. Ó, jak smůdně se vyímá starý muž, o němž kdosi vyprávěl, že mu vnucci nesměli říkati: dědečku! Nechtěl býtí upamatován, že sestaral a že ho očekává smrt!

Život lidský podobá se trávě, přijdou s kosami a sežnou ji, podobně zhyne každý člověk. Proto napomínal už ve Starém Zákoně Bůh proroka Isaiáše říka: „Volej: veliké tělo, jako tráva jest.“ Is. 40, 6. Zapomínáme často na slovo Joba, který učil, že jest život krátký, říka: „Člověk narozený ze ženy, krátký čas živ jsa, naplněn bývá mnohými bidami. Kterýžto vychází jako květ, který setřín bývá (bývá pošlapán), utíká jako stín.“ Job. 14, 1. 2. Život náš podobá se „mlze, která na krátko jest a potom mizí.“ Jak. 4, 15.

Za dřívějších dob, dokud nebylo pošty, užívalo se ku zaslání zpráv böhounů, poslá; měli povinnost, co nejrychleji jíti, aby zpráva co nejspíše dosáhla určeného cíle. Job srovnával život s takovým: böhounem říka: „Dnové moji rychlejší byli nežli posel: utekli a neviděli nic dobrého, pomínuli jako ledě, jablka nesoucí; rychle plovoucí, jako orlice letící ku pokrmu.“ Job. 9, 25. 26. Každým krokem, každým vydechutím blížíme se k smrti. Mezi tím, co píší, praví svatý Jeroným, opět jsem se dále přiblížil ku smrti. Ano, „všichni mřeme a jako vody tratíme se do země, kteréž se nenavracují.“ II. Král. 14, 14. I

kdyby sebe pomaleji tekla voda v potoku, přece teče blíže k řece a k moři a nikdy již se nenavráti. Přejde všechna sláva světská, zmizí všechny radosti pozemské, chvála, pochlebnictví, pochvala, a „tobiko mi hrob pozůstává.“ Job 17, 1.

Mnohého přepadne smrt právě v největší činnosti, když se chystal veliké plány provésti a uskutečniti, k čemu se připravoval mnoho let. Velké tajemství obsahuje v sobě smrt! Při svitu hromničky, kterou rozsvěcují, když někdo v domě umírá, jeví se všechny pozemské věci v docela jiném světle, vše, než svět mnoho dá, jako slavné jméno, vysoké postavení, bohatství, vše ztrácí lesk a potvrzí se pravda, jak ji proncl již dávno před Kristem: král Ezechiasš, říká: „Přestřížen jest jako nit od tkalce, život můj.“ Is. 38, 12. Svätý Alfons Ligouri praví: „V tomto okamžiku, až budeš se dívati smrti do očí, promění se všechny tvé představy o doměném, ve zlost, poznáš svou vlastní zpozdilost. Hrozný, černý stín smrti pokryje a zatemní vše, i královskou hodnost.“

Je-li život lidský nadmíru vážný, jest jistě také stejně vážná smrt. Je-nom cynický, šibeniční humor přesy-ceného národa francouzského dovedl si činiti výsměch ze smrti slovy: On entre, on crie, — et c'est la vie, on baille, on sort, — et c'est la mort. „Přijde se a křičí, toť život: udělá se poslední vůle, odejde se, toť smrt.“ Jak docela jinak pohlíží se na tento důležitý okamžik života v nápisech, které čteme na hrobech středověku. Spisovatel Digby dítá mezi nejslav-nější nápisy, které jsou na hrobech, latinský nápis, uchovaný v klášteře sv. Viktora v Paříži, na hrobě mnicha Adama. V překladu zní takto: „Dě-dicem hřichu, dítětem hněvu jest člověk již od přirozenosti, narozením od-souzený do vyhnanství. Člověče, čím se chlubíš? V hříších jsi počat, zrozen jsi v bolestech, žiješ i umíráš v tram-potě. Marnost jest lidské zdraví i krása, vše je marnost, ba největší marnost mezi marnostmi jest člověk. Marnitím co rozkvétá život ku krás-ějšímu květu, pomíjí, utíká, ba ještě

více, řítí se do propasti. Po šlováku červ a po červu popel. Bůča! Tak roz-padne se v popel všechna naše vzne-šenost. Který zde ležím, já nešťa tny, bídný Adam, prosím, jenom o jedno: modlete se, modlete se za mne. Čir-jsem se provinil, přiznávám se a pro-sím: za odpuštění, odpusťte mi. Otče, odpusť, odpusťte, bratří, odpusť mi, ó Pane!“

Volejme: „Pane Bože můj, po-volal jsi mne k životu a do dnešní chvíle udržuješ mne na životě, vednou mi ho vezmeš. Padám na kolena před tvou svatou vůlí! Buď vůle tvá!“ Mat. 6, 10. „Ty, Pane všech věcí,“ II. Msk. 14, 35, ty, Pane, také mého života, od něhož sem závislý v čase i na věžnosti, tobě se cele odevzdávám. Poroučíš-li, odevzdám do tvé svaté vůle, přijímám z ruky tvé i smrt, „staniž mi se podle slova tvého.“ Luk. 1, 38. Jsa všemohoucí, stvořil si mne, máš tedy také moc promě-niti mne v prach a já nemohu nic ji-ného říci, než opakovati: „Buď vůle tvá!“

Nebožtík Zeyer, náš proslulý bás-ník, říkával: „Život jest trpký, sladká však je smrt.“ Ve Vodňanech, kde bydlil řadu let, chodíval na každý pohřeb, každého i sebe chudšího vy-provočil na hřbitov.

Kněz klášteera benediktinského na-pomínal krále anglického Jindřicha následovně: „Prosím, žij, ale žij Bohu: neboť žítí světu jest smrt. Žítí Bohu jest však pravý život.“ Žijme i my pro Boha a Bohu, všechno naše jednání buďž uspořádáno podle pří-kázání Božích. Kéž by se mohlo říci i o nás, co pravil sv. Cyprián o svých souvrstevnicích: „Neuměli sice rozklá-dati (disputovati) mnoho, ale uměli umíráti.“

Podívujeme se velikému počtu dětí a mladých lidí, kteří zemřeli v prvních dobách církve jako mučedníci. Ale i později opakoval se týž zjev. Tak na příklad, když dobyl sultán Soliman roku 1566 ostrovu Chios, vybrali jeho lidé z přibuzenstva ro-diny Justiniani 21 hochů a zavezli je do taurského Chersonesu. Tam vy-volili z nich deset nejschopnějších a

učili, že budou posláni do Cařihradu a vychováni za pážata sultánova. Byli též vybičováni, aby odpadli od víry a přijali islam, což však jednohlasně odepřeli. Jednomu z nich, který svou nápačnou krásu líbil se všem, radili, když již při mučení umíral, aby na znamení, že jest ochoten odpadnouti od víry, vyzdvihl prst; právě naopak tak pevně zatal pěstě, že mu je nemohli ani po smrti otevřítí.

Karel flanderský, syn svatého krále Kanuta, byl muž skrz na skrz spravedlivý a řádný, hlavně ujímal se chudých a nikdy nedovolil, aby byli nějak utiskováni, čímž si však přivodil nenávisť všech špatných a zlých. Byla

tehdy velká drahota a Karel se přičinil, aby cena obilí nebyla příliš vysoká. aby si je i chudí mohli zakoupiti, Šlechtic flanderský, jménem Bertoul najal vrahy, kteří Karla roku 1124 zavraždili, právě když byl v kostele v městě Brugges modlil se kající žalmy.

Chceme si umíniti, že chceme žítí život právě křesťanský, který záleží však v boji. Chceme bojovati po způsobu pravých vojínů Ježíše Krista, chceme krotiti své nezřízené žádosti a bojovati proti úhlavnímu trojmu nepříteli, „proti žádostivosti těla, očí a proti pyšě života.“

I. Jan 2, 16.

○ ○ ○ ○ ○

A. M. Kautsková.

Kristu.

Když tak vidím kříž u cesty
o samotě stát,
musí srdce v hrudi mojí
žalem zaplakat.

A když spatřím tělo Krista
i pět jeho ran,
v hloubi duše ptám se sebe
proč byl utýrán?

Proč jej na kříž přibíjeli
když je miloval,
když i slední sousto svoje
pro chudinu dal?

Proč jen záští k němu měli
když tak dobrý byl,
proč jej k smrti utýrali
když na zemi žil?

Proto, šepce hlas mi v duši
by nás učil znát,
že se lidé, již zde žijí
mají milovat!

○ ○ ○ ○ ○

Srdce Ježíšovo až k smrti poslušné.

P. Rudolf Rezkošný T. J.

(Ostatek.)

Vůbec v celém jeho životě se neděje ani kroku, ani slova z úst jeho nevychází bez vůle Otcevy: „Nemohu já sám od sebe činiti ničeho; jak slyším, tak soudím a soud můj jest spravedlivý, neboť nehledám vůle své, nýbrž vůli toho, jenž mne poslal.“ (Jan 5, 30) Tímto slovy se hájil proti sidům, kteří mu vytýkali, že rušil žobotu, uzdraviv člověka 38 let nemocného. Protože jest s Otcem podstatně spojen a že od věčnosti od něho vychází, nemůže, jak praví, činiti

sám od sebe ničeho, ale jas slyší, tak soudí. Slovo slyšení znamená ono věčné vycházení od Otce; nesoudí tedy také odloučeně od Otce, ale vynáší soud v jednotě s ním, a tedy jeho soud jest neomylný a nejvyš spravedlivý. Ale i jako člověk soudí spravedlivě, neboť praví: „A soud můj jest spravedlivý, neboť nehledám vůle své, nýbrž vůli toho, jenž mne poslal.“ Kristus Pán jako člověk má také lidskou vůli. Protože tato jest bezhříšná, nepodléhá žádným nezřízeným náklonnostem, ne-

dá se lidskými ohledy odvésti od pravé cesty, nehledá své vlastní vůle, ale vůli toho, jenž ho poslal.

A jindy ve chrámě o slavnosti stánků, jsa obklopen farisey, svými nepřátely, opět dokazoval své božství a že vychází od věčnosti od Otce slovy: „Sám od sebe nic nečiním, nýbrž jak mě naučil Otec, to mluvím.“ Vytýkal židům, že si málo všimají jeho nauky, ač od Boha pochází — a pokračoval: „A ten, jenž mne poslal, jest se mnou; On nechal mě samotna, neboť já vždycky činím to, co mu jest milé.“ (Jan 8, 29.) Když pčerský otec syna někam posílá, loučí se s ním a dále se od něho. Kristus Pán byl také poslán na tento svět, ale přece se od svého Otce neodloučil, neboť s ním jest téže bytnosti, nebyl tedy Spasitel na tomto světě osamocen, ač byl obklopen nepřátely. Slovy: já vždycky činím to, co mu jest milé, udává Pán Ježíš druhý důvod, proč ho Otec chrání; totiž že lidská jeho vůle jest vždycky úplně sjednocená s vůlí Otcovou. Ač měl tedy Spasitel jako Bůh právo na ochranu svého Otce, přece svou poslušností měl jako člověk nový důvod k téže ochraně.

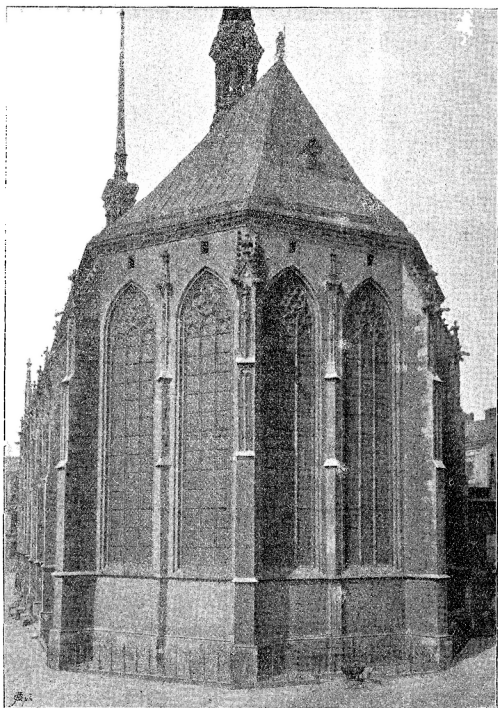
Jindy opět — totiž v synagoze v Kafarnaumu — výsledek celého svého působení přičítal vůli svého Otce. Když totiž nasýtil pěti chleby a dvěma rybami pět tisíc lidí a židé jej proto chtěli prohlásiti za svého krále, dokazoval jim Pán Ježíš, že údy svého království bude sytiti svým tělem a svou krví a sliboval, že ustanoví nejsvětější Svátost oltářní. Židé, kteří viděli jeho zázraky, slyšeli jeho učení, byli svědky jeho svatého obcování, ba někteří z nich sami od něho obdrželi dobrodiní, přece jeho slovy: „Všecko co mi dá Otec, přijde ke mně, a toho, jenž přichází ke mně, nevyvrhnu ven.“ (Jan 6, 37.) Spasitel žádal totiž od svých posluchačů víru, mnozí však pro svou pýchu a jiné náruživosti v něho nevěřili. Nebyli tedy hodni, aby dostali dar pravé víry, neboť víra je darem Božím, nebyli tedy z těch, které dá nebeský Otec Pánu Ježíši. Kde však nemá před-

sudků oproti Kristu Pánu, ani nemá srdce nepravostmi zkazené, tomu dává nebeský Otec touhu po něm a také i příležitost, aby Krista Pána a víry v něho našel a udělil mu dosti síly, aby mohl pěstovati víru a zbožným životem zdokonalovati; a takový přichází ke Kristu Pánu a Spasitel pokračuje: toho, jenž přichází ke mně, nevyvrhnu ven — t. j. do temností zevnitřních, kde bude pláč a skřipění zubů, ale přijmu jej k věčné hostině. Takový obdrží poklady víry, naděje z lásky a ostatních ctností, byvá osvícován, aby víc a více poznával božská tajemství a v křížích posilován a vytrvá-li, bude vzkříšen k životu věčnému. A na otázku, proč Spasitel takového člověka k sobě přijme, odpovídá: „Neboť jsem sestoupil s nebe, nikoliv abych činil vůli svou, nýbrž vůli toho, jenž mne poslal. Toto pak jest vůle toho, jenž mne poslal (Otec), abych neztratil nic z toho, co mi dal, nýbrž abych to vzkřísil v den poslední.“ (Jan 6, 38. 39.) Z těchto slov poznáváme, že výsledek všech svých prací, vůbec celé své působení připsuje svému Otci, jsa úplně odovzdán do vůle jeho.

Nikde v celém jeho životě nepozorujeme protivu, neb aspoň nějaké napjetí mezi jeho a Otcovou vůlí. Onen souzvuk je tak čistý, shoda tak dokonalá, že ani čárka ze všeho, co mu Otec nařídil a o něm skrze proroky předpověděl, nezůstane nevyplněna. Když mu Jan Křtitel bránil, aby se nedal pokřtiti, odpovídal mu: „Neoh nyní, neboť tak sluší nám vyplniti všecky spravedlnost.“ (Mat. 3, 15.) t. j. vše, co Pán Bůh ustanovil, aby lidstvo bylo vykoupeno. „Aj, vstupujeme do Jerusalema a dokoná se tam všecko, co psáno jest skrze proroky o Synu člověka.“ (Luk. 18, 31.) A vůbec často se odvolával ve svých řečech na proroky, že tak činí, aby se naplnilo písmo. (Jan 12, 18. 17, 12. 19, 24.) A ona poslušnost jde až k úplnému sebeobětování, až k smrti. Přijati úřad Messiaše z ruky nebeského Otce znamenalo pro něho život plný obětí, život v chudobě, peniženosti, v opovření, v bolestech a nejhor-

nější smrt pro vykoupení lidstva. Krvavým pérem vepsal Bůh do zjevení Starého zákona osudy budoucího Messiaše: „Viděli jsme ho pohrdaného, nejposlednějšího z mužů, muže bolesti a znajícího nemoc; V pravdě ne-

duhy rače on nesl, bolesti naše on snášel: a my počteli jsme ho jako malomocného a ubitého od Boha a sniženého.“ (Is. 53, 2—4). A Pán Ježíš bystrým zrakem a s třesoucím srdcem je četl a pcdvolil se jim. Jasně

Brno: Kostel sv. Jakuba z venku.

jako slunce mu svítily a tavielo v myšlenkách. Často předpovídal svým učeríkům, že bude vydán velekněžím a odsouzen na smrt a od pohanů bude bičován a ukřižován. (Mat. 17, 21. 22. 20, 18. Mar. 9; 30. 10; 23. Luk. 9, 44. 12, 50. 18, 31.). A když měl

být jat na hore Olivetské a Petr jej chtěl mečem brániti, napomenul ho: ; Vias svůj meč na jeho místo. Či myslíš, že nemohu prositi Otce svého, a dá mi nyní více než dvanáct pluků andělů? Kterak tedy naplní se písmo, že musí tak býti? (Mat. 26, 52. 53)

A již dříve, když take mluví o svém utrpení a Petr mu počal domlouvati, řka: „Odstup to od tebe Pane to se ti nestane,“ pravil mu Pán Ježíš: „Jdi mi s očí, satane (protivníku)! Pohoršením jsi mi, neboť nemáš na zřeteli věci Božích, nýbrž věci lidské.“ (Mat. 16, 23.—23.)

A když se blížil hrozný konec jeho života, jak lidsky pravdivý a božsky velkolepý souboj víril v jeho nitru! Krev v tepnách se jen proháněla, spánky svírala nesmírná horkost, ze všech porů se řinula krev, duše byla smutná až k smrti a z jeho stíněného srdce vycházelo trojnásobné dojemné volání: „Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty. (Mat. 26, 39.). Otče můj, nemůže-li kalich tento minouti mne, leč bych jej pil, staň se vůle tvá.“ (v. 42.). Nebyl to boj mezi vlastní a Otcovou vůlí. Neboť již dříve na sebe vzal utrpení ustanovené od Otce. „Proto miluje mne Otec, že dávám život svůj, abych jej zase ujal. Nikdo neodnímá ho ode mne, nýbrž já jej dávám sám: od sebe.“ (Jan 10, 17. 18.). A když vstupovali do Jerusalema, Pán Ježíš tak spěchal, že je předcházeli, takže se divili a jdouce za ním, báli se.“ (Mar. 10, 32.). Onen zápas na hoře Olivetské byl mezi nižším člověkem, jenž přirozeně se léká utrpení a vyšším, jenž jest ochoten vědomě a rozhodně jíti na smrt. A byv posílněn od anděla, vyprazdňuje kalich až do poslední kapky. Ani slovíčkem si nestěžoval trpětel na kříži. Jen bylo pro něho nenesitelně těžké, když se musil zřici citu, který vyplýval se spojením Otcem: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil.“ (Mat. 27, 46.). Avšak když přemohl i tuto nejhroznější a nejtěžší opuštěnost, vzpomněl si ještě na vůli Otcovu. Sv. Jan praví: „Potom Ježíš, vída, že jest již všecko doko-

náno, aby se naplnilo písmo, pravil: Žízním. Měl sice božský Spasitel palčivou žízeň, protože ztratil mnoho krve a měl tělo celé zraněné ranami; ale zvolal žízním, aby se naplnilo písmo, neboť ve St. zákoně v žalmu 68, 22. byla předpověděna i jeho žízeň i jeho napojení octem. „Byla pak postavena nádoba plná octa. I nasadili na yzop houby plnou octa a podali ji k ústům jeho. A když Ježíš ocet přijal, řekl: Dokonáno jest.“ (Jan 19, 28.—30.). Těmi slovy potvrdil svou největší a nejúplnější poslušnost a před celým nebem i zemí dosvědčil, že vůli Otcovu docela vyplnil. Jeho poslušnost již dále jíti nemůže.

Byl poslušen až k smrti, a to k smrti kříže. Tím také dokázal Pán Ježíš, že jest stejné přirozenosti s Otcem, když tak dokonale, tak těžký úkol od Otce mu uloženy vyplnil.

Z tohoto pojednání se každý ctitel božského Srdce Páně povzbudí k poslušnosti vůči Bohu a všem, kteří jsou na místě Božím ustanoveni. Čím je poslušnější, tím se stává podobnějším božskému Srdci Páně až k smrti poslušnému, tím více si získává pro věčnost zásluh, tím více se přibližuje k Pánu Bohu samému. Čím je kdo samostatnější, volnější, svobodnější, tím více se od Krista Pána a od Pána Boha vzdaluje a odevzdává se moci zlého ducha. Proto si ještě jedenkrát zopakujeme slova svatého Pavla a řiďte se vždy dle nich: To zajisté smýšlení mějte v sobě, které bylo i v Kristu Ježíši, jenž jsa ve způsobě Boží, nepoložil si za loupež toho, že jest rovný Bohu, nýbrž sebe samého zmařil přijav způsobu služebníka tím, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu svém byl shledán jako člověk. Ponížil sebe samo stav se poslušným až k smrti, a to smrti kříže.

—až—:

Kláštery.*)

„Nebude-li hojnější spravedlnost vaše nežli zákonníků a fariseů, nevejdete do království nebeského.“ (Mat. 5, 20.)

Zdá se, jako by Pán Ježíš býval rozeznával dvoji cestu k nebi: dobrou a lepší. Tu první poručil všem, druhou však, obtížnější ještě, radil jen vyvoleným duším. Vzpomeňte si, jak kdysi bohatý mládenec stál před Pánem s otázkou: „Co čině život věčný obdržím?“ (Mar. 10, 17. násl.) Odpověď zněla: „Zachovávej přikázání!“ To poručeno bez rozdílu všem. Když však mládenec dosvědčil, to že již všechno zachovává, co mu tedy ještě schází, Pán Ježíš milostře mu pohlédl do očí, jak by srdce jeho chtěl pohledem tím otevřítí vyšší pravdě, a potom děl: „Chceš-li dokonalejší býti, prodej všechno, co máš, a dej chudým... Potom přijď a následuj mne.“ Však toho jiných nedokázal, odešel smutně, neboť měl mnoho statků. (Mat. 19, 16—22.)

Podobně jako tuto dobrovolnou chudobu a poslušnost, na jiném zase místě velebil Kristus Pán a jako vznešenější doporučoval ustavičnou čistotu (Mat. 19, 12.).

Toť tedy ony tři památné v anglické rady: chudoba, čistota a poslušnost, evangelickými proto zvané, že je Spasitel v evangeliu doporučil. Nejsou však samy o sobě dokonalostí, jak někteří se mylně domnívají. Dokonalost křesťanská záleží v tom, že člověk Boha vroucně miluje, z lásky k němu nejen těžkých, nýbrž co možná i lehkých hříchů se chrání, své modlitby a povinnosti svědomitě plní, hojně dobrých skutků koná, křivdu a bolest trpělivě snáší! Dokonalost, toť vřehol a koruna křesťanského života, evangelické rady velice dobrým k tomu prostředkem. Zachovávatí je možno: kdekoli, i ve světě, povinnosti: v klášteře.

O klášteřích mívají lidé divné ponětí, ne snad jen nepřátelé, kteří mnichy a sestřičky úmyslně pomlouvají a tupí, i lidé jinak hodní.

O kapucínech vědí, že se k nim chodí s hodně velkými hříchy, z nichž se člověk doma zpovídati stydí, a že šňupají i nosí vousy, o redemptoristech, že umějí nahmáti při misích do duše, o dominikánech, že mají přísné posty a světi růžence, o jezuitách, že brali lidem knihy kacířské a že jsou tuze přísní. Ostatně jsou přesvědčeni, že v klášteřích je hodně modlení, ale i vína plné sklepy a hody každý den. V sestřičkách zase vidí bůd zchudlé šlechtičny, neb ubožáky zkrúšené nešťastnou láskou, jak to přec stojí psáno v „dojemných“ románech!

A tak má celkem věřící lid o klášterním životě místo správného obrazu v mysli zkreslení, a následek je, že řeholím katolickým zůstává cizí, chladný, a mnohý hoch i mnohá dívka, ač zřejmě od Boha jsou povoláni pro klášter a tam by našli svoje štěstí, zůstanou venku, světem jsou nepochopeni, zklamáni. —

A přece katolické řehole mužské i ženské jsou v minulosti i nyní květem zbožnosti, chloubou církve, oporou v bojích nejtěžších. Vizme nádherne jejich dějiny!

Kořeny svými život klášterní sahá až do dob pronásledování křesťanů, kdy v pouštích vznikly první poustevny a z nich pak kláštery. Prvním však zakladatelem řádů po našem způsobu je na západě sv. Benedikt († 543), na východě sv. Basilij († 379). Je můžeme nazvatí právem praotci života mnišského, a jejich řády zachovaly se podnes. Benediktini jsou v dějinách církve a také vlasti naší zapsáni zlatým písmem. Usazovali se v pustinách lesních, jež obratím proměňovali v pozemský ráj. Jejich štěpnice i polní hospodářství bylo vzorné, k nim z okolí posílali své synky do slavných škol i na řemesla, poněvať podle jejich

*) Z knihy úvah pro kat. omladinu „Boží cestou“ č. 49. z října 1907, str. 100—101.

řehole každý mnich byl povinen vedle modlitby i prací nějakou (též ruční) se zaměstnávat. V klášterích benediktinských horlivě pěstovány vědy i umění, jejich knihovny a kostely mnohé jsou světoznámy. Řád časem se velmi utěšeně rozvinul, zvzketl, i nové vydal haluze (z nich vyšli na př. cisterciáci a trapisté). Celkem pak vzešlo z benediktinského řádu: 30 papežů, 2000 kardinálů, 2600 arcibiskupů a přes 50.000 světců. Činnosti misijní na obrácení pohanů se od počátku velmi horlivě účastnili (zvláště ve středověku pokřesťanění Anglie, německých kmenů a Švýcar) a zdárně působí i dnes v misích za mořem. Také jejich činnost školská je známenitá. Spravují přes deset seminářů bohosloveckých a vedou na 50 gymnasií s několika tisíci studentů.

V naší vlasti druhdy kvetli velmi, dnes mají nejznamenitější kláštery v Praze na Slovanech (vydávají časopisy na obranu víry, tam vychází český „Sv. Vojtěch“) a na Moravě v Rajhradě. V Brně ve své knih-tiskárně, „benediktinské“, vydávají pěkné katolické časopisy a knihy pro lid. (Tam se také tiskne „Naše Omladina“ a „Anděl Strážný“.)

Než vedle tohoto prvního velkého řádu postupem času a potřeb rozkvétaly opět a opět nové řehole.

Tak vznikly v době křížových výprav t. zv. rytířské řády, význačné tím, že vedle kněží a služebných bratří na obsluhu poutníků do Sv. země měli mezi sebou též rytíře, jichž úkolem bylo v čas potřeby též mečem hájit posvátných míst a poutníků. Nejznamenitější rytířské řády byly: johanité, templáři a němečtí rytíři. V téže době založil sv. Petr Nolaskus (r. 1218) řád Mercenariů, jimž úkolem stanovil, aby sbírali v zemích křesťanských peněžitě dary a jimi vykupovali v Africe křesťanské otroky.

Podobně i sv. Dominik a sv. František, každý po svém způsobu, hleděli čelití nebezpečím doby. Náboženský život za jejich časů upadal, bludy se rozmáhaly. Sv. Dominik († 1221) vida, že mnoho obyvatel jižní Francie do bludů jen proto

upadlo, že nebyli srozumitelně ve víře vyučeni, uložil svému řádu (dominikánům neboli řádu kazatelskému) za hlavní povinnost pečlivé studium a horlivé lidové kázání slova Božího, při tom pak život chudý, přísný. Sv. František († 1226) zase v Itálii výtčkam kacířů, namnoze oprávněným, že církev velkým bohatstvím sesvětačila, hleděl hrot ulomiti tím, že bratřím svým, zvaným bratři menší (minorité) nebo františkáni, uložil velmi přísnou chudobu.

Než nelze mi se dále zdržovati, neboť jenom na stručně popsání jednotlivých řádů by bylo třeba celých stran. Pouze nejdůležitější ještě zmíním. Milosrdné bratry a milosrdné sestry znáte myslím všichni, nebo jste aspoň o nich slyšeli. Těm ani nejzavilejší cdpuroi nemohou odepřiti uznání, protože jini svěťtši ošetřovatelé a ošetřovatelky se jim laskavostí a obětavostí nevyrovňají. Milosrdní bratři založeni byli od sv. Jana z Boha († 1550), milosrdné (neb šcdé) sestry od sv. Vincence z Pauly († 1660). Širicím se protestantsťví hráz postavili a také v misijní činnosti zámořské znamenitě se proslavili je z uité (založeni sv. Ignácem z Loyoly — † 1556), kteří slynou jak velikou učeností ve vědách církevních i svěťských, tak zdárným působením mezi lidem (misie, marian-ské družiny). V misích lidových velice u nás vynikají redemptoristé.

Vyučování mužské mládeže se mimo benediktiny a jezuity věnují hlavně piaristé (měli slavná gymnasia) a školští bratři (obecné a odborné školy i učitelské ústavy), výchově dívek nejvíce uršulinky, františkánky a dominikánky. Životu více rozjímavému se věnují hlavně přísné řády cisterciáků, kartusiánů, karmelitánů, trapistů, eucharistiánů (ustavičné klanění nejsvětější Svátosti) a obdobné jim řehole ženské. V misích zámořských se zdarem závodí členové starcdávných řádů s novými, právě na ten účel založenými družinami, jako jsou na př.

bíli otcové, otcové Božského Slova aj. Také sestřičky, domorodé i z Evropy příšle, z různých řádů a družin vydatně podporují misionáře v jejich působení, a překrásné úspěchy pohanských misí v novější době dlužno z velké části přičísti jim zásluhou, poněvačž proniknou i tam, kam misionáři je přístup zamezen (do rodin) a působíce mocné svou obětavostí na srdce žen i dívek připravují půdu kázání misionářovu.

Myslím, že uvedené dostačí, bys, milá mládeži, si sama odpověděla, kdo jsou a nač jsou řeholníci a sestřičky? Ne každý hodí se pro život klášterní, však také žádný není tam nucen. Ale tupiti, čeho nechápe, nebo pro jednoho kleslého zahrnovati celý klášter a vůbec všecek život řeholní (jako jsme viděli při czastochowském skandału), to dovede jen člověk zaujatý a surový.

Když by kdo cítil milých čtenářů a čtenářek v sobě vážnou (ne

chvilkovou, nýbrž snad již dlouhou, za léta) touhu po tiché službě Boží za klášterními zdmi, nechtě poradí se kněze zkušeného, nebo dopíše sobě o radu de redakce „Naší Omladiny“ a udá zároveň svůj věk, poměry, vzdělání, pro co má zvláštní náklonnost (snad služba nemocným, ošetřování dětí, domácí práce, studium, určitý řád?). Jestliť našemu velikému hnutí omladinskému třeba i lidí takových, kteří by obětí svého života, kajícími skutky, velkými modlitbami svolávali Boží požehnání zase na ty, co stojí v práci a boji uprostřed věavy.

Ostatně pak všichni dle sil svých podporujte naše české kláštery v jejich blahodárné práci tím, že usnadníte jejich sbírky, doporučíte u příbuzných a známých dětem jejich vychovávací ústavy, a pomodlíte se za jejich vzrůst a rozkvět, aby z klášterů našich českých se po celé vlasti rozlévaly hojné prameny zbožnosti, umění a vzdělanosti!

Mgr. Bannard.

Z franc. Bek. Kyselř.

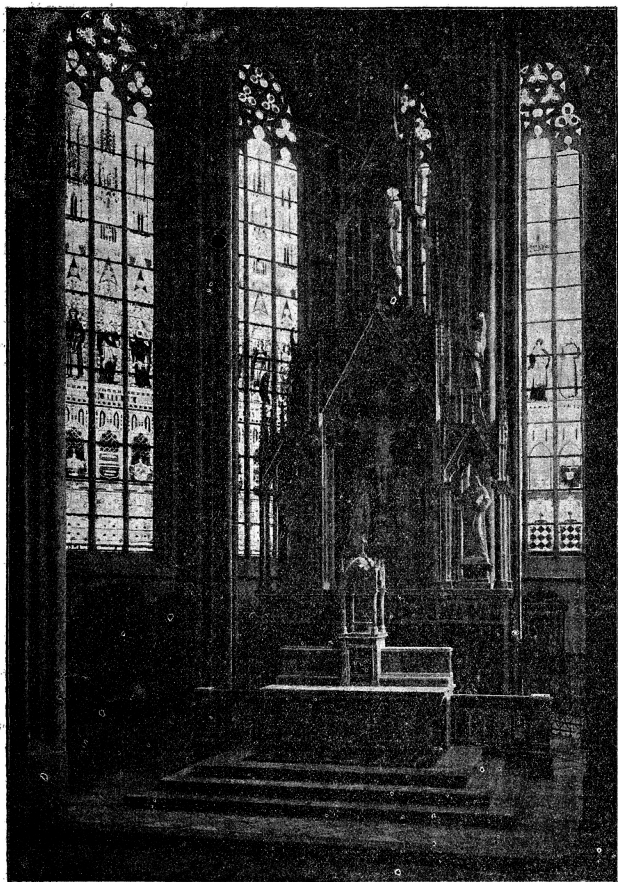
Stáří, čili životem vzhůru.

(Část dalš.)

Naše přátelství bude víc než pouhý přátelský styk; bude to činorodé spojení, spolupůsobení při stejných skutcích na prospěch země, církve, k dobru všeobecnému. Zemědělci na venkově, státníci v ministerstvech a vládách, velkopřemyslníci v továrnách a dílnách, muži a ženy horlivě působící u věcech křesťanské lásky a vlasti a spěchám dodat: spisovatelé téhož tisku, advokáti v rovných záležitostech, profesoři stejných nauk, básníci opávující tytéž ctnosti a veliké činy náboženské nebo národní, my všichni, nevzdalujeme se těchto vznešených podniků, neustanovujeme, kdo a ve kterém věku smí se činně účastniti těchto úkonů. Ba spíše se vzájemně povzbuzujeme, abychom zůstali věrni až do posledního dechnutí společnému úsilí. Tak smýšlel Lacordaire, když psal příteli: „Jedním z mých posledních pocitů štěti by bylo,

kdybychom; směli oba umřítí na témž bojišti.“

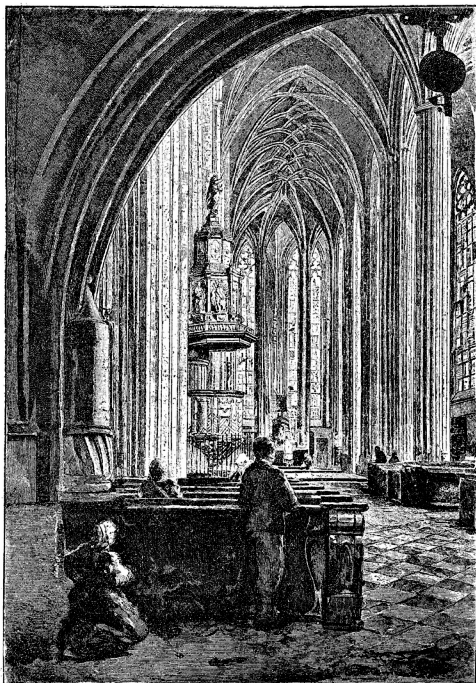
Avšak cíl jest ještě další a lepší: Naše přátelství bude nejprv spojením řevnivé horlivosti a vzájemné pomoci, aby druh druhu učinil lepším a povzbudil k pokroku duchovnímu. Jest nutno, můj příteli a bratře, abychom závodili, kdo dovede líp a více. Upozorňujeme se, radme si, napomínejme se. Máš k tomu právo a já ti to činím: povinnosti, neboť jsem jist, že ji dobře vykonáš. Vše jest vítáno, co přijde od tebe a vše můžeš mi říci, ježto ústa tvá poví, čím srdce oplývá. Pohled tvůj, příteli, bude mi svědomím, tvůj příklad zradlem, tvé jednání mým vůdcem, za němž přejdu s radostí stoupaje do tvých šlépějí. Pobloudím-li, ty mne uveďeš na cestu pravou, zapotácím-li se, ty mne podepřeš, klesnu-li, ty mne pozdvihneš. Ty mne také potěšíš, budu-li nešťá-

Brno: Hlavní oltář u sv. Jakuba.

sten a přijdeš ke mně, jak učinili přátelé Jobovi v jeho nštěstí. Ale psáno jest o třech přátelích tohoto Idumajce, že čekali mlčky sedm dní a sedm nocí sedíce u něho a jsouce ohromeni velikou jeho bídou, nežli jeden za druhým otevřeli ústa svá, aby ho polito-

vali a potěšili. Ty nebudeš tak dlouho otáletí, milý příteli, abys mne utěšil ani ti nebude třeba vésti tak dlouhé rozhovory, abys mne přesvědčil. A ještě výše, příteli. Lacordaire napsal: „Jakmile milujeme, chceme spasiti duši milovanou, i kdyby to

Brno: Vnitřek kostela sv. Jakuba s bývalým (nyní již odstraněným) hlavním oltářem.

bylo za cenu našeho života, t. j. podatí jí pravdu ve víře, ctnosti v milosti, pokoj ve vykoupení.“ Tak miloval Ozanam, znamenitý spisovatel Jeana-Jacquese Ampere, vědce a historika, který bohužel nezdědil víry svého proslulého otce, známého vy-

nálezce v obou elektriny. Ozanam napsal list svému příteli, slavenému cestovateli, když odjížděl na svou cestu tři tisíce mil do Ameriky, jejíž výsledkem jest jeho kniha „Procházka“ Duše učenova nesrovnávala se s pravidly povinnosti křesťanských. Kdož

by nebyl dojat ohlaseu bolu a obavy, když viděl, že přítel chystá se k cestě zámožské, r. 1851? Ozanem neměl se dočkati návratu příteleva, an r. 1853 umřel. „Jsem přesvědčen,“ píše mu, „že jste v nitru křesťanem, ba odvažují se tvrditi, že jste jim už dle krve svého nezapomenutelného otce. Plňte všechny povinnosti křesťanské vůči lidem, ale zda nemají se plniti i vůči Bohu? Nemáme mu sloužiti? Nena-lezl byste v této službě nekonečnou útěchu? Nenašel byste v ní i bezpečnost co do věčnosti? . . . Filosofie iistě Boha poznala, ale ona ho nemiluje; a prolila kdy jedinkou slzu lásky, jejíž zřídlo nalézá katolík v přijímání, a jejíž nevypsatelná slast stála by za obět celého života?“ A posléze tento vykřik poplašný, tato výzva důtklivá: „Ach, kdybyste někdy v některém městě americkém upadl do nemoci, nemaje přítele u svého lože, vzpo-meňte, že není ve Spojených státech jediného mistečka sebe menší důle-žitosti, kam by láska k Ježíši Kristu nelyla přivedla kněze katolického, aby přispěl katolickému cestovatel.“

* * *

Neřekl jsem ještě slova o přátelství kněží. Je-li přátelství dvou mladých kněží již darem Božím, čím více u kněží starých, kteří nemají ani dítek, ani již rodičů, které by milovali! Starý kněz jest sám, stáří jeho jest smutné. Za ním nic, před ním hrob; kdož mu po boku podá ruku k pochozu posledního? A tu jsem vídal, jak se spojovali dva vyvoloužilci vojska Božího. Bydli pod jednou střešou, sedali u jednéh kamen, slouživali mši u jednoho oltáře, čítali z jednéh knih, modlívali se stejně modlitby, vykládali si tytéž vzpomínky, pronášeli táž jména, chodívali spolu na procházky, sdíleli si tytéž myšlenky, přijímali ná-vštěvu tytéž přátele, žili touž nadějí. Byla to naděje, že jim přispěje a po-žeňná v hodině poslední ruka kněze, jež bude i rukou bratra, a byla to na-děje, že se shledají nerozlučně v ne-beské společnosti oněh kmetů, kteří podávají kadidlo Beránku-Vykupiteli a složili svou korunu před oltářem věčným.

Je to podobné přátelství, jaké spojovalo za našich dnů svatého bi-skupa z Anthedonu, Gaye a faráře ze Saint-Étienne, Perdraua. Zbožný a výmluvný biskup píše příteli takto: „Žítí v Bohu, drahý příteli, toť jediný pravý život. A my v něm žijeme spolu a žítí budeme na věky. Má-li Bůh potřebi někoho, kdo by dosvědčil, že člověk je šťasten a blažen v jeho službě, nepůjdemeliž první, vy a já, milý příteli, vydat toto svědectví? Dvacet let kněžství a víc než scdm tisíc mši — toť jako nebe poseté hvězdami.“

A jindy: „Předrahý příteli, nechci činiti křivdu Orestovi a Pyladovi, Nisovi a Euryalovi, ale přiznejme, že po Ježíši Kristu pravé přátelství ne-vznikne bez poželhané slzy Spasite-lovy. Můj dobrý bratře Josefe, má drahá sestro Paulino, dítky Boží, zda děsná zloba naší doby nedává nám příčinu, abychom povázili a počtíli, že náš podíl je výborný? Všichni tři máme jednu víru, jedny naděje a lásky a kráčíme za tímž cílem. A jakmile k němu dospějeme, zasedneme spolu k jedné hostině a budeme se milovati jak člověk na zemi milovati nedovede!“

Šťastný tedy člověk, jenž poznal čest, štěstí a rozkoš podobného přátelství. Jestli to po vzpomínce na otce a matku nejkrásnější a nejsvětější vzpomínka našeho stáří, které jí bývá ještě naděšeno a jí takofka omládne ve tklivém vznícení.

Že nemohu i já vylíčiti vše tak, jak jsem zakusil a ukázati tu aspoň něco z toho, co mi přátelství dalo ra-dosti a způsobilo dobrého! Proč bych nemohl tu na té stránce uvéstí aspoň jako poslední důkaz úcty jména vždy milá, která jsem kdys tolikrát čel na konci tolika listů! Jsou to posvátné pozůstatky, které mne aspoň dnes trochu potěší tímto rozhovorem tu vážným, tu veselým, jakého s nimi již mítí nemohu leč v modlitbě a před Bohem. Jsou to hlavně tři, jimž duch můj, svědomí i srdce s radostí se o-svědčují dlužníky za to, či jsou.

Barthélemy Aubert, Frédéric Bru-gere, Albert Hetsch, vědec, učence

svátec dokonalý, vy vůdcové a vzorové mého mládí přátelé mého věku zralého, bratři mého stáří, kteří jste mne všichni předešli do nesmrtelnosti. Ale co poví tato tři jména těm, kdož vás neznali?

Poslednímu, který je přečkal, pravil jsem o slavnosti jeho padesátiletého jubilea kněžského, 6. ledna 1895: „Drahý mistře a příteli, naše životy byly příliš dlouho spojeny, než aby se na vždy rozdělily, doufám, že se kdysi shledají. Psal jste mi o svých sedmdesátinách, že váš vstup do světa byl nesnadný. Lehčí jest z něho vyjít, aby člověk vešel v lepší svět. My půjdeme brzy za sebou. Ale vy mne předejete, abych tam nahore byl dobře přijat jako váš následovník. Vy se za mne přimluvíte, to bude mi na místě zásluh. A tam nás dobrý Mistr již neodloučí, neboť „jak dobrý je náš dobrý Bůh“, říkával náš dobrý přítel Hetsch. A tak se mi bude ráj lépe líbiti, když ho budu sdílet s ním, s vámi!“ — Aubert, někdejší studijní prefekt menšího semináře v Orleansu zemřel ve věku 84 let r. 1904. V posledních svých dnech rád říkával:

„Žil jsem po celý svůj věk v okouzlení Božím.“

O, vy mrtví, tak draží, tak želcní, píše Henri Lasserre, slavný obhájce Lurd, Žili jsme spolu několik prchavých hodin, jako mezi dvěma stanicemi. Náhle jste mi zmizeli, zanechavše mne sama a smutna na další mé cestě a žel, s sebou vzali jste se smutnější mouji vzpomínku a kus mého srdce. S Bohem, s Bohem, bolestné s Bohem! Vlak pokračuje lhostejně ve své jízdě, letí plnou parou a já vztahuji marně ruce své, volaje vás. Vaše smrtelné ucho přestalo mne slyšetí, vaše smrtelné oči nemohou mne již viděti.

Ale ty, Pane, jenž jsi nám je dal a zase vzal, ty, jenž jsi je jakož doufáme, přijal v klín nekonečného svého milosrdenství a nám je kdys vrátíš ve svém ráji, o Bože můj, ty chceš nám býti věrným druhem, jenž nikdy nepouští. Ať kdykoliv, ať kdekoliv, v každém okamžiku našeho putování jsi s námi a v oblasti tvé nekonečnosti děje se pohyb, jenž nás unáší. Tys byl s námi při východu, ty budeš s námi ve chvíli příchodu!“

A. M. Kadlčáková.

Jak je krásná...

Jak je krásná země naše,
země česká, domov můj,
širé lány slunce líbá,
líbá je i pohled tvůj.

Všude blaho lásky svítí
kam se upře pohled tvůj,
z retů sladce sletí píseň
pozdravem buď domov můj.

V srdci lásku pro vlast cítíš
její národ miluješ,
obranu-li potřebuje
vlast svou bránit z lásky jdeš.

Z rozjímání sv. Ambrože.

Podává Fr. Janovský.

(Část další.)

III.

Vůdce a cesta.

Jakožto Bůh je Kristus začátkem všeho — něčeho není, co by před ním bylo — a koncem všeho — něčeho není, co by nad něj bylo, jak pravil Šalomoun: Jest začátkem cest Hospo-

dinových ku všem skutkům, skrze něj máme my lidé se učiti cest Páně následovati a skutky Páně konati.

Všem věřícím jest Kristus cestou. Všecky své řeči, všecky své skutky nesme ke Kristu, jenž ze smrti křísí život, z temnoty tvoří světlo.

Kdo bude bez hřichu?

Ne, kdo po té či oné cestě kráčí, jak by se mu chtělo. nýbrž jehož cestou jest Kristus. Řekl: Já jsem cesta.

Kdo touto cestou kráčí, nechybí, pokud sám s té cesty nesejde. Neodbočuj na tu neb onu stranu, nevzpírej se a nečekej, nýbrž kráčeji vpřed, nehleď, co leží za tebou, nýbrž dýchte po tom, co před tebou, jenom po cíli touže. Tak kráčeji vstříc vítězné odměně, a nepolevuj, až dojdeš konce.

Dvě cesty vinou se tímto životem: za bídou a zkázou, za štěstím a blažeností; ona je cestou hříšníků, vede do hradu Herodesova; tato jest Kristus, vede do domu Otcova.

Kristus jest jedinou cestou k Otci. Co víme o Otci, co nám povědomo o jeho věkovité věčnosti, víme skrze Syna. A nižádného člověka srdce nepronikne k Otci, leč skrze Syna.

*

Kristus jest cestou dokonalosti. Jak by mohl, kdo žije v Kristu, míti zálibu v marnostech tohoto světa? Či nepřibily tyto marnosti na kříž s tělem Kristovým?

Mnozí chtějí touto cestou, avšak nesetrvají až do konce.

Musíme-li pro jméno Páně trpěti křivdu, pomněme, že Pán pro naši spásu prvně trpěl.

*

Jakožto dobrý a pečlivý vůdce dopřál Hospodín uprostřed pouště many lačnému lidu, vyvodil laskavě z tvrdé skály občerstvující vodu, aby utišil palčivou žízeň národa vyvoleného. Potom dal mu svatý zákon; dopřál bojujícím vítězství a cti. Ký div, že za takovýchto projevů milosti zapomněli putující davy na délku a obtíže svých pochodů?

Kristus jest naše cesta, naše moudrost a spravedlnost, pastýř našich duší, a jak dobrý pastýř!

*

Kristus jest znamením na našem čele, na našem srdci, na našem rameni. Na našem čele, bychom jej vždy vyznávali; na našem srdci, bychom jej

vždy milovali; na našem rameni, bychom: proň vždy pracovali.

Obraz Kristův záříž tedy v našem vyznání, záříž v naší lásce, záříž v našem korání a jednání tak, by pokud možno celá jeho postava námi se projevila.

Kristus budiž naší hlavou.

Kristus budiž naším okem, jímž bychom na Otce hleděli.

Kristus budiž naším hlasem, jímž bychom s Otcem mluvili.

Kristus budiž naší pravici, jíž bychom svou oběť Otci přinášeli.

*

Kristus jde před námi, my následujeme. Následovník Kristův není tak slíbenou mzdou váben k posvěcení, jako právě posvěcením stává se schopným a hodným odměny.

Následovníci Kristovi jsou ctnostnými a dobrými nejen k vůli odměně, nýbrž z lásky ke ctnosti.

Kristus sám se podjal utrpení, jelikož mu bylo radostí nám dobře činiti, a ne že by tím byl chtěl rozmnožiti svoji slávu.

Kdo tedy Krista následuje, nekoná především, z čeho sám má užitek, nýbrž co prospěje druhým. Pro sebe jest malým a slabým, aby pro druhé ve své ctnosti byl velikým a silným.

Možná, že se na své cestě setkáš s mnohou hořkostí, že narazíš na trpkou zkoušku, že svou slabotou zemdlíš. Neklesej na mysl! Kristus je tvým vůdcem. On ti hořkost osladí, trpkou zkoušku ulehčí a slabotu tvou posilní.

Kolik pádů musí strpěti, kdo se od Pána odvrátil!

IV.

Ze života Páně.

Z lůna Marie Panny vyšel Kristus, služebník a pán zároveň. Služebník aby dělal; pán, aby panoval. Obojí, aby pro Boha zřídil panství srdcí lidských. Vždy týž. Ne jiný z Otce a ne jiný z Marie Panny. Ten, jenž přede

všemi časy z Otce jest zplozen, přijal potom tělo z Marie Panny.

Tedy služebník a pán zároveň. Služebník pro nás. Ale ve stejnosti Božské přirozenosti Bůh z Boha. Kníže, protože syn knížete.

*

Dávno než kráčel Pán po zemi v těle, zjevil se v obraze.

Přišel k Abrahamovi, k Mojžíšovi, k Marii: ve znamení, v zákoně, v těle.

Způsobil napřed očištění, potom posvěcení, konečně ospravedlnění.

Očištění — obřízkou, posvěcení zákonem, ospravedlnění milostí.

Vždycky však jest jeden a týž ve všem, a všecko v jednom.

*

Ohrovskými kroky kráčí Kristus, přes Adama a synagogu starozákonní, překročuje pohanstvo a židovstvo.

S výšší nebeských sestupuje do lůna Marie Panny, odtud do jeslí, do Jordánu, na kříž, do hrobu; z hlubin hrobu vstupuje na nebesa.

Jako obr chvátá svou cestou s jednoho konce nebe na druhý.

Nikdo se nemůže skryti před světlem jeho slunce, před jeho žářem.

A až podnes probíhá touto cestou, ze srdce Otce nebeského do srdcí svých světeů, od východu slunce až k západu, od severu až k jihu.

*

Tělo Kristovo jest v pravdě chrámem Božím, v němž naše hříchy jsou zničeny; chrámem Božím, do něhož skvrna hříchu neměla přístupu; chrámem Božím, v němž září obraz Boží a plnost Boží tělesně přebývá. V něm jest napsáno: Přijali jsme milosrdenství, ó Bože, uprostřed chrámu tvého!

Tělo Kristovo jest chrámem Božím, plným Ducha svatého.

Sušinný chládek a osvěžení přineslo nám vtělení Kristovo, že udusilo žár našich zlých žádostí, že přemohlo oheň našich nepořádných náklonností a shasilo plameny lakoty a ostatních vášní.

(P. d.)

000000

Obrázky z katolických misí.

Podává Maxmilian Weinberger.

Missijní parník „Salvador“.

Od několika roků má missie Jesuitů na řece Zambezi v jižní Africe svůj vlastní parník. Ze příčinou velkých obtíží při dopravě zboží a potravin bylo takového parníku nevyhnutelně třeba, a že koná missii výborně služby, dosvědčuje missionaář bratr Petr Böhmer, jemuž doprava parníku byla svěřena. On píše:

„Snad vás bude zajímat, zvíte-li něco o našem missijním parníku, jemuž jméno „Salvador“, a o službách, které missii už prokázal a ještě prokazuje. Každoročně dojíždí čtyři- až pětkrát do pobřežního města Chinde a vozí náklad 15—16 tun. Kdybychom najímali parník cizí, byla by doprava o dobré dvě třetiny dražší. Že máme tedy svůj vlastní parník, je to pro nás missionáře, jejichžto tobožka jest obyčejně málo naplněna, velká výhoda.

Mimo to přiváží náš parník stavivo, vozí nás na missijních cestách atd.

Náš „Salvador“ je mezi zdejšími říčními parníky nejmenší. Byl stavěn v Drážďanech. Zboží se nakládá na dva vlečné čluny, které po straně parníku jsou připevněny. Na parník sám nakládá se zboží lehčí a hlavně palivo.

Vykonejme v duchu svém na našem parníku aspoň jednu cestu, aby chom zvěděli, jak se na řece Zambezi cestuje.

Když byl bratr Longa, jenž jest kapitánem, strojníkem, správcem i dělníkem v jedné osobě, potřeba opravy na stroji vykonal, pluje parník čtyry hodiny po řece nahoru, aby naložil palivo. Černí loďníci, topič, lodivoda a pomocník při stroji postaví se na své místo. Strojník zná již stroj, umí s ním zacházeti, malé opravy provádí sám a je velmi svědomitý, tak že bratr Longa

nemusi ani o stroj mnoho se starati. Neví-li si však přece rady, anebo slyší-li, že stroj špatně jde, ohlásí to ihned bratrovi. Když byl topič ještě netně přiložil, dá bratr Longa zranění k odjezdu a plnou parou razí si parník cestu ku předu.

Ve třech nebo čtyřech hodinách dojeli jsme místa, kde dříví je složeno. Parník blízí se pomalu ke břehu a zakotví se, načež se dříví nakládá. Za tím účelem přišlo sem z okolních osad mnoho černochů. Ve čtyřech pěti hodinách jsou parník a vlečné čluny naloženy. Černoši, muži, chlapei a ženy stávi se do řady a výplata zabívá. Mnohý nebo mnohá prosí za kousek mydla, aby si zase jednou vypral zástěru anebo umyl obličej. Ale bůda! Černá kůže leskne se potom ještě víc, obzvláště jestliže její majitel otevře ústa a své bělostné zuby ukáže. Jiný přeje si zápalky, aby si mohl před svými druhy okázale doutník zapáliti. Také nití, jehly a jiné podobné maličkosti se rozdávají.

¶ Když je po výplatě a bratři svůj studený oběd odchyli, jede se plnou parou domů po řece dolů. Sotva však jedeme půl hodiny, zazní od stroje zranění: „Pomalů jet!“ Co se stalo? Řeka je přece velná a také na stroji se nic nepolámalo. Přes to třeba rychlost plavby zmenšiti, neboť máme zlého nepřítelů před sebou. Blížíme se k víru, jež bývá velmi nepokojný, tak že třeba páru docela uzavřítí, aby se led přes nebezpečné místo lehce přešlul. Když se jeho plnou parou, vír by led uchvátil a vrhl na skály, tak že by s lidmi i nákladem utonula. Ani mrávčích nebylo by možno pohřbiti. A když i někdo z víru se dostal ven, stal by se nieměrá kořistí loupežné roty, které nelze vyhubiti. Všechno vzpírání se a volání o pomoc nic by nepomohlo. Chřup, a už by byl v půli. A s jakou rozkoší by jej lupiči požirali, aby potom na žhavém písku odpočívajícího požitou lahůdku klidně strávil! Myslím, že znáte tyto lupiče; jsou to krokodíli. Jsou to praví dravci; sotva jsou z vejce ven, už otvírají na člověka zubatou tlamu.

Když jsme byli vír šťastně minuli jedeme plnou parou dále a brzy jsme doma. V nákladující dni dějí se přípravy na čtyři- až pětiletou cestu do přístavního města Chinde. Je-li všechno hotovo, odeberu se posádku 14 mužů silná na palubu; parník zbaví se svých pout, stroj začne supěti, led se pomalu obrací, zazní několikrát zapísknutí na rozloučenou a vztýčí se dva praporey, vpředu prapor Srdec Ježžova jakožto prapor missijní, vzadu národní vlajka portugalská.

Za půl druhé hodiny dojeli jsme města T. te. Nové toto město vzniká se v úhledě. K jeho vzrostu přispívají blavně zlatě, měděře a uhelné doly, nečásto zaléžené. Byl tam také postaven nový úhledný kostelík. Kěz by jenom obyvatelé služby Boží pilně navštěvovali! Bohužel totiž jejich se neze jerom; po zlatě a zábavách. Avšak mrczi se už v této přímě velmi zklamali. Při pitkách peníze snadno nabyté lehce zase pozbyvají. Mimo to nemají všichni zlatokopi štěstí, mrczi celý dlouhý čas ani prášku zlata ne nalézají a jsou brzy na mizině. Dostavili se k tomu ještě tropická zimnice, umírá často takový nešťastník v největší bídě a ode všech opuštěn. Jiní jsou nuceni žebrať a jsou rádi, mohou-li se vrátiti do Evropy. Tak živili jsme v Boromé jak Němce, tak i Angličany a Portugalce celé týdny. oškrcovali je v remoci a konečně vzali s sebou bezplatně do Chinde. Mrczi ukázali se býti vděčnými, jiní naopak. Jistý Angličan na př. pomluvil naši missii slovem i písmem. Ale jeho vlastní krajani postavili ho na pravý a vyvrátili jeho lži.

Jakmile byly nutné listiny vyhotoveny, jede se dále. Po osmihodinné plavbě jedeme okolo jedné z pevností portugalských na řece Zambezi. Posádku pozůstává z několika čet portugalských vojáků. Před lety řádili zde plocemí lupiči, utlačovali okolní obyvatelstvo, pustošili široko daleko sousední krajiny, zabíjeli lidi jako zvířata a odváděli chlapece, děvčata a mladé ženy do otroctví. Starší muži a ženy byli často strašným způsobem

zabíjení; mnohdy byli terčem tyranům a jejich synům ve střelbě se cvičícím. Podobné ukrutnosti viděl jsem sám ještě na vlastní oči. Bohudík, učinila portugalská vláda v posledních letech zbásilemu řádění suovců konec. Mnozí byli postřeleni, jiní pykají dosud v žaláři za své zločiny.

Mohl bych o této věci ještě ledačo vypravovati, ale budu raději v popisu své cesty pokračovati: Brzy přicházíme k soutěsce, kde se vodní spousty vtéklo vysokými skálami prodirají. Dolů po řece jedeme půl druhé hodiny, nahoru sedm až osm hodin, zvláště za povodně, kdy parník silným proudem nazpět bývá tlačěn. Za soutěskou se řeka zmenáhla zase rozšiřuje. Po obou stranách vidíti dvě pevnosti, které nám podobné smutné události připomínají, o jakých shora bylo vypravováno.

Pomalů nastává večer. Parník přistane ke břehu, kde se připevní, neboť v noci nelze v plavbě pokračovati. Z rána jedeme dále. Řeka se stále šíří, zaplavuje krajinu na tisíce metrů a hemží se malými i velkými ostrovy, z nichž mnohé jsou obydleny. Za suchého počasí, když voda stojí nížko, je velmi těžko mezi ostrovy si cestu raziti. Běloch, i kdyby byl seba dovednější, stžoka by bez úrazu tudy projel. Černoš za to dovede svýr; bystrým zrakem hloubku vody skoro přesně vyměřiti. Přes to stává se dosti často, že parník vjede na mělčinu. Potom nczbývá než vlečné čluny od parníku odvázati. Když se tak stalo, seskáčou černoši do vody a křižice a lomozice támají, tlačí a pošínají tak dlouho, až je parník volný. Tutož děje se s vlečnými čluny. Ježto náš parník je poměrně lehký, nczůstává obyčejně dlouho vázeti. Větší parníky leží často celé hodiny, ano i celé dni v písku. Mnohdy vzbouří se zase vlny, je těžko rozeznati hloubku vody a parník musí přerušiti plavbu a vyčkáti, až se vítr utiší. Přistane-li parník večer u nějaké důdiny, přináší černoši kuřata, vejce, boby a jiné potraviny na prodej. Je-li na lodi nějaký kněz, slouží z rána mši sv. a příležitostně uděluje i křest svatý. S obyvateli podél řeky žijícími

nelze pro jejich prostopášný život mnoho začíti, neboť jsou víře a dobrým mrávům nepřístupni. Bohužel zavínil mnoho v této přičiň špatný příklad bělochů.

Jedeme dále. Brzy přijíždíme k ostrovu, kde před lety naši spoluhratři P. Vollers a P. Platzer od domorodců byli zajati a úplně vydrancováni. Potom pozdravujeme jedouce okolo naší první missijní stanici na řece Zambesi, vidíme podél břehu pěkné sady kokosové a několik cukrovarů. Běhly řeky vždy více se splošťují, moře zatlačuje vodu řeky zpět, blížíme se k přístavnímu mostu Činde. Malý „Salvador“ povážlivě se kolísá. Přes to rozrývá státní vlny. Vpředu vlaje prapor srdce Ježíšova; pohled raň v mnohém; bělochu probouzí výčitky svědomí, že zapomíná na své křesťanské povinnosti. Jinověci dožívají se, co je to za prapor; dáváme jim potřebné vysvětlení, jemuž však přece mnozí nerezumí. Z přístavu ubíráme se k našemu jednateři, aby ráu; vydal evropské zásilky. Často jsou nazi-nimí bedny od našich dobročinců z říše Rakouské. Kéž jim; Bůh všechno stonásobnou měrou oplatí!

Přístavní město Činde vůči hledě vzkvétá. Ježto ústí řeky Zambesi je zaneseno písek, vede od moře do přístavu jen úzký průplav a mnohou proto jen menší loď dvanácti proniknouti. V posledních pěti letech řeka několikrát metrů půdy odplavila. Avšak také moře pohlcuje každoročně značnou část pobřeží. Všechny ochranné stavby v přístavu jsou marny a svýr; časem zmizí i Činde s povrchu zemského. Všecky domy ze dřeva nebo vlnitého plechu, které stojí poblíž řeky nebo přístavu, bude třeba za několik let přeložiti dále do vnitřa pevné země. Čilý obchod provozují zde Angličané a Portugalci, avšak také Němci a Indové. Od několika let má Činde pěkný kostelík a stálého duchovního správce.

Když bylo zboží a hlavně zásilky z Evropy přijaty, celní listiny vyplněny a podepsány a stroj prohlédnut a opraven, nastupuje „Salvador“ za o

: páteční cestu, která osm až deset dní trvá.“

Bratr Böhmer zmiňuje se ve své zprávě také o poměru missie k portugalské vládě.

„Portugalská vláda,“ píše, „je nám velmi nakloněna a uznává poctivě služby missie. Předšlého roku navštívil její místodržitel se svou choť naši missii v Boromě a pochválil velmi celé její zařízení, kostel, školu atd. Taková návštěva osob vysoce postavených, jmenovitě jsou-li samy dobrými katolíky, působí vel. ni blahodárně na domorodce.“

První úspěchy.

Obrázek z missií východoafrických.

V nově založené missii ve Shire ve východní Africe měly býti první dívky pokřtěny. To byl první úspěch několikaměsíčního vyučování. Ze všech stran přinášely ženy své malé na stanici Panny Marie. Missijní sestry zhotovily pro křtěnce bílé šatečky. Na důkaz, že se křtem souhlasí, musili otcové dáti své písemné svolení. Že to byla pro černochoy těžká práce, netřeba dokládati, a stálo to mnoho potu a námahy, než to svedli dohromady.

Potom začal křest. Když kněz kladl zrnka soli do úst křtěnců, přestal hlučný koncert malých křiklounů, jak by utál. Sůl je totiž pro jazyk černochoy tolik, co pro náš jazyk cukr. Při každém pomazání svatými oleji, při každém pokřizování otvíraly se ústa a velké černé oči hleděly na kněze, jakoby chtěly říci: „Dej nám ještě trošku soli!“ Některé z větších

děti, které již častěji okusily tuto lahůdku, vztahovaly knězi, když se k nim s posvěcenou solí blížil, obě ručky vstříc. Ježto však jen několik zrněk na jazyk dostaly, zdálo se, jakoby chtěly říci: „Je ten missionář dnes skoupý!“ Zvláště dávají křtěnci pozor na lití křestní vody na hlavu, věduce, že v tomto okamžiku křest se uděluje. „Je to přece jenom podivuhodná voda,“ říkají černoši o vodě křestní. Několik dní před křtem nechali missionáři náhodou státi navoře láhev s vodou. Ihned shromáždilo se u láhve několik černochoy, ale jak říkáme, v uctivé vzdálenosti. O obsahu láhve na tala mezi nimi sporná rozprava. Konečně domníval se nejchystřejší z nich, že pravdu uhodla pravil: „Není-liž pravda, otcě, v této láhvi je křestní voda!“

Ode dne sv. křtu přináší rodiče každou neděli malé křestany na mši sv. Onehdy tázala se černoška missionáře: „Není-liž pravda, od té doby, co má Eulalie — dítě to sotva dvouleté — je křestankou, nesmím jí v pátek dávatí více masa?“ Masem rozuměla starostlivá máter myš nebo potkána!

Do roka bude bezpochyby přes 100 dcupělých křestánů, kteří byli čtyřletou dobu zkoušky dobře přestáli, ke sv. křtu připuštěno. Dobrý začátek je tedy učiněn a tamější missionář míní, „že je to přece jenom pro katolického missionáře potěšitelným vědomím, že nepřišel do oné země, aby jenom cihly dělal a domy stavěl, ale také nesmírtelné duše na cestu spásy přiváděl.“

•••••

Jiří Belanger.

Život napsaný P. Aniganem podává Jan Tagliaferro.

(Část dalsí.)

Ve stádu popelcovou přidali profesorům malého semináře pokrm, který neschvaloval v takový den, proto odešel, aby ukázal svou nespokojenost. Taktéž učinil při jiné příležitosti ještě nápadněji. Rovněž mu někdy uklouzlo slovo prudké, když mu vytýkali neobyčejné námahy a kající skutky. Ale

to vše byly jenom dočasné lidské nedokonalosti, jichž u obyčejných smrtelníků se nedbá, které však u něho byly nápadny. Dle pravdy třeba dodatí, že to byly jen výjimky. Jsou jednak důkazem, jak těžké boje musel podstupovati.

Zvláště dobytí si stálým bojem t-

chost a stejnoměrnost povahy, jež se zdály na první pohled vrozeny. Známý důstojník pravil: „Slyšel jsem, že byl dítkem hněvivým; jistě se sv. František Saleský neproměnil dokonaleji než on.“ A důvěrník jeden dodal: „Měl nesrovnatelnou trpělivost a tichost, zvláště když obcoval s vojáky.“ Skutečně čteme v poznámce z duchovních cvičení: „U vojáků nesmírná dobrota, je srdcem hledět připoutati.“ A jinde: „Musím být dobrým, velmi dobrým k mým ubohým vojákům.“

Jeho něžné srdce se ukázalo zvláště když byli trestáni. Jednou psal vojákovi velmi citlivému, který měl vězení kasární: „Můj milý bratře! Bolí mne nesmírně, že jsem Vás dnes večer neviděl. Váš představený mne potrestal, když Vám trest uložil. Ale chvalte Pána Boha, který Vás zkouší; jest právě tak lásky hoděn v kasárně, jako v našem spolku, právě tak chvály hoděn v tento den vězení, jako při návštěvě příjemné, kterou Vám dovoluje u mne každý den. Dnes jsme odloučení od sebe, tím větší bude naše radost, když se zítřka opět uvidíme. Váš bratr útrpný.“

Se stejnou láskou a horlivostí pečoval o svoje chráněnce v malém semináři. Jeho starost o jejich duše následovala je i na prázdniny. Znepokojoval se nad osidly, číhajícími na jejich ctnost a zbožnost v těchto nebezpečných měsících, a smutné zkušenosti, pozorované nejednou po návratu, nerozptýlily jeho obav. Proto chtěl chlapců co nejvíce svolat uprostřed prázdnin do malého semináře, aby jim konal tříletní duchovní cvičení. To by bylo pro ně spasitelné. Ale proti provedení záměru stavěly se četné překážky: cestovné, velké vyrušování personálu v malém semináři, obtíže rodičů, odpor chlapců, kteří nechtěli přerušit zotavení, aby se uzavřeli na tři dny a podrobili se přísnému řediteli. Ale kde se jednalo o spásu duší, tu neznal překážek P. Belanger. Přemohl všechny a zjednal svým hochům po několik let toho dobrodruží neobvyklé. Přicházeli čtrnácti, napravili škody duše a nabrali nových sil. Někteří chudáci neměli na cestu, P. Be-

langer pro ně žebral, aby podporoval jejich dobrou vůli. Nevidíme-li tu horlivosti, která se ničeho nebojí, a zřejmý důkaz moci jeho dobroty a svatosti?

Žák jeden ne právě nejlepší, jež vyšel ze světnice zbožného kráze, kde u dveří mnoho kamarádů čekalo, remota potlačiti obdivu, zvolal: „Jaký muž je tento P. Belanger!“

Tento obdiv sdíleli všichni, a sám biskup arraský zvolal jednou nadšen: „P. Belanger jest nejzbožnější kněz mé diecése!“

Ale onakujeme, pramenem jeho svatosti byla jeho láska k Panně Marii, která stála rostla. Události tohoto světa, i nejbolestnější, neoslabil nikdy jeho úcty k ní. I při smrti své vroucně milované matky změnil své měščí intence. „Matka má zemřela.“ obrátil se slze k Panně Marii, než přistoupil k oltáři, „ale přece chci jako vš. svatou obět přinést na tvůj úmysl.“

Byl to z jeho strany vznešený obdiv lásky k Panně Marii, ale též hrdinný důkaz jeho neobmezené důvěry v ni. Svoje myšlenky o té věci vysvětlil takto: „Dejme tomu, že nezámožná osoba vše, co má, daruje moudře a dobrovolně, aby jí ukázala svou lásku a oddanost. Přejde-li do bídy otec nebo matka oné osoby, a tato se obrátí na královnu a řekne: „Nemají kouska chleba, nemám jim co dáti, protože vše, co jsem měla, tobě náleží,“ myslíte, že mocná královna odepře své pomoci? Co si tedy máme mysliti o Panně Marii, která je tak nekonečně dobrá?“

Panně Marii obětoval napřed vše svaté, které za něho po smrti budou slouženy. Napsalť jednou: „Přeji si, aby mi moje prostředky dovolily, bych všecky vaše svaté celého mého života sloužil ku větší slávě mé Matičky nebeské a na její úmysly, jako bych z jejich rukou dostával za to stipendium. Chci, aby všechny vaše sv., které za mne po smrti budou slouženy, obětovány byly, abych takto mohl poděkovat nejsvětější Trojici za vši slávu Panny Marie a dostižnit za pohanu, jakou trpí Panna Maria v naší době, pak za obrácení hříšníkův, které chce

ona obrátiti, za vysvobození duší z očistce, které chce ona vysvoboditi.“

Když takto vše rozdál, zůstal jenom sám. Jeho psaný projev vůle zní: „Chci, by všechny moje skutky byly vykonány v úmyslech P. Marie, by celý můj život byl ustavičnou její chválou. K této chvále použiji zvláště růžence, Anděl Páně, Zdrávas Maria a Magnifikat. Chci vždy kázati o Marii, příkladem, slovem, rozdávat její obrázky, medailky, škapulife a růžence. Chci ji poslouchati při všech příležitostech, když jsem se jí tázal o radu. Chci při každé křehkosti, zvláště večer svou Matku prositi za oduštění a jí k usmíření za moje viny obětovati Srdce jejího božského Syna. Chci si přivlastniti Marii a její neposkvrněné Srdce při sv. oběti, při sv. přijímání a před svatostánkem. Chci jí konečně ve všem nalézati v osobách, věcech, událostech, jí ve všem pozdravovati, ve všem milovati, skrze ni Boha ve všem milovati a jemu se klaněti.“

Jiná poznámka rovněž dovoluje nahlédnouti do srdce jeho: „Maria bude mým rájem, kde naleznu krásy nevýslovné, kde zazpívám písně nebeské a očekávati budu patření na Boha. Bude mým pokladem, v němž spočine mé srdce. Vynasnažím se.

bych její krásu a slávu velebil na zemi, jako lakomec se snaží rozmnožiti svůj poklad. Bude mým útočištěm.“

A shrnuje vše slovy, která mu tak drahá byla: „Miláček vzal ji do domu svého.“

Ale srdci jeho láskou hořícímu nezdálo se to dosti. Když své nebeské Paní věnoval vše, co měl, vše, čím byl, psal své příbuzné: „Modli se za mne, abych celý svět mohl dáti Panně Marii! Pak by zůstala jenom ona sama.“ A posledním výkřikem lásky volá: „Maria sama pro Boha!“

Blahoslavený z Montfortu oblažuje, že Pán Bůh na konci časů vzbudí dokonalé apoštoly, kteří by byli sluhy, nevolníky a dítkami Panny Marie, a častěji o tom mluví. Kdo by četl tato slova, nemysle na našeho zbožného apoštola jenž tak dokonale, tak vroucně oddán byl Panně Marii?

Ať tomu jest jakkoliv, závěreční slovo pojednání o dokonalé pobožnosti k Panně Marii doslovně lze použiti o P. Belangerovi: „Kdo může chápati, chápej.“ On pochopil toto vzácné tajemství. Více než pochopil, akusil a prožil ho a s plnou pravdou mohl svoje listy a spisy podpisovati: „Jiří Belanger, nevelník Marie.“ (P. d)

Různé zprávy.

Naše vyobrazení. Kostel svatého Jakuba v Brně jest mohutná gotická stavba z 15. století. Nynější hlavní oltář byl postaven roku 1896.

Výroky sv. Klementa M. Hofbauera. O ceně chudoby: Chudoba je začátkem blaženosti posmrtné, neboť poznání nad věčliké pozemské snažení. — K jisté řeholnici: Co řeholnice má, to má jen přjčeno. Ježíš sám je jejím pokladem. Býti povolánu ke stavu řeholnímu, je obzvláště vzácnou milostí a kdo jednou s jistotou poznal v té věci vůli Boží, musí jí uposlechnouti bez ohledu na rodiče a příbuzné.

— O sobě sám: Den co den děkuji Bohu, za to, že mi ponechal mou popudlivost a vznětlivost, neboť mě to udržuje v pokoře a chrání před pýchou.

Životní moudrost. Každého rána jakmile procitnu, zřím, státi před sebou anděla, který mi podává darem ještě jeden den mého života a praví: „Nezaparcuj svého anděla a neznesvěcuj tohoto daru!“ Ale, jak mu chci pln vděčnosti podati ruku, anděl zmizí a zůstává mi jen pocit, jak blažený je člověk, když hospodaří s každým dnem svého života tak, jakoby byl jeho posledním. (Biskup Sailer.)

Karmelský škapulír. Při slyšení, kterého se dostalo terciářům řádu karmelitského poukazoval sv. Otec Benedikt XV. ve své promluvě na význam škapulíře P. Marie s ho y Karmel, čímž si zajišťujeme ochranu Matky Boží v tomto životě i po smrti, neboť jest přímlyvkyni všem i duším v očistci, těch, kteří za života nosili čestná roucha Královny nebes. Sv. Otec napomínal zvláště křesťanské matky, aby nosily tento škapulír a vštěpovaly dětem svým lásku k němu.

Horlivost našich missionářů. P. Desqueyrous, generální prokurátor řádu sv. Dominika, piše v listu ze dne 27. dubna 1917 z Říma družině sv. Petra Klavera: P. Caleon v roce 1916 v kongské missii ve 13 kaplich, které sám spravoval, pokřtil 122 katechumenů, požehnal 36 snatkům, pohřbil 24 křesťanů, slyšel 3636 zpovědi a 19.537krát podal sv. přijímání. Zřídil 6 nových kapli. Tyto číslce jsou dosti výmluvným svědectvím horlivosti našich missionářů.

Blahověčení. Na schuzi 3. srpna kongregace obřadů v Římě bylo též jednáno o prohlášení mladistvých muččeniků z Ugandy ve střední Africe za blahoslavené. Bylo to 22 pázat krále Muangy, kteří vytrpěli hrozné mučnictví roku 1886 za víru křesťanskou. Byli to většinou 18ti a 19tiletí mladíci. Jejich vůdcem byl zotiletý Karol Luonga.

Navrácení kostelů církvi katolické v Rusku. Dle «Čecha» oznamuje „Echo“: Na popud obyvatelstva bylo u zatimní vlády ruske zakročeno, aby řada katolických kostelů, budov církevních a klášterů, před léty carskou vládou zabraných, byla opět církvi katolické vrácena. Ministerstvo vnitra učinilo již rozhodnutí, zatím pokud jde o klášter karmelitský v Bardyčově, a nařídilo, aby budova kláštera toho byla církvi katolické vrácena, a vyžádalo si jen, aby úřady, v budově se nacházející, byly tam ponechány až budou pro ně nalezeny jiné místnosti, nejdéle do 1. ledna roku příštího. Očekává se dle spolehlivých zpráv, že také v ostatních případech rozhodne vláda příznivě. Kéž by to Bůh dal!

Národní svaz proti klení v Utrechtu

v Holandsku. Předsedou jeho je poslanec Dr. Schener a čítá již přes tisíc členů. Článek 2. stanov jeho zní: Svaz staví se na základ Božího slova a proto se usnází, že všechno klení bezmyšlenkovité stejně jako zjevné výsměšné a rouhavé zneužívání jména Božího přiči se zákonu Božímu a velikým jest hříchem. Nebylo by též u nás takového svazu potřeba? Zajisté, protože se mnoho kleje!

Uspěchy papeže ve propech válečné. Kardinál Bourne, arcibiskup vestminsterský poukazoval při jedné rozmluvě na úplně nestranné chování papežské Stolice v této kruté válce. Přichází vstříc všem se stejnou láskou, kteří jsou postiženi touto válkou a jejich bolestnými následky. Jako společný Otec neodmítá ani toho ani onoho syna, nýbrž podává oběma ruce. Dále pravil tentýž kardinál: «Papež neopomenul žádné příležitosti, aby zastavil válku a zmírnil hrůzy válečné, zlepšil osud válečných zajatců a zjednal ulehčení obsazeným územím. Opatření Belgie potravinami jest ve ledkem důležitého jednání, k nimž sv. Otec dal popud. Obtiže skoro nepřekonatelné, které se stavěly v cestu tomuto dílu na začátku, byly rozřešeny jen na zakročení sv. Otce, který se nedal zastrašit překážkami. Je známo, co papež Benedikt XV. učinil, aby vyjednal převezení nemocných zajatců válečných do Švýcarska. To je začátkem osvobozovacího podniky, aby otcové rodin vůbec byli propuštěni a vráceni svým rodinám. Podnět k výměně válečných zajatců, zastavení deportaci sv. Otce, rovněž opatření potravin pro Libavu a Syrii, zlepšení stavu Arménů a tak mnoho jiného.» Také o rakouské zajaté vojny v Italii se sv. Otec všemožně stará, aby osud jejich se zlepšil.

Obrácenci v Kanadě. Katolické noviny v Kanadě přinesly zprávu, podle níž v Kanadě r. 1915 asi 1900 osob přijalo katolickou víru, Též L. Gamevell, protestantský pastor v Texasu ve Spojených státech severoamerických přestoupil ke katolické církvi a vstoupil do redakce katolického listu.

Katolíci missionáři ve světové válce. Časopis o missiích katolické

církev podal v červencovém sešitě statistiku o katolických misijních ve světové válce. Podle toho počet misijních kněží bílého plemene před válkou činil asi 900, domorodců pak asi 600. Bratří u kleriků bylo 5300, misijních sester 21.000. O misijních kněžích jsou zevrubnější data stran jejich osudu ve světové válce: Ze svého působitě bylo vypuzeno 200 Rakušanů a Němců (100 z Indie a Ceylonu, 40 z Kamerunu, 12 z jižního moře) 600 francouzských, italských a belgických kněží z východu. Do služby ve zbraní musila jít třetina všech francouzských misijních kněží asi 1500 až 1700. Ve vyhnanství jest držáno 50 německých misijnářů. Z řeholníků nekneží jest ve službě válečné nebo v zajetí 1500 řeholních bratří a 1000 misijních sester. Katolické missie utrpěly tedy světovou touto válkou ujmu aspon 5000 osob činných v misijní službě. **Škoda pro missie veliká.**

Pro rodiče. Nechval svých dětí přes příliš, zvláště ne pro zevnější přednosti. — I v hněvu ukaž, že je miluješ. — Nemluv před svými dětmi

o jiných něčeho zlého. — Varuj se, aby neopatrným slovem neporušil jejich dětské nevinosti. — Vyhýbej se v jejich přítomnosti, vůbec každému hrubému a nepěknému výrazu. — Nebij jich, ani nepliš před cizinci. — Neodpusť, aby bylo svědek domácích sporů. Už k vůli tomu pečuj o pokoj v domě, pamatuj, že jen z dobrého manželství vyrůstají hodné dívky.

Zrnka. Uvnitř hranic, jež radosti a požitku udává povinnost, přikázání a poslušnost, jež naznačují tělesné i duchovní střídmost, láska k Bohu a bližnímu, prýští věřícím a podle víry žijícím křesťanů všechny přirozené prameny radosti čistější a bohatější než-li člověku světskému. Uvnitř těchto hranic platí svobodu hlásající Pavlovo: Vaše je všechno! — Krýj konečně zμούdřme tak, že nahledneme: Povinnost, přikázání a poslušnost nejsou škůdci a překážkami, nýbrž strážci a zárukami pravé svobody, čarci pravé radosti! (Biskup z Keppelerů v „Radosti více.“)

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a obrácení Činy na viru katolickou a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, řiší rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporovatí missie.

Úmysl v prosinci: Dekret o denním sv. přijímání.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V listopadě modleme se za obrácení Činy na katolickou víru.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1	Č	Všech Svatých. Úcta a následování Svatých. Čtení životů Sv. Opravdové obrácení. Dar pravé kajcnosti. Pobožnost za duše v očištění. † kněží.
2	P	Všech věrných zemřelých. (Dušiček.) Pobožnost I. pátku v měs. Rozšíření bratrstva B. S. P. Apoštolát modlitby v naší vlasti. Duše v oč. Padlí voj.
3	S	Sv. Valentina, kn. (304). — Pobož. I. soboty v měs. Vyzvání P. M. za duše v očištění. Kněz a jeho svěřenci. † duchov. Láska k utrpení. Umirající.
4	N	Neděle XXIII. po sv. Duchu. Sv. Karla B. — Náš císař a král. Panovnická rodina. Rozšíření Apoštolátu modlitby u naší mládeže. Kř. láska k bližn.
5	P	Sv. Juty, hr. a p. — Naše živé a † duchovenstvo. Duše zapominané. Dobrá kázeň v ústavech Dary Ducha sv. Křesť. statečnost. † rodiče.
6	Ú	Sv. Leonarda, op. (559). — Církev sv. po válce. Svorn. v nár. našem na kř. základu. Živí a † dobrodinci. Za brzký mír. Rodiče a přízeň. † bratři.
7	St	Sv. Engelberta, b. m. (1225). — Naši velenast. Dar pevné a živé vojny.
8	C	Sv. Otce a jeho mírové snahy. Řád sv. Bened. Dar sebestmrtvení. † vojini.
9	P	Sv. Bohumíra, ř. (1118). — Domácnost. Soudruzi. Dar zdraví. Mariánské družiny. Tři rodiny. Jistí kněží. Křesťanský duch ve vojsku našem.
10	S	Sv. Theodora, voj. (806). — Naši vojini v poli v zaj. † manžel a jeho rod. Několik osob. † arcibiskup. Dar pevné a živé vojny. Kř. duch ve vojsku našem.
11	N	Neděle XXIV. po sv. Duchu. Sv. Martina, b. (400). Vděč. za obdržení zdraví. Šťastná hodinka smrti. Nemocní a ranění vojínové. Odvrácení pohoršení.
12	P	Sv. Kristína a spolom (1005). — Úcta a násl. našich sv. patr. Několik rodin. Odevzdanost do vůle B. Dar lásky Boží. Odstranění špatné četby.
13	Ú	Všech Sv. řádu bened. a prem. — Zach. nevinnosti naší mládeže. Studující. Dar štálosti a sily. Vítězství nad tělem, světem a ďáblem. † rodiče.
14	St	Sv. Josafata, b. m. (1623). — Sjedn. rozkol. s církví kat. Dobrá vých. dítek. Smíření manželů. Katolické missie. Katolická církev na Rusi. Missionáři.
15	Č	Sv. Leopolda, mark. (1197). Vítězství našeho vojska. Ženské ř. a jejich duch. správa. Dobročinnost k chudým. Dobré sv. zповědi. Naše omladiny.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválý jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevymítáme(je), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, veliké úmysly a myšlenky, veliké city a žádosti, veliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obrácení Činy na víru katolickou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, Mši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, ušlň, abyoh Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heše apoštolské: Podporovati katol. missie.

Úmval v prosinci: Papežský dekret o denním sv. přijímání.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne		Na slavnost:	Úmysly:
16	P	Sv. Otmar , opata (829). — Povolání ke stavu řehol. Katol. missie mezi pohany. Úmysly doporučené a dosud nevyšlyšené. Nemocní a ranění voj.	
17	S	Sv. Gertrudy , abat. (1292). — Úcta nejsv. Srdce P. Ženské ř. a jich ústavy. Vdovy a sirotci. Dobročinné ústavy. Časté sv. přijímání Duše v očistci.	
18	N	Neděle XXV. po sv. Duchu. Sv. Odo , b. — Sv. O. a jeho snáří o mír. Smír. národů. Všichni, kteří s velikou zodpovědností spojená místa zastávají.	
19	P	Sv. Alžběty , vd. (1234). — Dobročinnost k chudým. Opuštěné vdovy a sirotci. Novéna 9ti pátků I. v měsíci. Vážení si milosti Boží. Pomoc duším v oč.	
20	Ú	Sv. Felixe z V. (1212). — Horlivé pěstování duch. života: Spolek sv. dětství. Dobrý nábož. duch ve vznešených rod. Vytrvalost v dobrém. Naše mládež.	
21	St	Obětování P. M. — Následování P. M. v jejím obět. se. Pomoc a útěcha všem nuzným a strádajícím. Nábožné slyšení mše sv. Časté a denní sv. přijímání.	
22	Č	Sv. Cecilie , p. m. (230). — Statečnost panenství. Dobrá volba stavu. Cirk. zpěv. Poznání vůle Boží. Úcta sv. anděla strážce. Naše omladiny. † vojini.	
23	P	Sv. Klementa , pap. m. (100). — Sv. Otec Bened. XV. Spolek pro církev a sv. O. Apoštolát sv. C. a M. Láska a poslušnost k církví sv. Vojini naši v zaj.	
24	S	Sv. Jana z K. (1591). — Láska k duch. životu. Správné vedení v duch. životě. Katol. tisk a šíření jeho. Bratrstvo karmel. Obnova křesťanského života.	
25	N	Neděle XXVI. a posl. po sv. Duchu. Sv. Kateřiny , p. m. (307). — Věrné plnění vůle B. Přemáhání nemravnosti. Věrné zachování slibu čist. Zbož. mládež.	
26	P	Sv. Silvestra , op. (1261). — Smíření národů válčících v lásce a spravedlnosti. Důvěra v prozřetelnost Boží. Přemáhání zlých vášní. Dar pokory.	
27	Ú	Sv. Virgilia , bisk. (784). — Naši velepastýři. Dar moudrosti. Naši zajatci v v zemích nepřátel. Pobožnost za umírající. Odvrácení neštěstí hladu.	
28	St	Sv. Štěpána , op. (768). — Vira v život věčný. Vděčnost k Bohu za dobrodiní. Obnova křesť. života. Armáda sv. kříže. Vojenské nemocnice. † bratří.	
29	Č	Sv. Saturnina , b. m. (65). — Duch pokory a skromnosti. Pomoc B. k náležitému plnění úřadu. Čekatelé stavu duch. na bojišti. Odvrácení drahoty.	
30	P	Sv. Ondřeje , ap. P. (62). — Duch apoštolský. Příprava pro dobu adventní. Živí a † členové bratrstva B. S. P. a Apoštolátu modlitby. Duše v očistci.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(še), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obrácení Činy na víru katolickou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, Mši rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, ušň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se te denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1892.)

Sv. Josefe, vzore a patrono otců božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

heslo apoštolské: Podporovati katol. missie.

Úmysl v prosinci: Papežský dekret o denním sv. přijímání.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Ročník LI.

Vychází počátkem každého měsíce.

Prosinec 1917.

O můj Ježíši, ty jsi moje jediné slunce, mé světlo, jediný předmět lásky mé, jediný obsah mé chvály, jediné středisko mého srdce. Ty jsi má čest, útěcha, radost, mé bohatství, mé dědictví! Kéž bych Tě mohl zřítí ve světle Tvé lásky!

A. M. Kadlčáková.

Vánoční.

V té tiché svaté noci vánoční,
všem lidem mizí z duše žal,
když o půl noci jasně zvony zní —
jen duch můj tady bolně lká!

Kams v dálku upírá se kalný zrak
a tichá slova šepce ret,
na nebi šedavý se kmitá mrak
a touhy navrací se zpět!...

Tam v dálce, kdeśi strmou za horou,
tam štěstí mé jest pohřbeno,
tam neustále myšlenky mé zvou
leč běda, vše je ztraceno...

A. M. Kadlčáková.

Vzpomínky moje.

Vzpomínky moje, vy zkazky milé,
plny jste touhy a plny bolu,
na vás si duše každíčké chvíle
vzpomíná ráda sedíc u stolu.

Tak ráda s vámi duše má hraje
o zašlém štěstí si rozmlouvaje,
cit lásky v srdci mém jasně plaje
a s vámi letí v daleké kraje.

Co blaha vzkvétá v mé hlavě snivé
vzpomínky drahé, miláčci moji,
vidím vás dobře tak jako živé
a s vámi bolest moje se zhojí.

Mé srdce cítí tu vaši lásku
která mi zbyla ve světa víru,
do duše stele každou tu zkazku
a vede jistě k cíli a míru.

Vzpomínky moje, miláčci drazí,
plny jste touhy a plny štěstí,
s vámi si v světě cestu dál razí
srdce mé chvějné, v němž budou kvéstí.

○ ○ ○ ○ ○

Srdce Ježíšovo, ohnisko láskou planoucí.

P. Rud. Rozkošný T. S.

Ušitel církevní, sv. Leo, papež, praví v řeči o narození Páně, že díla božská jsou tak velká a vznešená, že není možno jich vy-tihnouti lidskou řečí. Kdybychom je jak vychvalovali, nikdy nepovíme, co v sobě obsahují. Proto praví: „Radujme se, že nemůžeme tajemství tak velkého slitování vyjádřiti, a rádi uznávejme svoji slabost. Neboť tím více se blížíme pravdě, čím více jsme přesvědčeni, že kdybychom jak daleko ve věcech božských pokročili, přece nám ještě mnoho zbývá, čeho bychom měli hledati.“ Tato slova se týkají také ctností Božského Srdce Páně: neboť každá z nich jest tak vznešená, že jí ani zdaleka nevystihneme; ale na prvním místě patří o jeho lásce k nebeskému Otci, o níž v tomto rozjímání se rozhovoříme. Není snadno vypsatí lásku velikých světců, jako sv. Pavla, Augustína, Aloísa, Františka Xaverského k Bohu! Jak tedy můžeme vylíčiti lásku Božského Srdce Páně k nebeskému Otci? Máne proto mlčeti? Nikoliv! A spoň zdaleka hrubými rysy se pokusíme nastíniti plameny oné lásky, které vyšlehovaly z výhně jeho nejsvětějšího Srdce. Vizme jen nepatrný odraz této lásky v srdci sv. Františka Assisského, jenž pro svou lásku k Bohu se nazývá serafinským.

Sv. Bonaventura píše o sv. Františku takto: Lásky jej úplně ztravovala. Jakmile jen uslyšel jméno Boha, ihned byl roznicen láskou. Jeho srdce zaznívalo láskou jako smyčcový nástroj, jehož strun se dotkla lidská ruka. Jako milující myslil jen na předmět lásky a také i všechny věci mu jej připomínají, tak sv. František myslil ustavičně na Boha a všechny věci mu jej uváděly na paměť. Viděl-li někde něco krásného, vzpomínal na Nejkrásnějšího ze všech. Chodil za svým milým po všech stopách, které vtiskl do tvorů. Ze všech věcí si učinil žebřík, po němž vystupoval k tomu, jenž jest vši lásky nejhodnější. Prochnut jsa nevyslovitelnou zbožností, ssál ze

všech tvorů jako tekoucích pramének dobrotu Stvořitele, a jakoby slyšel nebeský soulad všech tvorů, zval je jako královský pěvec David ku chvále Boží. Krása a vůně květů mu přiváděla na paměť onu nedostížnou květinu, která vyšla z kořene Jesse, a naplňovala nesčetné smrtelníky vůni svých ctností. Spatřil-li někde mnoho květů, dal se s nimi do řeči jako s rozumnými tvory a pobízel je všechny ku chvále Boží. Rovněž povzbuzoval osení, vinnohrady, lesy, kamení, půvab niv, chlad studnic, zeleň zahrad, zemi, ohně, vzduch, větry, bouři, aby Boha chválily. Vše mu bylo bratrem a sestrou, vše mu musilo pomáhati oslavovati svého Pána a Boha, jehož tak vroucně miloval.“ Zvláště jest známa jeho píseň na slunce, v níž takto chválí Pána Boha:

Ó nejvyšší a všemohoucí dobrý Pane! — Tvoú chvála, sláva, čest a vše jest oslavení, — ty Tobě pouze sluší — a jmenovat Tě nikdo hoden není. — Buď chválen, Bože, Pane můj, vším tvorstvem, — zvlášť ale pánem sluncem, bratrem naším, — neb ono ve dny života nám svítí, — tak jasné, krásné, velikým leskem plane, — Tvé moci, Pane, nesou oslavení. — Buď chválen, Pane, hvězdami a lunou sestrou, — jež srovnal's v nebi na směs zářící a pestrou.

Buď chválen, Pane můj, i bratři větrů sbory, — i oblaky a vzduchem, — i jasným počasím i každým, — jímž udržuješ na živu vše tvory. — Buď chválen, Pane můj, i sestrou vodou, — jež sprostná a skvostná, vzácná a cudná. — Buď chválen, Pane můj i bratrem ohněm, — neb noc jím rozsvěcuješ, — jenž krásný jest a jarý, olej a pln síly.

Buď chválen, Pane můj, i naši matkou zemí, — která nás lidi živí a řídí, — i rodí plody různé — a traviny a pestré květy lužné.

Buď chválen, Pane můj, i těmi pro Tvoú lásku, — již mnoho ztratili a nesli trud a mloubu; — s blažením

v bád víru, že vytrvali v míru — jimž Nejvyšší Ty podáš korunu svou ve zdobu.

Buď chválen, Pane můj, i sestrou smrti těla, — jíž z oběti se nikdo nevyvine; — ach, běda tomu, ve smrtelném kdo hříchu zhyne! — Ó šťastní, kteří ve Tvou vůli jsou vždy odevzdáni, — že druhá smrt ji zlého nic už neudělá. — Ó chvalte Pána, dobrořečte s díky, — a velkou pokorou mu služte bez ustání.

Tak velice miloval Pána Boha sv. Fraatišek, věrný následovník Pána Ježíše! Oj máno říci o samé lásce Božského Srdce Páně? Sv. evangelia prostými sice slovy, ale přece výraznými nán ji vylučují. Všechny věci v přírodě připomínají Pánu Ježíši lásku k Bohu. Vidí, kerak rozséváč vzdělává pole, a používá sítě i zrnko hořčičné za obraz pro království Boží. Podobno je království nebeské člověku, který nasel dobrého semene na poli svém; a když lidé spali, přišel nepřítel jeho a nasel koukole mezi pšenici a odešel. (Mat. 13, 24, 25.). Podobno jest království nebeské zrnu hořčičnému, které vzav člověk jeden zasel na poli svém. (Mat. 13, 31.). Božské Srdce Páně pozoruje ptáky ve vzduchu a květiny na poli a rozšiřuje se vděčnou, láskou k nebeskému o všecko pečujícímu Otci: Pohleďte na ptačtvo nebeské, že neseje a i nežne, ani neshromažďuje do stodol a Otec váš, nebeský živí je. Zda-li vy nejste dražší nežli ono? Pozorujte kvítí polní, kerak roste, nepracuje, aniž přede; pravím vám pak, že ani Šalomoun ve vši slávě své nebyl tak oděn, jako jedno z nich. Jestli tedy trávu polní, která dnes jest a zítra do peci vržena bývá, Bůh tak odívá, čím spíše vás, malověrní? (Mat. 6, 26—30.). Zdalíž neprodávají pět vracbů za dva penízky? A ani jeden z nich není v zapomenutí před Bohem. Vždyť i vlasy na hlavě vaší jsou sečteny. Nebojte se tedy: dražší jste nad mnoho vracbů. (Luk. 12, 6—7.). Pán Ježíš obdívá světlo sluneční, které probouzí přírodu k životu a déšť, který napájí zemi, a ukazuje na nich, jak Pán Bůh pečuje o svět, tím že slunci svému

velí vycházeti na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé. (Mat. 5, 45.). Ba Božský Spasitel všechny tvory, které Bohu slouží a jej milují, pokládá za své bratry, sestry a matku. Kdokoli činí vůli Otce mého v nebesích, ten jest mi bratrem i sestrou i matkou. (Mar. 12, 50.). Vůbec veškeré obcování s nerozumnými tvory jest ováto a proyceno láskou k Bohu. Sotvaže pozvedne oko na krásy přírodní, ihned se vznáší jeho myšlenky k nebeskému Otci, a jeho srdce se ozývá nejsladším souzvukem lásky. Nejmenší a nejobyčejnější předměty vybavují mu nožné city obdivu o prozřetelnosti nebeského Otce a stávají se hlasateli důvěry Boží a oddanosti k němu. Co máme teprve říci o lásce Božského Srdce k lidem? Pán Ježíš miluje lidi z lásky k svému nebeskému Otci. Miluje je, neboť Bůh, jenž jest v nebesích, je miluje jako své děti tím, že slunci svému velí vycházeti na dobré i zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé. (Mat. 5, 45.). A proč působí na lidech zázraky? Když se ho tázali učedníci, vidouce slepého od narození, kdo zřehšil, tento-li či rodiče jeho, odpověděl: Ani tento nezřehšil, ani jeho rodiče, nýbrž aby se zjevily na něm skutky Boží. (Jan 9, 3.). A o nemoci Lazarově praví: Nemoc ta není k smrti, nýbrž k slávě Boží. (Jan 11, 4.). Proto tedy pomáhá lidem, aby se na nich zjevily skutky Boží, aby byl jimi Bůh oslaven. Pán Ježíš miluje tedy lidi v Bohu, ba možno říci, miluje Boha v lidech. Jeho láska k lidem jest čistou láskou Boží. V tom je nejvyšší vznešenost a ojedinelost lásky Ježíšovy k lidem.

Jen tím, že Kristus Pán povznesl lásku k lidem na výšiny lásky Boží, bylo možno postavit druhé přikázání lásky hned vedle prvního, takže obě do sebe zasahují. Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a ze vši myšli své. To jest největší a první přikázání. Druhé pak jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. (Mat. 22, 37—39.). Jen proto, že lidem pro Boha dobře činil, mohl

tvrdí: Všecko tedy, cokoliv chcete, aby vám lidé činili, i vy činite jim; toť zajisté jest zákon i proroci. (Mat. 7, 12.) Práví tak povzbudiv posluchače slovy: Proste a bude vám dáno, tlucte a bude vám otevřeno. Nepraví: Všecko, co chcete, aby vám lidé činili, nýbrž všecko tedy co chcete, aby vám lidé činili, i vy činite jim. Chcete-li, abyste něčeho obdrželi od Otce nebeského, i vy činite lidem něco dobrého; kdo chce býti od Boha vyslyšen, musí sám vyslychat, kdo chce mít Boha milosrdného, ať jest sám pro Boha k lidem milosrdným. Všecko tedy, cokoliv chcete, aby vám lidé činili, i vy činite jim; toť zajisté jest zákon i proroci.

Jen proto, že službu lidskou povznáší k službě Boží, může lásku k bližnímu klásti nad svěcení soboty. Proto také v soboty často uzdravoval nemocné, ač se farizeové horšili. Proto také vytýkal farizeům a zákoníkům, kteří schvalovali bráti rodičům věci potřebné k živobytí a darovati je chrámu, že zrušili přikázání Boží, které poroučí ctít rodiče. (Mat. 15, 2—11.)

Božské Srdce Páně spojuje, co se tak často v životě rozchází — lásku k Bohu s láskou k lidem. Jeho nekonečné slitování s lidmi, jeho dobrodíní, které nezná míry a omezení, jeho celý život plný nejobsáhlejší, nejněžnější a nejobětavější lásky k bližnímu, jeho celé obcování s lidmi stává se takto velikolepým, celému světu viditelným pomníkem lásky Srdce Páně

A také ve veřejném životě bylo jeho ustavičnou snahou vznítiti chladná srdce lidská láskou k Bohu. Oheň na zem pustit jsem přišel, a co chci jiného, než aby se vznítily? praví u sv. Lukáše 29, 40. A jakého prostředku užíval k tomu? Poučoval posluchače o Pánu Bohu, a ukazoval i dokazoval, že Bůh lidí miluje, že jest jejich nejlaskavějším Otcem. Do té doby si toho lidé nebyli dobře vědomi. Nazývá se sice již ve Starém zákoně Hospodin otcem Izraele, protože si ho vyvolil a vychoval, ale takových míst jest málo, a jsou to vlastně výjimky. Tak Mojžíš vytýkáje Židům, že mu byli nevěrní, praví: Zdalíž on není

otec tvůj, který vládne tebou a učinil a stvořil tebe? (5. Moj. 32, 6.) Podobně se i Sirach modlí k Bohu: Pane, Otče a panovníče života mého, neopouštěj mne! (23, 1. 4.) V knize Moudrosti se nazývá Otcem, že bdi nad osudy lidskými: Tvá pak, Otče, prozřetelnost spravuje je. (14, 3.) Žalmy, které jsou vlastně projevem židovské zbožnosti, a v nichž se shrnují všechny modlitby celého Starého zákona, dávají Bohu rázev krále: Pozoruj hlasu modlitby mé, králi můj a Bože můj. (Žalm 5, 3.) Hospodin nad vodami bydlí, a seděti bude Hospodin král na věky. (Žalm 28, 10.) A modlíci se nejmeruje dítětem, ale služebníkem. Královská vláda Hospodinova a služebná oddanost Židů se nejčastěji czývají v modlitkách židovských, a k nim se také připojují ozvuky důvěry, odevzdanců, lásky. Posvátná bázeň před velebností, moci, vznešeností, spravedlností Bžím byla tak velká, že zapomínali na Bžím smilování, dobrotu a lásku. Proto prorok Jeremiáš přináší radostnou zprávu, že Bůh se bude v království mesiášském nazývati Otcem: Otcem nazývati mne budeš, a za mnou choditi nepřestaneš. (Jer. 3, 19.) Ačkoliv byl jen zřídka ve Starém zákoně Bůh nazýván Otcem, přece předější Židé nepochopili významuslova Otce. Evangelium sice praví, že farizeové se nazývali syny Božími a Boha svým Otcem, ale jen proto, aby se mohli chlubit, že jsou vyvoleným národem; smysl však jim byl zahalen. Také i jim byla hlavní vlastnost Boží vznešenost nad světem. Věřili, že Bůh je docela rozdílný od světa, a že tedy není možno jej k něčemu stvořenému, omezenému přirovnati. Aby se co nejvíce líšili od pohanské modloslužby, učili po návratu ze zajetí, že Bůh nesmí míti ničeho společného s pomíjejícím světem; a toto učení se ve škole farizejské tak přičiřovalo, až tvrdí, že nejvyšší bytost nemá žádného přímého spojení s konečnými tvory. Přicháči prý s nimi do styku jen při stvoření a při posledním soudu; jinak jest od nich docela odloučena. Ba velebnost Boží vzbuzovala tako-

vou hrůzu, že vysloviti jméno Jahve bylo pokládáno za urážku Boží. Mimo bohoslužbu mohl být Bůh jmenován jmény: nejvyšší, živý, věčný, všemohoucí, svatý, vznešený, Pán nebe, král králů, Pán pánů, a raději užívali odtažitých jmen: výška, vznešenost, velebnost, trůn. Zákoníci židovští za časů Krista Pána postavili nepřekročitelnou hranici mezi Bohem a světem. Každé obcování s Bohem je naplňovalo bázni a bylo stíženo upjatými obřady, bez citu. Bylo důsledkem jejich znatvořeně nauky o Bohu, jenž k nim stál jen v právním poměru, a ne u poměru lásky. Jako dozorce nad dělníky zapisuje hodiny a dny práce, a podle toho od kusu neb od hodiny vyplácí, tak i Bůh, jež dal lidem zákon, utavičně dohlíží, kterak jej tito plní. Ba sám Bůh je stázán dle učení farizeů zákoníků oním zákonem a nemůže si jí tak počínati, než jak sám v zákoně přepsal. Jako tu na světě, tak pryč i v nebi jest celý sbor židovských zákoníků, s nimiž se Hospodin radí o výklad. Denně tři hodiny, sobotu přece i v nebi světi, chodí do své synagogy, obléká si plášť podobný, jako mají mítí židé při modlitbě, dává si řeménky k modlitbě okolo ruky a kolem čela. A jako sám nejsvědomitější plní zákon Mojžíšův s oněmi nesčílnými přídávky, které dali k němu zákoníci, tak také bl, jak každý žid jej zachovává. — V takové převrácené nauce není ovšem možno, aby Bůh byl otcem a lidé dětmi. V tomto ovzduší farizejského učení vystupuje Pán Ježíš, jehož srdce hoří láskou k Bohu a chce celý svět rozsvítiti k lásce svého nebeského Otce a proto ohlašuje úplně novou nauku o Bohu, totiž že jest Otcem, a to nade všemi věcmi světa, a přede všemi ostatními božskými vlastnostmi, na prvním místě je Otcem. Nepopírá, že jest povýšený nad nebem a zemí. (Velebím tebe, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými. (Mat. 11, 25.) Tvrdí, že mu máme sloužiti, na př. v podobenství o člověku králi, který chtěl počet vésti se služebníky svými. (Mat. 18, 23.) Neb v podobenství o desíti

hřivnách, z nichž vymáhá pán účet od svých služebníků, tvrdí dále, že máme vůli Boží plniti jako jediný zákon životní (ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane! vejde do království nebeského, nýbrž kdo činí vůli Otce mého, Mat. 7, 21), a že jeho jméno nesmíme zneuctívati, ale oslavovati (Posvěť se jméno tvé, Mat. 6, 9, tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a velebí Otce vašeho, jenž jest v nebesích, Mat. 5, 16): ale marně bychom hledali v jeho učení, že nazývá Boha ncomezeným králem a vládcem nad lidmi, jak tomu bylo ve Starém zákoně. Svatost, vznešenost, velebnost Boží jest v evangeliu vždy spojena s otcovskou péčí. Jméno Otec jest oním čestným názvem, jímž nazývá Božský Spasitel Pána Boha; tím také vyjadřuje hlavní myšlenku, jakou máme mítí o něm. Víme, že Pána Boha jmenuje svým vlastním, přirczeným Otcem. Pán Bůh miluje otcovskou láskou svého vlastního Syna; ale nezůstává jen při tom: touze láskou miluje také ostatní tvory, takže jest Otcem všech a Otcem každého zvláště. Jestliže tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dítkám svým, čím spíše Otec váš nebeský dá ducha dobrého těm, kteří ho prosí. (Luk. 11, 13.) Jako rodiče dávají dobré dary dítkám, tak Otec nebeský dá dobrého ducha svým dítkám. I ten nejmenší, nejchudobřejší jest dítkem Božím: v podobenství o ztracené a nalezené ovci praví: Tak také není vůle Otce vašeho, jenž jest v nebesích, aby zahynul jeden z těchto maličkých. (Mat. 18, 14.) I hříšníkům a největším zločincům jest Bůh milosrdným Otcem. (Mat. 5, 45.) „Váš Otec“, „náš Otec“ se tak často ozývá v řečích, v nichž nám zjevuje Božské Srdce Páně lásku Boží k nám. A proto také naše obcování s Bohem, naše bohoslužba, naše modlitby mají býti provanuty vědomím, že jest naším nejlaskavějším Otcem a my jeho dětmi. Ať se modlívá žid každodenně: Budiž veleben, Hospodine, Bože našich otců, Bože Abrahamův, Bože Isákův, Bože Jakubův, velký, mocný, strašný Bože, nejvyšší Bože ... Pán

Ježíš učí své učedníky: Takto tedy budete vy se modlíti: Otče náš, jenž jsi na nebesích... (Mat. 6, 9.) A jméno Otec tak přísluší Bohu, tak pevně jest s božskou přirčeností spojeno, že nemůže tak plně platiti o lidech: A otcem nenazýváte sobě nikoho na zemi, neboť jeden jest Otec váš, jenž jest v nebesích. (Mat. 23, 9.) Tato nauka o nebeském Otci má tak velkou váhu v očích Pána Ježíše, že s vděčností propuká v modlitbu: Otče, oznámil jsem jméno tvé lidem, které jsi mi dal ze světa... Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jakž i my... Otče spravedlivý, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal; i tito poznali, že jsi ty mne poslal. A v známost uvedl jsem jim jméno tvé, a v známost uvedu, aby ta láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich a já v nich. (Jan 17.) A u sv. Lukáše praví: Všechno jest mi dáno od Otce mého a nikdo neví, kým jest Syn, leč jedině Otec, a kým jest Otec, leč jedině Syn, a komu by chtěl Syn zjeviti. A obrátiv se k učedníkům svým pravil: Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte. Neboť pravím vám, že mnozí proroci a králové přáli si viděti, co vy vidíte a neviděti a slyšeti, co vy slyšíte a neslyšeti. (Luk. 10, 22—24.)

A je-li Pán Bůh svou bytostí a svým jménem naším nebeským otcem, bude o nás otcovsky smýšleti a k nám se otcovsky chovati. Nikdo není dobrým, leč jediný Bůh (Luk. 18, 19), t. j. Bůh jediný jest neskončená dobrota, s níž se žádná stvořená dobrota měřiti nemůže. Bůh je láska (1 Jan 4, 16), která s člověkem nejlépe smýšlí. Otec sám miluje vás. (Jan 16, 27.) Láska, smilování, blahovůle, milost, odpuštění: to jsou cizy, které chová k nám nebeský Otec.

A tato otcovská láska se vztahuje na naše tělo, duši, na naše časné i věčné záležitosti, na největší i na nejnepatrnější věci. Nemůže nám ani dosti hluboko všípiti slova: Ví zajiště Otec váš, čeho jest vám potřebí, prve než ho prosíte. (Mat. 6, 8.)

Proste a bude vám dáno; hleďte a naleznete, lucte a bude vám otcvřeno... Jestliže tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dítkám svým, čím spíše Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteří ho prosí. (Mat. 7, 7—11.) Zdalíž neprodávají dvou vraců za penízek? A nespadne z nich ani jeden ražec bez Otce našeho. Vaše však i vláry na hlavě jsou všechny spočítány. Nebojte se tedy; dražší jste nad mnoho vraců. (Mat. 10, 29—31.)

Důvěrněji, něžněji, srdečněji již ani nelze mysletí a líčiti otcovskou lásku a péči Boží. Vrcholem víry v tuto otcovskou lásku jest právě přesvědčení, že jest Bůh blízko nás i v nás, jest radostně jistota, že nás nekonečně miluje a stará se o nás jako o zřítelnici oka, a že máme být s největší dětinou důvěrou a láskou přesvědčení, že spočíváme na srdci nebeského Otce.

Tímto způsobem místo ustrnulého, právního poměru mezi Bohem jakožto nejvyšším Pánem a člověkem jako jeho služebníkem nastupuje poměr dítky k Otci, jenž o nás otcovsky smýšlí, všestranně o nás pečuje, nás se ujímá, nás miluje. Celé náboženství Ježíšovo jest vlastně náboženstvím dětinne oddaností k nebeskému Otci.

Tím se také zjasnil celý životní, světový názor. Jak smutně hleděli židé na svět a na celý lidský život! Jak radostně patří Božské Srdce na svět, v němž nebeský Otec dává slunci vycházeti na spravedlivé a nespravedlivé, jenž má útrpceť i s největším hříšníkem, a obrátí-li se, raduje se nad ním více než nad devadesáti devíti spravedlivými, v němž šatí lilie polní, živí ptáčky ve vzduchu. Jak radostně a vcelce stojí ve světě dítko nebeského Otce, jemuž se bezstarostně odevzdává a svěřuje, od něhož vše doufá, pod jehož ochranou žije ustavičně, na tomto světě i na věčnosti.

Tento ohromný rozdíl nové víry o Bohu Otci oproti víře v Boha,

jakožto nejvyššího Pára nejlépe vy-
cítili učedníci, kteří sami prožili ži-
dovské náboženství. Bcha nikdy nikdy
neviděl; jednorozceň Syn, jezž jest
v lůně Otcevd, ten to zjevil. (Jan
1, 18.) Vízte, jakou lásku Otec ráám
prokázal, abychoťm dítkami Božími
sluli; a my jsme jimi... Miláčekvd,
nyňi jsme dítkami Božími, a ještě se
neukázalo, co budeme. Víme však,
že když se to ukáže, budeme podcební
jemu, neboť budeme ho viděti tak,
jak jest. (1. Jan 3, 1—2.)

Kož bychom si uvědomili a často
měli na paměti tuto tak vznešerou
a nás tak potěšující pravdu, kterou
nám zvěstovalo Srdce Ježíšovo ro-

smírcou láskou k nebeskému Otcí
plancuí, alychom i ny Pára Bcha
pckláčali za svého rojlasť svíjící
Otcí, častokrátě za den si tuto pravdu
v Otčírání připomínali: Otčírání, jezž
jsi ra ročích, jeho lásku k ráám ve
všech věčích prozávali a jej rače
všech mlčvali! Ficojíme talé o
tuto lásku nccílilcu, ktcícu se nccílí
církvi sv. ra pátcu ročěli ro svatém
Duchu a ktcírá zří takto: Ečě, jezž
jsi tce milujícíím rovdětelé statky
připravil, vlej čó srdcí račích vccí-
rcst lásky své, alychom tce ve
všech věčích a rače všech mlčvíce
zaslíterí svých, ktcírá věčlícú řččccí
převyžují, dešáhli. Amen.

A. M. Kadlčáková.

Ukolébavka.

Hajej malé Jezulátko,
spinkej Synu Boží,
cukruje ti holoubátko
píseň u podnoží.

Hajej, spinkej pacholčku,
hajej, Kriste milý,
ať ti černý úsměv v líčku
vzplane v malé chvíli.

Hajej, spinkej Dítě Boží
v klíně svatě Matky,
za chvíli ti trn a hloží
ovíje lid vrátky.

Hajej, spinkej Jezulátko
hajej svatě robě,
u Matičky spinkej sladke
a odpočín sobě!

Po adventě vánoce.

Napsal Ignát Zháněl.

Po čtyři neděle připravuje nás
svatá církev na příchod Ježíše Krista,
který oslavujeme o Božím hodě vá-
nočním. V evangeliích, ktera se nám
předěitají v tyto neděle, jsme napo-
mínáni ku bdělosti, cstražitosti. Cír-
kev svatá připomíná nám onen hrczný
den, kdy sestoupí anděle s nebe jako
ženci, aby oddělili plevel od pšenice,
aby svázali plevel ve snopy a vhodili
je do ohně. Slyšíme o vzpomínce na
dny soužení, úzkosti, kdy budcu zna-
mení na slunci, kdy uzří Syna člo-
věka, an přichází v oblace s mocí
velikou a velebností. Luk. 21. 25—27.

Sám božský Spasitel vysvětlil,
kterak máme čekati, vyhlčcati, ila:
„Pohledte vzhůru a pccdvířte hlav
svých.“ Luk. 21, 28. Máme býti stálcó
na strážl, čekati ra první zavčláni,
napínati zrak a sluch do dálí, aly-
chom zachytili první záblcck, první
zazáčení jeho přítccrcstí, když se
objeví v oblace, pcccebně jako kdí a
očekává po celcu rcc celé nřsto arčlo
celá země, když dle výpcčtu hvěz-
dářů má se objeviti na nebi řčjaký
zvláštní úkaz, jako ra příklad zatmění
slunce či nějaká čídkka vídará hvězdu
či vlasatice. Pán Ježíš vyzýval ke

bďdlosti slovy následujícími: „Bďdte tedy, neboť nevíte, kdy Pán domu přijde, zdali večer čili o půlnoci neb o kurpěni neb ráno, aby přijda nenadále nenalecl vás spících. Co pak pravím vám, všechněm pravím: Bďdte.“ Mar. 13, 25—27.

Několik století před tím, než přišel zaslíbený Vykupitel, chodil prorok po proroku na vysokou věž. Bďdlivě vyhlíželi do tmavé noci a radostně pozdravovali každý záblesk ranných červánků. Habakuk podává následující zprávu o sobě: „Na stráž státi budu a postavím se na ohradě: a patříři budu, abych viděl, co by mi bylo mluveno a co bych odpověděl ku trestajícím mne. I odpověděl Hospodin: Napiš vidění... protože vidění ještě opodal a ukáže se ku korci a nezklame. Pomešká-li se, čekaj ho, neboť přijde a nebude meškati.“ Habakuk 2, 1. 3. Zbožný král David volal: „Bože, Bože můj! K tobě z jitra bďm. Žíznila po tobě duše má, jak mnohonásobně po tobě tělo mé. V zemi této pusté, necestné a bezvodné.“ Žalm 62, 2. 3. A na jiném místě volá z hloubi srdce svého: „K tobě jsem pozdvihl oči svých, kterýž přebýváš na nebesích. Aj hle, jako oči služebníků obráceny jsou k rukám pánů jejich, jako oči děvký k rukám paní její; tak jsou obráceny oči naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smíloval nad námi, Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi.“ Žalm 122, 1. 2. 3. Prorok Isaiáš se ozval, řka: „Ó bys protrhl nebesa a sestoupil; od tváři tvé by se hory rozplynuly, jako vypaleni ohně zehřadly by, vody ohněm by hořely... Oči věků neslychali, ani ušima pochopili: oko nevidělo, Bože, krom tbe, co jsi připravil čekajícím tebe.“ Iz. 64, 1. 2. 4. Tak a podobně vzlychali proroci ve Starém zákoně. I kdyby se k vůli Jeho příchodu měl, zmňniti všecken pořádek v přírodě, kdyby se měla země prolomití anebo nebo roztrhnoutí, anebo žívly se rozstaviti a vše se obrátiti na ruby, raději chtěli viděti vše v sutinách a zničeno, než aby byli bez Něho, očekávaného Vykupitele.

Podobř máme i my čekati, vzdychati po Spasiteli, aby, až se o vancích opět ukáže, byla naše radost tím upřímnější, tím vícejší. Vždyjak vkročíme do kostela v době vaf noční a užřime tu na některém oltáři třeba i sebe menší Betlem, zaplesá celé nitro naše, radostře vcláme: „Spasitel žije!“

V Medlíku (Melk), čarokrásně položeném klášteře na skále, vyčnívajícím podle širokého toku Dunaje, mají v kostele náhrobek, na němž čteme následující nápis: „Svatá noc odňala nám Mikuláše, ctihodného opata, který ve jměnu Kristově v tomto klášteře založil ctinosný řádový život. Ale, co tu nikdy ještě nebylo! Táž noc a tatáž hodina vzala i jeho otce. Oba stejnocenně drahocamy ukrývá tento kámen.“ Tento nápis jest porěkud nejasný, proto potřebí ho vysvětliti.

V žádném městě za Alpami neviděli krásnějších církevních slavností, bohatšího, slavnějšího, skvělejšího života církevního, jako v Kostnici při jezeře bodamském v letech 1414 až 1418. Byly tehdy obráceny oči celého křestanského světa na toto město; zasedal tam sněm církevní. Od shromáždění, které se odbývalo v jeho zdech, mnoho očekávali všichni dobří údové svatě církve. Dleli tam z krěžských hodnostářů: tři patriarchové, 25 kardinálů, 33 arcibiskupů, na 150 biskupů. Tu objevil se v této vzácné společnosti jednoduchý mnich benediktin a když se jednalo o volbu nového papeže, byl jmenován mezi kandidáty této nejvyšší hodrcsti, které může dosáhnouti krěž. Bylo Mikuláš Seyringer, obyčejně jmenovaný podle svého rodného místa Matzen, položeném na severním konci Moravského Pole, Mikuláš z Matzenu.

Proslul jako učercc a stár 41 lct byl rektorem vídeňské university. Ale nestál o slávu světskou, tužil po zátíši klášteřním; odbral se do Italie, kde vstoupil do klástra benediktinského v Subiako. Byl jistě vynikajícím mužem, vždyť zvolili si ho, ač cizince, již po sedmi letech jeho pobytu za převora a dvě leta na to za opata. Ale po politické zápletky mezi pape

dým, přijímám, jako bys je byl mně dal.“

Jeroným: „Rád tak učiním, milý Ježíši, ale rád bych něco dal Tvé osobě, jinak bolestí zemru.“

Ježíš: „Když jsi tolik dobročinný, chej Ti sdělit, co bys mi mohl dát. Dej mi své hříchy, své špatné svědomí a své zatracení.“

Jeroným: „Co s tím uděláš?“

Ježíš: „Chci vše toto vzít na svá ramena; mým skutkem má být, že chej nésti tvé hříchy, obveselí tvé špatné svědomí, odvrátí tvé věčné zatracení.“

Tu dal se ubohý Jeroným do přehořkého pláče a pravil: „Ach, předobré Děťátko! Jak jsi dojalo mé srdce! Myslí jsem si, že chceš něco dobrého, a Ty chceš mít vše, co jest ve mně zlého. Nuže, vezmi si to, co mé jest, a prosím, dej mi, co jest Tvé! Tak mi zpomůžeš ku věčné šťastnému životu.“

* * *

Použijeme čtyři týdny trvajících doby adventní, abychom se připravili

na skutečné narození našeho milého Spasitele tím, že se narodí v našich srdcích, což učiníme, když s milostí boží bedlivě a svědomitě budeme zachovávat vše, co Ježíš a jím založená církev poroučí a když následovat budeme Jeho příkladu svým ctnostným životem. Kéž každý z nás může pak o sobě říci s apóstolem Pavlem: „Žiji pak nikoliv více já, nýbrž žije ve mně Kristus.“ Gal. 2, 20.

Když se pak přiblíží po adventě toužebně očekávaná doba vánoční, poklekněme pokorně před jesličky a modleme se: „Klaním se Tobě v náplní časů ó Slovo tělem učiněné, pravý Synu boží od věčnosti a pravý Synu Panny Marie. Klaréje se Tvé božské osobě a spojenému s ní člověčenství, odtím se pobádně, abych uctil i bídné jesle, které Tě jako dítě přijaly a vpravdě byly prvním trůnem Tvé lásky. Ó kéž bych mohl vrhnutí se před tyto jesle s prostotou pastýřů, s věrou svatého Josefa, s láskou rejblah slavenější Panny Marie! Nejsladší dítě Ježíši, smiluj se nad námi!“ Amen.

•••••

A. M. Kadlčáková.

Obráz rodičů

Medailonek zlatý
na mém krku nosím.
Rodičů v něm obraz
často s sebou roším

Blzy vřelé kanou
v tady jejich tváří,
z nichž mi láska čistá
v smutný život září.

Na ně vzpomínávám
jak jsem šťastna byla,
když jsem v rodném domě
s nimi ještě žila.

Ale dnes jen bolest
v srdci mém se budí,
bez rodičů úrahých
život v světě studí.

Medailonek zlatý
s jejich milou tváří,
ten mi zůstal pouze
a mé srdce blaží.

•••••

—a—

Sv. zpověď adventní*)

V těchto dnech pak přišel Jan Křtitel a kázal na poušti judské řka: Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. (Matouš 3, 1—2).

Snad patříš také k oněm, kteří sv. zpověď mají asi tak rádi jako studanou koupel, a proto, ač věduce, že dobře učiníme, předem již při

pouhé vzpomínce drkotají zuby a odkládají co nejdéle?

A teď najednou ůtes takový nápis! (ačli ve strachu, abych po tobě kdo ví co nechtěl, rychle neobráťš o několik stran dále bez čtení?). Jaká zas novota — adventní zpověď! Nuže a není, či raději nemá být každá tvá zpověď adventní? Co znamená „advent“? Po latinskú tolik

*) Die Wöklewové „Krippe z. Altar.“

zem a jinými "moenáři" musil odejíti ze Subiaka a odebral se do kláštera svatě Anny v Rocca di Mondragone u Kapuy v Neapolsku. Odtud byv vyzván, aby reformoval kláštery v Polsku, odebral se do Kostnice. Ale když se tam sešel s bývalým kolegou na universitě vídeňské, který tam dlel jako zástupce vévody rakouského Albrechta, upozornil svého pána na tohoto vynikajícího muže. Vévoda poslal k papeži slavné vyslanectví a žádal, aby Mikuláš nebyl jinam poslán, ale aby byl uchován své vlasti, což se také stalo. Mikuláš z Matzenu přišel do Medlíku a tam se stal opatem. Když se loučil v Kostnici s papežem Martinem V., s pláčem ho objímal privilegii, že hluboce dojat zvolal Mikuláš: „Svatý Otče, jest toho mnoho, ponechej něco také sobě!“ Ale papež odvětil: „Neponechám, svěřuji vše útlosti tvého svědomí, své svědomí vkládám ve tvé, jsem přesvědčen, že vše dobře učiníš.“ Ve Vídni byl Mikuláš přijat s velkou slávou a srdečností.

Zastal ještě na živě svého otce, který se k němu odstěhoval do Medlíku. A zvláštní milostí boží zemřeli oba v jedné noci a v jedné hodině, totiž dne 25. prosince, ve svatě noci roku 1425. Otec Konrád dočkal se věku devadesáti let a syn jeho, opat Mikuláš zemřel star 65 roků. Opat Mikuláš měl práci ve Vídni, kde zemřel v domě, patřícím klášteru. Jeho mrtvola byla převezena do Medlíku. Otec a syn byli pochováni vedle sebe v jednom hrobě, aby, jak se praví ve zprávě o jejich úmrtí, „když se vroucně milovali za živa, nebyli odděleni ani po smrti a aby dobrády byli zúčastněni modliteb sbratřených klášterů, a mohli společně dojíti ku věčné spase.“

Jaká krásná to byla smrt! Otec a syn zemřeli ve svatě noci, o Božím hodě vánočním!

Kdo z nás neradoval by se ve vánoční době? Vzpomínáme, že stal se dítětem náš milý Ježíš, aby nás lidé mohli náiniti dětmi božími. Svatý

Jan Zlatoustý píše takto o tomto věčně památném dni: „Po čem již dlouho toužili patriarchové, co zvěstovali prorod, co si přáli viděti spravedliví, stalo se v dnešní den.“ Pravdu měl svatý Efrém, když všecek rozradostněn volal: „Buď nám vítán, ty přeradostný dni, vždyť co do velikosti podobá se tobě, ó Bože! Jest přitelem všech lidí. Po všechna leta našeho života vrací se každoročně; stárne se starcem a omládne v nevinných radovánkách dětských. Každého roku nás navštíví a přijde vždy s novým půvabem. Dobře jest mu známo, že lidé nemohou býti živi bez vánoc; nelze si mysliti přizrenosti lidské, že by obstála bez tohoto dne. Celá příroda žizní po tobě, ó Pane, po tvém narození. Káž by se tento milovaný den podobal tobě a zpusobil mír mezi nebem a zemí. Budíž požehán, neboť přinesl nám po tmavě noci slunce, daroval nám snop božského nadbytku. V lůně zimy vzklíčí símě; pod vládou zimy zazelenal se prut z kořene Jesse.“ Isaiáš 11, 1. (Jesse jest totěž jako David.)

Svatý Jeroným ztrávil třicet čtyř roků svého života poblzku místa, kde se narodil milý Ježíšek; chtěl dliti poblzku věčně památného místa Betlema. O velké lásce ku Spasiteli svědčí následující jeho sdělení: „Kdykoliv se dívám na Betlem, rozmlouvá mé srdce sladkou rozmluvu s božským dětátkem, které leželo v jesličkách.“ Já dím: „Ach, milý Ježíši, jak se třeseš o mou spásu, jak se ti mám odplatiti?“ Tu mi připadá, jakoby mi Děťátko odpovědělo: „Nežádej, Jeronýme, nic jiného, než aby byla sláva Bohu na výsosti! Spokoj se, že chce býti ještě menším než byl David, když poskako val a plesal, doprovázeje archu úmluvy a když se mu proto vysmívala Michol, dcera Saulova. (II. Král. 6, 16.) Chci býti ještě menším než na hoře Olivetské a na kříži.“

Já pravím dále: „Kád bych Ti něco daroval, rozmilé Děťátko, chci Ti dátí všechno své zlato.“ Dítě odpovídá: „Vždyť mi náleží nebe i země, nepotřebuji ničeho, rozdej zlato, ehu-

jako „příchod“. Nuže a když vykonáš dobrou sv. zpověď, nebyla to pěkná příprava na sv. přijímání — příchod Pána Ježíše do srdce?

Zda-li pak napadlo ti někdy, proč asi nedělní evangelia v adventu mluví o sv. Janu Křtiteli? Poněvadž on jako předchůdce Pánu Bohem poslaný, nějak lépe vystihl, čeho lidem třeba, má-li jim příchod Pána Ježíše býti ku spasení. A hlavní, stále se opakující myšlenka Janova kázání? „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské!“ (Mat. 3. 2.) Míniš, že takové napomínání je pouze výrocem veliké Janovy reformatorské přisncti? Nemysle, věz, že sám Kristus Pán hned ze začátku veřejného působení kázání jeho schválil, nazvav jej „větším proroků, největším ze synů lidských, andělem poslaným před tváří jeho.“ (Mat. 11, 9.—11.) A že také právě tak smýšlí, ukázal výrokem, jež se zvláštním důrazem pronesl a opakoval, když zvěstovali mu trudnou smrt některých krajanů: „Nebudete-li pokání činiti, všichni podobně zahynete.“ (Lk. 13, 3.)

A proto slyš a splň slova Isaiášova, jenž lid svůj takto vybízí k přípravě na Vykupitele: „Připravte cestu Hospodinovu, přímé činite na pustině stezky Boha našeho! Všeliké údolí budiž vyvýšeno, všeliká hora, pahrbek budiž snižen, budtež kiivá místa v přímá a kostřbatá v cesty rovné!“ (Is. 40, 3.—4.) Ano, připrav cestu v Hospodinovu, na to je advent, a rychle ubíhá, proto nelči!

Vyplň údolí, t. j. zanech hříchů, které jako děsivá propast dělíte od Boha, svět neděli, nech smilstva, opilství! Pamat uješ se ještě, jak mocně působila na tě slova epískopy v první neděli adventní, kde sv. Pavel Řimany mluvil, laskavě napomíná: „Bratři! Vězte, že hodina jest, abychom již povstali ze sna ... (totiž hříchů). Odvrzme tedy skutky temnosti a ... jako ve dne povítě chodme, ne v hodování a opilství, ne ve smilstvích a nestydatostech, ne ve sváru a závisti, ale oblecte se v Pána Ježíše Krista!“

(Řím. 13, 11.—14.) Epistola tato byla začátkem převratu ze hřšníků Augustina ve světe. Snad před pár dry. i tebe mocně dojala — obrátil's se? Vzpamatuj, vzhop se, dokud čas!

Pryč dále ze srdce s pahrbky, jimiž se rozumí pýcha a marnivost!

Napřim z á t o č in y (místa křivá), odlož úskočnst, lest, nepoctivost, tížádcst!

Srovnej konečně místa hrbolatá, nedopusť, aby Pán Ježíš přicházejce do tvé duše klopytal o hrév, lakotu, necitelnost!

Jako natřnitém šípku ruce včará rúže, tak v duši tvé jen tehdy zkvete čistá radost vánoční, budě-li se v adventě horlivě snažiti, bys duši zbavil hříchů a chyb. Jen pokáním je možno znovu dojíti odpustění a štěstí. A květe m t v é h o u p ř í m n é h o pokání bude dobrá sv. zpověď — opravdu adventní.

Pohlédni na čerstvě napadlý sníh kol sebe! Když září po celém kraji jako bělostná příkrývka, když drobnými diamantky se třpytí v světle slunečním, neozve se ti v srdci jakási teskná touha, aby byla tvá duše bělostna, čistá jak onen sníh? Však byla kdysi, bývala, po křtu svatém, v dobách nezkaženého dětství. O ráji ztracený, zda možno tě kdy naléztí? — Ba možno, a dost lehce! Vidíš ty hvězdičky na nebeské báni? Kdys jedna vedla k Pánu Ježíši mudrce — dnes ukazují cestu tobě. Tam v kostelíčku, ve zpovědnici čeká na tebe lékař choré duše, který na rány hříchem způsobené nalije oleje a vína, jménem božím napomene, odpustí, potěší.

Pať tepr v rorátech v nepoctěném dosud štěstí s druhými dvojnásob chutě budeš prosívati:

„Pospěš, spáso naše přezádoucí, pospěš, naše potěšení, zbavit duše ztracení! Přijď, o Jezulaskavý, Messiáši pravý!“

(Církevní píseň „Rosu dejte nebesa“ sl. 5.)

Adventní sv. přijímání.

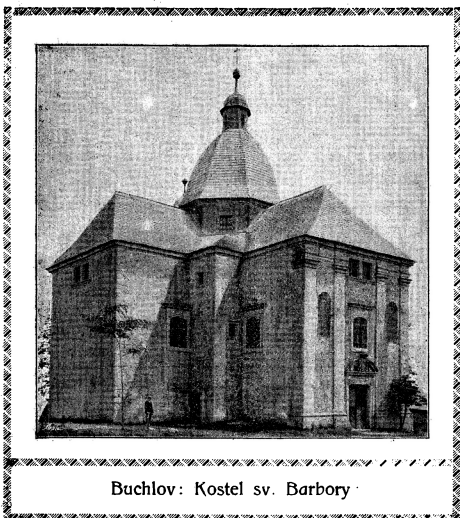
Ejhle, král tvůj přichází k tobě! (Zach. 9, 9).

Jak chvěla se asi blahem a rozkoší duše proroka Zachariáše, když ze vauknutí Božího viděl v dáli příchod a kralování Vykupitele! Však také bylo tenkrát židům útěchy třeba. Město Jerusaleem zvolna jen zvedalo se z rozvalin, chrám nový ani stínem nebyl nádhery onoho, jež zbudoval Salomoun, lid Boží podroben králům cizím, národu pohanskému — —

...Co předtav sebe, jak žasl ty tyž sv. prorok, kdyby vstoupil do katolického chrámu v adventě i viděl, kterak lid zbožný kleká u oltáře a Ježíš Kristus do srdcí jejich přichází? Co by as začal? Nejspíše křekl též a vroucím chvalozpěvem Páru velebil.

„Ejhle, král tvůj přichází k tobě!“

Viz, milá duše, nepochopíte-li to tajemství lásky! Za to, že jsi lajcrž

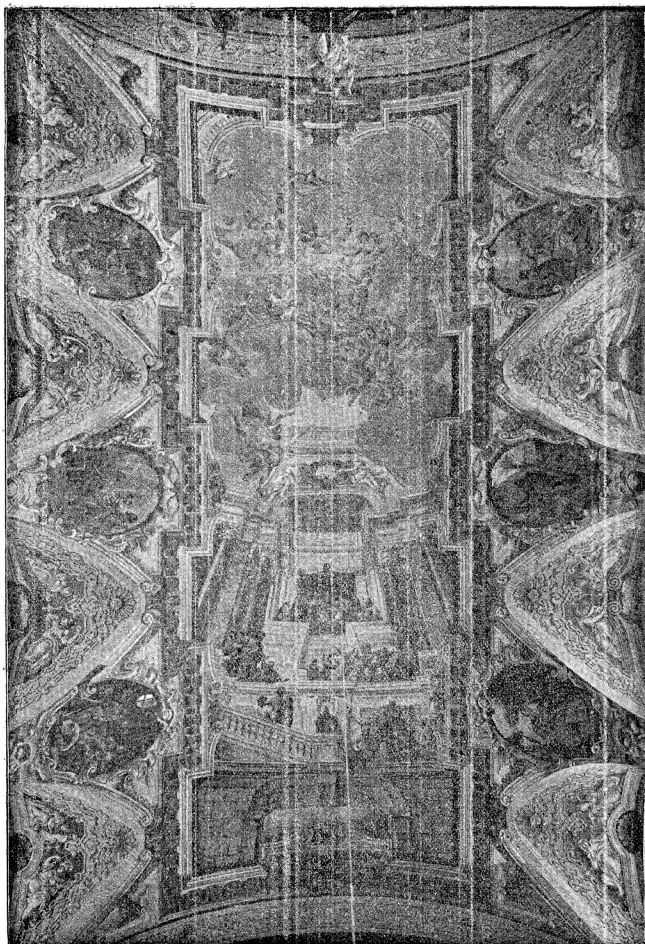

Buchlov: Kostel sv. Barbory

ve sv. zpovědi přišla ku Páru Ježíši, on splácí tvoji ochotu převzácnou svojí návštěvou. O viz, a koř se, chvěj posvátnou úctou, vroucně děkuj a úpěnlivě pros! Ach, nebeský můj Králi, jest možna větší pokora, dobrota, láska, nežli ta tvoje, když přicházíš ke mně? Ubohé lidské dítě věru neví, zda jásat vděčností, či zaslzeti soucitem?

„Ejhle, král tvůj přichází k tobě!“
Jak pak jej uvítáš a přijmeš? Nej-

krádejší máš příklad na Panně Marii! Víš, kdy ona měla adventní sv. přijímání? Tenkrát, když uvěřivší pceleství zbožskému působením Ducha sv. počala Syna Božího. Kež aspoň poněkud se jí podobáš přípravou i destiučněním! Zda ročna lepší příprava než zbožné, čisté srdce? Proto, jak víš, zachoval duši sv. Panny Bůh Otec čistu každé poskvrnny, takže ani náказа hříchu dědičného se jí nedotkla. Jen Panna neposkvrněná

Drvo : Malba na stropě kostela Minoritů.

šla se státi Boží Mateří. My ovšem míváme na sobě hříchy, proto chodíme ke sv. zpovědi, abychom znesvěceným srdcem nebyli u sv. přijímání rebelé Matce svojí na hanbu. Synu jejimu ku zármutku. A třebaš zbožnosti se také Marii Panně nevyrovnáme, debrou svou vůli dokazujeme tím, že často vidá nás v kostele na rorátech. — —

O, jak je laskav, pln dobroty k svým dítkám nebeský náš Pán! Kdyby si žádal od nás přípravy takové, jaké opravdu zasluhuje, pak věru nikdo z nás by se odvážiti nesměl k němu přijíti. Vždyť s úžasem říci musíme všichni se žalmistou: „Co jest člověk, že jsi ho pamětliv, a arch syn člověka, že jej navštěvuješ? Učinil ho málem menšího ardelů, slávou a ctí korunoval jsi jej.“ (Zalm 8, 5.—6.)

Ano, dobrý náš Ježíšku, málem menšíni andělů jsi nás stvořil, však sv. přijímáním i nad nejvyšší nebeské kúry povýšil, o, jak jsi dobrotiv!

Bolí mě, bolí opravdu, když tak máličko od nás žádáš, — jen duši éistou těžkých hříchů (lehké odpouštíš) a dobrý úmysl, — že přece lidé zůstávají k sv. přijímání neteční! O přiveď je k sobě v hojných zástupech, od tohoto adventu rač způsobiti obrat k lepšímu — —!

Milá duše, co máš před sv. přijímáním činiti, jaká má býti příprava tvoje, už víš, nuže, i ak pak po něm se zachováš?

Zajisté opět podle příkladu sv. Panny.

„Maria pak povstavši v těch dnech odešla s chvátáním na hory do města Judova, a vešedši do domu Zachariášova, pozdravila Alžbětu.“ (Lk. 1, 39.—40.)

Co činila asi cestou? Vroucně dě-

kovala, a ty; čím po sv. přijímání podobně. A že to míníš upřímně, dekaž skutky křesťanské lásky! Nebet Maria Panna nešla k Alžbětě na výlet, nýbrž přispět jí ku pomoci, když ve státi měla poroditi zaslíbeného syna. Víš jak Pán Ježíš veliký klad včyoký důraz na lásku k bliženskému, že i za malou pomoc druhým ochotně udělenou tak jest vděčen, jakoby jemu byla prokázána? Vzpomeň, jak sám řekl, že co kdo nejmenšímu bratru jeho (člověku) učinil, jemu učinil! (Mat. 25, 34.—40.) A proto jdi a jednej podle toho! Příležitosti najdeš více než dosti. Jest zima, není výdělku, v mnohé rodině se neodbytně hlásí hlad a bída. Tam zase děti jsou bez teplého hávu, onde nařiká opuštěný nemocný. Ach, Bože, co je na světě trápení a bídy všelijaké. Máš-li v sobě ducha opravdu křesťanského, jdi, pomáhej podle příkladu Panny Marie! To bude nejkrásnější dík za sv. přijímání, kdežto zas tobě prosté slovo nešťastných, vděčný úsměv, upřímná slza díky bude odměnou za všechno dostatečnou a tak sladkou, že peníze by se nedala zaplatiti!

A ještě slovíčko! Hledáváš v knížkách pěkné modlitby, jimiž bys, duše milá, co nejlépe po sv. přijímání své city vyslovila. Víš, která je nejkrásnější? Chvalozpěv „Velebí duše má Hospodina,“ který zapěla sv. Panna, byvši pozdravena od Alžběty. Tomu se nauč, a jej ne pouze v adventě, též jindy zbožně říkávej po sv. přijímání!

Pronikněš, osvojiš-li sobě, pokud to možno hříšnému člověku, myšlenky Matky Boží, pak jistě podle hesla „Skrze Marii k Ježíši!“ i Vykupiteli porozumíš a se zalíbíš — —

Z rozjímání sv. Ambrože.

Podává Fr. Janovský.

(Část dalsí.)

Ten, jenž přišel spasit všech, touha všeho světa, i pro mne tedy se narodil, i pro mne vydal se na kříž, i pro mne vytrpěl smrt, i pro mne slavně z hrobu vstal.

Vš, co to znamená: Přijal zpusobu služebníka.

Přijal celou a plnou lidskou přirozenost, celou, nezmenšenou lidskou poslušnost.

Že Pán Ježíš přijal lidskou při-

rozenost, učinil sám sebe zajatcem svázaným pouty své lásky.

¶ A nestačilo mu jenom pouta nosit; chtěl být i příbit na kříži.

Tak spoutáno jest slovo Boží ve svém vtělení! Kristus stal se chudým, ač byl bohatým, abychom my jeho chudobou zbohatli, Kristus, ač mocný, vydal se v pohrdání, takže se mu Herodes posmíval a jej potupil.

Ač způsobil, že se země třásla, visel na kříži. Ač způsobil, že se zatmělo slunce a chvěla se země, byl ukřížován. Umíraje naklonil hlavy, a přes to zvolal hlasem velikým.

Bůh tedy sestoupil s nebe na zemi, aby člověk mohl vstoupiti do nebe.

¶ Slovo tělem učiněno jest a tělo dobylo si trůnu po pravici Otce všemohoucího. Jeho rány staly se balsámem pro nebe a zemi.

*

Kristus jest má sláva.

¶ V Kristu choi se chlubití, ne že jsem spravedliv, nýbrž že jsem vykoupěn; ne že jsem bez hříchu, nýbrž že jsem hříchu zproštěn; ne že jsem mnohým prospěl anebo že druzi mně pomohli, nýbrž že Kristus jest u Otce mým prostředníkem a že Kristova krev pro mne vylita.

¶

Jméno Ježíš jest vítězným znamením v tuhém boji. Jméno Ježíš jest blahodárné jako olej vylitý.

*

Kristus, Spasitel světa, začal své dílo v Marii. Skrze Marii stala se spása všem.

*

Zvěstování Panny Marie.

Tak veliké tajemství a tak vznešené poselství nesmělo býti zvěstováno ústy lidskými; k tomu byl zvolen anděl.

Maria neodpírá víry, neodřiká se spolupůsobení. Otevřela své srdce, nabídla svou lásku, slíbila věrnou poslušnost.

Maria nazývá se dívkou, ač povýšena na důstojnost Matky Páně. Nenadálým zvěstováním nezpýšněla. Nazývá se dívkou, jelikož si nepři-

pisuje nižádné zásluhy při svém povolání.

Tím hlouběji se pokořila, zvěděví, že jest od Boha vyhlédnuta k tak veliké důstojnosti.

*

Navštívení Panny Marie.

Radujíc se, že jest vyslyšena, věrna v poslušnosti i v úslužnosti, nese na vnitřním plesáním odešla Maria se chvátáním na hory. Bylať právě počala Syna Božího. Co měla jiného činiti, než se zvýšenou horlivostí vzhůru, výše a výše stoupati? Neboť milost Ducha svatého nezná námahy, nezná váhání.

Nikterak nemíníc sebe povýšovati, nikterak nehodlajíc na zásluhu svou spoléhati, má Panna Maria jeden úmysl: chce druhým pomoci, chce se druhým se svou službou propůjčiti a je potěšiti.

Kož i v nás všech žije duše Mariina, by i v nás vlebila Hospodina. Kož i v nás všech žije duch její, bychom i my zplesali v Bohu!

*

Matka Boží.

Maria plná Boha, pohřbená do plnosti Boží. Maria prutem, Kristus kvítkem na něm. Roste-li v nás ctnost, jest i na nás Kristus květem a plodem, a zvláště novou krásou rozkveté, až naše tělo vstane z mrtvých.

¶ Josef Božího Slova pěstovníem, Maria Božího Slova Matkou.

*

Betlem.

¶ Chudičké, zapomenuté jesle! Zde leží Pán v plénkách zavinitý. Avšak jeho hvězda září na obloze nebeské.

¶ Nenalezl přijetí v domě, aby tobě v nebi jednou byla připravena otcina a dům otcovský.

Učinil se malým, učinil se nemluvnátkem, abys ty došel věku dospělého. Zavinit v plénky, abys ty byl rozvázán z osidel smrti. Dal se položití v bídné jesle, abys ty mohl přijmouti chléb nebeský s oltáře. S nebe na zemi sestoupil, aby ti upravil cestu do vyšší nebeských.

Slzy na tvářích sténajícího Dítka
amply hřích s duše mé.

V našich duších Kristus duchovně
se znova rodí.

Bolemem jest každá duše, která
věří. Dostí jest bohatým, kdo si zvolil
svým podílem jesle Páně.

Viz, jak pastýři pospíchají k jes-
lím! Proč? Protože nikdo lenivé nemá
Krista hledati.

Každý věk přináší Kristu oběti
a dary. Jej vyznaly nevinné dítky
sténající a umírající. Jej vyznal Jan
Křtitel v lůně matčině, prve než spa-
třil světlo světa. *

Hvězda.

Zajisté, kde Kristus, tam také
jeho hvězda. Onť sám jest hvězdou,
plynuc světla a jasnosti. (P. d.)

•••••

Obrázky z katolických misí.

Podává Maximilian Weinberger.

Zkouška věrného Manoela.

Ujlost ze života sv. Františka
Xaverského.

Ve vesnici Ative na jednom z Ma-
lajských ostrovů v Indickém oceánu,
je Manoel, jenž byl od samého sv.
Františka Xaverského, tohoto veli-
kého missionáře oněch krajin, pokřtěn
předtaveným obce čilistarostou. Časy
jsou pro mladou obec křesťanskou zlé.
Na protějším ostrově Hitu bydlí zu-
řiví mohamedáni, zapřísáhli nepřátelé
křesťanství. Od roku 1558 pomáhá
jim v boji proti křesťanům ukrutný
vůdce zrádného sultána z ostrova
Ternate, jménem Beliate, jenž velí
velké moci válečné. Bílá posádka
ostrova, pozůstávající z několika čet
Portugalců, je slabá a zoufale se brání
za náspy pevnosti Ambolna proti
přesile.

Za takových okolností nezbyvalo
ostrovanům ve víře ještě slabým, než
odpadnutí od víry nebo otroctví, muka
a smrt. A mnozí odpadli, ne však
srdnatý Manoel. Nebyl ještě dlouho
křesťanem. Před 12 lety přišel na
ostrovy kněz z nedaleké Indie. Jme-
noval se František a Portugalci na-
zývali jej „svatým otcem“. Světec
ujal se ubohých, opuštěných malaj-
ských ostrovánů s velkou láskou a
vyučoval je ve víře křesťanské. Ma-
noel oblíbil si cizího bílého kněze,
nabídl se mu za vůdce a průvodce na
cestách. A když na vetché lodičce jeli
spolu na rozbořeném moři anebo v
lesnatých krajinách houřím si cestu

razili, vídal Manoel tvář světecovu
zbožností až planoucí; a když po klo-
potné denní práci se setmělo a bledé
světlo měsíce ozářilo krajinu, vida
světce dlouho ještě klečeti před o-
brazem ukřižovaného Spasitele a s
pláčem se modlíti. Jaktěžko mu bylo
tedy u srdce, když velký mistr se
opět od něho odloučil, aby ještě ji-
ným národům na Východě víru pří-
nesl. Ale svatě nauky, které byl Ma-
noel v oněch několika měsících od
svého mistra přijal, žádná bouře ne-
mohla z jeho srdce vyrvatí.

Tak stal se Manoel, kdýž nadešlo
pronásledování, zářícím příkladem a
oporou křesťanů v pevnosti. Ambierě
obklíčených. Jeho moč, jeho jméno,
jeho slovo, jeho příklad udržoval kře-
stary při dobré mysli, když už chtěli
zoufati. Surový Beliate vzkázal kře-
stánům, kteří se na vysokou horu
nehýlili a tam proti nepřátelské pře-
sile se bránili, že žádý z bílých kře-
stary v Ambolně (Portugalců) není
na živu a vyzval je, aby od Krista
odpadli. „Nikdy“, zněla odpověď všech
„dokud Manoel z Alive křesťanem
zůstare!“

Beliate přitáhl tedy se svým
vojskem k Ative. Manoelovi nastala
těžká zkouška. Venku nepříel, uvnitř
zrádce. Antčino, jeho nevlastní bratr,
ukládal mu o život. Podánilo se mu
najmouti dva spustlé portugalské vo-
jáky, aby Manoela zabili. Jedroho
dne ošíhali naň a na jedoucho klidně
svou cestou, namířili svými ruční-

oni. Tu objal Manoel kříž u cesty stojící oběma rukama a zvolal: „Náš otec František pravil, že křesťan musí umřít na kříži. Nyní můžete střílet.“ Vidouce to vojáci, zastyděli se a nestřelili a prosíce statečného obhájce za odpuštění, odešli.

Tři měsíce trvalo již obležení. Konečně objevily se na širém moři před zátokou velké lodní plachty — toužebně očekávaná pomoc se blížila; byly to lodí portugalské, jejichž posádka spěchala obleženým na pomoc. Čyrlětá hrizovláda islamu na Anboině byla u konce.

Často potom byl rekovný Manoel tázán, odkud čerpal sílu, že vytrval, když všechno se k lísalo. Jeho odpověď začla vždycky stejně: „Jsem chvilobný muž, narozen a vychován v lase, jež sotva správně chápe, co to je, býti křesťanem; a co je Bůh a co mu přísluší, také nemohu dostatečně vysloviti. Jenom jedno vím, co mne naučil otec František, že totiž dobře jest, za Krista a víru umřít. A že nejsem mohamedánem, mám co děkovati svatým slovům otce Františka.“

Odpověď byla Manoela důstojná avšak i sv. Františku byla ke cti.

Obláčka.

Není to již nic neobyčejného, jestliže domorodé dívky v zámořských krajinách vstupují do katolických řeholí. Není snad dnešního dne na světě národa, jehož dcery by nebyly oděny rouchem a jeňž by si na tom nezakládal. Na př. v Indii je dnes na 20 ženských klášterů s více než 2000 domorodými sestrami.

Pro nás v Evropě takové přijetí nových řeholnic do kláštera čili obláčka znamená nic zvláštního, ne obyčejného. Či častěji vidáme, časem sevědní. V Indii však, kde žena zaujímá v životě jináči postavení a kde řeholní stav dosud ještě jako něžná květina na osamělé poušti kvete, je obláčka podnes velkou událostí a pro domorodce dalekosáhlého významu. P. slvšm, jak apštolický vikář, P. Bossillon takovou obláčku líčí:

„Bylo jich devět a jejich čas zkoušky byl u konce. Přišel jsem do kláštera, abych byl svědkem neobyčejné avzácné této slavnosti. Za tímž účelem šlo se v předvečer ze všech částí misijního obvodu na 4000 křesťanů. Usadili se kolem kostela a ztrávili noc pod nádhernou klenbou krásného nebe letního. Pod kritajícím se hvězdami zaznívaly dlouhé modlitby večerní a písně zpívané dle taktu tam-tamu. Jestliže totiž je vzduch slunečním zářem rozpálen a miliony hmyzu buzičí vzduchem, spí se zde na jihu málo.

Když ráno slunce vyšlo, naskytl se zrakům neobyčejný malebný pohled. Ve svých pestrých krojích vypadaly skupiny tábořících křesťanů jako ohromné snopy dřevokého máku a chrpy, jejichžto světlé barvy v paprscích slunečních krásně se vyjímaly. Když se dvěře chrámové otevřely, proudil lid ze všech stran ke kostelu a velké skupiny kajeníkůshromáždily se okolo misiónářů. Až do 9 hodin trvala tato tichá práce dílem v kostele, dílem na širém poli pod stromy.

Konečně zazněl jasným hlasem zvonek na znamení, že slavnost počíná. Brzy seřadilo se v kostele na 4000 křesťanů, aby se připojili k průvodu, který měl přivésti arcibiskup a 19 kněží jej provázecjících. Zároveň totiž s obláčkou konalo se 25leté jubileum založení kláštera. Stěží mohli misiónáři udržeti pořádek.

Najednou nastalo mezi lidem živé pohnutí. Všichni tlačili se ku předu, aby lépe viděli. „Tu jsou, tu jsou,“ voláno jako jedněmi ústy. A skutečně, blížil se již zástup malých, srředých nevěst Kristových. Diváci mohli cti na nich nechat, jak byly krásné, neboť byly oděny rouchem, jakým se odívají světské nevěsty. „Jak jsou krásné, jak mladičké a útlé,“ zřelo od úst k ústům. Jako bohatí Indové své dcery v den svatby, tak ozdoby křesťanské matky své miláčky v den jich zasnoubení s ženichem nebeským. Závoje jako sníh bílé, znak to čistých duší, zahalovaly zpola jejich sličné tváře; vlasy zlatými květinami protkané skrývaly se pod věn-

cem z jasmínu a růží. Zlaté prsteny zdobily ruce, šiji, rámě a kotníky obějívaly zlaténáramky, retizky a kroužky. Kolem kyčlí vinuly se skvoucí kovové pásky a to všechno hodilo se výborně k tmavé jejich pleti, která se podobá barvě zralé rýže a u Indů se pokládá za nejušlechtilější. „O, jak jsou krásné, o, jak jsou krásné!“ znělo šepotem ze všech stran.

Jako lesklé mráčky často po zářivě obloze táhnou, tak pohyboval se zástup nastávajících řeholnic středem shromážděného lidu ke kostelu, veden duchovenstvem a provázen třiceti barevnými řeholnicemi, které od toho dne staly se jejich spolestřanicemi. Hněd z nimi tlačil se lid, aby jen z obřadů nic nezmeškal. A v kostele byla tlačnice, že by nebylo jablko propadlo a ticho nastalo teprve tehdy, až si každý našel místočko, kde se mohl posadit. Ve všech prostorách velkého chámu nebylo viděti, než barevné turbány a diváků se zdálo, jakoby před sebou viděl pestrou louku nebo mákové pole.

Nyní vystoupí před shromážděnou obec křesťanskou ctitelňou stary domorodý kněz a líčí měkkou řečí domácí, vznešenost stavu řeholního. Potom zvedlo se jedenáct závojem zahalených postav, předstoupily po pořádku před arcibiskupa a prohlásily jasným, srozumitelným hlasem, že jejich jedinou žádostí jest, věnovat se Bohu a službě bližního.

Potom nastala přestávka. Dívky zmizely za oltářem a objevily se zase teprve po delším čase. Ale jaká změna se s nimi stala! V zástupu 4000 křesťanů nastává velké pohnutí, všech zmocnilo se neobyčejné rozčilení. A jak by mohli tito snědí Indové zůstat klidní, vidouce své dcery, sestry, příbuzné, které se právě „svatými pannami“ staly. „Jak se změnily,“ šeptají si navzájem.

A skutečně změna je velká, větší nežli dobří domorodci chápatí mohou. Nepřichází již dívky ozdobené růžemi a jasmínem, lesk zlata a stříbra na jejich rukou uhasl, zvuk něžných řetízků na jejich kotnících umlkl, bílý závoj odletěl, dlouhé vlasy, jejich to chlouba a okrasa, ukrutným nůžkám

padly za obět. Presté černé roucho řeholní všechno lesk zatepnilo. Před hodinou násily ještě svá stará lidčtá jména: Perla, Hvězda, Klerct, Květinka, Moudrá, Líbezrá atd. Nyní nejsou více než: Sestra Filomena, sestra Lucie, sestra Arčela, Johanna, Rosalie, Agata atd. Květina jihu se stala květinou Kristovou, a jalce rebeské květiny pekveću od těchto dne v širé poučti pcharšlé a vydají vůri etnostní křesťanských, Polulu ctí a ľu spáse svého národa.

Mše sv. jest u kerce, svaté píře dozrěly, poslední mráky kaděla se rozptýlily. Nastává rozlučření. Pomalu vyprazdňuje se kostel, lid vrať se do svých dědin a domů, černé oděry nevěsty Kristovy se ubírají se sklopnými zraky do svého nového domova, mezi zdí klášterů.

Andělka, malá trpitelka.

Andělka byla malé irčické děvčátko. Byla setva 12 roků stará a teprv před čtvrt rokem byla pokřtěna. Byv na to onemocněla a churavěla již celé dva měsíce. Konečně na kst kučrā nemohla se bez pomoci ari se strary na staru obrátiti. Léčie ustavě čerā tvrdě hliněné podlaze bez vědličé podlečky — její matka je chudā včeva, mající pět nedospělých dítek — byla konečně samā rára. Ale žádry ráčk nevyšel jí z úst; teljle časté řlul éri v oblčieji a mrčátích šlza prczarčvaly, jaké bolesti uřché dítě trpí. Jak rád by byl missicrář jí zjednal nějaké uleččeri; tchuzel byl již včelolozdal a neměl ani rchččck ari hčurí. To jediné, co zlylo, byl starý, uřčdraný koberec z kaple.

Když děvče uslyšelo, že kercčre dostane nějakou podlečku, zaradčvalo se velmi a děkčvalo se slzami v očích svému dobroččinci. Jalnile však spatilile kercere selčé pčvčččny, dalo se do pláčé a pravile: „Nikčliv, nikčliv, telčto čaru rcmim: pijati včdyť je to koberec, který leží před oltářem. Nemim ra rčm leččti... Nechte mne radčji ra hčle zcmi umřiti.“ Teprv po dluchém denčuvári a když jí byl missicrář ujistil, že její pokčrā trpčlivest je Páru Bclu ni-

lejší než nejkrásnější koberce, jenž kdy zdobil stupně ctitářní, nechala se Andělka na koberce pokleztí. Při tom slíbila, že své bolesti obětuje Bohu, aby některé dobré křesťanské duši vnukl myšlenku darovati kapli koberce nový, pěknější.

Když Andělka později viděla, že na uzdravení nelze již pomýšletí, pravila misionáři: „Vím, že umru — umírám ráda — vždyť jdu k Páru Bohu do nebe, jenž sám také jako Spasitel světa zemřel. Mám však ra Vás ještě prosbu,“ a sepnouc ruce pokračovala hlasem přerývaným pláčem:

a vzlykáním: „Postarajte se o mou matku; je vdovcu. Postarajte se ne čtyry ale sestřičky; ne najďte“

Konečně vdcčila kočár a vysvobození. Všechny křesťanské dívky násie shromáždily se u jejího smrtelného lůžka a modlily se za ni. Dlouho ještě potom, když byla Andělka čtupěla, vypravovali si všichni o příležitosti její smrti, jejížto byli svědky. Všichni byli přesvědčeni, že její duše bezprostředně z těla ke trůru Božského Spasitele se byla vznesla, by přijala cdměru za svou trpělivost a lásku dětinou.

Jiří Belanger.

Život napsanf P. Aniganem podává Jan Tagliafarro.

(Část další.)

VIII. Stav dokonalý.

Když P. Belanger se ale rávcdu blahoslaveného z Montfortu Panné Marii slibem věnoval jako nevolník uoíní výminku: „Pokud se toto darování neccitne v odporu se závazky stavu dokonalcišého, k němuž by mne Pán Bůh povolal.“

Límto stavem dokonalejším mínil stav řeholní. Podle svědectví toho, jenž ho znal nejděle a nejlépe, trápila jej stále touha po životě řeholním, nenabývajíc však nikdy urditého tvaru. Cítil, že jest stvcfen pro život cinný. Pán Bůh sám roznítíl v srdci jeho pravou náruživost pro spásu duši. Pak měl zvláštní lásku pro chudé a opuštěné. I k mládcži ho vábilo. V odporu s tím cítil velkou touhu po sebezapření, po úplné cddáncsti v lásky k Bohu, jemuž chtěl náležet, pckud jest to možno ra zemi. A pak, to bylo jisté a cítil, že to nezměří, byl krézem a nevolníkem Panny Marie, a krézem i nevolníkem Panny Marie chtěl zůstatí.

Která řehole by úplně vyhcovala jeho různým nárokům a přáním? Neznal žádnú. Nebylo možno zalcžítí polek kréží, jenž by spojoval vše, co si přál: cinnost a rozjímání, apočtclát u chudých, opuštěných mladíků a vojáků; pckdu, sebezapření, úplnou

oddáncst, umrtvení, zvláštní lásku k Panné Marii a pak tři sliby řeholní? Zbožný kréz uvažoval vše před Bohem. Měl na zřeteli jisté pckořcsti které doplčovaly ideál jeho srdce. V té době vábila ho mláest k účtu, sedmibolestné Panny Marie. K její cti složil modlitbu na způsob „Anděl Páré“, kterou se modlil každou hodinu. Kréží zamýšleného spolku modlili by se každý den Stabat mater a rženeec sedmibolestný. Ale jeho duchu cpatrnému představily se tisícové obtiže. Nebyla to od řeho opová livost, zakládati řečo takového? Nejednalo se o podnik, jenž přesahoval jeho síly; neměl napřed zkcumati vůli Bo í, ne? se mu cddával? Kdyby stávala taková kongregace, s jakou ochotou by vše opustil, a k ní přístoupil. Štekráte přičel v duchu věceky mu známé řehole, ale žádná neuspokojovala jeho přání.

Jencom jedna vzpomínka se občas vycičovala v jeho duchu, vzpomínka ra P. Lukáše Champicniéra, apčtola chudých a vojáků, jehož slova jej tak dojala ve velkém smíraňi. Ce rastoupil svíť úřad u vojákův, dcpsoval si s ním. Věděl, že byl členem kongregace, ale neznal podrobností. Tázal pe ho o účelu, pravidlech, zvláštrích nobožnocch, způ oba živoa, dějinách jejich, a byl překvapen, nalezuuv

tam vše, co i přál. Zvláště ho těšila zpráva, že třebaš jméno ústavu nepoukázvalo na jeho patronku, přece úcta její přední místo zaujímal. Maria byla všude v založení, v názvu mnohých děl, i v účelu, jež sledovali, jež odpovídal přáním, které Panna Maria projevila, naposled se zjevující. Zakladatel chtěl přijati skromné jméno kaplana Panny Marie sedmibolestné z La Salettu, a bylo pravidlem říkati plačice některé modlitby ku cti Panny Marie.

S velikou pozorností četl pravidla zmíněné kongregace, a nalezl v nich mnohé nové podrobnosti, jež ho potěšily: ducha víry, prostoty a lásky, zvláště lásky, jež jako první a nejvyšší příkázání se označuje, zákaz skvělých úřadů, úplná oddanost maličkým, opuštěným, vojákům i všem těm, jichž nedosáhne horlivost farního duchovenstva, jehož pomocníky a spolupracovníky býti, si za čest pokládají, a pak láska k církvi a k papeži, úcta před vrchností duchovní a konečně rozhodné používání nadpřirozených prostředkův při všech skutech.

Více nebylo třeba, aby získat P. Belangera. Zvláště jedno pravidlo dojalo jeho srdce, píšeť zakladatel na konci pravidel: „V chudých spatří obraz Vykupitele mezi lidmi žijícího. S úctou se ujmou jejich utrpení a s milosrdnou láskou povzbudí jejich duše otřesené.“ P. Belanger cítil se neodolatelně váben k této řeholi, ale přece chtěl úmysl nechat uzrátí. Pak povstaly nejedny překážky jak obyčejné při takových příležitostech.

Konečně učinil v únoru 1894 s úchvalou svých rádců první krok u představenému kongregace, když byl vyhledal P. Lukáše Championiéra Psal mu později: „Jak šťasten a uklidněn vrátil jsem se z cesty, a jak děkuji Srdci naší Matky nebeské, že mne k vám zavedla. Býti řeholníkem a věnovati se opuštěným, zvláště ubohým, milým vojákům, jiných přání jsem pro sebe neměl. Pán Bůh je ráčil vyslyšeti. Budiž za to věčně chválen! Cávála i Vám, jež jste mi zprostředkoval vůli Boží. Nikdy bych

nebyl pomyslnil na vaši řeholi, kdybych nebyl Vás poznal a Vaše krásné skutky nebyl miloval. Abych za to se odvděčil, po celý život svůj nepřestanu se za Vás modliti.“

Téhož dne psal generálnímu představenému: „Jak vzácné vzpomínky, jaký klid zanechala ve mne má návštěva! Cítím, že Vám náležím, až do té duše, že u Vás uspokojím dvoji největší přání svého života. Raďte se za mne mnoho modliti, abych nenastupoval příliš nehodný krásné povolání, jež mi Pán Bůh ustanovil ve své lásce a svém milosrdenství.“

Od té doby neváhal již „zbožný“ kněz. Zbývalo vyžádati dovolení biskupovo. Nejdůstojnější par biskup věděl, jaký poklad měl v P. Belangera, ale nechtěl protahovati provedení jeho záměrů, neporadiv se se svou konsistoií. Rozhodnutí vypadlo nepříznivě. Třebas P. Belanger zdůrazňoval, že to je jeho dlouholeté přání a úmysl, jež pojal po mnohých modlitbách a zralé úvaze před svatoškánkem, biskup mu toliko navrhovali aby prozatím se řeholi a srdcem spojil s kongregací, jejímž členem chtěl se státi, zatím že nemá jiné možnosti.

Velkomyslný apoštol neztratil odvahy. Vyprosil si a dostal přijeti do kongregace, za ježž dítko se již považoval; dopisoval si stále se svým představenými a očekával v modlitba hodinu Boží.

Tato hodina dala na sebe dlouho čekati. Dvě léta minula a toužené dovolení nebylo uděleno. Pln nekoje o budoucnost, trápen žádostí, Bohu úplně náležeti a jsa přesvědčen že oproti hlasu Božímu nemůže déle se chovati trpným, umínil si obrátit se na svou nebeskou Matku a orodovnici. Na začátku února 1896 zašel ke Klariskám a řekl, že má vyprositi velikou milost, na které mu velice záleží a prosil je, aby horlivě se modlily Zdravas Maria. Slíbil, že na konci měsíce v jejich kapli odslouží mši svatou na úmysl kláštera. Dobré řeholnice začaly se modliti. On sám neustával modliti se. Koncem února projevil svou vděčnost za 36.000 Zdravasů slíbenou mši svatou.

Ale milost nebyla ještě dosažena i prosil, aby se dále modlily a zrcvu slíbil mši svatou na konci března. Mezitím šlechtný měšťan arraský pojal úmysl skutku dobročinného, jehož provedení pro zvláštní okolnosti záviselo od vstupu P. Belangera do kláštera. Bez jeho vědomí zprávu podal biskupu arraskému, jenž jediný mohl překážku odstraniti; ni kupovi se dílo líbilo. Beztoho bolež ho, že nemohl vyhověti žádosti zbožného kněze, jehož přání byla tak vznešená a nadpřirozená. Rozvažoval chvíli, a P. Maria, která tak vroucně vzývaná vše řídila, vnukla mu, že nakázal žadateli, ať jde k P. Belangerovi a řekne mu, že mu dává žádané dovození, nezměnil-li svého úmyslu. Zbožný kněz přijal tuto zprávu jako zázrak Boží. Hned šel do kláštera Klarisek, kde mu řekli, že ještě 40.000 Zdravasů obětovaly královně nebeské. Slíbená mše sv. sloužena a biskup potvrdil dovolení, vymínil si však, že požádá představené, aby horlivého kněze aspoň nějaký čas ještě ponechali v čele duchovní správy vojenské, v níž tolik dobrého vykonal, která se hodí k účelu kongregace, vyjma ovšem požadavky noviciátu a klášterní poslůsnosti.

Třebas náhle dosažené povolení vyplnilo všecka přání zbožného kněze, znepokojovala ho poněkud právě tato náhlost. Promluvil o tom se svým zpovědníkem a mnichem kartusiánským, jenž prokázal tolik dobrého duši jeho; a tento poslední mu řekl: „Následujete-li povolání toto, není pochybnosti, že plníte vůli Boží, a to jest jediné, čehož se třeba držet. Tedy neváhejte! Jděte statečně ku předu!“ Jeho zpovědník se rovněž tak vyslovil a uklidněn o všech pochybnostech, oddal se nyní radosti srdce a vděčnosti k nebeské své orodovnici. Dne 4. května vstoupil do noviciátu. Pověst jeho zbožnosti ho předcházela, proto považovali příchod jeho jako zvláštní požehnání nebeské a přijali skromného kněze jako anděla. Dne 7. května psal generálnímu představenému: „Již dlouho byl jsem synem

vaším, ale od pondělka večera jsem u křbu otcovského. Díky za to, že jste mne přijal do počtu svých dítek. Mám vám říci, že jsem šťasten? Jsem v té míře, že nemohu pochopiti jiného povolání apoštolského, jediné naše. Nepřijal-li ho náš Pán, ujímaje se zvláště opuštěných?“

Netřeba se zmiňovati, že od první chvíle byl novicem dokonalým. Účelem každého noviciátu jest, čekatele vésti k dokonalosti a proměnití v ideál, jež božským osvěcením spatřil. Nestačí míti nejasný názor na vznešený cíl, jež třeba dosíci, aby dospěti se mohlo k úmyslu, že ho chceme sledovati. Jestli věčné nebe jest koncem nerovné, obtížné, překážkami poseté cesty, jestli tam dojdeme jenom nosouce kříž, pak nebe na zemi, jak náš Spitel nazval dokonalý stav, dokonalost, lze rovněž dosíci enom námahou a obětí. Proto směru i všechny cvičby noviciátu k tomu, vésti čekatele po této cestě královské. Přisným rozdělením času má býti vůle zlomena; četné, nízké práce mají pokoriti pýchu, a cesta jest poseta zkouškami, aby mohl vychovat ducha obětavého. I společný život má býti prostředkem proměny. Proto jsou hlavní požadavky noviciátu: naprostá poslůsnost, zapomínání na sebe, pokora a láska.

Když P. Belanger vstoupil do noviciátu, tu jeho věk, postavení ano i ctnosti jeho vykazoval mu, zvláštní místo mezi bratřími. Ale od začátku hledal a vyprošoval si poslední. S prostotou a povolností díka ponechal se rukou novicemistra. Tento však, stejně pokorný jako jeho žák, rád se tázal o jeho rady, o jeho mínění. Skromný novice žasl nad tím a považoval to za něžnou pozornost, která mu usnadnití měla již příjemnou dobu zkoušky. Prosil, aby ho bez ohledu kárali; ale jak ho měli kárati, když nebylo k tomu příčiny? Jednoho dne řekl: „Co mne znepokojuje, jest, že ti, kteří mají pečovati o duši mou, mají příliš příznivé míření o mře, a že nejednají se mnou tak přísně, jak zasluhuji.“ Sám byl k sobě přísným.

Žádný nezachovával řehole s větší přesností jako on. Třebas měl bolavou nohu, chtěl se podrobovati všem pracím tělesným, jako poslední bratr, a prosbami naléhavými dosáhl toho, že s ním nedělali výjimky.

Ve chvílích zotavení snižoval se velmi laskavě ku svým bratřím. Byl tak vesel jako nejmladší z nich. Zdálo by se, že jest s nimi stejného věku al má tytéž libůstky jako oni. Zacháze s nimi s tak srdečnou a zároveň uctivou láskou, že byli tím zmateni, a přece byl tak prostý a upřímný. S úctou pohlíželi bratři k němu, a když již bez tak byli všichni dobré vůle, stačila jeho přítomnost mezi nimi, povznést výše zbožnost, obětavost a lásku.

Překvapující byla u něho ctnost skromnosti. Znali jeho lásku k Panně Marii, třšili se již předem, že uvidí, jak přetéka jí srdce i rty jeho, a le nápadně o tom úplně mlčel. Nezdráhal se sice nikdy mluvíti o Panně Marii, ale varoval se i zábavu obracet nil toto thema oblíbené. Jak rád mluva o své Matce nebeské tu, kde působil jako učitel a apoštol, tak skromně se choval tam, kde byl toliko žákem. Ovšem bral do ruky každé volné chvíle růženec, ale to bylo jediné viditelné naznamenání jeho vnitřních citů.

Po dvou měsících čekatelst va stal se dne 2. července, na svátek Navštívení Panny Marie, vlastním novicmistrem. List, jež psal za týden po tom, začíná: „Před osmi dny daroval jsem se Pánu Pánu Bohu v naší milé kongregaci. Byl jsem klidný, ale nesmírně, řekl bych, vážně šťasten. Jak dobře Panna Maria zvolila svůj den!“

Když nadešel den jmenin novicmistra, musel jako nejmladší novic tlumočiti přání všech. Vši svou prostotu, celé své srdce vložil v přání toto: „První novicmistr byl náš Pán. Apoštolové byli jeho novici. Jak dobrý Mistr! Ale jak ubozí novicové, aspoň v začátku noviciátu! To jest pro nás potěšitelné... Čteme-li v evangeliu dějiny prvního noviciátu v církvi, dívíme se nad laskavostí, tichostí a něžností Vykupitele k ubohým rybářům z jezera Genezaretského; rozjímajíc, klaníme se neskončené lásce, jež ho pohnula, že obdaril své apoštolý dary velikými svého Srdce, jmenovitě Eucharistií, svou Matkou svou krví.“ Tyto myšlenky obrací na t ho, k němuž mluví, i na ty, za které mluví, sebe však staví do pozadí, vyjma lásku a vděčnost.

(P. d.)

Různé zprávy.

Naše vyobrazení. Kostel minoritský v Brně má skvostné fresky na stropě, které maloval roku 1732 malíř J. G. Etgans. — Kostel sv. Barbory u Buchlova jest v nynější podobě z roku 1673 a vystavěl ho Jan Petrusvaldský.

Matka a eucharistická výchova dítěte. Dle P. Cwaly podává P. Petr Liška, kooperator v Caolině u Litovle. — Nařiká se dnes všeobecně, že mládež pustne. Bohužel, každý vychovatel, kněz, učitel, muí to doznati. Kto hledati příčiny? Ne vždy ve zlém okolí, které tak zhoubně působí zvlá-

ště na srdce mladé, nezkušené, ale veliká vina spočívá v pochybené výchově rodinné. Výchova rodinná musí býti postavena na pevný základ, musí býti opravdová, dít ky musí se naučiti žiti životem Ježíše Krista, osvojití si ducha Srdce Ježíšova. Výchova musí se nésti d urhem eucharistickým. A mladé srdce si zamiluje brzy svého nejlepšího Přitele, který mládeži dával tak něžné důkazy lásky, je-li jen k tomu nabádáno a vedeno. Jak si má zde matka počínati, o tom jí poučuje jmenovaný spisek. Měla by jej míti po ruce každá křesťanská

matka. Přinese jí též a celé rodině hojného požehnání a naučí matku vychovávatí nové, lepší pokolení, lepší mládež. A na mládeži záleží budoucnost. Ctitelé Božského Srdce Ježíšova přičiňte se o největší rozšíření tohoto spisku mezi křesťanskými matkami. Vykonaíte tím dílo nanejvýš záslužné, které přinese brzy hojné ovoce. Stojí 1 kus 15 h, 10 kusů 1.30 K, 25 kusů 3.20 K, 50 kusů 6 K, 100 kusů 11 K.

Návštěva universit rakouských v zimním semestru 1916-17. Na všech universitách rakouských, vyjma černovickou, bylo v zinním semestru zapsáno celkem 11.711 studentů. Žen bylo zapsáno 3391, to jest 28.96 1/2%. Posluchačů bylo o 644, posluchaček přibýlo o 642. Nejčetnější návštěvu měla universita vídeňská, po ní následovaly česká universita v Praze, jagellonská v Krakově a polská universita ve Lvově. Návštěva theologických a právnických fakult se zmenšila (o 230, po př. o 613), fakult medicínských a filosofických pak stoupla (o 530, po př. o 311).

V nynějších trudných dobách bude vám k útěše, když si zapamatujete, když si často budete opakovatí a s porozuměním rozjímatí vsříčky sv. Teresie, které se zachovaly jakožto nápis svěťice ve starém španělském breviáři:

Nicím se netruď,
niého neboj,
všecko to přejde.
Z trpělivosti
blaho ti vzzejde.
K Bohu kdo přilnul,
Bůh sám mu stačí,
o nic mu nejde.

300leté jubileum řádu Piaristů připadlo na 25. března 1917, den data, kdy Pavel V. apčtolským brevem r. 1617 zřídil kongregaci zbožných škol s jednoduchými sliby. Týž den byl kardinalem Giustinianim jménem papežovým oblečen v řádový oděv zakladatel řádu Josef Kalasancký. Povýšení kongregace na opravdový řád se slavnými sliby stalo se r. 1622.

Zasláno.

V době, kdy Apoštolská Stolice hodlá založiti v srdci křesťanstva Akademii, která má pracovatí ve službě velikých ideí encykliky „Grande munus“, jest svrchovaně žádoucí, by myšlenka misijní a unionistická došla i u nás hlubšího porozumění a byla co nejúspěšněji podporována.

Význačným projevem těchto apoštolských snah je nově založený Ústav sv. Cyrila a Metoděje na posv. Velehradě. Účelem jeho je vychovávatí hochy, plné víry a nezkazeného srdce, přiměřeného nadání a pevného zdraví, by po ukončení obvyklých studií s pomocí Boží vyrostli v muže-misionáře, kteří by po příkladu sv. Cyrila a Metoděje v některé apoštolsky činné řeholi šířili sv. víru buď u nás nebo jinde, zvláště v zemích slovanských.

Kéž národ náš, jemuž dostalo se neocenitelného štěstí, významným způsobem spojení býti s Velehradem, kolébkou to víry, s věčným Římcem-hrobkou Metodovou a hrobem Cyrilovým, osvědčí se v této vážné době věrným a oddaným synem náměstka Kristova a přispěje bohatou hůlrcu, by Ústav velehradský stal se zrcem hořčičným, které jest sice nejmršší mezi všemi semeny, ale když vzroste, větší jest než všechny byliny a stává se stromem, takže ptáci nebcští přilétají a bydlí na ratolestech jeho. Mat. 13, 32.

Jako Akademií římskou dlouholeté snahy Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje docházejí patřičného ocenění a zákonité sankce od nejvyšší autority, církevní, tak Ústavem vele-

hradským splněna jedna z nejvřelejších tužeb Matice Velehradské a Družstva „Velehrad“, a činnost strážců velehradských postavena na širší a pevnější podklad.

Aby hoch mohl býti přijat do Ústavu, žádá se kromě uvedených vlastností a manželského původu, by pocházel z rodiny, mající v pravdě pevný a zdravý kořen náboženský. Jenom tak bude se lze zajisté řádně nadíti, že ruka Páně dotkne se srdce mladého šlechtetného žadatele, by si ho vyvolila k své zcela svlátní službě a on se stal jednou po zralé úvaze schopným, důstojným způsobem zastávat práce misionářské a přinášeti velkomyslně a blahodárně oběti s nimi spojené.

Snahou a ideálem správy Ústavu je, by hmotné prostředky, jichž žádá výchova hochova, byly jeho rodičům neb jejich zástupcům co nejvíce ulehčeny. (Prozatím obnáší stravné 400 K.)

To děje se ovšem v důvěře, že Bůh vševedoucí, který vidí, kterak správa neleká se obětí sebe větších, dčtkne se srdcí štědrých dobrodrců, kteří založením stipendií anebo jinak přispějí k dílu, převyšujícímu síly lidské.

Žádáme tudíž snažně zvláště vdpp. duchovní správce, by ráčili velkomyslně a obětavě zájmy Ústavu podporovati, lid náš vždy víc a více s tendencemi jeho seznamující a schopné hochy jemu doporučující. Budť to povinný dík našim sv. věrczvěstům a současně pramen přehojného požeňání Božího pro čas a věčnost.

Ústav sv. Cyrila a Metoděje ra posv. Velehradě rocht je zárcovní darem, jež prosebrou rukou přirášíme v těžkých dobách, vycházejícím z výsosti, aby posvítíl těm, kteří sedí ve tmách a stínu smrti, aby řídil kroky naše na cestu pokoje. Lk. 1, 78, 79.

Na Velehradě, v den sv. Jcsafata 1917. Správa Ústavu.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymámaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za provádění dekretu sv. O. o den. sv. přijímání a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštol. modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce. Srdce Ježíše a Marie, zachraň církev, říši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní, jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michæli, archanděle, svatý Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Healo apoštolaké: Denní sv. přijímání štítí.

Úmysl v lednu 1918: Spása umírajících.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V prosinci modleme se za provedení dekretu o denním sv. přijímání.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí papežem.)

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1 S	Sv. Elgia, b. (665). — Za dar kajcnosti. Lásky k utrpení. Ohrožený mládík. Odvrácení drahoty a lichvy. Dar statečnosti. Apoštolát modlitby v rodinách.	
2 N	Neděle I. adventní. Sv. Břibian, p. a m. (363). — Horlivá účast na oratorích. Kř. láska k bližnímu. Vítěz. našeho vojska a mír. Odvrácení hladu a nem.	
3 P.	Sv. Františka X (1522) — Katol. missie. Obr. Čiňanů na víru kat. Dílo šíření víry. Tovaryšstvo Ježíšovo. Podpora misii hmotná. Živí a ř. dobrod.	
4 Ú	Sv. Barbory, p. a m. (236). — Naši vojínové ve válce. Vojini sod na boj. Šťastná hodina smrti. Návrat lidstva k Bohu. Ženské kláštery. Umirající.	
5 St	Sv. Petra Chrys b. a uč. cirk. (450). — Horliví kazatelé. Dokonalá litost v hod. smrti. Obnova cirk. zájmů v zemích našich. Dar pevné a živé víry.	
6 C	Sv. Mikuláš, bisk. (327). — Štědrí dobrodinci chudiny. Služba křest. milosrdenství. Chléb sv. Antonína. Ranění vojini. Osířelé rodiny. ř. spolubratři.	
7 P	Sv. Ambrože, b. a uč. cirk. (397). — I. pátek v měs. Pob. k bož. S P. Oddan. k duch. vrchnostem. Důvěra v pomoc Boží. Mar. družiny. Naši v zajetí.	
8 S	Neposkvrněného poč. ř. P. Marie. — I. sobota v měs. Pob. k P. Marii. Mar. družiny jinochů a mužů. Bratrstva růžencová. Apoštolát sv. C. a M. Ditky.	
9 N	Neděle II. adventní sv. Petra Kon. kn. (1570). — Zbož. vychování mládeže. Šťastné navrácení našich vojínů. Dar sebezmrtní. Tři rodiny. Jistí kněží.	
10 P	Sv. Elizabeth, p. a m. (340). — Družiny Mariánské. Pokoj a svorn. v rodinách. Naši vojini v zajetí. Křest. duch ve vojsku našem. Dar modlitby. Mravnost..	
11 Ú	Sv. Damasa, p. (384). — Sv. Otec a jeho snahy o mír. Oddanost ke sv. Otci. Obětavá láska k vlasti. Odvrácení pohoršení. Pokoření nepřátel cirkve.	
12 St	Sv. Ottilie, abat (720). — Ústavy slepců. Kněží v armádě. Ošetřování nemocných vojínů. Dar lásky Boží. Smíření válčících národů. Duše v očistci.	
13 Č	Sv. Lucie, p. a m. (304). — Odevzdanost do vůle Boží. Odstr. špatné četby. Trpělivost v soužení. Útěcha zarmoucených. Odvrácení hladu a drahoty.	
14 P	Sv. Dominika de Silos, op. (1074). — Představení řeholí. Duchovní cvičení. Vánoční sv. zpověď. Lásky k chudobě. Dobročinné ústavy. Vdovy a sirotci.	
15 S	Sv. Irene, b. m. (202). — Velepastyřové naši. Trpělivé sušení protiventství. Apoštolát kněžstva. Opuštěné rodiny. Podpora strádajících. ř. vojini.	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bobu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky nevzjímaje(še), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **provádění dekretu sv. Otce o denním sv. přijímání** a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraň církev, řiži rakouskou, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, erodujte za nás!

Heslo apoštolské: Denní sv. přijímání šířiti.

Úmysl v lednu 1918: Spása umírajících.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
6 N.	<i>Neděle III. adventní. Sv. Adléty, vd. (999).</i>	Císař pán a jeho rodina. Návr. rozkoln. k církvi katolické. Vytrvalost v povolání. Setrvání v dobrém.
7 P	<i>Sv. Lazara, bisk. (75) — Denní svaté přijímání. Láska bratrská. Pro spívání ve ctinostech. Vítězství nad pokušením. Úmysly doporučené.</i>	
3 Ú	<i>Očekávání porodu bl. P. Marie — Všichni, kteří s velkou zodpovědností spojená místa zastávají. Naši bohoslovci. Zachov. čistoty. Křest. matky.</i>	
3 St	<i>Sv. Nomesia, m. (250) — Všimání si vlnnutí Božích. Přemáhání hříchů. Vážení si milosti Boží. Vítězství církve nad nepřáteli této doby. † vojini.</i>	
1 Č	<i>Sv. Petra Klav m. (1654). — Duchovní čtení. Missie v Africe. Přemáhání ctižádosti. Pomoc a útěcha všem nuzným. Obnova cirk. ducha. † kněží.</i>	
1 P	<i>Sv. Tomáše, ap. P. (73) — Pevná a neochvějná víra. Obr. sv. víry naší. Obrácení nevěřců. Vojini v lazaretech. Nábožné slyš. mše sv. † bratři.</i>	
2 S	<i>Sv. Servula, žebr. (570). — Dobrý příklad. Podpora chudých. Horlivost v duchov. životě. Láska k povinnosti. Opuštěné rodiny. Odvrácení hladu.</i>	
3 N	<i>Neděle IV. adventní. Sv. Viktorie, p. a m. (253). Příprava k Vánoc. Duch vzdělání. † matka. Hojní kajcnici. Za brzký mir. Posvěcování rodin.</i>	
2 P	<i>Adama a Evy, prarodičů našich. Štědrý večer. — Dar pravé kajcnosti. Bázeň před hř. Dobrodinci chudých. Voj. v poli. Mir a pokoj národům. † kněží.</i>	
1 Ú	<i>Narození P. n. Ježíše Kr — Příchod Páně do našich srdcí. Duch. znovuzrození. Denní sv. přijímání. Úcta k nejsv. Svátosti. Spolek sv. Dětství Jež.</i>	
1 St	<i>Sv. Štěpána, prvomuč. — Hrdinná stalost sjednocených v víře. Rozjímavá modlitba. Smíření válčících národů. Opuštějme. Záchrana duší.</i>	
1 Č	<i>Sv. Jana, apošt. P. (101). — Povolání k řeholnímu stavu. Čistota srdce. Porozumění sv. evangeliu. Ošklivost před hřichem. Dar lásky křest.</i>	
1 P	<i>Sv. Mladáčk. — Opuštěné dívky a sirotci. Nevinná mládež. Ochrana před pohoršením. Dar pokory a skromnosti. Zbožné vychování dítek.</i>	
1 S	<i>Sv. Tomáše, bisk. m. (1170). — Katol. církev v Anglii. Svornost. Statečné hájení zájmů cirk. Útěcha opuštěných rodin. Otcové rodin na bojišti.</i>	
1 N	<i>Neděle po Naroz. Páně. Sv. Davida, kr. — Vytrvalost v dobrém. Díky P. B. za vše dobré. Odvr. zlého. V tomto roce † voj. Smíření různých stran.</i>	
1 P	<i>Sv. Sylvestra, pap. (335). — Dar vděčnosti k Bohu. Za živé i † členy Apoštolátu modlitby a bratrstva nejsv. Srdce Páně. Úmysly dosud nevyslyšené.</i>	

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem ům Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za přídem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké y a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 8. Congr. dulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886. č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za **provádění de-retu sv. Otce o denním sv. přijímání** a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na to měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zraň církev, Hši rakouskou, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, iň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Denní sv. přijímání šířiti.

Úmysl v lednu 1918: Spása umírajících.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.